ชุดสุดยอดศัสตราวุธตอนที่เจ็ด

ต่อรี้ ขุนเต้ ผู้ทำ

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีคู่อริ มิอาจพิชิตไร้ผู้ต่อต้าน

ภาคต้น

ฝีมือของท่าน

บทที่ 1

ฉี่เป็นวิถีตามของเรา

มันพอเดินออกไปสิบแปดก้าวจะส่งเสียงคำรามคราหนึ่ง เพื่อลดความคิดต่อสู้อันร้อนแรงลง

ความคิดต่อสู้แผดเผามันจนเจ็บปวด
และลวกทำร้ายกระบี่คู่มือของมัน
ถึงกับย้อมชโลมถนนใหญ่จนแดงฉาน
นี่เป็นถนนเสื้อคราม
ถนนเสื้อครามเป็นถนนใหญ่สายหนึ่งในนครหลวง
จุดเด่นของถนนใหญ่คือครึกครื้น
...อันใดเป็นความครึกครื้น?
ครึกครื้นเป็นภาพรวมของผู้คนแออัดเบียดเสียด รถราม้าต่างเข็ญจรคับคั่ง

พึงสังเกตว่าความครึกครื้นเพียงเป็นเปลือกนอก เมื่อเทศกาลวันตรุษจุดประทัด เทศกาลง่านเชียว* ดูโคมไฟ เทศกาลตวนโง่ว** แช่งเรือมังกร ครั้นเทศกาลเต้งเอี้ยง*** ขึ้นภูเขาสูง ล้วนเป็นความครึกครื้น แต่ว่าครึกครื้นส่วนครึกครื้น จิตใจคนไม่แน่ว่าจะมีความสุขถึงกับอ้างว้างอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะความอ้างว้างเป็นความรู้สึกทางใจ

ถนนสายนี้ก็เป็นเช่นนี้

ถนนเสื่อครามกว้างขวางยิ่ง สะอาดสะอ้านยิ่ง แต่ผู้คนสัญจรไม่มาก ร้านรวงก็มีน้อย ดูไปสร้างความหวาดผวาแก่ผู้คนอยู่บ้าง

ผู้คนบางตา ร้านรวงมีน้อย ถนนเช่นนี้สามารถจัดเป็นถนนใหญ่ได้อย่างไร?

คำตอบคือสามารถ

ทั้งนี้เพราะถนนสายนี้เป็นถนนทางการของเหล่าขุนนาง เชื้อพระวงศ์ คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ต่อมาคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่อาศัยบนถนนสายนี้เห็นว่าเงียบเหงาเกินไป จึงอนุญาตให้หลังพลบค่ำสามารถตั้งแผงขายสินค้า ถนนสายนี้ค่อยครึกครื้นขึ้นมา

ดังนั้นถนนสายนี้ตอนกลางวันเงียบเหงา ต่อให้หลังพลบค่ำ ผู้ที่สามารถตั้งแผงขายสินค้าต้องมีความสัมพันธ์กับคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่พักอาศัยอยู่ในตัวตึกอยู่บ้าง แต่แผงสินค้าที่วางขายมักไม่ได้รับความสนใจจากชาวบ้านร้านถิ่น

ดังนั้นถนนใหญ่ไม่แน่ว่าจะครึกครื้น บางครั้งตามตรอกเล็กซอยน้อยเบียดเสียดเต็มไปด้วยผู้คน ทั้งของกินทั้งข้าวของ ทั้งความบันเทิง

---

* หลังตรุษจีนสิบห้าวัน

** จันทรคติเดือนห้าวันที่ห้า รับประทานขนมจ้าง

*** จันทรคติเดือนเก้าวันที่เก้า

ที่น่าดูหลายหลากสารพัน นั่นจึงเป็น "ถนนใหญ่" ของราษฎรที่แท้จริง

หลักเหตุผลนี้เช่นเดียวกับศาลเจ้าใหญ่ไม่แน่ว่าจะศักดิ์สิทธิ์ คนร่างสูงไม่แน่ว่าเข้มแข็ง สุ้มเสียงดงไม่แน่ว่าดุร้าย

สุ้มเสียงของมันไม่ถือว่าดัง
และไม่ดุร้ายนัก
หากแต่แฝงกลินอายฆ่าฟัน
...กลิ่นฮายฆ่าฟันที่แทบคร่าชีวิตผู้คน

ซึ่งความจริง การต่อสู้เพิ่งดำเนินไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ผู้ที่จบชีวิตใต้คมกระบี่ของมันมีถึงสิบเจ็ดคนแล้ว

...มือดีของหอลมพิรุณโปรยสิบเจ็ดคน
ตอนแรกที่มันฆ่ามือดีคนแรก ยังลังเลอยู่บ้าง ไม่คิดที่จะ
ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของมันมิใช่อยู่ที่ฆ่าคนเหล่านี้
คนเหล่านี้ยังไม่คู่ควรให้มันลงมือ
คนที่มันคิดฆ่ามีเพียงคนเดียว
มีแต่คนผู้นี้จึงคู่ควรให้มันกับพี่น้องของมันลงมือ
แต่หากคิดฆ่าคนผู้นี้ ต้องกำจัด "สิ่งกีดขวาง" ที่ปกป้องคนผู้นี้ก่อน
ดังนั้นมันได้แต่เปิดฉากฆ่าฟัน
หลังจากที่มันฆ่า "สิ่งกีดขวาง" คนแรก ความคิดฆ่าฟันก็ถูกปลุกเร้าขึ้น
มันเข่นฆ่าจนตาแดงฉาน สังหารจนกระบี่แดงฉาน และชโลมถนนจนแดงฉาน
เลือดชโลมถนนเสื้อคราม
มันเข่นฆ่าคนแล้วคนเล่า สังหารบริวารที่ปกป้องคนผู้นั้นจนหมด

สิ้น

ใต้กระบี่ของมันไม่ละเว้นชีวิต
ทั้งนี้เพราะมันเป็นเทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้ง
คนที่มันคิดฆ่าเป็นเชิกเสียวเชียง
...ผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยเชิกเสียวเชียง
เหตุผลที่มันคิดฆ่าเชิกเสียวเชียงคือ ล้างแค้นให้กับพี่น้องของมัน

...ทั้งนี้เพราะเชียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วและภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยม ล้วนตายใต้การจู่โจมสังหารของเชิกเสียวเชียง ส่วนปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่ตายใต้แผนการของเชิกเสียวเชียง

นี่เป็นข้อสรุปของเล่าเอียว (คนสุดท้อง) ของกระบี่สัตตพิฆาตล้อสุยกัก

...ข้อสรุปของเล่าเอียวถูกต้องเสมอมา
เชียนกระบี่ ภูตกระบี่และปีศาจกระบี่พอเสียชีวิต บุคคลที่เหลือในกระบี่สัตตพิฆาตก็มีความเห็นแตกแยกออกไป

มารกระบี่เนี่ยเชียซิมเห็นว่า "พวกมันสมควรตาย ผู้ใดให้พวกมันยามมีชีวิตตั้งตัวเป็นอริกับพวกเรา?"

แต่เทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้งไม่เห็นด้วย "ไม่ว่าอย่างไรพวกมันเป็นพี่น้องของพวกเรา มีคนทำร้ายพวกมันถึงแก่ชีวิต พวกเราย่อมต้องแก้แค้นให้แก่พวกมัน"

กระบี่ประหลาดฮ่อลั้งก่วยวางตัวเป็นกลางว่า "ซุนเล่าเอียว (ปีศาจแช่ซุน) อื้อเล่ากุ้ย (ภูตแช่อื้อ) โง้วเล่าเชียน (เชียนแช่โง้ว) แตกความสามัคคีจริง แต่ความแค้นนี้หากไม่ชำระล้าง ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรี พวกเราลองฟังความเห็นของเล่าเอียว (คนสุดท้อง)"

เล่าเอียว (คนสุดท้อง) ย่อมเป็นกระบี่ล้อสุยกัก ในกระบี่

สัตตพิฆาต มันมีอายุเยาว์ที่สุด แต่เอ่ยถึงเพลงกระบี่ ชื่อเสียง บารมี ศักดิ์ตำแหน่งอยู่เหนือกว่าผู้ใด

ดังนั้นคำพูดของมันถือเป็นคำชี้ขาด มันกล่าวว่า

'ความแค้นต้องชำระล้าง เหตุผลมีสามประการ"

ขณะที่ล้อสุยกักกล่าววาจาจะหลับตา ตามคำบอกกล่าวของมัน ในวันหนึ่งของคนเรา จะทุ่มเทพลังงานที่แววตาและสายตา ดังนั้นหาก ไม่มีเหตุผลพิเศษ มันจะหลับตาลง เพื่อรักษาพลังงานเอาไว้

มันไม่ยอมสิ้นเปลืองพลังงานของตัวเองโดยเปล่าประโยชน์

กระบี่ล้อสุยกักกล่าวว่า

"หนึ่ง ความแค้นนี้ไม่ชำระล้าง ยุทธจักรนครหลวงไม่มีที่ให้ พวกเรายืนหยัดทรงกาย หากฆ่าเช็กเสียวเซียง หมู่มังกรเท่ากับไร้เศียร ส่วนพวกเรามีชื่อเสียงเกริกไกร

"สอง ผู้ที่คิดร้ายต่อพวกเราคือเช็กเสียวเซียง กับหอลมพิรุณ โปรย พวกมันเมื่อฆ่าซุนเล่าเอียว อื้อเล่ากุ้ยกับโง้วเล่าเซียน จะช้าเร็ว ต้องกำจัดฆ่าพวกเราด้วย พวกเราสมควรชิงลงมือก่อน

"สาม พวกเราใช้ข้ออ้างล้างแค้นกำจัดเช็กเสียวเซียงไป ต้อง สบอารมณ์ของเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) เสี่ยงเอี้ยกำลังจะคืนสู่อำนาจ พวกเราประกอบความดีความชอบก่อน วันหน้าต้องได้รับการปูนบำเหน็จ แน่นอน"

ล้อสุยกักกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ยังมีเหตุผลพ่วงเสริมประการหนึ่ง คือเราคิดฆ่าเช็กเสียวเซียง"

เทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้ง อดถามมิได้ว่า "เพราะเหตุใด?"

กระบี่ล้อสุ่ยกัก ตอบว่า "เพราะว่าเราเห็นมันเป็นที่ขัดตา"

นี่คือเหตุผล

เหตุผลนี้เพียงพอแล้ว

...เหตุผลที่ท่านสนับสนุนคนผู้หนึ่ง หรือว่าปฏิเสธคนผู้หนึ่ง มักอยู่ที่เห็นอีกฝ่ายเป็นที่สบายตา หรือว่าเห็นอีกฝ่ายเป็นที่ขัดตา เหตุผลนี้ฟังดูเหลวไหล แท้จริงแล้วเป็นความสัตย์จริง ดวงชะตาที่สมพงศ์ของผู้คนแม้เหลือเชื่อ แต่ก็แปลกประหลาดยิ่ง

ดังนั้นเทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่ตระเตรียมฆ่าคน

คนที่พวกมันคิดฆ่าย่อมเป็นเซ็กเสียวเชียง
พวกมันกระเหี้ยนกระหือคิดลงมือ กระบี่ล้อสุยกักกลับกล่าว

"คนต้องฆ่าทิ้ง แต่มิใช่ตอนนี้"
"นี่ต้องรอคอย"
"ยังต้องอดทน"
เทพกระบี่ไม่คิดรอคอย
กระบี่ประหลาดก็สูญเสียความอดทน
มารกระบี่ชมชอบรวบรัดเผด็จศึก
กระบี่ล้อสุยกักสาธยายว่า

"คิดฆ่าผู้ที่มีชีดความสามารถต่ำกว่า ลงมือเมื่อใดก็ได้ แต่หากคู่มือเข้มแข็งกว่าพวกเรา หรืออย่างน้อยทัดเทียมกับพวกเรา ต้องรอคอยและอดทน รอจนมันประมาทเลินเล่อ อดทนจนกว่ามันอ่อนโทรมลง ตอนนี้เซ็กเสียวเชียงช่วยเหลือจูกัวะซิงแซ บีบบังคับเสี่ยงเอี้ยหลุดจากตำแหน่ง ทั้งได้รับความไว้วางพระทัยจากฮ่องเต้โฉด มีสภาพแข็งกล้า ยอดฝีมือที่คุ้มครองมันยิ่งมีมากมาย พวกเรายังต้องรอจนมันลำพองลืมตน หรือโชควาสนาผ่านพ้น ค่อยจู่โจมลงมือ มิให้มันพลิกฟื้นตัวได้"

เทพกระบี่ถามว่า

"ต้องรอถึงเวลาใด?"

กระบี่ล้อสุยกักย้อนถามว่า

"ท่านเคยได้ยินเสียงฟ้าร้องหรือไม่?"

เทพกระบี่ไม่เข้าใจ กระบี่ล้อสุยกักกล่าวว่า

"เมื่อเสียงฟ้าร้องดังขึ้นที่ขอบฟ้า จะถึงเวลาแล้ว ตอนนี้ทางที่ดีให้อดออมกำลัง เข้านอนก่อนเถอะ"

...เข้านอน?

...พวกเราไม่คล้ายท่านที่ยามนอนยังฝึกเพลงกระบี่ได้

เทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้ง (อัคคีเดือด) ลอบด่าทอในใจ

มันเป็นเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป มีแต่ตอนที่สติแจ่มใสจึงฝึกเพลงกระบี่ มิหน้าซ้ำมีอารมณ์ฉุนเฉียว บันดาลโทสะได้โดยง่าย แต่ยิ่งบังเกิดเพลิงโทสะ ยิ่งกระตุ้นพลังซ่อนเร้นขึ้น ยิ่งมีเพลงกระบี่เกรี้ยวกราด

พวกมันแม้มีแนวทางกระบี่ที่แตกต่างมีความสำเร็จในเชิงกระบี่คนละทาง แต่นิสัยใจคอมีความเหมือนประการหนึ่ง กล่าวคือ...

กระบี่ประหลาดฮ่อลั้งก่วย (ลำบากใจ) ตอนลำบากใจ จะจดจ่อกับวิชาบู๊ ขณะที่เกิดความลำบากใจ ยิ่งใช้เพลงกระบี่ถึงขีดสุด

มารกระบี่เนี่ยเซียซิ่ม (เศร้าเสียใจ) ก็เช่นเดียวกัน

ขณะที่มันเศร้าเสียใจ จะเปล่งอานุภาพเพลงกระบี่ออกมา

ที่มันใช้ออกเป็นกระบี่ใจสลด

ท่ากระบี่ของมันทำร้ายจิตใจคนก่อน ค่อยทำร้ายร่างกายคน มันเองเป็นคนที่เศร้าเสียใจ ทุกกระบี่จู่โจมใส่ขั้วหัวใจ

แต่พวกมันไม่มีความสามารถเช่นกระบี่ล้อสุยกา ซึ่งแม้กระทั่งยามนอนยังสามารถฝึกเพลงกระบี่ แม้แต่ในฝันก็สามารถใช้กระบี่

ที่มันใช้ออกเป็นกระบี่ในฝัน

พวกมันได้แด่รอคอย

รอเสียงฟ้าร้อง

พวกมันอดทนกล้ำกลืน

จากฤดูใบไม้ผลิอดทนถึงฤดูร้อน ต้นฤดูร้อนแว่วเสียงฟ้าร้องเลือนราง พวกมันมิเพียงได้ยินเสียงฟ้าร้อง ยังพบเห็นคนของตระกูลสุ้ย*

เป็นมือดีทั้งแปดของตระกูลสุ้ย นามสุ้ยยู่ สุ้ยอู่ สุ้ยสุ้ย สุ้ยตั้ง สุ้ยซิก สุ้ยซก สุ้ยคา สุ้ยฮะ

คนเหล่านี้มาหารือลับกับกระบี่ล้อสุยกัก

ต่อจากนั้นพวกมันเริ่มปฏิบัติการ

แผนปฏิบัติการของพวกมันเรียกว่ากระบี่เตียวร่ำรวย

...ขอเพียงฆ่าเช็กเสียวเชียงได้ พวกมันต้องร่ำรวยแน่นอน

ทั้งนี้เพราะฉั่วเกียต้องปูนบำเหน็จรางวัลพวกมันอย่างงาม แม้แต่ขุนนางใหญ่เช่นท้งก่วง ฉั่วฮิว เนี่ยซือเช้ง เช้งโพ่วและจูเมี่ยงกีต้องหยิบยื่นผลประโยชน์ให้แก่พวกมัน

เพื่อชื่อเสียงเพื่อประโยชน์ จะต้องสังหาร

โดยส่วนตัวโดยส่วนรวม ก็ต้องสังหาร

ทั้งหมดนี้เป็นกระบี่ล้อสุยกักวางแผนดำเนินการ ทั้งยังมีผู้คนไม่น้อยเข้าร่วมปฏิบัติการ รวมทั้งมือดีตระกูลสุ้ยทั้งแปดด้วย

ในที่สุดเวลาที่มารกระบี่ กระบี่ประหลาดและเทพกระบี่รอคอยมาถึงแล้ว

การปฏิบัติการเริ่มในวันนี้

สถานที่ปฏิบัติการคือถนนเสื้อคราม

---

* แปลตรงตัวว่าฟ้าร้อง

วันนี้อากาศร้อนอบอ้าว อาทิตย์แผดแสงแรงกล้า ลมร้อนหอบพัดมา สุนัขข้างถนนแลบลิ้นยาว ผู้คนหลั่งเหงื่อชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า

แต่ที่ขอบฟ้าไกลตากลับปกคลุมด้วยเมฆดำ แว่วเสียงฟ้าร้องเลือนราง ราวกับว่าส่วนลึกของท้องนภาหมอบซุ่มด้วยมังกรพิโรธตัวหนึ่ง

ที่นี้ต้องการฝนห่าหนึ่ง

วันนี้รุ่มร้อนเกินไป

รุ่มร้อนจนต้องการพายุฝนห่าหนึ่ง

ตามข่าวกรองที่ได้รับ วันนี้เช็กเสียวเซียงต้องเดินทางผ่านถนนเสื้อคราม

เขานัดพบกับคนผู้หนึ่งที่เหลาซาฮะ

เหลาซาฮะตั้งอยู่ทางตะวันตกของถนนกางเกงเหลือง หากคิดไปยังเหลาซาฮะ ต้องผ่านถนนเสื้อคราม เช็กเสียวเซียงหลังจากถูกพี่น้องคู่ใจกู่เซียะเชี้ยวทรยศหักหลัง การเดินทางเข้าสู่นครหลวงครั้งนี้ ค่อยกอบกู้ชื่อเสียงกลับคืน ทั้งเพิ่มความระมัดระวังตัว พลิกบุคลิกจากการเคลื่อนไหวเพียงลำพัง กลายเป็นยอมรับการอารักขาจากคนของหอลมพิรุณโปรย

ครั้งกระโน้นระหว่างที่เช็กเสียวเซียงเป็นหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ ได้รับขนานฉายาว่ามังกรเก้าปรากฏ เปรียบเปรยเป็นมังกรเทพยตาเห็นหัวไม่เห็นหาง ยามนี้รักษาการตำแหน่งผู้นำยุทธจักรนครหลวง ผู้อื่นคิดสืบทราบร่องรอยของเขา ซุ่มสังหารเขา ย่อมยากเย็นกว่าเดิม

มาตรว่ายากเย็น แต่ไม่ถึงกับทำไม่ได้

ผู้ที่คิดฆ่าเช็กเสียวเซียง ไม่เพียงกระบี่ล้อสุยกักและพวก

หากยังมีชนชั้นที่ร้ายกาจยิ่งกว่า

พวกมันจัดสรรกำลังคน และป้อน "ข้อมูล" ของเช็กเสียวเซียงให้

...วันนี้เซ็กเสียวเซียงต้องมายังที่นี้
ทั้งนี้เพราะเขากำหนดนัดกับผู้คน
มิหนำซ้ำเขาต้องมาด้วยตัวเอง
ผู้ที่เขานัดหมายมีศักดิ์ฐานะพิเศษ ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงไม่นำกำลังมามากเกินไป

...หากนำมือดีมามากมาย อีกฝ่ายต้องไม่ยอมพบกับเขา มาตรว่าพบกัน ก็กลายเป็นการประลองกำลัง มิใช่การเจรจาแล้ว
ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงต้องเดินทางมาแน่นอน
สำหรับเทพกระบี่ มารกระบี่และกระบี่ประหลาดเห็นว่าเซ็กเสียวเซียงต้องตายแน่นอน
ไม่ว่าผู้ใดฆ่าเซ็กเสียวเซียงได้ จะมีชื่อระบือลือไกล
เทพกระบี่ มารกระบี่และกระบี่หลาดล้วนคิดมีชื่อเสียงระบือ
พวกมันเห็นว่าตัวเองเสียทีที่มีฝีมือติดตัว ยังไม่มีชื่อเสื่องลือพอ
ด้านชื่อเสียงพวกมันยังไม่เทียบเท่าคนสุดท้องล้อสุยกัก
พวกมันต้องการมีชื่อ
...เมื่อมีชื่อยังกลัวไม่มีผลประโยชน์หรือ?
ดังนั้นหากสามารถสังหารเซ็กเสียวเซียง มิเพียงแต่กระบี่เดียวสำเร็จกิจการ ยังถือว่ากระบี่เตียวร่ำรวยมหาศาล
คิดร่ำรวยมหาศาลไม่ง่ายนัก
หากท่านเข้าบ่อนพนันจะทราบว่า นี่เป็นสถานที่สร้างความร่ำรวยได้ง่ายที่สุด แต่มีสักกี่คนที่เป็นขนะ กระทั่งเศษหนึ่งส่วนหกยังไม่มี มาตรว่ามีก็เป็นฝ่ายเสีย นอกจากเล่นพนันเพียงเล็กน้อยเพื่อความบันเทิง แต่หากเป็นเช่นนั้นก็ไม่มีคุณสมบัติเป็นนักพนันที่แท้จริง
ฆ่าคนก็เช่นเดียวกัน

ผู้ฆ่าคนต้องตาย...บางครั้งฆ่าคนไม่ตายตัวเองตายก่อน

เทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้งคล้ายเดือดพล่านขึ้นมา
มันถูกความคิดต่อสู้เผาจนเจ็บปวด
กระบี่ของมันเต็มไปด้วยความหิวกระหาย
เพลิงแห่งการต่อสู้ของมันคล้ายเผาไหม้ถนนทั้งสาย
ซึ่งความจริง บนถนนก็ลุกไหม้

เกี้ยวหลังหนึ่งถูกเผาเป็นลูกไฟดวงใหญ่ บวกกับกระแสลมหนุนดัคคีเพลิง เปลวไฟลามใส่เพิงหลังคาของแผงลอยข้างทาง เผาไหม้ดังเพียะพะ

ยังมีเกี้ยวอีกสองหลังจอดอยู่กลางถนน หลังหนึ่งถูกทุบทำลายเสียหายย่อยยับ

ล้วนเป็นเกี้ยวที่สมควรทุบทำลาย

เกี้ยวมีทั้งสิ้นสามหลัง จากข้อมูลที่มันได้รับ ในจำนวนนั้นมีคนอยู่สองหลังนั่งไว้ด้วยเอี้ยบ้อเชี้ยกับเซ็กเสียวเชียง

เซ็กเสียวเชียงสมควรฆ่า เอี้ยบ้อเชี้ยก็สมควรตาย

...ปีศาจกระบี่ ภูตกระบี่และเซียนกระบี่ที่ตายอย่างเลอะเลือนงมงาย นอกจากเป็นการลงมือชองเซ็กเสียวเชียง ต้องเป็นแผนชองกุนซือเอี้ยบ้อเชี้ยแน่นอน

ทั้งนี้เพราะชนชั้นกุนซือ (เสนาธิการ) ไม่ต้องลงมือ ไม่ใช้ดาบกระบี่ เพียงวางแผนทำร้ายคนฆ่าคน เทพกระบี่เห็นว่ามิใช่พฤติการณ์ของวีรบุรุษผู้กล้า

...ผู้ที่วางแผนอุบายทำร้ายคนล้วนสมควรฆ่า

ที่น่าประหลาดคือ เซ็กเสียวเชียงกับเอี้ยบ้อเชี้ยกลับอยู่ร่วมกันโดยสันติ ทั้งหนุนเนื่องกันและกัน นี่แสดงว่าเซ็กเสียวเชียงเป็นผู้หาญ

กล้าที่ถนัดในการดำเนินกุศโลบายเช่นกัน

ดังนั้นหากคิดฆ่าเชี็กเสียวเชียง ต้องกำจัดเอี้ยบ้อเชี้ยก่อน

ทางที่ดีจู่โจมสังหารทั้งสองคน

ข่าวสารที่เทพกระบี่และพวกได้รับคือ...

บุคคลระดับสูงของหอลมพิรุณโปรยที่เดินทางมาในวันนี้ ประกอบด้วยเชี็กเสียวเชียง เอี้ยบ้อเชี้ยและซุนฮื้อ

อย่างมากเป็นเตียถัวจัดกำลังคุ้มครองส่ง

พวกมันจะฉวยโอกาสนี้กำจัดกวาดล้างชนชั้นมันสมองของหอลมพิรุณโปรย

พวกมันซุ่มกำลังอยู่ที่ปากถนน กลางถนนและมุมถนนตั้งแต่แรก

พวกมันเฝ้ารอคอย

ในที่สุดพวกมันรอจนพบพานแล้ว

เกี้ยวสามหลังชึงผ้าม่านสีเหลือง เขียว ขาวสามสีปรากฏขึ้น ยังมีมือดีของหอลมพิรุณโปรยอีกยี่สิบกว่าคน

...เกี้ยวสามหลังนี้คงนั่งโดยสารด้วยเชี็กเสียวเชียง ซุนฮื้อและเอี้ยบ้อเชี้ยแล้ว

เทพกระบี่และพวกไม่ทราบว่าผู้ใดโดยสารเกี้ยวหลังไหน สรุปแล้วให้จู่โจมสังหารทั้งสิ้น

พวกมันพอได้ยินเสียงกลองที่ดังปานฟ้าร้อง ก็ชักกระบี่ลงมือ

เสียงฟ้าร้องนี้ประหลาดยิ่ง

มันไม่ได้ดังจากขอบฟ้า หากแต่คล้ายสะท้อนจากใต้ดิน ดังลอดออกจากภายในห้อง

...เป็นเสียงฟ้าร้องดั่งเสียงกลอง

มันคล้ายหินหยกเคาะใส่กลองหนัง และคล้ายไม้ตีย่ำใส่ระฆังทองทั้งยังคล้ายเคาะสิ่งหินและค้อนไม้ยุคดึกดำบรรพ์กระทบกระแทกเป็นเสียงดัง

สุ้มเสียงประหลาดและลี้ลับ
เสียงนี้พอดัง ให้เปิดฉากจู่โจม
นั่นเป็นรหัสสัญญาณที่นัดหมายไว้

เกี้ยวที่ปรากฏขึ้นทั้งสามหลัง อยู่เหนือความคาดหมายของเทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่อยู่บ้าง
พวกมันแยกย้ายซ่อนตัวอยู่ในสถานที่สามจุด
สถานที่ที่ไม่มิดชิดทั้งสามจุด
...สำหรับกับผู้ชุ่มโจมตี บางครั้งการหลบซ่อนอย่างมิดชิดและปลอดภัยเกินไป กลับลดทอนความคิดต่อสู้ บั่นทอนความตั้งใจฆ่าฟันของตัวเอง ครั้นเมื่อนานเข้า กระทั่งความกล้าที่จะต่อสู้ยังปลาสนาการไป
ความโชคดีทำให้ผู้คนผ่อนคลาย
ความสุขสบายทำให้ผู้คนเกียจคร้าน
ดังนั้นเทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่เลือกวิธีชุ่มโจมที่ด้วยการเผชิญหน้า

กระบี่ประหลาดปลอมเป็นคนเร่ขายแป้งฝุ่นชาดแต้ม เขย่ากลองไกน้อยอยู่ที่ข้างถนน เทพกระบี่ปลอมเป็นหลวงจีนไว้ผมจาริกบุญ นั่งสงบๆ อยู่หัวถนน รับประทานหมี่ใส่พริกจนเหงื่อโชมหน้า มารกระบี่แอบยืนกวาดใบไม้ร่วงอยู่ริมถนน กวาดแล้วกวาดเล่าราวกับกำลังนับหมื่นแลกเงินเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า

แน่นอน คนกวาดใบไม้ร่วง ขายแป้งฝุ่นและรับประทานหมี่เพียงเป็นการกลบเกลื่อนอำพรางอาชีพของพวกมันในตอนนี้คือฆ่าคน
...รหัสสัญญาณพอดัง ให้ลงมือฆ่าคน
นี่เป็นคำสั่งของคนสุดท้องล้อสุยกัก
ดังนั้นพวกมันชักกระบี่สังหารศัตรู

พวกมันไม่ทราบว่า ในเกี้ยวทั้งสามหลัง หากหลังหนึ่งนั่งไว้ด้วยเช็กเสียวเชียง อีกสองหลังนั่งไว้ด้วยเอี๊ยบัอเชี้ย? หรือว่าซุนฮื้อ? หรือว่าบุคคลอื่นในหอลมพิรุณโปรย?

เช็กเสียวเชียงที่แท้นั่งอยู่เกี้ยวหลังใด? เกี้ยวสีเหลือง สีเขียว หรือว่าสีขาว?

พวกมันไม่มีเวลาแยกแยะ

พวกมันได้แต่เปิดฉากจู่โจม

มาตรว่าพวกมันไม่ทันแลกเปลี่ยนความคิดหรือสบตากัน แต่เลือกจู่โจมใส่เกี้ยวสีขาวราวกับนัดแนะกันไว้

เหตุผลที่พวกมันเลือกเกี้ยวสีขาวคือ

หนึ่ง ฟังว่าเช็กเสียวเชียงโปรดสีขาว เขามีนิสัยรักความสะอาด แม้แต่ตอนฆ่าคน ยังไม่ยอมให้โลหิตแปดเปื้อนชุดขาวที่สวมใส่

สอง เกี้ยวสีเขียวเบาเกินไป ทั้งมีอุปกรณ์ไม่ครบถ้วน คล้ายกับเกี้ยวโดยสารของเด็กชายคนพิการ ชนชั้นผู้นำค่ายสำนักเช่นเช็กเสียวเชียง สมควรไม่ยอมลดตัวลงนั่งเกี้ยวเช่นนี้

สาม เกี้ยวสีเหลืองหนักเกินไป คนแบกเกี้ยวแบกยกด้วยความลำบากกินแรง หากบอกว่าภายในนั่งไว้ด้วยผู้คน มิสู้บอกว่าภายในบรรทุกก้อนหินจะเหมาะสมกว่า

ดังนั้นพวกมันหมายตาเกี้ยวสีขาวจู่โจมลงมือ

ท่านเคยเข้าบ่อนพนัน แทงแต้มใหญ่เล็กหรือไม่?

หากท่านมีประสบการณ์เช่นนี้ ประสบการณ์จะบอกต่อท่านว่าไม่ว่าท่านแทงด้วยเงินหนึ่งเหรียญ หรือสิบหมื่น นั่นมีทางเลือกเพียงประการเดียว...

ใหญ่ก็ใหญ่ เล็กก็เล็ก

หากท่านแทงเล็กออกใหญ่ แทงใหญ่ออกเล็ก ท่านเป็นผู้แพ้

ไเทางกลับกันท่านเป็นผู้ชนะ

หากท่านรีรอลังเล บัดเดี๋ยวใหญ่บัดเดี๋ยวเล็ก ผลสุดท้ายออกแต้มใหญ่ท่านไม่ชนะ ออกแต้มเล็กท่านก็เป็นผู้แพ้

แต่ท่านต้องตัดสินใจวางเดิมพัน จึงปรากฏผลแพ้ชนะ

ไม่ว่าท่านคำนวณอย่างไร มีโชคแค่ไหน ท่านอาจเล่นแพ้ ยิ่งเสียยิ่งโกรธา ยิ่งคิดถอนทุน อย่างนั้นยิ่งเสียหนัก จนถึงขั้นสิ้นเนื้อประดาตัว

มีแต่รับศึกด้วยความเยือกเย็น กำหนดเป้าหมายอย่างแน่วแน่เฝ้าหาจังหวะเป็นมั่นเหมาะ ยังกลัวไม่มีโอกาสพลิกฟื้นอีกหรือ?

อย่าได้รีบร้อน

ไม่อาจเดียดชิ้ง

แค่ว่าพนันสิบครั้งแพ้เสียเก้าครั้ง ผู้ที่ชนะไม่แน่ว่าจะเก็บรักษาเงินทองไว้ได้

เมื่อเล่นพนันจนเสพติด ถอนตัวไม่ขึ้น มิใช่สืบเนื่องจากเล่นแพ้ หากทว่าสืบเนื่องจากเล่นชนะ

เล่นชนะจึงน่ากลัว ความชนะทำให้ท่านกระโจนออกไป ทำลายหนทางถอยเอง

ในชีวิตผู้คนมีทางเลือกมากมาย แท้ที่จริงเป็นการเดิมพันครั้งสำคัญ

เดิมพันหลั่งเลือด เดิมพันศีรษะ เดิมพันชีวิต

บางคนเดิมพันชีวิตอาณาประชาราษฎร์

ยามนี้กระบี่ประหลาด มารกระบี่ เทพกระบี่เป็นเช่นนี้ พวกมันเชักกระบี่เลือกจู่โจมเกี้ยวสีชาว เดิมพันความเป็นความตาย

...หากเชิกเสียวเชียงอยู่ในเกี้ยวสีขาวจริง พวกมันจู่โจมโดยที่ฝ่ายไม่ทันตั้งตัว สมควรลงมือประสบผล พาตัวล่าถอยโดยปลอดภัย

มีชื่อเสียงขจรขจายไกล

...ไม่เช่นนั้นต่อให้พวกมันเลือกเกี้ยวผิด ขอเพียงสามารถจู่โจมสังหารบุคคลสำคัญของหอลมพิรุณโปรยเช่นเอี้ยบ้อเชี้ย ถือว่าไม่ได้มาเสียเที่ยวเปล่า

...หากจู่โจมใส่อากาศธาตุ ศัตรูจะบังเกิดความตื่นตัว แต่ว่าไม่เป็นไร จู่โจมครั้งแรกล้มเหลว สามารถจู่โจมสังหารใหม่

...คราครั้งนี้เช็กเสียวเชียงต้องตายแน่นอน

อากาศร้อน

ร้อนอบอ้าวยิ่ง

ชอบฟ้าไกลตามีเมฆก่อตัว

แว่วเสียงฟ้าร้องเลือนราง

...พายุฝนครั้งนี้คงรุนแรงยิ่ง

พวกมันพากันลงมือก่อนพายุฝนกระหน่ำ

ต่างพากันลงมือสังหาร

ปฏิบัติการกระบี่เดียวร่ำรวย

ตอนนี้พวกมันใช้สามกระบี่โดยพร้อมเพรียง กระบี่เดียวร่ำรวย สามกระบี่ฆ่าคน

...ฆ่าเตียรมังกรเช็กเสียวเชียง

นับตั้งแต่ผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียซาปาตายใต้กระบองเทิดฟ้าของบี้กงกง เมื่อตอนเหล่าผู้กล้าบุกปล้นแดนประหาร เอี้ยบ้อเชี้ยก็เพียรพยายามดึงหน่วยปฏิภาณฟ้าเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย

มันดำเนินการผ่านทางหัวหน้าอันดับสี่ของหน่วยปฏิภาณฟ้าเนี่ยเชี่ยวปุย ชักจูงให้บุตรีโทนของเตียซาปานามเตี่ยเจ่กนึ่งไปมาหาสู่กับเช็กเสียวเชียง

หอลมพิรุณโปรยกับหน่วยปฏิภาณฟ้ามีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน นั่นคือโค่นหน่วยงานสะพาน สังหารบี้กงกงเป็นการแก้แค้น

เตียเจ่กนึ่งเองก็มีความรู้สึกที่ดีต่อเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงเทียบเท่ากับเป็นผู้นำยุทธจักรนครหลวง มิเพียงแทนที่ตำแหน่งของโซวมั่งจิ้ม ขณะเดียวกันก็มีชื่อเสียงเทียบเท่ากับเตียซาปาผู้ล่วงลับ

เขามิใช่มังกรเก้าปรากฏเมื่อครั้งอดีต หากทว่าเป็นเศียรของหมู่มังกร

ผู้ที่พวกมันคิดฆ่าคือเศียรมังกรเช็กเสียวเซียง

ดังนั้นพวกมันจู่โจมใส่เกี้ยวสีขาว

...ที่แล้วมาเช็กเสียวเซียงชมชอบสวมใส่ชุดขาว

สีที่เขาโปรดปรานคือสีขาว

เขากล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันตัวเองว่า "มาตรว่าข้าพเจ้ามีบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วร่าง แต่ข้าพเจ้ายังชมชอบสีขาว...สีขาวเท่ากับไม่มีสี ไม่มีสีจึงแต่งเติมสีสันลงไปได้ มิหนำซ้ำหากมีรอยด่างอันใด จะดูออกได้"

ถึงแม้ว่าเขาผ่านความทุกข์ยากลำบากไม่น้อย แต่ที่น่าประหลาดคือ วันเวลาไม่ได้กัดกร่อนใบหน้าของเขา สีผิวของเขายังคงขาวนวลเนียน

ม้าตัวโปรดของเขาก็เป็นม้าขาว ประกายกระบี่ของเขาขาวยะเยือกจับใจ

เขาถึงกับสั่งให้เพิ่มการอารักขาหอขาวในหอลมพิรุณโปรยเป็นพิเศษ

แต่ตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ในเกี้ยวสีขาว

เกี้ยวสีขาวกลับว่างเปล่า

พวกมันกลับจู่โจมใส่อากาศธาตุ

ความหวังเป็นความร้อนระอุ

...พวกมันคิดฆ่าเช็กเสียวเชียง

หากฆ่าเช็กเสียวเชียงได้ เท่ากับล้างแค้นสำเร็จ มีชื่อสะท้านแผ่นดิน

กระบี่เป็นสิ่งที่เยียบเย็น

...คมกระบี่เยียบเย็นต้องดื่มโลหิตร้อนระอุ ค่อยกลายเป็นกระบี่ทลวกมอ

เป็นกระบี่มีชื่อ

กระบี่ที่ฆ่าคนมีชื่อจะกลายเป็นกระบี่มีชื่อ ผู้ที่โค่นคนมีชื่อก็กลายเป็นคนมีชื่อ ตอนแรกคิดใช้สอยกระบี่เล่มนี้ จ้างวานคนผู้นี้เพียงจ่ายเงินสามตำลึง แต่มันพอกลายเป็นคนมีชื่อ กระบี่ก็กลายเป็นกระบี่มีชื่อ หากคิดใช้สอยมันอีก ต้องจ่ายเงินสามพันหรือสามหมื่นตำลึงแล้ว

ดังนั้นคนไม่มีชื่อคิดหวังสร้างชื่อ คนที่มีชื่อยิ่งคิดมีนามเกริกไกร

แต่ว่าคนจะอย่างไรเป็นคน สมควรมีขีดจำกัด หากนำความรู้ความสามารถเปรียบกับชื่อเสียง อาจมีค่าสามสิบตำลึง สามพันตำลึง จนถึงสามหมื่นตำลึง แต่หากเป็นสามสิบหมื่นตำลึงเล่า? ใช่รับได้หรือไม่? หากรับไม่ได้ก็ต้องหักกลาง หากว่าหักไป เกรงว่าไม่มีราคาถึงสามเหรียญกษาปณ์

คนต้องมีเวลาที่รองรับไม่ได้ ไม่ว่าเป็นความสามารถ อำนาจ ชื่อเสียง ตำแหน่ง ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

สมมุติเช่นเทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้ง มันพอฝึกฝีมือสำเร็จลงจากเขา ก็โค่นหนึ่งเซียนกระบี่ฮือฮือจื้อที่มีชื่อเสียงกว่ามันพ่ายแพ้ หนึ่งปีให้หลังค่อยจู่โจมสังหารหัวหน้าสหพันธ์พันกระบี่เฮ้งอั้งกง จากนั้นได้รับคำท้าสู้จากกระบี่เมามายซีทู้ทั่ง กับกระบี่ป่วยอาวเอี้ยงแปะ มันเช่นฆ่าคนทั้งสองจนมีชื่อเสียงเรียงนาม

ตอนนั้นมันยังจัดอยู่หนึ่งในกระบี่สัตตพิฆาต ในเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้อย ไม่มีการจัดลำดับจวบกระทั่งมันอาศัยกระบี่เดียวเอาชนะมารราไห้ เทพหัวร่อและปีศาจตระหนี่ ค่อยได้รับการขนานนามเป็นเทพกระบี่

ในกระบี่สัตตพิฆาต มันได้รับการจัดอันดับรองจากกระบี่ล้อสุยกัก

ดังนั้นตอนนี้มันคิดฆ่าเช็กเสียวเซียง

ขอเพียงฆ่าเช็กเสียวเซียงได้ ตำแหน่งของมันจะจอคุกคามกระบี่ล้อสุยกัก ถึงกับแทนที่อีกฝ่าย

ประการนี้สำคัญที่สุด...คนแหงนมองที่สูง น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ กระบี่สังหารคนมีชื่อ หมัดพิฆาตยอดฝีมือ

นี่จึงเป็นปณิธานของลูกผู้ชาย

กระบี่ประหลาดกับมารกระบี่ก็คิดเห็นเช่นเดียวกัน ขอเพียงพวกมันฆ่าเช็กเสียวเซียงได้ ต่อให้พวกมันไม่อาจแทนที่กระบี่ล้อสุยกัก อย่างน้อยสามารถเป็นเทพกระบี่แห่งยุค

ดังนั้นพวกมันแย่งชิงกันลงมือ หากแต่หนุนเสริมกันและกัน

ทั้งนี้เพราะพวกมันมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน

พวกมันพบกับความล้มเหลวดุจเดียวกัน

ล้วนแต่จู่โจมใส่อากาศธาตุ

เกี้ยวสีขาวถูกประกายกระบี่ที่ถักสานกันทั้งสามสายทำลายแหลกสาญ

แค่ภายในเกี้ยวไม่มีคน

พวกมันทั้งสามจู่โจมใส่เป้าหมายเดียวกัน มีข้อดีที่รวมพลังใส่จุดเดียว

แต่ทำเช่นนี้มีข้อเสียอยู่ที่หากล้มเหลว พวกมันไม่มีทางออกอื่นอีก และไม่มีหนทางถอย

พวกมันพอลงมือ ก็เปิดเผยร่องรอยออกไป

ถนนเสื้อครามความจริงมีผู้คนบางตา แผงร้านค้าไม่มากนัก สามกระบี่พอลงมือ หลังจากเปิดเผยร่องรอย ก็ไม่อาจพลางตัวได้

พริบตานั้น ผู้คนที่อารักขาเกี้ยวทั้งสามหลังพากันลงมือ ทั้งหมดแม้แตกตื่นแต่ไม่ลนลาน ประสบเหตุไม่คาดหมายแต่ไม่หวาดหวั่น พากันชักอาวุธ โอบล้อมเทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่เอาไว้

เทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่พอแทงกระบี่ใส่อากาศธาตุ หัวใจล้วนตกวูบลง ในความผิดหวังทวกมันล้วนตัดสินใจในบัดดล

แต่การตัดสินใจของพวกมันผิดแผกแตกต่าง

หากทว่าเคลื่อนไหวพร้อมกัน

กระบี่ประหลาดมุ่งใส่เกี้ยวสีเหลือง

...เกี้ยวสีเหลืองหนักอึ้งเกินไป คล้ายกับภายในเกี้ยวไม่ได้นั่งไว้ด้วยผู้คน ดังนั้นมันจึงจู่โจมใส่เกี้ยวสีเหลือง เพราะนั่นอาจเป็นแผนพรางตาของเซ็กเสี่ยวเซียง

เหตุใดต้องใช้แผนพรางตา?

คาดว่าเซ็กเสี่ยวเซียงอยู่ภายในเกี้ยวเอง

มารกระบี่กลับมุ่งจู่โจมเกี้ยวสีเขียว

...เกี้ยวสีเขียวเบาเกินไป ราวกับว่าที่นั่งอยู่ภายในเกี้ยวมิใช่ผู้คน เพราะเหตุนี้มันค่อยได้คิดว่าเซ็กเสี่ยวเซียงมีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ คนที่มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำนั่งอยู่ภายในเกี้ยว ย่อมเบาเป็นพิเศษ

ดังนั้นมันจู่โจมใส่เกี้ยวสีเขียว

อย่าว่าแต่แผนจู่โจมเกี้ยวสีขาวเมื่อสักเหลว พวกมันได้แต่จู่โจมใส่เกี้ยวที่เหลือทั้งสองหลัง

แต่ว่าเทพกระบี่ไม่จู่โจมเกี้ยว

หากทว่าจู่โจมคน

มันหันขวับไป ชักกระบี่เข้าหามือดีที่โอบล้อมเข้ามา

...เช่นฆ่าใส่ศัตรูที่เข้มแข็งที่สุด มุ่งใส่สถานที่มีคนมากที่สุด

...มีแต่ยันกำลังของทอลมพิรุณโปรยไว้ ศิษย์น้องทั้งสองของวันจึงสามารถปฏิบัติภารกิจ สังหารศัตรูเข้มแข็งสำเร็จ

นี่ไม่ใช่เวลาแย่งชิงความดีความชอบ

หากแต่เป็นโอกาสสังหาร

เมื่อเผชิญศัตรู พวกมันรวมใจเป็นหนึ่งเดียวตลอดมา

ดังนั้นเทพกระบี่หันคมกระบี่ไป เข่นฆ่าจนซากศพเกลื่อนพสุธา แม้แต่ถนนทั้งสายก็เดือดพล่านขึ้นมา

แต่ผู้คนที่โอบล้อมเข้ามา มีจำนวนมากกว่าที่พวกมันคาดคำนวณไว้มากนัก

ตอนแรกขบวนนี้มีผู้คนเจ็ดแปดคนเบิกทาง ผู้คนสิบสองสิบสามคนอารักขาอยู่ทางซ้ายขวาของเกี้ยว จากนั้นเป็นผู้คนเจ็ดถึงแปดคนรั้งท้าย แต่การจู่โจมพอเปิดฉากขึ้น ที่มุมถนน ท้ายตรอก ในซากเคาตึกบริเวณหลังเสาปรากฏผู้คนไม่น้อยยืออกมา

คนเหล่านี้มีความเคลื่อนไหวประเปรียว หน้าตาเหี้ยมหาญ คล้ายวิญญาณร้ายที่ซุ่มอารักขาเกี้ยวทั้งสามหลัง แต่คล้ายเฝ้ารออยู่ในความมืดชั่วนาตาปี รอให้เทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่เปิดฉากจู่โจม

ทั้งหมดโอบล้อมเข้ามาอย่างเงียบงัน ดำเนินการล้อมสังหาร

เทพกระบี่พอเห็นคนเหล่านี้ หัวใจก็ดกวูบลง แต่กระบี่กลับตวัดขึ้น

มันทราบว่าคนเหล่านี้ยากจัดการได้

...มันมีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในวงล้อม

แต่มันต้องจัดการได้

มันเผชิญหน้ากับปัญหาตลอดมา

...ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า หากมีปัญหาไม่กล้าเผชิญหน้า ปัญหาต้องเบ่งพอง ขยายตัว ลุกลาม จนในที่สุดาลายเป็นปัญหายุ่งยากที่ไม่อาจคลี่คลายได้

ศัตรูก็เช่นเดียวกัน

...หากไม่กล้าเผชิญหน้ากับศัตรู หรือกำจัดศัตรู สุดท้ายต้องถูกศัตรูที่ยิ่งมายิ่งกล้าแข็งรุมสับสังหารไป

เทพกระบี่รักษาความเหี้ยมหาญตลอดมา

ดังนั้นมันเข่นฆ่าใส่ศัตรู

...ผู้ที่กล้าสู้ศัตรู ไม่จบชีวิตในเงื้อมมือศัตรู

...ผู้ที่กล้าทำศึก ไม่ตายใต้การศึกสงคราม

คมกระบี่เยียบเย็นในมือมันเริ่มร้อนผ่าว

ถูกโลหิตระอุเร่งเร้าจนร้อนผ่าว

ประกายกระบี่ของมันพอกวาดผ่าน ปรากฏประกายโลหิตสาดกระจาย

โลหิตไม่เคยขาดตอน หรือหยุดไหลมาก่อน

มันแทงกระบี่ใส่ลำคอศัตรูผู้หนึ่ง พอถอนออกมา ประกายโลหิตเพิ่งฉีดพุ่ง ยังไม่พร่างพรมลง กระบี่ของมันก็ทะลุอกมือดีอีกคนหนึ่ง บุปผากระบี่เพิ่งฉีดกระจายจากกลางหลัง กระเซ็นใส่ใบหน้าของศัตรูผู้หนึ่ง พุ่งใส่เสื้อผ้าคู่ต่อสู้อีกคนหนึ่ง ขณะเดียวกัน กระบี่ของมันก็ปักใส่ท้องน้อยคู่มือคนหนึ่ง พอถอนดึงออกมา ปรากฏรุ้งโลหิตอีกสายหนึ่งพาดผ่าน

ความคิดฆ่าฟันชองมันยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

มันมิเพียงเข่นฆ่าใส่ศัตรูที่โอบล้อมเข้ามายังใช้กำลังเพียงลำพัง

อาศัยกระบี่เล่มเดียว ตรึงศัตรูของกระบี่ประหลาดกับมารกระบี่เอาไว้

มันเข่นฆ่าสังหารจนโลหิตเดือดพล่าน

คมกระบี่ถูกย้อมชโลมจนแดงฉาน

มันสังหารศัตรูคนที่สิบเจ็ดแล้ว

ศัตรูล้มตายลง โลหิตยังกระเด็นเซ็นซ่านอยู่ในช่องว่างของอากาศ

แต่ว่าศัตรูคล้ายยิ่งมายิ่งมาก มิหนำซ้ำพลังฝีมือคล้ายยิ่งมายิ่งสูงเยี่ยม

เทพกระบี่เข่นฆ่าจนอารมณ์เดือดพล่าน พอเดือดพล่านยิ่งแข็งขัน

เพลงกระบี่ของมันยิ่งเดือดพล่าน ยิ่งเปล่งอานุภาพถึงขีดสุด

กระบี่ของมันความจริงเดินในแนวทาง "โกรธแค้นจนเพียงพอกับการทำลายทุกสิ่ง"

กระแสลมกระบี่ของมันถึงกับกลบเสียงฟ้าร้องที่ขอบฟ้าไป

มันไม่ได้ยินเสียงฟ้าร้องอีก

มันเพียงกระตุ้นลมอสนีใต้กระบี่ขึ้น

ยามนั้นเนื่องจากกระบี่ของเทพกระบี่ดึงดูดศัตรูส่วนใหญ่ไว้ ดังนั้นกระบี่ประหลาดกับมารกระบี่สามารถจู่โจมใส่เกี้ยวสีเหลืองและเขียว

กระบี่ประหลาดสังหารผู้คนสองคน ค่อยจู่โจมถึงเกี้ยวสีเหลือง

แต่มันไม่ได้เปิดฉากจู่โจมในบัดดล

มันใช้กระบี่ แต่ไม่แทงเข้าไปภายในเกี้ยว หากทราฟันหลังตาเกี้ยวหลุดลงมาก่อน ค่อยฟันไม้คานส่วนหน้าของเกี้ยว จากนั้นฟันไม้คานส่วนหลังของเกี้ยว ต่อจากนั้นประกายกระบี่วูบหนึ่งครั้ง วูบสองครั้ง วูบสามตรา ตัวเกี้ยวก็แยกออกเป็นเสี่ยงๆ แยกย้ายล้มครืนไปทางซ้ายขวาด้านหลัง

คงเหลือแต่คนในเกี้ยว

มันไม่เสี่ยงภัยชิงจู่โจม ทั้งนี้เพราะเมื่อถึงชั้นนี้ มิใช่เป็นการซุ่มโจมตีอีก หากแต่คนในเกี้ยวเมื่อเป็นศัตรูสำคัญเช่นเช็กเสียวเซียงก็ไม่อาจรีบร้อนไป แต่ควรที่จะลงมืออย่างช้าๆ

กระบี่ประหลาดตกลงใจว่าจะเพิ่มความระมัดระวัง ฆ่าคนผู้นี้อย่างช้าๆ...มันคิดกระทำอย่างช้าๆ เพื่อซ่องเสพความสุขของการฆ่าคนผู้นี้

กระบี่ประหลาดเห็นว่า การฆ่าคนเป็นความสุขอย่างหนึ่ง

หากเอ่ยถึงความเร็วของกระบี่ มันย่อมไม่เท่ากับมารกระบี่ ยิ่งอย่าว่าแต่เทียบเปรียบกับกระบี่ล้อสุยกัก

ในกระบี่สัตพิฆาต เพลงกระบี่ของมันเชื่องช้าที่สุด

แต่ในศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งเจ็ด มันมีความสุขกับการฆ่าคนที่สุด

จุดเด่นของมันอยู่ที่ใช้กระบี่เชื่องช้า มิใช่รวดเร็ว

มันมีความมานะบากบั่นยิ่ง

มันเลือกฝึกฝีมือที่ภูเขาฮั้วซัว ทั้งเลือกช่องเขาที่ทั้งลาดชันทั้งอันตราย

มันใช้กระบี่อย่างเชื่องช้า แต่น้อยครั้งจะพลาดเป้า

การฆ่าคนของมันก็เชื่องช้ายิ่ง ครั้งที่ค่อนข้างเชื่องช้าคือ ฆ่าเป็นเวลานานสิบเจ็ดวันกับอีกห้าชั่วยาม ขณะที่คนผู้นั้นขาดใจตายกระทั่งมารตาผู้ตายยังจดจำไม่ออก

แต่มันมิใช่การฆ่าคนที่เชื่องช้าที่สุดของมัน

ครั้งที่เชื่องช้าที่สุด มันฆ่าเป็นเวลาสิบสามปีแปดเดือนกับอีกสิบหกวัน

สภาพการตายของคนผู้นั้นไม่สามารถบรรยายได้

มีแต่เสพสุขกับขั้นตอนของการฆ่าคน หรือว่ายึดถือการฆ่าคนเป็นความสุขอย่างหนึ่ง จึงฆ่าอย่างเชื่องช้าถึงเพียงนั้น...ไม่เช่นนั้น

คงพะอืดพะอมตายแล้ว

การฆ่าคนของมันมิเพียงเชื่องช้า ทั้งยังพิถีพิถัน

มันเห็นว่าการฆ่าคนควรพิถีพิถัน อย่างน้อยต้องคำนึงถึงบรรยากาศ

มันคิดฆ่าเช็กเสียวเซียง นอกจากเหตุผลที่ใกล้เคียงกับศิษย์พี่ศิษย์น้องของมันแล้ว ยังมีเหตุผลที่ผู้คนไม่ล่วงรู้อยู่ข้อหนึ่ง

มันไม่ชมชอบเช็กเสียวเซียงที่กล่าวว่า "การฆ่าคนกับช่วยคนต้องรวดเร็วและทันการณ์ การต่อสู้ช่วงชิงควรดำเนินอย่างช้าๆ"

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสริมว่า "ช่วยคนเป็นเรื่องรีบด่วน ย่อมต้องรวดเร็ว ฆ่าคนถึงแก่ความตาย ยิ่งรวดเร็วยิ่งลดทอนความเจ็บปวดของผู้คน...การฆ่าคนเป็นเรื่องของความจำเป็น หากจงใจลากถ่วง ถือเป็นการกระทำของสัตว์เดรัจฉาน ถึงกับเลวชาติกว่าสัตว์เดรัจฉาน"

คำพูดของเขาเหล่านี้กล่าวกับศิษย์หอลมพิรุณโปรย ถือเป็นการเตือนสติอย่างหนึ่งว่า

"การต่อสู้ช่วงชิงเป็นเรื่องระยะยาว ต้องมีความอดทน ไม่อาจบรรลุชั่วข้ามคืน ยังต้องขึ้นอยู่กับพละกำลังและโชควาสนา บางครั้งขึ้นอยู่กับโชควาสนาเอนเอียงไปทางใด บางครั้งต้องประกอบด้วยความอดทน ความตั้งใจและโชควาสนา บางครั้งอยู่ที่ดินฟ้าอากาศเอื้อประโยชน์ต่อฝ่ายใด บางครั้งขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดมีชีวิตยืนยาวกว่า การต่อสู้ช่วงชิงมิใช่ประลองกำลัง การใช้กำลังเพียงเป็นส่วนหนึ่ง มีเหตุผลหรือไม่ก็เป็นเงื่อนไขประการหนึ่ง ดังนั้นหากคิดต่อสู้ช่วงชิงกับกลุ่มศัตรูเข้มแข็ง ก่อนอื่นต้องเตรียมกำลังรบให้พร้อมสรรพ สะสมเสบียงบำรุงให้เพียงพอ"

คำกล่าวของเช็กเสียวเซียงนี้ ย่อมไม่ได้มุ่งเป้ามาที่มัน

แต่มันพอได้ยิน เห็นว่าคำกล่าวเช่นนี้ทำร้ายภาพลักษณ์ของมัน กระทบถึงศักดิ์ศรีของมัน

เพียงคำกล่าวนี้ มันต้องฆ่าเช็กเสียวเชียงกับมือ

มันสัตย์สาบานกับตัวเอง จะฆ่าเช็กเสียวเชียงอย่างเชื่องช้า เชื่องช้าอย่างยิ่ง

มันต้องใช้วิธีการที่พิเศษฆ่าเช็กเสียวเชียง ให้เช็กเสียวเชียงตายด้วยลักษณะพิเศษ

แต่วันนี้พอจู่โจมครั้งแรกล้มเหลว มันรู้สึกว่าสถานการณ์วันนี้ "พิเศษ" ยิ่ง

มันมีความรู้สึกว่าเช็กเสียวเชียงยากที่จะฆ่าได้ ไม่ตายโดยง่ายดาย

แต่มันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

มันได้แต่จัดการกับเช็กเสียวเชียงอย่างช้าๆ

กระบวนท่าแรกของมันคือทำลายเกี้ยวโดยสาร

...เกี้ยวที่หนักอึ้งเป็นพิเศษ

หลังจากทำลายสิ่งกีดขวาง มันค่อยทุ่มเทใช้ฝีมือจัดการกับเช็กเสียวเชียง

เกี้ยวสีเหลืองแตกแยกออกพังครืนลง

ภายในนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ที่อาจหาญผู้หนึ่ง ยามนั่งอยู่ภายในคล้ายเจดีย์เหล็กองค์หนึ่ง

แต่ตอนนี้เจดีย์เหล็กองค์นี้ลุกขึ้นแล้ว

กระบี่ประหลาดมีความรู้สึกถูกกดคุกคามจนแทบขาดใจตาย

ที่ขอบฟ้าแว่วเสียงฟ้าร้องอีกครา

กระบี่ประหลาดถามว่า

"ท่านคือจูตั่วก่อยี้?"

ชายฉกรรจ์นั้นผจกศีรษะรับ

กระบี่ประหลาดรู้สึกศีรษะพองโต ปากยังกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ยี่ห้อใหญ่ และเพลงตาบเจ้าอารมณ์ของท่านล้วนมีชื่อ"

จูตั่วก่อยี้เพียงแยกเขี้ยวหัวร่อคราหนึ่ง

กระบี่ประหลาดกล่าวว่า

"ท่านยังถนัดในการใช้เท้าคลุ้มคลั่งกับท่าเท้าฟั่นเฟือน เราล้วนเคยได้ยินมา"

มันกล่าวเสริมในบัดตลว่า

"แต่เรามิอาจไม่ต่อสู้กับท่าน"

มันพอกล่าวจบก็เคลื่อนไหว

เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วยิ่ง

จูตั่วก่อยี้ได้แต่รับศึก

จูตั่วก่อยี้ย่อมได้ยินเรื่องราวของคนผู้นี้ มันทราบว่ากระบี่ประหลาดใช้กระบี่อย่างเชื่องช้า ลงมือเชื่องช้ายิ่ง

มันคิดไม่ถึงว่าศัตรูจะลงมือรวดเร็วถึงเพียงนี้ ความเคลื่อนไหวรวดเร็วถึงเพียงนี้ รวดเร็วจนถึงขั้น "โศกซึ้ง"

...กระบี่รวดเร็ว ความเคลื่อนไหวรวดเร็วกับความโศกซึ้ง ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน แต่ประกายกระบี่พอวูบขึ้น จูตั่วก่อยี้บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้จริงๆ

นี่เปรียบกับการฆ่าฟันอย่างร้อนแรงของเทพกระบี่ มีความแตกต่างอย่างมาก

กระบี่นี้รวดเร็วยิ่ง

และเยียบเย็นยิ่ง

พลังความเย็นปะทะหน้า ทั้งยังบังเกิดเสียงเบาๆ ราวน้ำแข็งแตกสลาย

จูตั่วก่อยี้ที่ดูไปเทอะทะ พลันสลับเท้าบิดตัว หลบเลี่ยงจากกระบี่

นี้

กระบี่นี้แทงตรงใส่ใบหน้า รวดเร็วถึงที่สุด และหวาดเสียวถึงที่สุด ตามเหตุผลยากหลบรอดได้ อย่าว่าแต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่า เพลงกระบี่ของกระบี่ประหลาดได้ชื่อว่าเชื่องช้า หาทราบไม่ว่ากระบี่แรกเริ่มนี้กลับรวดเร็วจนเหลือเชื่อ

แต่จูตั่วก่อยี้ที่มีรูปร่างเทอะทะ เพียงขยับเท้าคราหนึ่ง ก็หลบรอดจากกระบี่นี้

ขณะดียวกัน มันชักดาบจากกลางหลังเล่มหนึ่ง

เป็นดาบใหญ่คล้ายกับเขียงไม้ หนาและหนักอึ้ง ราวกับป้ายโล่อันหนึ่ง

มันขณะจะประลองดาบกระบี่กับกระบี่ประหลาด แต่กระบี่ประหลาดพลันหายวับไป

กระบี่ของกระบี่ประหลาดแม้รวดเร็ว แต่ท่าร่างรวดเร็วยิ่งกว่า

ขณะที่มันใช้กระบี่ยังอยู่เบื้องหน้าจูตั่วก่อยี้ชัดๆ แต่กระบี่พอแทงปราดออก คนก็ไม่อยู่แล้ว

คนไม่อยู่ แต่สำนึกกระบี่ยังอยู่

ไม่เพียงสำนึกกระบี่ยังอยู่ ประกายกระบี่ก็ยังอยู่

พลังความเย็นยิ่งคงอยู่

ไม่เพียงแต่ประกายกระบี่ไม่ดับสูญ พลังความเย็นไม่สิ้นสูญ ถึงกับยังเจิดจ้ายิ่งกว่า เยียบเย็นยิ่งกว่า

มันคล้ายคาดการณ์แต่แรกว่าตัวเองต้องทิ่มแทงกระบี่พลาดผิด และคล้ายไม่ได้ประเมินจูตั่วก่อยี้ที่โง่งมเงอะงะผู้นี้ต่ำทรามไป

กระบี่ของมันพอทิ่มแทงพลาดผิด จูตั่วก่อยี้สลับเท้าหลบรอดได้ แต่หลังเสียงแกร๊กเบาๆ เป็นเสียงซ่าคำหนึ่ง กระแสความเย็น

งายหนึ่งยังจู่โจมใส่หว่างคิ้วของจูตั่วก่อยี้

แต่ตอนนั้นคนไม่คงอยู่แล้ว

จูตั่วก่อยี้เป็นนักรบผู้หนึ่ง เป็นนักบู๊เดนตายผู้หนึ่ง ทั้งนี้เพราะมันเผชิญเข้มแข็งยิ่งเข้มแข็ง เผชิญอุปสรรคไม่ระย่อ

แต่ปฏิกิริยาของมันไม่ถือว่ารวดเร็ว

ตามเหตุผลมันไม่อาจหลบรอดจากประกายกระบี่สายนี้

แต่ว่ามันยกตาบแบนราบปิดป้องที่เบื้องหน้าทันเวลา ต้านทานประกายกระบี่จุดนี้เอาไว้

มันลดตาบลง เห็นบนตัวตาบทิ้งไว้แต่คราบน้ำที่สะลายจุดหนึ่ง

นั่นเป็นน้ำแข็ง

กระบี่ประหลาดจู่โจมกระบี่ออก คมกระบี่ไม่ถือเป็นกำลังหลักตัวกระบี่ของมันความจริงแข็งตัวเป็นน้ำแข็งชั้นหนึ่ง มันสะบัดกระบี่โดนแทง มาตรว่าแทงไม่ถูก ผิวน้ำแข็งก็ปริแตกออก กลายเป็นท่าสังหารยิ่งกว่าท่ากระบี่อีก

จูตั่วก่อยี้สามารถรอดพ้นจากท่าสังหารนี้ นับว่าโชคช่วยอยู่บ้าง ยังดีที่ตัวตาบมันกว้างพอ สามารถปิดบังใบหน้าของมัน มันมองดูคราบน้ำแข็งจุดนั้น ยังนึกหวาดเสียวไม่คลาย คราบน้ำแข็งยังเกาะอยู่บนตัวตาบ กระบี่กลับติดตามเจ้าของไปแล้ว

กระบี่ประหลาดไม่หยุดยั้งรั้งรอ ไม่เสียเวลาแม้แต่น้อย มันพบว่าเกี้ยวสีเหลืองมิใช่เป้าหมายของมัน ก็พุ่งปราดไปยังเกี้ยวสีเขียว

...เกี้ยวสีขาวเมื่อว่างเปล่า เกี้ยวสีเหลืองก็มิใช่เป้าหมาย อย่างนี้แหงเหลือแต่เกี้ยวสีเขียวแล้ว

ยามนั้นมารกระบี่กำลังจู่โจมเกี้ยวสีเขียว

บนท้องถนนก็บังเกิดสำนึกการฆ่าฟันอย่างเปี่ยมล้น

เทพกระบี่ฆ่าฟันจนกระบี่พวยพุ่งเปลวอัคคีออกมา

กระบี่ของมันกลับกลายเป็นแดงฉาน ประกายกระบี่พอพุ่งผ่านเปลวไฟแลบเกระจาย เกี้ยวสีขาวความจริงลุกไหม้ ลามเลียใส่เพิงสินค้าข้างถนน เกี้ยวสีเหลืองที่จูตั่วก่อยี้นั่งโดยสารแม้พังครืนลง ยังลุกไหม้อีกด้วย

ดอนนี้หนึ่งเดียวที่ไม่ได้ลุกไหม้คือเกี้ยวสีเขียว

เกี้ยวสีเขียวหม่นปล่อยผ้าม่านสีเขียวน้ำทะเลลง หลังม่านเป็นอะไร?

พวกมันไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ

โอกาสอันดีจะเลือนลับในบัดดล

พวกมันได้แต่จู่โจมเกี้ยวสีเขียว

ต้องฆ่าเชือกเสียวเซียงให้จงได้

เทพกระบี่ยังคงใช้กระบี่ที่คล้ายเปลวอัคคี สกัดฝังชนที่ฮือเข้ามา

กระบี่ประหลาดพอจู่โจมเกี้ยวสีเหลืองพลาดเป้า ก็เปลี่ยนเป็นมุ่งใส่เกี้ยวสีเขียว

แต่มารกระบี่ชิงจู่โจมถึงเบื้องหน้าเกี้ยวสีเขียวที่เบาหวิวก่อนแล้ว

ก่อนที่มันจะบุกเข้าใกล้เกี้ยวสีเขียว ได้ทำร้ายมือดีหอลมพิรุณโปรยสามคน

เพียงทำร้ายโดยไม่ฆ่า

ที่แล้วมามันเห็นว่า เมื่อทำร้ายคนมิสู้ฆ่าทิ้ง

เหตุผลของมันคือ ทำร้ายโดยไม่ฆ่า ฝ่ายตรงข้ามต้องแก้แค้นหากรอให้ผู้อื่นมาฆ่ามัน มิสู้ชิงลงมือฆ่าฝ่ายตรงข้ามก่อน

อย่าว่าแต่เพลงกระบี่ของมันมุ่งจู่โจมใส่หัวใจ เมื่อถูกกระบี่ของมันแทงใส่ ยากที่จะรักษาชีวิตไว้ได้

เพียงแต่ตอนนี้มันเพียงทำร้ายคนโดยไม่ฆ่าทิ้ง ทั้งนี้เพราะมันอยู่ดีๆ บังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง...

ไม่ฆ่าคนคล้ายยังดีกว่า

...ดีกว่าอย่างไร?

มีจุดจบที่ดีกว่า

... "จุดจบ" ที่ดีกว่าอย่างไร?

มันเองไม่เข้าใจ

มันถึงกับไม่ทำความเข้าใจว่า ที่แท้เป็นจุดจบอย่างไร? จุดจบของผู้ใด?

มันเป็นเช่นเดียวกับทุกผู้คน บังเอิญนึกถึงเรื่องบางประการ เกิดความรู้สึกบางประการ หรือได้คิดบางประการ แต่ไม่ทราบสาเหตุ ยิ่งไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ หากทว่าในช่วงเวลาพิเศษประการหนึ่งบังเกิดความคิดและความรู้สึกเช่นนี้จริงๆ

ดังนั้นมันเพียงทำร้ายคน โดยไม่ฆ่าตาย

มันใช้สามกระบวนท่า แทงออกสามกระบี่ ทั้งสามกระบี่ล้วนทิ่มแทงถูกทรวงอกศัตรู แต่ไม่ถึงแก่ความตาย

หลังจากนั้นเกี้ยวสีเขียวกลายเป็นไม่มีผู้คนเฝ้าอารักขาแล้ว

มันถือกระบี่เผชิญหน้ากับเกี้ยวสีเขียว

มันต้องฆ่าเช็กเสียวเซียง

มันแค้นเช็กเสียวเซียงยิ่งกว่าศิษย์พี่ศิษย์น้องของมัน มิหนำซ้ำศิษย์ร่วมสำนักของมันหาทราบเรื่องไม่

มันแค้นเพราะรัก

มันหลงรักหญิงงามเมืองซุนสามสี่แห่งตรอกน้ำหวานน้อย

แต่ซุนสามสี่หาเหลือบแลมันได้ ทั้งยังกล่าวกับมันว่า "ลูกผู้ชายชาตรีต้องเป็นเช่นเช็กตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เช็ก) ซึ่งมีฝีมือที่เฉียบ

ชาด นิสัยที่เด็ดชาด หากทว่าสุภาพนุ่มนวล ปรกติสงบนิ่งดุจสาว บริสุทธิ์ พอเผชิญเรื่องราวคล้ายกระต่ายเปรียว สะสางเรื่องราวสมกับผู้กล้า วางตัวราวกับวิญญูชน"

ซุนสามสี่ไม่ชมชอบมัน แต่บอกเหตุผลที่นางชมชอบเช็กเสียวเชียงต่อมัน

เพียงประการนี้ มันตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าต้องฆ่าเช็กเสียวเชียงให้จงได้

...สตรีที่มันรักคนหนึ่งมิเพียงไม่รักมัน ทั้งยังบอกเหตุผลความน่ารักของบุรุษอีกคนหนึ่งต่อหน้ามัน ขณะที่คุณสมบัติเหล่านั้นล้วนไม่มีในตัวมัน

ดังนั้นมันมิอาจไม่ฆ่าเช็กเสียวเชียง

...ในโลกมีบุคคลประเภทหนึ่ง เมื่อมันทราบว่าตัวเองไม่มีปัญญาเอาชนะอีกคนหนึ่ง จะเลือกวิธีการทำลาย

วิธีนี้มักได้ผล ทั้งนี้เพราะหลังจากฆ่าคนผู้นี้ ก็ไม่ต้องเปรียบเทียบ หรือแข่งขันกับอีกฝ่ายแล้ว

แต่นี่มิใช่ชัยชนะ ได้แต่บอกว่าเป็นการหลีกหนี

...หากท่านต้องการชัยชนะที่แท้จริง ความสำเร็จที่จริงแท้ ต้องท้าสู้อย่างเปิดเผย เอาชนะอีกฝ่ายอย่างยุติธรรม

ไม่เช่นนั้นการทำให้ผู้คนสาบสูญ ไม่สามารถโต้แย้ง เพียงเป็นการหลอกตัวเองหลอกผู้คน ล้วนเป็นการหลีกหนี

ดังนั้นการท้าสู้เป็นการเผชิญหน้าชนิดหนึ่ง ส่วนการลอบสังหารเป็นการหลีกหนีชนิดหนึ่ง ถึงแม้ว่าเป็นการหลีกหนีที่ป่าเถื่อน ดุร้าย อำมหิต แต่ยังเป็นการหลีกหนีที่ไม่กล้าเผชิญหน้า

มารกระบี่ที่มิอาจไม่ฆ่าเช็กเสียวเชียงพอเข่นฆ่าถึงหน้าเกี้ยวสีเชียว กลับหยุดยั้งลงครุ่นคิด

...ต้องตอแยเกี้ยวหลังนี้จริงๆ?

...ต้องเข่นฆ่าคนในเกี้ยวจริงๆ?

หากว่าลงมือ สามารถสังหารแน่นอนหรือไม่?

หากหยุดมือในตอนนี้ สามารถถอนตัวล่าถอยหรือไม่?

ที่แล้วมามารกระบี่เคลื่อนไหวเช่นเดียวกับกระบี่ไวของมัน พอแง่มือก็เป็นท่าสังหาร ตอนนี้กลับรีรอลังเล

...คล้ายกับว่าขอเพียงมันเชี่ยฆ่านเกี้ยวขึ้น ใช้กระบี่จู่โจม ทุกประการยากที่จะคาดเดา และไม่อยู่ในการควบคุม

เหตุใดบังเกิดความกริ่งเกรงเช่นนี้ มันเองก็ไม่เข้าใจ

แต่สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ไม่อนุญาตให้มันเคลือบแคลงได้

ปรากฏศัตรูอีกสามคนจู่โจมใส่มัน

คนทั้งสามไม่ทราบมุดออกมาจากที่ใด คล้ายกับเฝ้ารักษาอยู่ที่นั่นตลอดเวลา คนทั้งสามถืออาวุธที่แตกต่าง ประกอบด้วยกระบองมังกรขนด สากปราบมาร และกระบี่มังกรม่วง

พวกมันถืออาวุธที่ผิดแผก ใช้วิชาฝีมือที่แตกต่าง จู่โจมจากมุมที่ต่างกัน แต่ในสายตาของมารกระบี่ คนที่แตกต่างทั้งสามใช้ออกด้วยแนวทางฝีมือเดียวกัน

สมมติเช่นกระบองมังกรขนดหวดใส่ศีรษะ แต่หากท่านตั้งใจรับมือ จะละเลยสากปราบมารที่กวาดจู่โจมจากด้านล่าง หากท่านฉวยโอกาสแทงกระบี่ใส่คนใช้สากปราบมาร ต้องเปิดเผยช่องโหว่ที่ได้ซอกแซน ถูกคนถือกระบี่มังกรม่วงแทงสวนใส่ โดยเหตุผลเดียวกัน หากท่านคิดทำจัดจู่มือที่ถือกระบี่มังกรม่วง เกรงว่ายากหลบรอดจากกระบองมังกรขนด

ดังนั้นคนทั้งสามใช้กระบวนท่าอย่างผสมกลมกลืน จนปราศจากช่องว่างจุดด่วน

ทั้งสามารถรุก และตั้งรับได้

มารกระบี่พอเห็นคนทั้งสามใช้อาวุธทั้งสามชนิดนี้ รู้สึกเริ่มเจ็บปวดใจอยู่บ้าง

มันพอเจ็บปวดใจจะฆ่าคน

มันพอเจ็บปวดใจ ใบหน้าจะเขียวคล้ำ ริมฝีปากชาวซีด หากไม่ฆ่าคน ยากจะรักษาโรคนี้ได้

มันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

ซึ่งความจริง การผนึกกำลังจู่โจมของคนทั้งสาม ก็ทำให้มันไม่มีทางเลือกได้

ดังนั้นมันใช้กระบี่

คนใช้อาวุธทั้งสามชนิดล้วนยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ยกมือข้างที่ไม่ได้ถืออาวุธกุมหัวใจ

พวกมันล้วนเจ็บปวดใจ

พวกมันถูกกระบี่แทงใส่หัวใจพร้อมกัน

คนทั้งสามแม้ถูกกระบี่แทงใส่ แต่ต่ำแหน่งแห่งที่แตกต่างกัน

คนถือกระบี่มังกรม่วงเห็นมารกระบี่แทงกระบี่ฝ่าเงากระบี่อันแน่นหนาเข้ามาชัดๆ แต่ไม่ทันปิดป้อง ก็ถูกกระบี่แทงทะลุหัวใจ

มือดีที่ใช้สากปราบมารเห็นสากคู่มือกำลังจะกวาดถูกศัตรู พลันรู้สึกเย็นวาบที่ใต้ซอกแขนซ้าย กระบี่หนึ่งจู่โจมทำลายเงาสากดุจขุนเขาแทงใส่ใต้ซอกแขนถูกหัวใจของมัน

ชายหนุ่มที่ควงกระบองมังกรขนดพอหวดกระบองลง ศัตรูพลันหายวับ ตัวมันกลับปวดแปลบที่กลางหลัง ถูกกระบี่แทงใส่กลางหลังทะลุตัดชั้วหัวใจ

พวกมันยกมือกุมหัวใจที่ปวดบิด อาวุธในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น ล้มระทวยลงสิ้นใจตาย

ในที่สุดมารกระบี่เปิดฉากฆ่าฟันแล้ว

มันฆ่าคนสามคนด้วยกระบวนท่าเดียว

แต่มันไม่มีความรู้สึกเช่นกาลก่อน ซึ่งยึดถือการฆ่าคนเป็นความสำเร็จประการหนึ่ง

วันนี้ที่บังเกิดขึ้นแทนที่ เป็นความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

...มันฆ่าคนจนชาชิน มีอันใดน่าหวั่นหวาด?

...มันฆ่าคนจนกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน หรือยังกลัวกรรมตามสนอง?

ไม่ทราบเพราะเหตุใด วันนี้มันหลังจากฆ่าคน กลับนึกถึงคำกล่าวที่ว่า "ผู้ฆ่าคนต้องตาย"

ดังนั้นมันไม่ลงมือโดยผลีผลาม

มันไม่กล้าจู่โจมใส่เกี้ยวสีเขียวหลังนั้น

ยามนั้นมันรู้สึกมีลมเย็นสายหนึ่งโชยต้องร่าง

มันทราบว่าผู้มาเป็นใคร

มันคุ้นเคยกับคนผู้นี้เป็นอย่างดี

ในที่สุดกระบี่ประหลาดรุดมาสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับมันแล้ว

มันยังกลัวอันใด? อย่าว่าแต่เทพกระบี่ที่ร่วมสำนักกับมันยังเปิดฉากฆ่าฟันจนตาแดงฉาน

...พวกมันสามกระบี่ผนึกกำลัง ยังกลัวเกี้ยวสีเขียวหลังหนึ่งอันใด?

เกี้ยวสีเขียวเข้ม

ม่านเกี้ยวสีเขียวอ่อน

หลังม่านเกี้ยวมีเงาคน

มารกระบี่กับกระบี่ประหลาดแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา จับ

จ้องมองเกี้ยวเป็นจุดเดียว แต่ไม่ลงมือในบัดดล

ดอนนี้มิใช่เวลาซุ่มโจมตีอีก

คนในเกี้ยวบังเกิดความตื่นตัวแต่แรก

พวกมันความจริงช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ชณะที่มารกระบี่กับกระบี่ประหลาดเตรียมบุกจู่โจมเกี้ยวสีเขียวในใจกลับขนลุกเกรียว

เพราะเหตุใด?

หรือว่าพวกมันยึดถือเกี้ยวหลังนี้เป็นแท่นบูชาหลังหนึ่ง ต่อให้พวกมันชมชอบฆ่าฟันกว่านี้ ยังไม่กล้าลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ล่วงเกินอานุภาพฟ้า?

ภายในเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหว

บนท้องถนนยังฆ่าฟันอย่างดุเดือด

จูตั่วก่อยี้ซึ่งความจริงอยู่ในเกี้ยวเหลืองก้าวยาวๆมา กลับเผชิญกับกระบี่พิโรธของเทพกระบี่

เทพกระบี่ตรึงจูตั่วกอยี้เอาไว้ ด้วยสำนึกการต่อสู้ปานอสนีบาตฟาดฟ้า

มันคนเดียวใช้กระบี่เดียว เฝ้าถนนที่เดือดพล่านทั้งสาย เผชิญกับศัตรูเต็มถนน

มันเฝ้าจุดยุทธศาสตร์สำคัญ จุดประสงค์เพื่อให้ศิษย์น้องทั้งสองจู่โจมสังหารศัตรูหมายเลขหนึ่ง

มันแม้สู้ตึก แต่สายตายังทัศนาทั้งแปดทิศ พบว่ามารกระบี่กับกระบี่ประหลาดประชิดใกล้เกี้ยวสีเขียวชัดๆ กลับหยุดกระบี่ไม่จู่โจม

...ไฉนไม่จู่โจม?

...หากยังไม่จู่โจม เกรงว่ากำลังหนุนของหอลมพิรุณโปรยจะมาถึงแล้ว

...หากว่ามารกระบี่กับกระบี่ประหลาดไม่ฉวยโอกาสจู่โจม เกรงว่ามันตรึงไว้ไม่ได้แล้ว

เทพกระบี่ทราบแน่ใจว่า เจ้าตัวสูงใหญ่เช่นจูตั่วก่อยี้พอเข้าร่วมวงต่อสู้ มันรู้สึกหนักมือกินแรงยิ่ง

...พวกมันไฉนยังไม่จู่โจมสังหารเซ็กเสียวเซียง?

มันทางหนึ่งยันศัตรูมิให้รุดไปช่วยเหลือเกี้ยวสีเซียว ทางหนึ่งสังเกตความเคลื่อนไหวของศัตรู ทันใด เรื่องราวความหลังพลันผ่านเข้าสู่ห้วงสมองของมัน

กระบี่สัตตพิฆาตแม้ร่วมสำนักเดียวกัน ยามเผชิญศัตรูรวมใจเป็นหนึ่งเดียว แต่บุ๋นไม่มีที่หนึ่ง บู๊ไม่มีที่สอง ระหว่างพวกมันอดพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงมิได้

เช่นนี้มิเพียงบังเกิดแรงกดดันอย่างใหญ่หลวง มิหนำซ้ำไม่ว่าผู้ใดไม่ยอมรับผู้ใด ไม่ว่าผู้ใดก็คิดโค่นอีกฝ่ายลง

หลายปีมานี้ ผลจากการประลองกระบี่ ปรากฏว่ากระบี่ล้อสุยกักมีฝีมือโดดเด่น มีเพลงกระบี่เป็นเอกเทศ เหนือล้ำกว่าผู้ใด

เทพกระบี่กลับมิใช่คู่มือของกระบี่ล้อสุยกัก . ถูกลดตำแหน่งอยู่ลำดับที่สอง

พวกมันย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ อย่าว่าแต่ในระหว่างพวกมันเกิดการต่อสู้ช่วงชิงทั้งในทางลับและเปิดเผยอย่างรุนแรง ในที่สุดแบ่งออกเป็นสามฝ่าย

ฝ่ายหนึ่งนำโดยเทพกระบี่ โดยมีมารกระบี่กับกระบี่ประหลาดเข้าร่วม อีกฝ่ายหนึ่งนำโดยปีศาจกระบี่ โดยมีเซียนกระบี่กับภูตกระบี่เป็นแนวร่วม ยังมีอีกคนหนึ่งคือกระบี่ล้อสุยกักซึ่งตั้งตัวเป็นเอกเทศ

ดังนั้นยามใดที่ฉั่วเกียปูนบำเหน็จรางวัลโดยไม่ทั่วถึง ผู้คนหลาย "ฝ่าย" เหล่านี้จะบังเกิดความคิดฉาริษยาคล่างรุนแรง

...คราก่อนเช็กเสียวเชียงบุกจู่โจมยามวิกาล เพราะเล็งเห็นจุดอ่อนข้อนี้ จนกระทั่งจู่โจมสังหารปีศาจกระบี่ เชียนกระบี่กับภูตกระบี่เป็นผลสำเร็จ

เทพกระบี่ยังนึกถึงขั้นตอนของการฝึกฝนตัวเองของแต่ละคน

เทพกระบี่ เชียนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปีศาจกระบี่ กระบี่ประหลาดและกระบี่ล้อสุยกักต่างต้องฝึกกระบี่บนเขาเพียงลำพัง เผชิญกับความทุกข์ยากลำบากที่คนภายนอกไม่อาจรับรู้ได้

เทพกระบี่อาจไม่ล่วงรู้สภาพของปีศาจกระบี่ เชียนกระบี่ และภูตกระบี่ แต่รู้ซึ้งถึงความลำบากของมารกระบี่กับกระบี่ประหลาดเป็นอย่างดี

ทั้งนี้เพราะพวกมันเคยรำพันต่อมัน

ขณะที่กระบี่ประหลาดละล้าละลัง จะไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มันฝึกเพลงกระบี่บนภูเขางอไบ๊ ภูเขางอไบ๊มีวัดวาอารามเลื่องชื่อ มันจะร้อง ขอให้เทพเจ้าดลบันดาลให้มันฝึกเพลงกระบี่ชั้นแนวหน้าสำเร็จ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทานสติปัญญาและพลังแก่มัน

แต่ด้วยภูมิปฏิภาณที่จำกัด ในบรรดาศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักมันทั้งไม่สูงล้ำ และไม่ต่ำด้อยกว่าผู้ใด ไม่สามารถโดดเด่นเหนือคนได้

ดังนั้นเพลงกระบี่ของมันเดินในแนวทางลำบากใจ ผู้ที่ประมือกับมัน ต่อให้รักษาชีวิตไว้ ล้วนลำบากใจสุดทนทาน

เมื่อมันพบว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ดลบันดาล ให้แก่มัน ในที่สุดมันกวาดกระถางธูปพลิกล้ม เตะรูปปั้นเทพเจ้าโค่นล้ม ทั้งยังกลืนเทียนไข ธูปหอมลงท้องไป โดยไม่สนใจว่าธูปที่จุดอยู่จะลวกทำร้ายมันอย่างไร

มารกระบี่ก็เช่นเดียวกัน

ที่แตกต่างคือ กระบี่ประหลาดกลืนกินธูปเทียน ส่วนมารกระบี่รับประทานหนังสืออย่างสุดชีวิต

มันรับประทานสรรพตำราทั้งหมด

เมื่อมันไม่อาจมีฝีมือเหนือล้ำกว่าศิษย์พี่ ศิษย์น้องร่วมสำนักได้แต่รื้อค้นตำรับตำราโบราณ หวังว่ามีส่วนช่วยให้ตีความสำเร็จ

ผลสุดท้ายตีความไม่สำเร็จ

เนื่องจากมันอ่านหนังสือมากเกินไป นอกจากเพิ่มความรู้ที่ไม่เหมาะกับกาละและเทศะ เพลงกระบี่ของมันกลับล้าหลังกว่าศิษย์ร่วมสำนัก ดังนั้นระบายโทสะใส่หนังสือ กลับกลายเป็นพบเห็นหนังสือก็รับประทาน

ถึงกับขอเพียงเป็นวัตถุสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับหนังสือ มันล้วนรับประทานลงท้องไป

ดังนั้นที่มันรับประทานไม่เพียงหนังสือ ยังมีกระดาษ ต้นไม้ ขื่อ เสา รวมทั้งเกี๊ยะไม้และต้นไผ่

มีอยู่หลายครั้งมันยังกับประทานหอยทากและตัวหมัด ทั้งนี้เพราะมันพบว่าเปลือกของหอยทาก และของเหลวสีขาวที่บีบออกจากท้องตัวหมัด มีรสชาติคล้ายเนื้อไม้

มันยังรับประทานหนังวัว

โดยเฉพาะหนังของแรด

...ยิ่งขึ้นรายิ่งชวนให้ชบเคี้ยว

เทพกระบี่ก็มีวิธีการระบายของมัน

มันไม่รับประทานธูปเทียน

ย่อมไม่รับประทานต้นไม้เปลือกไม้

หากทว่าเล่นกับไฟ

ค่ำคืนอันเปลี่ยวเหงาระหว่างที่ฝึกเพลงกระบี่บนเขา มันชมชอบจุดไฟกลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าเผากระท่อมหรือห้องน้ำของตัวเอง หรือว่าเผาถ้ำและยอดเขาทั้งลูก ถึงกับใช้เปลวไฟลวกทำร้ายตัวเอง

มันชมชอบจุดไฟส่องแสงสว่าง เผาให้ลุกโชน จนถึงกับเผาตัวเอง

ความรักชอบนี้มีส่วนช่วยต่อพลังฝีมือของมัน เมื่อมันใช้เพลงกระบี่ถึงขีดสุด คมกระบี่จะบังเกิดประกายไฟแลบพุ่งออกมา

ทุกครั้งที่มันฆ่าฟันถึงขั้นรุนแรง ตัวมันคล้ายกระบี่ที่ลุกไหม้เล่มหนึ่ง

บางครั้งพวกมันสนทนาปราศรัยกัน หลังจากดื่มสุราพอประมาณ กระบี่ประหลาดจะแสดงความเสียใจออกมาว่า

"ต่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ปกป้องเรา เราก็ไม่สมควรรับประทานเทวรูปเหล่านั้นลงไป เรารับประทานมัน เท่ากับละเมิดกฎแห่งฟ้า ตอนนี้เราไม่มีหนทางถอยอีก กลับรับประทานจนกลายเป็นความอยาก พอเห็นรูปปั้นก็คิดกัดกิน...นี่อาจเป็นการลงโทษของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว"

แต่มารกระบี่ไม่แสดงความเสียใจแม้แต่น้อย กลับกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เรารับประทานหนังสือ เราเคียดแค้นหนังสือ เรายังรับประทานคนเล่าเรียนหนังสือ กลืนกินลงไปทั้งหนังทั้งกระดูก..."

เทพกระบี่ยามต่อสู้ คล้ายลูกไฟที่ลุกไหม้ดวงหนึ่ง แต่ยามกล่าววาจากลับถือเหตุผล ท่วงท่าแฝงความหม่นหมอง มันกล่าวว่า

"ขณะที่เราตกตาย ขอตายอย่างแดงเพลิงเรืองรอง ยอมตายในกองเพลิง ปล่อยให้เผาไหม้ถึงนาทีสุดท้าย"

ยามนี้เทพกระบี่พบว่า ขณะที่กระบี่ประหลาดกับมารกระบี่เผชิญหน้ากับเกี้ยวสีเขียวหลังนั้น คนหนึ่งคล้ายกำลังรับประทานเทวรูป คนหนึ่งคล้ายกำลังกลืนกินหนังสือเล่มหนาเตอะก็มิปาน

เกี้ยวสีเขียวที่จัดตั้งอย่างสงบหลังนั้นไม่ต่างกับแท่นบูชาซึ่งมีเทพสถิตอยู่

ซึ่งความจริง เทพกระบี่ยังมีความหลังประการหนึ่ง

ขณะที่มันอยู่ในวัยทารก ไม่ทราบว่าอัคคีเป็นวัตถุใด ยื่นมือเข้าสัมผัส ถูกลวกทำร้ายใส่

เมื่อวัยเด็กหนุ่ม มันเล่นกับไฟ เผาบ้านช่องตัวเองวอดวาย และเป็นเหตุให้มันกลายเป็นกำพร้า

มันมักเปรียบเปรยตัวเองเป็นเทียนไขที่ลุกไหม้ทั้งสองด้านเล่มหนึ่ง ทางหนึ่งเผาตัวเอง ทางหนึ่งบังเกิดเป็นประกายไฟ ปล่อยให้เปลวไฟเผาทำลายทุกสิ่ง

นี่อาจเป็นลิขิตชีวิตของเทพกระบี่

แต่ละคนล้วนมีลิขิตชีวิตของตัวเอง...รวมทั้งไม่เชื่อและไม่ล่วงรู้ลิขิตชีวิตของตัวเอง

เกี้ยวสีเขียวยังคงไม่มีความเคลื่อนไหว

...ในสภาพเช่นนี้ ผู้คนภายในเกี้ยวยังไม่มีความเคลื่อนไหว หากมิใช่ภายในเกี้ยวไม่มีคน แสดงว่าผู้ที่อยู่ภายในไม่นับเป็นคน

เทพกระบี่ยังร้อนใจกว่ามารกระบี่และกระบี่ประหลาด

มันกลัวว่าตัวเองยันต่อไปไม่ได้

แต่แล้วยามนั้น มารกระบี่กับกระบี่ประหลาดมีความเคลื่อนไหว

พวกมันพลันสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน

...ความจริงเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา กระหนาบตัวเกี้ยวเอาไว้ ตอนนี้เปลี่ยนเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ให้คนในเกี้ยวรับศึกทั้งหน้าหลัง

จากนั้นกระบี่ประหลาดกับกระบี่ประหลาดเปิดฉากจู่โจมพร้อมกัน

กระบี่ประหลาดสะบัดกระบี่ กระบี่บังเกิดเสียงดรางกระหึ่ม ประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง

แต่ประกายสีเงินไม่ได้จู่โจมใส่ตัวเกี้ยวโดยตรง
หากแต่เขี่ยใส่ลูกไฟที่ลุกไหม้บนท้องถนนดวงหนึ่ง
ลูกไฟลอยหวือขึ้น พุ่งจู่โจมใส่เกี้ยวสีเขียว เกิดการแตกระเบิด เปลวไฟแลบเลียใส่เกี้ยว ทั้งหน้าหลังและม่านเกี้ยวล้วนติดไฟ ส่วนประกายสีเงินแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กน้อย สาดพุ่งไปภายในเกี้ยว
นั่นเป็นน้ำแข็ง
กระบี่น้ำแข็งของกระบี่ประหลาด
กระบวนท่าของมันนี้เรียกว่าน้ำอัคคีกลุ้มจู่โจม
พลังกระบี่ของมันเยียบเย็นราวน้ำแข็ง แต่กลับเขี่ยลูกไฟขึ้น มันใช้อัคคีจู่โจม บีบคั้นคนในเกี้ยวออกมา ค่อยใช้คมกระบี่น้ำแข็งเข่นฆ่าสังหาร
มันบุกจู่โจมอย่างสุดกำลัง ทั้งนี้เพราะมันปรารถนาจากความห่วงพะวงใด
มารกระบี่ต้องเฝ้าคุมเชิงให้แก่มัน
เกี้ยวสีเขียวลุกไหม้ คล้ายเปลวอัคคีสีทองม้วนริบมังกรเขียวเอาไว้
กระบี่น้ำแข็งคล้ายฝนหิมะ สาดซัดเข้าไปภายในเกี้ยว
คนในเกี้ยวหากไม่ออกมาอย่างทันภารณ์อย่างนั้นต้องตายแน่นอน
เสียงปังคราหนึ่ง วัตถุสิ่งหนึ่งดีดพุ่งออกจากหลังเกี้ยว
ไม่ว่าผู้ใดล้วนรักชีวิต
อัคคีลุกไหม้ ประกายกระบี่สังหาร ในที่สุดคนในเกี้ยวไม่อาจนิ่งเฉยอยู่ได้
กระบี่ประหลาดยิ้มแล้ว
มันคิดบีบบังคับให้คนในเกี้ยวออกมา
...งูที่ออกจากถ้ำ ย่อมจัดการได้ง่ายดายกว่างูที่กบดานอยู่ใน

มันเปิดฉากจู่โจมที่หน้าเกี้ยว เพื่อให้คนในเกี้ยวฝ่าออกทางด้านหลัง ทั้งนี้เพราะมันทราบว่ากระบี่ไวที่ทำร้ายหัวใจคนของมารกระบี่เฝ้าอยู่

ขอเพียงเชือดเสียวเชียงออกพ้นจากเกี้ยวรับรองต้องตายแน่นอน

เงาร่างนั้นพอพุ่งปราดออกทางหลังเกี้ยว ก็เผชิญกับกระบี่ของมารกระบี่

เป็นกระบี่ไว

พริบตานั้น เงาร่างนั้นถูกแทงใส่อย่างน้อยสิบกว่ายี่สิบกระบี่

เมื่อถึงกระบี่สุดท้าย เงาร่างนั้นถูกกระบี่ทะลวงใจ ร้อยดิดกับหมดกระบี่ มารกระบี่ค่อยหยุดยั้งชะงักมือ...มันใช้กระบี่ด้วยความรวดเร็วพอจู่โจมลงมือ แม้กระทั่งตัวเองก็ไม่อาจควบคุมได้ รอจนยี่สิบสามสิบกระบวนท่าให้หลัง ค่อยหยุดชะงักลง

หากเงาร่างนั้นเป็นคนผู้หนึ่ง คงถูกกระบี่แทงทะลุใจเจ็ดแปดกระบี่ คนก็ถูกสับสังหารเป็นชิ้นๆ

แต่ว่านั่นมิใช่คน

นั่นเพียงเงาร่างหนึ่ง

ไม่มีคน มีแต่เงาร่าง?

...หรือว่า "เงาร่าง" สามารถเหินละลิ่วออกจากเกี้ยวมาให้มารกระบี่ซ้อมกระบี่?

เงาร่างพุ่งปราด กระบี่ไวของมารกระบี่แทงถูกเงาร่าง กระบี่ประหลาดต้องบังเกิดความยินดี แต่แล้วภายในเกี้ยวบังเกิดเสียงแกร็กหนึ่ง

จากนั้นประกายสีดำประกายสีขาวจูบพร้อมกัน

กระบี่ประหลาดพลันฉุกใจได้คิด

มันนึกถึงคนผู้หนึ่ง

เกี้ยวลักษณะนี้ วิธีรับมือศัตรูเช่นนี้ หรือว่าคนในเกี้ยวเป็น...

กระบี่ประหลาดไม่ทันครุ่นคิดสืบต่อ ถึงกับไม่ทันมีปฏิกิริยาใด รู้สึกที่หัวใจชาวูบและปวดแปลบคราหนึ่ง

รอยยิ้มของมันผนึกค้างบนใบหน้า

ต่อจากนั้นมันเห็นได้ชอกแขนซ้ายขวาของตัวเอง ปักไว้ด้วยลูกธนูข้างละดอก ขนนกที่ส่วนปลายของลูกธนูยังเต้นระริก

ลูกธนูทั้งสองดอกเป็นหนึ่งดำหนึ่งขาว บนก้านธนูแยกย้ายสลักคำ "คน" "รัก" หัวธนูล้วนจมลึกไปในทรวงอกมัน เจ็บถึงปอดหัวใจ แต่ยามกะทันหันยังไม่สิ้นใจ

จนบัดนี้กระบี่ประหลาดได้แต่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ฟันในปากกระทบกันกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคือ..."

ได้ยินคนในเกี้ยวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านฆ่าคนอย่างเชื่องช้าทรมาน ข้าทเจ้าก็ไม่ให้ท่านตายอย่างรวบรัดสมใจ"

กระบี่ประหลาดมองดูลูกธนูที่ยิงใส่ทรวงอกตัวเองทั้งสองดอก รู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึง และลำบากใจอย่างบอกไม่ถูก

ลูกธนูทั้งสองดอกใช้พลังเป็นมั่นเหมาะ ทำลายความสามารถในการต่อสู้ของมันไป แต่ยามกะทันหันยังไม่ถึงแก่ความตาย

มันทราบว่านั่นเป็นศรคนรัก

...ลูกธนูเช่นนี้ยิงออกเป็นคู่ เป็นหนึ่งดำหนึ่งขาว หากยิ่งถูกล้วนยิงถูกทั้งสองดอก หากยิงผิดก็ยิงพลาดทั้งสองดอก เฉกเช่นคู่รักที่แอบอิงคลอเคลียกันไม่เห็นห่าง

ผู้ที่สามารถยิงลูกธนูเช่นนี้ ต้องเป็นยอดฝีมือเชิงอาวุธลับ

ผู้ที่ยิงลูกธนูเช่นนี้แทบไม่เคยลงมือพลาดเป้ามาก่อน

ดังนั้นพริบตานั้นกระบี่ประหลาดมิเพียงเจ็บปวด ทั้งยังสิ้นหวัง

มันคิดไม่ถึงว่าคนในเกี้ยวกลับเป็นดาวเพชฌฆาตดวงนี้

มันยังคิดไม่ถึงว่า ลูกไฟกระบี่น้ำแข็งของมันมิเพียงไม่อาจบีบบังคับคนผู้นี้ออกมา ยังเป็นเหตุให้มันชะล่าใจ จนถึงกับพลาดท่าเสียที

กระบี่ประหลาดยกมือกุมอก ใช้กระบี่ยันพื้น แหงนหน้ามองท้องฟ้า

พริบตานี้มันรู้สึกว่าสวรรค์กลั่นแกล้งมัน สิ่งศักดิ์สิทธิ์กำลังลงโทษมัน

...จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า ช่วงเวลาก่อนตายช่างทรมานนักลำบากใจนัก

มันเริ่มสำนึกเสียใจว่า กาลก่อนไม่สมควรฆ่าคนมากมายปานนั้น ยิ่งไม่สมควรสังหารผู้คนอย่างเชื่องช้าถึงเพียงนั้น

ตอนนี้มันเพียงคิดใคร่ตายเร็วกว่าเดิม

มารกระบี่ใช้กระบี่ไว

กระบี่ไวมีข้อดีมากมาย แต่ก็มีข้อเสียอยู่บ้าง อย่างน้อยมีข้อเสียประการหนึ่ง นั่นคือไม่อาจบอกว่าหยุดก็หยุดได้

เมื่อมันพบว่าวัตถุนั้นมิใช่ "คนมีชีวิต" มันก็แทงออกสิบสามกระบี่

สิบสามกระบี่พอพ้นผ่าน มันพบว่าเพื่อนพ้องของมันถูกลูกธนูยิงใส่ที่หน้าเกี้ยว

คนในเกี้ยวยังกล่าววาจา

มารกระบี่ไม่ครุ่นคิดอันใด

มันไม่กล้าครุ่นคิดมากความ กลัวว่าพอครุ่นคิดจะลดทอนความคิดต่อสู้ลง

โดยเฉพาะมันไม่กล้าคาดคิดว่าคนในเกี้ยวเป็นใคร พอครุ่นคิดโดยละเอียดจะบังเกิดความกลัว สูญเสียความกล้าหาญไป

ขอถามเมื่อสูญเสียความกล้าหาญ ไหนเลยใช้กระบี่ไวได้?

หากต้องการให้กระบี่ไว ต้องมีความกล้าหาญที่มุ่งไปข้างหน้า

ดังนั้นมารกระบี่ไม่แยแสสนใจ ยิ่งไม่เอ่ยปาก ใช้กระบี่แทงใส่เกี้ยวสีเขียว กระบี่ยังไม่แทงเข้าสู่เกี้ยว กระบี่เดียวก็แยกออกเป็นสี่กระบี่ สี่กระบี่แปลงเป็นสิบหกกระบี่ พอแทงเข้าใส่เกี้ยวก็กลายเป็นหกสิบสี่กระบี่ ไม่ว่าอย่างไรมันต้องทิมแทงคนในเกี้ยวเป็นรูปรุพรุน

กระบี่ของมันรวดเร็วกว่าความคิดคำนึง

...ผู้ใดต้านทานรับเพลงกระบี่ที่รวดเร็วกว่าใช้สมองความคิดได้?

ท่ากระบี่ของมันใช้ออกตามสัญชาตญาณ เป็นปฏิกิริยาตามธรรมชาติ หากศัตรูพบเห็นท่าเพลงกระบี่ของมันค่อยคิดตอบโต้ หรือทิฐปิฐป้องอย่างนั้นต้องพ่ายแพ้แน่นอน และต้องตายแน่นอน

แต่คราครั้งนี้มารกระบี่เพิ่งแทงออกสิบแปดกระบี่ หัวใจก็ตกวูบลง ทราบว่าคราครั้งนี้ตัวเองต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ทั้งนี้เพราะมันพบว่าศัตรูไม่ได้อยู่ภายในเกี้ยว

...อย่างน้อยภายในเกี้ยวไม่มีคนมีชีวิต

มาดว่ามันพบเห็นเมื่อกระบี่ที่สิบห้า บังเกิดความตื่นตัวเมื่อกระบี่ที่สิบแปด แต่ต้องรอถึงกระบี่ที่ยี่สิบสาม ค่อยหยุดยั้งสภาวะจู่โจมลงหมุนตัวเอี้ยวกาย หมายรับมือกับศัตรูที่ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

แต่เมื่อมันใช้ถึงกระบี่ที่ยี่สิบเอ็ด รู้สึกปวดแปลบที่ชายโตรง

วัตถุสิ่งหนึ่งซัดเข้าชายโครงด้านซ้ายของมัน ทะลุออกทางใต้ซอกแขนด้านขวา

ซึ่งก็หมายความว่า วัตถุนั้นตัดขั้วหัวใจของมัน และทะลุร่างของมันไป

...มันถูกอาวุธลับทะลวงใจ ทะลุร่างออกไป

มันคิดหมุนตัว แต่ยังไม่ทันการณ์

แต่สภาวะกระบี่ของมันยังไม่อาจหยุดลงได้

มันตื่นตัวเมื่อกระบี่ที่สิบห้า ตัดสินใจเมื่อกระบี่ที่สิบแปด หยุดกระบี่เมื่อกระบี่ที่ยี่สิบสาม แต่ตอนนี้มันถูกวัตถุตัดขั้วหัวใจในกระบี่ที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นไม่อาจควบคุมท่ากระบี่ได้ จวบกระทั่งถึงกระบี่ที่ยี่สิบหกค่อยรู้สึกเจ็บปวด พอถึงกระบี่ที่ยี่สิบเก้า กระบี่ของมันค่อยผ่อนช้าลง จวบกระทั่งถึงกระบี่ที่สามสิบห้า ท่ากระบี่ของมันเชื่องช้าลงมากแล้ว แต่ยังไม่สามารถหยุดสภาวะกระบี่ ยังคงร่ายรำใช้ออก

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า มันไม่สามารถควบคุมบังคับตัวเอง แต่กระบี่ของมันคล้ายการฟ้อนรำฉากหนึ่ง มาตรว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายังหมุนคว้างต่อไป ขณะที่ประกายกระบี่กรีดกรายอยู่เบื้องหน้าราวกับภูษานางระบำชุดหนึ่ง

...นั่นเป็นภูษานางระบำของนักฆ่า

อาวุธลับพุ่งมาจาก "เงาร่าง" ไม่ทราบทำอย่างไร คนในเกี้ยวถลันออกมาโดยไร้เสียง แนบชิดติดกับเงาร่าง ขณะที่มารกระบี่จู่โจมใส่เกี้ยว เขาก็ซัดอาวุธลับออก

อาวุธลับตัดขั้วหัวใจของมารกระบี่เป็นผลสำเร็จ

มารกระบี่เจ็บปวดใจยิ่ง

เมื่อมันใช้ถึงกระบี่ที่สามสิบสอง ก็หมดสิ้นเรี่ยวแรง หลังจากนั้นค่อยหยุดกระบี่ไว้ ยกมือกุมหัวใจ ร่ำร้องว่า

"ท่าน...บ้อเช้ง?"

เห็นบุรุษหนุ่มชุดเขียวผู้หนึ่งนั่งอยู่ข้าง "เงาร่าง" นั้น มือข้าง

หนึ่งลูบท้อง คิ้วเรียวขมวดมุ่น คล้ายกำลังข่มกลั้นความเจ็บปวดชนิดหนึ่ง น้ำเสียงกลับเฉื่อยชายิ่ง กล่าวว่า

"หากท่านไม่ฆ่าคนทั้งสามนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าท่าน ในเมื่อท่านฆ่าคน ต้องชดใช้ด้วยชีวิต"

มารกระบี่ร้องอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"ที่พวกเราคิดลอบสังหารเป็นเชิกเสียวเชียง ท่านไฉนอยู่ที่นี่? นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน? บ้อเช้งเจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว เราแม้กลายเป็นภูตผีก็..."

นี่เป็นคำพูดสุดท้ายของมารกระบี่

มันกล่าวคำพูดประโยคนี้ไม่จบ

ปัญหาของมันไม่ได้รับการคลี่คลาย ก็สิ้นใจตายไป

...ไม่มีผู้ใดที่ถูกทำร้ายตัดขั้วหัวใจ ยังสามารถรักษาชีวิตได้

แม้แต่มารกระบี่ที่ถนัดในการทำร้ายหัวใจผู้คนก็ไม่สามารถ

มันตายแล้ว บ้อเช้งยังใช้สุ้มเสียงที่แผ่วทุ้มตอบคำถามนี้ว่า

"...แม้กลายเป็นภูตผีก็ไม่ปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้ากระมัง? อย่างนั้นรอให้ข้าพเจ้ากลายเป็นภูตผีแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ ท่านเมื่อฆ่าคน ข้าพเจ้าย่อมต้องเกี่ยวข้อง อย่าว่าแต่พวกท่านไม่ได้ยินเสียงฟ้าร้องหรือ? เสียงฟ้าร้องทั้งแจ้งเตือนว่าพวกท่านคิดฆ่าเชิกเสียวเชียง ยังแจ้งให้ทราบว่าข้าพเจ้าจะให้พวกท่านชดใช้ชีวิต ท่านฆ่าคนรวดเร็ว ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายอย่างรวบรัด มันฆ่าคนอย่างเชื่องช้า ข้าพเจ้าจะให้มันตายอย่างช้าๆ"

เขากดท้องน้อย ราวกับข่มความเจ็บปวดอันใดปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารักษาความยุติธรรม ให้ความยุติธรรมแก่ผู้คนตลอด

ขณะที่เขากล่าวคำพูดเหล่านี้ มารกระบี่เสียชีวิตแล้ว แต่เขา

ท่องกล่าวกับซากศพของมารกระบี่...คล้ายกับว่าถึงแม้มารกระบี่ตาย แล้ว แต่วิญญาณยังไม่หลุดลอยไป เขากำลังกล่าวกับวิญญาณของมารกระบี่

หากทว่าเป็นที่แน่ใจว่ามีคนผู้หนึ่งได้ยินคำพูดของเขา
คนที่กำลังฆ่าฟันจนเดือดพล่าน
...เทพกระบี่อุนช้วยกุ้ง

เสียงครืนคราหนึ่ง ประกายสายฟ้าแลบแปลบ บังเกิดฟ้าแลบฟ้าร้องขึ้น

เทพกระบี่พลันพบว่ามันเหลือเพียงคนเดียว ศิษย์น้องของมันแม้มิใช่รับบาดเจ็บสาหัสก็เสียชีวิต พันธมิตรร่วมสู้รบก็ไม่ได้ปรากฏตัวตามที่นัดหมายกันไว้

ตอนนี้มีแต่มันเพียงลำพัง กระบี่เพียงเล่มเดียวที่สู้ศึกอย่างโดดเดี่ยว

ความรู้สึกที่โดดเดี่ยวสร้างความประหวั่นแก่มัน แต่เนื่องจากความประหวั่นนี้ ได้แต่เผชิญหน้า ไม่อาจหลีกหนีได้ เป็นเหตุให้มันบังเกิดความคิดต่อสู้เยี่ยงหลังพิงฝา ความฮึกหาญรันทดแผดเผามันจนเจ็บปวดขึ้นมา

มันหันกระบี่หาศัตรู แผ่พุ่งประกายกระบี่และพลังกระบี่ เร่งเร้าจนบังเกิดสะเก็ดไฟและประกายไฟ

นั่นเป็นพลังธาตุอันร้อนแรงของมัน
และเป็นเปลวไฟแห่งชีวิตของมัน

มันทางหนึ่งรับมือจูตั่วก่อยี้ ทางหนึ่งยังทำร้ายคนของหอลมพายุเฉโปรยสองคน เห็นศัตรูยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง สภาวะจู่โจมยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด มันพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

มันยกชูกระบี่ขึ้นถามฟ้า

ผู้คนที่กลุ้มรุมมันล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก จูตั่วก่อยี้ยกมือขึ้น เป็นสัญญาณให้หยุดการจู่โจมไว้ก่อน

ได้ยินเทพกระบี่ชู่คำรามว่า

"ฟ้าพิฆาตเราแล้ว ลูกหลานแปดอสนีบาต พวกท่านอยู่ที่ใด? ล้อเล่าเอียว (คนสุดท้ายแซ่ล้อ) ท่านไปตายอยู่ที่ใด?"

คาดว่ามันเคยได้ยินว่า ครั้งกระโน้นกวนฉิก สู้ศึกที่เหลาซาอะ ถูกฟ้าผ่าไม่ตาย กลับตวาดถามฟ้า เมื่อหลายเดือนก่อน กวนฉิกก็หาญสู้เหล่ายอดฝีมือที่ตึกเก่าตระกูลอุน ก่อนที่จะสูญหายไปต่อหน้าผู้คน ยังถามฟ้า ตำหนิฟ้า ด่าทอฟ้า คำรามใส่ฟ้า ยามนี้มันสู้ศึกเพียงลำพัง พลอยเลียนแบบกวนฉิกบ้าง

ได้ยินเสียงฟ้าร้องอีกครา อสนีบาดฟาดเปรี้ยง ประกายสายฟ้าสาดส่องพสุธา ท้องถนนสว่างขาวโพลน กระบี่มุ่งฟ้าของเทพกระบี่คล้ายดึงดูดสายฟ้าแลบใส่ กลับบังเกิดเป็นสะเก็ดไฟสีคราม ส่งเสียงดังชี่ชี่ คล้ายกับตัวกระบี่คมกระบี่ปรากฏงูเงินเขี้ยวหลายตัว

จูตั่วก่อยี้ยืนอยู่เบื้องหน้าทุกผู้คน มือที่ยกขึ้นไม่ได้ทิ้งลง ดังนั้นคนของทอลมพิรุณโปรย ไม่กล้าบุกจู่โจมโดยพลการ

จูตั่วก่อยี้มองดูท้องถนนที่มืดมัวสลัวลง กระแสลมพัดแรงขึ้น มองดูคนที่ถูกไฟสงครามรุมเร้าผู้นี้ ดวงตาทอแววสมเพชเห็นใจขึ้นกล่าวว่า

"ยอมจำนนเถอะ พวกเราจะไม่ใช้วิธีกลุ้มรุม เพียงส่งมอบตัวท่านต่อกรมเมือง เป็นอย่างไร?"

เทพกระบี่หัวร่อแล้ว

หัวร่อราวกับเปลวเพลิงที่ลุกไหม้ ปากกล่าวว่า

"พวกเจ้าคิดส่งมอบเราต่อนักฆ่าที่อ้างเป็นมือปราบ? หากเก่งกล้า

ง เม าวถก็ฆ่าเราเถอะ"

จูตั่วก่อยี้ยังเกลี้ยกล่อมว่า

"อย่าได้ต่อสู้แล้ว สหายร่วมรบของท่านล้วนตายหมดสิ้นแล้ว"

เทพกระบี่พอฟังคำพูดนี้ ตลอดทั้งร่างพลันสั่นสะท้าน คล้ายกับ
ก วิก ะภายในถูกอัคคีเผาผลาญ มันขู่คำรามว่า

"ล้วนตายหมดสิ้น ล้วนไม่รุดมาก็แล้วแต่มัน เราคนเดียวจะ
เข่นฆ่าพวก.จ้าทั้งหมด"

มันขู่คำรามท่ามกลางเสียงฟ้าร้องว่า

"เช็กเสียวเซียง เช็กเสียวเซียง เจ้าเต่าหดหัวอยู่ที่ใด รีบออก
ม เพิ่สูจน์ความเป็นตายกับเรา"

มันขู่คำรามพลางโถมแทงกระบี่ใส่จูตั่วก่อยี้

กระบี่นี้รวดเร็วและเกรี้ยวกราด

จูตั่วก่อยี้หงายหน้าหลบเลี่ยง

เทพกระบี่สืบเท้าก้าวปราด แทงออกอีกกระบี่

กระบี่นี้ทั้งรวดเร็วทั้งเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

จูตั่วก่อยี้ทิ้งดาบใหญ่ลง ต้านทานรับกระบี่นี้เอาไว้

กระบี่นี้แทงใส่สันดาบ บังเกิดเสียงดังซี่ซี่ กระแสสายฟ้าแปลง
เป็นงูเงินแลบแปลบปลาบ จูตั่วก่อยี้สะท้านที่ข้อมือ ตามด้วยสะดุ้งเฮือก
ว เงถูกสายฟ้าฟาดใส่ ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถอยกายไปสามก้าวครึ่ง
ซีกร่างกลับกลายเป็นชาด้าน

กระบี่ของเทพกระบี่นี้มิเพียงแฝงพลังกระบี่ ยังเร่งเร้าไฟธาตุ
แ งกกับอานุภาพสายฟ้า จูตั่วก่อยี้คล้ายถูกฟ้าผ่า ยามกะทันหันไม่สามารถ
แงมือ

เทพกระบี่พอตรึงจูตั่วก่อยี้ไว้ ตลอดทั้งร่างกลับกลายเป็นอัคคี
กลุ่มหนึ่ง เข่นฆ่าผู้คนทางมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือสองคน ประกาย

กระบี่คล้ายเปลวเพลิง ม้วนจู่โจมถึงหลังเกี้ยวสีเขียว

ที่หลังเกี้ยวสีเขียวนั่งไว้ด้วยมือปราบบ้อเช้ง

เทพกระบี่หันหน้าหาบ้อเช้ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ไฉนฆ่าพี่น้องเรา?'

ไม่ทันกล่าวจบ ก็ใช้ออกหนึ่งกระบี่

ประกายกระบี่เพิ่งคลี่ออก ปรากฏเปลวไฟแลบเลียออกไป

นี่จึงเป็นกระบี่อัคคีของมัน

มันหมายมั่นใช้อัคคีเผาผลาญมือปราบอันดับหนึ่งบ้อเช้ง

...มาตรว่าฆ่าเซ็กเสียวเชียงไม่สำเร็จ หากพิฆาตฆ่าบ้อเช้ง ยังคงมีชื่อเลื่องระบือ

กระบี่ของมันบวกกับเปลวอัคคี ประกายกระบี่ยืดยาวอีกอย่างน้อยสามเท่าตัว แต่บ้อเช้งเพียงยกมือขึ้น เสียงขวับเมื่อซัดพุ่งวัตถุสิ่งหนึ่งออก

ต่อให้กระบี่ของเทพกระบี่รวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่รวดเร็วกว่าอาวุธลับ

แต่อาวุธลับไม่ได้ซัดจู่โจมใส่เทพกระบี่

หากเป็นอาวุธลับที่ซัดจู่โจมใส่มัน มันยังถลันหลบได้ หากทว่าอาวุธลับนี้พุ่งใส่กระบี่มัน

ได้ยินเสียงดังอึงอล เทพกระบี่สะท้านที่ข้อมือ กระบี่แทบร่วงหล่นจากมือ

มันลดข้อศอก รวบนิ้วทั้งห้ากำกระบี่มั่นได้ยินบ้อเช็งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พวกมันฆ่าคน ข้าพเจ้าฆ่าพวกมัน"

เทพกระบี่ชู่คำรามว่า

"เราก็ฆ่าคน เจ้าเก่งกล้าสามารถก็เข้ามาฆ่าเรา"

เสียงเพียะคราหนึ่ง ปรากฏวัตถุอีกสิ่งหนึ่งกระแทกใส่ตัวกระบี่ของมัน มือของเทพกระบี่สั่นสะท้านอีกครั้ง แทบไม่อาจกุมกระบี่มั่นอีกครา

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านก็ฆ่าคน ข้าพเจ้าย่อมต้องฆ่าท่าน"

เทพกระบี่ร้องคำรามว่า

"มีแต่ท่านสามารถฆ่าคน ผู้อื่นไม่สามารถฆ่าท่าน?"

เสียงทึบดังขึ้น ปรากฏอาวุธลับอีกชนิดหนึ่งซัดต้องคมกระบี่มัน พริบตานั้นเปลวไฟบนกระบี่ในมือเทพกระบี่อ่อนแสงลง

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาดุจเดิมว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าคนเพื่อลงโทษผู้ที่ฆ่าคน หากท่านมีความสามารถก็ฆ่าข้าพเจ้าได้"

เทพกระบี่ถูกอาวุธลับของบ้อเช้งกระแทกล่าถอยแล้วล่าถอยอีกกลับสะกิดเพลิงโทสะของมันขึ้น มันคำรามก้อง เปลวไฟบนกระบี่ยืดยาวขึ้น แผดเผาตัวกระบี่อย่างรุนแรง ทั้งยังบังเกิดเสียงเพียะพะดังขึ้น

มันชี้กระบี่ใส่บ้อเช้งแต่ไกล ร้องว่า

"เจ้าซัดอาวุธลับอันใด หากเก่งกล้าสามารถก็พิสูจน์ความเป็นตายกับเรา"

บ้อเช้งขมวดคิ้ว ตวาดคำ "เหลวไหล" ดวัดมือซัดวัตถุสิ่งหนึ่งดังซู่ใหญ่

เทพกระบี่ถูกความคิดต่อสู้แผดเผาร่างจนเจ็บปวด ถือกระบี่แนบติดลำตัว ความจริงเตรียมพร้อมรับมือกับบ้อเช้ง แต่บ้อเช้งพอใช้อาวุธลับนี้ออก มันต้องร้องเสียงพิกล กระทืบเท้าเต้นเร่ามือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ทั้งนี้เพราะอาวุธลับของบ้อเช้งสายนี้ปักฉึกใส่พื้นถนนก่อน จวบ

จนชำแรกเข้าใกล้ที่หยั่งเท้าของเทพกระบี่ ก็ทลายผิวดินออกมา แทบทะลุสันเท้าของมัน

มาตรว่าเทพกระบี่หดเท้ากระโดดลอยตัวขึ้น แต่อาวุธลับซึ่งมีขนาดเท่าเล็บมือยังพุ่งจู่โจมใส่ลำคอมัน

เทพกระบี่ถลันหลบอาวุธลับนี้อย่างยากเย็น ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา ขณะจะอ้าปากแผดด่า อาวุธลับอีกสายหนึ่งก็แหวกฝ่าอากาศมา

อาวุธลับสายนี้ต่างกับเมื่อก่อนหน้านี้

ก่อนหน้านี้คดเคี้ยว

อาวุธลับนี้มุ่งตรง

ก่อนหน้านี้วกอ้อม

คราครั้งนี้รวดเร็ว

รวดเร็วดุจประกายไฟ

อาวุธลับสายนี้เป็นมีดบินเล่มหนึ่ง มุ่งใสใบหน้าเทพกระบี่

เทพกระบี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ขวางกระบี่ปัดป่ายอาวุธลับเนี้ยทันท่วงที

เสียงดิงคราหนึ่ง มีดบินเล่มนั้นดีดกระดอนออกไป

เทพกระบี่เพลี่ยงพล้ำติดต่อกัน แต่ยิ่งต่อสู้ยิ่งฮึกเหิม มันปัดป่ายมีดบินพันห่าง จากนั้นวกกายโถมใส่บ้อเช้ง

มันต้องฆ่าบ้อเช้ง

วันนี้มันแม้ต้องตาย ก็ขอฉุดลากมือปราบนามกระเดื่องคนหนึ่งตายตาม

ทุกผู้คนเห็นว่าเทพกระบี่เหี้ยมหาญดุดัน

แต่ในสายตาบ้อเช้งเห็นว่า มันไร้ที่ยึดเหนี่ยวพึ่งพิง

เขายกมือขึ้น ชักอาวุธลับออกอีกสายหนึ่ง
คล้ายกับว่าเขายังทอดถอนใจคำหนึ่ง
นี่เป็นง่วนป้อดาวตกลูกหนึ่ง

...ง่วนป้อดาวตกคล้ายค้อนดาวตกที่เป็นรูปง่วนป้อ* ปราศจากเหลี่ยโซ่ มากหนาม มีเหลี่ยมมุม เนื้อเหล็ก น้ำหนักมาก ยามชักออกแฝงพลังหวน ต่อให้ศัตรูใช้อาวุธต้านทาน ยังสามารถพุ่งเฉียงๆ เข้าไปจากมุมที่คาดไม่ถึง

เทพกระบี่แสดงว่าต้านทานรับไม่ได้
กระบี่ของมันยังไม่รั้งกลับมา
เรี่ยวแรงของมันก็ยังไม่ฟื้นฟู
แต่ขณะที่มันใช้กำลังแทบหมดสิ้น พลันบิดกายลอยตัว เคลื่อนหลบไปสามเชียะสี่นิ้ว พอดีหลบรอดจากง่วนป้อดาวตกที่อันตรายนี้

ยามนั้นเสียงทอดถอนใจของบ้อเช้งเพิ่งดังถึงคอนท้าย หางเสียงคล้ายสะเก็ดไฟจุดหนึ่งเฉียดผ่านข้างหูไป

ต่อจากนั้นเทพกระบี่พลันเพบว่าผิดท่า
ทั้งนี้เพราะแผ่นหลังของมันลุกไหม้แล้ว
มันถูกกักอยู่ในไฟนรกโลกันตร์
ขณะที่มันดิ้นตัวก็ไม่ทันการณ์ เปลวไฟลามเลียไปทั่วร่างแล้ว
มันกลับกลายเป็นมนุษย์อัคคีตนหนึ่ง
เทพกระบี่ค่อยพบเห็นความจริงที่น่ากลัวประการหนึ่ง
ที่แท้ตอนแรกบ้อเช้งชักอาวุธลับสามสาย ดับไฟบนคมกระบี่ของมัน และทอนความดุร้ายของมัน แต่ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ชักจูงโจมจามันเสียขบวนรวนเร

---

* เงินตรารูปลิ่ม มีทั้งเงินและทองคำ

มันพอเสียขบวน บ้อเช้งก็ซัดอาวุธลับตามติดอีกสามสาย

อาวุธลับที่สี่ ห้า หกไม่ได้มุ่งทำร้ายมัน หากแต่บีบบังคับให้มันกระโดดหลบหลีก

เทพอัคคีหาทราบไม่ว่า หลังจากที่ตัวเองหลบซ้ายเลี่ยงขวา ก็ถอยร่นเข้าใกล้เกี้ยวสีขาวที่ลุกไหม้หลังนั้น

อัคคีนั้นเป็นมันจุดขึ้นเอง

มันร้อนผ่าวไปทั่วร่าง หาทราบไม่ว่านอกจากไฟธาตุภายในแล้วยังมีอัคคีภายนอก

ในที่สุดหลังจากที่มันหลบรอดจากง่วนป้อดาวตก ก็ถอยร่นไปในเกี้ยวอัคคี

มันเท่ากับจุดไฟเผาผลาญตัวเอง

ยามนี้เทพกระบี่ค่อยเข้าใจเจตนาของบ้อเช้ง

นับตั้งแต่เริ่มประมือ บ้อเช้งก็วางแผนสร้างสถานการณ์ ส่วนมันกลับตกไปในหลุมพรางที่อีกฝ่ายวางไว้

รอจนมันรู้สึกตัว ก็ถูกไฟไหม้ทั้งตัวแล้ว

ที่น่าประหลาดคือ ความรู้สึกที่ผ่านวูบเข้ามามิใช่ความโกรธแค้น มิใช่ความอับอาย ยิ่งมิใช่ความสิ้นหวัง หากแต่พลันนึกถึงพริกแดงเม็ดหนึ่ง

มันเองคล้ายพริกแดงขนาดใหญ่เม็ดหนึ่ง

มันเป็นคนที่กอปรด้วยแสงสว่างของชีวิต

ยามนี้มันกำลังถูกเพลิงเผาผลาญ

มันพลันต้องการอยากได้ลำไยแช่แข็งสักลูก

...ลำไยสีเนื้อขาวสะอาดรสหวานกรอบ แช่อยู่ในเกล็ดน้ำแข็ง ยามนี้หากได้รับประทาน นับเป็นเรื่องที่วิเศษสุดนัก

มันพยับดิ้นรน คิดดิ้นหลุดจากอัคคี ในความโกรธเกรี้ยวกลับ

าเว้งว่า

"พริกแดง เราคิดรับประทานลำไย..."

นี่เป็นคำพูดที่จับต้นชนปลายไม่ถูก ความรู้สึกที่คาดคิดคำนวณไม่ถูก ต่อให้เป็นยอดคนที่ทำการศึกษาความรู้สึกก่อนตายของคนชั่วร้ายก็จะเกิดความเคลือบแคลงสงสัย

...อาจบางทีเทพกระบี่ก่อนตายเกิดความสับสนประการหนึ่ง

ในสายตาของบ้อเช้ง เทพกระบี่ที่ปรากฏเปลวไฟแลบเลียทั่วร่างก็คงเป็นเทพที่ช่วยตัวเองไม่ได้

นักฆ่าก็เป็นคน

นักฆ่าก็ช่วยตัวเองไม่ได้

เทพกระบี่ที่ถูกไฟไหม้ท่วมตัวยังแข็งขืน ยังอาละวาดอย่างดุร้ายนั้นทางหนึ่งคิดดับไฟบนร่าง ทางหนึ่งถือกระบี่โถมใส่บ้อเช้ง หมายต่อสู้จนตายตามกัน

มันหมุนคว้างพลางชู่คำราม เปลวไฟที่ลุกท่วมร่างคล้ายภูษานางระบำที่คลุมกายชุดหนึ่ง ทำให้มันที่กรีดมือวาดเท้าในกองไฟยิ่งโดดเดี่ยวช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ยามนั้นเสียงร้องของมันพลันชะงักขาดหาย

เสียงฉึกเมื่อวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งใส่ทรวงอกที่ลุกไหม้ของมัน จนจมเข้าแสมอด้าม

นั่นเป็นมีดบิน

บ้อเช้งไม่ได้ลงมือ

อย่างน้อยเขาไม่ได้ลงมือต่อเทพกระบี่ที่ถูกไฟไหม้ท่วมตัว

มีดเล่มนี้เป็นมีดบินที่ถูกเทพกระบี่ปัดกระแทกกระเด็น

เจตนาของมีดบินเล่มนั้น อาจบีบบังคับให้เทพกระบี่ถอยร่นประการสำคัญคือให้มันใช้กระบี่ปัดป่าย

มันพอปัดป่าย กลับกระตุ้นพลังเหินหวนของมีดบินให้ทำงาน

มีดบินวกอ้อมเป็นวงกว้าง ค่อยพุ่งย้อนกลับมา ดังนั้นเทพกระบี่ในกองไฟไม่รู้สึกตัว ไม่ทันปิดป้องต้านทาน

มีดนี้ปักใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน ตรึงมันหยุดนิ่งอยู่กับที่

เปลวไฟเผาไหม้ร่างกาย ผมเผ้า หนวดเคราของมัน บังเกิดเสียงดังฉี่ฉี่

จากนั้นเทพกระบี่ได้คิดเรื่องหนึ่ง

นี่เป็นวันตายของเรา...

หลังจากนั้นไม่มีแล้ว

ทั้งนี้เพราะมันตายแล้ว

กระบี่ประหลาดที่รับบาดเจ็บชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้างตลอดเวลา

มันรับบาดเจ็บสาหัสจนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แต่ไม่อาจเคลื่อนไหวมิใช่หมายความว่าไม่มีความหวัง

มันฝากความหวังอยู่ที่เทพกระบี่

แต่ตอนนี้มันสิ้นหวังแล้ว

กระบี่ประหลาดยืนสงบนิ่ง มองดูเทพกระบี่ล้มลงช้าๆ ค่อยตัดสินใจกระทำเรื่องหนึ่ง

มันยกมือตบใส่ส่วนปลายของลูกธนูทั้งสองดอก

เสียงซี่ซี่เมื่อลูกธนูทั้งสองดอกล้วนจมลึกไปในขั้วหัวใจของมัน

กระบี่ประหลาดกระทำอัตวินิบาตกรรม

ทั้งนี้เพราะมันไม่ต้องการตายอย่างเชื่องช้าเกินไป ทรมานเกินไป...มันไม่ต้องการให้ผู้อื่นใช้วิธีการที่มันกระทำต่อผู้อื่นมาจัดการกับมัน

มันคิดตายโดยเร็ว

คำพูดสุดท้ายของมันก็แช่มช้ายิ่ง เกรี้ยวกราดยิ่ง มันกล่าวว่า

"บ้อเช้ง เช็กเสียวเซียง... พวกเจ้ามีฝีมืออยู่บ้าง แต่พวกเจ้าฆ่าพวกเรา เพียงบีบบังคับให้คนที่ต้องการชีวิตพวกเจ้าออกมา หลังจากนี้พวกเจ้าอย่าหมายอยู่อย่างสงบสุขได้"

ในห้วงความเป็นความตาย มันบังเกิดความคับช้องใจประการหนึ่ง อดร้องมิได้ว่า

"ล้อสุยกัก จนบัดนี้ท่านยังไม่ออกมา ท่านก็ไม่อาจตายดี"

กล่าวจบมันตายแล้ว

...พริบตาก่อนตาย มันกลับแลเห็นหมื่นพุทธทั่วท้องนภา

ท้องถนนยังลุกไหม้ แต่ถูกดับไปโดยเร็ว

ท้องฟ้าครึ้มฟ้าครึ้มฝน เสียงฟ้าร้องครืนครั่น ถนนเสื้อครามยังร้อนผ่าว

บนถนนมีผู้คนนอนเกลื่อนกลาด บ้างเสียชีวิต บ้างรับบาดเจ็บ บ้างร้องครวญคราง มีจำนวนสามสิบสองสามสิบสามคน

ผู้บาดเจ็บได้รับการรักษาพยาบาล ผู้ตายถูกหามจากไป ผู้ที่ชำระสะสางเหตุการณ์เป็นคนหน้าซีกหนึ่งดำซีกหนึ่งขาวผู้หนึ่ง

องคาพยพบนใบหน้ามัน ให้ความเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลก แต่สีหน้าพานปรากฏแววถมึงทึงตุร้ายชนิดหนึ่ง

มันชำระสะสางถนนใหญ่เสร็จสิ้น จากนั้นรายงานต่อบ้อเช้งว่า

"พวกเราทางด้านนี้เสียชีวิตยี่สิบเอ็ดคน บาดเจ็บแปดคน ผู้โจมตีคือมารกระบี่ กระบี่ประหลาด และเทพกระบี่ ล้วนตายใต้เงื้อมมือของมือปราบอันดับหนึ่งท่าน"

บ้อเช้งหน้าขาวซีด ยังใช้มือซ้ายลูบท้อง คล้ายช่มกลั้นความเจ็บปวดรวดร้าว ปากแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"คนทั้งสามนี้เข่นฆ่ายอดฝีมือไม่น้อยเพื่อเซ่นกระบี่ซ้อมกระบี่

ข้าพเจ้าคิดสำเร็จโทษพวกมัน แต่พวกมันสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย ฉั่วเกียนิรโทษกรรมความผิดที่แล้วมาของพวกมัน วันนี้พวกมันเปิดฉากซุ่มโจมตี ทำร้ายคนไร้ความผิด ข้าพเจ้ามีเหตุผลในการกำจัดเทพกระบี่ มารกระบี่ และกระบี่ประหลาด...น่าเสียดายยังมีปลาเล็ดลอดจากร่างแหไม่สามารถกวาดล้างจนสิ้นซาก"

คนที่รายงานต่อมันคือเตียถั่ว มันยกมือปาดเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ใบหน้าซีกขาวของมันปราศจากหยาดเหงื่อ ใบหน้าซีกดำกลับปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย ปากกล่าวว่า

"ดูท่าข้อมูลของพวกเรายังมีส่วนผิดพลาด ล้อสุยกักหาได้ปรากฏกายไม่"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถกำจัดมารร้ายทั้งสามนี้ เพราะได้รับแจ้งจากเช็กโท่ยเล้าจู้ (รักษาการหัวหน้าหอแซ่เช็ก) ข้าพเจ้าขอบพระคุณอย่างสูง"

สีหน้าอันกระด้างเย็นชาของเขาปรากฏแววววิตกกังวลวูบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"อาจบางทีกระบี่ล้อสุยกักคนเดียว ยังยากจัดการกว่าปีศาจกระบี่ ภูตกระบี่ เซียนกระบี่ เทพกระบี่ มารกระบี่ กระบี่ประหลาดรวมกันเสียอีก"

เตียถั่วกล่าวว่า

"พวกเราก็เคยล้อมสังหารกระบี่ล้อสุยกัก แต่ไม่สำเร็จ กลับประสบความสูญเสีย หากวันนี้มันอยู่ที่นี้ มาดรว่าไม่มีมือปราบอันดับหนึ่ง เกรงว่าพวกเราครอบมันไม่อยู่"

บ้อเช้งกล่าวช้าๆ ว่า

"ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงกลับมิใช่มันอยู่ที่นี้"

ตวงตาเตียถั่วทอแววจดจ่อ รอให้บ้อเช้งกล่าวสืบต่อ

บ้อเช้งกล่าวต่อว่า

"ตรงกันข้ามคือมันไม่อยู่ที่นี้ อย่างนั้นอยู่ที่ใด?"

คำถามนี้คล้ายเมฆดำเหนือศีรษะทั้งหมด ถามจนเตียถั่วใจเขม็งตึงเครียด

บ้อเช้งยังถามคำถามอีกข้อหนึ่ง

คำถามนี้ถามถึงเรื่องส่วนตัวของเตียถั่วเขาถามว่า

"ระหว่างนี้ท่านไม่สบายหรือไม่?"

เตียถั่วงงงันวูบหนึ่ง

มันยกมือปาดเช็ดเหงื่อ ไม่ได้ตอบคำในบัดดล

บ้อเช้งจับจ้องมองมัน กล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"ท่านต้องระวัง บางครั้งการฝึกฝีมือก็กระทบถึงร่างกาย ท่องหนังสือทำให้ว้าวุ่นใจ สวดมนต์ก็เข้าสู่ภาวะมาร..."

บทที่ 2

มรึกไทยดำ

เทพกระบี่อุนช้วยกุ้ง กระบี่ประหลาดย่อลั้งก่วย มารกระบี่เนี่ยเชี่ยชิม ชุ่มโจมดีเช็กเสียวเชียงบนถนนเสื้อคราม แต่ทว่าพบกับความพินาศย่อยยับ ถูกบ้อเช้งกำจัดฆ่าทิ้ง

...เช็กเสียวเชียงส่งข่าวต่อบ้อเช้งแห่งสี่ยอดมือปราบ ให้บ้อเช้งจัดการกับสามกระบี่

แต่หากนับจำนวนชีวิตคน ทางด้านหอลมพิรุณโปรยมีคนเสียชีวิตยี่สิบสองคน บาดเจ็บแปดคนเปรียบกับเทพกระบี่ กระบี่ประหลาด มารกระบี่ทั้งสามชีวิต ถือว่า "ขาดทุน"

เพียงแต่กระบี่ทั้งสามเล่มนี้เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของฉั่วเกีย พวกมันล้วนเป็นคนที่ยากจัดการได้ แต่ล้วนเป็นผู้ชำนาญการฆ่าคน

เรื่องราวในโลกมักไม่ยุติธรรม

ต่าง:ปันชีวิตมนุษย์ แต่บ้างมีค่า บ้างไม่มีราคา ต่างก็เป็นคน แต่คนชาญฉลาด บางคนโง่เขลา ต่างเป็นคนเช่นเดียวกัน บางคน แต่ที่เมั่งมีศรีสุข บางคนอายุสั้นต่ำต้อยไร้ค่า

เรื่องราวในโลกล้วนไร้ซึ่งความยุติธรรม

...อาจบางทีสำหรับหอลมพิรุณโปรย หากสามารถกำจัดศัตรู ส เท่านั้นเช่นเทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่ ต่อให้ต้องเสียสละ ส่วนใหญ่คนก็ยินดี

แต่บ้อเช้งไม่ต้องการให้เสียสละชีวิตผู้คนมากมายปานนั้น

เขาไม่สามารถสกัดยับยั้งการฆ่าคนของหอลมพิรุณโปรยของ กระบี่ทั้งสาม เพราะอาการปวดท้องซึ่งเป็นโรคเก่าของเขากำเริบขึ้น

เขาได้แต่รอจนศัตรูจู่โจม ค่อยตอบโต้กลับไป ตัวเองไม่สามารถ เปลี่ยนจากเป็นฝ่ายรุก

อย่าว่าแต่เขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก ทั้งปราศจากกำลังภายใน มิหนำซ้ำประจวบกับปวดท้องราวถูกบิด ดังนั้นได้แต่วางแผนการ ใช้ กลอุบายจัดการกับเหล่ามารร้าย

กับการตายของคนในหอลมพิรุณโปรย เขาไม่อาจช่วยเหลือได้ มากมายได้แต่แก้แค้นให้แก่คนเหล่านั้น

ก่อนที่เทพกระบี่ กระบี่ประหลาดและมารกระบี่จะปฏิบัติการกระบี่ เพื่อร่ำรวย ยังขอความเห็นชอบต่อฉั่วเกียก่อน

ฉั่วเกียย่อมเห็นด้วย

...ขอเพียงสามารถจัดการกับเซ็กเสียวเชียงหรือเฮ้งเชี่ยวเจียะ ฉั่วเกียล้วนให้การสนับสนุน มันยังจัดส่งผู้คนในลูกหลานแปดอสนีบาต เข้าร่วมด้วย

ผู้ที่ล่วงรู้ปฏิบัติการครั้งนี้ ยังมีบุคคลอีกสองกลุ่ม
หนึ่งคือราชครูย่องเต้ราชวงศ์ซ้องผู้วิเศษประกายตำ

อีกกลุ่มหนึ่งคือคนตังแห่งกรมราชทัณฑ์นามยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วง

พวกมันสอบถามฉั่วเกียว่า ในปฏิบัติการครั้งนี้ พวกมันสมควรรับบทบาทใด

ฉั่วเกียกลับยกมือลูบเครา ยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า "ปล่อยให้พวกมันลงมือเถอะ"

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงงงงันวูบ ยิ่มเส้าอดถามมิได้ว่า "เหตุใดไม่เพิ่มกำลังคน เพื่อกำจัดเซ็กเสียวเซียงให้สิ้นซาก?"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างลึกล้ำสุดจะหยั่งว่า "หากโป่วจงจือไม่ตาย... มันอาจทำเช่นนี้"

ยิ่มเส้าไม่เข้าใจ

ฉั่วเกียเรียกชื่อเดิมของยิ่มอ่วงว่า "ยิ่มซึงฉั้ง เจ้าคงเข้าใจเจตนา

ยิ่มอ่วงก้มศีรษะกล่าวว่า "หากเซ็กเสียวเซียงกำจัดฆ่าได้โดยง่ายตาย ก็มิใช่เซ็กเสียวเซียงแล้ว"

มันหยุดเล็กน้อย พบว่าดวงตาฉั่วเกียทอแววชื่นชม จึงกล่าวสืบต่อ "ผู้น้อยเพียงทราบว่า ท่านผู้เฒ่านอกจากให้ความสำคัญกับผู้มีความรู้ความสามารถแล้ว ยังไม่ประเมินศัตรูต่ำทรามไป โป่วจงจือไม่มีสายตาที่มองไกล จึงถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะฆ่าตาย"

ฉั่วเกียหัวร่อออกมา จากนั้นเรียกชื่อเดิมของยิ่มเส่าว่า "ยิ่มโฮ้วเกี้ย เจ้าแม้มีอายุสูงวัยกว่าซึงฉั้ง แต่ยังมีเรื่องต้องเรียนรู้จากมันอีกมากนัก"

ยิ่มเส้าได้แต่รับคำ

แต่ผู้วิเศษประกายดำไม่เห็นด้วย มันกล่าวว่า "หากเทพกระบี่กระบี่ประหลาดและมารกระบี่ฆ่าเซ็กเสียวเซียงได้ เท่ากับกำจัดศัตรูสำคัญให้กับเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) แต่หากพวกมันลงมือล้มเหลว

กระบี่สัตตพิฆาตไยมิใช่เหลือเพียงกระบี่ล้อสุยกักคนเดียว?"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า "เทพกระบี่และพวกไม่แน่ว่าจะล้มเหลว อย่าว่าแต่ล้อสุยกักยังเข้าร่วม หากมันเข้าร่วมปฏิบัติการ ต่อให้ฆ่าเซียเสี่ยวเซียงไม่ได้ ก็สามารถปลิดปลงเอี้ยบ้อเซี้ย นับเป็นการริดรอนกำลังของหอลมพิรุณโปรย"

ผู้วิเศษประกายดำส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า "กระบี่ล้อสุยกักก็จะเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้หรือ?"

ฉั่วเกียหยีตาลง กล่าวว่า "เรื่องนี้ย่อมไม่ขาดมัน"

ผู้วิเศษประกายดำซักถามว่า "มันจะลงมือพร้อมกับเทพกระบี่และพวกทั้งสามหรือ?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า "มันเป็นคนชาญฉลาด มันจะเลือกช่วงเวลาที่เอื้อประโยชน์ที่สุดลงมือ"

นี่เป็นนครหลวง

มันอยู่ที่เหลาซาฮะ

มันย่อมเป็นเด็กปวยเกีย

...มังกรก้มหัวเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียเป็นกำพร้า

มันเป็นกำพร้าที่แท้จริง ถือกำเนิดที่หมู่บ้านอันยากจนแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีผู้คนไม่กี่ร้อยหลังคาเรือน มันเพียงเป็นบุตรชายคนหนึ่งของคนเลี้ยงม้าประจำคอกม้าเล็กๆ ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านสามสิบห้าลี้

คอกม้านั้นโกโรโกโส มีม้าดีอยู่ไม่กี่ตัว

เถ้าแก่คอกม้าถือว่ายากจนข้นแค้นแล้ว แต่ที่แร้นแค้นยิ่งกว่าคือคนเลี้ยงม้าของคอกม้าสุริยัน

หากเถ้าแก่คอกม้ารับประทานรำข้าวหยาบ อย่างนั้นคนเลี้ยงม้า

ได้แต่รับประทานข้าวต้มเหลวที่ต้มจากเศษรำ

แต่บิดาของเด็กปวยเกียยังอนาถยิ่งกว่า มันเมาสุรา ไม่เอาการเอางาน เล่นพนัน ทุบตีภรรยา ไม่ว่าเป็นข้อเสียใดของบุรุษโสโครกล้วนมีครบถ้วน หากทว่าไม่มีส่วนดีของลูกผู้ชายชาตรี ก่อนหน้านี้มันสมควรมีพี่ชายหรือพี่สาวสองคน แต่ถูกบิดามันทุบตีจนมารดามันแท้งบุตรติดต่อกัน หลังจากนั้นพี่สาวของมันคนหนึ่งถูกบิดาข่มขืน พี่ชายมันอีกคนหนึ่งถูกทุบตีจนตาย

เด็กปวยเกียมีชื่อเดิมว่าโล่ว (หนทาง) มันพอถือกำเนิดเกิดมาก็ไม่ได้รับการเหลียวแล เมื่อวัยเด็กแทบถูกม้าแก่ที่ทั้งผอมทั้งฉุนเฉียวตัวหนึ่งเหยียบตาย

ม้าแก่ตัวนั้นประหลาดแท้ คล้ายกับมีคาถาแค้นแต่ชาติปางก่อนกับมัน ตอนนั้นมันเพียงเป็นเด็กชายคนหนึ่ง มันเป็นม้าที่ผ่ายผอมไม่ได้รับความสนใจจากผู้คนตัวหนึ่ง ยามพลบค่ำของวันหนึ่ง มันถอนดึงต้นหญ้าที่นอกคอกม้า ม้าแก่เล็มหญ้าอยู่ตามลำพัง แต่แล้วเหยียบย่ำรั้วล้อมของคอกม้าพังทลาย วิ่งห้อใส่มัน

มันดีที่ไม่ถูกม้าเหยียบตาย

ทั้งนี้เพราะมีคนช่วยเหลือมัน

แต่มันถูกม้าเหยียบกระดูกคอหักไป

ผู้ที่ช่วยเหลือมันเป็นเถ้าแก่ใหญ่ผู้หนึ่ง

ไม่เพียงเป็นเถ้าแก่ใหญ่ที่มีเงินทอง ยังเป็นเถ้าแก่ใหญ่ที่ทรงอิทธิพล ยิ่งเป็นเถ้าแก่ใหญ่ในเถ้าแก่ใหญ่ของยุทธจักร

แน่นอน มันคาดคิดไม่ถึงว่าสักวันหนึ่งจะได้สืบทอดกิจการของเถ้าแก่ใหญ่ท่านนี้ กลายเป็น "เถ้าแก่ใหญ่" อีกคนหนึ่ง

ผู้ที่ช่วยเหลือมันเป็นมือดีของตึกอสนีบาตตระกูลสุ้ยแดนกังหนำซึ่งแยกตัวออกมาก่อตั้งตึกหกหุนครึ่งในนครหลวง

มันแซ่สุ้ย มีชื่อตัวเดียวว่าซุ่ง

...สุ้ยซุ่ง

ตอนนั้นสุ้ยซุ่งไปเลือกสรรม้า

มันเลือกสรรม้าเพื่อซุ่มโจมตีศักดิ์สิทธิ์ที่สองแห่งสหพันธ์เจ็ดเผ่าสิทธิ์

ปรากฏว่ามันไม่เพียงเลือกได้ม้าดี ยังเลือกสรรบุคคลที่ต้องตา แต่ผลสุดท้ายมันเพียงเลือกได้ตัวบุคคล

ทั้งนี้เพราะม้าดีถูกคนที่มันเลือกสรรฆ่าทิ้งไป

ตอนนั้นหากมิใช่สุ้ยซุ่งหมายตาม้าแก่ที่ผ่ายผอม ซึ่งแยกตัวออกจากฝูง คงไม่ทันสังเกตเด็กชายที่อยู่นอกคอกม้า ยิ่งไม่ทันช่วยชีวิตเด็กชายนั้น

อย่างนั้นชะตาชีวิตของเด็กปวยเกียคงไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงและส่งผลกระทบถึงสถานะของตึกหกทุนครึ่งในภายหลัง

สุ้ยซุ่งดูออกว่าม้าแก่ตัวนั้นไม่ใช่ม้าธรรมดา จากนั้นมันพบว่าม้าแก่ตัวนั้นชนรั้วล้อมพังทลาย คิดเหยียบเด็กชายนั้นให้ตายเท่า

สุ้ยซุ่งความจริงไม่มีเจตนาลงมือ แต่แล้วมันพบว่าเด็กชายนั้นมีคุณสมบัติพิเศษสามประการ

หนึ่ง เด็กน้อยนั้นเผชิญเหตุเปลี่ยนแปลง ทั้งไม่ร้องให้ ทั้งไม่ร้องขอความช่วยเหลือ ถึงกับไม่ร้องโอดโอย มีความอดทนกลั้นกลืนความเจ็บปวดอย่างยิ่ง

สอง เด็กน้อยนั้นอายุยังเยาว์ ต้องให้ผู้คนป้อนอาหาร แต่ม้าแก่ตัวนั้นพอวิ่งห้อใส่มัน มันหลบไม่ทันการณ์ ก็ก้มศีรษะฟุบกายอยู่ในกลุ่มหญ้า ทันหลังสู้ฟ้า ปล่อยให้ม้าเหยียบย่ำ พยายามลดความเสียหายให้เบาที่สุด และน้อยที่สุด

สาม นี่เป็นที่แน่ใจว่าเป็นม้าดี กลับคิดเหยียบเด็กน้อยนี้ให้ตาย

คาเท้าจึงยอมเลิกลา ราวกับว่ามีความแค้นมาแต่ชาติปางก่อน หมายความว่าเด็กน้อยนี้มีดวงชะตาไม่ธรรมดา

ดังนั้นสุ้ยซุ่งตัดสินใจช่วยเหลือเด็กน้อยนั้น

มันกระโดดปราดไปควบคุมบังคับม้าผอมที่คล้ายมังกรพิโรธเอาไว้

เด็กน้อยนั้นถูกม้าเหยียบจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน แต่สุ้ยซุ่งยังสั่งบ่าวรับใช้สุ้ยลุ่ยที่ข้างกายว่า "ไม่ว่าอย่างไรต้องช่วยชีวิตมันให้จงได้"

ดังนั้นเด็กโล่วแม้ถูกม้าเหยียบบางตาย แต่ยังมีชีวิตรอดได้

หลังจากที่มันรอดชีวิต ก็เป็นเด็กหนุ่มที่โตดเด่น แต่กระดูกคอยังหักไป กระดูกสันหลังก็เจริญเติบโตอย่างพิกลพิการ

มันพอเติบใหญ่ เรื่องแรกที่กระทำคือฆ่าม้าตัวนั้น

...นั่นความจริงเป็นม้าตัวโปรดของสุ้ยซุ่ง นำชัยชนะมาสู่สุ้ยซุ่งสี่ครั้ง แต่เด็กโล่วซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นเด็กปวยเกียวางยาพิษสังหารม้าตัวนี้

สุ้ยซุ่งไม่ประหลาดใจแต่อย่างไร

มันเพียงเตือนสติเด็กปวยเกียว่า "เราทราบว่าเจ้าต้องแก้แค้น แต่เจ้าเมื่อวางยาสังหารม้าของเรา หลังจากนี้ต้องกระทำความดีความชอบชดเชยเป็นสิบเท่า ไม่เช่นนั้นเจ้าต้องตายอย่างอนาถกว่าม้าตัวนี้อีกสิบเท่า"

เพียงหนึ่งปีเด็กปวยเกียก็กระทำความดีความชอบทดแทนเป็นยี่สิบเท่า ถึงแม้ว่าตอนนั้นมันเพียงเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็ตาม

สุ้ยซุ่งดูไม่ผิด เด็กปวยเกียมิใช่เด็กน้อยธรรมดาคนหนึ่งจริงๆ

...หากเด็กปวยเกียไม่ได้รับความชื่นชมจากสุ้ยซุ่ง คงไม่มีชีวิตความเป็นอยู่เช่นทุกวันนี้

ขณะเดียวกัน หากสุ้ยซุ่งไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเด็กปวยเกียตีกหกหุนครึ่งก็ไม่มีสถานภาพเช่นนี้

คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว หากไม่มีม้าที่โกรธเกรี้ยวตัวนี้ โชคชะตาของเด็กปวยเกีย ลุ้ยซุ่งรวมทั้งตึกหกหุนครึ่งคงต้องแตกต่างไป

โชคชะตาไยมิใช่เกิดจากเรื่องราวที่บังเอิญหลายประการ

...แม้กระทั่งประวัติศาสตร์ก็เช่นกัน

เพียงแต่เหตุบังเอิญแม้ไม่แน่นอน แต่ส่วนใหญ่เกิดจากนิสัยใจคอ หากม้าตัวนั้นไม่โกรธแค้น คงไม่ทลายรั้วล้อมมาเหยียบจนเด็กปวยเกียปางตาย หากเด็กปวยเกียไม่รักษาความเยือกเย็น ซุกศีรษะรักษาส่วนสมองไว้ คงถูกม้าเหยียบตายคาเท้า หากมิใช่ลุ้ยซุ่งมีสายตาหลักแหลม ตัดสินใจช่วยคน เด็กปวยเกียคงเสียชีวิตโดยไม่อาจรักษา ทุกวันนี้หลังจากที่ลุ้ยซุ่งตกตาย ตึกหกหุนครึ่งคงไม่อาจตรงคงอยู่ได้

ลุ้ยซุ่งพอเห็นเด็กปวยเกีย ก็ชื่นชมต่อคนผู้นี้

มันดูออกว่า เด็กชายผู้นี้ต้องเติบใหญ่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ขณะเดียวกันก็เป็นคน พออำมหิตขึ้นมา แม้แต่ยามหลับฝันยังเข่นฆ่าจนสิ้นซาก

แต่มันไม่ทราบว่า เด็กปวยเกียกลับหลั่งน้ำตา เศร้าเสียใจต่อเหตุการณ์ในคืนนั้น

เด็กปวยเกียไม่อาจลืมเลือนคืนนั้น

ยิ่งยากที่จะลืมเลือนนาง

...ลืมเลือนนางมิสู้ลบเลือนตัวเองไป

มีแต่เด็กปวยเกียที่ทราบว่าตัวเองเปลี่ยวเหงาเพียงใด มีความต้องการถึงเพียงไหน

มันไม่เพียงคิดโอบกอดนาง ทั้งยังคิดครอบครองตลอดกาล

แต่ว่ามันกระทำได้หรือ?

เรื่องราวมักไม่สมมาดปรารถนา

อาจบางทีมันไม่อาจร้องขออันใด ถึงกับไม่อาจร้องขอความรัก

ในโลกหล้า หนึ่งเดียวที่กระทำได้คือ ได้แต่ปล่อยให้นางติดค้างน้ำใจมัน

มันเคยนึกเสียใจ แต่เวลาที่มากกว่าปราศจากความสำนึกเสียใจ

...โดยเฉพาะหลังจากที่ผ่านวันเวลาที่เผชิญหิมะยิ่งสดใส เผชิญน้ำแข็งยิ่งเฉิดไฉไล ในที่สุดมีอยู่คืนหนึ่งที่เป็นของนางกับมัน

มันไม่มีข้อเรียกร้อง

ปราศจากคำตัดพ้อ

หากยินยอมมอบชีวิตให้

...ยินยอมฝ่าลมหิมะเพื่อนาง ผ่านความคับแค้นรันทดเพื่อนาง

...ยินยอมรอคอยเพื่อนางสามพันเก้าร้อยหกสิบปี

จนกระทั่งวันนี้และสถานที่นี้

วันที่ฟ้าร้องเมฆหนาทึบ ที่เหลาซาฮะ

มันกำลังรอคน

รอคอยศัตรู

ตอนนี้เด็กปวยเกียรับหน้าที่ดูแลตึกหกทุนครึ่ง ย่อมเป็นคนมีงานยุ่งวุ่นวาย

ที่แล้วมามันไม่ชมชอบรอคน

...การรอคนเป็นเรื่องที่สิ้นเปลืองเวลา ปล่อยให้ชีวิตสูญเปล่า

แต่หากเป็นโอกาสสำคัญ มันถนัดในการรอคอย และมีความอดทนเพียงพอ

วันนี้มันสงบจิตใจรอคน

...มันตระเตรียมเสียเวลาช่วงใหญ่รอคอยผู้ที่นัดหมายมัน

ถึงกับเตรียมตัวเตรียมใจว่า คนที่มันรอคอยไม่แน่ว่าไม่มาแล้ว

...ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า เรื่องที่พวกมันนัดหมายแม้เป็นความลับ แต่ยังคงรั่วไหลออกไป ขอเพียงระแคะระคายออกไป ต้องชักนำ

ยกตีฝีมือมาซุ่มโจมตีคนที่มันรอคอย หรือว่าจัดการกับมัน

เหตุผลรวบรัดยิ่ง...

ขอเพียงเป็นศัตรู ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการให้พวกมันทั้งสองฝ่ายร่วมมือกัน และบรรลุความร่วมมือ

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดก่อกวนทำลายเรื่องนี้ ถึงกับฆ่าพวกมันคนใดคนหนึ่ง หากสามารถฆ่าได้ทั้งสองคนยิ่งดี

หากเรื่องที่มันนัดพบกับคนผู้นี้ระแคะระคายออกไป ย่อมเพิ่มพูนความเสี่ยงกว่าเดิม...ดีที่ก่อนหน้านี้มันลอบพบปะกับอีกผู้หนึ่งเป็นการลับเจรจาบรรลุข้อตกลงแล้ว

ยามนี้เด็กปวยเกียรอคนอยู่บนเหลา

มันทางหนึ่งรอคอย ทางหนึ่งครุ่นคิด ในใจบังเกิดความรู้สึกอันโศกซึ้งชนิดหนึ่ง

นั่นเพียงเป็นความฝันอันเหลวไหล แต่ก็เป็นรังอันอบอุ่นของมันถึงครึ่งชีวิต

ไม่แน่ว่าเป็นหลุมฝังผู้กล้าในชีวิตมันด้วย

เมื่อนึกถึงค่ำคืนที่มันรู้สึกถึง "ความอบอุ่นของบ้าน" ในใจมันก็เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก...

แต่พอได้ยินเสียงฝีเท้าขึ้นบันไดมาอย่างเร่งร้อน มันก็ไม่มีอารมณ์อีกต่อไป

ผู้มาเป็นหัวหน้าคนที่เจ็ดตึกหกหุนครึ่งนามจิวกัก มันรายงาน

"เรียกหัวหน้าตึกที่หนึ่ง คนติดต่อการค้ามาแล้ว"

เด็กปวยเกียช้อนตาขึ้น ถามเสียงเนิบนามว่า

"ผู้มามีจำนวนกี่คน?"

"สามสี่คน"

"ผู้มาเป็นใคร?"

"เช็กเสียวเชียง เอี้ยบ้อเชี้ยกับซุนฮี้อ"

เด็กปวยเกียแก้ไขว่า

"อย่างนั้นเป็นสามคน"

จิวกักรีบอธิบายว่า

"แต่เรามีความรู้สึกว่าสี่คน ไม่เพียงแต่เรา แม้แต่ลิ้มกอกอ มกปักชิ้ง (เทพอุดรแซ่มก) ก็มีความรู้สึกเช่นนี้ พวกมันคล้ายมา เพียงสามคน แต่ในความรู้สึกต้องไม่เพียงสามคน"

เด็กปวยเกียถามว่า

"แม้แต่มกปักชิ้งก็กล่าวเช่นนี้?"

"ถูกแล้ว"

"หน่วยไร้ชื่อไร้แปของมันเตรียมการเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่?"

"เตรียมการเสร็จแล้ว"

เด็กปวยเกียถามอีกว่า

"ความเคลื่อนไหวของพวกมันทั้งสามมีลักษณะพิเศษอันใดหรือไม่?"

"ทุกอย่างเป็นปรกติ เพียงแต่ที่กลางหลังซุนฮี้อสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง"

"ห่อผ้า? ห่อผ้าอันใด?"

จิวกักกรีดวาดมือกล่าวว่า

"ห่อผ้าที่มีขนาดใหญ่ใบหนึ่ง"

เด็กปวยเกียไม่ซ้อนตามองมัน เพียงถามว่า

"ใหญ่สักเท่าใด?"

"กว้างประมาณสามเชียะ ยาวเจ็ดเชียะ"

เด็กปวยเกียขมวดคิ้ว จากนั้นยิ้มแล้ว

ยิ้มอย่างเฉื่อยชา

จากนั้นมันสั่งว่า

"จัดที่นั่ง เตรียมอาหาร กั้นฉากกั้น...ผู้มาเป็นอาคันตุกะสี่คน"

ด้านหลังของมันมีฉากกั้น

เป็นฉากกั้นที่สร้างจากไม้เนื้อแข็งลงรักสีดำเดินทอง วาดรูปมังกรหงส์ เชื่อมติดกันสี่บาน

เด็กปวยเกียหลังพิงฉากกั้น คล้ายกับมีที่พึ่งพิงอันแข็งแกร่ง

ที่หลังฉากกั้นกลับมีคนถามว่า

"ผู้ใดคุ้มกันพวกมันทั้งสาม?"

จิวรักตอบว่า

"สมควรเป็นอุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด"

คนที่หลังฉากกั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากเป็นพวกมันทั้งสอง ยังจัดการได้ไม่ยากนัก"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"แต่หากจัดการกับพวกมัน เท่ากับเปิดศึกกับนักบู๊อันธพาลทั้งแคว้นหลวง"

คนที่หลังฉากกั้นกล่าวว่า

"ที่เราเป็นห่วงกลับเป็นคนที่สมควรมาแต่คล้ายกับไม่ได้มา"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ล้ยก้วงหรือ?"

คนที่หลังฉากกั้นกล่าวว่า

"มันจึงเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเซ็กเสียวเซียง"

เด็กปวยเกียทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่าเซ็กเสียวเซียงยังมีกำลังหนุนอื่น"

เอ่ยถึงตอนนี้ แขกเหรื่อขึ้นเหลามาแล้ว
ศัตรูใกล้เข้ามาแล้ว

เด็กปวยเกียรับแขก
วิธีรับแขกของเด็กปวยเกียไม่ลุกขึ้นยืน
...มันที่ก้มหัวตลอดเวลา คล้ายกับพลอยเคลื่อนไหวไม่สะดวก
ซึ่งความจริง ผู้ที่เคลื่อนไหวไม่สะดวกไม่เห็นจะต้องก้มหัว
สมมติเช่นบ้อเช้ง
โดยเหตุผลเดียวกัน ผู้ที่ก้มหัวไม่แน่ว่าจะเคลื่อนไหวไม่สะดวก
สมมติเช่นเด็กปวยเกีย
ตอนนี้วิธีการรับแขกของมันคือช้อนตาขึ้น เผยอยิ้ม ก้มศีรษะประสานมือ ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนว่ามันมีมารยาทอันดี หาได้ยโสเย็นชาไม่
เด็กปวยเกียเป็นบุคคลเช่นนี้เอง
แม้กระทั่งศัตรูที่เดินทางมาเจรจากับมันในวันนี้ ก็บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้
เช็กเสียวเชียง ซุนฮ้อ เอี้ยบ้อเชียล้วนมีความรู้สึกเช่นนี้
ทุกครั้งที่เช็กเสียวเชียงพบกับเด็กปวยเกีย ล้วนครุ่นคิด
...หากหอลมพิรุณโปรยมีบุคคลเช่นนี้ ก็เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีกแล้ว
...ไม่เพียงแต่ตัวเองสามารถไว้วางใจ ทั้งยังสามารถแบ่งเบาความกังวลของเอี้ยกุนซือ (เสนาธิการแซ่เอี้ย)
เขาบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ เพราะสืบเนื่องจากชื่นชมผู้มีความสามารถ
แต่เขาไม่เคยบอกความรู้สึกที่มีต่อเด็กปวยเกียนี้ออกมา

ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการให้เอี้ยบ้อเชี้ยเข้าใจผิด

เอี้ยบ้อเชี้ยกลับมีความทรงจำต่อเด็กปวยเกียลึกซึ้งที่สุด

ทุกครั้งที่มันพบกับเด็กปวยเกีย จะนึกทบทวนตัวเอง

...เด็าปวยเกียนับเป็นยอดคน

...เด็าปวยเกียสามารถได้รับความเห็นอกเห็นใจจากผู้คน

เอี้ยบ้อเชี้ยทราบว่า ทางด้านนี้เด็กปวยเกียเป็นฝ่ายมีเปรียบเหนือ

ท่วงสาเหตุที่มีเปรียบกว่าคือ เด็กปวยเกียถนัดในการใช้ปมด้อยของตัวเองให้เป็นประโยชน์

...คิดแปรความอ่อนแอเป็นเข้มแข็ง ใช้ความอ่อนแอขนะความเข้มแข็งไม่ง่ายตาย

แต่ว่าเด็กปวยเกียกระทำได้

ดังนั้นทุกครั้งที่เอี้ยบ้อเชี้ยพบกับเด็กปวยเกีย จะปลุกปลอบตัวเองเพิ่มความพยายามกว่าเดิม

มันยังตระหนักว่า หากหอลมพิรุณโปรยคิดครองความเป็นใหญ่ในยุทธจักรนครหลวง เกรงว่าไม่ง่ายนัก

มันเคยครุ่นคิดว่า หากหอลมพิรุณโปรยมีผู้ช่วยเช่นเด็กปวยเกียไหมนี่ใช่...

แต่แล้วมันไม่ได้ครุ่นคิดสืบต่อ

ทั้งนี้เพราะไม่อาจครุ่นคิดต่อไป

ทั้งนี้เพราะต่อให้มีวันนี้ เกรงว่าตัวเองไม่อาจยอมรับคนผู้นี้

...ต่อให้ตัวเองยอมรับอีกฝ่าย เด็กปวยเกียก็ไม่ยอมรับมัน

ซุนยี้อพอพบเห็นเด็กปวยเกีย ก็ครุ่นคิดคำนึง

หากสักวันหนึ่งหอลมพิรุณโปรยไม่เพียงมีเอี้ยบ้อเชี้ย ยังมีเด็กปวยเกีย ต้องเดิบโตแข็งกล้ากว่าเดิม แต่หากว่าตึกหกหุนครึ่งมิเพียงมีเด็กปวยเกีย ยังเกลี้ยกล่อมเอี้ยกุนซือเข้าร่วม อย่างนั้นก็น่ากลัวมากแล้ว

ในสายตาของมันเห็นว่า เด็กปวยเกียให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน สร้างความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้คน แต่ด้านภูมิความรู้ ประสบการณ์ความคิด เด็กปวยเกียยังสู้เอี้ยบ้อเซี้ยไม่ได้

เอี้ยบ้อเซี้ยจึงเป็นผู้มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง

ถึงแม้ว่าซุนฮื่อมีความสำคัญในหอลมพิรุณโปรยขึ้นทุกขณะ เป็นผู้ดูแลหนึ่งร้อยแปดคดีแต่ผู้เดียว แต่ยังมีความรู้สึกว่า การที่สามารถขึ้นเหลาซายะมาเจรจากับคนของตึกหกหุนครึ่ง นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

มันสำนึกตัวว่าด้านพลังฝีมือไม่เทียบเท่าเชึกเสียวเซียง ด้านสติปัญญาไม่อาจเทียบเปรียบกับเอี้ยบ้อเซี้ย

มันยังต้องศึกษาเรียนรู้อีกมากนัก

ทั้งสามเดินขึ้นบันไดเหลา เห็นเด็กปวยเกียนั่งอยู่ตรงปลายสุดของเหลา คล้ายกำลังเงยหน้าต้อนรับพวกเขา

แต่หลังจากที่พวกเขาขึ้นถึงบนเหลา กลับพบว่าเด็กปวยเกียก้มศีรษะ เพียงชั่วตาที่คมวาวขึ้น ราวกับอาวุธลับอันแวววาบคู่หนึ่ง

เจ้าของดวงตาที่คมวาวกล่าวว่า

"พวกท่านคงมาไม่ง่ายนัก แต่ยังคงมาตามนัด"

เชึกเสียวเซียงตอบว่า

"พวกเรามาไม่ง่ายตาย แต่ที่สมควรมาพวาเราต้องมา"

เด็กปวยเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"จากมาสบายดี? ระหว่างนี้หัวหน้าหอมีเกียรติภูมิดั่งอาทิตย์ยามเที่ยงแล้ว"

"หัวหน้าตึกที่หนึ่งมีชื่อเลื่องลืออยู่ก่อน ตึกหกหุนครึ่งยังทรงอิทธิพลยิ่งกว่าตอนที่ลุ้ยซุ่งลุ้ยจ้งดิ้งจู้ (หัวหน้าตึกแซ่ลุ้ย) มีชีวิตอยู่อีก"

"นั่นเป็นเพราะลุ้ยตั่วเสียวเจียะ (คุณหนูใหญ่แซ่ลุ้ย) ปกครอง

ดูแลเป็นอย่างดี"

กล่าวจบส่งเสียงไอออกมา

เช็กเสียวเซียงขมวดคิ้วถามว่า

"หัวหน้าตึกที่หนึ่งสบายดีกระมัง?"

"สบายดี เพียงแต่เจ็บปวด?"

"เจ็บปวด? เจ็บปวดที่ใด?"

เต็กปวยเกียลูบคลำตำแหน่งหัวใจ ตอบว่า

"ตำแหน่งนี้"

"เป็นปวดใจ?"

"ถูกแล้ว"

"ไม่ทราบเป็นอาการปวดอย่างไร?"

"เป็นอาการปวดราวกับถูกผู้คนแทงใส่มีดหนึ่ง"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ทอดตาทั่วแผ่นดิน มีผู้ใดกล้าปักมีดใส่หัวใจหัวหน้าตึกที่หนึ่ง?"

"ย่อมต้องมี"

"เป็นผู้ใด?"

"ท่านเอง"

เช็กเสียวเซียงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า

"หัวหน้าตึกที่หนึ่งล้อเล่นแล้ว"

เต็กปวยเกียฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"หัวหน้าหอเป็นผู้นำยุทธจักรนครหลวง ย่อมไม่กำนัลมีดใส่คนร่างงานเช่นเรากับมือ แต่สินค้าของตึกเราถูกผู้คนปล้นชิงไประหว่างจัดส่งมายังนครหลวงถึงเจ็ดแปดส่วน เท่ากับมีคนจ้วงแทงมีดใส่ทรวงอกกลางหลังเราสิบเจ็ดสิบแปดมีด หากเป็นหัวหน้าหอท่าน ท่านเจ็บปวดหรือไม่?"

การสนทนาดำเนินถึงหัวข้อสำคัญแล้ว

ซุนฮื้อซึ่งสงบปากคำตลอดเวลาพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่ฟังผิดไปหรือไม่?"

มันกล่าวสืบต่อโดยเร็วว่า

"หรือว่าหัวหน้าตึกที่หนึ่งพูดผิดไป?"

มันเมื่อถูกเลือกให้มายังที่นี้ ขอเพียงถึงรอบมันกล่าววาจา มันต้องเอ่ยปาก ขอเพียงถึงเวลาลงมือ มันก็ต้องลงมือ

มันยังย้อนถามว่า

"มีคนกล้าปล้นชิงสินค้าของตึกหกทุนครึ่งหรือ?"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"โดยทั่วไปแล้ว สหายบนเส้นทางล้วนเห็นแก่หน้าพวกเรา นอกจาก..."

ซุนฮื้อถามว่า

"นอกจากอะไร?"

"หอลมพิรุณโปรย"

"ท่านหมายความว่าคนของพวกเราปล้นชิงสินค้าของท่าน? พวกเราลอบแทงมีดใส่ท่าน?"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากมิใช่คนของหอลมพิรุณโปรย ผู้อื่นจึงไม่มีมีดที่รวบรัดฉับไวถึงเพียงนี้"

มันกล่าวราวกับกำลังบอกเล่าเรื่องราวที่ไม่เกี่ยวข้องกับมันเรื่องหนึ่งว่า

"พวกท่านมีพี่น้องมากหลาย ประกอบด้วยทุกค่ายพรรคทุกขุนเขา หากแต่ละคนฟันใส่ดาบหนึ่ง พวกเราคงมีสภาพปรุพรุนแต่แรก"

ซุนฮื้อกล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"มีดดาบสามารถหยิบยืมใช้ได้"

เด็กปวยเกียพลันช้อนตาขึ้น

สายตาของมันดั่งสายฟ้า

แต่ไม่ได้จ้องมองซุนฮื้อ

เพียงมองดูเช็กเสียวเซียง ถามว่า

"เราไม่ทราบว่ามีดดาบหยิบยืมได้หรือไม่ เราเพียงต้องการทราบว่า หัวหน้าหอยอมรับเรื่องนี้หรือไม่ หอลมพิรุณโปรยกระทำเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

"กระทำ"

นี่เป็นคำตอบของเช็กเสียวเซียง

คำตอบรวบรัดมีพลัง

ยอมรับทุกสิ่ง

เด็กปวยเกียพลันยิ้มออกมา ผายมือกล่าวว่า

"เชิญนั่ง"

ที่เบื้องหน้ามันมีโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง

หน้าโต๊ะเตี้ยจัดเรียงเบาะที่นั่งสี่ใบ

ยังมีน้ำชาสี่ถ้วย ถั่วลิสงจานหนึ่ง เม็ดแตงจานหนึ่ง ผลจ๊อทั้งแตงและดำถาดหนึ่ง รวมทั้งผลท้อผลลี้สีสดหลายผล

เอี้ยบ้อเซี้ยกับซุนฮื้อสบตากันวูบหนึ่ง เช็กเสียวเซียงชิงเลือกที่นั่งตรงกลางทรุดนั่งขัดสมาธิลง

ซุนฮื้อกับเอี้ยบ้อเซี้ยจึงนั่งกระหนาบซ้ายขวา

เด็กปวยเกียยกชูถ้วยชาขึ้น กล่าวว่า

"เชิญดื่ม"

เช็กเสียวเซียงยกถ้วยชาขึ้น ก่อนที่ซุนฮื้อจะทดสอบว่ามีพิษหรือไม่ ชิงดื่มก่อนคำหนึ่ง

เด็กปวยเกียวยังชักชวนให้รับเม็ดแดง ตัวเองคว้าเม็ดแดงกำหนึ่งส่งเข้าปากกัดกระเทาะเป็นเสียงดัง

เช็กเสียวเซียงไม่รับประทานเม็ดแดง

เขาหยิบถั่วลิสง บีบเปลือกออก รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

เด็กปวยเกียถามว่า

"ถั่วลิสงน่ารับประทานหรือไม่?"

เช็กเสียวเซียงตอบว่า

"ยังไม่เลว เป็นผลผลิตที่ใด?"

ทั้งสองความจริงเดินทางมาเจรจา ตอนนี้กลับสนทนาถึงรสชาติของถั่วลิสง

เด็กปวยเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถั่วลิสงมาจากบ้วนลี้ม่อ (ทัศนาหมื่นลี้) อันไกลโพ้น..."

เอี้ยบ้อเซี้ยเอ่ยปากแล้ว กลับเอ่ยว่า

"บ้วนลี้ม่อเป็นเมืองเล็กๆ ทางหมู่เกาะน่ำเอี้ย* อยู่ใกล้กับราชวงศ์เบ๊ลักกะ** ถั่วลิสงที่นั่นมีรสชาติเป็นเลิศ คิดไม่ถึงทางตึกหกหุนครึ่งยังได้ลิ้มลอง..."

พลางมองดูซุนฮื้อแวบหนึ่ง ต่อยกล่าวต่อ

"ประจวบกับหอเรามีมือดีผู้หนึ่งที่ผละจากความมืดสู่แสงสว่างเรียกว่าบ้วนลี้ม่อ"

ซุนฮือใจสั่นสะท้าน กุนซือ (เสนาธิการ) กลับทราบชื่อบุคคลในหนึ่งร้อยแปดดดีโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ผู้ที่รับประทานถั่วลิสงนี้ ล้วนชมเชยเป็นเสียงเดียว แต่ไม่ทราบ

---

* หมู่เกาะมาเลเซียกับอินโดนีเซีย

** มะละกา

ว่าบ้วนลี้ม่อเป็นสถานที่ใด มาตรว่าได้ยินชื่อบ้วนลี้ม่อ ก็ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด ซิงแซ (ท่านผู้ทรงภูมิความรู้) รอบรู้กว้างขวางเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"เราก็เลื่อมใสท่าน"

"อ้อ?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"ท่านเชิญพวกเรามายังที่นี้ จนบัดนี้ยังสนทนาถึงถั่วลิสง รับประทานถั่วลิสง โดยไม่เอ่ยถึงเรื่องอื่น ดังนั้นเราเลื่อมใสท่านยิ่งกว่า"

เต็กปวยเกียยิ้มออกมา กล่าวว่า

"พวกเราแม้อยู่ในนครหลวง แต่ยากที่จะมีโอกาสพบกัน ดังนั้นสนทนาวิสาสะก่อน ไม่ต้องรีบร้อนเอ่ยถึงเรื่องส่วนรวม"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"พวกเราดื่มน้ำชา รับประทานถั่วลิสงแล้ว สมควรสนทนาถึงเรื่องสำคัญ"

เต็กปวยเกียถามว่า

"หัวหน้าหอเห็นว่า ขุมกำลังยุทธจักรนครหลวงนอกจากหอท่านกับตึกเราแล้ว ยังมีผู้ใดเข้มแข็งที่สุด?"

เช็กเสียวเซียงตอบว่า

"เป็นหน่วยงานสะพาน"

"เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนเล่า?"

"เป็นสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์"

เต็กปวยเกียถามอีกว่า

"หากตึกเรากับหอท่านจับอาวุธเข้าสู้ประยุทธ์กัน ผู้ที่ได้ประโยชน์ที่สุดคือขุมกำลังใด?"

"คือปึงเอ่งโทยกับบี้กงกงแห่งหน่วยงานสะพาน"

"หากเป็นเมื่อกาลก่อนเล่า?"

"ย่อมเป็นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิก"

คราครั้งนี้เด็กปวยเกียถามอย่างเชื่องช้ายิ่งและจริงจังยิ่ง มันถามว่า

"อย่างนั้นพวกเราไฉนปล่อยให้คนเหล่านี้สมปรารถนา?"

เช็กเสียวเซียงย้อนถามว่า

"หอเรากับตึกท่านต่อสู้ช่วงชิงกันนานปี ท่านไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยถามคำถามนี้?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"กาลก่อนพวกเราเพียงต่อสู้ เพียงตั้งประจัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาด ท่านหัวหน้าสุ้ยติดกับเสียชีวิตในหอท่าน แต่หัวหน้าโซวของหอท่านก็ถึงแก่กรรมด้วยเหตุวุ่นวายภายใน พวกเรายังคงมีสภาพทัดเทียมกัน แต่ระหว่างนี้พวกท่านมุ่งปล้นชิงเงินและสินค้าที่พวกเราจัดส่งมายังนครหลวง เท่ากับตัดเส้นเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตพวกเรา หากยังดำเนินต่อไป คงมีสภาพเช่นน้ำกับไฟ พวกเราต้องปะทะแตกหักกัน ไยมิใช่เป็นประโยชน์แก่หน่วยงานสะพานกับสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์?"

เช็กเสียวเซียงทวนคำ "สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์" เด็กปวยเกียกล่าว

"สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เตรียมหวนกลับมาใหม่ โดยมีคนผู้หนึ่งวิ่งเต้นประสานกับตั้งจ้ำคุ้ย ลี้เจียวอั้งและพวก รวมทั้งเต๋งชังแซ ยิ่มกุ้ยซิ้ง ที่ดีตัวออกห่างพากันกลับคืนสู่สังกัด เฝ้ารอคอยกวนฉิกลับเข้ายุทธจักรร่วมช่วงชิงแผ่นดิน หรือว่าหัวหน้าหอท่านไม่ได้ยินข่าวอันครึกโครมนี้?"

เอี้ยบ้อเซี้ยชิงกล่าวว่า

"ท่านหัวหน้าหอมิเพียงจับตาดูเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด ทั้งยังพบว่าผู้ที่วิ่งเต้นชักชวนผู้คนฟื้นฟูสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาใหม่ คล้ายเป็นคนทรยศของตึกท่าน..."

เต็กปวยเกียยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"มิผิด มันคือลุ้ยกุ้ง"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"ตอนนี้มันคล้ายเปลี่ยนชื่อเป็นลุ้ยเนี่ยมกุ้ง มันความจริงประสบความผิดหวังจากตึกหกหุนครึ่ง คิดถอนตัวออกจากยุทธจักร เป็นคนหาบอุจจาระในนครหลวง แต่ในที่สุดยังไม่อาจละทิ้งยุทธจักรแห่งนี้"

เต็กปวยเกียกล่าวว่า

"พอเข้าสู่ยุทธจักรถลำลึก มาตรว่าต้องเผชิญกับคลื่นลม ตกอยู่ในห้วงคับขัน ชาวยุทธจักรยังไม่ไปจากสถานที่แห่งนี้ เช่นเดียวกับมือกระบี่ผู้หนึ่ง เมื่อจับกระบี่ขึ้นมา ก็ผูกพันกับกระบี่ไปชั่วชีวิต"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"ดังนั้นเมื่อเหยียบย่างสู่เส้นทางยุทธจักร ก็ต้องเดินต่อไป ถึงอย่างไรไม่อาจละทิ้งกระบี่"

เต็กปวยเกียกล่าวเสริมว่า

"ชาวยุทธจักรอยู่คู่ยุทธจักรจนแก่เฒ่า ไม่ว่ากระทำการใดควรวิกษาทางถอยไว้ เพื่อที่วันหน้าจะได้พบกัน"

เอี้ยบ้อเซี้ยจับจ้องมองเต็กปวยเกีย กล่าวย้ำว่า

"เพราะเหตุนี้พวกเราจึงแตะต้องเงินและสินค้าของตึกหกหุน

เต็กปวยเกียถามไถ่รายละเอียด เอี้ยบ้อเซี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"กล่าวไปพวกเราเป็นค่ายพรรคที่ตั้งอยู่ในสถานที่เดียวกัน แต่มี

พฤติการณ์ที่แตกต่างกัน"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"แต่ว่าพวกเรามีส่วนที่ประพฤติตรงกัน อย่างน้อยพวกเราต่อต้านทัพเหลียวต่อต้านทหารได้กิม ร่วมกันธำรงซึ่งความสงบสุข และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของยุทธจักรนครหลวง ไม่คล้ายกับสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ที่ฝักใฝ่ต่อได้กิม หน่วยงานสะพานที่คิดต่อทัพเหลียว"

เอี้ยบ้อเชี้ยแยกแยะว่า

"หน่วยงานสะพานที่ติดต่อกับทัพเหลียว เป็นเพราะฮ่องเต้มีพระประสงค์สงบศึก ส่วนสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ที่เข้าร่วมกับทหารได้กิม เป็นเพราะกวนฉิกถูกธาตุไฟเข้าแทรก สติเลอะเลือน เหล่าบริวารในสังกัดกระทำโดยพลการ หาใช่วัตถุประสงค์เดิมของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ไม่"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ดูจากสภาพการณ์ หน่วยงานสะพานเฉกเช่นกระบอกเสียงของวังหลวง วันใดที่ควบคุมยุทธจักรไว้ได้อำนาจ เหล่านักสู้ผู้กล้าไหนเลยมีสิทธิ์มีเสียงแม้แต่วาจา สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ก็นตกสานซ่านเซ็น กวนฉิกมิเพียงเสียสติ ตอนนี้ยิ่งไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร รถม้าที่ปราศจากคนขับนี้ สามารถพุ่งตกลงสู่หุบเหว หรือลงสู่นรกโลกันตร์ได้ทุกเมื่อ"

มันกล่าวด้วยความมุ่งหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า

"ดังนั้นพวกเราหนึ่งตึกหนึ่งหอ หากแตกแยกจะสูญเสียทั้งสองฝ่าย แม้นร่วมมือจะเอื้อประโยชน์แก่กัน แทนที่จะตั้งประจัน ต่างรักษาชุมกำลังไว้ นับเป็นเรื่องอันประเสริฐ"

เอี้ยบ้อเชี้ยสนับสนุนว่า

"หากเป็นเช่นนั้น มาตรว่าไม่ถึงกับแผ่นดินสงบสันติ อย่างน้อยยุทธจักรนครหลวงก็จะสุขสงบ"

เด็กปวยเกียรีบกล่าวว่า

"นั่นไม่ยากนัก ขอเพียงหอลมพิรุณโปรยไม่ช่วงชิงสมบัติสิ่งของของตึกหกหุนครึ่งเท่านั้น"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวสืบต่อโดยเร็วว่า

"อย่างนั้นคนของตึกหกหุนครึ่งต้องไม่ปล้นชิงสมบัติของราษฎรทั้งแผ่นดิน ก็จะสงบไร้เรื่องราวแล้ว"

เต็กปวยเกียหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวด้วยความปวดร้าวรันทดว่า

"นี่เป็นปมปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขได้ พวกท่านปล้นชิงทรัพย์สินสิ่งของราษฎรทั้งแผ่นดินเพื่อเลี้ยงดูพวกท่าน พวกเราจึงช่วงชิงสินค้าพวกท่าน ทางหนึ่งคืนให้แก่ผู้ยากไร้ ทางหนึ่งหล่อเลี้ยงหอลมพิรุณโปรย"

เต็กปวยเกียยังเพียรพยายามอธิบายว่า

"บริวารรอบนอกที่กระจายอยู่ในยุทธจักรอาจหยิบฉวยสมบัติโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ แต่บริวารในนครหลวงไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ อีกประการพวกเรารับคุ้มกันเงินเดือนหลวง กลับถูกพวกท่านปล้นชิงไป ดังนั้นยากที่จะรายงานต่อบ้านเมืองได้"

เอี้ยบ้อเซี้ยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"คล้ายกับมีเรื่องเช่นนี้ แต่ที่ว่าเงินเดือนหลวง ใช่หมายถึงเงินที่ตั้งเกียติดสินบนแก่นักเล่นแร่แปรธาตุลิ้มเล้งซู่ หรือเป็นเงินที่เจ้าตังน้ำต้องขูดรีดจากราษฎรมามอบต่อเนี่ยซือเซ้ง หากไม่เป็นทังก่วงฉวยโอกาสที่ยกทัพออกปราบอริราช กวาดทรัพย์สินผู้คนมา หรือเป็นเฮ้งโพ่วรีดเค้นแร้นจากทุกแห่งหนระหว่างค้นหาหินแปลกมาถวายฮ่องเต้หรือไม่?... หากแม้นใช่ พวกเราได้แต่ลงมือช่วงชิงแล้ว"

เต็กปวยเกียหามีโทสะไม่ หันเหหัวเรื่องว่า

"อย่างนั้นเงินที่สำนักคุ้มกันภัยซำป้อคุ้มกัน เป็นเบี้ยหวัดเงิน

เดือนที่ส่งไปให้แก่ทหารชายแดน กลับถูกผู้คนปล้นชิง ร้านแลกเงินฮ่ำพัวเป็นร้านแลกเงินที่สุจริต กลับถูกผู้คนกวาดทรัพย์ไปจนหมดสิ้น นี่ใช่เกินเลยไปหรือไม่?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เงินที่สำนักคุ้มกันภัยซำป้อรับคุ้มกัน ความจริงปล้นชิงจากสำนักคุ้มกันภัยอสนีบาต ซึ่งเตรียมส่งไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติที่กุยจิวฮุ้นหนำ ที่ว่าเบี้ยหวัดเงินเดือน ความจริงเป็นเงินทองที่ทังก่วงคิด มอบต่ออริราชศัตรู ร้านแลกเงินฮ่ำพัวก่อนหน้านี้เป็นบ่อนพนันอึ้งง้ำ ออกเงินกู้คิดดอกเบี้ยแพงลิบลิ่ว เมื่อมีที่มาไม่เที่ยงธรรม พี่น้องบนเส้นทางจึงชอหยิบยืมมา"

มันยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"พี่น้องหอเราก็ไม่ดี บางครั้งฉกฉวยเงินทองที่ได้มาโดยมิชอบเรียกว่าตำกินดำ เราก็ไม่อาจควบคุมบังคับพวกมัน"

เด็กปวยเกียกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"อย่างนั้นเทวนที่จัดส่งจากชานตุงถึงทหารรักษาพระองค์จำนวนสามพันเล่ม และหินลายที่ลำเลียงส่งมาจากแดนกังหนำเล่า? นั่นเป็นอาวุธที่ใช้รักษานครหลวง และสิ่งของที่ถวายแด่ฮ่องเต้ พวกท่านกลับปล้นชิงไป นี่เรียกว่าตำกินดำหรือ?"

เอี้ยบ้อเชี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทวนเหล่านั้นเป็นอาวุธที่สมาคมทวนวิเศษปากใหญ่ตระกูลซุนแห่งชานตุงจัดสร้างขึ้น พวกเราตรวจสอบดูแล้ว ภายในซุกซ่อนอันใดจัดส่งมายังนครหลวงทำอะไร ต่างฝ่ายต่างรู้แน่แก่ใจ หัวหน้าดึกที่หนึ่งคงไม่ต้องการให้เราบ่งบอก ทวนเหล่านี้ควรที่จะฆ่วงชิง"

เด็กปวยเกียยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง สำนักคุ้มกันภัยซำป้อเป็นบริวารรอบนอกของดึก

เรา สำนักคุ้มกันภัยอสนีบาตกลับเป็นสาขาย่อยของสำนักคุ้มกันภัยซิ้งอุ้ย ซึ่งขึ้นตรงต่อพวกท่าน พวกเราแตะต้องสำนักคุ้มกันภัยอสนีบาต เท่ากับลอบแทงใส่หอลมพิรุณโปรยมีดหนึ่ง บ่อนพนันอึ้งง้ำที่พังครืนลง เพราะเคยจัดการกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่ไม่ยอมรับสินบนสามคน ฟังว่าสองในสามเป็นลูกหลานของหมู่คณะสร้างฝัน ในเมื่อพวกเราเพาะความแค้นขึ้น พวกท่านย่อมต้องแก้แค้น"

มันกะพริบตาที่สุกใส กล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"แต่ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกเราคือ ตึกเรากับหอท่านผนวกรวมกัน จะเป็นค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ทั้งสามารถกำจัดหน่วยงานสะพาน และต่อต้านการหวนกลับมาของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ พวกท่านยังสามารถควบคุมมิให้พวกเราร่วมมือกับฉั่วเกียอย่างใกล้ชิดเกินไป พวกเราก็สามารถพึ่งพาชื่อเสียงอันดีงามของหอท่าน ยุติการต่อสู้ช่วงชิงทั้งทางลับและทางตรง นับเป็นบุญวาสนาของยุทธจักรแล้ว"

มันกล่าวโดยไม่ละความพยายามว่า

"เราทราบว่ายากจะเกลี้ยกล่อมเอี้ยซิงแซ เพียงหวังให้หัวหน้าหอ นึกถึงสภาพโดยรวม ยอมพิจารณาข้อเสนอที่เป็นประโยชน์ต่อยุทธจักร"

กล่าวพลางจับจ้องมองเช็กเสียวเซียง

คนผู้นี้มีความสามารถในการพูดจาโน้มน้าว

แต่ดวงตามันมีอำนาจในการโน้มน้าวใจยิ่งกว่าถ้อยคำอีก

ยามนี้ดางตาคู่นี้จ้องมองเช็กเสียวเซียง รอคอยคำตอบจากอีกฝ่าย

ในโลกมีผู้คนบางคนร้องขอต่อท่าน ไม่ว่าร้องขออันใด ยากที่ท่านจะปฏิเสธได้

มันไม่ได้บังคับท่าน ยิ่งไม่ได้วิงวอนต่อท่าน แต่ท่านกลับกระทำ

ตามมันโดยไม่ทราบสาเหตุ

เด็กปวยเกียเป็นบุคคลเช่นนี้โดยมิต้องสงสัย

...ทั้งยังเป็นบุคคลที่โดดเด่นยิ่ง

เช็กเสียวเซียงรับฟังอย่างสงบ

รับฟังอย่างตั้งใจ

เขาไม่เพียงฟังความหมายในวาจาอีกฝ่ายออก มิหนำซ้ำคล้ายเข้าใจถึงความตั้งใจของเด็กปวยเกีย

รอจนเด็กปวยเกียกล่าวจบ เขาค่อยถามว่า

"ท่านกล่าวจบแล้ว?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"คำพูดของเราไม่สำคัญ ประการสำคัญอยู่ที่การตกลงใจของหัวหน้าหอ"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ท่านเสี่ยงภัยอันตราย ทั้งให้พวกเราเสี่ยงอันตรายมายังเหลาซาฮะ เพื่อกล่าววาจาประดานี้ต่อพวกเรา?"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ขอเพียงสามารถยุติศึก จับมือกันต้านศัตรู นำมาซึ่งสันติสุข ไม่ว่าเสี่ยงอันตรายอย่างไรก็คู่ควร"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

"อันใดประเสริฐมาก?"

"ชาชงได้ประเสริฐมาก"

เด็กปวยเกียไม่ทันได้คิด เช็กเสียวเซียงก็จัดแจงเสื้อผ้า กล่าว

"น้ำชาดื่มเสร็จสิ้น พวกเราสมควรไปแล้ว"

เด็กปวยเกียงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"หัวหน้าหอไม่พิจารณาข้อเสนอของเราหรือ?"

เช็กเสียวเซียงย้อนถามว่า

"ท่านเห็นว่าการมาของพวกเราครั้งนี้มีความจริงใจหรือไม่?"

เด็กปวยเกียบังเกิดความตื่นตระหนก ไม่ทราบเช็กเสียวเซียคิดหาข้ออ้างใดอาละวาด จึงกล่าว

"ใช่เป็นเพราะทางฝ่ายพวกเราขาดความจริงใจ สะกิดโทสะของหัวหน้าหอหรือไม่?"

เช็กเสียวเซียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พวกเราทั้งสามมาในฐานะตัวแทนหอเรา แต่พวกท่านเล่า?"

พลางชี้มือไปยังเบาะที่นั่งสามใบ และถ้วยตะเกียบที่ฝั่งตรงข้ามกับโต๊ะเตี้ยทั้งสามชุด กล่าวสืบต่อ

"ความจริงมาแล้ว แต่ไม่ปรากฏกาย ความจริงใจอยู่หนใด?"

คราครั้งนี้เด็กปวยเกียไม่ทันตอบคำ ที่หลังฉากกั้นบังเกิดสุ้มเสียงผลไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"หัวหน้าหอมีสายตาแหลมคมนัก เป็นพวกเราเสียมารยาท ขอหัวหน้าหอ เอี้ยชิงแซและซุนทงเนี่ย (หัวหน้าขบวนแซ่ซุน) โปรดให้อภัย"

เงาร่างอันอ้อนแอ้นแช่มช้อย เกล้าผมเป็นมวยสูงสายหนึ่งเดินออกจากหลังฉากกั้น ย่อกายคารวะต่อเช็กเสียวเซียงและพวก จากนั้นเดินเข้าไปนั่งลงที่ข้างกายเด็กปวยเกีย

เช็กเสียวเซียงประสานมือคารวะตอบ เพียงมองดูหญิงงามนั้นแวบหนึ่ง คล้ายถูกหมัดค่อยใส่ทรวงอกครานึ่ง ไม่กล้ามองดูอีก

สตรีนางนี้สงบนิ่งยิ่ง

แต่ในความสุภาพเรียบร้อย แฝงเสน่ห์ที่กัดกร่อนวิญญาณชนิดหนึ่ง ในความสงบแน่วนิ่ง กลับสะกิดให้ผู้คนพลุ่งพล่านใจ

หญิงงามเช่นนางมาตรว่าปรากฏขึ้นในโลกหล้าเพียงครั้งเดียว เผยโฉมที่เบื้องหน้าเพียงแวบเดียว ก็เป็นความงามที่ต้องถูกจารึกไว้ งามจนผู้คนบังเกิดความเจ็บปวดใจ

เช็กเสียวเชียงมิใช่ปีศาจราคะ หากทว่าเป็นผู้เปี่ยมด้วยอารมณ์

เขาทราบว่าสตรีเบื้องหน้าเป็นตำนานเล่าขานประการหนึ่งในยุทธจักร ทั้งหยั่งคำนวณไม่ถูก แต่ก็ทรงอำนาจที่สุด

ลุ้ยซุ้ง (พิสุทธิ์) เอง

เขาเพียงคาดคิดไม่ถึงว่า นางยังงามกว่าคำร่ำลืออีก

และไม่อาจต่อต้านแข็งขืนยิ่งกว่า

ดังนั้นเขาทำการแข็งขืนโดยกล่าวว่า

"ในเมื่อมาแล้ว เหตุใดจึงซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นเล่า?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะหัวหน้าดึกที่หนึ่งเป็นตัวแทนของดึกเรา ดังนั้นข้าพเจ้าออกมาหรือไม่ หามีข้อแตกต่างไม่"

เช็กเสียวเชียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"มีความแตกต่าง"

ลุ้ยซังกล่าวถามว่า

"เป็นความจริงใจ?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"สมควรมีเหตุผลอื่นกระมัง?"

ลุ้ยซุ้งส่งเสียงหัวร่อตุจระมังเงิน กล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้ากลัว"

"กลัวอะไร?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"กลัวมัน"

นางชี้นิ้วก้อยไปที่ซุนฮื้อ ซุนฮื้อยามกะทันหันไม่เข้าใจ เห็นนางเปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ยังมีอาุธที่มันพกนำมา"

ซุนฮื้อความจริงสะพายห่อผ้าใบใหญ่มา ยามนี้ปล่อยวางอยู่ด้านข้าง มันกลับคาดคิดไม่ถึงมาก่อนว่าลุ้ยซุ้งจะพาดพิงถึงมัน

เอี้ยบ้อเซี้ยพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มีอันใดน่ากลัว? ทั้งในและนอกเหลา ทั้งชั้นบนและชั้นล่างของเหลาซาฮะ มิใช่วางกำลังของตึกหกหุนครึ่งไว้หรอกหรือ?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว ยิ้มราวกับกล้วยไม้กลางสายลม สะท้อนจนฉากก้นยิ่งเรืองรอง ป้านหยกก็ยิ่งนวลใย นางกล่าวว่า

"ตึกหกหุนครึ่งวางกำลังเพียงนี้นับเป็นอย่างไรได้ ถนนกางเกงเหลืองที่หน้าเหลา ช่องทางโพกผ้าเขียวที่ด้านหลัง รวมทั้งถนนเสื้อครามที่ฝั่งตรงข้าม มิใช่กระจายเต็มไปด้วยคนของพวกท่านหรอกหรือ? ...เมื่อมองจากที่นี้ไป ยังเห็นเปลวไฟกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นฟ้า คาดว่าเป็นคนของพวกท่านกำลังเผาทำลายศัตรูแล้ว"

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ้มจนเผยเห็นฟันอันแวววาว กล่าวว่า

"จะอย่างไรลุ้ยตั่วเสียวเจียะ (คุณหนูใหญ่แซ่ลุ้ย) ลึกล้ำสุดหยั่งคาดกว่า ตามข้อตกลงกำหนดให้ทั้งสองฝ่ายส่งตัวแทนมาข้างละสามคน พวกเรามาตามนัดสามคน แต่พวกท่านมาทั้งสิ้นสามคน เพียงแสดงตนคนหนึ่ง ตอนนี้ให้เกียรติเผยโฉมอีกคนหนึ่ง ยังมีอีกคนหนึ่ง ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกันไม่ยอมพบพานคน"

มันแย้มยิ้มถึงตอนนี้ ปั้นสีหน้าเป็นจริงจัง กล่าวว่า

"ทำเช่นนี้นับว่าลึกลับพอ แต่ออกจะขาดความจริงใจแล้ว"

ขณะที่มันไม่ยิ้ม รอยย่นบนใบหน้าคล้ายมีจำนวนถึงสามสิบเส้น ลุ้ยซุ้งยังรักษารอยยิ้มของนางไว้

สตรีเช่นนางคงทราบว่า นางยามแย้มยิ้มงดงามน่าดูยิ่ง นั่นเป็นใบหน้าที่เผชิญน้ำแข็งยิ่งสดใส เผชิญหิมะยิ่งเฉิดฉลาด และเป็นรอยยิ้มที่เผชิญน้ำแข็งยิ่งสดใส เผชิญหิมะยิ่งเฉิดฉลาด

นางกลับกล่าวกับเอี้ยบ้อเชี้ยว่า

"ท่านสมควรยิ้มให้มากไว้"

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่เข้าใจความหมายของนาง ดังนั้นส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านยามยิ้มน่าดูยิ่ง และหนุ่มแน่นยิ่ง หากข้าพเจ้าเป็นท่าน จะแย้มยิ้มตลอดทั้งวัน"

จากนั้นนางค่อยวกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"พวกเรามีความจริงใจ จึงเชื้อเชิญพวกท่านมา ข้าพเจ้าที่ไม่ออกมา เพราะพวกเราไว้วางใจหัวหน้าตึกที่หนึ่ง คำพูดของเขาเท่ากับเป็นคำพูดของพวกเราทั้งหมด มันนัดหมายพวกท่าน พวกเราล้วนเห็นด้วย ข้าพเจ้าเป็นอิสตรี เผยโฉมหรือไม่ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

ซุนยี้ออดกล่าวมิได้ว่า

"หัวหน้าตึกที่สองของพวกท่านเล่า? ในวาระสำคัญเช่นนี้ หัวหน้าตึกที่สองก็ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นหรือ?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว ยิ้มราวกับสายลมอันละมุนไม นางกล่าวว่า

หัวหน้าตึกที่สอง? ท่านเข้าใจว่าคนที่หลังฉากกั้นเป็นลุ้ยต๋งเทียน?"

ซุนยี้อกล่าวว่า

"หากมิใช่มัน ยังมีผู้ใดเป็นตัวแทนของตึกหกหุนครึ่ง?"

ลุ้ยซุ้งตอบว่า

"ผู้มามิใช่มัน มันมิใช่ตัวแทนของตึกหกหุนครึ่ง"

นางกล่าวต่ออย่างแช่มช้าว่า

"แต่ว่ามันเป็นตัวแทนท่านฉั่วเกีย"

นางกล่าวถึงตอนนี้ ทั้งหมดค่อยสังเกตเห็นว่าหลังฉากกั้นมีเงามืดสายหนึ่ง

ตอนแรกทั้งหมดเข้าใจว่านั่นเป็นเงาของฉากกั้น จวบกระทั่งเงามืดนี้เคลื่อนไหว ทั้งหมดค่อยทราบว่ามันเป็นคนผู้หนึ่ง

เงามืดพอเคลื่อนไหว รังสีการฆ่าฟันพลันพวยพุ่ง แผ่กระจาย

ซึ่งก็หมายความว่า คนผู้นี้ยามนั่งแน่วนิ่ง คล้ายเงามืดสายหนึ่ง แม้กระทั่งรังสีการฆ่าฟันก็รวมตัวเป็นเงามืดกลุ่มหนึ่ง คล้ายกับน้ำที่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

แต่มันพอเคลื่อนไหว รังสีการฆ่าฟันก็เบ่งพอง ปกคลุมทั่วเหลาซาหะในบัดดล

แม้แต่เอี้ยบ้อเซี้ยก็เข้าใจว่า "บุคคลที่สาม" ที่อีกฝ่ายส่งมาร่วมเจรจาสมควรเป็นลุ้ยต๋งเทียน

แต่ว่าลุ้ยต๋งเทียนไม่มีรังสีการฆ่าฟันเช่นนี้

ลุ้ยต๋งเทียนก็ไม่อาจเป็นตัวแทนของฉั่วเกีย

...ผู้มาเป็นใคร?

ผู้มาทั้งผอมทั้งสูง ให้ความรู้สึกเย็นเยียบจับใจ โดยเฉพาะดวงตาทั้งหมดคล้ายเป็นมีดพิษคู่หนึ่ง

มาตรว่าคนผู้นี้น่ากลัวถึงเพียงนั้น แต่พอเห็นใบหน้ามัน บันดาลให้ผู้คนอดยิ้มมิได้

ใบหน้ามันยาวยิง โหนกแก้มแหลมสูง จมูกใหญ่โต...

ปัญหาอยู่ที่จมูกเอง

ปลายจมูกของมันปิดผ้าขาวชิ้นหนึ่ง แสดงว่ายังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

เช่นนี้ขัดกับกลิ่นอายแห่งความตายที่ระเหยจากร่างมัน ทำให้ผู้คนแทบหัวร่อออกมา

แต่ว่า "แทบจะ" เท่านั้น

ไม่ว่าผู้ใดก็หัวร่อไม่ออก

ทั้งนี้เพราะคนที่ปรากฏกายคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เอี้ยบ้อเชี้ยพอเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แก้วตาถึงกับหดเล็กลง ถามว่า

"นี่เป็นการเจรจาระหว่างตึกหกทุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย มันไฉนมาด้วย?"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามันเป็นตัวแทนของเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี)"

เอี้ยบ้อเชี้ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว ตึกหกทุนครึ่งในปัจจุบันขึ้นตรงต่อฉั่วเกีย"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ตึกหกทุนครึ่งได้รับการชี้แนะจากเสี่ยงเอี้ย มีกิจการรุ่งเรืองเฟื่องฟู ตึกเรากับเสี่ยงเอี้ยมีความสัมพันธ์อันแนบแน่นอย่างแยกไม่ออก"

เชี่กเสียวเชียงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นตึกหกทุนครึ่งไม่อาจคงอยู่อีกต่อไป อย่างน้อยไม่อาจเปรียบกับตอนที่สุ้ยซุ้งมีชีวิตอยู่"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก หอลมพิรุณโปรยก็ได้รับการสนับสนุนจากจูกัวะซิงแซ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิเสธการคงอยู่ของหอลมพิรุณโปรย"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากมิใช่จู่กัวะเชี่ยวฮวย วันนี้ท่านสามารถนั่งตำแหน่งของหอลมพิรุณโปรยหรือ? หากมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะผลักดัน ท่านสามารถผนวกตำแหน่งเจ้าของเจดีย์งวงช้างหรือ?"

...จูกัวะเชี่ยวฮวยเป็นชื่อจริงของจูกัวะซิงแซ

เซ็กเสียวเชียงทำท่าลุกขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดเข้าร่วมกับฉั่วเกีย ยิ่งไม่ต้องการให้พี่น้องทั้งหลายเหล่านายได้การควบคุมของมัน ดังนั้นไม่ต้องการสนทนาสืบต่อแล้ว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"หรือหัวหน้าหอคิดปล่อยให้สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ฟื้นคืนมาใหม่?"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"คราบใดที่กวนฉิกไม่เผยโฉม เพียงอาศัยลุ้ยเนี่ยมกุ้งและพวกนั้งไม่อาจก่อการอันใด หากกวนฉิกหวนกลับมาใหม่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจสะกดมัน คาดว่ามันเองยังไม่สามารถรักษาตัวเองได้".

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"แต่ว่าหน่วยงานสะพานทวีความแข็งกล้า เตรียมฮุบทุกค่ายเหนือแล้ว"

เซ็กเสียวเชียงย้อนถามว่า

"ท่านต้องการให้พวกเราร่วมมือกัน เพื่อกำจัดหน่วยงานนี้ก่อน?"

ลุ้ยซุ้งเผยอยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุคคลที่น่ากลัวที่สุดของหน่วยงานสะพานมิใช่บี้กงกง หากแต่เป็นเป็งเอ่งโทย มันเปลี่ยนชื่อเป็นปิงซิบแช แสดงว่าหมายมั่นเป็นยอดเขาคันตำหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

นางหรุบตาลง กล่าวอีกว่า

"แต่พวกเรามีวิธีจัดการกับมัน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ถึงแม้ว่าพวกเราเห็นพ้องต้องกันที่จะจัดการกับหน่วยงานสะพาน แต่พวกเราไม่สามารถร่วมงานกับค่ายพรรคที่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมบงการของขุนนางโฉด"

ลุ้ยซุ้งชม้ายมองเด็กปวยเกียแวบหนึ่ง เด็กปวยเกียทอดถอนใจกล่าวว่า

"หัวหน้าหอไยต้องยึดติดไป พวกเราไยไม่ร่วมมือกันจัดการกับหน่วยงานสะพานและสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ก่อน ค่อยหารือถึงการรวมค่ายพรรคเข้าด้วยกัน"

มันคล้ายมองดูหัวรองเท้าตัวเอง กล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่พวกท่านไม่ร่วมมือกับพวกเรา หากหน่วยงานสะพานหรือสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ ชักชวนพวกเราล้มล้างหอลมพิรุณโปรย ไยมิใช่เป็นเรื่องที่น่าเสียใจมากแล้ว?"

เช็กเสียวเซียงยิ้มอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ขอบคุณที่เตือนสติ แต่บุ้นซิงแซ (ท่านผู้แซ่บุ้น) เมื่ออยู่ด้วยการเจรจาในวันนี้ไม่ต้องดำเนินค่อไปแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินซึ่งมีชื่อบุ้นเซาะไง้เค้นเสียงออกมาว่า

"เช็กเสียวเซียง ท่านนับว่างมงายไม่รู้สำนึก"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้งมงายไม่รู้สำนึก หากทว่ารู้สำนึกแต่แรกแล้ว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเบาๆ ว่า

"หัวหน้าหอคิดสะบัดหน้าไปแล้ว?"

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงเวลาต้องไปแล้ว ข้าพเจ้าเรียกว่าเช็กเสียวเซียง* หมายความว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่ยากจะหารือได้"

ลุ้ยซุ้งไม่โกรธเคืองไม่มีโทสะ เพียงกล่าวว่า

"หัวหน้าค่ายคิดไปแล้ว? ไม่ดื่มน้ำชาอีกถ้วยหนึ่ง?"

นางเปลี่ยนคำเรียกหาจาก "หัวหน้าหอ" เป็น "หัวหน้าค่าย" คล้ายแฝงความหมายแตกดันเช็กเสียวเซียงเป็นหัวหน้าค่ายที่ถูกล้มล้างไป

เช็กเสียวเซียงก็ไม่ถือสา เพียงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ดื่มแล้ว ในน้ำชาไม่มีพิษ ขอขอบคุณที่ละเว้น ลุ้ยโกวเนี้ย มีคำพูดประโยคหนึ่งท่านอาจไม่ชมชอบฟัง แต่ข้าพเจ้ายังคิดกล่าว"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ท่านกล่าว ข้าพเจ้าน้อมรับฟัง"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ในฐานะสตรีนางหนึ่ง คิดรักษาค่ายสำนักใหญ่เช่นนี้ไม่ง่ายดาย ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสนัก แต่คนกลัวเดินทางผิด ขอยืนหยัดอยู่เพียงลำพัง ยังดีกว่าตกอยู่ใต้อาณัติของขุนนางโฉด"

พลางกวาดมองเด็กปวยเกียแวบหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"โกวเนี้ยฉลาดหลักแหลม รักนวลสงวนตัว หวังว่าสามารถหยุดม้าริมหน้าผา หวนกลับแต่เนิ่นๆ คำพูดนี้แม้ไม่น่าฟัง แต่ก็กล่าวจากใจจริง"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำพูดนี้กล่าวด้วยกุศลเจตนา ข้าพเจ้าสามารถรับฟัง ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าเช็กไต้เฮียบ (วีรบุรุษแซ่เช็ก) เป็นพันธมิตรกับตึกเราจะได้คอยชี้แนะต่อพวกเรา"

---

* เช็กเป็นแซ่ เสียวเซียงแปลตรงตัวว่าน้อยครั้งจะหารือ

เช็กเสียวเซียงจับจ้องมองลุ้ยซุ้งตรงๆ กล่าวว่า

"ท่านยังไม่หวนคืนกลับ?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ข้าพเจ้าถึงฝั่งแล้ว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

ลุ้ยซุ้งยังคะยั้นคะยอว่า

"ไม่ดื่มน้ำชา ก็รับประทานผลลี้นี้ นี่ความจริงเป็นผลท้อ แต่หลังจากต่อกิ่งของต้นลี้ ผลที่ออกมาหวานเยี่ยงผลท้อ กรอบเยี่ยงผลลี้ น่ารับประทานยิ่ง"

เช็กเสียวเซียงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มันเชื่อมต่อติดกัน แต่ไม่ขจัดขับออก ข้าพเจ้าฟังว่าเชี้ยงแก่เต็ก* ชมชอบเล็มใบแรกบนกิ่งอ่อน แต่เนื่องจากใบอ่อนอยู่สูงเกินไป จึงเล็มไม่ถูก มีคนมากเรื่องตัดคอของเชี้ยงแก่เต็กลงมา ผูกติดกับต้นไม้ เข้าใจว่ามันสามารถเล็มกิ่งอ่อนไปชั่วชีวิต สุดท้ายเชี้ยงแก่เต็กตายแล้ว ต้นไม้ก็เหี่ยวเฉา"

ลุ้ยซุ้งยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เชี้ยงแก่เต็กตัวนั้นโง่เกินไป สมควรหาคชสารสักตัว ใช้เป็นที่รองรับเท้า อย่างนั้นจะเล็มกิ่งอ่อนได้แล้ว"

เช็กเสียวเซียงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"น่าเสียดายคชสารไม่ยอมให้เหยียบย่ำโดยง่ายดาย มันยามโกรธกริ้วอาจใช้งวงฟาดเชี้ยงแก่เต็กลงมา"

ลุ้ยซุ้งถามอย่างยิ้มแย้มว่า

---

* ยีราฟ

"หัวหน้าหอเห็นว่าข้าพเจ้าคลับคล้ายคชสารหรือ?"

เช็กเสียวเซียงมองดูท่วงท่าอันแช่มช้อยของนาง ตอบว่า

"ท่านไม่คล้าย แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่เชี้ยงแก่เด็ก ข้าพเจ้าไม่เล็มกิ่งใบ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันถามว่า

"ท่านกินคน?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กิน ท่านกินหรือไม่?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่แทะกิน แต่ข้าพเจ้าชมชอบฆ่าคน"

กล่าวจบ ปลดแก้ห่อผ้าบนหลังลงมา

มันกระทำด้วยความระมัดระวัง

เช็กเสียวเซียงมองดูมือของมัน

และจับตาดูห่อผ้าของมัน จากนั้นถามว่า

"ท่านชมชอบฆ่าคนเยี่ยงไร?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นคนที่ขัดตา เราล้วนฆ่าสิ้น"

"อันใดเรียกว่าคนที่ขัดตา?"

"คนที่ไม่เชื่อฟังวาจา ย่อมเป็นที่ขัดตา"

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังวาจาท่าน? ท่านเคยกล่าวว่าวาจาหรือ?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราไม่กล่าววาจา"

มันกล่าวด้วยความอ้างว้างว่า

"เราไม่ชมชอบกล่าววาจา"

ดวงตามันทอแววเหว่ว้าชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่เชื่อฟังวาจาเสี่ยงเอี้ย เราล้วนฆ่าทิ้ง"
เซ็กเสียวเซียงก็มีเพียงมือเดียว
แต่เซ็กเสียวเซียงตบโต๊ะร้องว่า
"นั่นก็ใช่แล้ว"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า
"ใช่แล้วอันใด?"

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิดจริง ๆ"

"ท่านคาดเดาอันใด?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อกล่าวคำพูดจากใจออกมา มาดรว่ามิใช่บังเกิดมโนธรรมก็แสดงว่ามโนธรรมอักเสบแล้ว"

เขาหันไปกล่าวกับเอี้ยบ้อเชี้ยกับซุนฮี้อว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด คนเข้าสู่ทำเนียบมหาเสนาบดี ก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง ท่านดู แม้แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังกลายเป็นสุนัขรับใช้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหน้าแปรเปลี่ยนไป
มันยื่นมือหมายแก้ห่อผ้าออก
เซ็กเสียวเซียงร้องคำ "ช้าก่อน" จากนั้นถามเด็กปวยเกียว่า
"ท่านมิใช่รับประกันว่า ระหว่างที่เจรจาจะไม่ลงมือหรือ?"
เด็กปวยเกียกล่าวอย่างจริงจังว่า
"เป็นเช่นนั้นจริง แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมิใช่คนของพวกเรา"
เซ็กเสียวเซียงถามอีกว่า
"พวกท่านมิใช่รับปากว่า จะไม่ลงมือในเหลาซาฮะหรอกหรือ?"
เด็กปวยเกียวกล่าวเสียงละห้อยว่า
"พวกเราจะไม่ลงมือ แต่บุ้นซิงแซมิใช่คนของตึกหกทุเครื่ง พวก

เราไม่อาจควบคุมบังคับมัน"

เช็กเสียวเซียงถามอย่างจริงจังว่า

"พวกท่านเตรียมวางตัวอยู่นอกวง?"

เด็กปวยเกียวทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเราไม่มีเจตนาเพาะความแค้นกับหอลมพิรุณโปรย...พวกเรายิ่งมิใช่คนตระบัดสัตย์"

เช็กเสียวเซียงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ"

เขากล่าวอย่างปลอดโปร่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าเขาจะลงมือ

ทั้งยังชิงจู่โจมลงมือ

ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า คนที่สุภาพเรียบร้อย ทั้งมีศักดิ์ฐานะสูงส่งเช่นเขากลับชิงจู่โจมลงมือ

ทั้งยังจู่โจมลงมืออย่างดุดัน มุ่งหมายชีวิตผู้คน

เขาไม่ทันชักกระบี่ ก็ต่อยหมัดใส่จมูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

หากเขาชักกระบี่ ไม่ว่าชักกระบี่รวดเร็วเพียงไหน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องมีโอกาสแก้ห่อผ้าออก

แต่ว่าเช็กเสียวเซียงไม่ชักกระบี่

เขาพุ่งหมัดต่อยออก ต่อยใส่จมูกของที่เจ็ดแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย หมัดของเช็กเสียวเซียงก็ต่อยใส่อากาศธาตุ

แต่เช็กเสียวเซียงต่อยหมัดที่สองตามติดออก

ยังคงต่อยใส่จมูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีเพียงจมูกเดียว

เช็กเสียวเซียงก็มีเพียงมือเดียว

แต่เช็กเสียวเซียงพานต่อยจมูกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เขาไม่จู่โจมตำแหน่งอื่น เพียงต่อยใส่จมูก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหงายหน้าทันท่วงที หลบรอดจากหมัดที่สองนี้ ยังไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ เช็กเสียวเซียงก็หักศอกเปลี่ยนกระบวนท่า ยังคงต่อยใส่จมูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลัวผู้คนจู่โจมใส่จมูกของมันที่สุด

อาการบาดเจ็บที่จมูกเป็นจุดอ่อนของมัน และเป็นช่องโหว่ของมัน

ครั้งกระโน้นจมูกของมันถูกภูษาฟ้าไร้ตะเข็บทำร้าย มาตรว่ามันฆ่าภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ แต่จนบัดนี้อาการบาดเจ็บที่จมูกของมันยังไม่ทุเลา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอันร้ายกาจ มีปฏิกิริยารวดเร็วพิสดาร พลันย่อเอวโน้มตัว ก้มศีรษะหลบเลี่ยงจากหมัดนี้

มันนับตั้งแต่เบี่ยงศีรษะ หงายหน้าจนถึงก้มศีรษะ พลิกแพลงเปลี่ยนอิริยาบถติดต่อกัน ทั้งหวุดหวิดหวาดเสียว และประจวบเหมาะถึงที่สุด

แต่ว่าเช็กเสียวเซียงต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง ยังคงต่อยใส่จมูกของมัน

เช็กเสียวเซียงแม้มีเพียงมือเดียว แต่ความพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงของมือข้างนี้ ต่อให้มีมือสามสิบข้างยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร้องเสียงพิกล ถอยปราดอย่างเร่งร้อน

มันลื่นไหลคราเดียวเจ็ดเชียะ หลบรอดจากท่าจู่โจมนี้

มันพอหยุดยั้งลง ก็สะอึกเข้าหา แต่ห่อผ้าบนโต๊ะเตี้ยถูกเท้าของเช็กเสียวเซียงเหยียบไว้แล้ว

เช็กเสียวเซียงยังชักกระบี่ของเขาออกมา

นี่เป็นกระบี่สีเขียวเล่มหนึ่ง

กระบี่เป็นสีเขียวเยียบเย็น ขับขนคิ้วเส้นผมผู้คนเป็นสีเขียว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรีบหยุดท่าร่าง ไม่กล้ารุกไล่เข้าหา ถลึงมองเช็กเสียวเซียง และกระบี่ของเช็กเสียวเซียงอย่างดุดัน

ทรวงอกที่ผ่ายผอมและหัวไหล่ที่ซูบเรียวของมันสะท้อนขึ้นลงแต่ไม่กล้ารุกคืบเข้าไป

ห่อผ้าของมันตกอยู่ใต้เท้าศัตรู

อาวุธไม้ตายของมันไม่อยู่ในมือมัน

มันตกเป็นเบี้ยล่าง

...นับตั้งแต่สู้ศัตรูเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่มันมีสภาพทุลักทุเลถึงเพียงนี้

เด็กปวยเกียพลันทอดถอนใจชมเชยว่า

"กระบี่มังกรเขียวอันยอดเยี่ยม มังกรเก้าปรากฏเปล่งประกายอีกครั้ง"

เช็กเสียวเซียงเมื่อตอนดำรงตำแหน่งหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ กระบี่ที่ใช้เรียกว่ากระบี่มังกรเขียว แต่หลังจากผ่านชีวิตของการหลบหนีอย่างยาวนาน มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ตอบรับคำเชิญของจูกัวะซิงแซ ทำหน้าที่แทนทิขิ่วเป็นการชั่วคราว ดังนั้นเปลี่ยนเป็นใช้กระบี่ชื่องมงาย

ก่อนหน้านี้เช็กเสียวเซียงกับเก้ายอดฝีมือหาญสู้กวนฉิกบนหลังคาตึกโบราณ ก็ใช้กระบี่งมงาย

กระบี่มังกรเขียวไม่ได้ปรากฏชื้นในยุทธจักรเป็นเวลานานแล้ว

ตอนนี้เช็กเสียวเซียงใช้ออกอีกครั้ง

แต่เด็กปวยเกียมองปราดเดียวก็ดูออก

การต่อสู้พอเปิดฉากชื้น เด็กปวยเกียก็จับตาดูคนผู้หนึ่ง

...เอี้ยบ้อเซี้ยเอง

สาเหตุที่มันจับตาดูเอี้ยบ้อเชี้ย อาจเป็นเพราะเอี้ยบ้อเชี้ยก็จับจ้องมองมัน

ทั้งสองล้วนไม่เคลื่อนไหว

อย่างน้อยไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ลงมือก่อน

...เช็กเสียวเชียงลงมือต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กล่าวได้ว่าเป็นหอลมพิรุณโปรยประกาศศึกกับคนของฉั่วเกีย

แต่เอี้ยบ้อเชี้ยกับเด็กปวยเกียผิดแผกแตกต่าง

หากผู้ใดลงมือก่อน ถือว่าผู้นั้นละเมิดข้อตกลง

หากว่าไม่มีความมั่นใจเอาชัย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการถูกกล่าวหาว่าละเมิดข้อตกลง

ดังนั้นทั้งสองล้วนไม่เคลื่อนไหว

แต่ขณะที่เด็กปวยเกียจับตาดูเอี้ยบ้อเชี้ย เอี้ยบ้อเชี้ยกลับไม่จ้องมองตาของเด็กปวยเกีย

มันเพียงจ้องมองหัวไหล่ของเด็กปวยเกีย ปากกล่าวว่า

"ในการศึกของกวนฉิก เรารับทราบวิชาจักษุมีดของหัวหน้าศึกที่หนึ่งแล้ว เราตาฟ้าฟาง ไม่ต้องการถูกท่านจ้องมองจนตาบอดไป"

เด็กปวยเกียก็กล่าวว่า

"เราก็รับทราบดาบที่ด้านไม่อยู่ของซิงแซแล้ว มาตรว่าตอนที่ต่อสู้กับกวนฉิก ซิงแซไม่ยอมใช้สากทองคำปัญญาบารมี เรากลับต้องการรับคำสั่งสอน"

ขณะที่ทั้งสองโต้ตอบกัน ทางด้านเช็กเสียวเชียงกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ผละจากกันแล้ว

เช็กเสียวเชียงชิงลงมือก่อนที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะแก้ห่อผ้าออก มีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียว

นั่นคืนคุกคามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล่าถอย

...มาตรว่าถอยเพียงหนึ่งก้าวยังดี

ขอเพียงช่วงชิงเป็นฝ่ายคุกคามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล่าถอย ก็จะชิงอาวุธของมันมาแล้ว

มีผู้คนจำนวนมากบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อห่อผ้าของที่เจ็ดแผ่นดิน ต้องการดูว่าในห่อผ้าเป็นอะไร

แต่ผู้ที่เคยเห็น "อาวุธลึกลับ" ในห่อผ้า ล้วนตายใต้ยอดศัสตรา

เช็กเสียวเชียงทำความรู้จักที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมาก่อน เอี้ยบ้อเชี้ยยังนำเสนอข้อมูลที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินประมือกับผู้คนให้ทราบ

ดังนั้นก่อนลงมือเขาก็กำหนดกลยุทธ์ไว้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเข้าใจว่าเขาต้องชักกระบี่

แต่เขาไม่ชักกระบี่

เขาพอลงมือก็ต่อยหมัดออก

ต่อยใส่จมูกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถ่ายเดียว

ในที่สุดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกคุกคามล่าถอย

ดังนั้นเช็กเสียวเชียงชักกระบี่ออก พร้อมทั้งเหยียบ "อาวุธ" ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ใต้เท้า

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยุดร่างไว้ ปากกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เช็กเสียวเชียง ท่านยังงมงายไม่รู้สำนึกเท่ากับแส่หาที่ตายแล้ว"

เช็กเสียวเชียงยิ้มออกมา แต่บนใบหน้าปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย เขาจ่อกระบี่ใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ถามทีละคำว่า

"ด้วยสภาพในตอนนี้ ที่แท้เป็นข้าพเจ้างมงายไม่รู้สำนึก หรือเป็นท่านแส่หาที่ตาย?"

ดวงตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทอแววอาฆาตแค้นถึงที่สุด แต่คำตอบพลังมันยังคงเด็ดเดี่ยวยิ่งกล่าวเพียงคำเดียวว่า

"ท่าน"

คำ "ท่าน" พอกล่าว เชิ้กเสียวเชียงพลันบังเกิดความหวาดหวั่นชนิดหนึ่ง

เขาน้อยครั้งจะบังเกิดความหวาดหวั่นเช่นนี้

แต่เขาไม่ทันแยกแยะความหวาดหวั่นเช่นนี้ การจู่โจมพลันบังเกิดขึ้น

ฉากกั้นอันหนักอึ้งพลันแหวกแยกออก

ที่แท้หลังฉากกั้นยังมีผู้คนอีกคนหนึ่ง

คนผู้นี้ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นตลอดเวลา แต่คนในบริเวณรวมทั้งเชิ้กเสียวเชียงหาพบเห็นไม่

อาจบางทีต่อให้รู้สึกตัว ยังเข้าใจว่าเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน คิดไม่ถึงว่านอกจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่ง

คนผู้นี้ผอมเล็กยิ่ง

ประเปรียวยิ่ง

และดำเข้มยิ่ง

ตัวมันไม่ดำ แต่ตลอดทั้งร่างสวมชุดดำรัดกุม บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่ามันทั้งเผ็ดร้อนทั้งดุร้าย ราวกับเป็นพริกไทอดำเม็ดหนึ่ง

มันลงมืออย่างเผ็ดร้อนจริงๆ

ตอนนี้มันลงมือแล้ว

มันใช้กระบี่แหวกแยกฉากกั้นออก ซึ่งก็หมายความว่า ขณะที่ทั้งหมดพบว่าฉากกั้นแหวกแยกออก ค่อยพบเห็นการคงอยู่ของมัน ขณะที่ทั้งหมดพบเห็นการคงอยู่ของมัน กระบี่ของมันก็ผ่าแยกฉากกั้นฟันใส่ใบหน้าเชิ้กเสียวเชียง

เชิ้กเสียวเชียงกำลังเผชิญหน้ากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เขาย่อมไม่ทันพบเห็นคนที่คล้ายพริกไทดำเช่นนี้ซ่อนตัวอยู่

หลังฉากกั้น จู่โจมสังหารใส่เขา

พริบตานั้น เขาไม่ทันดำเนินมาตรการรับเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด

ฉากกั้นถูกผ่าแยกออก

กระบี่ฟาดฟันลงยังศีรษะ

เช็กเสียวเซียงความจริงช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

สามารถช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าบุคคลเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ว่าผู้ใดอดกระหยิ่มใจมิได้

เมื่อกระหยิ่มใจ ย่อมชะล่าเลินเล่ออยู่บ้าง

...ประการนี้แม้แต่เช็กเสียวเซียงก็ไม่มีข้อยกเว้น

ส่วนเอี้ยบ้อเซี้ยถูกเด็กปวยเกียตรึงเอาไว้

มันหากเคลื่อนไหว เด็กปวยเกียต้องเคลื่อนไหว ต่อให้มันสามารถลงมือช่วยเหลือเช็กเสียวเซียงทันท่วงที ไหนเลยผ่านด่านสกัดจากซุนแชเฮี้ยได้?

ซุนฮื้อเล่า?

ต่อให้ซุนฮื้อลงมือทันท่วงที แต่ที่ด้านตรงข้ามมันมีคนผู้หนึ่ง

เป็นสตรีนางหนึ่ง

...ทั้งเป็นคนลึกล้ำสุดหยั่งคาดผู้หนึ่ง

นางเป็นสตรีที่กุมอำนาจมากที่สุดของค่ายพรรคนครหลวง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่านางมีวิทยายุทธ์หรือไม่? วิทยายุทธ์ของนางที่แท้สูงล้ำถึงระดับใด?

หากแม้นซุนฮื้อลงมือ เกรงว่านางก็ต้องลงมือ

...ซุนฮื้อสามารถรับมือนางหรือไม่? สามารถผ่านด่านสกัดของนางหรือไม่?

ชุนยื้อไม่ทราบได้

ทั้งนี้เพราะมันไม่ได้ลงมือ แต่ "สิ่งของ" ที่ความจริงสะพายที่กลางหลังมัน ยามนี้จัดวางอยู่ข้างกายมันสิ่งหนึ่งพลันลงมือ

อีกคนหนึ่งลงมือแล้ว

เสียงปงเมื่อห่อผ้าที่ข้างกายชุนยื้อใบนั้นแตกระเบิดออก

คนผู้หนึ่งพุ่งขวับออกมา

ในมือคนผู้นี้ถือกระบี่

กระบี่สีเขียวเย็น

ตัวกระบี่สะท้อนความทะนงชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้ปรากฏกายทันเวลา และจู่โจมกระบี่อย่างทันเวลา

เสียงดิงคราหนึ่ง กระบี่นี้แทงจากล่างขึ้นบนพอดีด้านกระบี่ของ "พริกไทยดำ" ที่ฟันจากบนลงล่างเอาไว้

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงครืนใหญ่ประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ ทั้งสี่ทิศแปดทางคล้ายปรากฏลูกหิมะกลิ้งเข้ามา แต่คล้ายเผชิญกับชุนเขาขวางกั้น ถูกสะกดเอาไว้

แต่พริบตาที่ประกายกระบี่ทั้งสองเล่มกระทบกัน กลับส่องเห็นคนที่หลังฉากกั้นมีรูปร่างผอมเล็กยิ่ง ประเปรียวยิ่ง ปอยผมปรกลงยังหว่างคิ้ว ดวงตาทอแววหม่นหมองอยู่บ้าง

แต่ขณะที่มันจู่โจมกระบี่ออก กลับหลับตาลง

...มันกลับหลับตาจู่โจมกระบี่

คนที่ "ระเบิด" ตัวออกจากห่อผ้าของชุนยื้อกลับผอมสูงยิ่ง สีหน้าเย็นชายิ่ง ถือดียิ่ง

มันพอปรากฏตัว ก็ปะทะกับชายหนุ่มที่คล้ายจู่โจมกระบี่ในความคันหนึ่งกระบี่

มันแม้ "ทลายตักแต้" ออกจากห่อผ้า แต่ขณะที่ลงมือ ยังคงเยียบเย็นราวน้ำแข็ง ขณะที่ใช้กระบี่ กระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลฝ่ายตรงข้ามแม้สักแวบเดียว คล้ายกับกระบี่นี้สามารถพุ่งเข้าสู่เป้าหมายเอง

กระบี่นี้ใช้ออกอย่างรวดเร็ว คนในบริเวณล้วนไม่ทันเตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน และไม่ทันมีปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด ชายหนุ่มที่คล้ายพริกไทยดำนั้นพลันเหลือกตาขึ้น เผยเห็นดวงตาที่ดำขลับสุกใส สวยงามคู่หนึ่ง ถลึงมองคนที่ทำลายท่ากระบี่ของมันคราหนึ่ง

ต่อจากนั้นเป็นเสียงโครมคราม มันชนฉากกั้นล้มระเนระนาด ทั้งยังพุ่งทะลวงกรอบหน้าต่างโถมใส่ลมฝนเบื้องนอก หายลับสาบสูญไป

หลังจากนั้นค่อยปรากฏประกายโลหิตฉีดพุ่ง

คนที่หลั่งโลหิตคือชายหนุ่มเลิศทระนงที่ทลายห่อผ้าออกมา

มันใช้กระบี่ยันพื้น กระทั่งตัวกระบี่ยังงอโค้ง สั่นสะท้านดังอึงอลแต่ยังไม่หัก มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยืนหยัดไม่ล้มลง

มันสวมใส่ชุดเขียว แต่ตั้งแต่ไหล่ซ้ายถึงใต้ซอกแขนขวา ปรากฏสายโลหิตเส้นหนึ่งฉีดพุ่งออก

สายโลหิตกลับกลายเป็นธารเลือดโดยเร็ว

ตลอดทั้งร่างมันคล้ายถูกผ่าแยกออก

แต่ไม่ได้แยกออกจริงๆ เพียงแต่รับบาดเจ็บในระดับที่น่าตื่นตระหนกนัก

หากทว่าความคิดต่อสู้ของมันยังรุนแรง

เพลิงแห่งการต่อสู้คล้ายเผาผลาญตัวมันจนเจ็บปวด สายตาจ้องจับที่หน้าต่างซึ่งแตกทลายกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"กระบี่ในฝันอันร้ายกาจ"

เช็กเสียวเซียงก็กล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"กระบี่ล้อสุยกักอันร้ายกาจ"

กระบี่ของเขายังจ่อใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ขณะที่กระบี่ล้อสุยกักฟาดฟันกระบี่จากหลังฉากกั้น ขอเพียงเขามีปฏิกิริยาใด ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะจู่โจมสังหารใส่เขา

ตอนนั้นเช็กเสียวเซียงเท่ากับเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่มีโอกาสชิงจู่โจม ทั้งนี้เพราะมือกระบี่ที่ทลายออกผ้าออกมา ปะทะกระบี่กับล้อสุยกักทันเวลา

เช็กเสียวเซียงยังจับจ้องมองที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่มีโอกาสให้ฉกฉวยได้

ซุนฮื้อคิดเข้าไปประคองชายหนุ่มชุดเขียวนั้น

ชายหนุ่มชุดเขียวแค่นเสียงอย่างเย็นชา มือของซุนฮื้อก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ชั่วครู่ได้แต่หดกลับไป

เช็กเสียวเซียงถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"ซุนเฮีย อาการบาดเจ็บเป็นอย่างไร?"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าชายหนุ่มชุดเขียวสั่นกระตุก แค่นเสียงกล่าว

"ยังทนทานได้ เจ้าผู้นั้นสมควรรับบาดเจ็บไม่น้อยกว่าข้าพเจ้า"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"พลังกระบี่เหินทะยานของซุนเฮีย แม้คมกระบี่อยู่ห่างแปดเชียะ ยังแหลมคมกว่าปลายกระบี่จ่อใส่ร่าง คราครั้งนี้ล้อสุยกักต้องไม่ได้เปรียบไปแน่นอน"

ดวงตาชายหนุ่มชุดเขียวทอแววประหลาดชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"เพลงกระบี่อันร้ายกาจนัก ข้าพเจ้าแม้ฟันมือของมัน แต่คิดไม่ถึงว่ามันกลับจู่โจมกระบี่ด้วยเท้า ...คนผู้นี้พอลงมือล้มเหลว ก็ถอน

ตัวล่าถอย นับเป็นบุคคลอันร้ายกาจจริงๆ"

พลันได้ยินลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ที่แท้หัวหน้าหอวางตัวซุนแชเฮี้ยไว้ มิน่าเล่ามีเพลงกระบี่เลิศล้ำถึงเพียงนี้ สามารถคุกคามสุดยอดของกระบี่สัตคพิฆาตล้อสุยกักล่าถอยไป"

บุรุษหนุ่มชุดเขียวคือซุนแชเฮี้ย มันพอฟังจึงกวาดมองลุ้ยซุ้งแวบหนึ่ง

กล่าวไปประหลาดนัก มันเพียงมองดูลุ้ยซุ้งแวบหนึ่ง รู้สึกว่าปากแผลไม่เจ็บปวดปานนั้น

มันแม้ชมชอบความงามสตรี แต่สมควรไม่ยึดถือความงามสตรีเป็นยาระงับปวดขนานหนึ่ง

แต่ว่าความจริงกลับเป็นเช่นนั้น

เด็กปวยเกียพลันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"พวกเราความจริงนัดหมายว่า ทั้งสองฝ่ายเพียงส่งผู้คนสามคนมายังเหลาซาฮะ ซุนไต้เฮียบ (วีรบุรุษแซ่ซุน) ใช่เป็นจำนวนที่อยู่เหนือข้อกำหนดหรือไม่?"

เฮี้ยบ้อเซี้ยย้อนถามว่า

"อย่างนั้นล้อสุยกักเล่า? มันจู่โจมกระบี่จากหลังฉากกั้น พวกท่านไม่ถึงกับไม่ทราบระแคะระคายล่วงหน้ากระมัง?"

เด็กปวยเกียกลับกล่าวว่า

"มันมิใช่คนของตึกหกหุนครึ่ง พวกเราไม่สามารถรับผิดชอบต่อพฤติการณ์ของมัน ยังมีมันอาจซ่อนตัวอยู่บนเหลาซาฮะก่อน รับรองว่าไม่ได้ขึ้นเหลามาพร้อมกับพวกเรา"

เอี้ยบ้อเซี้ยก็ "ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้" โดยกล่าวว่า

"มันอยู่ในห่อผ้า ถูกหัวหน้าขบวนแซ่ซุนหอบหิ้วขึ้นมา ไม่ได้

'เดิน' ขึ้นมา มิหนำซ้ำมันไม่ใช่คนของหอลมพิรุณโปรย หากแต่เป็นสหายของหัวหน้าหอเรา"

ซุนฮื้อกล่าวว่า

"พวกท่านพากเพียรวางแผน ซุ่มกำลังอยู่ที่นี้ การนัดพบในวันนี้ ใช่คิดเข่นฆ่าให้สิ้นซากกระมัง?"

เต็กปวยเกียแบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจผิดแล้ว วันนี้คนของตึกหกหุนครึ่งไม่มีผู้ใดลงมือ"

เช็กเสียวเซียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นขณะที่บุ้นซิงแซท่านนี้กับกระบี่ล้อสุยกักจู่โจมลงมือ ผู้ที่คิดบุกเข้ามาจากทั้งสี่ทิศเป็นคนเยี่ยงไร?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่ามีความเป็นมาอย่างไร ล้วนมิใช่คนของตึกหกหุนครึ่งเรา มิหนำซ้ำถูกคนของหัวหน้าหอสกัดเอาไว้"

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ้มจนเผยเห็นฟันแวววาว กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ใช้ลูกหลานแปดอสนีบาตจัดการกับลูกหลานแปดอสนีบาต นับเป็นตัวบุคคลที่เหมาะสมที่สุด"

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ผู้ก่อตั้งตึกหกหุนครึ่งลุ้ยจิ้นลุ้ย ความจริงถือกำเนิดจากตึกอสนีบาตแดนกังหนำ

ตึกอสนีบาตแดนกังหนำอาศัยระเบิดเพลิงสร้างชื่อเลื่องลือ ด้านเคล็ดวิชาฝีมือก็ระบือลือลั่น ภายในตึกแบ่งศิษย์ออกเป็นสี่รุ่น รุ่นฉั้งมีขีดความสามารถในการต่อสู้สูงสุด รองลงมาคือรุ่นเท้ง หนึ่งในจำนวนนั้นคือลุ้ยซุ่ง รุ่นที่สามคือรุ่นปี้ รุ่นที่สี่คือรุ่นเละ แต่ต่อให้เป็นศิษย์รุ่นเละ ยังจัดเป็นมือดีในยุทธจักร

ยังมีนักรบที่ยังไม่มีคุณสมบัติจัดเข้าลำดับรุ่น เรียกรวมเป็นชนชั้นโหว

ภายหลังตึกอสนีบาตเกิดความวุ่นวายภายใน ศิษย์ที่มีใจทะเยอทะยานชักชวนกันขึ้นเหนือมาสร้างกิจการ ก่อตั้งตึกหกหุนครึ่ง ส่วนฝ่ายที่ถืออนุรักษ์นิยม จัดตั้งสำนักอสนีบาตผนึกดาบแขวนกระบี่ขึ้น

เพราะเหตุนี้ส่งผลกระทบกระเทือนถึงตึกอสนีบาตแดนกังหนำขุมกำลังลดทอนลงอย่างมาก

สาเหตุแห่งความแตกแยกของตระกูลลุ้ย เกิดจากตึกอสนีบาตได้ชื่อว่ามีความสามารถในการใช้อาวุธเพลิง แต่ชนชั้นยอดฝีมือหยามดูแคลนว่านี่เป็นฝีมือชั้นต่ำ ศิษย์ตระกูลลุ้ยส่วนหนึ่งจึงเสนอให้หาทางทำให้ตึกอสนีบาตแดนกังหนำได้รับการยอมรับจากชาวยุทธจักรมากกว่านี้

แต่ศิษย์รุ่นฉั้งนามลุ้ยอุกยืนกรานให้รักษาแนวทางการใช้อาวุธเพลิงต่อไป ขณะที่ยอดฝีมืออีกสองคนคือลุ้ยเอี่ยมกับลุ้ยปู่ หนึ่งอาศัยเพลงกระบี่ หนึ่งอาศัยเพลงดาบสร้างชื่อในยุทธจักร ทั้งสองกลุ่มเกิดความขัดแย้งกัน จนแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ

ดังนั้นลุ้ยจิ้นลุ้ยซึ่งเป็นศิษย์รุ่นฉั้งอีกผู้หนึ่งไม่อาจทนนิ่งเฉยสืบไป ชักชวนลุ้ยติ่งโหว ลุ้ยซุ่งซึ่งเป็นศิษย์รุ่นเท้งออกจากตึกอสนีบาตแดนกังหนำ บุกบั่นสร้างชื่อในยุทธจักร

หลังจากนั้นจึงเกิดตึกหกหุนครึ่งขึ้น

ในที่สุดตึกหกหุนครึ่งตกเป็นของลุ้ยซุ่ง

ลุ้ยซุ่งมิเพียงเพาะสร้างเต็กปวยเกีย ทั้งยังสนับสนุนลุ้ยต๋งเทียน

...ตอนนั้นลุ้ยต๋งเทียนเพียงเป็นศิษย์รุ่นปี้ ซึ่งเป็นศิษย์รุ่นที่สาม แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นชนชั้นปรมาจารย์แล้ว

เนื่องจากกำลังหลักของตึกอสนีบาตแดนกังหนำพากันแยกตัวออกไป สถานภาพจึงไม่เหมือนก่อน ดังนั้นศิษย์ตระกูลลุ้ยถูกค่ายสำนักอื่นดึงตัวไป เช่นลุ้ยยิกลุ้ยง้วยเข้าร่วมกับหน่วยงานสะพาน ลุ้ยยู่ ลุ้ยอู๋

ลุ้ยลุ้ย ลุ้ยตั้ง ในลูกหลานแปดอสนีบาต ติดตามลุ้ยก้วงเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย ส่วนลูกหลานแปดอสนีบาตที่เหลือคือลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะถูกฉั่วเกียซื้อตัวไป ทำงานให้กับตึกหกหุนครึ่ง

ตึกหกหุนครึ่งยังอาศัยความสัมพันธ์ "ทางสายเลือด" ดึงดูดศิษย์ตระกูลลุ้ยเข้าร่วม จนมีขุมกำลังกล้าแข็งขึ้น

แต่หอลมพิรุณโปรยก็ไม่อยู่นิ่งเฉย อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเช็กเสียวเชียงกับลุ้ยก้วง รับศิษย์ตระกูลลุ้ยไว้ไม่น้อย

เด็กปวยเกียเข้าใจความหมายในวาจาของเอี้ยบ้อเชี้ย ดังนั้นกล่าวด้วยความเสียดายอยู่บ้างว่า

"แผนซุ่มโจมตีพวกท่านที่ถนนเสื้อคราม ฟังว่าเป็นลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะรายงานต่อเสี่ยงเอี้ย อย่างนั้นเป็นที่แน่ใจว่าแผนจู่โจมของพวกมันต้องพบกับความล้มเหลวแล้ว

ฉั่วเกียไว้วางใจลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะ

ลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะวางแผนซุ่มสังหารเช็กเสียวเชียงที่ถนนเสื้อคราม

แต่ว่าลุ้ยยู่ ลุ้ยอู่ ลุ้ยลุ้ย ลุ้ยตั้งเป็นศิษย์รุ่นปี้ร่วมกับลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะ ทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง

หมายความว่าฉั่วเกียมอบหมายให้ลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะปฏิบัติการซุ่มสังหาร เท่ากับแส่หาความล้มเหลวเอง

มีแต่กระบี่ส้อลุยกักที่ดื่นตัว

หรืออาจบางทีมันได้รับข่าวสารอื่น ให้ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสามแบ่งแยกความสนใจของหอลมพิรุณโปรย ตัวเองซุ่มอยู่ที่เหลาซาฮะตระเตรียมจู่โจมสังหารเช็กเสียวเชียง

คิดไม่ถึงว่าจะเผชิญกับซุนแชเอี้ย

ทั้งสองต่อสู้จนบาดเจ็บตามกัน

คำพูดของเด็กปวยเกียเหล่านี้ ความจริงกล่าวต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ทั้งนี้เพราะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็เป็นคนที่ฉั่วเกียส่งมา

เมื่อเป็นคนของฉั่วเกีย ก็ให้มันถ่ายทอดข่าวสารไป

...เรื่องในยุทธจักร การจัดการกับชาวยุทธจักร พวกท่านไม่ถนัดจัดเจนเท่ากับพวกเรา

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยย่อมมีเหตุผลของท่านผู้เฒ่า"

มันยังจับจ้องมองมือของเช็กเสียวเซียง และห่อผ้าที่ถูกอีกฝ่ายเหยียบอยู่ใต้เท้า กล่าวอีกว่า

"ผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่าสามารถต่อกรกับท่านผู้เฒ่า สามารถตบตาท่านผู้เฒ่า แต่คนเหล่านั้นไม่เห็นมีจุดจบที่ดี"

เอี้ยบ้อเซี้ยหยีตามองดูมัน คล้ายกับว่าฝ่ายตรงข้ามมิเพียงเป็นคนผู้หนึ่ง มิเพียงเป็นนักฆ่าที่น่ากลัวคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นปมปริศนาประการหนึ่ง เป็นเบาะแสสายหนึ่ง

เอี้ยบ้อเซี้ยความจริงตากลมสุกใส ปรกติบริสุทธิ์แจ่มใส ไม่คล้ายเป็นนักกุศโลบาย

มันความจริงเป็นคนชาญฉลาด

คนฉลาดที่แท้จริงพึงมีจุดเด่นสองประการ

หนึ่งนั้นรู้จักหาความสุขใส่ตัว เป็นคนที่เบิกบานสำราญใจ

สอง ไม่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ว่าตัวเองเป็นคนฉลาด

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นคนฉลาดโดยมิต้องสงสัย ขณะที่ผู้เป็นนายของมันแค้นสมองครุนคิดวางแผน มันกลับทำตัวผ่อนคลาย มีชีวิตอย่างปลอดโปร่งเบิกบาน

...หากไม่ผ่อนคลายสบายใจ ผู้ที่ใช้สมองความคิดเช่นมันจะเชม็งตึงเครียดจนพังทลายลง

มันรักษาจิตใจที่เบิกบาน ทั้งรับประทานให้มาก จึงมีความคิดอ่านที่เป็นประโยชน์ สามารถอุทิศให้กับต้นสังกัดกว่าเดิม

ครั้งกระโน้นตอนที่ผู้ก่อตั้งหอลมพิรุณโปรยโชวเจียหมอให้ความสำคัญกับมัน มันมีอายุไม่ถึงยี่สิบปี หลังจากผ่านการทดสอบหลายครั้ง กลับเลื่อนตำแหน่งมันเป็นเสนาธิการ

ตอนนั้นแม้แต่มันก็บังเกิดความตื่นตระหนก ผู้อื่นก็ทำการคัดค้าน

โชวเจียหมอกลับกล่าวว่า "ผู้ใดว่าคนหนุ่มไม่อาจรับหน้าที่สำคัญ? มีบ้างบางคนเป็นผู้ใหญ่โดยเร็ว มีปัญญาที่ฟ้าประทาน เอี้ยบ้อเชี้ยปราดเปรียวมากไหวพริบ ทั้งจงรักภักดี เราจับตาดูมัน มันแม้เจ้าปัญญาความคิด แต่ยังรักษาสัตยธรรมต่อผู้ชรา เด็กน้อยและสตรี เราเห็นว่ามันสามารถช่วยเหลือเราสำเร็จกิจการใหญ่"

คำพูดเหล่านี้พอเผยแพร่ออกไป เอี้ยบ้อเชี้ยจึงได้รับขนานฉายาว่าไม่หลอกลวงชราทารก

แน่นอน ตอนนั้นคนเก่าแก่ทงหอลมพิรุณโปรยยังคัดค้าน โดยเฉพาะเชียงกัวตงซิ้งกล่าวว่า "คนหนุ่มพึงรุกไม่พึงรับ ด้วยวัยของเอี้ยน้อยสมควรส่งมันออกไปรบพุ่งประจัญบาน แทนที่จะบัญชาการอยู่ในที่ตั้ง... เด็กน้อยเช่นนี้อาศัยอะไรสั่งการพวกเรา?"

แต่โชวมั่งจิ้มกลับสนับสนุนเอี้ยบ้อเชี้ย โดยกล่าวว่า "ไม่มีอันใดที่ใหม่ไม่ใหม่ มีแต่ดีหรือไม่ดี ให้เอี้ยซิงแซรับหน้าที่คิดอ่านวางแผน เกรงว่าเป็นการทำร้ายมันไปชั่วชีวิต"

เอี้ยบ้อเชี้ยตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย

...ที่สร้างความเต็มตื้นให้แก่มัน กลับมิใช่โชวมั่งจิ้มให้การสนับสนุน หากแต่สืบเนื่องจากคำกล่าวที่ว่า "...ให้เอี้ยซิงแซรับหน้าที่คิดอ่านวางแผน เกรงว่าเป็นการทำร้ายมันไปชั่วชีวิต"

นี่เป็นคำกล่าวที่จี้ถูกจุดเป็นจุดตาย

ในหนวยงานหนึ่ง ผู้ที่คิดอ่านวางแผนแม้ได้รับความไว้วางใจจากผู้นำ แต่ไม่มีอำนาจที่แท้จริง ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับนับถือ บังเกิดความคิดดูแคลน ยากแก่การวางตัว ทั้งต้องวิดกทุกข์ร้อนก่อนผู้นำสุขสันต์หรรษาภายหลังทั้งหมด ความปวดร้าวที่ได้รับเป็นที่คาดคำนวณได้

นอกจากถึงคราจำเป็น ผู้มีสติปัญญาจะไม่เป็นกุนซือ หรือเสนาธิการเด็ดขาด

แต่เพื่อตอบแทนความไว้วางใจจากโชวเจียหมอ เอี้ยบ้อเชี้ยรับหน้าที่สำคัญนี้ ทั้งเสนอแผนการสำคัญ ช่วยให้หอลมพิรุณโปรยประสบชัยติดต่อกัน

จวบกระทั่งโชวเจียหมอเสียชีวิต

เอี้ยบ้อเชี้ยจึงขอลาออก

โชวมั่งจิ้มกลับเหนี่ยวรั้งไว้

เอี้ยบ้อเชี้ยทราบว่าโชวมั่งจิ้มมีความสามารถเหนือกว่าผู้เป็นนาย โชวมั่งจิ้มยังให้ความสำคัญกับตัวมันยิ่งกว่า แต่มันคิดถอนตัวออกจากยุทธจักรที่นองเลือด

โชวมั่งจิ้มไม่ยินยอมให้มันจากไป

ดังนั้นเอี้ยบ้อเชี้ยคิดอ่านวางแผนให้แก่สองพ่อลูกตระกูลโชวเกือบสิบปี

มันกับโชวมั่งจิ้มร่วมงานกันอย่างแนบเนียน รุกถอยอย่างเหมาะ

จวบกระทั่งโชวมั่งจิ้มถูกแปะโช้วปวยลอบทำร้าย ช่วงเวลานั้นแต่มันทราบว่า โชวมั่งจิ้มจำต้องซ่อนตัวอยู่ที่ใจกลางของ "ศัตรู" ส่วนมันแฝงตัวอยู่ในหมู่คณะสร้างฝัน เพาะสร้างกำลังอย่างลับๆ ทั้งติด

ต่อกับนายเหนือซึ่งอาศัยอยู่ในดึกหกหุนครึ่ง

ช่วงเวลานั้นช่างลำเค็ญนัก เอี้ยบ้อเชี้ยถึงกับผมเผ้าหลุดร่วงแทบล้านเลี่ยน ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น

ภายหลังมันช่วยเหลือโชวมั่งจิ้มโค่นแป๊ะโช้วปวยลง ทั้งยังรับ "คำสั่งลับ" จากโชวมั่งจิ้ม ให้ฆ่านายเหนือที่มันทั้งรักและเคารพ

โชวมั่งจิ้มที่ออกคำสั่งเช่นนี้ เพราะไม่ต้องการตกอยู่ภายใต้การควบคุมของดึกหกหุนครึ่ง ไม่ยอมเป็นหุ่นเชิดของฝ่ายตรงข้าม

โชวมั่งจิ้มได้แต่ตาย

เอี้ยบ้อเชี้ยที่ยอมรับคำสั่งนี้ เพราะดูออกว่าโชวมั่งจิ้มป่วยหนักร่อแร่ ทั้งได้รับการบอกกล่าวจากซู่ได้ฮู (หมอแซ่ซู่) ว่า โชวมั่งจิ้มมีเวลาเหลืออยู่ไม่มาก

เอี้ยบ้อเชี้ยตัดใจ "ฆ่า" โชวมั่งจิ้ม

หลังจากนั้นเอี้ยบ้อเชี้ย "ชรา" เร็วกว่าเดิมมากนัก

โชวมั่งจิ้มเงียบชรึมหม่นหมอง

แป๊ะโช้วปวยยโสลำพอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะชอบเล่นสนุกสนาน

...ผู้นำทั้งสามมีนิสัยแตกต่างกัน

การตายของโชวมั่งจิ้ม สร้างความหนักอึ้งเคร่งเครียดแก่เอี้ยบ้อเชี้ย ดีที่เฮ้งเซี่ยวเจียะที่สืบตำแหน่งแทนปล่อยตัวตามสบาย มีส่วนช่วยให้เอี้ยบ้อเชี้ยไถ่ถอนตัวจากปรักแห่งความปวดร้าว

แต่แล้วไม่นานเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ออกจากนครหลวง

เขาไม่ต้องการเป็นผู้นำค่ายพรรคหนึ่ง

เขาไม่คิดปกครองเหล่านักสู้ผู้กล้า

เช็กเสียวเชียงเข้ามาแทนที่

เอี้ยบ้อเชี้ยเสนอแผนการต่อเช็กเสียวเชียง บางครั้งเช็กเสียว

เซี่ยงยังชักชวนเอี้ยบ้อเซี้ยเข้าร่วมทำศึก ให้เอี้ยบ้อเซี้ยแสดงฝีมืออย่างเต็มที่

เอี้ยบ้อเซี้ยค่อยเก็บกู้ความรู้สึก ทำงานอย่างทุ่มเทอีกครั้ง

ประกายตาของมันกลับคืนสู่ความกระจ่างสุกใส

มีแต่ตอนที่มันหยีตาลงครุ่นคิดหรือศึกษาผู้คน ค่อยแสดงออกถึงความกลอกกลิ้งอยู่บ้าง

มันก็รู้สึกถึงข้อนี้ ดังนั้นขณะที่หยีตาลง จะยิ้มออกมา

เนื่องจากมันมักใคร่ครวญปัญหา มักสังเกตสีหน้าผู้คน ย่อมไม่ต้องการให้ผู้คนรู้สึกว่ามัน "เจ้าเล่ห์" เกินไป

ดังนั้นมันมักแย้มยิ้ม

การยิ้มเป็นเรื่องดี

คนผู้หนึ่งสมควรแย้มยิ้มเบิกบาน หลีกเลี่ยงจากความกลัดกลุ้มกังวล อย่าได้พิโรธโกรธแค้น

...คนมักจบชีวิตภายใต้ความกลัดกลุ้มเดือดดาล มากกว่าตายใต้เงื้อมมือคู่ต่อสู้

ซึ่งความจริง มันได้รับผลสะท้อนจากเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะถึงกับแต่งเพลงใส่เนื้อร้องลงไป ให้พี่น้องทั้งหลายร้องจนติดปาก

ความหม่นหมองสามารถทำร้ายคน

ความหรรษาสามารถระบาดใส่

นี่เป็นความเห็นของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังทำตัวเป็นแบบอย่าง จนโน้มน้าว และเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้คนโดยไม่รู้สึกตัว

แม้แต่เอี้ยบ้อเซี้ยที่ถนัดในการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดของผู้อื่น ยังเปลี่ยนแปลงคล้อยตาม

ดังนั้นเอี้ยบ้อเชี้ยเพิ่มรอยยิ้มกว่าเดิม

รวมทั้งตอนที่เผชิญหน้ากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันมองดูที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ราวกับกำลังมองดูสิ่งของที่สนุกสนานน่าสนใจสิ่งหนึ่ง

นักฆ่าที่น่ากลัวเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ย่อมไม่ชวนให้บังเกิดความ "สนุกสนานน่าสนใจ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ่งมิใช่ "สิ่งของ"

แต่เอี้ยบ้อเชี้ยยังมองดูมันด้วยความสนุกสนานน่าสนใจ มองดูจนที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบังเกิดความรู้สึกไม่ปรกติอยู่บ้าง

...ราวกับว่าบนร่างของมันเพิ่มเขาสามข้าง เพิ่มหางอีกเส้นหนึ่งก็มิปาน

ในที่สุดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรั้งสายตาจากเข็กเสียวเชียง เปลี่ยนเป็นจ้องจับที่เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"ท่านมองดูเราไยกัน?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เพราะว่าท่านน่าสนใจ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแทบไม่เชื่อหูตัวเอง กล่าวว่า

"เราน่าสนใจ?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"ฉั่วเกียน้อยครั้งจะมีคนที่น่าสนใจเช่นท่าน น่าเสียดายที่ท่านลืมเลือนว่า ชาวยุทธจักรที่ทำงานรับใช้ฉั่วเกีย ไม่มีจุดจบที่ดีมาก่อน"

มันกล่าวสืบต่ออย่างช้าๆ ว่า

"ซือแป้ทั้งสองของท่านล้วนเคยรับใช้ฉั่วเกีย ผลสุดท้ายคนหนึ่งตกตาย คนหนึ่งสะบัดหน้าจากไป ท่านคงไม่ลืมเลือนกระมัง?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหน้าแปรเปลี่ยนไป

สีหน้าทีคล้ายเปลือกไข่ใบชาของมันแปรเปลียนเป็นคล้ายดับ

เอี้ยบ้อเชี้ยสังเกตสีหน้ามัน ปากกล่าวว่า

"ไข่แล้ว เราจำได้ว่าบิดาท่านคือบุ้นเจียงบุ้นตั่วนั้ง (ได้เท้าแซ่บุ๋น) เนื่องจากมันทำงานขายชีวิตให้กับฉั่วเกีย จึงจบชีวิตในเงื้อมมือสี่แกดมือปราบ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโกรธแค้นจนผ้าพันแผลบนจมูกเต้นระริก เอี้ยบ้อเชี้ยคล้ายไม่ทันสังเกต หรือมีเจตนาซ้ำเติม กล่าวสืบต่อ

"ฟังว่าพวกท่านสองพ่อลูกไม่ลงรอยกัน บุ้นตั่วนั้งมีอนุภรรยาและนางบำเรอนับไม่ถ้วน ดังนั้นทิ้งขว้างมารดาท่าน ไม่ได้เลี้ยงดูท่าน... แต่หลังจากที่มันเสียชีวิต มีแต่ท่านคิดแก้แค้น ส่วนบุคคลอื่นแตกสานซ่านเซ็น บ้างแต่งงานใหม่ บ้างเปลี่ยนชื่อแซ่ เข้าสำมะโนครัวอื่น"

มันกลาวถึงชาติกำเนิดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ราวกับจาระไนสมบัติในบ้านว่า

"บิดาท่านยามมีชีวิต ท่านไม่ได้แสดงความกตัญญู หลังจากที่มันตายแล้ว ท่านไม่เสียดายกับการเข้าสังกัดฉั่วเกีย คิดยืมกำลังของฉั่วเกีย แก้แค้นให้แก่บิดาท่าน กล่าวไปท่านนับเป็นบุตรกตัญญูผู้หนึ่ง"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับฟังถึงตอนนี้ ดวงตาอดทอแววสับสนชนิดหนึ่งมิได้ หมัดที่กำแนบแน่นคลายออกเล็กน้อย ได้ยินเอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวสืบต่อ

"ซึ่งความจริงถึงแม้บิดาท่านไม่ได้ทำหน้าที่ของบุพการี แต่หลังจากที่มันพบกับท่าน ก็ชื่นชมในตัวท่าน ถึงกับเห็นว่าในบุตรธิดาทั้งหมดรวมทั้งบุ้นซุ้ยฮั่นซึ่งเป็นลูกคนโปรดซึ่งเกิดจากภรรยาหลวง ไม่มีผู้ใดเทียมท่าน ประการนี้มันเคยเปิดเผยต่อเพื่อนร่วมงาน จวบกระทั่งก่อนตายยังคาดหวังว่า ผู้ที่จะแก้แค้นให้กับมันคือท่าน และมีแต่ท่าน..."

แววตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเปลี่ยนเป็นเศร้าสลด

มันแม้ไม่ทราบว่าเอี้ยบ้อเซี้ยล่วงรู้เรื่องภายในครอบครัวของมันได้อย่างไร แต่เอี้ยบ้อเซี้ยแสดงว่าจี้ถึงใจดำของมัน

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"แต่ว่าในชีวิตท่านล้วนเดินสวนทางกับมัน มันที่ไม่ยอมรับท่านอยู่ในบ้าน เพราะว่าท่านไม่อยู่ในโอวาทของมัน แทนที่จะรับราชการกลับเข้าสู่เส้นทางยุทธจักร ไม่เล่าเรียนหนังสือหนังหา กลับฝึกวิชาแนวทางอธรรม มันอยู่ในวงราชการ สามารถปกป้องท่าน ท่านพานไม่รักดี เกลือกกลั้วกับอสูรร้ายมารชั่ว มันเห็นว่าท่านสร้างความผิดหวังแก่มัน"

คราครั้งนี้มิเพียงแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่รับฟัง แม้แต่เด็กปวยเกียลุ้ยซุ้งกับสตับฟัง

พวกมันหาทราบเรื่องภายในครอบครัวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่

เหตุใดเอี้ยบ้อเซี้ยเอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้? มันใช่มีจิตเจตนาอื่นหรือไม่?

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวสืบต่อ

"ท่านที่ไม่เชื่อฟังวาจามัน อาจเป็นเพราะไม่ยอมยกโทษให้แก่เรื่องที่มันทิ้งขว้างพวกท่านสองแม่ลูก อย่าว่าแต่ท่านเห็นว่ามันแม้เป็นขุนนาง แต่พฤติการณ์ที่แล้วมา ล้วนสมคบคิดกับเหล่ากังฉิน หามีข้อแตกต่างกับชนชาวอธรรมในยุทธจักรไม่"

เช็กเสียวเซียงก็รับฟัง

เขาเข้าใจเจตนาของเอี้ยบ้อเซี้ย

ดังนั้นท่ายืนของเขาพิเศษยิ่ง

เท้าข้างหนึ่งของเขาเหยียบอยู่บนห่อผ้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหยียบอย่างมั่นคงยิ่ง

แต่ตัวเขาขาดความมั่นคง คล้ายกับผู้อื่นเพียงจามใส่คำเดียว คนก็จะกลิ้งตีลังกาสิบหกตลบ

เขาคล้ายมั่นคงคล้ายเลื่อนลอย

คิดบรรลุถึงความสมดุลของทั้งสองประการนี้ ล้วนอาศัยเคล็ดความ "ยึดเกาะ"

แต่เขายื่นมือข้างหนึ่งประคองซุนแชเฮี้ย

ซุนแชเฮี้ยหน้าขาวซีดดั่งทองทา หลังจากผ่านการปิดสกัดจุดบนร่างหลายแห่ง ทั้งยังโคจรพลังพักผ่อน แต่โลหิตยังไหลซึมออกมา ดูท่ากระบี่ของล้อสุยกักมิเพียงทำร้ายร่างกายมัน ยังกระทบกระเทือนถึงอวัยวะภาย ในของมัน

นั่นเป็นท่ากระบี่ที่เกรี้ยวกราดยิ่ง

...เพียงไม่ทราบอาการบาดเจ็บของกระบี่ล้อสุยกักเป็นอย่างไร?

เช็กเสียวเซียงทางหนึ่งเผชิญหน้าศัตรู ทางหนึ่งเหยียบอาวุธของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทางหนึ่งอารักขาซุนแชเฮี้ย

มันแบ่งกระแสจิตเป็นสามทาง

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านตั้งจิตปณิธาน กลายเป็นความมฤตยูบนเส้นทางอธรรมโดยเร็ว บิดาท่านย่อมประเมินคุณค่าในตัวท่านใหม่ กล่าวชมเชยท่านต่อผู้คน ท่านคงนึกกระหยิ่มใจอยู่บ้างกระมัง?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"นี่ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับเรา แต่ท่านฝึกปรืออวิชชา เคยกราบว้วนเจับซาหังเป็นอาจารย์ ต่อมาพบว่าได้แต่ร่ำเรียนท่าไม้ตายแขนงเดียว ท่านพอฝึกปรือสำเร็จก็หันหลังให้กับมัน ภายหลังยังรับคำสั่ง

ฉั่วเกีย เข้าร่วมปฏิบัติการกำจัดง้วนจับซาหัง ท่านยังกราบยอดฝีมือดีกอสนีบาด ฉายาพยัคฆ์อัคคีสุ้ยอุกเป็นอาจารย์ ได้รับยอดวิชาจากมัน แต่หลังจากนั้นก็ถอนตัวออกมา"

หน้าผากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

มือของมันรวบกำเข้าหากันอีกครา

ทั้งนี้เพราะมันพบว่า เอี้ยบ้อเซี้ยทำความเข้าใจมันมากเกินไปละเอียดละออเกินไปแล้ว

เอี้ยบ้อเซี้ยยังกล่าวสืบต่อ

"น่าเสียตายบุ้นเจียงรับคำสั่งฉั่วเกีย ให้จับตัวหัวหน้าหอ เป็นเหตุให้เผชิญหน้ากับสี่ยอดมือปราบ สุดท้ายเสียชีวิต บิดาท่านพอตกตาย ท่านกลับเข้าร่วมกับกลุ่มของฉั่วเกีย ถือว่าท่านไม่จำแนกบุญคุณความแค้น แก้แค้นผิดไป"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เรา...แก้แค้นผิดไป? ท่านอาศัยอะไรบอกว่าเรา...แก้แค้นผิดไป?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ศัตรูของท่านคือฉั่วเกีย มิใช่บ้อเซ้ง และมิใช่เซ็กเสี่ยวเซียง หากฉั่วเกี่ยไม่ใช้ให้บิดาท่านกระทำเรื่องเช่นนั้น บิดาท่านคงไม่ตาย"

หน้าผากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน คล้ายกรงเล็บมังกรเขียวเกาะติดบนศีรษะมัน

มือของมันสั่นระริก กำหมัดแนบแน่น

เซ็กเสี่ยวเซียงมองดูมัน ทั้งจ้องมองมือของมัน โดยเฉพาะมือซ้ายราวกับว่าบนหลังมือมันเกาะไว้ด้วยแมงมุมพิษตัวหนึ่ง หรือว่ามันมีนิ้วมืองอกเงยออกมาสิบเจ็ดนิ้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร้องเสียงแหบพร่าว่า

"เราคิดแก้แค้นให้แก่บิดา เพื่อบรรลุปณิธานที่เขายังไม่ลุล่วง"

เอี้ยบ้อเซี้ยตัดบทว่า

"ท่านกำลังหลอกตัวเอง หลังจากที่บิดาท่านเสียชีวิต ท่านพบว่าชาวยุทธจักรผู้หนึ่งต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน ยากจะมีอิทธิพลอำนาจ ยังต้องได้รับการหนุนหลังจากขุนนางบ้านเมือง ค่อยมีความสำเร็จยิ่งใหญ่ ดังนั้นท่านอาศัยข้ออ้างล้างแค้นแทนบิดา เข้าสังกัดฉั่วเกีย แท้ที่จริงคิดแสวงหาลาภยศสรรเสริญ ทั้งขัดกับความตั้งใจแรกเริ่มของท่าน และทรยศต่อปณิธานของบิดาท่าน"

จากนั้นมันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าก่อนหน้านี้บิดาท่านไฉนดูแคลนบุ้นซุ้ยฮั่นที่เป็นบุตรของภรรยาหลวง กลับชื่นชมในตัวท่าน?"

ดวงตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทอประกายเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดมองดูมัน อดบังเกิดความเย็นเยียบจับใจมิได้

แม้แต่ลุ้ยซุ้งยังขยับเข้าใกล้เด็กปวยเกียอย่างลืมตัว

นางแม้เข้าใกล้เด็กปวยเกีย แต่ตาดำขลับกลับวนเวียนอยู่บนใบหน้าของเช็กเสียวเซียง คล้ายค้นหาความลับอันใด

แต่เช็กเสียวเซียงไม่ได้มองดูนาง

เขากลับจับจ้องมองที่เจ็ดแผ่นดิน คล้ายกับว่ามันที่ไม่มีอาวุธถนัดมือ ยังน่ากลัวกว่าตอนที่ถือห่อผ้าอยู่อีก

ซุนแชเฮี้ยก็หอบหายใจ

ทั้งหมดได้ยินเสียงโลหิตหยดลงบนพื้นเหลาดังติ๊กติ๊ก

มันคล้ายเจ็บปวดยิ่ง

คล้ายกับไม่อาจทรงกายอยู่ได้

...หากมิใช่เช็กเสียวเซียงใช้แขนข้างเดียวประคองมันไว้ มันคงล้มลงแล้ว

แต่เด็กปวยเกียกลับสังเกตใบหูของมัน

ไบหูของมันกำลังขยับ

คล้ายกับเจ็บปวดจึงขยับ และคล้ายกับขยับเอง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับอาการเจ็บปวดไม่

เด็กปวยเกียความจริงเฝ้าสังเกตปรากฏการณ์ที่ผู้คนละเลยได้โดยง่าย แต่สุ้ยซุ้งพอเข้าใกล้มัน มันก็แบ่งแยกความสนใจไป

ทั้งนี้เพราะมันว้าวุ่นใจ

เอี้ยบ้อเชี้ยยิ่งกล่าวยิ่งเยือกเย็น

...ใช่เป็นเพราะเวลาเผชิญศัตรู ฝ่ายตรงข้ามยิ่งว้าวุ่นใจ ตัวเองกลับยิ่งเยือกเย็นหรือไม่?

เพราะเหตุนี้มันไม่เสียดายกับการสร้างความว้าวุ่นใจแก่ศัตรู

มันทราบว่าศัตรูกำลังโกรธแค้น และกำลังรับฟัง

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เพราะว่าท่านมีจิตปณิธาน ท่านไม่ยอมตกอยู่ใต้อาณัติของขุนนางโฉด คิดไม่ถึงหลังจากที่บิดาท่านเสียชีวิต ท่านกลับเข้าร่วมกับกลุ่มของฉั่วเกีย ก่อกรรมทำเข็ญยิ่งกว่าบิดาท่าน ฉั่วเกียคิดกำจัดอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง ซึ่งเป็นศัตรูทางการเมือง ท่านก็คิดฆ่าอุนมึ่ง แต่หลงรักบุตรีโทนของอุนมึ่ง ดังนั้นจู่โจมสังหารภูษาฟ้ามีตะเข็บ ทั้งกลัวแป๊ะโซ้วปวยพิชิตใจอุนยิ้ว กลับไม่เสียดายกับการยุยงให้ฉั่วเกียกำจัดแป๊ะโซ้วปวย..."

สุ้ยซุ้งรับฟังถึงตอนนี้ พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"ท่าน...ท่านไฉนล่วงรู้มากมายถึงเพียงนี้?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เรามีข้อมูลของท่าน ฉั่วจุ้ยโต๊ะสืบประวัติของท่าน หลังจากที่มันเข้าร่วมกับเหตเรา ข้อมูลของท่านก็ถูกเก็บรักษาอยู่ในหอชาว"

มันกล่าวเสียงเครียดว่า

"ภูษาฟ้ามีตะเข็บก็เก็บรวบรวมข้อมูลของท่าน มันเป็นสหายของเรา และสืบเสาะเรื่องราวของท่านได้เจ็ดแปดส่วน แต่แล้วต้องตายให้เงื้อมมือท่าน"

มันกล่าวด้วยสุ้มเสียงอันแหลมคมว่า

"แต่ว่าความพยายามของมันไม่สูญเปล่า ทุกประการของท่านอยู่ในกำมือเรา"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระชากเสียงว่า

"เราจะฆ่าท่าน เราต้องฆ่าท่านแน่นอน"

เช็กเสียวเชียงพลันกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่ามัน ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ตกลง เราฆ่าท่านก่อน"

ขาดคำลงมือ

มันพอลงมือ ในบริเวณเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง

เป็นความเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดหมาย

ความเคลื่อนไหวของมันก็อยู่เหนือความคาดหมาย มันความจริงโกรธแค้นเอี้ยบ้อเชี้ยจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง แต่มันพอเคลื่อนไหวแทนที่จะรุกกลับกลายเป็นถอย

ถอยอย่างสุดกำลัง

ขณะที่ถอยมันกระตุกมือคราหนึ่ง คล้ายกระตุกดึงสิ่งของใดขาดผึงออก เส้นประสาทของมันก็คล้ายขาดผึงออก ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"พยัคฆ์อัคคีเป็นคำนาน ท่านตายเถอะ"

มันร่ำร้องพลางพุ่งถอยอย่างสุดกำลัง

ไม่เพียงแต่มันล่าถอย เด็กปวยเกียพอได้ยินเสียงร้องของมันก็

ยืดกายขึ้น มือซ้ายตบโต๊ะเตี้ย มือขวาโอบสุ้ยซุ้งพลิ้วถอยไปด้านหลัง

โต๊ะเตี้ยพลิกล้ม ถ้วยชาตกแตกกระจาย

ไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงถ้วยชาแตกสลาย ทั้งนี้เพราะเสียงของมันถูกกลบบดบัง

ถูกเสียงดังปานฟ้าถล่มดินทลายชนิดหนึ่งกลบบดบังไป

นั่นเป็นเสียงระเบิด

การระเบิดเกิดจากห่อผ้าที่เช็กเสียวเชียงเหยียบอยู่ได้เท้า คล้ายปรากฏเสือร้ายหนึ่งพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ดตัวหลุดจากกรง คำรามคำรนพร้อมกัน ประกายไฟแลบกระจายเหลาซาฮะถล่มทลายลง

ความรุนแรงของแรงระเบิด เพียงพอกับการระเบิดทำลายทุกสิ่ง

ก่อนหน้านี้กวนฉิกต่อสู้กับสุ้ยซุ่ง โซวมั่งจิ้มและพวก เหลาซาฮะ ก็แทบถูกทลายราบเป็นหน้ากลอง

แต่หลังจากนั้นทำการปลูกสร้างขึ้นใหม่

...คราครั้งนี้ถล่มทลายอีก ยังสามารถปลูกสร้างขึ้นใหม่หรือไม่?

เมืองมีชื่อเสียง หอระบือนามมากหลายไม่อาจผ่านการกัดกร่อนของกาลเวลา การเผาทำลายของไฟสงคราม ในที่สุดพังครืนลง ล้มหายตายจากไป บัดนี้เหลาซาฮะกับเจ้าของของมัน ใช่สามารถปลูกตระหง่านขึ้นมาอีก เฉกเช่นนกฟ่งเฟิง* ที่ฟื้นคืนชีพหรือไม่?

หอลมพิรุณโปรยเล่า?

ดึกหกหุนดริ่งเล่า?

สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เล่า?

พวกมันเล่า?

ท่านเล่า?

---

* นกฟีนิกซ์ในเทพนิยาย กล่าวกันว่ามันมีอายุยืนถึงห้าพันร้อยปี สามารถเผาตัวเองให้ตาย แล้วซากเก่าด่านจะกลายเป็นนกตัวใหม่ที่มีอายุยืนยาวอีกต่อไป

บทที่ 3

มังกรร้าย

ผลของการใช้กำลังมักเป็นการทำลายล้าง

การทำลายที่รุนแรงที่สุดชนิดหนึ่งย่อมเป็นการระเบิด

เสียงบึมคราหนึ่ง ชั้นสามของเหลาซาฮะเกิดการระเบิดราวขนมเปี๊ยะยัดไส้ที่ถูกมือมหึมาข้างหนึ่งบีบแหลกละเอียด แต่ว่าแหลกจากข้างในหาได้เกิดจากข้างนอกไม่

เหลาซาฮะเกิดการระเบิดข้างใน สร้างความตื่นตะลึงแก่กองกำลังที่อยู่นอกเหลาทั้งสองสำนัก แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้

กองกำลังไร้ขื่อไร้แปที่นำโดยมกปักซิ้ง ได้รับการสนับสนุนจากมือดีตึกหกหุนครึ่งที่นำโดยลุ้ยต๋งเทียน เผชิญหน้ากับฮวยโกวฮวตและคุนมั่งเซ้งแห่งหมู่คณะสร้างฝัน พร้อมด้วยซุนแซแง้ ฉั่วซิมคงและคนของหอลมพิรุณโปรย การต่อสู้ตะลุมบอนปะทุได้ทุกเมื่อ

พวกมันได้รับคำสั่งที่ใกล้เคียงกันดังนี้

หนึ่ง คุ้มกันท่านผู้นำ

สอง หากไม่ได้รับคำสั่ง ห้ามเคลื่อนไหวโดยพลการ

สาม เมื่อได้รับคำสั่งให้กำจัดกวาดล้างศัตรูอย่างสุดกำลัง

ฝ่ายหนึ่งเป็นเอี้ยบ้อเซี้ยออกคำสั่ง ฝ่ายหนึ่งเป็นเด็กปวยเกียบงการ

หลังจากที่เช็กเสี่ยวเซียง เอี้ยบ้อเซี้ยและซุนฮื้อเข้าสู่เหลาซาฮะ ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำรัดกุมสี่คนเคลื่อนตัวจากจุดอับทั้งสี่มุม ลอบเข้าสู่เหลาซาฮะ

พวกมันโพกผ้าสีดำ สวมชุดดำรัดกุมสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล าระทั่งกระดุม ถุงเท้าและรองเท้าพื้นบางก็เป็นสีดำ ใส่ถุงมือหนังปลาวาฬสีดำ คิ้วหยาบตาดำ แม้กระทั่งริมฝีปากก็เป็นสีเทาเข้ม

แต่ว่าใบหน้ากลับขาวซีด

นี่ยังเป็นเวลากลางวัน พวกมันพอแต่งกายสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล จึงกลายเป็นสะดุดตาเป็นพิเศษ

พวกมันยินยอมถูกผู้คนจ้องมอง ไม่ยอมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

พวกมันยึดถือว่า ลักษณะการแต่งกายเช่นนี้เป็นแบบฉบับของพวกมัน ยิ่งเป็นศักดิ์ศรีของพวกมัน

พวกมันเป็นคนของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ

พวกมันเป็นลูกหลานตระกูลสุ้ย

...ต่อให้พวกมันถอนตัวออกจากตึกอสนีบาตตระกูลสุ้ย ทำงานให้แก่ค่ายพรรคอื่น แต่พวกมันยังภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งของตึกอสนีบาตตระกูลสุ้ย

พวกมันมีความเคลื่อนไหวอย่างพร้อมพรัก

หน้าตาเพียงแต่มันยังคล้ายคลึงยิ่งนัก

คนเตี้ยสันทัด ประเปรียวและดุร้าย

พวกมันมือขวาถือสิ่วเทพอสนี มือซ้ายถือโล่สีดำ เตรียมลอบเข้าสู่เหลาซาอะ

พวกมันคือลุ้ยยู่ ลุ้ยอู่ ลุ้ยลุ้ย ลุ้ยตั้ง

ภาระกิจของพวกมันในวันนี้คือ

ระเบิดสังหารเซ็กเสียวเซียง

...ขอเพียงระเบิดสังหารเซ็กเสียวเซียงเป็นผลสำเร็จ ฉั่วเกียรับปากว่าจะอนุญาตให้ตีกอสนีบาตแดนกังหนำลงหลักปักฐานอยู่ในยุทธจักรนครหลวง

พวกมันทราบแต่แรกว่าเซ็กเสียวเซียงไม่ไปยังถนนเสื้อคราม

พวกมันได้รับข่าวแล้ว

ได้รับข่าวจากลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยอะ

...พวกมันความจริงเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

แต่ว่าปัญหาอยู่ที่นี้เอง

พวกมันขณะจะเข้าสู่เหลาซาอะ ก็ถูกผู้คนสี่คนบังคับกลับไป

คนทั้งสี่ล้วนมีรูปร่างสูงใหญ่ เหี้ยมหาญดุร้าย

พวกมันทั้งสี่คล้ายท้าวจตุรเทพ มือซ้ายถือร่างแห มือขวาถือขวาน แยกย้ายกันคุกคามคนทั้งสี่กลับไป

พวกมันคือลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยอะ

พวกมันต้องคุ้มครองเซ็กเสียวเซียง

เหตุผลรวบรัดยิ่ง นี่เป็นคำสั่งของเจ้าสำนักอสนีบาตลุ้ยก้วง

ยังมี เซ็กเสียวเซียงทำความตกลงกับลุ้ยก้วงว่า ขอเพียงโค่นเซ็กเหกทุนครึ่งสำเร็จ จะผลักดันให้สำนักอสนีบาตจัดตั้งขึ้นในนครหลวง

ลุ้ยยู่ ลุ้ยอู่ ลุ้ยลุ้ย ลุ้ยตั้งถูกคุกคามล่าถอยออกจากเหลา

ที่นอกเหลาซาอะชุมนุมไพร่พลของทั้งสองสำนัก ทั้งเปิดเผย

และซ่อน เร้นนับพันคน

...หากเกิดการต่อสู้ตะลุมบอน คนเกิดการเข่นฆ่าล้างผลาญเป็นการใหญ่

ผู้นำที่ดีคนหนึ่ง ขณะช่วงชิงแผ่นดินควรยึดถือหลักการสูญเสียให้น้อยที่สุด

อย่างนั้นในนครหลวงวันนี้สามารถหลีกเลี่ยงจากการเข่นฆ่าล้างผลาญหรือไม่?

เสียงฟ้าครืนครั่น

ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆฝน

นอกถนนที่ห่างไปแว่วเสียงฆ่าฟันและกลิ่นการเผาไหม้โชยมา

ทั้งสองฝ่ายไม่อาจสะกดอดกลั้นอยู่บ้าง

เหลาซาอะยังไม่มีความเคลื่อนไหว

พลันได้ยินเสียงตวาดก้อง เงาร่างสายหนึ่งทลายกรอบหน้าต่างออกมา

นั่นเป็นชายหนุ่มที่เผ็ดร้อนราวพริกไทยดำผู้หนึ่ง บินถลาออกมาราวเหยี่ยวปีกหัก พลันพลิกตัวคราหนึ่ง เท้นละล่วจากไปดุจมังกรเหินเก้าฟ้า

แต่ว่าตำแหน่งที่มันพุ่งผ่าน ทิ้งคราบเลือดอยู่เส้นหนึ่ง

ดูท่ามันรับบาดเจ็บไม่เบา

คนที่ตาแหลมคมดูออกว่า มันเป็นนักฆ่าที่ลึกลับที่สุดในนครหลวง มีฝีมือจัดอยู่อันดับแรกในกระบี่สัตตพิฆาต...กระบี่ล้อสุยกัก

...มันไฉนปรากฏกายในที่นี้?

...เชิกเสียวเชียง เอี้ยบ้อเชี้ยและพวกมิใช่อยู่ในเหลาซาอะหรอกหรือ?

...สุ้ยซุ้ง เต็กปวยเกียและพวกมิใช่อยู่ที่เหลวซาอะด้วยหรือ?

...กระบี่ล้อสุยกักไฉนรับบาดเจ็บ?

...หรือว่าในเหลาซาอะเกิดการต่อสู้แล้ว?

...ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ? ผู้ใดรอดผู้ใดตกตาย?

ทั้งหมดบังเกิดความไม่สบายใจ คิดเช่นฆ่าเข้าเหลาซาอะไปชมดูให้รู้แน่

ขอเทียงคนผู้หนึ่งส่งเสียงโห่ร้อง ชิงลงมือก่อน ผู้คนนับพันนี้ก็จะเปิดฉากประหัตประหารฆ่าฟันกัน

แต่แล้วยามนั้น ได้ยินเสียงเก้าอี้ล้อเลื่อนดังครืดครืดขึ้น

สุ้มเสียงเคลื่อนตัวมาอย่างรวดเร็ว พลันหยุดนิ่งลง

นั่นเป็นเก้าอี้ล้อเลื่อนตัวหนึ่ง ทั้งสี่มุมยืนไว้ด้วยเด็กชายที่น่าจะมุมละคน สามคนสะพายกระบี่ คนหนึ่งห้อยดาบที่ข้างเอว

บนเก้าอี้ล้อเลื่อนนั่งไว้ด้วยชายหนุ่มผู้หนึ่ง ใบหน้าขาวซีดราวกับผีดาบ มือซ้ายลูบท้อง คล้ายปวดกระเพาะ

เขากำลังข่มความเจ็บปวด

แต่เขาพอเอ่ยปากก็ออกคำสั่งว่า

"อย่าได้ลงมือ"

ที่เบื้องหน้าเขาชุมนุมด้วยมือดีชาวยุทธจักร และเป็นชนชั้นหัวเหตุร้ายในนครหลวง

แต่ชายหนุ่มพิการที่นั่งบนเก้าอี้ล้อเลื่อนผู้นี้ กลับออกคำสั่งห้ามมิให้ทั้งหมดลงมือ

นี่ไยมิใช่น่าหัวร่อนัก?

แต่ไม่มีผู้ใดหัวร่อ

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นมือปราบอันดับหนึ่ง...บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

บัดเช้งตังกล่าวเสริมว่า

"กรมราชทัณฑ์จัดกำลังสี่ร้อยห้าสิบสองคน กรมเมืองส่งกำลังสามร้อยสิบแปดคน ยังมีทหารรักษาพระองค์ห้าร้อยหกสิบสามนายล้อมที่นี้ไว้อย่างแน่นหนา หากพวกท่านฆ่าฟันกันกลางถนน พวกเราจะจับตัวไปดำเนินคดี โดยไม่มีการละเว้น"

นี่เป็นคำเตือนของเขา

คำพูดของเขามิอาจไม่ฟัง

มีคำพูดของผู้คนบางคนท่านไม่รับฟังก็ได้ แต่ต้องจ่ายค่าตอบแทน

มีค่าตอบแทนบางประการที่ไม่มีปัญญาจ่ายได้

มีคำพูดของผู้คนบางคนที่ท่านมิอาจไม่ฟัง เพราะว่าฟังแล้วเกิดประโยชน์

คำกล่าวด้วยประสบการณ์ช่วยให้ท่านก่อร่างสร้างตัว รักษาชีวิตเอาตัวรอด

แต่มีบ้างบางคนที่ท่านไม่อาจข่มขู่ได้ และขู่กรรโชกไม่สำเร็จ

ทั้งนี้เพราะพวกมันแม้ตายก็ไม่ยอมรับการข่มขู่จากท่าน

พวกมันมีชีวิตอยู่ เพื่อพิทักษ์ความยุติธรรม รักษาความเที่ยงธรรม หากพวกมันถูกข่มขู่บีบคั้น จะเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับท่าน ยอมเป็นหยกศิลาแหลกลาญทั้งสองฝ่าย

ทั้งหมดล้วนผ่านคลื่นลม ถูกลอบทำร้าย หลั่งเลือดชโลมมีดดาบ คนเฉียดผ่านนรกโลกันตร์มาเจ็ดแปดครั้ง ท่านคิดใช้อาวุธลับใช้วิธีการอันชั่วช้า ในโลกยังมีนักฆ่าที่คอยพิฆาตนักฆ่า มีมือดีที่คอยฟันมือทมิฬ ดูว่าผู้ใดเข้มแข็งกว่ากัน

นี่คือยุทธจักร

...และนี่เป็นความเศร้าของชาวยุทธจักร

อาจบางทียังมีชาวยุทธจักรที่ดีงาม ตั้งใจพิทักษ์คุณธรรม เพียง

แต่ถูกผู้คนทำร้าย ถูกทำลายจนสิ้นซาก หากไม่ตอบโต้จะทำอย่างไร หรือจะรามือรอความตาย?

ย่อมไม่

หรือในยุทธจักรไม่มีคำเที่ยงธรรม? หรือว่าคนที่ไม่ถือเหตุผลเหมารถอาละวาดทั่วแผ่นดิน?

หากไม่มีผู้ใดเสนอหน้า เราขอเริ่มต้นเอง

"เรา" ที่ว่าเป็นเซ็กเสียวเซียง ทั้งเป็นบ้อเซ้ง พวกเขาล้วนตั้งจิตปณิธานเช่นนี้

มาตรว่าพวกเขาเป็นคนบกพร่องพิการ

แต่พวกเขายังรักษาความฮึกหาญไว้

ยามนี้เซ็กเสียวเซียงขึ้นสู่เหลาซาฮะ บ้อเซ้งก็รุดถึงหน้าเหลาซาฮะ

บ้อเซ้งกล่าวเตือนทั้งหมดอย่าได้ลงมือโดยวู่วาม เขาไม่ต้องการให้หลั่งเลือดเป็นท้องธาร

คำพูดของเขาสะกดทั้งหมดไว้ชั่วขณะ

ที่แท้รองกำลังบ้านเมืองโอบล้อมที่นี้เอาไว้ หากไม่มีความจำเป็นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดก่อการฆ่าฟันกลางนครหลวง

การฆ่าฟันพอเปิดฉากขึ้น เกรงว่ายากจะสะกดระงับได้

บ้อเซ้งเพิ่งใช้คำพูดสะกดทั้งหมดไว้ เหลาซาฮะก็เกิดเหตุแปรเปลี่ยนขึ้น

เกิดการระเบิดขึ้น

แรงระเบิดรุนแรงยิ่ง ทั้งหมดล้วนเผชิญกับคลื่นความร้อนและแรงสั่นสะเทือน จนผมเผ้าหนวดเคราพัดพลิ้ว แทบลืมตาไม่ขึ้น ผู้คนส่วนใหญ่ต้องหมอบฟุบร่างลง

ผู้ที่ขวัญอ่อนถึงกับเข่าอ่อนระทวย สูดได้กลิ่นเยืองปัสสาวะ

น้อยคนที่เคยเห็นการระเบิดอย่างรุนแรงเช่นนี้
ลูกหลานแปดอสนีบาตกลับอ้าปากค้าง ยืนตะลึงลานกับที่
สำหรับกับพวกมัน การระเบิดครั้งนี้ทั้งประหลาดทั้งลี้ลับ
บ้อเช้งบังเกิดความหวั่นวิตก
การระเบิดเกิดขึ้นในเหลาซาฮะ
นี่เป็นสถานที่ชุมนุมยอดฝีมือสองสำนัก
หากเช็กเสียวเซียง เด็กปวยเกียและพวกล้วนจบชีวิตบนเหลา
เกรงว่ายุทธจักรนครหลวงต้องเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายแล้ว

บ้อเช้งแม้ไม่ใคร่ชมชอบเช็กเสียวเซียง เห็นว่าคนผู้นี้ถือกำเนิดจากมิจฉาชีพ กึ่งธัมมะกึ่งอธรรม แต่ถึงอย่างไรยังให้การสนับสนุนเขา

...ที่สนับสนุนเขา นอกจากเป็นแผนการของจูกัวะชิงแซ ยังสืบเนื่องจากเช็กเสียวเซียงเป็นบุคคลเดียวที่สามารถนำหอลมพิรุณโปรยตอกรกับตกหกหุนครึ่ง หน่วยงานสะพานและสหทนธเจดศกดสทธ
มีแต่เช็กเสียวเซียงเท่านั้น
ตอนนี้เช็กเสียวเซียงไม่อาจตาย
เช็กเสียวเซียงกลายเป็นตัวแทน เป็นสัญลักษณ์ของฝ่ายธัมมะ
บ้อเช้งหวั่นวิตกไม่นาน
ทั้งนี้เพราะก่อนหน้าที่เหลาซาฮะจะเกิดการระเบิด มีเงาคนเหินละลิ่วออกจากภายในเหลา
ทั้งยังเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด

เด็กปวยเกียพอฟังคำ “พยัคฆ์อัคคีเป็นตำนาน” คนก็แปรเปลี่ยนไป
มันความจริงทั้งเกียจคร้าน ทั้งปลอดโปร่งสบาย แต่พริบตา

นั้น มันคล้ายกลับกลายเป็นเสือดาวพิโรธ ยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของลุ้ยซุ้ง คนดีดพุ่งออกไปราวกับได้รับแรงส่งจากคันเกาทัณฑ์ที่ใช้ผู้คนห้าร้อยคนน้าวดึงจนสุดล้า

ขณะเดียวกัน มือที่อยู่ว่างของมันอีกข้างหนึ่งก็พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเจ็ดครั้งครา

เป็นการปิดสกัดช่องว่างจุดอ่อนขณะที่มันกระโดดโลดลิ่วออกไปเจ็ดแห่ง

ขณะที่มันเคลื่อนไหว เอี้ยบ้อเซี้ยก็เคลื่อนไหวแล้ว

ผู้คงแก่เรียนที่สุภาพเรียบร้อยผู้นี้ พลันเปลี่ยนเป็นคล้ายแม่ทัพใหญ่กรำสมรภูมิ ประกบสองมือก่อเกิดเป็นเงาประกายกลุ่มหนึ่ง ไล่กวดตามเด็กปวยเกียไป

...นั่นเป็นวิชาสากทองคำปัญญาบารมี

แต่ถึงแม้เด็กปวยเกียมือหนึ่งโอบร่างลุ้ยซุ้งพุ่งปราด อีกมือหนึ่งตั้งท่าเตรียมรับมือ ยังปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม

ดังนั้นคนหนึ่งไล่ตามสองคน ทลายหน้าต่างเหลาออกไป

แต่ผู้ที่ออกจากเหลาซาฮะเป็นบุคคลแรก กลับเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันพุ่งชนกรอบหน้าต่างพังทลาย ฝ่าออกจากเหลาซาฮะเป็นคนแรก

...คราครั้งนี้มันย่อมต้องเป็นคนแรก มิใช่คนที่เจ็ด

ทั้งนี้เพราะมีแต่มันที่ทราบว่า มันพอกระตุกดึงสายชนวนออกแรงระเบิดนั้นน่ากลัวเพียงไหน

ดังนั้นมันจากไปเป็นบุคคลแรก

แต่มันคิดไม่ถึงว่ามีคนติดตามมา

ผู้ที่ติดตามมากลับเป็นเช็กเสียวเซียง

มังกรเก้าปรากฏ มือปราบแซนเดียวเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงติดตามหลังโดยกระชั้นชิด ตรึงติดโดยไม่คลาดคลา

...หากบอกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้รับผลกระทบจากแรงระเบิด เช็กเสียวเซียงย่อมไม่กับถูกระเบิดสังหาร

แต่อย่างนั้นเขาสมควรรับบาดเจ็บ มิหนำซ้ำรับบาดเจ็บสาหัส

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชบคิดไม่เข้าใจ...

มันทั้งไม่เข้าใจว่าเช็กเสียวเซียงไฉนสามารถตามติดโดยกระชั้นชิด และไม่เข้าใจว่าเช็กเสียวเซียงไฉนล่วงรู้แผนอุบายในหอผ้าของมัน ยิ่งไม่เข้าใจว่าเช็กเสียวเซียงรอดพ้นจากแรงระเบิดได้อย่างไร

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบุ้นเชาะไง้ มิใช่บุคคลที่ยอมรับความพ่ายแพ้โดยง่ายดาย

มันทราบว่าความสำเร็จไม่ได้มาจากชั่วข้ามคืน หากแต่สะสมสร้างขึ้น...วิชาฝีมือที่แท้จริงก็เพาะสร้างจากความพ่ายแพ้

มันไม่ได้เดินสู่วิถีทางอันเที่ยงธรรมตั้งแต่แรก มาดว่าบิดามันบุ้น,จียงรับราชการ แต่มันเข้าสอบแข่งขันกลับล้มเหลว เมื่อเส้นทางบุ้นไม่ปลอดโปร่ง ได้แต่มุ่งเส้นทางอื่น

...สิ่งที่ผู้อื่นนึกดูแคลน แต่พานมืออานุภาพใหญ่หลวง มันให้ความสนใจเรียนรู้เป็นพิเศษ

บิดามันมีอนุภรรยานางบำเรอมากมาย มารดามันเพียงเป็นนางบำเรอคนที่หกของบุ้นเจียง มันพอถือกำเนิดมาก็ถูกข่มเหง ต้องต่อสู้กับคนทุกระดับชั้น

เนื่องจากมารดามันนางบั้วสีมีชาติตระกูลยากไร้ เพียงเป็นบุตรีชาวนานางหนึ่ง ยิ่งถูกกดขี่ข่มเหง สุดท้ายต้องตรอมใจตาย มันยิ่งถูกพี่น้องต่างมารดาคนอื่นรังแก มันไม่ยอมรับชะตากรรมจึงออกจากบ้าน

ทอดทิ้งน้องสาวคนเล็กคนหนึ่งอยู่บ้านคนเดียว

ที่คล้ายกับสวรรค์แกล้งคือ บุตรธิดาของตระกูลบุ้นประกอบด้วยบุรุษหล่อเหลาสตรีงดงาม มาตรว่าไม่หล่อเหลางดงาม ก็มีบุคลิกน่านิยม มีแต่บุ้นเซาะไง้สองแม่ลูกที่สารรูปไม่น่าดู

ที่แท้ตอนบุ้นเจียงรับนางบั้วสีเป็นนางบำเรอคนที่หก เพราะได้รับคำชี้แนะจากหมอดูเลื่องชื่อช่ำไต้ซือว่า บุ้นเจียงเสพสุขวาสนากลัวว่าไม่มีอายุยืนยาว หากไม่อาจยับยั้งชั่งใจ คิดรับนางบำเรออีก ควรรับสตรีที่อัปลักษณ์เป็นนางบำเรอ จะแก้เคล็ดได้

บุ้นเจียงรับฟังคำชี้แนะ จึงรับนางบั้วสีเป็นนางบำเรอ

นางบั้วสีขี้ริ้ว ดังนั้นให้กำเนิดบุตรชายไม่น่าดู บวกกับมันมีนิสัยเงียบขรึม ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่นิยมชมชอบ

...โดยเฉพาะหลังจากเกิดเรื่องราวสองประการ ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลบุ้นยิ่งหยามดูแคลนมัน

เรื่องแรกคือมันคิดและเล็มน้องสาวต่างมารดา ซึ่งเกิดจากอนุภรรยาคนที่สามนามเซาะหนี ถูกบุตรชายที่เกิดจากภรรยาหลวงของบุ้นเจียงนามบุ้นซุ้ยฮั่นทุบตีคราหนึ่ง สองมันแอบดูบุตรีของอนุภรรยาคนที่สองนามเซาะซึงซึ่งดงามที่สุดอาบน้ำ ครั้งนี้ถูกบิดามันจับได้จึงทุบตีอย่างสาหัสแล้วไล่ออกจากบ้าน

นับแต่นั้นมันไม่ได้กลับไปอีก

กลับเป็นน้องสาวร่วมมารดาเดียวกันนามเซาะเง่ง หน้าตาคลับคล้ายไปทางบิดา จึงงดงามน่ารัก เป็นที่ชื่นชอบของคนในบ้าน จวบกระทั่งบุ้นเจียงเสียชีวิต นางไม่ทราบอยู่แห่งหนใด

บุ้นเซาะไง้ที่ออกจากบ้าน ตั้งปณิธานว่าต้องเหนือกราคนของตระกูลบุ้น

นี่ไม่ง่ายดาย

มันตั้งใจว่าจะมุมานะฝึกฝน

มันขึ้นสู่วัดเสียวลิ้มยี่ กราบหลวงจีนเป็นอาจารย์ โดยเริ่มจากการหาบน้ำแบกดิน

มันฝึกเพลงกระบี่สำนักแชเชี้ย วิชาตัวเบาสำนักงังทัง ยังฝึกวิชาจี้จุดสำนักเตียมชัง ทั้งยังเล่าเรียนเพลงดาบตระกูลแพ้ ซิบ เดี่ยว เมี้ยวและเฮ้งทั้งห้าตระกูล

แต่ว่ามันยังไม่อาจสำเร็จเป็นแนวทางพิเศษเฉพาะ

ดังนั้นไม่มีชื่อลือเลื่อง

มันตัดสินใจฝึกวิชาฝีมือแนวทางอธรรมที่ผู้ตนหยามประณาม แต่มีอำนาจในการทำลายล้าง

มันต้องบัญญัติวิชาฝีมือโดยเฉพาะก่อน

มันรวบรวมเพลงกระบี่วิชาฝีมือทั้งหมดเข้าด้วยกัน พบว่านี่เพียงเป็นรูปแบบ เป็นลวดลาย หากคิดโค่นคู่มืออันร้ายกาจ ต้องช่วงชิงสภาวะอันมีเปรียบ

ควรทราบว่ายอดฝีมือชิงชัย หากช่วงชิงสภาวะมีเปรียบส่วนหนึ่ง สามารถพลิกสถานะได้ชัย ผลแพ้ชนะของยอดฝีมือ มักตัดสินกันด้วยโอกาสเพียงชั่ววูบ

หากยอดฝีมือเผชิญกับมือชั้นต่ำกว่า ย่อมจัดการได้โดยง่าย แต่ยิ่งเป็นยอดฝีมือ คู่มือย่อมต้องเป็นยอดฝีมือเช่นกัน อย่างนั้นผลต่างเพียงน้อยนิด จะเป็นเครื่องกำหนดความเป็นความตายแล้ว

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเกาะกุมจุดสำคัญของการต่อสู้ กล่าวคือต้องช่วงชิงโอกาส อยู่ในสภาพมีเปรียบกว่า จากนั้นจึงลงมือ

มันหลอมรวมวิชาฝีมือทั้งหมดเป็นเพลงกระบี่ชนิดหนึ่ง แนวทางกระบี่นี้ต้องช่วงชิงสภาวะอันมีเปรียบจึงลงมือ กระบี่อาศัยพลังสภาวะเข้าเอาชัย ดังนั้นขนานนามว่าสภาวะกระบี่

...กระบี่เพียงเป็นรูปแบบ สภาวะจึงเป็นแกนสำคัญ

เมื่อควบคุมสภาวะโดยรวมได้ ฝ่ายตรงข้ามจะช้าเร็วต้องตกเป็นวิญญาณใต้กระบี่ของมัน

มันฝึกสภาวะกระบี่สำเร็จ

สมควรบอกว่ามันบัญญัติสภาวะกระบี่ขึ้น

เป็นการคิดค้นเพลงกระบี่ที่ใช้สภาวะนำหน้าชนิดหนึ่ง

มันเคยใช้เพลงกระบี่ชนิดนี้จู่โจมสังหารภูษาฟ้ามีดะเข็บ

มันยังอาศัยเพลงกระบี่ชุดนี้ แลกกับความชื่นชมของแม่ทัพใหญ่ค้ำฟ้าของฉั่วเกียคืองั้วนจับซาหัง จนถ่ายทอดท่าไม้ตายแก่มันแขนงหนึ่ง

แต่ท่าไม้ตายมีเพียงแขนงเดียว

...ศิษย์สำนักสุขนิยมฝึกยอดวิชาได้เพียงแขนงเดียว อื่นๆ ต้องฝึกฝนเอง ส่วนผู้เป็นซือแป๋หลังจากถ่ายทอดยอดวิชานี้ให้แก่ศิษย์ ตัวเองก็ไม่อาจใช้ออก ไม่เช่นนั้นต้องเผชิญทัณฑ์อย่างอนาถ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยกราบงั้วนจับซาหังเป็นอาจารย์ แต่ไม่พอใจที่ได้รับยอดวิชาเพียงแขนงเดียว

มันต้องการสำเร็จยอดวิชาทั้งหมด

ดังนั้นหลังจากที่มันเรียนรู้เคล็ดวิชาอาทิตย์พันดวงจากงั้วนจับซาหัง ก็นำเคล็ดวิชานี้ไปแลกเปลี่ยนกับศิษย์ทรยศของตึกอสนีบาต ได้รับอาวุธอัคคีรนิดหนึ่งชื่อพยัคฆ์อัคคี

มันนำเคล็ดวิชาของสำนักสุขนิยมไปแลกกับอาวุธของค่ายสำนักอื่น ย่อมทราบว่างั้วนจับซาหังไม่ยอมปล่อยปละละเว้นมัน จึงชิงเคลื่อนไหวก่อน โดยทำงานให้กับฉั่วเกีย

บุ้นเจียงพอเสียชีวิต มันก็เข้าสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย

มันกำจัดคนที่ "ไม่เชื่อฟังวาจา" และไม่สะดวกกับการ "จัดการอย่างเปิดเผย" ให้แก่ฉั่วเกีย

มันเองทราบว่าความสำเร็จไม่อาจบรรลุในเวลาชั่วข้ามคืน ก่อนอื่นต้องเพาะสร้างตัวเองให้มีความสำเร็จเหนือธรรมดา

แต่นั่นเพียงเป็นขั้นที่หนึ่ง

หลังจากนั้นยังต้องมีที่พึ่งพิงอันมั่นคง

ทางด้านนี้ นับว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบุ๋นเซาะไง้กับแป๊ะโช้วปวยมีความใกล้เคียงอย่างยิ่ง

แป๊ะโช้วปวยตั้งปณิธานใหญ่ คิดไต่เต้าขึ้นไป แต่พบความล้มเหลวติดต่อกัน ดังนั้นมันหักใจอำมหิต กระทำการโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

แป๊ะโช้วปวยเห็นว่าคนถือกำเนิดเกิดมาต้องมีความสำเร็จ อื่นๆ สามารถเสียสละได้ สามารถปล่อยว่างอยู่ด้านข้าง

ผู้ใดขัดขวางมัน มันจะทำลายผู้นั้น

แต่พฤติการณ์ที่เทียนแก่ตัวเองของมัน ผลสุดท้ายผู้ที่ถูกทำลายคือมันเอง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังลึกซึ้งกว่าแป๊ะโช้วปวย

ไม่เลือกวิธีที่ใช้ยิ่งกว่า

แป๊ะโช้วปวยเลือกด้านที่สว่าง กระทั่งทรยศก็ทรยศอย่างระบือลือลั่น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหาเป็นเช่นนั้นไม่

เนื่องจากมันมีต้นกำเนิดอันต่ำต้อย ดังนั้นยึดถือตัวเองเป็น "บุคคลในความมืด"

ที่มันต้องการคือ "อิทธิพล" มิใช่ความ "มีหน้ามีตา"

นับตั้งแต่มันผุดขึ้นมา ก็คลายวิญญาณดวงหนึ่ง คล้ายภูตร้ายตนหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็เกรงกลัวมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจมัน และไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาจัดการมัน

แม้แต่ฉั่วเกียก็ไม่ล่วงรู้ต้นตอของมันโดยกระจ่าง

แต่ฉั่วเกียทราบว่า วันใดที่แปะโช้วปวยนั่งเก้าอี้ผู้นำอันดับหนึ่งของยุทธจักรนครหลวง ไม่แน่ว่ากล้าก่อการกบฏ บุคคลแรกที่คิดจัดการคือมันเอง

แต่ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเก็บเนื้อเก็บตัว ทั้งเชื่อฟังคำสั่ง

มิหนำซ้ำมีประโยชน์อย่างยิ่ง

มันฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอี บีบบังคับให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าออกจากที่พักพิง ทั้งยังช่วยฉั่วเกียกำจัดง้วนจับซาหังซึ่งถืออำนาจบาตรใหญ่

มันยังอยู่ในเงามืดตลอดเวลา

...เช่นนี้เอื้อประโยชน์แก่มันที่สุด

ซึ่งความจริง มันที่ฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บเพราะมีเหตุผลที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คนอีกประการหนึ่ง

มันเคยไปยังเมืองลกเอี้ยง เสนอยอดวิชาอาทิตย์พันดวง แลกกับฝีมือการใช้พิษของร้านเล่ายี่ห้อกับอุนมึ่ง

อุนมึ่งศึกษาวิชานรลักษณ์ พอพบหน้าก็ปฏิเสธการคบหากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อย่าว่าแต่แลกเปลี่ยนวิชาฝีมือ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผูกใจเจ็บแค้น

การเดินทางไปยังเมืองลกเอียงครั้งนั้นมันยังได้พบกับคนผู้หนึ่ง

เป็นอุนยิ้ว

คุณหนูใหญ่เช่นอุนยิ้วย่อมไม่เห็นมันอยู่ในสายตา แต่มันกลับประทับเงาร่างของสตรีที่คล้ายบุปผาอันเฉิดฉันนางนี้ไว้อย่างลึกล้ำ

อุนยิ้วไม่ทันสังเกตมัน

มันกลับหมายมั่นครอบครองนาง

ทั้งนี้เพราะนางคล้ายคลับคล้ายกับพี่สาวน้องสาวต่างมารดาของตระกูลบุ้น แต่ว่างดงามกว่า เฉิดฉันกว่าพวกนาง

มันต้องได้ตัวนาง
ถึงกับไม่เสียดายกับการข่มขืนนาง
ตอนนั้นมันพบเห็นคนผู้หนึ่งเฝ้าอยู่ข้างกายนางดุจเทพพิทักษ์ทรง

...นั่นคือภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอี
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรู้จักสะกดอดกลั้น ตอนนั้นไม่ได้ลงมือ
อย่างน้อยมันไม่กล้าลงมือที่เมืองลกเอี้ยง
ทั้งนี้เพราะที่นั้นเป็นท้องที่ของอุนมึ่ง
มันรอคอยถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดค่อยลงมือ
แต่ถึงแม้ว่ามันฆ่าภูษาฟ้าไร้ตะเข็บได้ กลับรับบาดเจ็บที่จมูก
ตอนที่อยู่ในเมืองลกเอี้ยง ไม่แน่ว่าอุนมึ่งมีความคิดกำจัดมัน แต่มันพักอยู่ในเมืองลกเอี้ยงอย่างสงบเสงี่ยม ดังนั้นอุนมึ่งไม่สะดวกกับการ ลงมือ

อย่างน้อยอุนมึ่งต้องไว้หน้างัวนจับซาหังบ้าง

อุนมึ่งมีการคบหากับผู้สันโดษภูษาฟ้า ดังนั้นไม่คิดล่วงเกินงัวนจับซาหัง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีอายุไม่มาก แต่เรียนรู้ถึงความอดทน มันรับสืบทอดไหวพริบปัญญาของบุ้นเจียงผู้เป็นบิดา บวกกับเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ทำให้ล่วงรู้ถึงหลักการเอาตัวรอด

ประการนี้ มันแตกต่างกับแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยยิ่งล้มเหลวยิ่งไม่ย่อท้อ ความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญ

แต่ว่ามันตายแล้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับล่วงรู้ว่า มังกรคิดโบยบินชั้นฟ้า ต้องกบดานก่อน

มันถนัดในการกบดาน

และรู้จักซุกงำความทะเยอทะยาน

พวกมันล้วนต่างกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้มีความสามารถเหนือธรรมดา มีฝีมือฮันเลิศล้ำ แต่พอใจในสภาพที่เป็นอยู่ รู้จักหาทางออกที่ดีที่สุด

เขาปล่อยตัวตามสบาย ไม่ว่าขึ้นสูงหรือดกต่ำ ล้วนไม่ผันแปรปณิธาน ไม่เปลี่ยนนิสัยใจคอ

เขาไม่แส่หาความยุ่งยากใส่ตัว กลับตักตวงความสุขสนุกสนาน

นอกจากเรื่องความรัก

เขาพลาดรักหลายครั้งครา แต่ยังไม่กลัวที่จะรัก

...ต่อให้รักคนผู้หนึ่งโดยที่ไม่ถูกรัก ขอเพียงเขารักด้วยความจริงใจ เห็นอีกฝ่ายโชคดีมีสุข เขาก็เบิกบานใจแล้ว

เขาไม่ต้องการสิ่งตอบแทน

แต่ก็ไม่ปฏิเสธผลตอบแทน

ด้านความคิดอ่าน เขาถือหลักช่วยเหลือผู้คน และประกอบกรรมเป็นหลัก หากทำไม่ได้ก็ไม่ยึดติด สามารถรุกถอยได้

เขาเห็นว่าคนไม่จำเป็นต้องเป็น "มังกรโบยบินขึ้นฟ้า"

หากมุ่งมาดปรารถนาเกินไป กลับกลายเป็น "พญามังกรได้ล่านึก"

เขามายังโลกหล้า ถือหลัก "มังกรสถิตพงไพร" ไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาเฉพาะหน้า ปฏิเสธความทุกข์ร้อนเฉพาะหน้า ไม่ยินดีไม่เจ็บปวด ปราศจากสิ่งใดทำร้ายได้

ต่อให้ในชีวิตไม่สมอารมณ์หมายจะเป็นไร ขอเพียงเขากระทำอย่างเต็มที่ มีชีวิตอย่างเบิกบานใจ ไยต้องตั้งปณิธานใหญ่ด้วย

แม้นอยู่ในท้องพระโรงสามารถทำการใหญ่ให้แก่ทวยราษฎร์

มาตรว่าอยู่ในชุมชนก็สามารถรับใช้ชาวบ้านร้านถิ่น ขอเพียงอยู่อย่างสุขสันต์หรรษาก็พอ

นี่เป็นความเห็นของเฮงเซี่ยวเจียะ

แต่สำหรับแป๊ะโข้วปวยหรือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน การ "ไม่ได้รับความสำคัญ" เป็นเรื่องอันปวดร้าว การที่ "กอปรด้วยปัญญาแต่ด้อยโอกาส" เป็นความเปลี่ยวเหงาสุดทนทาน

ดังนั้นเพื่อสร้างความโดดเด่นแก่ตัวเอง แป๊ะโข้วปวยจึงทรยศหักหลัง

ส่วนที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเปลี่ยนจาก "กบดาน" เป็น "ลอยขึ้น"

มันพบกับความสำเร็จทีละน้อย

มันได้รับความไว้วางใจจากฉั่วเกีย

แต่คู่แข่งที่แวดล้อมอยู่รอบกายมันยังมีมามาย ประกอบด้วยลิ้มเส้งซู่ ผู้วิเศษประกายดำ ยิ่มเส้ายิ่มอ่วง จูง้วยเม้ง กระบี่ล้อสุยกัก...

มันต้องโดดเด่นเหนือผู้อื่น ฉั่วเกียจึงมอบหมายหน้าที่สำคัญให้

มันทราบว่าฉั่วเกียเคียดแค้นชิงชังชาวยุทธจักรใดที่สุด

...นอกจากจูกัวะชิงแซแล้ว ผู้ที่ฉั่วเกียเคียดชิ้งที่สุดย่อมเป็นเช็กเสียงเชียง

...ทั้งนี้เพราะเช็กเสียวเชียงสามารถแข็งข้อกับมัน เป็นเหตุให้มันถูกฮ่องเต้พักราชการ สูญเสียอำนาจไปช่วงหนึ่ง

ฉั่วเกียยังเคียดแค้นเช็กเสียวเชียงยิ่งกล่าวเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ช่วงเวลานี้ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับฉั่วเกียทีละน้อย โอกาสที่จะกลับคืนสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดีใกล้เข้ามาทุกขณะ ตอนนี้ฉั่วเกียย่อมต้องกำจัดสิ่งกีดขวางไปก่อน

"สิ่งกีดขวาง" ที่สำคัญย่อมเป็นผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยเช็กเสียวเชียง

ดังนั้นต้องฆ่าเซ็กเสียวเซียง

...มันขันอาสาท่านมหาเสนาดีว่าจะ "ชำระสะสาง" ให้.อง

ฉั่วเกียย่อมยินดี จึงวางตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเข้าร่วมการเจรจา

ระหว่างสุ้ยซุ้งกับเซ็กเสียวเซียง เพื่อจู่โจมสังหารเซ็กเสียวเซียง

วางตัวคนเดียวมันยังไม่วางใจ

ยังเพิ่มกระบี่ล้อสุยกักอีกคนหนึ่ง

คำสั่งของฉั่วเกียคือ...

ผู้ใดฆ่าเซ็กเสียวเซียงได้ หากวันหน้าหอลมพิรุณโปรยตกอยู่ใน

ความควบคุมของฉั่วเกีย มันจะยกตำแหน่ง "หัวหน้าหอ" ให้แก่ผู้นั้น

นี่เป็นความเย้ายวนอันยิ่งใหญ่

...ผู้ใดรับตำแหน่งนี้ เท่ากับเป็นประมุขยุทธจักรนครหลวง

ขอเพียงฉั่วเกียยอมรับตำแหน่งนี้ ค่อยกราบทูลขอให้ฮ่องเต้ทรง

แต่งตั้ง อย่างนั้นเท่ากับเป็นผู้นำยุทธจักรโดยสมบูรณ์

แม้กระทั่งกระบี่ล้อสุยกักยังต้องการ

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเชิงลงมือก่อน

มันตระเตรียมไม้ตายไว้จัดการกับเซ็กเสียวเซียง

มันเชื่อมั่นว่าขอเพียงใช้ "อาวุธลึกลับ" นี้ออกไป เซ็กเสียว

เซียงต้องทอดร่างเป็นซากศพที่เหลาซาอะแน่นอน

ต่อให้การฆ่าเซ็กเสียวเซียง เป็นเหตุให้ผู้คนรู้จักอาวุธลับเฉพาะ

ของมันก็คู่ควร

...ไม่ว่าเวลาและสถานที่ใด การฆ่า "คนมีชื่อ" หรืออีกนัย

หนึ่งคือ "โค่นคนที่มีชื่อเสียงและอำนาจกว่าตนเอง" เป็นการท้าทาย

ชนิดหนึ่ง เป็นความเย้ายวนประการหนึ่ง ไม่ต่างกับแมงเม่าที่บินเข้า

กองไฟ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหมายมั่นว่าต้องลงมือประสบผล เพราะมัน

ตระเตรียมใช้อาวุธอัคคีที่มีอำนาจการระเบิดอย่างรุนแรงนามพยัคฆ์อัคคี

มันดึงอาวุธคู่มือจากในห่อผ้า เปลี่ยนเป็นพยัคฆ์อัคคี ซึ่งประกอบด้วยดินระเบิดร้ายแรงแทน

มันจงใจให้เช็กเสียวเซียงช่วงชิง "ห่อผ้า" ไป

...เมื่อ "ห่อผ้า" อยู่ในมือ หรือว่าอยู่ใต้เท้าเช็กเสียวเซียง ขอเพียงมันกระตุกสายชนวน เช็กเสียวเซียงต้องถูกระเบิดเสียชีวิตแน่นอน

สายชนวนเส้นนี้ เป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขโมยดึง "เส้นด้ายฟ้า" จากภูษาฟ้ามีตะเข็บ ระหว่างการต่อสู้ในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวดแห่งหมู่คณะสร้างฝัน

เส้นด้ายนี้หยุ่นเหนียวและมองไม่เห็น พอดีใช้เป็นสายชนวนระเบิด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นบุคคลที่ยอมศึกษาเรียนรู้จุดเด่นของศัตรู ถึงแม้ว่ามันจะไม่ปล่อยปละละเว้นศัตรูก็ตาม

นี่จึงเป็นความน่ากลัวของมัน

มันใช้เส้นด้ายฟ้าของภูษาฟ้ามีตะเข็บผูกโยงกับพยัคฆ์อัคคีของลุ้ยอุก ขอเพียงมันกระตุกดึง พยัคฆ์อัคคีจะเกิดการระเบิดแล้ว

เช็กเสียวเซียงต้องตายแน่นอน

นี่เป็นแผนสังหารของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ้งปล่อยให้พวกมันลงมืออย่างเต็มที่

พวกนางยินดีอยู่บนภูผา ชมดูพยัคฆาต่อสู้กัน

...ขอเพียงพวกนางไม่ละเมิดของตกลง ไม่สอดมือเข้าไป คนของเช็กเสียวเซียงก็ไม่อาจทำอย่างไรพวกนาง

...พวกนางไม่อาจห้ามมิให้คนของท่านมหาเสนาบดีฆ่าคน

พยัคฆ์อัคคีของลุ้ยอุกร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ

เด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ้งพอได้ยิน "รหัสลับ" ก็ถอนตัว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถอนตัวเป็นบุคคลแรก

ขั้นตอนทั้งหมดผ่านการคำนวณอย่างละเอียดถี่ยิบ ดังนั้นเช็กเสียวเซียงและพวกที่ขึ้นเหลามาต้องตายแน่นอน

น่าเสียดายที่ร้อยคำนวณพันคำนวน ยังคำนวณผิดไปเล็กน้อย

ผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

...เพียงเล็กน้อยก็สามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง

เพียงน้อยนิดสามารถเปลี่ยนแปลงความเป็นตายสำเร็จล้มเหลว รวมถึงสถานการณ์ทั้งแผ่นดิน

การระเบิดชักช้าไปเล็กน้อย

เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ผู้ที่สร้างผลต่างนี้เป็นคนผู้หนึ่ง

คนที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคาดคิดไม่ถึงคนหนึ่ง

...อย่าว่าแค่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แม้กระทั่งเด็กปวยเกียก็ไม่เข้าใจว่า เช็กเสียวเซียงไฉนเหอบหิ้วมันขึ้นเหลามาเข้าร่วมเจรจา

ก่อนหน้านี้มันกับลุ้ยซุ้งวิเคราะห์ถึงตัวบุคคลที่ร่วมทางมากับเช็กเสียวเซียง ทั้งสองย่อมคาดหมายว่าเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย แต่หาได้นับคำนวณซุนฮื้อเข้าไปไม่

คนผู้นี้ไม่มีความสำคัญอันใด ถึงกับกล่าวว่ามีก็ได้ไม่มีก็ได้

แต่ในสายตาของผู้นำที่มองการณ์ไกล แต่ละคนล้วนมีความสำคัญ ขอเพียงวางตัวมันอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม มันจะแสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มที่

ซุนฮื้อเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

ซุนฮื้อขึ้นเหลาพร้อมกับเช็กเสียวเซียงและเอี้ยบ้อเซี้ย

หลังจากนี้ศักดิ์ฐานะในยุทธจักรนครหลวงของมันจะได้รับยกระดับ

สูงขึ้น กลายเป็นบุคคลชั้นแนวหน้า

สำหรับเช็กเสียวเซียง ที่ดึงตัวซุนฮื้อมา เพราะซุนฮื้อมี "ประโยชน์ใช้สอย"

ตอนนี้ถึงเวลาที่ซุนฮื้อจะแสดงความสามารถที่แท้จริงแล้ว

ก่อนหน้านี้เช็กเสียวเซียงได้รับ "ข่าวสาร" ว่า การนัดพบบนเหลาซาฮะ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอาจรุดมา กระบี่ล้อซุยกักก็อาจมาด้วย

ดังนั้นเช็กเสียวเซียงเชิญบุคคลสองคนมารับมือนักฆ่าทั้งสองนี้

คนทั้งสองล้วนแต่แซ่ซุน

หนึ่งคือซุนแชเฮี้ย

หนึ่งคือซุนฮื้อ

ซุนแชเฮี้ยอาสาจัดการกับล้อสุยกัก เหตุผลของมันคือ

"ข้าพเจ้าคิดจัดการมัน เพราะมันเป็นโจรเด็ดบุปผาที่แอบอ้างชื่อข้าพเจ้าข่มขืนย่ำยีสตรี ข้าพเจ้าเตรียมจู่โจมมันในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ นับเป็นการแก้แค้นที่สมใจ ขอให้ท่านส่งเสริมความตั้งใจนี้"

มันชิงชังพฤติการณ์ที่แอบอ้างชื่อสวมรอย นั่นแสดงว่าผู้คนขาดความจริงใจต่อตัวเอง

แน่นอน ไม่เพียงซุนแชเฮี้ย เช็กเสียวเซียงก็ประสบเรื่องราวที่ผู้คนแอบอ้างชื่อของเขากระทำผิดคิดชั่ว

คนมีชื่อเสียงยากหลีกเลี่ยงจากเรื่องเช่นนี้ โดยเฉพาะบนเส้นทางยุทธจักร ย่อมมีคนต่ำช้าแอบอ้างชื่อบุคคลอื่นแสวงหาผลประโยชน์

เช็กเสียวเซียงคร้านที่จะออกมาอธิบายปรับความเข้าใจ

...อธิบายมากความยังยากหลีกเลี่ยงจากการเข้าใจผิด มิสู้นิ่งเฉยไว้

แต่คราครั้งนี้มีข้อยกเว้น

ทั้งนี้เพราะเรื่องเช่นนี้ เกี่ยวข้องกับสตรีดีงาม ตลอดจนชื่อเสียงของซุนแชเฮี้ย ซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นมารราคะ

ซุนแชเฮี้ยระแวงสงสัยว่า ฉั่วเกียใช้ให้ล้อสุยกักก่อการ

แน่นอน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็อยู่ในข่ายต้องสงสัย...ถึงแม้มันยังไม่แน่ใจว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้อาวุธอันใด

ซุนแชเฮี้ยขอร่วมทางมาเอง

ส่วนซุนฮื้อเป็นเช็กเสียวเซียงชักชวนมันขึ้นเหลาด้วยกัน

แม้แต่ซุนฮื้อเองก็ประหลาดใจ

เช็กเสียวเซียงพอพบหน้ามันก็ถามว่า

"ท่านรู้จักพยัคฆ์อัคคีหรือไม่?"

ซุนฮื้อตอบโดยไม่ขบคิดว่า

"นั่นเป็นอาวุธเพลิงอันร้ายกาจของลุ้ยอุกแห่งตึกอสนีบาตแดนกังหนำ"

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเมื่อรู้จัก อย่างนั้นผู้ที่จะรับมือกับดินระเบิดชนิดนี้ต้องเป็นท่านแล้ว"

ซุนฮื้ออดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เพราะว่าท่านแซ่ซุน ท่านความจริงเป็นศิษย์สมาคมทวนวิเศษปากใหญ่ตระกูลซุน รับหน้าที่ป้องกันอาวุธเพลิงของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ...ท่านต้องมีวิธีรับมือกับพยัคฆ์อัคคีอย่างแน่นอน"

เขาตบไหล่ซุนฮื้อ กล่าวเสริมว่า

"ทุกประการล้วนพึ่งพาท่านแล้ว"

ซุนฮื้อถึงกับหลั่งเหงื่อโซมกาย

ตอนนี้มันค่อยทราบว่า ปรกติเซ็กเสียวเชียงคล้ายไม่สนใจเรื่องของมัน แต่กลับล่วงรู้ว่ามันศึกษาหาวิธีการควบคุมอาวุธเพลิง รวมทั้งสิ่งประดิษฐ์ที่ชื่อว่าผ้าห่อกวี

ผ้าห่อกวีเป็นวัตถุพิเศษชนิดหนึ่ง คล้ายผ้าคล้ายฝ้าย มีลักษณะเป็นเนื้อหิน ทั้งเป็นแร่ธาตุ ขอเพียงห่อหุ้มใส่วัตถุระเบิดอย่างทันการณ์จะลดทอนแรงระเบิด ลดอำนาจการทำลายล้างไป

มันคิดค้นและดัดแปลงคุณสมบัติของผ้าห่อกวีนี้อย่างลับๆ หาทราบไม่ว่าเซ็กเสียวเชียงล่วงรู้เรื่องนี้...แม้แต่เรื่องนี้เซ็กเสียวเชียงยังล่วงรู้ เกรงว่าไม่มีเรื่องใดที่เขาไม่ทราบแล้ว

มันคิดค้นผ้าห่อกวี ความจริงเพื่อระวังป้องกันคนของสมาคมทวนวิเศษปากใหญ่ตระกูลซุนเอง

สมาคมทวนวิเศษแดนชานตุงมีศิษย์สองประเภท ประเภทหนึ่งคือรั้งอยู่ที่สมาคมทวนวิเศษแดนชานตุง รับใช้ตระกูลซุนไปชั่วชีวิต อีกประเภทหนึ่งคือออกจากสำนัก ขจรขจายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

ศิษย์ที่ออกจากสำนัก สมาคมทวนวิเศษมีวิธีจัดการอยู่สองประการ

หนึ่งคือปล่อยให้พวกมันออกท่องยุทธจักร ถึงกับสนับสนุนส่งเสริมพวกมันออกมาท่องยุทธจักร

อีกประการหนึ่งกลับตรงข้าม

นั่นเป็นศิษย์ที่ถูกสั่งห้ามมิให้ออกจากสมาคมทวนวิเศษ ผู้ใดฝ่าฝืนถือเป็นศิษย์ทรยศ

ยกตัวอย่างเช่นซุนแขแง้กับซุนอิ่วเลียก สมาคมทวนวิเศษให้การสนับสนุนพวกมันออกท่องยุทธจักร ส่วนซุนแขเฮี้ยกับซุนฮื้อความจริงถูกสั่งห้ามมิให้ออกจากสำนัก

เหตุผลเพราะว่าพวกมันทราบเรื่องมากเกินไป

...ล่างรู้ความลับและวิชาการของสมาคมทวนวิเศษมากเกินไป

สมมติเช่นซุนแชเอี้ย เคยเข้าร่วมงานจัดสร้างอาวุธเพลิงเถิงเถิงเถิง เมื่อมันออกจากสมาคมทวนวิเศษ เหล่าผู้อาวุโสตระกูลซุนจึงระแวดระวังในตัวมัน

ส่วนซุนฮื้อเคยเข้าร่วมประชุมควบคุมอาวุธเพลิงของสมาคมทวนวิเศษ ผ้าห่อกวีที่ซุนฮื้อมีอยู่ ก็เป็นผลจากการคิดค้นของเหล่าผู้อาวุโสตระกูลซุน ที่ใช้ต้านทานอาวุธเพลิงของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ

พวกมันย่อมไม่ต้องการให้ซุนฮื้อออกจากสมาคมทวนวิเศษ เพราะกริ่งเกรงความลับรั่วไหลออกไป

แต่สมาคมทวนวิเศษเกิดความวุ่นวาย ในที่สุดรั้งตัวผู้คนไว้ไม่ได้

ซุนแชเอี้ยถอนตัวจากมา

ซุนฮื้อเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย

แต่ซุนฮื้อกลัวว่าสมาคมทวนวิเศษจะส่งคนมาฆ่ามัน

เนื่องจากมันทราบว่าอาวุธเพลิงของสมาคมทวนวิเศษหาเป็นรองตึกอสนีบาตแดนกังหนำไม่ ดังนั้นจึงชักชวนการใช้ผ้าห่อกวีป้องกันตินระเบิด จุดประสงค์เพื่อรับมือคนของตระกูลซุน หาใช่ใช้จัดการกับตึกอสนีบาตแดนกังหนำไม่

คิดไม่ถึงคราครั้งนี้กลับใช้เป็นประโยชน์

เช็กเสียวเชียงสั่งให้ซุนฮื้อร่วมทาง

ซุนฮื้อพอพบเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ก็จับตาดูมันโดยไม่คลาดสายตา

มันพบเห็นเส้นด้ายฟ้านั้นแต่แรก

มันดิ่นเต้นดึงเครียด

แต่มันลิงโลดยิ่งกว่า

ทุกผู้คนล้วนมีเวลาแสดงออก

ตอนนี้ถึงรอบของมันแล้ว

จะดีชั่วต้องแสดงรอบนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

บทบาทของท่านต้องแสดงให้เต็มที่ เสียงปรบมือถือเป็นผลรับไม่คาดหมาย เพียงกลัวไม่มีผู้คนชื่นชมเท่านั้น

ภายหลังเหตุการณ์เรื่องนี้ บทบาทของซุนฮื้อได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่างมาก

ที่บรรจุอยู่ในหอผ้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เป็นพยัคฆ์อัคคีจริงๆ

พยัคฆ์อัคคีเป็นดินระเบิดอันร้ายกาจ พอกระตุกสายชนวนจะเกิดการระเบิดทันที

ซุนฮื้อกลับพุ่งตัวเข้าไป ใช้ "ผ้า" ผืนที่ห่อหุ้มร่างซุนแชเฮี้ยหอบหิ้วขึ้นเหลา คลุมใส่พยัคฆ์อัคคีอย่างรวดเร็ว

พริบตานั้น ซุนฮื้อบังเกิดความรู้สึกคล้าย "แย่งชิงอาหารกับเสือร้าย" ขึ้น

มันถึงกับแว่วเสียงระเบิดดังที่ข้างหู

มันรู้สึกร่างกายฉีกขาดออก แต่มือ เท้า ศีรษะ แม้กระทั่งสะดือ ยังเคลื่อนไหวได้เป็นปรกติ

มันลงมือห่อหุ้มพยัคฆ์อัคคีไว้ การระเบิดของพยัคฆ์อัคคีจึงเชื่องช้าไปวูบหนึ่ง

เพียงวูบเดียวก็ใช้ได้แล้ว

ซุนฮื้อรวบผ้าห่อกวีที่ห่อหุ้มพยัคฆ์อัคคีขึ้น

มันโยนพยัคฆ์อัคคีซึ่งมีอำนาจการทำลายอย่างรุนแรงไปยังซอกมุมที่ไร้ผู้คนของเหลาซาฮะ

หลังจากนั้นจึงเกิดการระเบิดขึ้น

พยัคฆ์อัคคีพอถูกผ้าห่อกวีห่อหุ้มไว้อำนาจแรงระเบิดก็ลดลงกว่า

เต็ม และส่งผลกระทบถึงชั้นล่าง

นั่นหมายถึงเหลาชั้นล่างกับชั้นสอง ส่วนแรงระเบิดต่อเบื้องสูง
เผลงอย่างมาา เช็กเสียวเชียงและพวกพากันลอยตัวขึ้นสูง

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เหลาซาอะยังถูกระเบิดทำลายยับเยิน

เพียงแต่ไม่สามารถทำร้ายที่เจิดแห่งแผ่นดิน เด็กปวยเกีย สุ้ยซุ้ง
เช็กเสียวเชียง ซุนแชเอี้ย เอี้ยบ้อเซี้ย รวมทั้งซุนฮื้อ

ทั้งหมดสามารถพุ่งปราดออกจากเหลาซาอะทันท่วงที โดยไม่ถูก
ระเบิดทำร้าย

เพราะเหตุนี้เช็กเสียวเชียงจึงไล่ตามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่พุ่งปราดออกจากเหลาเป็นบุคคลแรกคล้าย
มังกรร้ายตัวหนึ่ง

ที่ด้านหลังมันกลับตามติดด้วยมังกรบินตัวหนึ่ง

...มังกรบินแขนเดียวตัวหนึ่ง

มังกรบินจู่โจมใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินด้วยพิโรธ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหลียวหน้าไปรับศึกอย่างรีบร้อน ขณะเดียว
กันเหลาซาอะเกิดการระเบิดขึ้น ส่งผลกระทบถูกทั้งสองจนตกวูบลงไป

ทั้งสองร่วงหล่นลงพร้อมกับเศษชิ้นส่วนของสิ่งปลูกสร้าง ทาง
หนึ่งร่วงลิ่วทางหนึ่งรุกรับ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในยามนี้คล้ายสุนัขป่าที่รับ
เคราะเจ็บ ส่วนเช็กเสียวเชียงเสมือนเสือดาวที่พุ่งกระโจนใส่ ทุกกระบวน
ท่าดุร้ายอำมหิต คิดพิสูจน์ความเป็นความตายกับนักฆ่าอันดับหนึ่งแห่ง
แดรหลวง

แต่แล้วประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง
ประกายกระบี่เย็นเยียบแวววาว
เผ็ดร้อนและชั่วร้าย
เพลงกระบี่แปลกประหลาดยิ่ง

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าโดยแง่มุม จากสภาวะจู่โจมเป็นไปไม่ได้ที่จะจู่โจมสังหารเช่นนี้ และไม่สามารถประสบผลเช่นนี้

นี่มิใช่ฝีมือ

หากแต่เป็นเพลงเท้า

ทั้งไม่เพียงเป็นเพลงกระบี่ที่แม่นยำ

ทั้งยังเป็นเพลงกระบี่ราวฝันร้าย

นี่เป็นกระบี่ในฝัน

กระบี่ล้อสุยกักยังไม่จากไป

มันแม้รับบาดเจ็บ ทุกผู้คนเข้าใจว่ามันไปแล้ว แท้ที่จริงมันเร้นกายกลับมาดุจภูตร้าย ซ่อนตัวบนชายคาเหล่าสุรา รอให้เช็กเสียวเชียงออกมา เพื่อจู่โจมสังหารซ้ำ

มันแม้รับบาดเจ็บ

แต่ความคิดต่อสู้ยังไม่ดับสูญ

มันยังสามารถจู่โจมกระบี่

ใช้ออกด้วยกระบี่ในฝัน

มันหมายมั่นสังหารเช็กเสียวเชียง

กระบี่เปรียบกับท่ากระบี่ที่หลังฉากกั้นบนเหลาซาอะเมื่อครู่ ยังเกรี้ยวกราดกว่า ดุร้ายกว่าและน่ากลัวยิ่งกว่า

เช็กเสียวเชียงทุ่มเทสติสมาธิกับการไล่ล่าจู่โจมที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เขาอาจคาดฝันไม่ถึงว่า กระบี่ล้อสุยกักซุ่มรอเขาอยู่ที่นี้ ใช้กระบี่ในฝันจู่โจมใส่เขา

กระบี่นี้คล้ายความฝัน

คล้ายภาพหลอน

ทั้งคาดคิดไม่ถึง ทั้งไม่อาจต้านทานรับได้

เห็นแน่ชัดว่าเช็กเสียวเชียงต้องถูกกระบี่ทำร้ายแล้ว

พลันปรากฏประกายกระบี่สีเขียวสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมา

กระบี่นี้พอใช้ออก ถึงกับขับใบหน้าของกระบี่ล้อสุยกักซึ่งหลับตาเจ่โจมกระบี่จนเป็นสีเขียวเข้ม

คนใช้กระบี่คือซุนแชเฮี้ย

มันแม้ถูกกระบี่ทำร้ายบาดเจ็บ แต่ยังสดับฟัง ยังเฝ้ารอคอยยังสะสมกำลัง เตรียมใช้กระบี่สังหารต่อกระบี่ล้อสุยกัก

อานุภาพของกระบี่นี้ ยังเกรี้ยวกราดกว่า รุนแรงกว่าพยัคฆ์ดัคคีอีก

เรื่องราวในโลกความจริงไม่มีความยุติธรรม

...หากมีความยุติธรรม คนคงไม่ยิงนก นกไม่จิกกินหนอน หนอนไม่กัดแทะใบไม้ ต้นไม้ก็ดูดซับดินหล่อเลี้ยงลำต้น

...หากเพื่อความยุติธรรม แมวไม่สามารถจับมุสิก มุสิกไม่อาจขโมยกินอาหาร อย่างนั้นจะให้ผู้ใดเลี้ยงแมว ผู้ใดเลี้ยงดูมุสิก? หากเพื่อความยุติธรรม มุสิกไม่อาจขโมยกินอาหาร จะให้ผู้ใดเสี้ยงมุสิก? อย่างนั้นพยัคฆ์ ราชสีห์ และจตุบทรับประทานอะไร?. หากถกถึงความยุติธรรม คนไม่อาจรับประทานเนื้อ ยิ่งไม่อาจทำร้ายสิ่งมีชีวิต อย่างนั้นคนไยมิใช่ต้องอดตาย ต้องสูญพันธุ์ไปแต่แรก?

คนถือกำเนิดเกิดมา มีการแบ่งยากดีมีจน มาตรว่าทั้งหมดอาศัยความเพียรพยายามและการต่อสู้ดิ้นรน เพื่อเปลี่ยนแปลงชะตา แก้ไขความเป็นอยู่ให้ดี แต่ถึงอย่างไรต้นกำเนิดที่แตกต่างระดับการต่อสู้ดิ้นรนที่ต่างกัน ยิ่งอย่าว่าแต่มีคนโชคดีและมีคนโชคร้าย พรสวรรค์ขีดความสามารถก็แตกต่าง ยังมีรูปร่างหน้าตาและสุขภาพพลานามัยที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ส่งผลต่อชีวิตในภายหลัง เรื่องราวในโลกไหนเลยรักษาความยุติธรรมได้?

อย่างน้อยไม่มีความยุติธรรมโดยเด็ดขาด

อาจบางทีจิตวิญญาณของผู้กล้า อยู่ที่ทวงถามความยุติธรรมให้แก่ผู้ด้อยโอกาส หรือถูกปรักปรำให้ร้าย

แต่นั่นสมควรบอกว่าเป็นความเที่ยงธรรมหาใช่ความยุติธรรมไม่

...มาตรว่าแตกต่างอยู่บ้าง แต่เป็นการทวงถามความชอบธรรม ช่วยให้ผู้คนคลายความตับแค้นเคืองขุ่นลง

สำหรับคนธรรมดาทั่วไปเห็นว่า ควรที่จะกล้ำกลืนฝืนทนรับการกดขี่ข่มเหง แต่ในฐานะผู้กล้าพานคิดทวงถามความยุติธรรม นี่อาจเป็นคุณสมบัติพิเศษของผู้กล้าที่ "แม้นทราบว่าไม่พึงกระทำหากยังกระทำ"

แต่มีบ้างบางคนพอถือกำเนิดเกิดมา คล้ายอยู่ในสภาพเผชิญหน้า ราวกับว่าหากไม่เผชิญหน้า ก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้

สมมติเช่นพยัคฆ์กับราชสีห์ เหยี่ยวกับงู คนรุ่นใหม่กับชนชั้นเก่าในบ้านเมือง ต้องต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย

พวกมันไม่คล้ายแมวกับสุนัข วัวกับแพะ ฉั่วเกียกับจูเมี่ยง เชักเสียวเชียงกับสุ้ยก้วง ซึ่งบางครั้งสามารถต้ารงอยู่ร่วมกัน จับมือกันดิ้นรนหาทางออก

อาจบางทีพวกเขากับพวกมันแข็งกร้าวเกินไป เป็นเหตุให้ไม่ยอมรับอีกฝ่าย ไม่สามารถคงอยู่ร่วมกัน

แต่เชักเสียวเชียงก็แข็งกร้าวยิ่ง ซุนแชเฮี้ยกลับช่วยเหลือเขาเสนอหน้าจัดการกับล้อสุยกักทุกคราว หรือเป็นบาปกรรมแต่ชาติปางก่อน ขณะที่ล้อสุยกักมุ่งจู่โจมกระบี่ไล่เชักเสียวเชียง หรือว่าผูกพันความแค้นตั้งแต่ชาติก่อน?

ผู้ใดทราบได้?

ทั้งหมดเพียงทราบว่าล้อสุยกักจู่โจมกระบี่ไล่เชักเสียวเชียง จู่โจมโดยไม่ทันระวังป้องกัน

แต่ซุนแชเฮี้ยก็ใช้กระบี่ต่อล้อสุยกัก

ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน

แนวทางกระบี่ชัดแจ้งยิ่ง

หากล้อสุยกักหมายมั่นสังหารเช็กเสียวเซียงให้จงได้ ตัวมันก็ไม่ทันปิดป้องต้านทานกระบี่ของซุนแชเฮี้ย

มันเองก็ต้องตายแน่นอน

เช็กเสียวเซียงหาได้สนใจท่าจู่โจมของมันนี้ไม่

เขายังไล่ติดตามที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เขาคล้ายมั่นใจว่ากระบี่ของล้อสุยกักไม่อาจทำร้ายเขา ซุนแชเฮี้ยต้องใช้กระบี่ช่วยเหลือเขาแน่นอน

เดิมพันครั้งนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง

...หากแม้นล้อสุยหักใจอำมหิต เร่งกระบี่เร็วกว่านี้ หรือว่าซุนแชเฮี้ยเชื่องข้าลงวูบ รีรอสักเล็กน้อย เขาก็ต้องจบชีวิตกลางอากาศ

แต่เขายังมุ่งมั่นจู่โจมสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

บุคคลเช่นเขาขอเพียงตัดสินใจเรื่องหนึ่ง เห็นว่าคู่ควรกับการเสี่ยง ก็ไม่หวาดหวั่นระย่นย่อ ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

เขาถือเป็นหน้าที่ที่ไม่พึงปฏิเสธ

ไม่นำพากับความเป็นตาย

ช่วงเวลานี้คนที่ "รับช่วง" มีความสำคัญยิ่ง

กาลก่อนเช็กเสียวเซียงหลงไว้วางใจกู่เซียะเชี้ยว เป็นเหตุให้พบกับความพินาศ

การศึกครั้งนี้เขามอบหมายหน้าที่ให้กับซุนฮื้อก่อน จากนั้นฝากความรับผิดชอบอยู่ที่ซุนแชเฮี้ย

เขาไว้วางใจคนผิดหรือไม่?

เขาไม่

ซุนแชเฮี้ยทุ่มเทใช้กระบี่ของเขา เปรียบกับการปะทะกระบี่กับกระบี่ล้อสุยกักในเหลาซาฮะ ยังเกรี้ยวกราดยิ่งกว่า

เมื่อครู่ตอนอยู่ภายในเหลา ล้อสุยกักทลายฉากกั้นจู่โจมกระบี่ซุนแชเฮี้ยแหวกห่อผ้าใช้กระบี่ตามหลัง ผลสุดท้ายซุนแชเฮี้ยถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ จนบัดนี้ยังปรากฏโลหิตหยดหยาด

ยามนี้มันลอยตัวจู่โจม ผลจากการลงมือเป็นเหตุให้หยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน แต่เพลงกระบี่กลับเกรี้ยวกราดกว่า โศกซึ้งยิ่งกว่า

...หรือว่าคนผู้นี้ยิ่งบาดเจ็บยิ่งอาจหาญ ยิ่งเพลี่ยงพล้ำยิ่งดุดัน?

สองคนสองกระบี่เผชิญพบกัน ปะทะกันอีก คล้ายสุนัขป่าบนพื้นดินสองตัว คล้ายมังกรเวหาสองตัวพันตูกันวุ่นวาย

สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง

หากล้อสุยกักฆ่าเซ็กเสียวเชียง ซุนแชเฮี้ยจะฆ่ามัน

ซุนแชเฮี้ยต้องตรึงกระบี่ล้อสุยกักจนตาย

บทที่ 4

สตรีที่สุดจะหนั่ง

เท้ากระบี่ของล้อสุยกักเห็นแน่ชัดว่าจะฟันถูกหว่างเอวเช็กเสียว-เซียงแล้ว

หากกระบี่นี้ฟันถูกเป้าหมาย เช็กเสียวเซียงต้องถูกฟันขาดเป็นสองท่อนแน่นอน

แต่กระบี่ของซุนแชเฮี้ยก็คุกคามถึงกลางหลังของล้อสุยกัก

หากล้อสุยกักหมายมั่นสังหารเช็กเสียวเซียง ก็ต้องถูกกระบี่ซุนแชเฮี้ยแทงทะลุร่างไป

หากล้อสุยกักรั้งกระบวนท่ากลับมาป้องกันตัว ซุนแชเฮี้ยจะ ่ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ รุกไล่ล้อสุยกักเข้าตาจน

กล่าวกันว่าต้องถึงคราคับขัน ค่อยเห็นถึงน้ำใสใจจริง เมื่อถึงเวลาเผชิญอุปสรรค ค่อยดูออกว่าผู้ใดเป็นวีรบุรุษ กระบี่คมกล้าเกิด

จากการฝน ดอกเหมยกระจายหอมในความเหน็บหนาว

ยามนี้ล้อสุยกักแสดงออกถึงฝีมือเหนือธรรมดา

มันพลันตีลังกาตลบหนึ่ง

มันความจริงใช้กระบี่ต่อเช็กเสียวเชียง พอตีลังกาขึ้นไป กระบี่นี้เปลี่ยนเป็นฟันใส่ศีรษะด้านหลังของซุนแชเฮี้ย

ล้อสุยกักพอเปลี่ยนแปลงท่าร่าง กระบี่ของซุนแชเฮี้ยก็ไม่ต้องทิ่มแทงต่อไปแล้ว

ทั้งนี้เพราะหากทิ่มแทงไป เพียงแทงใส่อากาศธาตุ

แต่ซุนแชเฮี้ยพลันเปลี่ยนสภาวะกระบี่

มันตวัดเชี่ยกระบี่ขึ้นไป

ขณะเดียวกัน กระบี่ของล้อสุยกักฟันถึงศีรษะของซุนแชเฮี้ยแล้ว

ซุนแชเฮี้ยถึงกับรู้สึกหนังศีรษะชาด้าน พลังความเย็นแล่นใส่หน้าผาก เบื้องหน้าสายตามีแต่ประกายเย็นเยียบจับตา

เห็นแน่ชัดว่าซุนแชเฮี้ยต้องถูกกระบี่ผ่าร่างออกเป็นสองเสี่ยงแล้ว

แต่แล้วกระบี่หยุดนิ่งไว้

ไม่ได้ฟาดฟันลง

เหตุใดไม่ฟันลง?

ล้อสุยกักไม่มีเหตุผลที่ไว้ไมตรีต่อซุนแชเฮี้ย

...ซุนแชเฮี้ยเปิดฉากจู่โจมใส่ล้อสุยกักสองครั้งครา บุคคลเช่นล้อสุยกักไหนเลยย่อมปล่อยปละละเว้นซุนแชเฮี้ย?

ซุนแชเฮี้ยหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา พลังกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามคล้ายกรีดหนังศีรษะมันขาดออกแล้ว

มันไม่ได้เคลื่อนไหว

แต่ล้อสุยกักไม่เคลื่อนไหว

ทั้งนี้เพราะคมกระบี่ของซุนแชเฮี้ยพาดกับขาอ่อนของมัน

เท้าซ้ายของมันถูกพลังกระบี่ของซุนแชเฮี้ยคุกคามจนแข็งทื่อชาด้าน

ขอเพียงมันฟันกระบี่ลง เท้าซ้ายของมันก็ถูกซุนแชเฮี้ยฟันขาดสะบั้น

เท้ากระบี่ที่ขาดสะบั้น ยังสามารถทำร้ายซุนแชเฮี้ยหรือไม่?

ไม่ทราบได้

ก่อนที่เท้าจะขาดสะบั้น สามารถผ่าใบหน้าซุนแชเฮี้ยออกเป็นสองซีกหรือไม่?

ไม่ทราบได้

ล้อสุยกักไม่มีความมั่นใจ

...หากมันใช้มือจู่โจมกระบี่ ยังสามารถยันต่อไป

ซุนแชเฮี้ยถูกกระบี่ของมันจ่อใส่ศีรษะ จะช้าเร็วไม่อาจยืนหยัดสืบไป

ขอเพียงมันประคองตัวเอาไว้ ต้องได้ชัยแน่

แต่ตอนนี้มันไม่อาจประคองตัวต่อไป

ทั้งนี้เพราะมันตีลังกากลางอากาศ ใช้เท้าแทนกระบี่

มันได้แต่หยุดร่างอยู่กลางอากาศวูบหนึ่ง สุดท้ายต้องตกวูบลง

ดังนั้นมันพุ่งเฉียงๆออกไป

มันร่อนลงยังที่ห่างไปเจ็ดเชียะ ทราบว่าตัวเองพลาดโอกาสจู่โจมสังหารศัตรูสำคัญผู้นี้ไป

ทุกผู้ตนปาดเหงื่อแทนซุนแชเฮี้ย

ซุนแชเฮี้ยกลับปาดโลหิต

...หน้าผามันถูกประกายกระบี่สะกิดทำร้าย โลหิตไหลซึมออกมา

พร้อมกับหยาดเหงื่อ

มันสกัดการจู่โจมสังหารเชือดเฉือนของล้อสุยกักได้อีกครั้ง

ทั้งสองปะทะกันภายในกับภายนอกของเหลาซาอะ ผลจากทุ่มเทพลังฝีมือเพลงกระบี่เข้าหาญหัก กลับทำความเข้าใจกันและกันอย่างลึกซึ้ง

กระบี่ล้อสุยกักหอบหายใจอยู่บ้าง

ล้อสุยกักเปลี่ยนกระบวนท่า ตีลังกากลางอากาศ จากนั้นหยุดร่างไว้ชั่วขณะ มาตรว่าเพียงชั่ววูบ แต่ก็สูญเสียพลังลมปราณอักโข

เสื้อผ้าบริเวณมือขวาของมันมีรอยกระบี่เส้นหนึ่ง คำนวณจากสภาวะกระบี่นี้ อย่างน้อยต้องตัดเส้นเอ็นฉีกกล้ามเนื้อของมัน

แต่ที่ปากแผลเผยเห็นผิวเนื้อเหวอหวะ ได้ผิวหนังเป็นสีเทาทะมึน หามีโลหิตไหลหลั่งออกมาไม่

มันก็ไม่มีท่าทีข่มความเจ็บปวดแต่อย่างไร

...หรือว่ามือของมันความจริงพิการ?

...เนื่องจากมือพิการ มันจึงฝึกปรือเท้ากระบี่อันลือลั่น?

...การใช้เท้าแทนกระบี่ สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงกว่าใช้มือจู่โจมกระบี่มากนัก ตำแหน่งแง่มุมก็แปลกประหลาดกว่ามากนัก

ดังนั้นสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากเป็นพิเศษ

ผมตำขลับของมันปรกลงมาปิดหน้าผากปิดบังตาซ้ายของมันไว้

มันใช้ตวงตาข้างหนึ่งจ้องมองซุนแชเอี้ยเขม็งนิ่ง คล้ายกับจะตรึงอีกฝ่ายไว้ จากนั้นถามว่า

"ท่านไฉนคอยรังควานเรา?"

ซุนแชเอี้ยตอบว่า

"เพราะว่าท่านฆ่าสหายเรา"

ล้อสุยกักเชิดหน้ากล่าวว่า

"เราฆ่าคนมากเกินไปแล้ว"

"อย่างน้อยท่านไม่สมควรฆ่าคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ซุนอิ่วเลียก* มันเป็นสมาชิกของตระกูลเรา"

ล้อสุยกักยิ้มอย่างโศกซึ้ง กล่าวว่า

"เราไม่ได้ฆ่ามัน ค่ำคืนนั้นผู้ที่ฆ่าคนไม่เพียงเราคนเดียว"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ แต่ค่ำคืนนั้นท่านกับมันล้วนลงมือ...หากพวกท่านไม่ลงมือ เลียกตั่วกอ (พี่ใหญ่) คงไม่ตาย"

ล้อสุยกักทราบว่า "มัน" ที่ซุนแชเฮี้ยเอ่ยถึง เป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินซึ่งประมือกับเช็กเสียวเซียง

ซุนแชเฮี้ยกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นข้าพเจ้าลงมือต่อท่าน ขอเพียงข้าพเจ้าสกัดท่านเอาไว้ เช็กเสี้ยวเซียงก็สามารถจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

ล้อสุยกักกล่าวว่า

"ท่านไฉนคอยช่วยเหลือเช็กเสียวเซียง?"

ซุนแชเฮี้ยไม่ตอบคำ

ล้อสุยกักเหลียวดูวงต่อสู้แวบหนึ่ง ในที่สุดสลัดผมยาว กระทืบเท้ากล่าวว่า

"ตกลง รอจนเราฝึกท่าสังหารในฝันสำเร็จ พวกเราค่อยพบกันในฝัน"

กล่าวจบผละจากไป

จากไปอย่างรวดเร็วกว่าเมื่อขามาอีก

---

* รายละเอียดอยู่ในสุดยอดศัตราวุธตอนเศียรหมู่มังกร

แต่ในสายตาของซุนแชเอี้ย พบว่าฝีเท้ามันชวนเชอยู่บ้าง
แสดงแน่ชัด เท้าซ้ายมันชาเป๋พิการ
...มันใช่ถูกพลังกระบี่ของซุนแชเอี้ยทำร้าย เช่นเดียวกับที่ซุนแชเอี้ยถูกประกายกระบี่สะกิดทำหน้าผากหรือไม่?
ซุนแชเอี้ยมองดูมันผละจากไป ลูบคลำกระบี่พึมพำว่า
"ตกลง พบกันในฝัน"
ชีวิตเช่นความฝัน
สักวันหนึ่งมันจะได้ฝันเห็นกระบี่ในฝันจริงหรือ?
อย่างนั้นฝันเห็นกระบี่ หรือฝันว่าประลองกระบี่?

เช็กเสียวเชียงทราบว่าขณะที่ตัวเองไล่ล่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ที่เบื้องล่างอย่างน้อยมีผู้คนแปดร้อยคนคิดฆ่าเขา
แต่ขอเพียงคนเหล่านี้ลงมือ จะมีผู้คนอย่างน้อยเก้าร้อยคนช่วยเหลือเขา
หลายปีมานี้ เขาไม่เพียงมีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร ประการสำคัญยิ่งคบหาสหายไม่น้อย ทำงานให้แก่ทั้งหมดไม่น้อย คนเหล่านี้ล้วนไม่ปล่อยให้เขาตกตาย
เขาได้รับการสนับสนุนจากผู้คนกลุ่มใหญ่
ดังนั้นตำแหน่งของเขายิ่งมายิ่งมั่นคง
...ระหว่างพวกเขาเพราะสร้างความสัมพันธ์ที่พึ่งพากันและกันเฉกเช่นเขากับซุนแชเอี้ย
ซุนแชเอี้ยหลังจากถูกขับออกจากสมาคมทวนวิเศษ ซุนอิ่วเลียก แสดงความเห็นอกเห็นใจมัน จากนั้นซุนอิ่วเลียกกับซุนแชแง้เข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย หลังจากที่ซุนแชเอี้ยเข้าสู่นครหลวง ถูกกล่าวหาว่าก่อคดีข่มขืนแล้วฆ่าสตรีดีงาม แต่ซุนอิ่วเลียกกับซุนแชแง้ล้วนไม่

ยอมเชื่อ คอยแก้ข้อกล่าวหาให้แก่ซุนแชเฮี้ย

ไม่นานให้หลัง ซุนอิ่วเลียกเข้าร่วมปลงพระชนม์ฮ่องเต้ กลับถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฆ่าทิ้ง ผู้ที่ล้อมสังหารสี่เลิศล้ำตระกูลใหญ่ยังมีผู้วิเศษประกายตำ กระบี่ล้อสุยกัก กับยิ้มเล้ายิ่มอวง

ซุนแชเฮี้ยมีชื่ออื้อฉาว ความจริงไม่คิดรั้งอยู่ในนครหลวง แต่มันต้องการแก้แค้นให้แก่ซุนอิ่วเลียก อย่างน้อยต้องฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้วค่อยจากไป

ดังนั้นซุนแชเฮี้ยทำความตกลงกับเช็กเสียวเซียงว่า ในพวกเขาผู้ใดลงมือต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อีกคนหนึ่งจะรับหน้าที่จัดการกับศัตรูเข้มแข็งอื่น

การนัดพบที่เหลาซาฮะในวันนี้ เช็กเสียวเซียงได้รับแจ้งจากสาย ซึ่งวางอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง คาดการณ์ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับล้อสุยกักจะซุ่มจู่โจมเขา จึงส่งข่าวต่อซุนแชเฮี้ย

ดังนั้นซุนแชเฮี้ยกลายเป็น "ห่อผ้า" บนหลังของซุนฮื้อ ถูกนำขึ้นเหลาซาฮะ

พวกเขาประสานงานกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ซุนแชเฮี้ยตรึงล้อสุยกักไว้ เช็กเสียวเซียงก็ไล่ล่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เช็กเสี่ยวเซียงไม่เพียงคิดกำจัดขุนพลอันเข้มแข็งของฉั่วเกียยังคิดขจัดภัยให้แก่ยุทธจักรและล้างแค้นแทนซุนแชเฮี้ย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ถูกไล่ล่าฆ่า พลันหยุดร่างกลางอากาศ

นี่เป็นเรื่องยากเย็นยิ่ง ร่างของมันกลับแข็งทื่ออยู่กลางอากาศคล้ายกับถูกผนึกแช่แข็งเอาไว้

มาตรว่านี่เพียงเป็นเรื่องในชั่วพริบตา แต่ก็ยากที่จะกระทำได้

เพียงแต่การกระทำเช่นนี้หามีผลดีอันใดไม่

ถึงกับเป็นผลเสีย

มันหยุดร่างเอาไว้ หมุนตัวเหลียวหน้ากลับมา เช็กเสียวเชียงก็ติดตามทัน ต่อยหมัดออกไป

ยังคงต่อยใส่จมูกมัน

แต่หมัดนี้กลับต่อยใส่อากาศธาตุ

ทั้งนี้เพราะร่างของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตกวูบลงจากกลางอากาศ... อาจบางทีมันไม่อาจหยุดร่างอยู่ต่อไป หรือว่ามันจงใจทิ้งตัวลง

เช็กเสียวเชียงพอต่อยหมัดพลาดผิด ก็เผยช่องโหว่ที่ทรวงอกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฉกฉวยโอกาสเปิดฉากจู่โจม

มันช่วงชิง "สภาวะ" ได้

มันใช้ออกด้วยวิชา "สภาวะกระบี่"

ในแขนเสื้อข้างซ้ายมันพลันพวยพุ่งประกายสีทองนับร้อยพันสายออก

พวยพุ่งอาทิตย์พันตวงออก

นี่ความจริงเป็นท่าไม้ตายที่อยู่ในห่อผ้ามัน ยามนี้กลับซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อข้างซ้าย มันอั้นถึงตอนนี้ค่อยใช้ออก

พอใช้ออกต้องจู่โจมสังหาร

ครั้งกระโน้นภูษาไร้ตะเข็บก็เสียชีวิตภายใต้ท่วงท่าสภาวะกระบี่นี้ ในยุทธจักรไม่ทราบมีนักสู้ผู้กล้ามากน้อยเท่าใด ที่จบชีวิตใต้อาทิตย์พันตวงนี้

เช็กเสียวเชียงเล่า?

เขาต้านทานรับได้หรือไม่?

นี่เป็นท่าไม้ตายของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

หากเปรียบเทียบกัน พยัคฆ์อัคคีเพียงเป็น "อาวุธลับเฉพาะ" ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันคิดใช้อาวุธเพลิงนี้ ดูว่าระเบิดสังหารเช็กเสียวเชียงได้หรือไม่

แต่ที่มันพึ่งพาถือดี เป็นท่าไม้ตาย "อาทิตย์พันดวง"

หรืออีกนัยหนึ่งคือสภาวะกระบี่

มันเชื่อมั่นว่าสามารถอาศัยสภาวะกระบี่นี้โค่นศัตรูที่ขวางหน้าลงทีละคน ไต่เต้าขึ้นไปทีละขั้น

มันแม้ขนานฉายาตัวเองเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่เป้าหมายของมันคือปีนป่ายขึ้นสู่ที่สูง

มันมีที่พึ่งพิงเช่นฉั่วเกีย เชื่อว่าต้องบรรลุถึงปณิธานที่วางไว้

มันต้องการเป็นชาวยุทธจักรที่ควบคุมบู๊ลิ้มส่วนรวมแทนฉั่วเกีย มันฝึกปรือวิชาไม้ตาย เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนี้

...เช่นเดียวกับขุนนางฝ่ายบุ๋นสร้างผลงาน หวังให้เจ้าชีวิตเลื่อนยศตำแหน่ง เช่นเดียวกับนักรบกระโจนเข้าสู่สมรภูมิ เพื่อได้รับการแต่งตั้งจากทางบ้านเมือง

แต่ต่อให้เป็นคนโปรดของฮ่องเต้เสนาบดี ก็มีอยู่อย่างหลากหลาย มิหนำซ้ำต่างมีที่ถือดี ช่างประจบสอพลอ คอยกีดกันผู้ที่เบียดเสียดเข้ามา

บางครั้งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแทบไม่อาจทนทานรับได้

ดังนั้นมันต้องกระทำเรื่องราวอันลือลั่น กระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้

หนึ่งในจำนวนนั้นคือฆ่าเช็กเสียวเซียง

ดูเผินๆ เป็นเช็กเสียวเซียงไล่ติดตามมัน

แท้ที่จริงเป็นมันล่อลวงให้เช็กเสียวเซียงติดตาม จะได้จู่โจมสังหารเศียรหมู่มังกรของยุทธจักรนครหลวงผู้นี้

กระบี่ทะนง

คนถือดียิ่งกว่า

เช็กเสียวเชียงประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย มีความถือดีตลอดมา

หากดูจากเปลือกนอก เขามีสัมมาคารวะ อ่อนน้อมถ่อมตน อาจบางทีมีแต่ตอนใช้กระบี่ ค่อยเห็นถึงความทะนงของเขา แม้แต่กระบี่ของเขายังฉายแสงแห่งความทะนงชนิดหนึ่ง ที่เขาใช้ออกเป็นเพลงกระบี่ที่ฝันโชคชะตา

เขาพอใช้กระบี่ออก ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดิน สุดฟ้าสุดดินคล้ายมีแต่เขาคนเดียว

มีเพียงกระบี่เดียว

กระบวนท่าเดียว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอใช้สภาวะกระบี่ออก หมัดของเช็กเสียวเชียงก็วกกลับมา

วกกลับใส่ตัวเอง

เสียงปงเมื่อหมัดนี้ต่อยใส่ชายโครงของเขาเอง

ที่ข้างเอวของเขาสะพายกระบี่

หมัดของเขาต่อยใส่ฝักกระบี่

เสียงอึงอลเมื่อกระบี่มังกรเขียวพวยพุ่งจากฝัก ตกอยู่ในมือของเขา

ประกายสีเขียวกระจายจ้า

คมกระบี่ยืดชยายออก

เช็กเสียวเชียงพอลงมือ ก็ใช้ออกด้วยท่าสังหารในเพลงกระบี่หนึ่งอักษร นามชักหนึ่งกระบี่ด้วยพิโรธ

ตอนนี้เขามิเพียงชักหนึ่งกระบี่ด้วยพิโรธ ยังชักกระบี่ตลอดทาง

เขาลอยตัวอยู่กลางอากาศ เผยช่องโหว่ที่ทรวงอก ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันทิ้งตัวลง ใช้วิชาสภาวะกระบี่ใส่ทรวงอกของเขา

เช็กเสียวเชียงกลับทะยานขึ้นฟ้า จู่โจมจากบนลงล่าง ใช้ออกด้วยท่าชักหนึ่งกระบี่ด้วยพิโรธ

กระบี่กราดเกรี้ยวราวกับบุปผาที่บานอย่างโกรธแค้นดอกหนึ่ง

สำนึกกระบี่ทะนงองอาจ ไม่นำพากับโชคชะตา

กระบี่มังกรเขียวนี้สามารถต่อต้านสภาวะกระบี่ที่เจิดจ้าดุจอาทิตย์พันดวงหรือไม่?

ที่เจิดแห้งแผ่นดินพอแผ่พุ่งสภาวะกระบี่ออก รางกดาวูบลง

พริบตานี้ มันไม่แน่ใจว่าสภาวะกระบี่ของตัวเองสามารถจู่โจมสังหารเช็กเสียวเชียงได้หรือไม่

แต่ไม่ว่าเช็กเสียวเชียงต้านทานรับสภาวะกระบี่ของมันได้หรือไม่ มันนับว่าถอยร่นลงมาอยู่ในจุดที่ปลอดภัยแล้ว

เพียงแค่การใช้สภาวะกระบี่ของมันสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงยิ่ง มันต้องฟื้นฟูโดยเร็ว

มันมีศัตรูมากมาย

มันไม่อาจเปิดโอกาสให้ผู้คนฉกฉวยได้

ดังนั้นต่อให้เป็นเวลาที่ตกลงสู่พื้น จะฉวยโอกาสสูดลมหายใจโคจรพลัง

...มันยังมีท่าจู่โจมสุดท้าย

แต่ทุกประการต้องรอจนมันฟื้นฟูเรี่ยวแรงก่อน

ดังนั้นแขนซ้ายของมันแผ่พุ่งสภาวะกระบี่ คนตกวูบลงอย่างเร่งร้อน ทางหนึ่งเร่งโคจรพลังรวมกำลัง ทางหนึ่งสำรวจทั้งสี่ทิศเปิดทางหากมีผู้ใดลอบทำร้ายมัน มันสามารถระวังป้องกันอย่างทันท่วงที

บุคคลเช่นมันไม่อาจชะล่าใจได้

ไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้

แค่มันยังผิดพลาดได้

ทั้งนี้เพราะสองเท้ามันพอเหยียบย่ำใส่พื้นศิลาของถนนกางเกง

เหลือง ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงร้องดัง "จู่โจม" คราหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหลียวหน้าไป

ก่อนที่มันจะเห็นศัตรูคู่ต่อสู้ กลับเห็นหมัดข้างหนึ่ง

หมัดที่ใหญ่โตยิ่ง

และอยู่ใกล้ยิ่ง

หมัดนี้พอดีต่อยใส่จมูกมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรู้สึกหน้ามืดวูบหนึ่ง ร่างปลิวลิ่วไปด้านหลัง

หากมิใช่มันกอปรด้วยความคิดต่อสู้อันแข็งกล้า มีความอดทนเหนือธรรมดา พอพบว่าผิดท่าชิงใช้พลังกระแทกตั้งจมูกตัวเองหักไปก่อน เพื่อลดอาการเจ็บปวดของเศษตั้งจมูกแทงไปในใบหน้า มันคงสลบสิ้นสติไป คืบคลานลุกไม่ขึ้นแล้ว

มันคาดคิดไม่ถึงว่า ผู้ที่ดักรออยู่ด้านหลัง พุ่งหมัดใส่จมูกของมันกลับเป็นเซ็กเสียวเซียง

เซ็กเสียวเซียงไม่ได้อยู่กลางอากาศ

มีแต่กระบี่ที่คงอยู่

กระบี่มังกรเขียวของเขาคล้ายมังกรท่องนภา บินร่อนอยู่กลางฟ้า ปะทะกับสภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ แต่ไม่ปรากฏลางแพ้

แต่เซ็กเสียวเซียงไม่ได้ถือกระบี่

เขาคุมกระบี่ด้วยลมปราณ

ตัวเขาไม่ได้อยู่กลางอากาศ อย่างนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอใช้สภาวะกระบี่แล้วทิ้งตัวลง เขาก็สามารถทิ้งร่างลงสู่พื้น ทั้งยังตกถึงพื้นก่อนที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก้าวหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเมื่อกระทำได้ เซ็กเสียวเซียงไม่มีเหตุผลที่ทำ

ไม่ได้...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับลืมนึกถึงก้าวนี้ไป

ก้าวนี้บังเกิดผลต่างอย่างใหญ่หลวง แตกต่างจนสามารถกำหนดความเป็นความตายได้

กระบี่มังกรเขียวของเซ็กเสียวเชียงหักหาญกับสภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่กลางอากาศ จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย สะกดจนผู้คน ปากอ้าตาค้างไป

แต่เซ็กเสียวเชียงยังตามล้างที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโดยไม่ลดละ ทั้งนี้เพราะเขารับปากผู้คนสองคนว่า ต้องปลิดปลงสังหารนักฆ่าอันลี้ลับชั่วร้ายผู้นี้ให้จงได้

เซ็กเสียวเชียงนับว่าล่วงรู้มันโดยลึกซึ้ง อย่างน้อยหยั่งรู้ทุกความเคลื่อนไหวของมันโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

มิหนำซ้ำเซ็กเสียวเชียงมุ่งเป้าอยู่ที่จมูกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...นั่นเป็นปากแผลเพียงแห่งเดียวบนร่างที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ทั้งเป็นช่องว่าง ยิ่งเป็นจุดอ่อนของมัน

ในที่สุดเซ็กเสียวเชียงต่อยถูกเป้าหมาย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้มลงแล้ว

ผู้คนในบริเวณล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ผู้คนส่วนใหญ่ชมดูไม่เข้าใจว่าเซ็กเสียวเชียง "แบ่งภาคแยกร่าง" ได้อย่างไร กระบี่มังกรเขียวปะทะกับสภาวะกระบี่ของศัตรูได้อย่างไร พวกมันเพียงทราบว่า การศึกครั้งนี้มิเพียงไม่เคยพบเห็น กระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา

มีเพียงน้อยคนที่ดูออกว่า พลังการฝึกปรือของเซ็กเสียวเชียงเรรลุถึงขั้นกระบี่สัมพันธ์จิตใจ กระบี่และจิตสำนึกหลอมรวมเป็นหนึ่ง กระบี่อยู่ในมือหรือไม่ คนคู่ในวงต่อสู้หรือไม่ ล้วนไม่มีความสำคัญ

แม้แต่เด็กปวยเกียกับซุนแชเฮี้ย ซึ่งเคยเห็นเช็กเสียวเชียงหาญสู้กับกวนฉิกยังฉุกคิดว่า ค่ำคืนที่อยู่บนตึกเก่าตระกูลอัน เช็กเสียวเชียงหาได้ใช้เพลงกระบี่เช่นนี้ไม่

...หรือว่าเช็กเสียวเชียงพอเผชิญกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับถูกกระตุ้นชีดความสามารถในการต่อสู้ขึ้นมา?

ชีดความสามารถในการต่อสู้นี้น่ากลัวไปแล้ว

โดยเฉพาะบ้อเช้งซึ่งคุ้นเคยกับเช็กเสียวเชียง บังเกิดความตื่นตระหนกเป็นพิเศษ

บ้อเช้งเคยทราบจากทิชิ่วว่า เพลงกระบี่หนึ่งอักษรของเช็กเสียวเชียงไร้ผู้ต่อต้าน ยามนี้ได้เห็นเช็กเสียวเชียงแสดงฝีมือออกมา คาดว่าอีกฝ่ายคงฝึกปรือเพลงกระบี่ที่เกือบสามร้อยปีนี้ยังไม่มีผู้คนฝึกปรือสำเร็จได้

เป็นวิชากายไร้ปีกหงส์คมอาวุธคู่ชนาน จิตมีมังกรเขียวเชื่อมสัมพันธ์ไว้

หากแม้นเช็กเสียวเชียงฝึกปรือสุดยอดเพลงกระบี่นี้สำเร็จ เกรงว่าฝีมือที่ใช้ไม่เพียงนี้เท่านั้น

การต่อสู้ไม่เพียงนี้เท่านั้นจริงๆ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ถูกหมัดต่อยจนหลั่งโลหิตโชมหน้า กลับดีดปราดขึ้นจากพื้น

มันมิเพียงไม่ล้มลง ทั้งยังแยกเขี้ยวกางเล็บโถมใส่ศัตรู

ตั้งจมูกของมันแหลกละเอียด

ใบหน้าบิดเบี้ยวผิดสารรูป

แต่ความคิดต่อสู้ยังไม่สิ้นสูญ

มันในยามนี้คล้ายภูตร้ายตนหนึ่ง คล้ายฆาตรอันคลุ้มคลั่ง โถม

ใส่เช็กเสียวเซียง

มันใช้พยัคฆ์อัคคีแล้ว

สภาวะกระบี่ของมันก็จู่โจมพลาดผิด

ตัวมันรับบาดเจ็บสาหัส

ตามเหตุผลมันสมควรมีสภาพเฉกเช่นคันเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้า

หรือว่ามันยังมีท่าจู่โจมสังหารอันร้ายกาจกว่านี้ยังไม่ใช้ออก?

คำตอบคือมี

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพุ่งตัวขึ้น ตวงมือซ้ายหวดลง เท้าขวาถีบยันจากตำแหน่งทิศพิสดาร เท้าซ้ายเตะกราดอย่างรวดเร็ว ทุกกระบวนท่าล้วนดุดันอำมหิต คล้ายคิดเสี่ยงชีวิต

แต่ที่น่ากลัวที่สุดคือ มือขวาของมันขยับเบาๆ คราหนึ่ง

ที่ขยับเป็นแขนเสื้อ

หากเป็นคนที่อยู่ในระยะใกล้ อาจได้ยินเสียงพึบเบาๆ คราหนึ่ง

หากเป็นคนที่สายตาแหลมคม อาจเห็นประกายสีเงินรูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายสีเงินอันเฉิดฉัน บังเกิดเสียงดังกระหึ่มอย่างแผ่วเบานี้ กลับเป็นสุดยอดอาวุธลับในอดีตกาล ปัจจุบัน รวมถึงอนาคต นามสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน

ตามคำร่ำลือ ครั้งกระโน้นพรรคอำนาจทุ่มเทสรรพกำลัง สรรพปัญญา สรรพวิชาการ จัดสร้างสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินเพื่อมอบเป็นของขวัญวันเกิดปีที่สี่สิบของลี้ติ้มจิว ผู้เป็นหัวหน้าพรรครวมสามชุด

เข็มวิเศษชุดหนึ่งมีจำนวนสิบเก้าเล่ม รวมทั้งสิ้นห้าสิบเจ็ดเล่ม แต่ระหว่างการจัดสร้าง กลับสูญหายไปเล่มหนึ่ง

ฟังว่าสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินทั้งสามชุดนี้ไม่ใช้ออกก็แล้ว

กันไป พอยิงจู่โจมออก ไม่มีผู้ใดหลบหลีกรอดพ้น และไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้

หากถูกเข็มยิงใส่ ก็ไม่มีตัวยาใดรักษาได้

มาตรว่าสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินจัดสร้างสำเร็จก่อน และสร้างเป็นจำนวนมาก พรรคอำนาจคงไม่ล่มสลาย อย่างน้อยไม่พินาศย่อยยับเพียงนั้น

เข็มวิเศษนี้ออกแบบคิดค้น ผ่านการหลอมสร้างจากหน้าดำตระกูลฉั่ว และชุบตีโดยตระกูลถังแดนเสฉวน จากนั้นมอบให้มือพิสดารตระกูลปันจัดสร้าง แต่ปันปัวโพ่ยแห่งตระกูลปันทำตกหล่นไปเล่มหนึ่ง สะกิดความสงสัยแก่ชนชั้นผู้นำพรรคอำนาจ ลงมือจู่โจมทำลาย สร้างความเสียหายแก่มือพิสดารตระกูลปันอย่างใหญ่หลวง

สุดท้ายสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินทั้งสามชุดนี้เป็นศิษย์ทรยศของมือพิสดารตระกูลปันนามปันเกี๊ยกเม้งจัดสร้างสำเร็จ

ปันเกี๊ยกเม้งฉายาขอบฟ้าเส้นเดียว ทั้งนี้เพราะสองตามันทั้งเล็กทั้งเรียว เปลือกตาทั้งหนาทั้งเกิดรอยสาก ดูเผินๆ คล้ายตาบอด แต่ว่ามันมิเพียงมีสายตาเจิดจ้า มองเห็นวัตถุยามวิกาล ฝีมือการประดิษฐ์สิ่งของก็ประณีตพิสดาร น่าเสียดายกระบอกเข็มที่มันจัดสร้างออกมามีจุดบกพร่องอยู่บ้าง

อาจบางทีเพราะข้อบกพร่องเล็กๆ นี้ ทำให้สิบเก้าเข็มวิเศษขึ้นฟ้าลงดินมีช่องโห่วให้ทำลายได้

ครั้งกระโน้นหัวหน้าพรรคอำนาจลี้ดิ้มจิวสั่งให้พ่อบ้านพรรคอำนาจเร่งรัดปันเกี๊ยกเม้งแก้ไขข้อบกพร่องนี้ แต่ยังไม่สำเร็จลุล่วง พรรคอำนาจก็ถูกล้มล้างไป

หลังจากที่หัวหน้าพรรคลี้ดิ้มจิวเสียชีวิตเข็มวิเศษทั้งสามกระบอกนี้ก็ตกอยู่ในมือผู้อื่น

สองในจำนวนนั้นคือบุ้นเจียงสองพ่อลูก

...พรรคอำนาจล่มสลาย ชนชั้นผู้นำล้มตาย ดังนั้นค่ายสำนักในยุทธจักรประกาศว่าจะขจัดเภทภัยให้สิ้นซาก ฉวยโอกาสไล่ล่าฆ่ากากเดนที่หลงเหลือของพรรคอำนาจ

แม้กระทั่งทางบ้านเมืองก็ไม่มีข้อยกเว้น

ทั้งก่วงได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ปราบมิจฉา แท้ที่จริงฉวยโอกาสกวาดทรัพย์ที่พรรคอำนาจขูดรีดมา โดยมอบหมายให้คนสนิทหลายคนดำเนินการ

ในจำนวนนั้นรวมทั้งบุ้นเจียง

บุ้นเจียงดูออกว่า สาวกพรรคอำนาจที่หลงเหลือเฉกเช่นตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง ไม่ควรแก่การสนใจ ดังนั้นมุ่งเป้าไปยังผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพรรคอำนาจ

มันเลือกตัวปันเกี๊ยกเม้ง สั่งให้กรมราชทัณฑ์จับตัวปันเกี๊ยกเม้ง

ภายใต้ทัณฑ์ทรมาน ปันเกี๊ยกเม้งยอมรับสารภาพ ส่งมอบสิ่งของที่มีอยู่ออกมา

หลังจากที่มันรับสารภาพ และส่งมอบให้ ก็ได้รับแต่ความตาย

บุ้นเจียงย่อมไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตสืบไป

บุ้นเจียงค้นได้ข้าวของจากมันไม่น้อย รวมทั้งสิบเก้าเข็มวิเศษขึ้นฟ้าลงดินซึ่งยิงจากกระบอกชดลวดสองอัน ส่วนอีกอันหนึ่ง ปันเกี๊ยกเม้งให้การว่ามอบต่อหัวหน้าพรรคอำนาจ ซึ่งหัวหน้าพรรคอำนาจอาจมอบให้พ่อบ้านศึกษาค้นคว้า แต่ท่านพ่อบ้านก็บวางไว้ที่ใด ไม่มีผู้ใดทราบได้

ทั้งนี้เพราะพ่อบ้านชิ่งก็เสียชีวิตแล้ว

บุ้นเจียงเก็บรักษากระบอกเข็มวิเศษไว้กระบอกหนึ่ง อีกกระบอก

ทนึงมอบให้บุ้นเซาะไง้พกติดตัว

...บุตรชายจะอย่างไรเป็นบุตรชาย

...จะอย่างไรเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็เก็บรักษาอาวุธลับชิ้นนี้เอาไว้

ดังนั้นมันทราบว่าตัวเองต้องไม่พ่ายแพ้

และต้องไม่ตาย

ทั้งนี้เพราะมันยังมีไม้ตายสุดท้าย

ไม้ตายสุดท้ายของยอดฝีมือที่แท้จริง มักเป็นท่าจู่โจมที่มีอำนาจการทำลายรุนแรงที่สุด กล้าแข็งที่สุด น่ากลัวที่สุด

ดังนั้นเหล่านักสู้ผู้กล้าที่ชุมนุมอยู่ละแวกถนนกางเกงเหลือง ถนนเจ็บปวด ตรอกรวดร้าว ช่องทางโพกผ้าเขียว และถนนเสื้อครามได้เห็นอาวุธลับตลอดจนวิธีการใช้ชนิดนี้แล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นอาวุธลับอันน่ากลัวชนิดนี้มาก่อน

ทั้งนี้เพราะผู้ที่รับทราบอานุภาพของมันล้วนจบชีวิตไปแล้ว

เข็มวิเศษกระบอกนี้พอยิงออก มาตรว่าสามารถใช้ใหม่ แต่มีปัญหาวุ่นวายยิ่ง

หนึ่ง มันต้องติดตั้งกลไกใหม่ หากใช้ต่อในทันทีทันควัน อาจเป็นเหตุให้กระบอกขดลวดเกิดการระเบิดออก

สอง หากจะใช้กระบอกเข็ม ต้องมี "เข็มวิเศษ" เข็มนี้พอยิงใส่ร่างศัตรู จะจมหายไปในร่าง ทั้งชอนไชถึงหัวใจ คิดถอนดึงกลับออกมา ย่อมลำบากยากเย็นยิ่ง

สาม ขดลวดของกระบอกเข็มนี้ละเอียดอ่อนยิ่ง การติดตั้งต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง ไม่เช่นนั้นมิเพียงใช้การไม่ได้ กลับทำร้ายตัวเอง

ดังนั้นกระบอกเข็มนี้ ใช้ได้เพียงครั้งเดียา หากคิดใช่ใหม่ ต้อง

เสียเวลาสูญเสียแรงกายแรงใจ มิหนำซ้ำกลไกขดลวดก็มีประสิทธิภาพไม่เหมือนเดิม

เพราะเหตุนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ใช้อาวุธลับขนิดนี้โดยพร่ำเพรื่อ

นับตั้งแต่มันถือครองกระบอกเข็มสิบเก้าเข็มวิเศษ ชิ้นฟ้าลงดินได้ใช้ออกเทียงสองครั้ง

ครั้งแรกใช้จัดการกับศัตรูที่มีฝีมือกล้าแข็งกว่ามันมากมาย ฉายาฟ้าซ่อนเร้นย่อเยียะ

คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ไม่ว่าใช้พลังฝีมือหรือกระบวนท่าใดต่อมัน ขอเพียงมันใช้ออกด้วยเคล็ด "ซ่อน" ก็จะฮุบกลืนวิชาฝีมือของศัตรูเอาไว้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้แต่ใช้กระบอกเข็มนี้

ฟ้าซ่อนเร้นย่อเยียะฮุบกลืนเข็มเข้าไป แต่แล้วต้องจบสิ้นชีวิต

การศึกครั้งนั้นสร้างชื่อให้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มาตรว่าทั้งหมดไม่ทราบว่ามันเอาชนะอย่างไร ทั้งนี้เพราะระหว่างการต่อสู้ หามีบุคคลอื่นอยู่ด้วยไม่

อีกครั้งหนึ่งใช้จัดการกับมือดีร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ฉายาหนึ่งรังผึ้งเจ็ดสังหารอุนชุ้ยเต้ง

อุนชุ้ยเต้งมีวิธีการแพร่พิษเจ็ดชนิด อาวุธลับอาบยาพิษหนึ่งรังผึ้งของมันขอเพียงใช้ออกไปก่อน ศัตรูมีแต่หนทางตายสายเดียว

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชิงเป็นฝ่ายยิงเข็มวิเศษทั้งสิบเก้าเล่มเปลิดชีวิตอีกฝ่าย

หลังจากนั้นมันหักห้ามตัวเองไม่ใช้ไม้ตายชนิดนี้

...อาวุธลับเฉพาะของคนผู้หนึ่ง ย่อมอย่าให้ผู้คนคำนวณออกได้

หากผู้คนคำนวณออก ก็ไม่ถือว่า "ลับเฉพาะ"

แม้แต่ดอนทีมันต่อสู้กับภูษาฟ้ามีดะเข็บ มันแม้รับบาดเจ็บยังไม่ใช้ไม้ตายสุดท้ายนี้

ดอนนี้มันใช้แล้ว

ใช้จัดการกับเช็กเสียวเชียง

เมื่อกดปุ่มกลไกของอาวุธลับนี้ จะบังเกิดเสียงดังสดใส ประกายสีเงินอ่อนจาง ทั้งยังแฝงกลิ่นหอมรวยริน

มันถึงกับรู้สึกว่าข้อมือชาวูบคราหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชมชอบความรู้สึกเช่นนี้

ทั้งนี้พราะมันทราบว่าสิบเก้าเข็มวิเศษ สิ้นฟ้าสุดดินยิงออกไปแล้ว พริบตาที่กลไกขดลวดสั่นสะเทือน มีส่วนาระทบถึงกล้ามเนื้อเส้นเอ็น จนขาวูบคราหนึ่ง

เข็มยิงออกไปแล้ว

...เช็กเสียวเชียงต้องตายแน่นอน

มันไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายใดๆ

เช็กเสียวเชียงโค่นมันล้มลงต่อหน้าผู้คน มันต้องฆ่าเช็กเสียวเชียงให้จงได้ ไม่เช่นนั้นไม่อาจยืนหยัดอยู่ในยุทธจักรนครหลวงอีก ไม่อาจเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอีกต่อไป

...ต่อให้ชาวยุทธจักรทราบว่ามันครอบครองอาวุธลับเฉพาะนี้ ก็ต้องใช้ยิงสังหารศัตรูเบื้องหน้าแล้วค่อยว่ากล่าว

เมื่อล้มลงต้องลุกขึ้น

ล้มในที่ใดก็ลุกขึ้นจากที่นั้น

ผู้ใดทำให้มันล้มลง มันจะให้คนผู้นั้นไม่มีวันลุกขึ้นตลอดกาล

เรื่องราวในโลกมักเหนือความคาดหมาย

บางครั้งท่านตั้งใจไปเยี่ยมคำนับคนผู้หนึ่ง แต่ไม่พบพาน บน

เส้นทางขากลับ กลับพบกับสหายเก่าที่จากกันนานปี ย่อมเป็นความปีติยินดีอย่างไม่คาดหมาย

บางคราท่านหลงรักคนผู้หนึ่ง แต่ไม่กล้าเอ่ยปาก สุดท้ายค่อยทราบจากสหายว่า นางก็แอบหลงรักท่าน เพียงแต่ขณะที่ท่านทราบนางพกความผิดหวังจากไปแล้ว

เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้
แต่เหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเรื่องดี

สำหรับกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เรื่อง "ไม่คาดหมาย" นี้มิใช่เรื่องดีแน่นอน

มันคาดคำนวณไม้ตายสุดท้ายของตัวเองนี้ ต้องเหนือความคาดหมายของเซ็กเสียวเซียง ดังนั้นมันกล้ำกลืนความเจ็บปวดร้าว ตอบโต้ไล่เซ็กเสียวเซียง

ที่มันคาดฝันไม่ถึงคือ เซ็กเสียวเซียงหาได้เหนือความหมายไม่ เซ็กเสียวเซียงกำลังรอคอยการจู่โจมนี้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขยับแขนเสื้อข้างขวา ยิงสิบเก้าเข็มวิเศษสั้นฟ้าสุดดินออก

แขนเสื้อข้างซ้ายที่ว่างเปล่าของเซ็กเสียวเซียงก็ขยับเช่นกัน
หลังแขนเสื้อไม่มีมือ แต่ติดตั้งกระบอกยาวเนื้อโลหะอันหนึ่ง

ที่แตกต่างคือ กระบอกเข็มซึ่งผูกติดกับข้อศอกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตรงปลายแหลมเจาะรูเล็กละเอียดสิบเก้ารู สำหรับยิงเข็มวิเศษออก แต่กระบอกยาวในแขนเสื้อของเซ็กเสียวเซียงไม่ได้เจาะรู หากแต่ค้านเป็นโพรงๆ หนึ่ง

โพรงของกระบอกยาวบังเกิดเป็นพลังวังวนขุมขุมหนึ่ง
พลังขุมนี้บอกว่าใหญ่ไม่ใหญ่ บอกว่าเล็กไม่เล็ก ไม่ถือว่าอ่อนแรง และไม่ถือว่ากล้าแข็งเกินไป เพียงแต่ดึงดูดเข็มบินซึ่งยิงออกจาก

กระบอกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ไปยังกระบอกโลหะของเขาจนหมดสิ้น

ไม่เพียงแต่สิบเก้าเขี้ยวพิเศษ ชิ้นฟ้าลงดินที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยิงออกถูกดูดเข้าไป แม้กระทั่งตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ถูกดูดเข้าไป

ทั้งนี้เพราะที่ข้อศอกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผูกกระบอกเข็มไว้

แขนขาดของเช็กเสียวเซียงคล้ายติดตั้งแม่เหล็กขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง มิหนำซ้ำเกิดแรงดึงดูดต่อกระบอกเข็มในแขนเสื้อของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นพิเศษ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอยิงพลาดผิด คนก็ถลาเสียหลักลอยลิ่วเข้าหาเช็กเสียวเซียง

จากนั้นมันเห็นหมัดข้างหนึ่งพุ่งสวนมา

มันรู้สึกมืดทะมึนคราหนึ่ง

หมัดและความมืดทะมึนกลับกลายเป็นดาวทองระยิบระยับ

ในที่สุดมันได้ยินเสียงดั้งจมูกของตัวเองหักแหลกละเอียดซ้ำ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยกมืออุดจมูกทรุดตัวลง เลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา แต่มือขวาของมันยังถูกแขนเสื้อข้างซ้ายของเช็กเสียวเซียง "ดูด" ติดเอาไว้ ไม่อาจเยนดึงกลับไป

มันยังคงถูกหมัดต่อยใส่

เช็กเสียวเซียงยังต่อยซ้ำที่ดั้งจมูกของมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทั้งเจ็บปวด ทั้งหน้ามืดวูบวาบ แต่ยังไม่ล้มลง

ตอนแรกมันรู้สึกสมองลั่นอึงอล จากนั้นที่ดั้งจมูก หว่างคิ้ว และเหนือริมฝีปากคันยุบยิบ คล้ายมีตัวหนอนสองตัวหรือมีอันใดเล็ดออกมา มันก้มศีรษะลง เลือดกำเดาก็ฉีดพุ่งออกจากจมูก ยามนี้มันต่อยเจ็บแปลบปลาบจับใจ

มันรับบาดเจ็บสาหัส

แต่มันไม่ร้องครวญคราง และไม่ร้องขอความกรุณา

มันทราบว่าคราครั้งนี้ตัวเองจบสิ้นแล้ว

เช็กเสียวเชียงกลับล่วงรู้ไม้ตายสุดท้ายของมัน

มันทราบว่าตัวเองล่วงเกินผู้คนมากเกินไป ต้องไม่มีผู้คนมาช่วยเหลือมัน ตอนนี้ฉั่วเกียยังไม่คิดเป็นศัตรูกับเศียรหมู่มังกรอย่างเปิดเผย ดังนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะส่งคนมาช่วยเหลือมัน อย่าว่าแต่ฉั่วเกียใช้ให้มันมาฆ่าเช็กเสียวเชียง ที่แท้ต้องการให้มันฆ่าเช็กเสียวเชียง หรือถูกเช็กเสียวเชียงฆ่าทิ้ง หรือว่ามันกับเช็กเสียวเชียงล้วนตกตายตามกัน มันยังไม่ทราบชัด

คนผู้หนึ่งเป็นขุนนางใหญ่ จะไม่ให้ผู้คนทำความเข้าใจมันอย่างถี่ถ้วนแจ้ง ขุนนางบ้านเมืองล้วนเป็นเช่นนี้

ตอนนี้มันเพียงฝากความหวังที่ตึกหกหุนครึ่ง

...จะอย่างไรมันกับคนของตึกหกหุนครึ่งเป็นแนวร่วมเดียวกัน หากมันตกตาย ตึกหกหุนครึ่งก็ไม่ได้ประโยชน์อันใด ทั้งไม่มีค่ารายงานต่อฉั่วเกีย

มันยังภาวนาให้เช็กเสียวเชียงชะล่าเลินเล่อ

ขอเพียงชะล่าเลินเล่อ มันสามารถตอบโต้กลับไป

ที่เร็ดแห่งแผ่นดินซึ่งคุ้นกับการเห็นคู่ต่อสู้วิงวอนขอความกรุณาจากมัน ทั้งกระเสือกกระสนดิ้นรน สุดท้ายยังตายใต้เงื้อมมือมัน วันนี้กลับตกอยู่ในจุดอับเช่นนี้

มิหนำซ้ำมันตั้งจมูกหัก เลือดกำเดานองหน้า เจ็บปวดรวดร้าวจับใจ ครึ่งชีกร่างยังถูกเช็กเสียวเชียงควบคุมไว้

"หัวหน้าหอโปรดไว้ชีวิตผู้คน"

ในที่สุดผู้ที่ "ช่วย" มันปรากฏกายแล้ว

แต่นี่ทั้งมิใช่เด็กปวยเกียออกปาก และมิใช่สุ้มเสียงของลุ้ยซุ้ง

เป็นผู้ใดที่ไม่คำนึงถึงการสร้างความไม่พอใจแก่เช็กเสียวเชียง เสนอหน้าออกปกป้องมัน?

แว่วเสียงเช็กเสียวเชียงดังว่า

"ท่านก็เห็นแล้วว่ามันลอบทำร้ายข้าพเจ้าก่อน"

...ที่น่ากลัวคือ กระบี่มังกรเขียวเล่มนั้นไม่ทราบกลับคืนสู่ในมือเช็กเสียวเชียงตั้งแต่เมื่อใด ทั้งยังจ่อใส่หว่างคิ้วมัน

ทีเจ็ดแห่งแผ่นดินรู้สึกถึงความเย็นเฉียบของคมกระบี่เป็นอย่าง

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้เจ็บปวด แต่ไม่กล้าเคลื่อนไหว

อย่างน้อยไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม

คนผู้นั้นส่งเสียงจากกลางถนนว่า

"ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฆ่ามันเพื่อป้องกันตัว เป็นเรื่องที่ชอบด้วยเหตุผล"

"แต่ตอนนี้ท่านสยบมันไว้แล้ว หากยังยืนกรานฆ่าฟันต่อหน้าผู้คน เกรงว่าไม่มีคำอธิบายได้"

"มือปราบที่หนึ่ง หากข้าพเจ้าปลดปล่อยมัน ท่านสามารถรับประกันว่ามันจะไม่ก่อการร้ายอีกหรือ? อย่าลืมว่าคนผู้นี้มีส่วนเกี่ยวพันกับคดีใหญ่ในนครหลวงสิบกว่าราย"

"เนื่องด้วยมันมีส่วนเกี่ยวพันกับคดีใหญ่ในนครหลวงนับสิบคดี ทั้งยังเป็นคดีเข่นฆ่าทำร้ายเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ดังนั้นวันนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ท่านปลดปล่อยมัน หากแต่ขอให้ท่านส่งมอบตัวคนผู้นี้แก่ข้าพเจ้า เพื่อที่พวกเราจะได้ดำเนินคดีกับมัน"

ในที่สุดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทำความเข้าใจเรื่องหนึ่ง

คนผู้นี้ไม่ได้มาช่วยเหลือมัน

หากแต่จับตัวมันไปดำเนินคดี
คนผู้นี้ย่อมเป็นบ้อเช้ง
...เช่นนี้ก็ดี อย่างน้อยไม่ถึงกับตายใต้เงื้อมมือเซ็กเสียวเซียงในบัดดล
นี่ก็เป็นความหวังประการหนึ่ง
ได้ยินเซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า
"แต่หากให้ปลดปล่อยมันในลักษณะนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ"
หัวใจของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตกวูบลง
มันกล่าวเสริมขึ้นว่า
"เราก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ"
เซ็กเสียวเซียงส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าโค่นท่านภายใต้การต่อสู้อย่างยุติธรรม ท่านมีอันใดไม่ยินยอมพร้อมใจ?"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า
"เพราะการต่อสู้ครั้งนี้ไม่ยุติธรรม"
เซ็กเสียวเซียงทวนคำว่า
"ไม่ยุติธรรม? ท่านใช้อาวุธลับ ดินระเบิดและท่าจู่โจมสังหารต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับมือได้ ยังบอกว่าไม่ยุติธรรม?"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า
"เราใช้ท่าสังหารไม่น้อย แต่ท่านล่วงรู้อาวุธลับเฉพาะของเราโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ สมมติเช่นสิบเก้าเซ็มวิเศษ ขั้นฟ้าลงดิน หากมิใช่ท่านล่วงรู้ล่วงหน้า หรือมียอดคนอื่นช่วยเหลือ ต่อให้ท่านทราบว่าอาวุธลับนี้มีอานุภาพเพียงไหน ก็ไม่อาจคลี่คลายทำลายได้"
เซ็กเสียวเซียงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลว่า ท่านคิดลงมือจัดการกับข้าพเจ้า"

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านคาดเดาถูกต้อง ข้าพเจ้าสืบประวัติของท่าน สรุปว่าท่านเป็นบุตรชายของได้เท้าบุ้น ในเมื่อได้เท้าบุ้นเคยครอบครองสิบเก้าเขียมวิเศษ สิ้นฟ้าสุดดินกระบอกหนึ่ง อีกทั้งยอดฝีมือที่ตายได้เงื้อมมือท่านก็มีรอยแผลรูเขียม ดังนั้นข้าพเจ้าสงสัยว่าท่านมีอาวุธเขียมเช่นนี้ จึงแจ้งต่อหัวหน้าหอ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยกมือปิดหน้า กลืนเลือดลงคอ กล่าวอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า

"ต่อให้พวกท่านทราบว่ามีกระบอกเขียมเช่นนี้ก็ทำลายไม่ได้ อาศัยพวกท่านยังไม่มีปัญญาทำลายอาวุธลับของพรรคอำนาจได้"

เช็กเสียวเชียงยอมรับว่า

"พวกเราทำลายไม่ได้ แต่มีคนทำลายได้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินให้ความสนใจกับเรื่องนี้ยิ่งกว่าสภาพของมันอีก ดังนั้นถามว่า

"ผู้ใด?"

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงขานรับดังว่า

"เรา"

คนกล่าววาจาอยู่ในกลุ่มคน แต่ตำแหน่งที่มันยืนอยู่แปลกพิเศษยิ่ง

มันทั้งไม่ยืนอยู่ฝ่ายดึกหกหุนครึ่ง และไม่รวมกลุ่มกับหอลมพิรุณโปรย หากแต่อยู่เบื้องหน้าชาวยุทธจักรที่ชมดูความครึกครื้น และประจวบกับอยู่ข้างเก้าอี้ล้อเลื่อนของบ้อเช้ง

คนผู้นี้รูปร่างไม่สูงนัก

ศีรษะล้านเล็กน้อย

แต่คนผู้นี้ให้ความรู้สึกแก่ผู้พบเห็นว่า มันมีสติแจ่มใส ทั้งอารมณ์ดียิ่ง

มันยังเป็นคนสุภาพเรียบร้อย มีการศึกษาเป็นอย่างดี

แต่คนผู้นี้มีความสำเร็จซุกง่ำซ่อนเร้นถึงเพียงนี้ จะต้องเป็นบุคคลที่คร่ำโลก ถนัดในการเก็บงำความรู้สึก ไม่ตื่นตระหนกโดยง่าย

บุคคลเช่นนี้อาจให้ความรู้สึกว่าเป็นสุภาพชนที่อ่อนน้อม แท้ที่จริงในใจคุโชนด้วยความคิดต่อสู้ เต็มไปด้วยไหวพริบปัญญา ขึ้นอยู่กับว่าสุดท้ายมันเป็นศัตรูหรือสหายกับท่าน

ได้ยินคนผู้นี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ทั้งหมดสบายดี เราแซ่อุน"

มันกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนว่า

"เราเรียกว่าอุนบุ้น"

มันพอเอ่ยปาก เหล่านักสู้ผู้กล้าบังเกิดความปั่นป่วน พากันซุบซิบว่า

"มันมาแล้ว"

"ขุนพลของอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยงมาถึงนครหลวงแล้ว"

"มันคือแย้มยิ้มอำนวยพรแพร่พิษฆ่าคนอุนบุ้น"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอเห็นคนผู้นี้แสดงตัวออกมา อาการปวดศีรษะ จมูก ใบหน้าส้วนกำเริบขึ้น

เป็นอาการเจ็บปวดยิ่งกว่าเจ็บปวด

มันรู้จักอุนบุ้นผู้นี้

หากท่านเป็นสหายกับมัน มันอาจเป็นสหายที่ดีที่สุด หากเป็นศัตรูกับมัน เกรงว่าเป็นศัตรูที่ยากตอแยยิ่ง

มันเป็นขุนพลคู่ใจของอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยงจริง อุนมึ่งมีขุนพลหนึ่ง

ซ้ายหนึ่งขวา เรียกว่าอุนบุ้น (สุภาพ) และอุนฮั้ว (อ่อนโยน)

คนทั้งสองล้วนสุภาพยิ่ง อ่อนโยนยิ่ง แต่ขออย่าได้ตอแยพวกมันเด็ดขาด

แต่ว่ายังมีคนตอแยกพวกมัน ยกตัวอย่างเช่นสิบเอ็ดคุร้ายภูเขาจับบ้วนซัว เนื่องจากข่มขืนและฆ่าเครือญาติร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนและสตรีของพ่อค้าวาณิช พวกมันและสมุนประจำค่ายสามร้อยห้าสิบเจ็ดคนล้วนถูกแพร่พิษสังหารสิ้น

ยังมีพรรคไม้ราวแห่งภูเขาเชิงเลี้ยงตัว คิดปล้นชิงทรัพย์อุนบุ้นและผู้ร่วมทาง สุดท้ายบริวารทั้งยี่สิบสองคน รวมทั้งหัวหน้าพรรคไม้ราวล่วยอั้งฮู้ถูกพิษจนลูกตาและใบหูหลุดหายไปอย่างละข้าง

ซึ่งความจริง พวกมันเป็นศิษย์น้องของอุนมึ่ง และเป็นมือดีของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน

ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนได้ชื่อว่าถนัดในการใช้พิษ สามร้อยปีมานี้ขยับขยายเป็นร้านยี่ห้อเลิกที่ปรุงยาพิษ ร้านยี่ห้อใหญ่ที่เก็บรักษาพิษ ร้านยี่ห้อตายที่แพร่พิษ ร้านยี่ห้อเป็นที่ขจัดพิษ นับเป็นเสาหลักทั้งสี่ต้น มีบุคคลอันโดดเด่นมากมาย

น่าเสียดายหลังจากที่แยกสาขาออกไป เนื่องจากเข็มมุ่ง และวิธีดำเนินการแตกต่างกัน ระหว่างพวกมันไม่สมัครสามัคคี เกิดการต่อสู้ช่วงชิงภายใน ดังนั้นผู้ที่คิดอ่านมองการณ์ไกลจึงแยกตัวออกจากร้านเล่ายี่ห้อ ก่อร่างสร้างตัวใหม่

ในจำนวนนี้ นับอุนมึ่งมีกำลังกล้าแข็งที่สุด

อุนมึ่งชักชวนมือดีตระกูลอุนออกมาไม่น้อย ทั้งฝึกอบรมคนแซ่อื่น ในจำนวนนี้มีผู้ที่โดดเด่นเป็นพิเศษสี่คน เป็นสื่องครักษ์พิทักษ์อุนมึ่ง ประกอบด้วยอุนบุ้น อุนฮั้ว อุนจื้อเพ้งกับโค้วเทียนอี

ภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอียังเป็นศิษย์รักของอุนมึ่ง

ในจำนวนนี้นับอุนบุ้นกับอุนฮั้วสร้างชื่อในยุทธจักรก่อน หากมิใช่เป็นเรื่องสำคัญ อุนมึ่งจะไม่จัดส่งพวกมันออกมา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยเดินทางไปเข้าพบอุนมึ่งที่เมืองลกเอี้ยง คิดขอเข้าร่วมด้วย แต่อุนมึ่งดูจากรูปลักษณ์ภายนอกของมัน ทราบว่ามิใช่ตัวดี จึงไม่รับตัวไว้

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีโอกาสพบกับอุนบุ้น อุนฮั้วกับภูษาฟ้ามีตะเข็บ

มันทราบว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นบุคคลยากตอแย มันเคยตั้งใจว่าหากวันหน้าขึ้นครองอำนาจต้องกำจัดฆ่าให้หมดสิ้น

เหตุผลคือคนเหล่านี้เคยเห็นมันถูกปฏิเสธที่เมืองลกเอี้ยง

แต่ตอนนี้มันไม่ต้องการพบกับคนผู้นี้

...มือดีจากกลุ่มร้านยี่ห้อเล็กสังกัดร้านเล่ายี่ห้อเมื่อมาถึงนครหลวงเกรงว่าเป็นอุนมึ่งส่งมาจัดการกับมัน เพื่อล้างแค้นให้แก่ภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอี

มันคาดเดาไม่ผิด ทั้งนี้เพราะอุนบุ้นกล่าวว่า

"ท่านเคยฆ่าคนผู้หนึ่ง มันเรียกว่าโค้วเทียนอี .ฉายาภูษาฟ้ามีตะเข็บ มันเป็นหลานศิษย์ของเรา มันเมื่อตายไป สมควรให้ผู้สันโดษภูษาฟ้าผู้เป็นบิดาแก้แค้นแก่มัน แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าก็ตายแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงดำเนินการล้างแค้น"

มันยังกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

"ใต้เท้าอุนมอบหมายภารกิจนี้แก่เรา เราเป็นคนโง่ทึบ ไม่มีพรสวรรค์ ทั้งไม่มีโชค ดังนั้นทุกเรื่องราวต้องทำความเข้าใจ ตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน"

มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"ผลการตรวจสอบพบว่า ท่านอาจเป็นบุตรชายของบุ้นเจียง

บุ้นเจียงยามมีชีวิตเคยใช้อาวุธลับ ดังนั้นพวกเราตั้งข้อสงสัยว่าท่านอาจมีกระบอกเข็มเช่นนี้ด้วย"

มันกล่าวเสริมว่า

"พรรคอำนาจความจริงถือครองสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินสามกระบอก มีคนบอกว่าเข็มมรณะนี้เป็นบิดาท่านมอบต่อท่าน และมีคำร่ำลือว่าท่านฉกฉวยอาวุธลับนี้จากในยุทธจักร และมอบให้แก่บิดาท่านกระบอกหนึ่ง จะอย่างไรท่านมีกระบอกเข็มเช่นนี้แน่นอน"

ผู้คนส่วนใหญ่รับฟังเข้าใจแล้ว แต่อุนบุ้นยังคงบอกกล่าวอย่างชัดแจ้ง คล้ายกับกำลังวาดสุนัขป่าหรือเสือร้ายตัวหนึ่ง หรือว่าคิดวาดให้เห็นว่า สุนัขป่าหรือเสือร้ายกลืนกินอันใดลงไป ยังดกค้างอยู่ในกระเพาะอย่างไร ยามนั้นอุนบุ้นกล่าวอีกว่า

"เมื่อคอนที่ชนชั้นผู้นำของพรรคอำนาจจัดสร้างอาวุธลับชนิดหนึ่งเป็นของขวัญวันเกิดของหัวหน้าพรรคลี้ดิ้มจิว ร้านเล่าย่ีห้อเรากับตึกอสนีบาตก็ให้ความสนใจต่อสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน คิดออกแบบอาวุธชนิดหนึ่ง เพื่อทำลายอาวุธลับชนิดนี้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่ำร้องว่า

"เป็นไปไม่ได้ พวกท่านไม่เคยเห็นกระบอกเข็มนี้ ไหนเลยทำลายได้?"

อุนบุ้นกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ถูกแล้ว หากไม่เห็นอานุภาพของกระบอกเข็มนี้ ไม่สามารถทำลายได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"แต่ว่าพวกเราเคยเห็นแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระซากเสียงว่า

"ท่านพูดปด เราสองพ่อลูกไม่เคยใช้กระบอกเข็มนี้ต่อคนของ

ตระกูลอุน..."

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"แต่ว่าเคยใช้ต่อข้าพเจ้า"

สุ้มเสียงเย็นชายิ่ง

และเย่อหยิ่งยิ่ง

คนกล่าววาจาคล้ายปราศจากอารมณ์ความรู้สึก และคล้ายสะกดอารมณ์ความรู้สึกไว้ มิให้ผู้คนฟังออก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหัวใจตกวูบลง

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่าคนกล่าววาจาเป็นใคร

คนกล่าววาจาคือบ้อเช้ง

...บ้อเช้งเคยประมือกับบุ้นเจียง ย่อมล่วงรู้อานุภาพของเข็มวิเศษนี้

อุนบุ้นยังบอกกล่าวอย่างกระจ่างชัดว่า

"อย่าว่าแต่ลุ้ยก้วงเป็นสหายเรา มันเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่รับสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินของบิดาท่านไว้โดยไม่เสียชีวิต"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทราบว่าที่มันกล่าวเป็นความสัตย์จริง

ครั้งกระโน้นบุ้นเจียงยิงสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินใส่ลุ้ยก้วง ลุ้ยก้วงอาศัยชุดนวมขนสัตว์ที่สวมใส่รักษาชีวิตรอดมาได้

ขอเพียงคนทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ เท่ากับว่ามีคนเคยเห็นสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินมา

บ้อเช้งพลันยกมือขึ้น

เห็นแขนเสื้อของเขาลื่นไหลลงไป เผยเห็นกระบอกกลมสีเหลืองอร่ามท่อนหนึ่งผูกติดกับข้อมือ กลับเป็นกระบอกเข็มเดียวกับที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน และถูกแขนเหล็กของเช็กเสียวเซียงดูดเอาไว้

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวว่า

"พวกเรามิเพียงเคยเห็น ทั้งยังมีอยู่กระบอกหนึ่ง"

...นี่ย่อมเป็นกระบอกเข็มที่ใช้ยิงสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน ซึ่งหลังจากที่บุ้นเจียงเสียชีวิตทิ้งเอาไว้

อุนบุ้นกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ดังนั้นพวกเราทำการค้นคว้าร่วมกับตึกอสนีบาต จนค้นพบวิธีคลี่คลายทำลายมัน"

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่พวกมันมอบให้ข้าพเจ้าทดลองใช้ หากแม้นตายไปเป็นข้าพเจ้าตกตาย หาเกี่ยวข้องกับพวกมันไม่"

อุนบุ้นยิ้มอย่างสุภาพกล่าวว่า

"หัวหน้าหอกล่าวหนักเกินไป ตอนนี้หัวหน้าหอสยบตัวการร้ายนี้ได้แล้ว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ไม่ เป็นท่านสยบมันไว้ หาใช่ข้าพเจ้าไม่"

อุนบุ้นกล่าวว่า

"เป็นหัวหน้าหอโค่นมันพ่ายแพ้ ทั้งหมดล้วนเห็นกับตา เราเพียงส่งมอบสันหลังสุนัขทองของร้านเล่ายี่ห้อให้แก่ท่าน"

ที่แท้วัตถุที่ทำลายสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินเรียกว่าสันหลังสุนัขทอง

เช็กเสียวเซียงกล่าวเสียงกังวานว่า

"บนสันหลังสุนัขทองฉาบพิษของอุนบุ้นเอาไว้ ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินค่อยถูกสะกดโดยราบคาบ หมัดของข้าพเจ้าแม้ต่อยมันจนเลือดอาบหน้า ไม่แน่ว่าจะพิชิตมันโดยราบคาบถึงเพียงนี้"

เขาเปิดเผยเงื่อนงำสำคัญออกมา ไม่ต้องการเอารัดเอาเปรียบ

อุนบุ้นยิ้มอย่างสุภาพกล่าวว่า

"ดูท่าหัวหน้าหอไม่ยอมติดค้างน้ำใจ"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เมื่ออยู่ในยุทธจักรไม่อาจติดค้างน้ำใจ ข้าพเจ้ายอมติดค้างศีรษะท่านประเสริฐกว่า"

ทั้งสองหัวร่อฮาฮาออกมา บ้อเช้งกลับกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าคิดทวงถามคนผู้หนึ่งจากท่าน"

เช็กเสียวเซียงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มันหรือ? คนเช่นนี้ยากนำตัวไปได้"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"แต่ท่านก็ไม่อาจฆ่ามันต่อหน้าผู้คนหมู่มาก หากรั้งตัวคนเช่นนี้อยู่ในหอท่าน เกรงว่าหอลมพิรุณโปรยจะมีสภาพยับเยินเช่นเดียวกับเหลาซาฮะในตอนนี้"

เช็กเสียวเซียงรับคำว่า

"ตกลง จะอย่างไรข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจของจูกัวะซิงแซ"

พลางผลักดันที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกไป พร้อมกับจี้สกัดจุดบนร่างมันห้าแห่ง

กระบอกเข็มที่ใช้ยิงสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน ซึ่งผูกติดกับข้อมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พอเผชิญกับสันหลังสุนัขทองที่แขนเสื้อเช็กเสียวเซียง มิเพียงแต่กลไกขดลวดในกระบอกถูกทำลายเสียหาย มิหนำซ้ำยังถูกพิษถ่านไฟเก่า ซึ่งอุนบุ้นฉาบบนกระบอกโลหะแพร่ระบาดใส่พิษร้ายแล่นผ่านข้อแขนจู่โจมหัวใจ เป็นเหตุให้แขนขาอ่อนเปลี้ยใบหน้าปกคลุมด้วยสีดำ ยามนี้ถูกเช็กเสียวเซียงจี้สกัดจุดไว้ ยิ่งไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

เช็กเสียวเซียงส่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถึงหน้าเกี้ยวของบ้อเช้ง เด็ก

รับใช้ข้างกายบ้อเช้งกระโดดปราดออกมาสองคน คุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ เช็กเสียวเชียงกลับพลิ้วกายถึงเบื้องหน้าบ้อเช้ง กล่าวเบาๆ หลายคำ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหันไปกล่าวกับอุนบุ้นว่า

"เราทราบว่าท่านคิดแก้แค้นให้กับโค้วเทียนอี ท่านฆ่าเราเถอะจะได้มีคำว่ากล่าวกับอุนมึ่ง"

อุนบุ้นมองดูบ้อเช้ง

บ้อเช้งสั่นศีรษะอย่างไร้น้ำใจ

อุนบุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราก็คิดทำเช่นนี้ น่าเสียดายที่ทำไม่ได้ นี่เป็นนครหลวง มีชื่อมีแป มือปราบที่หนึ่งอยู่ที่นี้ มันเป็นตัวแทนของกฎหมาย ไม่อนุญาตเราลงมือ จะอย่างไรเราทำลายอาวุธลับเฉพาะของท่าน ทั้งแพร่พิษสะกดท่านเอาไว้ สามารถกลับไปรายงานแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทราบว่าตัวเองพ่ายแพ้อย่างยับเยิน แต่แสวงหาความตายไม่สำเร็จ สร้างความเคียดแค้นยิ่ง คาดคิดว่าวันใดที่เอาตัวรอดได้ ต้องแล่เนื้อเถือหนังคนเหล่านี้

...แม้แต่ผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้างก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

ตอนนี้มันได้แต่เรียกร้องให้คนของตีกหกทุนครึ่ง เห็นแก่ความเป็นแนวร่วมเดียวกันทำอะไรเพื่อมันบ้าง

สุ้ยซุ้งมีความเคลื่อนไหว

นางคล้ายสั่งต่อเด็กปวยเกียหลายคำ

เด็กปวยเกียยื่นหน้าเข้าไปรับฟังอย่างจดจ่อ

หลังจากฟังจบ มันคล้ายลำบากใจอยู่บ้าง แต่สุ้ยซุ้งผงกศีรษะยืนยันให้มันกระทำ

เด็กปวยเกียยังก้มหัวค้อมเอว แต่ดูจากท่าทางและเงาหลังของ

มัน ไม่คล้ายเป็นข้าทาสที่เชื่อฟัง กลับคล้ายเป็นขุนนางใหญ่ที่จงรักภักดีรับใช้สนองคุณชาติจนกว่าชีวิตจะหาไม่

...ทั้งยังคล้ายสามีที่รักมั่นต่อภรรยา คล้ายลูกน้อยที่อยู่ในโอวาทของมารดา

ถึงแม้ว่ามันจากไปด้วยสีหน้าอาวรณ์อยู่บ้าง ดวงตาทอแววเคลือบแคลงอยู่บ้าง

หลังจากไล่เด็กปวยเกียไป สุ้ยซุ้งยังแย้มยิ้ม ยิ้มอย่างเฉิดฉันดุจเดิม

นางหากลัวไม่

ซึ่งความจริง ในบริเวณไม่ทราบมียอดฝีมือที่ทั้งหมดรู้จักดี และยอดคนลึกลับมากน้อยเท่าใดคอยคุ้มกันนาง

นางเพียงเดินชดช้อยเข้าหาเช็กเสียวเชียง

ไม่มีผู้ใดติดตามอยู่ข้างกายนาง แม้แต่เด็กปวยเกียก็ถูกนางไล่ไปก่อน

อาจบางทีมีแต่ชายชราเสื้อสีทึบผู้หนึ่ง ติดตามอยู่ด้านหลังนางแต่ไกล ห่างประมาณสามเชียะ

ชายชราผู้นี้หน้าซูบสดใส ยามยืนหยัดอยู่คล้ายกับเป็นเงาร่างหนึ่ง แต่รูปร่างคล้ายเบ่งพองและหดตัวตลอดเวลา

คล้ายกับเมฆก้อนหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันเป็นใคร

สุ้ยซุ้งเดินถึงเบื้องหน้าเช็กเสียวเชียง มองดูเช็กเสียวเชียงเหลียวดูเอี้ยบ้อเชี้ยกับซุนยี้อที่อยู่ทางซ้ายขวาของเขา พลันยกแขนเสื้อปิดหน้าหัวร่อออกมา

นางหัวร่ออย่างกะทันหัน แต่หัวร่อโดยไม่เสแสร้ง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางพอหัวร่อ บรรยากาศในบริเวณก็

ผ่อนคลาย

สถานการณ์อันตึงเครียดคล้ายสลายคลาย

ซุนฮื้อมองตูนาง ในที่สุดอดถามมิได้ว่า

"ท่านหัวร่อข้าพเจ้า?"

ลุ้ยซุ้งยิ้มพลางสั่นศีรษะ

เอี้ยบ้อเซี้ยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"ลุ้ยโกวเนี้ยคงไม่หัวร่อเรากระมัง?"

ลุ้ยซุ้งสั่นศีรษะอีกครา ตาคู่งามจ้องจับบนร่างเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่าพวกเรามีอันใดน่าหัวร่อ"

ลุ้ยซุ้งหัวร่ออีกครา หัวร่อราวกับสายลมพัดผ่านบึงน้ำใส หากแต่บังเกิดระลอกในใจคน นางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหัวร่อพวกเรา"

แม้แต่บุคคลเจ้าปัญญาเช่นเอี้ยบ้อเซี้ยก็ฟังไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"พวกเรา?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ย่อมเป็นพวกเราทั้งหมด"

นางพอหัวร่อ ทั้งใบหน้า ปรางแก้ม โหนกแก้มและหางตาล้วนบังเกิดริ้วรอยดุจระลอกคลื่น คล้ายชั้นกลีบของดอกไม้ ผู้ที่อยู่ใกล้ค่อยพบว่า สตรีที่งดงามอย่างแท้จริงนางหนึ่ง แม้แต่รอยย่นยังเป็นความงามที่ชวนตื่นตะลึงชนิดหนึ่ง นางกล่าวเสริมว่า

"พวกเรามายังที่นี้เพื่อเจรจา ทำความตกลงกัน เหตุใดตอนนี้กลับกลายเป็นด่อยตีกัน ด่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย?"

ทั้งหมดรับฟังจนตะลึงลาน

คำพูดนี้มีเหตุผลอยู่บ้าง

เข็กเสียวเซียงกลับแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พวกเรามาเพื่อเจรจาจริง แต่ผู้ที่ลงมือก่อน หาใช่ฝ่ายพวกเราไม่"

ลุ้ยซุ้งส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"หรือเป็นฝ่ายพวกเรา? ตึกหกทุนครึ่งเรายังไม่มีปัญญาใช้สอยยอดฝีมือเช่นล้อสุยกักกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

คำพูดของนางปราศจากช่องว่างจุดอ่อน เช่นเดียวกับผิวพรรณของนางที่ขาวผ่องนวลเนียนไร้ตำหนิ

ซุนยื่อกล่าวว่า

"แต่ว่าคนที่ไม่ได้สังกัดตึกหกทุนครึ่งเหล่านี้ กลับซุ่มอยู่ในเหลาชาฮะ"

ลุ้ยซุ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ถูกแล้ว แต่ละแวกแถบพั่วปั้งมึ้งนี้ ทั้งมิใช่ท้องที่ของตึกเรา และไม่อยู่ในความปกครองของหอท่าน หัวหน้าขบวนแซ่ซุนกล่าวเช่นนี้ หรือตระเตรียมยกพื้นที่แถบเหลาชาฮะให้แก่ตึกเรา?"

ซุนยื่ออับจนถ้อยคำ

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"แต่หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากพวกท่าน ล้อสุยกักกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องไม่สามารถขึ้นสู่เหลาชาฮะ ทั้งซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นพร้อมกับท่าน"

ลุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว

ฟันของนางขาวสะอาด

ริมฝีปากคล้ายแต้มชาด

...นางเพียงเผยเห็นฟันขาวเล็กน้อย ริมฝีปากเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม ความขาวของฟันกับความงามของเรียวปาก บันดาล

ให้ผู้พบเห็นลืมเคลือบแคลงสงสัยไป

จากนั้นนางกล่าวว่า

"หากพวกมันยืนกรานซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้น สตรีอ่อนแอเช่นข้าพเจ้าสามารถกล่าวเปิดโปงหรือ?"

นางย้อนถามว่า

"หัวหน้าขบวนแซ่ซุนมิใช่ห่อหุ้มซุนไต้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่ซุน) อยู่ในห่อผ้า หอบหิ้วขึ้นเหลาซาฮะหรอกหรือ หากซุนไต้เฮียบกระโดดออกจากห่อผ้า สังหารข้าพเจ้าในกระบี่เดียว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจต่อสู้ขัดขืนได้"

เอี้ยบ้อเซี้ยนิ่งเงียบงันไป

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ตกลง ตอนนี้ล้อสุยกักจากไปแล้ว ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ลงมือล้มเหลว ท่านคิดทำอย่างไร?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้ามีข้อร้องขอประการหนึ่ง"

ตาคู่งามของนางทอประกายโศกซึ้งชนิดหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

ประกายตาคู่นี้ทำให้เขานึกถึงคนผู้หนึ่ง

ที่รำลึกนึกถึงเพราะไม่ได้ครอบครองอีก

...แต่การรำลึกนึกถึงก็ไม่สามารถครอบครองเช่นกัน

ความรำลึกคือความว่างเปล่า

เช็กเสียวเซียงซุกงำความเวิ้งว่างเปล่าทั้งมวลไว้ในใจ กล่าวว่า

"หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้าปล่อยตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เกรงว่าทำไม่ได้ ตอนนี้มันตกเป็นผู้ต้องหาของมือปราบที่หนึ่ง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่"

ลุ้ยซุ้งส่ายหน้า กะพริบตาคราหนึ่ง

ท่าทางของนางมิเพียงไม่มีความผิด ทั้งชวนให้ผู้คนบังเกิดความรักเวทนา

เหล่านักสู้ผู้กล้าที่รับฟังอยู่ด้านข้าง ได้ยินเช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างแข็งกร้าวถึงเพียงนี้ ต่างไม่พอใจเช็กเสียวเชียงขึ้นมา

เช็กเสียวเชียงกลับกล่าวตรงๆ ว่า

"หากท่านยังคิดสนทนาถึงเรื่องที่พวกเราหารือกันบนเหลา เกรงว่าไม่ต้องเจรจากัน พวกเรามีหลังฉากที่แตกต่าง เข็มมุ่งไม่ตรงกัน ยากที่จะร่วมมือได้"

ลักษณะท่าทางของลุ้ยซุ้งคล้ายได้รับความคับแค้นใจอยู่บ้าง

นี่คล้ายกับว่าหญิงสาวบริสุทธิ์ปานกลีบบัวเช่นนาง ไม่สมควรเข้าสู่โลกหล้า โดยเฉพาะปลักน้ำเช่นยุทธจักรอันชั่วร้าย

ถึงกับมีคนคับข้องใจแทนนาง

แต่ว่านางยังส่ายหน้า

ส่ายหน้าโดยไม่สังเล

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้แต่เช็กเสียวเชียงก็เคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคิดสนทนาอันใด?"

ลุ้ยซุ้งชม้ายมองเอี้ยบ้อเชี้ยกับซุนยี้อซึ่งอยู่ทางซ้ายขวาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ทราบขอเชิญมาสนทนาประโยคหนึ่งได้หรือไม่?"

นี่ไม่มีใครไม่ได้

ยามกลางวันแสกๆ ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก เช็กเสียวเชียงที่กร่ำศึกอย่างโชกโชน หรือยังกลัวเผชิญหน้ากับหญิงสาวอ่อนแอ ไม่มีเรี่ยวแรงแม้ฆ่าไก่นางหนึ่ง?

นี่ไม่มีปัญหา

แต่คำร้องขอที่โอนอ่อนและเป็นมิตรเช่นนี้ กลับมีคนบอกปัดปฏิเสธ

ผู้ที่ปฏิเสธบอกปัดกลับเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย

คำตอบของเอี้ยบ้อเซี้ยคือ

"ไม่ได้ ขออภัยด้วย"

ส้ยซุ้งแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน

ที่แท้นางเป็นสตรีที่มีความอดทนเป็นเลิศ ไม่ว่าถูกหยามหยันอย่างไร ถูกรังแกเพียงไหน นางส้วนรักษาบุคลิกอันอ่อนโยนนุ่มนวลทามีโทสะไม่

ผู้อื่นคับข้องใจแทนนาง นางกลับไม่มีความรู้สึกว่าถูกทำร้ายและไม่เป็นฝ่ายทำร้ายคน

นางคล้ายไม่แก่งแย่งช่วงชิงทำร้ายคน และในสภาพแวดล้อมของนาง กลับเต็มไปด้วยศัตรูคู่อริ มีภยันตรายโดยรอบ

นางกล่าวอย่างโอนอ่อนว่า

"ข้าพเจ้าขอสนทนากับหัวหน้าหอ ส่วนพ่อบ้านเอี้ยท่านเป็นผู้ทรงภูมิปัญญาที่ข้าพเจ้านิยมเลื่อมใสตลอดมา คิดขอคำแนะนำสั่งสอนแต่แรก หากทว่ากลัวถูกปฏิเสธ"

นางกล่าวย้ำคำเดิมว่า

"ที่ข้าพเจ้าร้องขอคือ ขอสนทนากับหัวหน้าหอ สักหลายประโยค"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า

"เราทราบว่าท่านคิดสนทนากับหัวหน้าหอ หาใช่เราไม่ แต่ยังไม่อนุญาต"

มันกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้เขารับปากท่าน เราก็บอกว่าไม่ได้"

เช็กเสียวเชียงจะอย่างไรเป็นหัวหน้าหอ เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวเช่น

นี้ นับว่าก้ำวล่วงอำนาจของมัน

สุ้ยซุ้งชม้ายมองเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงวางตัวเป็นปรกติ ราวกับว่าคำพูดเมื่อครู่ไม่ได้กล่าวจากปากเอี้ยบ้อเชี้ย หากทว่ากล่าวจากปากเขาเอง

ดวงตาสุ้ยซุ้งทอแววพิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง คล้ายได้คิดอันใดและคล้ายเรียนรู้เรื่องราวแปลกใหม่อันใด นางถามว่า

"หัวหน้าหอก็คิดอ่านเช่นนี้หรือ?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวเสียงกังวานว่า

"นี่เป็นความคิดอ่านของข้าพเจ้า"

จาานั้นเขากล่าวเสริมว่า

"ทั้งหมดสมควรรับทราบว่า ในหอลมพิรุณโปรย คำพูดของพ่อบ้านเอี้ยเท่ากับเป็นคำพูดของข้าพเจ้าตลอดไป"

คำพูดหลายประโยคนี้กล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา แท้ที่จริงเป็นการถ่ายโอนอำนาจของค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งยุทธจักรนครหลวง

สุ้ยซุ้งทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้ามีคำพูดกล่าวกับหัวหน้าหอ และไม่สะดวกกับการบอกต่อทั้งหมด ไม่ทราบทำอย่างไรดี?"

เอี้ยบ้อเชี้ยยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"กล่าวกับเราก็เป็นเช่นเดียวกัน"

เช็กเสียวเชียงก็กล่าวว่า

"กล่าวกับพ่อบ้านเอี้ยก็เป็นเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าไม่มีความลับต่อพ่อบ้านเอี้ย"

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างได้คิดว่า

"อย่างนั้นได้แต่รบกวนพ่อบ้านเอี้ยบอกแทนแล้ว"

พลางเดินชดช้อยเข้าหาเอี้ยบ้อเซี้ย

ยามนั้นเอี้ยบ้อเซี้ยกลับคืนสู่ขบวนของหอลมพิรุณโปรยกับชาวยุทธจักรที่ให้การสนับสนุนหอลมพิรุณโปรย สุ้ยซุ้งกลับเดินเข้ามาโดยปราศจากการระแวดระวัง ทั้งหมดล้วนชมดูจนบิกตาค้าง

ไม่เพียงเพราะความงามของนาง หากแต่เพราะบุคลิกภาพของนาง

เอี้ยบ้อเซี้ยเดินออกไปรับหน้านาง

จากนั้นทั้งสองสนทนาอย่างรวดเร็วหลายประโยค สนทนาอย่างแผ่วเบา

เมื่อสนทนาถึงกลางคัน สุ้ยซุ้งคล้ายยังยื่นส่งวัตถุสิ่งหนึ่งให้แก่เอี้ยบ้อเซี้ย สีหน้าเอี้ยบ้อเซี้ยแปรเปลี่ยนกลับกลายอยู่บ้าง กระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

ได้ยินเอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"เป็นคำพูดนี้หรือ?"

สุ้ยซุ้งย่อกายคารวะอย่างชดช้อย กล่าวว่า

"รบกวนพ่อบ้านเอี้ยถ่ายทอดบอกต่อหัวหน้าหอด้วย"

สีหน้าท่าทีของเอี้ยบ้อเซี้ยคล้ายกลืนแมวตายตัวหนึ่งลงไป ปากยังกล่าวว่า

"วางใจ เราจะถ่ายทอดบอก แต่รับปากหรือไม่ สุดที่เราจะตัดสินใจได้"

สุ้ยซุ้งกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า

"ข้าพเจ้าจะรอคอย"

เอี้ยบ้อเซี้ยเดินถึงข้างกายเชิกเสียวเซียง ยามนั้นชุนฮื้อจัดให้คนของหอลมพิรุณโปรยจากไปก่อน เด็กปวยเกียก็ทิ้งคนของตีกหกหุนครึ่งส่วนหนึ่งอยู่อารักขาสุ้ยซุ้ง หลังจากนั้นสุ้ยซุ้งก็จากไป

แม้แต่บ้อเช้งพร้อมด้วยเด็กรับใช้ทั้งสี่ ก็คุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกเดินทาง โดยมีอุนบุ้นร่วมขบวนไป

เอี้ยบ้อเชี้ยมาถึงข้างกายเช็กเสียวเชียง ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"หัวหน้าหอ เมื่อครู่บังอาจก้าวร้าว บ้อเชี้ยยินดีรับโทษ"

เช็กเสียวเชียงรีบกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น ท่านรับหน้าแทนข้าพเจ้า ยอมประพฤติเป็นคนร้าย ข้าพเจ้าละอายใจยิ่ง"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"พวกเรากลัวว่าสุ้ยซุ้งอาศัยข้ออ้างขอสนทนากับท่าน หลอกลวงให้ชาวยุทธจักรขบคิดคาดเดาต่างๆ นานา หากเข้าใจว่าหัวหน้าหอกับสุ้ยโกวเนี้ยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว นำไปสู่ความร่วมมือระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกทุนครึ่ง ก็ไม่เป็นผลดีแล้ว"

มันขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"อาจบางทีสุ้ยโกวเนี้ยต้องการให้ผู้คนเข้าใจผิดเช่นนี้"

ดวงตาเช็กเสียวเชียงทอดแววขอบคุณ กล่าวว่า

"แต่ท่านกลับแอ่นอกด้านรับแทนข้าพเจ้า"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เพียงแค่คำเชิญของสุ้ยโกวเนี้ยไม่อาจผลักพันไปได้"

"คำเชิญ? หรือยังนัดพบเจรจาที่ตึกโป๊ยเอี้ยจึงของฉั่วเกีย เตรียมวางระเบิดทำร้ายอีก?"

เอี้ยบ้อเชี้ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ คราครั้งนี้นางเพียงเชื้อเชิญท่านคนเดียว นางมีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อท่าน"

"นางยังนัดพบเป็นการส่วนตัว?"

"ถูกแล้ว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องรับปากพบหน้านาง?"

เขาต้องการให้เอี้ยบ้อเชี้ยบอกกล่าวออกมา

เขาให้ความเคารพต่อคนผู้นี้ ทั้งยังเชื่อถือข้อวินิจฉัยของคนผู้นี้ ทุกคำพูด ทุกความเคลื่อนไหว ทุกเรื่องราวของคนผู้นี้ ต้องมีเหตุผลของมัน ทั้งมีเหตุผลอย่างเต็มเปี่ยม

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"สุ้ยโกวเนี้ยให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดคำพูดต่อท่านว่า 'พรุ่งนี้ท่านยังแค้นเรา ยังรักเราดุจเดิมหรือไม่?' ต่อจากนั้นนางนัดเวลาและสถานที่ออกมา บอกว่าท่านพอฟังคำพูดนี้ต้องรุดไปแน่นอน"

เช็กเสียวเชียงหน้าแปรเปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนจนปั้นยากยิ่ง

เอี้ยบ้อเชี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราแม้ไม่ล่วงรู้ที่มาของคำพูดนาง แต่คาดว่านางกล่าวถูกต้อง"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"เวลาและสถานที่นัดหมายเล่า?"

เอี้ยบ้อเชี้ยลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ที่ศาลเจ้าแม่จับโป๊ยหนีเบี่ย บนยอดเขาเม้งง้วยฮงวันมะรืนปลายยามชิง (เกือบสิบเจ็ดนาฬิกา)"

จากนั้นล้วงวัตถุออกมาสิ่งหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"นางยังให้เรามอบสิ่งของนี้แก่ท่าน และกล่าวคำ 'วางใจ' ต่อท่าน"

เช็กเสียวเชียงยื่นมือรับมา สีหน้าที่หมองคล้ำ หัวคิ้วที่ขมวดมุ่น หลังจากได้ยินคำ "วางใจ" ค่อยดีขึ้น

วัตถุนั้นเป็นพัดที่ทำจากไม้จันทน์หอมด้ามเล็กๆ ด้านหน้าเขียนคำ "วีรบุรุษหญิงงาม" อีกด้านหนึ่งเขียนคำ "บุปผาสวรรค์เกลื่อนกล่น*" อักษรด้านหนึ่งเข้มแข็งองอาจ ด้านหนึ่งอ่อนช้อยสวยงาม

เช็กเสียวเซียงกล่าวด้วยความตื่นเต้นอยู่บ้างว่า

"นาง...นางยังบอกกล่าวอันใด?"

เอี้ยบ้อเซี้ยลอบวิตกกังวลปากกล่าวว่า

"ไม่มีแล้ว แต่นางให้เราฝากคำพูดถึงตัวเราต่อท่าน"

มันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางบอกว่า 'ขอให้ท่านฝากบอกถึงหัวหน้าหอพึงระวังพ่อบ้านเอี้ย อย่าปล่อยให้มันรวบอำนาจไป โซวมั่งจิ้มเพราะไว้วางใจแป๊ะโช้วปวยจึงถูกมันทรยศ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้หัวหน้าหอซ้ำรอยเดิม'

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"นางให้ท่านฝากบอกต่อข้าพเจ้าเช่นนี้?"

"นางยังบอกว่า ผู้ใดให้ท่านไม่ยอมพบปะสนทนากับนางเป็นส่วนตัว ไม่เช่นนั้นคงไม่ต้องพูดผ่านเราแล้ว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"นางไฉนไม่รอถึงวันมะรืน ค่อยกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า

"เราไม่ทราบ อาจบางทีนางจงใจให้เราได้ยินคำพูดเหล่านี้"

เช็กเสียวเซียงมองดูมัน กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ไม่หลอกลวงชราทารกจริงๆ"

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

---

* เปรียบเปรยว่าเป็นพูดจาภาษาดอกไม้ แต่อีกทางหนึ่งแผลงเป็นความหมายพูดจาน้ำไหลไฟดับ

"ผู้ที่ไม่หลอกหลวงชราทารก มันหลอกตัวเอง เราสู้จูจ้วยเม้งไม่ได้ ไม่อาจประกอบการค้าใหญ่โต"

"จูง้วยเม้งทั้งกลอกกลิ้งทั้งกลมเกลี้ยง วันนี้ในนครหลวงเกิดเรื่องราวใหญ่โตเช่นนี้ มันต้องได้รับรายงาน แต่ไม่เผยโฉม มาตรว่าเกิดเรื่องขึ้น กีไม่ต้องแบกหม้อก้นดำ แต่ว่ามันกลอกกลิ้งเกินไป กลับเป็นผลเสีย"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวด้วยความสนใจว่า

"นั่นมิใช่เป็นผลดีต่อมันหรอกหรือ ไม่ทราบมีผลเสียอันใด?"

"เนื่องจากมันประเปรียวเกินไป ดังนั้นฉั่วเกียไม่ไว้วางใจมัน ถึงกับคิดกำจัดมัน"

"ดังนั้นคนควรชาญฉลาด แต่อย่าได้ฉลาดจนเผยร่องรอย สะกิดให้ผู้คนระวังป้องกัน สุดท้ายความฉลาดพาให้พลาดพลั้ง"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"สุ้ยซุ้งเป็นสตรีที่ชาญฉลาดหลักแหลม น่าเสียดายที่ยุแหย่พวกเรามากเกินไป"

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"หากนางคิดยุแหย่ให้พวกเราแตกแยก คงไม่ให้เราฝากบอกต่อท่าน หากแม้นนางคิดหลีกเลี่ยงไม่ให้เราได้ยิน ความจริงกระทำได้ไม่ยากนัก"

"หมายความว่านางมีจิตเจตนาอื่นแล้ว"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราไม่เข้าใจว่านางมีจิตเจตนาใด"

จากนั้นมันกล่าวว่า

"แต่วันมะรืนเป็นคืนไหว้พระจันทร์ ค่ำคืนนั้นหัวหน้าหอชมจันทร์บนยอดเขาเม้งง้วยฮง ระวังจะเป็นหวัด"

เช็กเสียวเซียงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่ไป"

เอี้ยบ้อเซี้ยรับคำ ไม่กล่าวมากความอีก

เช็กเสียวเซียงร้องถามว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกบ้อเช้งคุมตัวไปแล้วกระมัง?"

ซุนฮื้อที่ห่างไปรับคำคราหนึ่ง จากนั้นถามว่า

"ใช่ต้องการให้จัดกำลังคุ้มครองส่งหรือไม่?"

เช็กเสียวเซียงเหลียวหน้าไปยังซุนฮื้อ ซุนฮื้อรีบอธิบายว่า

"บริวารกลัวว่าเหล่าชนชาวอธรรมจะสกัดชิงตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินช่วยคนจากไป อาศัยมือปราบที่หนึ่งกับเด็กรับใช้ไม่กี่คนเกรงว่า...

เช็กเสียวเซียงตัดบทว่า

"นั่นไม่ต้องกลัว"

เขาคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกล้ำกลืนไว้

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวเสริมว่า

"บ้อเช็งมีขีดความสามารถในการต่อสู้ คาดว่าคงเตรียมการอยู่ก่อน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวด้วยจิตใจเลื่อนลอยว่า

"ที่ข้าพเจ้าไม่วางใจคือ มีคนไม่ยอมปล่อยปละละเว้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

เอี้ยบ้อเซี้ยกลอกตาแล้วกล่าว

"พวกเราไม่ต้องเป็นห่วงแทนบ้อเช็งแล้ว มิสู้หารือว่าจะปลูกสร้างเหลาซาฮะขึ้นใหม่อย่างไร นี่เป็นเหลาสุราประวัติศาสตร์ พวกเรามีส่วนทำให้มันพังทลายลง ควรที่จะสร้างขึ้นใหม่"

เช็กเสียวเซียงยิ้มเล็กน้อย คล้ายเห็นด้วยข้อเสนอของเอี้ยบ้อเซี้ย

แต่ที่หว่างคิ้วกลับแฝงแววกังวล

เป็นเค้าอันอ่อนจางจนแทบสังเกตไม่ออก

ภาคกลาง

ชีวิตคนผู้นี้

บทที่ 5

มีดสื่อความนัย

บ้อเช้งคุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเดินทางสู่คุกหลวง ระหว่างทางเปลี่ยนจากเก้าอี้ล้อเลื่อนเป็นเกี้ยวโดยสารแทน

ย่อมมิใช่บ้อเช้งคนเดียวคุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ที่ข้างกายเขายังมีเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ

ในสามกระบี่หนึ่งแซ่ฮ่อ หนึ่งแซ่เอี๊ยบ หนึ่งแซ่ตั้ง พวกมันเป็นกำพร้าของผู้ประสบเหตุเภทภัยที่บ้อเช้งรับทำคดี บ้อเช้งเองมีชะตาอาภัพ บ้านช่องพินาศผู้คนล้มหายตายจาก ดีที่กัวะซิงแซยื่นมือช่วยเหลือ ให้การอบรมสั่งสอน บ้อเช้งที่ร่างกายพิการ จึงมีความสำเร็จที่เต่นล้ำ

บ้อเช้งสำนึกบุญคุณของจูกัวะซิงแซ คิดเผยแพร่เมตตาจิตของจูกัวะซิงแซออกไป ดังนั้นตัวเองทุ่มเทแรงกายแรงใจ อุปการะส่งเสริม

เด็กที่ประสบชะตากรรมไม่น้อย ในจำนวนนับเด็กรับใช้กระบี่ทองเงิน ทองเหลือง เหล็กโดดเด่นที่สุด

น่าเสียดายที่ในปฏิบัติการฝ่าความตาย เด็กรับใช้กระบี่ทองที่แซ่ลิ้มถูกทำร้ายเสียชีวิต สร้างความเศร้าเสียใจแก่บ้อเช้งยิ่ง ตำหนิตัวเองไม่ได้ปกป้องคุ้มครองเด็กรับใช้ตัวเอง

หลังจากนั้นไม่นาน บ้อเช้งก็อุปการะเด็กแซ่แป๊ะผู้หนึ่ง นี่ก็เป็นหยกบริสุทธิ์ที่ยากพบพาน มันถนัดในการใช้ดาบ ดังนั้นเด็กรับใช้ของบ้อเช้งประกอบด้วยสามกระบี่หนึ่งดาบ

เด็กรับใช้ทั้งสี่นี้มีหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้บ้อเช้ง เรื่องคุมตัวผู้ต้องหา เป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่กรมเมืองเจ็ดแปดนาย

เจ้าหน้าที่เจ็ดแปดนายนี้ขึ้นตรงต่อบ้อเช้ง หัวหน้าขบวนพวกมันเป็นคนทั้งดำทั้งเข้มแข็ง พูดน้อยทำงานมากผู้หนึ่ง

คนผู้นี้หน้าดำคร่ำเครียด ราวกับว่าทุกผู้คนล้วนติดค้างหนี้มันตั้งแต่ชาติปางก่อน

แต่บ้อเช้งทราบว่าคนผู้นี้มีสมรรถนะในการทำงานเป็นเลิศ เปลือกนอกแม้หน้าดำ แต่จิตใจดีงาม ยืนกรานไม่ยอมทำร้ายคนไร้ความผิด

เนื่องด้วยมันไม่ไว้หน้าผู้ใด ดังนั้นทำงานนานปี จนบัดนี้เพียงได้เลื่อนเป็นรองมือปราบ มิหนำซ้ำฟังว่าจะถูกย้ายออกไปยังพื้นที่อันห่างไกล

ทุกผู้คนล้วนเรียกหามันว่าเล่าโอว (คนแซ่โอว)

มันแซ่โอวจริงๆ มีชื่อว่ากันตั๊ก ฉายาลมหวนท้าไว

มันทำงานรวดเร็ว อารมณ์วู่วาม มีจิตใจดีงาม บ้อเช้งจึงไว้วางใจมัน

ดังนั้นเขาตามตัวคนผู้นี้มาคุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้รับบาดเจ็บ ทั้งถูกจี้สกัดจุด แต่ต่อให้เป็นเสือที่หมดเขี้ยวเล็บ ยังไม่อาจยึดถือเป็นแมวป่วยตัวหนึ่ง

เนื่องจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกปิดสกัดจุดหลายแห่ง เดินเหินไม่สะดวก ดังนั้นเล่าโอวจัดให้มันอยู่ในรถนักโทษ จัดเจ้าหน้าที่กรมเมืองหลายนายเฝ้าดูแล มุ่งหน้าสู่คุกหลวง

ระหว่างทางต้องผ่านตรอกกระเบื้อง ถนนกลางวิกาลกับถนนกางเกงเหลือง

การคุมตัวผู้ต้องหาออกเดินทางเช่นนี้ ความจริงดึงดูดความสนใจผู้คน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มิเพียงไม่มีผู้คนเฉียดกรายเข้ามาชมดู บางครั้งมีคนมองดูแวบหนึ่ง ก็รีบเบือนสายตาไป

คาดว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้ไม่มีความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน แต่ยังมีกลิ่นอายเย็นเยียบชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนไม่กล้ารุกล้ำ มาตรว่าเพียงมองดูก็บังเกิดความไม่สบายใจ

เกี้ยวโดยสารซึ่งติดตั้งล้อเลื่อนของบ้อเช้งตามติดอยู่หลังรถนักโทษ

ในเด็กรับใช้ทั้งสี่ เด็กรับใช้ตาบเข้าสังกัดภายหลัง แต่มีอายุมากที่สุด ทั้งมีไหวพริบปราดเปรียว ดังนั้นปรายตาบอกใบ้ ยกมือทำท่าให้เด็กรับใช้ที่เหลือทั้งสามดื่นตัวกว่าเดิม

บ้อเช้งอยู่ในเกี้ยว แต่คล้ายเห็นสภาพเบื้องนอก เมื่อผ่านถนนกางเกงเหลือง พลันถามว่า

"พวกเจ้ากลัวว่ามีคนปล้นรถนักโทษ?"

เด็กรับใช้ตาบชื่อแป๊ะคอยี้ มันขานรับว่า

"ถูกแล้ว"

บ้อเช้งจงใจถามว่า

"พวกเจ้าเข้าใจว่าคนช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะลงมือในที่นี้?"

"ถูกแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะการชิงตัวผู้ต้องหาในที่ชุมชน จะเกิดความโกลาหล ประสบผลได้โดยง่าย"

บ้อเช้งถามอีกว่า

"พวกเจ้าเห็นว่าผู้ใดช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอ๊ียบเก่าตอบว่า

"ย่อมเป็นสหายและคนร่วมแนวกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"บุคคลเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เกรงว่ามีแต่ศัตรูไม่มีสหาย มันเป็นนักฆ่า ดังนั้นไม่มีแนวร่วมอันใด"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมกล่าวว่า

"แต่มันจะอย่างไรเป็นคนของฉั่วเกีย ทางฉั่วเกียต้องส่งคนมาช่วยเหลือมัน"

บ้อเช้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"กลุ่มของฉั่วเกียไม่ใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะ มีแต่เฮ้งเชี่ยวเจียะจึงช่วยเหลือพี่น้องตัวเองที่ตกเป็นนักโทษทางการ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว ฉั่วเกียที่เป็นฉั่วเกีย เพราะว่ามันไม่กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมไม่เข้าใจ ซักถามว่า

"กงจื้อ (คุณชาย) เห็นว่า เฮ้งเชี่ยวเจียะช่วยเหลือสหายที่ต้องโทษประหาร จนต้องหนีเตลิดออกจากนครหลวงเป็นพฤติการณ์อันโง่เขลาแล้ว?"

บ้อเช้งทอดถอนใจคำหนึ่ง

ตอนแรกที่เขาอุปการะเด็กรับใช้ทั้งสี่ พวกมันมีอายุราวห้าถึงแปดขวบ หกเจ็ดปีมานี้ พร้อมกับการเติบโตเจริญวัย พวกมันมีความ

คิดอ่านเพิ่มพูน ปรกติตั้งอกตั้งใจศึกษาเรียนรู้ ล้วนเป็นผู้ใหญ่เกินวัย

แต่บ้อเช้งไม่ต้องการชักจูงเด็กชายที่บริสุทธิ์ดุจหยกขาวเหล่านี้ไปทางที่ผิด

เขาไม่ต้องการป้อนข่าวสารในด้านลบแก่พวกมันมากเกินไป

...หากพวกมันเห็นว่า ในโลกหล้ามีแต่คนต่ำช้าและคนโฉดชั่ว เกรงว่าหลังจากที่พวกมันเติบโตเป็นผู้ใหญ่ คงกลายเป็นคนชั่วแล้ว

หากนิสัยใจคอของพวกมันเกิดความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ บ้อเช้งเห็นว่าตัวเองมีส่วนรับผิดชอบ

เขาไม่ปรารถนาให้เป็นเช่นนี้

เขามีวัยเด็กที่ทุกข์ระทม

เขาผ่านวัยเด็กหนุ่มที่เผชิญกับแรงกดดันเกินไป

ดังนั้นเขาไม่ต้องการให้เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบซ้ำรอยของเขา จึงกล่าว

"เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้โง่เขลา หากแต่กอปรด้วยคุณธรรมน้ำมิตร มันเดินเส้นทางอันโอ่อ่าผ่าเผย สามารถท่องทั่วแผ่นดิน"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมกล่าวว่า

"หมายความว่ากลุ่มของฉั่วเกียไม่ช่วยที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ถือว่าไร้คุณธรรมแล้ว"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ไม่ทราบว่าคุณธรรมเป็นฉันใด เพียงรู้จักช่วงชิงผลประโยชน์ แต่ฉั่วเกียไม่แน่ว่าจะไม่ช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

เอ่ยถึงตอนนี้ สั่งเบาๆ ต่อเด็กรับใช้หนึ่งดาบแป๊ะคอยี้หลายคำ แป๊ะคอยี้รับคำสั่งแล้วอ้อมไปที่หลังเกี้ยว

เด็กรับใช้กระบี่ฮ่อฮ่วมกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หากฉั่วเกียช่วยที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ไยมิใช่กลายเป็นถือคุณธรรม?

หากมันช่วยคนจริงๆ ไฉนยังไม่ลงมือ พอผ่านถนนกางเกงเหลืองจะเป็นคุกหลวงแล้ว หรือพวกมันกล้าบุกปล้นคุกด้วย?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่าบังเกิดความขุ่นข้องรำคาญ ดุว่า

"ย่อย่วมย่อย่วม ท่านรบเร้าถามอันใด? พวกมันคิดชิงตัวนักโทษก็ชิงตัวนักโทษ พวกเรายังกลัวพวกมันหรือ?"

บ้อเช้งตำหนิว่า

"เล่าสี่ (อันดับสี่) เจ้าป่าเถื่อนไปแล้ว เซี่ยวยี่ (สองน้อย) ไม่เข้าใจจึงถามไถ่ นับเป็นเรื่องดี เจ้าลองบอกมาว่า ฉั่วเกียไฉนไม่ลงมือชิงตัวนักโทษ?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่าตะกุกตะกัก ไม่อาจตอบคำ

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยกล่าวว่า

"กงจื้อ ข้าพเจ้าลองบอกดู หากกล่าวผิดพลาดขออย่าได้ตำหนิ"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"อาซา (อันดับสาม) ลองบอกมา"

ในเด็กรับใช้กระบี่ ตั้งยิกง้วยจัดอยู่อันดับสาม ดังนั้นบ้อเช้งเรียกเป็นอาซา ย่อยวมเป็นเซี่ยวยี่ (สองน้อย) เอี๊ยบเก่าจัดอยู่อันดับสี่ จึงเรียกเล่าสี่ (อันดับสี่) เด็กรับใช้กระบี่ทองที่เสียชีวิตเรียกว่า ลิ้มเท้ายี้ (หัวหน้าแซ่ลิ้ม) เมื่อเสียชีวิตไป เด็กรับใช้กระบี่จึงปราศจากหัวหน้า ส่วนเด็กรับใช้ดาบที่รับเข้ามาใหม่ เรียกชื่อเล่นของมันว่า แป๊ะเอียวยี้ (เด็กสุดท้อง)

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยกล่าวว่า

"หากฉั่วเกียคิดช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ไม่จำเป็นต้องส่งคนมาชิงตัว ขอเพียงสั่งการไปยังกรมราชทัณฑ์ ให้ปล่อยตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ใช้ได้แล้ว"

บ้อเช้งยิ้มพลางบอกว่ากล่าวถูกต้อง จากนั้นสั่งให้ตั้งยิกง้วยไป

ยังแผงชายไข่ที่ข้างทาง ซื้อไข่ใบชาหลายฟองมาแบ่งกันรับประทาน

แต่แล้วบ้อเช้งตวาดคำหนึ่ง ดวัดมือซ้ายซัดพุ่งอาวุธลับออกจากเกี้ยวสองเล่ม

เสียงซี่ซี่พอดัง อาวุธลับของบ้อเช้งพอดี "กัด" วัตถุสิ่งหนึ่งปักตรึงกับผนังกำแพงอิฐของบ้านเรือนราษฎร

ที่หน้าบ้านมีเด็กชายเด็กหญิงสองคน นั่งอยู่หน้าประตูกัดกินขนมขบเคี้ยว พลันเห็นบนกำแพงเพิ่มวัตถุสองสิ่ง

อาวุธลับที่บ้อเช้งซัดพุ่งออกคล้ายตะขาบสองตัว พอดีสกัดวัตถุที่คล้ายลูกหินสองลูกเอาไว้ เห็นตัวตะขาบม้วนตัวห่อหุ้มลูกหินไว้ พุ่งเฉียงๆ ไปเกาะติดกับผนังกำแพง

วัตถุที่คล้ายลูกหินมีลักษณะโปร่งใส ดูไปไม่ต่างกับลูกหินที่เด็กชุกชนชว้างเล่นกัน ไม่ทราบบ้อเช้งไฉนซัดลูกดอกตะขาบเจ็ดสังหารเข้าสกัดลูกหินทั้งสองลูก

แต่พวกมันเข้าใจโดยเร็ว

เด็กรับใช้หนึ่งดาบชิงพุ่งตัวออกไป ยื่นมือซ้ายโอบกอด มือขวาผลักดัน เคลื่อนย้ายเด็กชายและเด็กหญิงที่หน้าบ้านออกห่าง

ลูกดอกตะขาบทั้งสองตัวเพิ่งเกี่ยวลูกหินเอาไว้ ลูกหินเหล่านั้นก็ฉีดพุ่งน้ำสีขาวออกมา

จากนั้นผนังกำแพงหลอมละลายทีละน้อย

อย่างรวดเร็ว ผนังกำแพงถูกกัดกร่อนเป็นรูขนาดเท่ากำปั้นสองรู ลูกดอกตะขาบที่ม้วนรัดลูกหินเอาไว้ ก็ถูกหลอมละลายเช่นกัน

มาตรว่าไม่มีผู้ใดทราบว่าลูกดอกตะขาบจัดสร้างจากวัสดุใด แต่กำแพงบ้านเรือนก่อจากอิฐ ฉาบปูนอีกชั้นหนึ่ง ยังถูกกัดกร่อนทะลุ หากชัดต้องร่างผู้คนจะเป็นอย่างไร?

ทั้งหมดล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

สีหน้าลมหวนเท้าไวเล่าโอวคล้ายเนื้อวัวที่หมักเป็นเวลาสามวันสี่คืน

มันคุมตัวผู้ต้องหาออกเดินทาง ผู้มากลับคิดฆ่าผู้ต้องหาที่อยู่ในความดูแลของมัน

เด็กรับใช้กระบี่ดาบก็มีสีหน้าปั้นยาก

พวกมันคิดไม่ถึงว่าผู้ที่"แตะต้อง" รถนักโทษ กลับเป็น "เด็ก" ซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกับพวกมัน ดีที่กงจื้อพวกมันสกัดไว้ทันท่วงที

ผู้ที่สีหน้าปั้นยากที่สุด คือผู้ที่ซัดอาวุธลับออก

นั่นเป็นหนึ่งเด็กชายหนึ่งเด็กหญิงที่คากลมโต ใบหน้ากลมป้อมแต่งกายภูมิฐานคู่หนึ่ง

เล่าโอวชี้หน้าตวาดว่า

"เด็กน้อยบ้านใดได้รับการใช้สอยจากผู้ใด กระทำการละเมิดกฎหมาย บังอาจฆ่าคนปิดปาก?"

เด็กชายเด็กหญิงคู่นั้นยิ้มแล้ว

เด็กหญิงยิ้มอย่างอ่อนหวาน

เด็กชายยิ้มอย่างไร้เดียงสา

จากนั้นมันกล่าวว่า

"หากบอกชื่อคนที่ใช้สอยพวกเรามา เกรงว่าจะขู่ขวัญพวกท่านจนขวัญหาย"

เด็กหญิงนั้นกล่าวเสริมว่า

"เป็นผู้ใกล้ชิดกับโอรสสวรรค์ที่สุดใช้สอยพวกเรามา หากทราบสถานการณ์ก็รีบหลบไป ไม่เช่นนั้นทางเบื้องบนจะไต่สวนเอาผิดกับท่าน"

สุ้มเสียงสดใสอ่อนเยาว์ แต่ถ้อยคำกลับเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง

บ้อเช้งหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านมิใช่คนที่ฉั่วเกียส่งมา อย่าได้รับสมอ้างแล้ว"

เล่าโอวรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"พวกมันอายุยังเยาว์ กลับลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้ ที่แท้เป็นเด็กชุกชนของบ้านใด?"

บ้อเช้งยกนิ้วแตะริมฝีปาก กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ หาไม่เท่ากับเพาะอริบาดหมางกับร้านเล่ายี่ห้อแล้ว"

เล่าโอวร้องโพล่งว่า

"พวกมันเป็น...คนของตระกูลอุน?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"นอกจากทารกทองธิดาหยก สองพี่น้องตะเกียบคู่อุนโต่วนั้ง กับอุนซิบนั้งแห่งร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนแล้ว ยังมีผู้ใดที่ออกท่องยุทธจักรยี่สิบกว่าปี ยังรักษารูปโฉมที่ไร้เดียงสาเอาไว้ ทั้งยังใช้อาวุธสับน้ำแข็งของร้านเล่ายี่ห้อออกได้?"

คราครั้งนี้ "เด็กชายเด็กหญิง" ทั้งสองค่อยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายจริงๆ

"เด็กชาย" นั้นคือทารกพิษอุนโต่วนั้ง มันคล้าย "เดิบโต" อย่างรวดเร็ว สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็ก กล่าวว่า

"บ้อเช้ง เราเข้าใจว่าท่านธำรงคุณธรรมตลอดมา คิดไม่ถึงท่านกลับช่วยเหลือสุนัขรับใช้ของฉั่วเกีย"

"เด็กหญิง" นั้นคือธิดาพิษอุนซิบนั้ง ตากลมโตของนางทอแววตุร้าย กล่าวว่า

"มือปราบใหญ่ พวกเรากำจัดฆ่าสุนัขรับใช้ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าลงมือเพราะมันเป็นผู้ต้องหาที่อยู่ในความดูแลของข้าพเจ้า"

ทารกพิษอุนโต่วนั้งกล่าวว่า

"มันเป็นผู้ต้องหาฆ่าคนตาย ผู้ฆ่าคนต้องตาย"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันสมควรรับการพิพากษาลงโทษ ใช้ตัวบทกฎหมายเข้าจัดการ มิใช่ปล่อยให้พวกท่านฆ่าคนตามอำเภอใจ"

ทารกพิษอุนโต่วสวนคำว่า

"กฎหมายเป็นผู้คนตราขึ้น และเป็นผู้คนดำเนินการ ตอนนี้ราชวงศ์ซ้องยังมีขุนนางที่เที่ยงธรรมตัดสินโทษสนับรับใช้เหล่านี้หรือ?"

ธิดาพิษอุนชิบนั้งกล่าวเสริมว่า

"มาตรว่าส่งตัวเข้าคุก ฉั่นเกียพออกปากคำเดียวก็ปล่อยคนออกมา"

บ้อเช้งทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนกินเงินเดือนหลวง ไม่อาจปล่อยให้พวกท่านฆ่าคนกลางถนน"

ธิดาพิษอุนชิบนั้งเผยอยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มลึกล้ำ กล่าวว่า

"ท่านถือว่าไม่รู้ไม่เห็น มิใช่ใช้ได้หรอกหรือ?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

ทารกพิษอุนโต่วนั้งกล่าวว่า

"หากท่านไม่ปล่อยให้พวกเรากำจัดฆาตกรร้ายนี้ เท่ากับล่วงเกินคนของตระกูลอุนเรา เราขอน้อมเตือนท่านอย่าได้แสหาเรื่องราวใส่ตัว"

บ้อเช้งพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าตัวเองแส่หาเรื่องราวใส่ตัว แต่ข้าพเจ้าแส่หาเรื่องราวใส่ตัวมากกว่าหนึ่งครั้งแล้ว"

ธิดาพิษอุนซิบนั้งสอดคำขึ้น

"ท่านต้องการอะไรจากมัน? เคลือดวิชาอาทิตย์พันดวง? หรือว่ากระบอกที่ยิงสิบเก้าเชิมวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน? หลังจากที่คาดคั้นเค้นถาม ค่อยปล่อยให้พวกเราฆ่ามันหรือ?"

นางกับพี่ชายถามคำถามเหล่านี้ ย่อมมิใช่เด็กน้อยแล้ว

จิตใจของเด็กต้องไม่ลึกซึ้งชั่วร้ายถึงเพียงนี้ ทั้งไม่ชิมชู่คุกคามคนถึงเพียงนี้

บ้อเช้งหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ด้วยภาระหน้าที่ของข้าพเจ้า ไม่สามารถเบิกตาดูผู้คนทำการฆ่าคน"

ธิดาพิษอุนซิบนั้งหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านมองไม่เห็น ก็ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว"

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

ธิดาพิษหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า

"หากท่านไม่มีดวงตา หรือว่าดวงตามองไม่เห็น ไหนเลยขัดขวางพวกเราได้?"

บ้อเช้งตาสาดประกายเจิดจ้า เลิกคิ้วกล่าวว่า

"บนท้องถนนมีผู้คนมากมาย ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ามองไม่เห็น อย่างนั้นข้าพเจ้าจะขอรับทราบดูแล้ว"

ทารกพิษอุนโต่วนั้งรับฟังถึงตอนนี้กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราเรียกว่าไม่ต่อยตีไม่รู้จัก ถึงกับบอกว่ารู้จักกัน

กลางลมฝน..."

มันกล่าวเสริมว่า

"พวกเราไม่เพียงรู้จักกันกลางลมฝน ยังพบกันกลางฝนภมร"

กล่าวจบ ในแขนเสื้อมันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งชัดพุ่งออก

วัตถุสิ่งนั้นเบ่งพองอย่างรวดเร็ว

กล่าวไปแทบเหลือเชื่อ วัตถุสิ่งนั้นคล้ายปุยฝ้ายปุยหนึ่ง มีสภาพอ่อนนุ่ม หลวมคลาย ลอยพัดพลิ้วออกจากในแขนเสื้อของมัน

จากนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

พองโตขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว

ชั่วพริบตาคล้ายเมฆดำก้อนหนึ่ง

เมฆดำลอยเลื่อนเคลื่อนเข้าหาบ้อเช้ง ครอบคลุมใส่บ้อเช้ง เด็กรับใช้และเจ้าหน้าที่ที่ร่วมทางมากับเขา

มิเพียงแต่ทารกพิษอุนโต่วนั้งเปิดฉากจู่โจม ธิดาพิษอุนซิบนั้งก็ไม่อยู่นิ่งเฉย

นางพลิกข้อมือ ชัดวัตถุยยกมาหาสุ่มหนึ่ง

วัตถุกลุ่มนั้นแตกตัวอย่างรวดเร็ว กลายเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อย บังเกิดเสียงดังอึงอล พุ่งใส่รถนักโทษเบื้องหน้าบ้อเช้ง

เป้าจู่โจมของนางกลับเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในรถนักโทษ

นั่นย่อมไม่เพียงเป็นวัตถุกลุ่มหนึ่ง

หากแต่เป็นผึ้งพิษนับร้อยพัน

นี่สมกับคำกล่าวที่ว่า "พบกันกลางฝนภมร" อย่างแท้จริง

เมฆดำครอบคลุมใส่ทุกผู้คนก่อน

มันบดบังสายตาของทั้งหมด

ซึ่งความจริง เมฆกลุ่มนั้นเป็นหมอกพิษชนิดหนึ่ง

ขณะที่เล่าโดวและพวกเตรียมรับมือกับเมฆหมอก ฝนภมรก็

บรรลุถึงแล้ว

...ดอให้ทั้งหมดสามารถป้องกันตัว แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ถูกปิดสกัดจุดอยู่ในรถนักโทษ ไหนเลยหลบรอดจากหมอกพิษฝนภมรนี้ได้

พวกมันไม่เชื่อว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะถูกลงโทษตามกฎหมาย

พวกมันตระเตรียมชำระแค้นด้วยตัวเอง

เมฆดำแผ่ปกคลุม

ฝนภมรหนุนเนื่อง

บ้อเช้งเดินเหินไม่สะดวก

บ้อเช้งปราศจากกำลังภายใน

ที่ที่ชายน้องสาวตระกูลอุนคู่นี้ชัดออก มิเพียงเป็นอาวุธลับ ยังเป็นวัตถุมีพิษ

เมฆภมรพิษก็ไม่ได้มุ่งเป้าใส่บ้อเช้ง หากแต่มุ่งไปยังที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทั้งครอบคลุมใส่เด็กรับใช้กระบี่ดาบ เล่าโอวและพวก

นี่จึงน่ากลัว

บ้อเช้งไม่สามารถสลายสภาวะจู่โจมที่กินบริเวณกว้าง และมีอำนาจการทำลายอย่างรุนแรง

สำหรับกับผู้ที่ปราศจากพื้นฐานกำลังภายในและสองเท้าพิการสามารถรักษาตัวรอดได้ถือว่ายอดเยี่ยมแล้ว

แต่บ้อเช้งไม่ยอมรับชะตากรรม

...คนพิการเช่นเขามิเพียงสามารถยืนหยัดอยู่ในยุทธจักร ยังนั่งเก้าอี้ตัวแรกของสี่ยอดมือปราบ มิเพียงไม่ใช่ "คนพิการ" ทั้งยังเป็น "ผู้เข้มแข็ง" ดังนั้นเขามีนิสัยใจคอที่ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ และไม่ยอมรับชะตากรรม

เขาได้รับความกระทบกระเทือนมากกว่าผู้คนทั่วไป

เขาประสบความคับแค้นยิ่งกว่าผู้อื่น

เขาต่อสู้ดิ้นรนยิ่งกว่าผู้ใด

เขาเคยตัดพ้อฟ้าดิน เหตุใดไร้น้ำใจต่อเขาถึงเพียงนี้ ให้เขาเผชิญความกดดันที่ผู้คนทั่วไปไม่อาจทนทานรับได้

แต่หลังจากที่เขาผ่านความลำบาก ในที่สุดเพาะสร้างความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ เขาค่อยเข้าใจเจตนารมณ์ของฟ้า

...ขณะที่ฟ้ามอบภารกิจสำคัญแก่ผู้คน ต้องเคี่ยวกรำจิตใจทรมานกระดูกเส้นเอ็นก่อน

บ้อเช้งเพิกเฉยต่อแรงกดดัน

แรงกดดันยิ่งหนักหน่วง พลังตีดสะท้อนของเขายิ่งกล้าแข็ง

เขาไม่พรั่นต่อการจู่โจม

ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อนทำนบกั้น ดาบมาแทงกระบี่สวนใส่ ทวนมาหวดกระบองใส่ หากเป็นอาวุธลับ เขาจะโปรยหว่าน "อาวุธลับที่เปิดเผย" กลับไป ชาวยุทธจักรล้วนเรียกขานอาวุธลับของเขาเป็น "อาวุธลับอันเปิดเผย"

ดังนั้นทารกพิษธิดาพิษพอใช้หมอกพิษฝนภมรออก เขาก็ใช้ออกด้วยลมโชยหญ้าเอนลู่

ทุกผู้คนล้วนทราบว่า บ้อเช้งปราศจากพื้นฐานกำลังภายใน อย่างนั้นเขาใช้อาวุธลับลมโชยหญ้าเอนลู่ทำลายหมอกพิษฝนภมรได้อย่างไร?

บ้อเช้งอาศัยเกี้ยวโดยสาร

เขากดปุ่มบังคับ ประตูเกี้ยวก็เปิดออก กระแสลมสี่สายรวมตัวเป็นพายุหอบหนึ่ง หอบพัดหมอกพิษฝนภมรกลับคืนสู่ทารกพิษธิดาพิษ

นี่จะได้อย่างไร?

หมอกพิษนี้พอครอบคลุมใส่ผู้คน ขอเพียงสูดเข้าไปเล็กน้อย ตลอดทั้งร่างจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรง คล้ายพิลพิการ ดังนั้นหมอกพิษ

ของร้านเล่ายี่ห้อมีอีกชื่อหนึ่งว่าลมบูรพาอ่อนแรงร้อยบุปผาโรยรา

ทารกพิษกับธิดาพิษย่อมไม่ต้องการชีวิตบ้อเช้ง เล่าโอวและพวก

พวกมันไม่ต้องการเพาะสร้างความแค้นกับผู้รักษากฎหมายของบ้านเมือง

ดังนั้นพวกมันใช้หมอกพิษ เพียงคิดสะกดผู้ที่ขัดขวางการทำงานของพวกมัน มีสภาพพิกลพิการชั่วขณะ

พวกมันเองย่อมไม่ต้องการพิกลพิการ

ดังนั้นหมอกพิษพอถูกลมประหลาดหอบกลับมา พวกมันล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก

สำหรับหมอกพิษเพียงตื่นตระหนก แต่กับฝนภมรถึงกับหน้าถอดสี

ทั้งนี้เพราะพวกมันบังคับฝนภมรเพื่อจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

พวกมันย่อมไม่เกรงอกเกรงใจต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

พวกมันคิดฆ่าคนผู้นี้

ด้วยพฤติการณ์ของคนผู้นี้ สมควรตายสี่ร้อยสามสิบเจ็ดครั้ง

ดังนั้นพวกมันลงมือด้วยอำมหิต

ฝนภมรพิษร้ายแรง ไม่อาจแตะสัมผัสถูก

ตอนนี้ฝนภมรโบยบินกลับมา จำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นนาย ผู้ใดเป็นศัตรูแล้ว

ทารกพิษธิดาพิษล่วงรู้ความร้ายกาจของฝนภมร จึงหวาดหวั่นเป็นพิเศษ

ลีที่ยามนั้นปรากฏมือที่ขาวสะอาดคู่หนึ่งยื่นออกมา มือหนึ่งถือน้ำเต้าที่เปิดจุกออก มือหนึ่งถือธูปที่ถูกจุดขึ้นดอกหนึ่ง

ธูปดอกนี้พอถูกจุดขึ้น ฝูงผึ้งที่บินกระเซอะกระเซิงาลัเมาก็รวม

ตัวอย่างเป็นระเบียบแบบแผน บินเข้าหาธูปหอม

พริบตานั้น มือขาวสะอาดข้างนั้นกลับกลายเป็นมือดำ

ทั้งนี้เพราะฝูงผึ้งล้วนเกาะติดกับมือข้างนั้น คล้ายเป็นสับปะรดสีดำยุบยับลูกหนึ่ง

อีกมือหนึ่งของมันถือน้ำเต้าที่เปิดจุกออก ที่ปากน้ำเต้าพลันพวยพุ่งหยดน้ำออกมากลุ่มหนึ่ง

หยดน้ำสุกสกาวราวไข่มุก พอฉีดใส่หมอกพิษที่คล้ายเมฆดำเมฆดำกลุ่มนั้นพลันหดเล็กลงอย่างรวดเร็ว

คล้ายกับก้อนหิมะที่หย่อนลงในหม้อน้ำเดือด อึดใจเดียวก็แข็งตัวเป็นวัตถุรูปฝ่ามือ หนักราวตะกั่วก้อนหนึ่ง

จากนั้นค่อยร่วงหล่นลงมา ตกแตกเป็นเจ็ดแปดชิ้น

คนผู้นั้นยื่นน้ำเต้าออก รองรับเศษวัตถุเหล่านั้นเอาไว้จนหมดสิ้น

มันพอปรากฏกาย ก็กำราบฝนภมร ดูดรับหมอกพิษกลับคืน จากนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กลไกของบ้อเช้งไร้ผู้ทัดเทียม ลมโชยหญ้าเอนลู่ทำลายทุกสิ่ง กลไกของลมโชยหญ้าเอนลู่ในวันนี้ ช่วยให้เราได้เปิดหูเปิดตา"

จากนั้นทักทายด้วยอัธยาศัยอันดีว่า

"มือปราบที่หนึ่ง เราขอคารวะแล้ว"

บ้อเช้งขมวดคิ้ว

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า บุคคลเบื้องหน้าดูไปสุภาพอ่อนโยน แท้ที่จริงยากตอแย

คนผู้นี้ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ตลอดทั้งร่างล้วนมีพิษ มีลำดับรุ่นในร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนสูงยิ่ง สุดที่ทารกพิษธิดาพิษจะเทียบเทียมได้

คนผู้นี้แซ่อุนนามบุ๋น

บ้อเช้งไม่เกรงกลัวผู้อื่น เพียงกลัวคนผู้นี้ลงมือ

ตอนนี้คนผู้นี้เสนอหน้าแล้ว

บ้อเช้งสูดลมหายใจลึกๆ สูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าปอด ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่าหากยอดฝีมือตระกูลอุนลงมือ เกรงว่าอากาศในรัศมีสามลี้จะมีพิษแล้ว จากนั้นเขากล่าวว่า

"บุ้นเฮีย ท่านก็คิดช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

อุนบุ้นกล่าวว่า

"ไม่ เราคิดฆ่ามัน มิใช่ช่วยเหลือมัน"

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังจากภายในรถนักโทษ แว่วเสียงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดังว่า

"มาเถอะ ไม่ว่าแค้นเก่าอาฆาตใหม่ล้วนประดังมา ตัวเราอยู่ที่นี้ ศีรษะอยู่ที่นี้ หากเก่งกล้าสามารถก็มาปลิดปลงไป"

อุนบุ้นกวาดตาไปยังรถนักโทษแวบหนึ่ง คราครั้งนี้ดวงตาทอแววดุร้าย ปากกล่าวว่า

"เราคิดแก้แค้นให้แก่โค้วเทียนอีน้องแซ่โค้ว ท่านก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป ไม่อาจโทษว่าเราได้"

บ้อเช้งสอดคำขึ้น

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะคุมตัวมันกลับคุกหลวง เพื่อลงโทษตามกฎหมาย"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่งเสียงร้องว่า

"บ้อเช้ง มิต้องแสร้งเป็นปกป้อง ชีวิตเป็นของเรา หาเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"แต่ตอนนี้ชีวิตของท่านเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องคุ้มครองชีวิตของท่าน"

เขาจับจ้องมองที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กล่าวช้าๆว่า

"ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง"

ใบหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ปกคลุมด้วยหยาดเหงื่อ ชู่คำรามว่า

"มีลมรีบผายออกมา"

บ้อเช้งกล่าวย้ำทีละคำว่า

"บุ้นเจียงผู้เป็นบิดาท่าน กล่าวได้ว่าตายใต้เงื้อมมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้โอกาสแก่ท่าน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถามว่า

"โอกาสอันใด?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"โอกาสให้ท่านลงมือแก้แค้นแทนบิดา"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหัวร่อคักคักออกมา มันหัวร่อจนโลหิตไหลซึมจากปาก กล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านฆ่าบิดาเรา ดังนั้นเราคิดฆ่ามือปราบเจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งแผ่นดิน เพื่อชำระล้างหนี้โลหิตรายนี้"

บ้อเช้งกระชากเสียงว่า

"ท่านระบายโทสะใส่พวกเขาไยกัน หากคิดแก้แค้นควรมาเสาะหาข้าพเจ้า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล หัวร่อจนจมูกบิดเบี้ยว กล่าวว่า

"เพราะเรายังไม่อาจแตะต้องท่าน ซึ่งความจริงเราใกล้จะจัดการกับพวกท่านสี่ยอดมือปราบได้แล้ว ขอเพียงเราฆ่าเซ็กเสียวเซียงได้เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) รับปากว่าจะแต่งตั้งตำแหน่งที่อยู่สูงกว่าพวกท่านแก่เรา เมื่อถึงเวลาเราก็มีหนทางจัดการกับท่านแล้ว"

บ้อเช้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งคิดแก้แค้น นับว่าใช้ความพยายามไม่น้อย"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างเดียดแค้นว่า

"วันนี้เราลงมือสัมเหลว ท่านเมื่อฆ่าบิดาเรา พลอยฆ่าเราเป็นการขุดรากถอนโคนเถอะ"

บ้อเช้งทอดถอนใจอีกครา หาตอบคำไม่

ยามนั้นอุนบุ้นซุกเก็บน้ำเต้าไว้

ธิดาพิษมาถึงข้างกายมัน คลี่ถุงแพรใบหนึ่งออก

อุนบุ้นสลัดมือวูบหนึ่ง ผึ้งพิษเหล่านั้นล้วนร่วงพรูลงในถุง จากนั้นธิดาพิษดึงเชือกแดงที่ปากถุง ผูกมัดเอาไว้

อุนบุ้นยังเป่าลมหายใจดับธูปหอมในมือ

ท่าทางของมันอ่อนช้อย ถึงกับคล้ายอิสตรี

กล่าวตามความสัตย์ เล่าโอวชมดูเป็นที่ชัดตายิ่ง

มันหยาบกร้านห้าวหาญ

มันทำงานอย่างฉับไว พอเห็นอิริยาบถที่อ่อนช้อยสวยงามเช่นนี้ รู้สึกว่าไม่อาจทนดูได้ร้องเพียกล่าวว่า

"เหล่าข้าทาสรับใช้อย่าได้ขวางทาง หาไม่จะคุมตัวไปดำเนินคดี"

สุ้มเสียงมันดังปานอสนีบาตยามแล้ง

มันน้อยครั้งจะพูดจา ก้มหน้าก้มตาทำงาน น้อยครั้งจะสัมผัสกับผู้คน

ดังนั้นมันแม้คลี่คลายคดีมากมาย แต่ไม่ได้เลื่อนตำแหน่ง

...ผู้ที่ได้เลื่อนตำแหน่ง มักพูดจาแจกแจง รู้จักผูกสัมพันธ์กับผู้คนรอบข้าง

แต่บ้อเช้งกลับตามตัวมันมา ให้คุมตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับดุกหลวง

เล่าโอวยังคัดสรรเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่เป็นคนสนิทแปดนายมาทำงานครั้งนี้

ยามนี้มันพอกล่าวจบ ก็ก้มหน้าบุกบั่นไปข้างหน้า

มันร่างสันทัด ผิวกายดำคล้ำ สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบใส่รองเท้าหญ้า ดูไปคล้ายกระบองที่หลอมจากเหล็กดำด้ามหนึ่ง

กระบองที่หวดใส่คนร้ายด้ามหนึ่ง

แต่ว่ามันชมชอบก้มศีรษะ

มันมีผมสั้นชี้ชัน ราวกับเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง ขณะที่มันสู้ศัตรูคล้ายเป็นเม่นตัวหนึ่ง

ยามนี้มันไม่เพียงเดินออกไป ทั้งยังก้มศีรษะพุ่งชนใส่

ที่เบื้องหน้ามันยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนที่สุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่ง ย่อมเป็นอุนบุ้น

สองฟากข้างมันยืนไว้ด้วยผู้คนสองหน หนึ่งคือธิดาพิษที่ชุกเก็บถุงแพรบรรจุผึ้งพิษไว้ อีกผู้หญิงคือทารกพิษที่น้อมส่งวัตถุให้แก่อุนบุ้นสองสิ่ง

อุนบุ้นไม่ถือสาต่อเสียงตวาดว่าของเล่าโอว เพียงกล่าวว่า

"ท่านร้องดังยิ่ง แต่ของในมือเรายังดังกว่าท่านมากนัก"

จากนั้นมันถามคำถามประหลาดข้อหนึ่งว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันดังเพียงไหน?"

เล่าโอวความจริงก้มศีรษะพุ่งตรงออกไป แต่คำถามของอุนบุ้นประหลาดลี้ลับยิ่ง ทำให้มันอดเงยหน้ามองดูมิได้

การมองครั้งนี้ สีหน้าของมันยังแปลกประหลาดยิ่งกว่า

หากว่าอุนบุ้นถืออาวุธอยู่ในมือ เล่าโอาไม่รู้สึกประหลาดใจมาดว่าอุนบุ้นถือวัตถุมีพิษ เล่าโอวก็ไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย แต่ที่ถืออยู่ในมืออุนบุ้นกลับเป็นเครื่องดนตรี

เป็นฉาบ

ฉาบสีเหลืองอร่ามมันแวววาว ตรงที่ถือผูกผ้าแดงไว้คู่หนึ่ง เมื่อถืออยู่ในมืออุนบุ้น ใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง กลับน่าเกรงขามนัก

...ไฉนเป็นฉาบ?

นำฉาบมาทำอะไร? บรรเลงดนตรี? สร้างความรำคาญแก่ผู้คน? หรือว่าฉาบแพร่พิษได้?

เล่าโอวขบคิดไม่เข้าใจ

พลันได้ยินบ้อเช้งตวาดเบาๆ ว่า

"เล่าโอวหยุดเท้า รีบกลับมา"

เล่าโอวไม่ยอมกลับไป ตวาดใส่อุนบุ้นว่า

"ท่านไสหัวไป"

อุนบุ้นส่ายหน้าด้วยความเสียใจ

เล่าโอวบันดาลโทสะ ชี้หน้าร้องว่า

"ท่านไม่หลีก เราจะชนท่านล้มลง"

อุนบุ้นสั่นศีรษะอีกครา

เล่าโอวไม่กล่าวมากความ ก้มศีรษะอีกครา ผมสั้นชี้ชันไปข้างหน้า ตระเตรียมพุ่งชนใส่อุนบุ้น

พลันได้ยินเสียงหวีด คนผู้หนึ่งลอยตัวดุจปักษามหึมา เห็นข้ามศีรษะเล่าโอว กระแทกนั่งขัดสมาธิอยู่กลางถนนระหว่างเล่าโอวกับอุนบุ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ เล่าโอวไม่สามารถโถมออกไปแล้ว

ทั้งนี้เพราะมันไม่คิดพุ่งชนใส่บ้อเช้ง

บ้อเช้งนั่งอยู่กลางถนน บ่งบอกเรื่องราวสามประการ

ทั้งสามประการล้วนเป็นวิกฤตการณ์

หนึ่ง บ้อเช้งออกจากเกี้ยวโดยสาร หมายความว่าเขาผละจากที่ซ่อนอันปลอดภัย พาตัวอยู่ในห้วงอันตราย

สอง อุนบุ้นพอปรากฏกาย ก็บีบบังคับบ้อเช้งออกจากเกี้ยวที่ติดตั้งกลไกต่างๆ แสดงว่าบ้อเช้งให้ความสำคัญกับคู่ต่อสู้อย่างยิ่งยวด

สาม บ้อเช้งเมื่อออกจากเกี้ยว ขวางอยู่เบื้องหน้าเล่าโอว หมายความว่าเขาตระเตรียมปะทะกับฝ่ายตรงข้ามแล้ว

เล่าโอวได้แต่ชะงักเท้า

มันกลอกตาทั้งคู่ มีความคิดอ่านเป็นอื่น

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดฆ่ามันจริงๆ ?"

"มัน" ที่ว่าย่อมหมายถึงที่เจ็ตแห่งแผ่นดิน

อุนบุ้นย้อนถามว่า

"ท่านคิดช่วยมันจริงๆ?"

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

"เสนอจะเข้"

ไม่ทันขาดคำ จะเข้ก็เสนอมาถึง

เป็นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่ายื่นส่งจะเข้มา วางลงบนหัวเข่าของบ้อเช้ง จากนั้นกระบี่รับใช้กระบี่เงินย่อย่วมดึงผ้าแพรที่ห่อหุ้มจะเข้ออก

เด็กรับใช้หนึ่งคาบแป๊ะคอยี้ยื่นส่งกล่องสี่,หลี่ยมใบหนึ่งต่อบ้อเช้ง บ้อเช้งรับไปด้วยความระมัดระวัง ส่วนเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยยืนอารักขาอยู่ด้านหลังบ้อเช้ง

รอยยิ้มบนใบหน้าอุนบุ้นสลายคลาย กล่าวว่า

"จะเข้ที่ดี"

บ้อเช้งก็กล่าวว่า

"ฉาบที่ดี"

"เราท่านความจริงไม่มีข้อบาดหมาง ไยต้องต่อสู้ช่วงชิงกัน?"

"ขอเพียงท่านไม่ยืนกรานปลิดปลงชีวิตหนึ่ง เราท่านก็ไม่มีหัวข้อต่อสู้ช่วงชิงกัน"

"ท่านปกป้องคนชั่วช้า ต้องรับผลที่เลวร้าย"

"กฎหมายบ้านเมืองยังอยู่ ไหนเลยลงโทษทัณฑ์ตามอำเภอใจได้?"

สีหน้าอุนบุ้นปรากฏแววเศร้าเสียดาย กล่าวว่า

"ตกลง อย่างนั้นเราได้แต่แสดงความทุเรศ ขอเชิญชวนท่านสดับฟังแล้ว"

บ้อเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดใส่เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบว่า

"อุดหูคุ้มครองหัวใจ กระจายกำลังล่าถอยไป"

เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบน้อยครั้งจะเห็นบ้อเช้งตื่นเต้นตึงเครียดถึงเพียงนี้ คล้ายกับแมวที่โกรธแค้นงอหลังกระโจนใส่ศัตรูตัวหนึ่ง

มาตรว่าไม่ถึงกับแตกตื่นลนลาน แต่ก็แสดงว่าเผชิญศัตรูเข้มแข็ง

แต่ว่าอุนบุ้นไม่ได้ซัดอาวุธลับออก

มันเพียงยกฉาบขึ้น เตรียมกระทบกันเท่านั้น

...ฉาบเพียงเป็นเครื่องดนตรี ทั้งมิใช่อาวุธ .และมิใช่อาวุธลับยิ่งมิใช่วัตถุมีพิษ

บ้อเช้งยังร้องบอกต่ออุนบุ้นว่า

"ขอท่านมุ่งเป้ามาที่ข้าพเจ้า อย่าได้ทำร้ายคนไร้ความผิด"

อุนบุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจะพยายาม"

จากนั้นมันไขว้สลับสองมือ กระทบกระแทกฉาบเข้าหากัน

บ้อเช้งร้องเตือนล่วงหน้า ทุกผู้คนในบริเวณล้วนเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน

พริบตานั้น ทั้งหมดยกมืออุดหู โคจรพลังคุ้มครองหัวใจ กระจาย

ำลังออกไป ถอยห่างจากกลางถนน

คิดไม่ถึงฉาบทั้งคู่พอกระทบกัน ปรากฏระกายไฟแลบกระจาย

แต่ว่าฉาบปราศจากสุ้มเสียง

เป็นความเงียบสงบราวนิพพาน

อุนบุ้นกระทบฉาบทั้งคู่เข้าหากัน เสียดสีจนเกิดประกายไฟ ทุกผู้คนรู้สึกคล้ายมีงูสีทอง วิ่งพลุกพล่านที่เบื้องหน้า แต่ไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด

...หรือว่าถูกกระแทกกระเทือนจนหูหนวกไป?

หากว่ามี เกรงว่าเป็นความเงียบงันที่สะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

เพียงแต่นี่ต้องใช้ "หัวใจ" รับฟัง มิใช่ใช้ "ใบหู"

ในโลกนี้มีเส้นเสียงและสีสันมากหลาย ไม่อาจใช้โสตและจักษุเข้ารับฟังรับชม

แต่ว่าท่าน "รู้สึก" ถึงการคงอยู่ของมัน

ในคนเหล่านี้ ผู้ที่ประหลาดใจที่สุดสมควรเป็นเล่าโอว

เพราะหน้าที่รับผิดชอบ มีความจำเป็นต้องออกท่องยุทธจักร โดยเฉพาะเพื่อความอยู่รอดของชีวิต มันเรียนรู้การส่งเสียงทางท้องและสื่อสารทางปาก

การส่งเสียงทางท้องเป็นการอาศัยความสั่นสะเทือนทางช่องท้องโคจรพลังผ่านจุดศูนย์ ขณะกล่าววาจาไม่ต้องผ่านทางปาก ชนชั้นยอดฝีมือสามารถถ่ายทอดคำพูดถึงอีกฝ่าย

การสื่อสารทางปากหมายถึงการฟัง

คนต้องส่งเสียงทางปาก ขอเพียงขยับเขยื้อนริมฝีปาก ชนชั้นยอดฝีมือสามารถอาศัยรูปริมฝีปากของอีกฝ่าย จำแนกออกว่ามันกล่าว

ว่ากระไร ดังนั้นแม้อยู่ห่างไกล หรือกล่าวเสียงแผ่วเบา ยังคงจับความของอีกฝ่ายออก

มือปราบที่ยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ล้มลง ต้องมีความสามารถเหนือปุถุชน จึงดำรงคงอยู่ได้ และรักษาชื่อเสียงเอาไว้

เล่าโอวก็เช่นเดียวกัน

มันพอเห็นมีคนสกัดขวางทาง ก็ทราบว่าเรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติ คนเหล่านี้ทราบดีว่าบ้อเชิงคุมตัวผู้ต้องหาด้วยตัวเอง ยังกล้ากระทำการบนถนนกางเกงเหลือง แสดงว่าผู้มาไม่มีเจตนาดีแน่นอน

อย่าว่าแต่ผู้มากลับเป็นมือดีของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน

ทารกพิษธิดาพิษที่เผยโฉมก่อน ดูไปอายุยังเยาว์ บางครั้งพวกมันจงใจเสแสร้งเป็นเด็ก แต่ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต นับเป็นบุคคลที่ดึงมือ แต่คนทั้งสองนับรวมกัน ยังไม่เทียบเท่าครึ่งหนึ่งของอุนบุ้น

อุนบุ้นฉายาแย้มยิ้มอำนวยพร แพร่พิษฆ่าคน ปรกติสุภาพอ่อนโยน พูดจาไว้หน้าผู้คนเจ็ดส่วน ลงมือไว้ไมตรีสามส่วน

มันย่อมพูดจาไว้หน้าผู้คนเจ็ดส่วน ทั้งนี้เพราะมันพอลงมือ ฝ่ายตรงข้ามจะไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด

มันยังลงมือไว้ไมตรีสามส่วน ทั้งนี้เพราะผู้ที่ถูกพิษของมัน จะแสวงหาความตายเอง มิต้องให้มันประหัตประหารด้วยตัวเอง

อุนบุ้นมีชื่อเดิมว่าอุนบุ้นนั้ง เช่นเดียวกับอุนฮั้วมีชื่อเดิมว่าอุนฮั้วนั้ง ล้วนมีลำดับรุ่นในร้านเล่ายี่ห้อสูงยิ่ง ทารกพิษอุนโด่วนั้งกับธิดาพิษอุนซิบนั้งล้วนเป็นผู้เยาว์รุ่นหลังของมัน

เล่าโอวพอเห็นอุนบุ้นนั้งมาถึง ก็คาดคิดในทางเลวร้ายสองทาง หนึ่งคือคงต้องเสี่ยงชีวิตแล้ว

...ท่านมือปราบที่หนึ่งต่อให้มีฝีมือร้ายกาจกว่านี้ เกรงว่าต้านพิษของร้านเล่ายี่ห้อไม่ได้ พิษมิใช่วิชาฝีมือ และมิใช่อาวุธ หากแต่เป็นเ

สิ่งที่ไร้รูปไร้ร่าง ไร้ร่องไร้รอย ดังนั้นยากที่จะต้านทานได้

คราครั้งนี้เรียกว่าอาวุธลับอันเปิดเผยของบ้อเช้งเผชิญกับอาวุธพิษร้ายของร้านเล่ายี่ห้อแล้ว

เล่าโอวยังคิดอ่านอีกประการหนึ่ง

...ความคิดอ่านบางประการคล้าย "แผนอุบาย" ยังคงรู้แน่แก่ใจ มิต้องให้ผู้อื่นล่วงรู้

"แผนอุบาย" ที่ปล่อยให้ผู้อื่นล่วงรู้ แสดงว่าต้องล้มเหลวแน่นอน

บางครั้ง "ความคิดอ่าน" ก็เช่นเดียวกัน

"ความคิดอ่าน" จะอย่างไรมิใช่ "แผนการ" แผนการสามารถเป่าประกาศออกไป ให้ผู้คนเข้าร่วม ช่วยกันผลักดันให้เป็นจริง

"ความคิดอ่าน" กลับเป็นความนึกคิดที่อยู่ส่วนลึกของจิตใจคน

เช่นเดียวกับที่มันคิดอ่านว่า อุนบุ้นนั้งพอยกฉาบคู่ขึ้น มันจะโคจรพลังต่อต้านกับคลื่นเสียงอันสะเทือนเลื่อนลั่น

แต่นั่นคล้ายผ้าฝ้ายสองผืนกระทบกระแทกกัน ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

นี่เป็นเรื่องราวใด?

เล่าโอวความจริงโคจรพลัง ปิดโสตประสาท ยามนี้ค่อยเพ่งสายตาจ้องมอง ค่อยพบว่าฉาบทั้งคู่กระทบกันโดยไร้เสียง แต่คล้ายแตกกระจายเป็นเส้นสีทองเจ็ดพันหกร้อยแปดสิบสองสาย ยังเล็กละเอียดกว่าใยแมงมุม แหลมคมกว่าปลายเข็ม รวดเร็วกว่าสายฟ้าแน่นหนากว่าฝูงผึ้งพวยพุ่งใส่บ้อเช็ง

ที่แท้ฉาบคู่กระทบกันไม่ได้ส่งเสียงดัง หากแต่แพร่พิษออก

พิษที่แพร่ออกโดยอาศัยคลื่นเสียงกระทบกระแทกกัน

เล่าโอวพลันเข้าใจ แต่ไม่สามารถช่วยเหลือได้

ทั้งนี้เพราะฝีมือการแพร่พิษเช่นนี้ มันมิเพียงไม่เคยเห็น กระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมาก่อน

พิษร้ายนี้ชั่วร้ายเกินไป กระทั่งสุ้มเสียงยังถูกกลบบดบัง หรือบอกว่าถูกพิษสะกดจนบ้าใบ้

คล้ายกับแสงสว่าง เมื่อเรืองแสงถึงที่สุดจะทำให้ท่านตาบอดไป

และคล้ายกับความหอม เมื่อหอมถึงระดับหนึ่ง ท่านพอเกิดความคุ้นเคย จะสูดไม่ได้ความหอมอีก

กลิ่นเหม็นก็เช่นเดียวกัน

แม้กระทั่งความเป็นความตาย

ที่สุดของความเป็นคือความตาย ดังนั้นความตายกลับเป็นการเริ่มต้นอีกชนิดหนึ่ง ความเป็นเพียงเป็นขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น

ฉาบคู่ที่กระทบกระแทกกัน ก็เป็นขั้นตอนการแพร่พิษของอุนบุ้นนั้ง

พิษของมันแพร่ผ่านเครื่องดนตรี

นี่เรียกว่าคลื่นเสียงพิษ

...อาศัยคลื่นเสียงแพร่พิษออก

พิษกลบสุ้มเสียงไป

พิษอาศัยคลื่นเสียงแพร่ออก

บ้อเช้งยังคงนั่งขัดสมาธิ

เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งตาบถอยห่างออกไป คงเหลือแต่เขาอยู่กลางถนน

มาตรว่าฮ่อฮ่วม เอี๊ยบเก่า ตั้งยิกง้วยและแป๊ะคอยี้จงรักภักดีต่อผู้เป็นนาย แต่บ้อเช้งมีคำสั่งตั้งขุนเขา เมื่อเขาตวาดสั่งพวกมันล่าถอย พวกมันได้แต่ล่าถอย

คำสั่งอื่นก็เช่นเดียวกัน
พวกมันเคารพเชื่อฟังต่อบ้อเช้ง
...ไม่เพียงเพราะความยำเกรง หากแต่เป็นความเคารพจากใจจริง
บ้อเช้งยังนั่งนิ่งเงียบงัน
เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบแม้ใจเต้นระทึกแทบกระดานจากปาก ยังไม่กล้าเข้าไปปกป้องผู้เป็นนาย
พวกมันทราบว่าบ้อเช็งมีแผนรับมืออย่างแน่นอน
บ้อเช้งมีกล่องใบหนึ่ง
เป็นกล่องแพรที่เด็กรับใช้หนึ่งดาบแป๊ะดอยี้พิ่งส่งมอบให้
บ้อเช้งพลันเปิดกล่องออก
กล่องไม่ใหญ่นัก มีชนาดเท่ากับหนังสือเล่มหนึ่ง แต่พอเปิดออก ก็ขยายใหญ่ขึ้นตลอดเวลา ราวกับแผ่นไม้ไผ่ที่ผูกติดกัน พอคลี่ออกมา ก็แทบบดบังบ้อเช้งเอาไว้

ความจริงเป็นกล่องใบหนึ่ง ยามนี้กลายเป็นคล้ายฉากกั้นบานหนึ่ง ที่แตกต่างคือ ฉากกั้นประกอบด้วยสี่ถึงแปดบาน แต่กล่องใบนี้พอคลี่ออกมา อย่างน้อยมีเจ็ดแปดสิบหน้า
แต่ละหน้าเขียนดัวหนังสืออย่างถี่ยิบ
...ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดเห็นข้อความที่เขียนเอาไว้ชัดตา
แต่ผู้ที่สายตาแหลมคม พอจำแนกออกว่านี่เป็นพระสูตร
...ที่แท้เป็นพระสูตรอันใด ไม่ว่าผู้ใดก็บอกไม่ถูก
พระสูตรคลี่ออกปกป้องบ้อเช้ง
บ้อเช้งอยู่ในหน้าหนังสือ
เมื่อเป็นเช่นนี้ บ้อเช้งคล้ายอยู่ภายในกล่องก็มิปาน
นี่เพียงพอแล้ว

ไม่ว่าเป็นพระสูตรอันใด หนังสือจัดทำจากวัสดุใด มันพานปกป้องคุ้มครองบ้อเช็ง มิให้ถูกคลื่นเสียงพิษทำร้าย

คลื่นเสียงฟ้าร้องไร้เสียง

ประกายฉาบพวยพุ่งราวกับเข็ม

วัตถุเรืองรองที่สวยงามมักไม่ยืนยาว

ความเฉิดฉันเรืองรองก็เช่นกัน

...หากความเฉิดฉันเรืองรองยั่งยืนยาว ก็ไม่เฉิดฉันไม่เรืองรองแล้ว

อาจบางทีความเฉิดฉันเรืองรองที่เฉิดฉันเรืองรอง เพราะหลังความเฉิดฉันเรืองรอง จะดับสิ้นสูญโดยเร็ว

สำเนียงฉาบคลื่นเสียงพิษของอุนบุ้นนั้งก็เช่นกัน

สำแสงฉาบเจิดจ้า แต่ไม่ยืนยาว

คล้ายดาวตกกรีดผ่านท้องนภา

พิษแห่งคลื่นเสียงของมันคล้ายการระเบิดที่ไร้เสียง แตกระเบิดที่กลางเวหน ฯลฯนั้นดับสูญไป

ทุกประการคืนสู่ความสงบ

บ้อเช้งปลอดภัยไร้อันตราย

เขาสลัดมือคราหนึ่ง หนังสือก็พับเก็บกลับไปภายในกล่อง

กล่องยังคงเป็นกล่องธรรมดาใบหนึ่ง

คล้ายหนังสือเล่มหนึ่ง

มาตรว่าเพียงเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง แต่ต้องมิใช่หนังสือบางเล่ม หนังสือบางเล่มเพราะผู้แต่งทรงภูมิปัญญา ทำให้กลายเป็นผลงานอมตะ ที่ได้รับการเผยแพร่สืบต่อกันมา

บ้อเช็งพอเก็บหนังสือ หนังสือกลับคืนไปในกล่อง เขาวางกล่องลงที่ด้านข้าง วางนิ้วมือแตะสัมผัสกับสายของจะเข้ซึ่งวางทาบบนหัวเข่า

ปากกล่าวว่า

"พิษไร้สุ้มเสียงอันร้ายกาจนัก"

อุนบุ้นนั้งกล่าวว่า

"แต่ว่าพิษไม่อาจระคายท่าน"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสดับฟังของท่านแล้ว ข้าพเจ้าต้องการคำชี้แนะจากท่านบ้าง"

อุนบุ้นนั้งกล่าวว่า

"ท่านดีดเถอะ เราจะรับฟัง"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น สีหน้าหาได้ปลอดโปร่งเช่นปรกติไม่

หากบอกว่าเมื่อครู่บ้อเช้งรับมือกับฉาบทิษด้วยท่าทีคล้ายเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ยามนี้มันเผชิญกับเสียงจะเข้ของบ้อเช้ง ก็คล้ายปรากฏทัพใหญ่ประชิดติดชายแดน

สีหน้าบ้อเช้งกลับใช้ความครุ่นคิด

ขณะที่เขาครุ่นคิด แฝงความงามที่สงบนิ่งราวหญิงสาวบริสุทธิ์

เขาครุ่นคิดอันใด?

เหตุใดจึงครุ่นคิด?

ขณะที่เขาครุ่นคิด นิ้วมือก็กรีดใส่สายจะเข้

ท่ากรีดนิ้วไม่รวดเร็วไม่เร่งร้อน

ดูไปคล้ายเป็นเช่นนี้ แต่ปรากฏท่วงทำนองดนตรี "ลื่นไหล" ออกมา

คนดีดปล่อยตัวตามสบาย

เสียงดนตรีให้ความรู้สึกที่ปลอดโปร่งสบาย ให้ความซาบซึ้งใจชนิดหนึ่ง

นี่เป็นจะเข้ของบ้อเช้ง

เป็นเสียงดนตรีของเขา

เป็นการถ่ายทอดออกทางจิตใจของเขา

...แต่ว่าในเวลาและสถานที่เช่นนี้เขาไฉนดีดจะเข้?

เห็นเขากรีดปาดนิ้วทั้งสิบไป อย่างรวดเร็วกรีดปาดถึงสายจะเข้ที่เล็กละเอียดเป็นพิเศษสามสี่เส้น

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง สายจะเข้เหล่านั้นวาวใสเป็นพิเศษ คล้ายเข็มเงิน คล้ายเส้นกระบี่

ยามนั้นทั้งหมดไม่ได้ยินเสียงอีก

ทุกเส้นสายไร้เสียง ใต้นิ้วมือของบ้อเช้งดีดเป็นเสียงสูงเพียงหนึ่งเดียว

เป็นเสียงสูงที่ไร้เสียง

จะเข้ขึงเส้นสาย

เส้นสายไร้สุ้มเสียง

คนมีน้ำใจ

ลงมือไร้น้ำใจ

จะเข้ตัวนี้ดีดบรรเลงถึงช่วงตอนแห่งความรัก คล้ายกลับกลายเป็นลืมรัก

คล้ายกับผู้ดีดบรรเลงกรีดนิ้วผิดพลาด

ทิ้งความขาวว่างเปล่าไว้

และคล้ายกับนักลีลาศก้าวย่างผิดจังหวะ

เป็นเหตุให้เหยียบใส่อากาศธาตุ

เสียงจะเข้นี้ลื่นไหลตลอดทาง สุดท้ายกลับกลายเป็นเสียงพร่ำเรียกที่ไร้เสียง วนเวียนอยู่รอบข้าง ประทับที่หัวใจ

อุนบุ้นนั้งกลับหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

รอยยิ้มที่สุภาพอ่อนโยนของมันกลับกลายเป็นเยือกเย็นอำมหิต พลันดึงธงออกมาสองผืน โบกจากหน้าไปหลัง จากซ้ายไปขวาดราหนึ่ง บังเกิดเป็นเสียงลมรุนแรง

จากนั้นอุนบุ้นนั้งตวาดก้อง ปักธงทั้งสองผืนใส่ตำแหน่งมังกรเขียวกับเสือขาวตามหลักฮวงจุ้ย พลิกมือขวาวูบหนึ่ง ในซอกนิ้วเพิ่มเข็มเงินเจ็ดแปดเล่ม งอดีดพุ่งออกไป

มันกลับซัดเข็มใส่ตัวเอง

พริบตานั้นบนร่าง ที่หัวไหล่ ใบหน้าและลำคอของมันปักไว้ด้วยเข็มเจ็ดแปดเล่ม มันยังไม่ยินยอมเลิกรา ประกบนิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้าย จี้สกัดใส่จุดเส้นบนร่างตัวเองหลายแห่ง

จากนั้นมันค่อยระบายลมหายใจคำหนึ่ง

บ้อเช้งก็หยุดการดีดบรรเลงจะเข้

เขานั่งแน่วนิ่ง เพ่งสายตามองดูอุนบุ้นนั้ง

อุนบุ้นนั้งค่อยยิ้มออกมา

แต่รอยยิ้มของมันยามนี้แฝงความกระอักกระอ่วนสามส่วน ความไม่สบายใจสามส่วน และความเคารพยำเกรงสี่ส่วน กล่าวว่า

"จะเข้อันร้ายกาจ ดรรชนีอันร้ายกาจ อาวุธลับอันร้ายกาจ ฝีมือการใช้จะเข้พบกัน เข็มไร้น้ำใจอันยอดเยี่ยม"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ได้รับการออมมือแล้ว พี่ท่านซัดเข็มเงินปิดจุด โบกธงปูทางนับว่าปิดช่องว่างจุดอ่อนไว้ ดีที่ท่านชักธงมังกรพยัคฆ์ หากโบกสะบัดธงแดงทั้งสาม เกรงว่าข้าพเจ้าต้องถูกปลิดปลงกลางถนนแล้ว"

อุนบุ้นนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่มีประโยชน์ ต่อให้เรากับฮั้วเล่าตี่ใช้หนึ่งธงเหลือง สองธงมังกรพยัคฆ์ สามธงแดงชาดโดยพร้อมเพรียง เกรงว่าไม่สามารถเชิญ

ท่านกลับเข้าเกี้ยว"

"ชั้วเล่าตี๋" ย่อมเป็นพี่น้องของมันนามอุนฮั้วนั้ง

พวกมันเป็นสองขุนพลร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ต่อมาเข้าสังกัดอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง

แต่คราครั้งนี้อุนฮั้วนั้งคล้ายไม่ได้รุดมา

มีเพียงอุนบุ้นนั้งคนเดียว

บ้อเช้งกล่าวว่า

"บุ้นเฮียถ่อมตนไปแล้ว หากเพิ่มพวกมันทั้งสอง เกรงว่าข้าพเจ้าคิดกลับเข้าเกี้ยวก็ทำไม่ได้"

ขาดคำพลันลงมือ

เขาใช้มือซ้ายซัดตะปูทะลุกระดูกสามตัว มือขวาซัดเข็มดอกสาลี่ห้าตัว

จนบัดนี้บ้อเช้งไม่ได้ชิงลงมือ

ขณะที่ทารกพิษชิดาพิษจู่โจมใส่เขา เขาก็ไม่ได้เป็นฝ่ายรุก

แม้กระทั่งก่อนที่อุนบุ้นนั้งจะลงมือ เขาก็ไม่ได้ชิงลงมือ เพียงตั้งรับตลอดเวลา

แต่คราครั้งนี้เขาชิงลงมือ

...หรือว่าศัตรูครั้งนี้ยังน่ากลัวกว่าอุนบุ้นนั้งกับทารกพิเศษชิดาพิษรวมกัน ดังนั้นเขาชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อน?

ตะปูทะลุกระดูกที่เขาซัดออก มุ่งใส่แผงลอยที่อยู่ข้างทางซ้ายมือแผงหนึ่ง

นั่นเป็นแผงที่จำหน่ายป้านน้ำชากับถ้วยชาจากเมืองงี้เฮง* แผง

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าอี้ชิง อยู่ในเขตมณฑลเจียงซู ป้านน้ำชาและถ้วยน้ำชาที่ผลิตออกมามีชื่อที่สุด

หนึ่ง

ที่หลังแผงนั่งไว้ด้วยชายชราผู้หนึ่ง

...กล่าวโดยเคร่งครัดมันสมควรอยู่ในวัยหนุ่ม เพียงแต่กร้านกรำแดดลม ผ่านโลกอย่างช่ำชอง ลักษณะท่าทางคล้ายชายชราผู้หนึ่ง

ชายชราผู้นี้ไม่ได้ถูกการต่อสู้กลางถนนขู่ขวัญจนเตลิดหนี กลับนั่งอยู่หลังแผงจดบันทึกเรื่องราว

มันเขียนอย่างดั้งอกตั้งใจ ทางหนึ่งเขียน ทางหนึ่งเงยหน้าชมดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คล้ายจดจ่อยิ่งนัก

ตะปูทะลุกระดูกของบ้อเช้งทั้งสามตัว ซัดใส่ "ชายชรา" ผู้นี้เอง"

"ชายชรา" ผู้นี้เป็นใคร? เหตุใดบ้อเช้งจึงลงมือต่อมัน?

ถนนกางเกงเหลืองแม้เป็นถนนทางการ สองฟากข้างพักไว้ด้วยครอบครัวผู้มีอันจะกิน จึงมีแผงลอยคับคั่งเป็นพิเศษ

เมื่อข้างทางซ้ายมือมีแผงลอย ทางขวามือก็ไม่มีข้อยกเว้น

เข็มดอกสาลี่ของบ้อเช้งทั้งห้าเล่ม ก็ซัดใส่แผงลอยฝั่งตรงข้ามกับ "ชายชรา" นั้น

แผงลอยนี้ขายไข่ไก่ ไข่เป็ด ไข่ห่านรวมทั้งไข่นกกระทา สรุปแล้วไม่ว่าไข่อันใดมีขายทั้งสิ้น

เจ้าของแผงเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง

...กล่าวโดยเคร่งครัด นี่เป็น "ชายชรา" ที่มีรูปร่างหนุ่มฉกรรจ์ มีพลังกระตือรือร้นคึกคักผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้ก็ไม่ได้หลบลี้หนีจากอาวุธลับที่สาดซัดใส่กันกลางถนน กลับก้มหน้าก้มตาเขียนหนังสือเช่นกัน

พวกมันคล้ายยึดถือท้องถนนเป็นร้านหนังสือ ชมดูเหตุการณ์พลางเขียนหนังสือพลาง

เข็มดอกสาลี่ของบ้อเช้งทั้งห้าเล่ม ซัดใส่ "ชายหนุ่ม" ที่คล้ายไม่แก่งแย่งช่วงชิงกับผู้คนนี้

"ชายหนุ่ม" ผู้นี้มาจากสารทิศใด เหตุใดบ้อเช้งยังยั้งมือต่ออุนบุ้นนั้งที่ขวางทางชิงตัวผู้ต้องหา กลับไม่ไว้ไมตรีต่อพ่อค้าหาบเร่แผงลอยข้างทาง?

ถ้วยมีคุณประโยชน์ใด

ปรกติแล้วถ้วยใช้บรรจุน้ำ รินน้ำชา ถึงกับใช้ดื่มสุรา

ไข่เล่า?

หากไข่ไม่ใช้รองท้อง ยังสามารถให้กำเนิดชีวิต เช่นไข่ไก่ฟักเป็นลูกไก่ ไข่เป็ดฟักเป็นลูกเป็ด

แต่เรื่องราวในโลกไม่มีความแน่นอนเด็ดขาด สมมติเช่นตอนนี้ ถ้วยกับไข่ยังมีประโยชน์สถานอื่น

ถ้วยสามใบลอยหวีดขึ้น ปะทะกับตะปูทะลุกระดูกทั้งสามลูก บังเกิดเสียงติงติงติดต่อกัน

ไข่ไก่ห้าฟองดีดพุ่งขึ้น ต้านรับเข็มดอกสาลี่ทั้งห้าเล่มไว้

ตะปูย่อมแทงทะลุไข่ไก่ แต่สูญเสียความแม่นยำ แยกย้ายพุ่งใส่แคร่ไม้บนแผงลอย

คนในบริเวณล้วนถูกเหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันนี้สะกดจนตะลึงลาน

ได้ยิน "ชายชรา" นั้นคล้ายพึมพำว่า

"ตะปูอันร้ายกาจ"

"ชายหนุ่ม" นั้นก็กล่าวด้วยความอกสั่นขวัญแขวนว่า

"หวาดเสียว หวาดเสียวนัก"

บ้อเช้งเห็นฝ่ายตรงข้ามใช้ถ้วยสามใบและไข่ห้าฟอง ทำลาย

อาวุธลับที่เขาซัดออก คล้ายไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัย

มิหนำซ้ำคล้ายอยู่ในความคาดหมาย

เขาทอดถอนชมเชยว่า

"ถ้วยอันประเสริฐ ไข่ไก่อันประเสริฐ อุนชังเพ้ง (สองสันติตระกูลอุน) สูงส่งสมคำร่ำลือจริงๆ"

จากนั้นเขาประสานมือไปทางซ้ายขวา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเสิงไง้อื้อ ขอคำนับผู้อาวุโสทั้งสอง"

เขาความจริงยโสเย็นชา บวกกับสองเท้าพิการ น้อยครั้งจะแสดงความเคารพต่อผู้คน

ผู้มาเป็นใคร?

...เขาเมื่อให้ความเคารพต่อหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์คู่นี้ เหตุใดจึงลงมือ "ทักทาย" ต่อคนทั้งสอง?

ขณะที่เขาแสดงความเคารพ ผู้ที่ตะลึงลานที่สุดคืออุนบุ้นนั้ง

มันคิดไม่ถึงว่าบ้อเช้งจะพบเห็นคนทั้งสอง

...คนทั้งสองแม้รุตม่า แต่ปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงไว้ ตอนนี้กลับถูกบ้อเช้งเปิดโปงออกมา

เกรงว่าเรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติได้

ดังนั้นในผู้คนทั้งหลาย ผู้ที่ตื่นตะลึงเป็นมัน แต่ผู้ที่มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุดก็เป็นมัน

มันลอยตัวพุ่งปราดไปที่ปากถนน แต่แล้ววกกายพุ่งตัวไปยังช้างทาง มิคาดโผพุ่งกายขึ้น คล้ายกับจะโถมใส่บ้อเช้ง กลับเปลี่ยนเป็นพุ่งเข้าหาเกี้ยวที่ด้านหลังของบ้อเช้ง

ความสำเร็จด้านวิชาตัวเบาของอุนบุ้นนั้ง เกรงว่ายังเหนือกว่าฝีมือการใช้พิษ ฉวยโอกาสที่บ้อเช้งไม่ทันระวัง เตรียมยึดครองเกี้ยวไว้

ทั้งนี้เพราะมันได้ยินว่า ที่น่ากลัวที่สุดของบ้อเช้ง มิใช่บ้อเช้งคนเดียว บ้อเช้งความจริงยากตอแยอยู่แล้ว แต่ว่ากลไกลของ "เกี้ยวโดยสาร" หลังนี้ นับเป็นบ้อเช้งอีกคนหนึ่ง

บ้อเช้งคล้ายกับมีสี่คน หนึ่งคือตัวบ้อเช้ง หนึ่งคือเกี้ยวที่เขาจัดสร้างขึ้น สามคือเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ ยังมีอีก "คน" หนึ่งคืออาวุธลับของบ้อเช้ง

ดังนั้นคนผู้นี้เปรียบกับผู้ที่ยากตอแยที่สุดในยุทธจักรสองร้อยคนยังยากรับมือยิ่งกว่า

อุนบุ้นนั้งประมือกับบ้อเช้งแล้ว
มันไม่อาจช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ
ดังนั้นได้แต่ยึดครองเกี้ยวของบ้อเช้งก่อน
มันพลันเลิกม่านเกี้ยวคิดบุกเข้าไป

...นี่เป็น "อาวุธ" อันร้ายกาจชนิดหนึ่ง มาตรว่ามันไม่ล่วงรู้วิธีใช้ แต่หากยึดครองไว้ เท่ากับตัดกำลังหนุนของบ้อเช้ง

ทั้งนี้เพราะเกี้ยวหลังนี้อาจเป็นอาวุธที่กล้าแข็งที่สุดของศัตรู
อย่าว่าแต่สองสันติดระกูลอุนมาก่อน อุนบุ้นนั้งต้องเร่งช่วงชิงเพื่อแสดงออก

อุนบุ้นนั้งเลิกม่านเกี้ยวขึ้น แต่ไม่ได้ "บุกรุก" เข้าไป
มันถึงกับไม่มีความเคลื่อนไหวสืบต่อ
มันเบิกตาค้าง คล้ายกับพบเห็น "วัตถุเรื่องราว" ที่เหลือเชื่อ
จากนั้นมันกระทำเรื่องหนึ่ง
มันลดม่านเกี้ยวลง
และละทิ้งเกี้ยวหลังนี้
เป็นเรื่องราวใดทำให้มันเลิกล้มแผนการ "ช่วงชิงเกี้ยว"?
เป็นความเปลี่ยนแปลงใดทำให้มันยุติปฏิบัติการ "ยึดครอง

เกี้ยว"?

หลังม่านเกี้ยวเป็นอะไร?
ภายในเกี้ยวมีอะไร?
ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องการทราบ
แต่ไม่มีผู้ใดทราบได้

บ้อเช้งไม่ได้ยับยั้งความเคลื่อนไหวของอุนบุ้นนั้ง ถึงแม้ว่าเกี้ยวหลังนี้เป็น "ศูนย์บัญชาการ" ของเขาก็ตาม

สำหรับกับเขา เกี้ยวหลังนี้แทบเป็น "บ้าน" ของเขา ช่วงเวลาสำคัญในชีวิตของเขาแทบผ่านพันที่เกี้ยวหลังนี้ ทั้งยังอาศัยเกี้ยวหลังนี้กำราบปราบปรามศัตรูเข้มแข็งมากมาย

...ผู้ใดต้องการให้ "คนนอก" บุกรุกเข้าบ้านของตัวอง?
แต่บ้อเช้งไม่ได้ลงมือยับยั้ง
นอกจากเขาชัดอาวุธลับ เปิดโปงศักดิ์ศรีของยอดฝีมือตระกูลอุนที่อยู่ข้างทางสองคนแล้ว ในบริเวณยังเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงประการหนึ่ง

เป็นเหตุเปลี่ยนแปลงที่กะทันหันกว่าการบุกยึดครองของอุนบุ้นนั้งอีก

เหตุเปลี่ยนแปลงมาจาก "พวกเดียวกัน"

...ลมหวนเท้าไวเล่าโอว
เห็นบ้อเช้งอาศัยกำลังเพียงลำพังรับมือกับชนชั้นมือดีตระกูลอุนเล่าโอวแทนที่จะลงมือช่วยเหลือ กลับกระโดดปราดถึงหน้ารถนักโทษ

รถนักโทษคุมขังที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
เล่าโอวชู่คำรามว่า
"โจรอุบาทว์ ผู้คนมากมายปานนี้ฆ่าท่านไม่ได้ บิดาจะเชือด

ท่านเอง"

พลางจ้วงมีดใส่

มีดของเล่าโอวเป็นมีดปักหัวใจสันเบาบาง ส่วนคมคมกล้า

มีดนี้ใช้พลังอย่างเปี่ยมล้น หมายมั่นสังหารให้จงได้

ดูท่ามันต้องการชีวิตของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ่งกว่าผู้ใด

กระบวนท่านี้ใช้ออกอย่างกะทันหัน

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าเล่าโอวที่คุ้มกันรถนักโทษ ากลับเป็นคนคิดร้ายหมายชีวิตผู้ต้องหาเอง

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง แต่มิใช่หมายความว่าบ้อเช้งคิดไม่ถึง

เล่าโอวพอส่งเสียงร้องคำแรก ก็ชักมีดออกพอร้องคำที่สอง ก็พุ่งปราดออกไป ขณะที่ร่ำร้องถึงกลางคัน มันก็เสือกแทงมีดออก

มิคาดบังเกิดเสียงดิง หินกระสุนลูกหนึ่งซัดต้องคมมีดของเล่าโอว

เล่าโอวสะท้านที่ข้อมือ คมมีดเบี่ยงเบนวูบหนึ่ง

ยามนั้นเล่าโอวเพิ่งเอ่ยถึงคำ "ฆ่าท่านไม่ได้" มันขบกรามกรอดคิดจ้วงแทงมีดซ้ำ

แต่แล้วพลันบังเกิดเรื่องราวที่น่าตระหนกขึ้น

เรื่องนี้ยังเหนือความคาดหมายกว่า น่าตื่นตระหนกกว่าทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในที่นี้ ถึงกับดึงดูดความสนใจของทั้งหมด แทบลืมเลือนเรื่องที่อุนบุ้นนั้งโถมใส่เกี้ยวของบ้อเช้งไป

ได้ยินเสียงกู่เกรี้ยวกราดเสียงหนึ่งดังขึ้น

เสียงกร๊อบเมื่อซี่กรงไม้ของรถนักโทษล้วนหักสะบั้น ปลิวกระจัดกระจายออกไป

คนในรถนักโทษพลันผุดลุกขึ้น อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่งพุ่งใส่ใบหน้าเล่าโอว

ยามนั้นเล่าโอวเพิ่งกล่าวจบความ เนื่องจากมันอ้าปาก เป็น

เหตุให้โลหิตของฝ่ายตรงข้ามพุ่งเข้าปากมัน ต้องร่ำร้องคำหนึ่ง จ้วงแทงมีดเป็นคำรบสาม

พลันปรากฏเงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่งขวาง อยู่ระหว่างมันกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินซึ่งทลายรถนักโทษ

เล่าโอวไม่ทันชมดูโดยชัดตา ตวาดคำ "ไสหัวไป..." คิดโถมเข้าเสี่ยงชีวิตกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

คนชุดขาวโบกมือวูบ เล่าโอวรู้สึกชาด้านที่กระดูกข้อมือ มีดคมกล้าหลุดลอยจากมือ จากนั้นชาวูบที่กระดูกเท้า ต้องถอยกายไปห้าหกก้าว ค่อยทรงกายมั่น พอเพ่งตามอง ภายในวงเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงขึ้น

เป็นเหตุเปลี่ยนแปลงที่ผู้คนไม่ทันย่อยสลายได้

ผู้ที่ใช้หินกระสุนกับเหรียญทองกระแทกมีดในมือเล่าโอวปลิวกระเด็น และคุกคามมันล่าถอยย่อมเป็นบ้อเช้ง

บ้อเช้งคล้ายคาดการณ์ว่า เล่าโอวจะสอดมือเข้ามาสังหารผู้ต้องหา ดังนั้นเตรียมพร้อมแต่แรก

ซึ่งก็หมายความว่า บ้อเช้งช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอีกครา

บ้อเช้งเหลียวหน้าไป ทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินว่า

"ท่านไยต้อง..."

ไยต้องอะไร?

ไม่ทราบได้

เพียงทราบว่าขณะที่บ้อเช้งกล่าวคำพูดนี้ สีหน้าอ้างว้างหดหู่ยิ่ง

เขากล่าวไม่จบความ เพราะไม่สามารถกล่าวต่อ

ทั้งนี้เพราะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอกระอักโลหิต ก็คำรามก้องสะบัดมือซ้ายขวาออกโดยพร้อมเพรียง

มันใช้ออกด้วยวิชาสภาวะกระบี่

...ครั้งกระโน้นภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัสภายใต้วิชาสภาวะกระบี่นี้เอง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมิใช่ถูกเช็กเสียวเซียงปิดสกัดจุดไว้หรอกหรือ? ตอนนี้ไฉนฟื้นฟูความสามารถในการจู่โจม?

บ้อเช้งปกป้องที่เจ็ดแห่งแผ่นดินครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นเหตุให้ล่วงเกินยอดฝีมือไม่น้อย ตอนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอฟื้นฟูพลังฝีมือ ไฉนจู่โจมสังหารบ้อเช้งเป็นบุคคลแรก?

มันความจริงถูกปิดสกัดจุด จนบัดนี้ค่อยคลายจุดได้ หรือว่ามันโคจรพลังคลายจุดตั้งแต่แรก เพียงรอให้บ้อเช้งเข้าใกล้ ค่อยเปิดฉากจู่โจมสังหาร?

นี่ที่แท้เป็นแผนการที่วางไว้ หรือเป็นโอกาสที่ฉกฉวย?

สภาวะกระบี่พอใช้ออก ยากที่จะต้านทานรับได้

อย่าว่าแต่บ้อเช้งอยู่ใกล้กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ่ง

มิหนำซ้ำบ้อเช้งไม่ทันระวังป้องกัน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับคิดร้ายอย่างไม่คาดฝัน

อย่าว่าแต่บ้อเช้งปราศจากกำลังภายใน อาวุธลับของเขาก็เหมาะกับจู่โจมระยะไกล ไม่สะดวกกับการจู่โจมระยะใกล้ คนก็ไม่อยู่ในเกี้ยวขาดหลักประกันความปลอดภัย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอจู่โจมลงมือ บ้อเช้งคงต้องตายแน่นอน

สภาวะกระบี่แทบปราศจากช่องว่างจุดอ่อน...หากว่ามือซ้ายของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ขาดด้วนไปสองนิ้ว

นิ้วกลางนิ้วก้อยข้างซ้ายของมัน ขาดด้วนไประหว่างการต่อสู้กับภูษาฟ้ามีตะเข็บโค้วเทียนอี

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น สภาวะกระบี่ของมันยังคงคล้ายสายรุ้ง

พลังกระบี่คลี่ขยายออกอย่างเร่งร้อน

เพียงแต่มันรับบาดเจ็บก่อน ทั้งถูกปิดสกัดจุด เลือดลมหมุนเวียนไม่ปลอดโปร่ง บวกกับนิ้วมือขาดด้วน ขณะที่ใช้สภาวะกระบี่ทั้งสองสาย ยังมีช่องว่างรอยโหว่อยู่บ้าง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ได้แต่ต่อสู้ดิ้นรนได้สภาวะกระบี่ ไหนเลยมีเวลาค้นหาช่องโหว่ของมัน สำหรับตีโต้กลับไป?

แต่ว่าเป้าหมายของมันครั้งนี้คือบ้อเช้ง

บ้อเช้งช่วยเหลือมันครั้งแล้วครั้งเล่า มันยังรวบรวมกำลังเพื่อจัดการกับบ้อเช้ง

นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

...เป็นเพราะมันมีนิสัยทรยศเนรคุณ? หรือว่ามันคิดล้างแค้นแทนบิดา? หรือว่ามันคิดฆ่าบ้อเช้งเพื่อประจบเอาใจฉั่วเกีย? หาไม่มันเห็นว่ามีแต่บ้อเช้งที่คู่ควรให้มันลงมือ?

ยามนั้นบ้อเช้งเพิ่งคุกคามเล่าโอวล่าถอย กล่าวคำ "ท่านไยต้อง..." ต่อมัน

ขณะที่กล่าวคำ "ต้อง" ในปากบ้อเช้งปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบออกมา พอดีจู่โจมผ่าน "ช่องว่าง" ของพลังสภาวะกระบี่ซึ่งเกิดจากนิ้วขาดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เสียงเชียะเมื่อประกายสีขาวพุ่งใส่ตาขวาของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน จากนั้นปรากฏประกายโลหิตฉีดกระจาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังของสภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกตัดขาด คล้ายคันเกาทัณฑ์ที่พาดลูกธนูไว้ แต่แล้วสายเกาทัณฑ์ขาดผึงออก ลูกธนูยังคงอยู่ หากทว่าปราศจากพลังแล้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตะลึงลาน คล้ายกับไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น

...บ้อเช้งทราบได้อย่างไรว่ามันโคจรพลังคลายจุด ตระเตรียม

จู่โจมลงมือ?

...นั่นเป็นอาวุธลับอันใด? ใช้ออกด้วยฝีมือชัดอาวุธลับใด?

จากนั้นมันส่ายร่างโงนเงนแล้วส่ายร่างโงนเงนเล่า ในที่สุดยกมือปิดตา แผดร้องคำหนึ่ง หงายร่างล้มลง

เหตุแปรเปลี่ยนในบริเวณสะกดจนทั้งหมดปากอ้าตาค้างไป

ผู้เหี้ยมหาญที่ลงมือ ล้วนเป็นมือดีที่ผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน แต่เหตุแปรเปลี่ยนที่ชี้เป็นชี้ตายครั้งนี้ ยังสะกดทุกผู้คนจนตะลึงลาน

บ้อเช้งที่ไม่มีพลังฝีมือติดตัวเคลื่อนไหวติดต่อกัน ตอนแรกสกัดการจู่โจมของทารกพิษกับธิดาพิษ คลี่คลายการแพร่พิษของอุนบุ้นนั้ง ค่อยบีบบังคับสองพี่น้องตระกูลอุนเผยโฉม จากนั้นยับยั้งการลงมือสังหารของเล่าโอว

ไม่ว่าเหตุแปรเปลี่ยนอุบัติติดต่อตามกันอย่างไร ล้วนไม่อาจเปลี่ยนแปลง "ผล" ที่กลายเป็นความจริง

นั่นคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้ว

..มันกลับหมายมั่นสังหารบ้อเช้งที่ช่วยเหลือมันครั้งแล้วครั้งเล่า

...แต่ผู้ที่ฆ่ามันกลับเป็นมือปราบอันดับหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ

ไม่ว่าอย่างไรเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดูไปเหลวไหลอยู่บ้าง

ซึ่งความจริงในบันทึกประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่ารักชาติมีความผิดมหาโจรกลายเป็นเจ้า มลทินไม่ได้รับการชะล้าง คนชั่วช้าครองเมือง การทรยศหักหลัง และไร้คุณธรรมชาดความซื่อสัตย์

ชีวิตความจริงช่างเหลวไหล เรื่องราวผู้คนยังเหลวไหลเหลือเชื่อยิ่งกว่า

ดีที่ในโลกหล้ามีความรัก ระหว่างบุคคลมีน้ำใจ

อาจบางทีมีแต่เหล่านี้จึงเป็นความจริงแท้แน่นอน

...บ้อเช้งเล่า?

เขาลงมือโดยไร้น้ำใจ รักษากฎหมายโดยเคร่งครัด แค่แล้วเขากลับฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เขาที่ฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับปรากฏสีหน้าที่เศร้าสร้อยอย่างยิ่ง เปลี่ยวเหงาอย่างยิ่ง

คล้ายกับชัยชนะของเขาได้มาโดยไร้ซึ่งความสุข

ในโลกมีชัยชนะบางประการทั้งไม่น่ายินดี ทั้งยังน่าเศร้า

ชัยชนะบางประการไม่ทราบต้องสูญเสียชีวิตผู้คนมากน้อยเท่าใด บางคนถึงกับอุทิศทั้งชีวิต จิตใจและเวลา สุขภาพและทรัพย์สินเข้าแลกกับสิ่งที่เรียกว่า "ชัยชนะ"

ดังนั้นในบางครั้ง การเคลื่อนทัพกลับพร้อมด้วยชัยชนะ แท้ที่จริงเป็นความปราชัยอีกชนิดหนึ่ง

ชัยชนะบางประการกลับแฝงรสชาติที่หดหู่

...เพียงไม่ทราบบ้อเช้งล่วงรู้ได้อย่างไรว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโคจรพลังคลายจุด และตระเตรียมฆ่าเขา?

นี่เป็นปัญหาคาใจทั้งหมด

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ถามไถ่

บ้อเช้งพอฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เด็กรับใช้หนึ่งตาบแป๊ะคอยี้ก็เสนอหน้าออกมา ประกาศว่า

"พวกเราคุมตัวผู้ต้องหาสำคัญที่ทำร้ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองนามบุ้นเซาะยี้ไปยังคุกหลวง กงจี้อพวกเราเพราะต้องการให้มันได้รับการพิจารณาโทษโดยยุติธรรม กลับเสี่ยงชีวิตเข้าปกป้องคุ้มครองมันหลายครั้ง แต่คนร้ายกลับทรยศเนรคุณ ฉวยโอกาสที่กงจี้อยื่นมือเข้าปกป้องมันลงมือลอบทำร้าย กงจี้อพวกเราได้แต่ฆ่ามัน เหตุการณ์ครั้งนี้ทั้งหมดล้วนเห็นกับตา สามารถเป็นพยานเยี่ยน"

ทีมันกล่าวเป็นความสัตย์จริง

ความสัตย์จริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้

...มาตรว่ายังไม่ทราบมีคนยินยอมเป็น "พยาน" หรือไม่ก็ตาม

ได้ยินบ้อเช้งสั่งการว่า

'คนผู้นี้แม้ไม่มีลมหายใจ แต่เค้าความดุร้ายยังไม่เสื่อมคลาย ควรทิ้งให้มันนอนอยู่บนพื้นที่อีกครู่หนึ่ง ค่อยให้เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพ ส่งไปยังกรมราชทัณฑ์ ทำบันทึกจำหน่ายคดีทิ้ง"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยน้อมกายรับคำ

บ้อเช้งค่อยหันไปยัง "หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์" นั้น ประสานมือกล่าวว่า

'ผู้อาวุโสทั้งสอง เพื่อต้องการยลบุคลิก ข้าพเจ้าได้แต่โยนหินถามทาง ขว้างก้อนอิฐล่อหยก ที่ล่วงเกินโปรดให้อภัย"

'ชายหนุ่ม" นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

'หามิได้ มือปราบที่หนึ่งมีสายตาคมกล้า กลับบีบบังคับพวกเราออกมา สร้างความละอายแก่พวกเรานัก"

'ชายชรา" นั้นก็แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

'มือปราบที่หนึ่งทำงานอย่างเฉียบชาด รักษากฎหมายโดยเคร่งครัด คิดไม่ถึงยังเล่นละครได้แนบเนียนถึงเพียงนี้"

บ้อเช้งเพียงกล่าวว่า

'กล่าวหนักเกินไปแล้ว"

จากนั้นประสานมือกล่าวกับคำอำลา

เล่าโอวย้งยืนเบิกตาค้าง อุนบุ้นนั้งก็ยืนตะลึงลานอยู่ข้างเกี้ยว

เห็นบ้อเช้งกำลังจะขึ้นเกี้ยว ภายในเกี้ยวกลับปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา

คนผู้นี้ขมวดคิ้วถลึงตา ลักษณะท่าทางเจ้าอารมณ์ คล้ายกับ

มีความแค้นกับทุกผู้คน

มันพอออกจากเกี้ยว พลันยิ้มออกมา คารวะเปิดทางให้กับบ้อเช้ง

เป็นการอำนวยความสะดวกให้คนพิการผู้หนึ่งขึ้นเกี้ยว

คนผู้นี้ความจริงวู่วามปานอัคคี แต่พอเผยอยิ้มกลับแปรเปลี่ยนอย่างสิ้นเชิง

น้อยคนที่เป็นเช่นมัน ยามยิ้มกับเวลาไม่ยิ้ม กลับเกิดความเปลี่ยนแปลงที่แตกต่าง คล้ายกับเป็นคนละคน

คนผู้นี้เวลาไม่ยิ้ม แสดงว่าฉุนเฉียวเจ้าอารมณ์แต่พอเผยอยิ้มกลับแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ทั้งอ่อนโยนยิ่ง

บ้อเช้งก็อ่อนโยนต่อมันยิ่ง

เขาควรจะตอบ แล้วค่อยกลับเข้าเกี้ยว เด็กรับใช้กระบี่ดาบทั้งสามทำหน้าที่อารักขาร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองอื่น เคลื่อนกำลังออกจากถนนกางเกงเหลือง คงเหลือเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองสองนายอยู่ "จัดการ" กับผู้ตาย

เล่าโอวตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยกระทืบเท้าติดตามไป

มันความจริงคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน จากนั้นยอมรับการจับกุมหรือว่าหนีเตลิดเปิดเปิง จะอย่างไรต้องฆ่าคนผู้นี้ให้จงได้

เหตุผลที่ต้องฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเช่นฆ่าสังหารมือดีของกรมเมืองไม่น้อย ในจำนวนนี้บ้างเป็นสหายของเล่าโอว

เล่าโอวเป็นคนชมชอบคบหาสหาย

...ฆาตกรผู้นี้ทำร้ายสหายของมันโดยไร้สาเหตุ เล่าโอวย่อมไม่อาจอภัยละเว้นคนผู้นี้

แต่เล่าโอวทราบกระจ่างกว่าผู้ใด ยามใดที่คนผู้นี้ถูกคุมตัวกลับคุกหลวงไปสอบสวน เกรงว่ากระทั่ง "ไต่สวน" ยังไม่ "ไต่สวน" ก็ถูกปล่อยตัวพ้นข้อหา

"กฎหมาย" ต้องไม่อาจลงโทษฆาตกรผู้นี้ ทั้งนี้เพราะมันมีที่พึ่งพิงที่แข็งแกร่งดุจภูเขาไท้ชัว

ดังนั้นมันก็ไม่ยอมให้ฆาตกรนี้อยู่ลอยนวล ได้แต่ฆ่าคนก่อนที่จะถึงคุกหลวง

มาตรว่าการกระทำเช่นนี้ถือว่ารักกฎหมายละเมิดกฎหมาย ก็ไม่คำนึงมากความ ได้แต่ให้บ้อเช้งผิดหวังในตัวมันแล้ว

มันเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

นาเสียดายที่เล่าโอวฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้

แต่บ้อเช้งกลับขัดขวางมัน

ที่คาดคิดไม่ถึงคือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับเป็นฝ่ายลอบทำร้ายบ้อเช้ง

ที่คิดไม่ถึงยิ่งกว่าคือ บ้อเช้งคล้ายระวังป้องกันอยู่ก่อน จู่โจมสังหารมันในคราเดียว

ตอนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจบสิ้นชีวิต เล่าโอวไม่ได้ฆ่าผู้ต้องหา ไม่ถือว่าผิดกฎหมาย แต่มี "เจตนา" ฆ่าผู้ต้องหาต่อหน้าผู้คน, จะอย่างไรไม่อาจพ้นข้อหา

บ้อเช้งพอจากไป เล่าโอวได้แต่ติดตามไป

ผู้ที่ยังไม่ไปเป็นเหล่ามือดีระกูลอุน

พวกมันชุมนุมอยู่กลางถนนของถนนกางเกงเหลือง

คนที่ยามไม่ยิ้มป่าเถื่อนดุร้าย เวลายิ้มกลายเป็นอ่อนโยน ยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยน

ยิ้มต่ออุนบุ้นนั้งอย่างอ่อนโยน

อุนบุ้นนั้งตะลึงลานชั่วขณะ ในที่สุดก็ยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างสุภาพกล่าวว่า

"ช่างคิดไม่ถึง"

คนที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนถามว่า
"คิดไม่ถึงว่าเราจะรุดมา?"
อุนบุ้นนั้งกล่าวว่า
"ไม่ คิดไม่ถึงว่าท่านเกลับอยู่ในเกี้ยวของบ้อเซ้ง"
"หากไม่ได้รับอนุญาตจากมัน เราคงเข้าไปไม่ได้"
"เป็นมันอนุญาตให้ท่านเข้าไป?"
"ถูกแล้ว"
"เมื่อใดกัน?"
คนที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า
"ก่อนที่ทารกพิษกับธิดาพิษจะลงมือ"
มันกล่าวด้วยท่าทีที่อ่อนโยนว่า
"ตอนนั้นเราติดตามอยู่หลังเกี้ยว ตระเตรียมว่าทารกพิษกับธิดาพิษพอลงมือ เราจะประสานเสริม"
อุนบุ้นนั้งเข้าใจดี
นี่ความจริงเป็นแผนการของพวกมัน ดังนั้นมันกล่าวว่า
"เราก็คิดประสานกับท่านทางหน้าหลัง เราเพียงไม่เข้าใจว่าท่านไฉนอยู่ในเกี้ยวของมัน?"
คนที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนย่อมเป็นอุนฮั้ว (อ่อนโยน) ซึ่งมีชื่อเดิมว่าอุนฮั้วนั้ง (คนอ่อนโยน) อุนฮั้วนั้งกล่าวว่า
"เราความจริงคิดลงจากทางด้านหลัง มิคาดเด็กรับใช้หนึ่งคาบของมันกลับเชื้อเชิญให้ขึ้นเกี้ยว"
"มัน...เชื้อเชิญท่านขึ้นเกี้ยว?"
"ใช่แล้ว ตอนแรกเราเคลือบแคลงสงสัย แต่ยังกัดฟันขึ้นเกี้ยว มันเปิดเผยว่ามันพบเห็นที่ซ่อนของท่าน ทั้งทราบว่าพวกเราทั้งสองปฏิบัติการร่วมกัน ดังนั้นมาตรว่ามันไม่พบเห็นเรา แต่ก็คาดเดา

ว่าเราซ่อนตัวอยู่ที่นั้น"

"ตอนนั้นมันมิใช่สนทนากับเด็กรับใช้กระบี่ดาบของมันหรอกหรือ?"

"นั่นเป็นเป้าหลอกล่อของมัน บ้อเช้งชาญฉลาดหลักแหลมสามารถแบ่งแยกจิตใจเป็นหลายทาง"

คราครั้งนี้ผู้ที่กล่าววาจาเป็น "ชายหนุ่ม" ที่ขายไข่นั้น มันกล่าวว่า

"ดังนั้นมันไม่เพียงพบเห็นทารกพิษกับธิดาพิษ ยังตรึงท่านเอาไว้ ทั้งจัดการกับบุ้นนั้ง สุดท้ายเปิดโปงร่องรอยของพวกเรา"

"ชายชรา" ที่ชายถ้วยชากล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"มันทำเช่นนี้คงมีเจตนาเคลือบแฝง ดังนั้นมันเชิญท่านขึ้นเกี้ยวเพื่อบอกวัตถุประสงค์ของมันให้ทราบ?"

คนทั้งสองนี้เป็นชนชั้นผู้อาวุโสในร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ฉายาฟ้าพิการดินบกพร่องอุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้ง

ซึ่งความจริงสองพี่น้องตระกูลอุนนี้ล้วนมีอายุล่วงเลยห้าสิบปี เพียงแต่พี่ชายฉายากระบี่ฟ้าพิการอุนยิ่มเพ้งเจ้าความคิดตั้งแต่หนุ่มแน่นวิตกทุกข์ร้อนจนเกินเหตุ เป็นเหตุให้ผมหงอกขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น พออายุล่วงเลยสามสิบปี ผู้คนก็เรียกขานเป็นตั๋วแป๊ะ (ลุงใหญ่) เนื่องจากมันทุ่มเทวัยหนุ่มและแรงกายแรงใจให้กับร้านเล่ายี่ห้อ ดังนั้นได้รับความเคารพจากคนในตระกูลอย่างสูง

อุนจื้อเพ้งกลับผิดแผกแตกต่าง

มันแม้อยู่ในช่วงที่ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนเกิดการแตกแยกภายใน ดิ้นรนออกไปสร้างตัว แต่มันยังรักษาจิตใจอันเบิกบาน ยิ้มสู้กับปัญหายุ่งยากต่างๆ

ดังนั้นมันแม้มีอายุมาก แต่ดูไปยังหนุ่มแน่น อย่างน้อยหนุ่ม

กว่าอายุจริงยี่สิบปี

ระหว่างนี้คนทั้งสองต่างมีตำแหน่งหน้าที่ คนหนึ่งอยู่ในบ้านเมือง คนหนึ่งอยู่นอกวงการ น้อยครั้งออกท่องยุทธจักร ตอนนี้กลับปรากฏกายบนถนนกางเกงเหลืองพร้อมกัน

...หรือว่ามือดีร้านเล่ายี่ห้อรุดมามากมายถึงเพียงนี้ เพียงเพื่อฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?

อุนฮั้วนั้งคลี่คลายข้อสงสัยของทั้งหมด โดยถ่ายทอดคำสนทนาระหว่างบ้อเช้งกับมันภายในเกี้ยวให้ทราบ

คำพูดประโยคแรกที่บ้อเช้งกล่าวกับมันคือ

"ข้าพเจ้าทราบว่าคนของตระกูลอุนมาที่นครหลวงจำนวนมาก"

เกี้ยวหลังนี้จึงเป็นเกี้ยวของบ้อเช้ง เกี้ยวที่ถูกเผาไหม้ที่ถนนเสื้อคราม เพียงจัดสร้างเลียนแบบ เพื่อล่อลวงให้ยอดฝีมือที่ซุ่มทำร้ายเช็กเสียวเชียงเปิดฉากจู่โจม

เกี้ยวและเก้าอี้ล้อเลื่อนที่ติดตั้งกลไกเช่นนี้ บ้อเช้งมีทั้งสิ้นสามหลังกับสองตัว

อุนฮั้วนั้งยังสำรวจโครงสร้างภายในเกี้ยว บ้อเช้งก็กล่าวสืบต่อ

"พวกท่านย่อมไม่ได้มาเพื่อฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเท่านั้น"

เขากล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"พวกท่านแม้คิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่ไม่เพียงเพื่อแก้แค้นให้กับโต้วเทียนอี ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยใช้สิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินยิงสังหารอุนซุ้ยเต้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือของร้านเล่ายี่ห้อ พวกท่านย่อมต้องทวงถามความแค้นรายนี้"

เปลือกนอกของอุนฮั้วนั้งข่มเป็นปรกติ ในใจกลับบังเกิดความตื่นตระหนก

...บ้อเช้งล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?

บ้อเช้งกล่าวอีกว่า

"เพียงแต่พวกท่านอ้างว่าแก้แค้นให้กับโค้วเทียนอี เพื่อสร้างความสำนึกขอบคุณแก่อุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง ฉวยโอกาสชักจูงขุมกำลังของร้านเล่ายี่ห้อที่เมืองลกเอี้ยงเข้าสู่นครหลวง บรรลุความตั้งใจของร้านเล่ายี่ห้อที่คิดเป็นใหญ่ในนครหลวง ต่อให้ลงมือล้มเหลว ก็สามารถกระตุ้นให้อุนมึ่งเข้าสู่นครหลวงมาต่อสู้ช่วงชิง"

จนบัดนี้อุนฮั้วนั้งค่อยเอ่ยปาก มันกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"โดยตำแหน่งหน้าที่ พวกเราต้องจับตาดูความเคลื่อนไหวของทุกค่ายสำนักในยุทธจักร โดยเฉพาะให้ความสนใจกับทิศทางของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนเป็นพิเศษ"

เขายิ้มพลางกล่าวว่า

"ตระกูลอุนกอปรด้วยขบวนผู้คนที่ใช้พิษ ล่วงรู้ถึงวิธีการใช้พิษ พวกเรามิอาจไม่เพิ่มการระวังป้องกัน"

อุนฮั้วนั้งค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูท่าพวกเรายังประเมินท่านต่ำทรามไป ความจริงเข้าใจว่ามีแต่ฉั่วเกียเป็นใหญ่ในบ้านเมือง ตอนนี้ค่อยทราบว่าพวกท่านหยั่งรากฝังลึก มีความเคลื่อนไหวสุดจะหยั่ง"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"มิกล้า แต่หากไม่รู้เขารู้เรา พวกเราไหนเลยดำรงอยู่ในนครหลวงได้ เมื่อครู่ที่หน้าเหลาซาฮะ อุนบุ้นนั้งผู้เป็นพี่ชายท่านบอกว่าจะไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ตอนนี้กลับหมอบซุ่มอยู่ที่เบื้องหน้า คาดว่าคงได้รับคำสั่งเป็นพิเศษ เพียงแต่พวกท่านเป็น

ขุนพลของร้านเล่ายี่ห้อ ยังมีผู้ใดสามารถสั่งการพวกท่าน หรือว่าฟ้าบกพร่องดินพิการของตระกูลอุนก็มาด้วย หากแม้นอุนยิ่มเพ้ง กับอุนจื้อเพ้งสองพี่น้องรุดมา แสดงว่าตระกูลอุนหมายมั่นเคลื่อนกำลังเข้าสู่นครหลวงแล้ว"

อุนฮั้วนั้งหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ถึงกับยิ้มไม่ออกแล้ว บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าพี่ชายท่านเมื่อคิดชุ่มจู่โจม อย่างนั้นท่านสมควรอยู่ละแวกใกล้เคียง จึงจับตาดู ก็พบเห็นร่องรอยจริงๆ ดังนั้นเชื้อเชิญมาพบปะ หามีเจตนาร้ายอันใดไม่"

เขากล่าวอย่างจริงจังว่า

"แต่หากพวกท่านคิดฆ่าผู้ต้องหากลางถนน ข้าพเจ้าในฐานะมือปราบ มิอาจไม่ขัดขวางอย่างสุดกำลัง"

อุนฮั้วนั้งค่อยมีโอกาสกล่าวว่า

"มือปราบที่หนึ่งเมื่อทราบว่ากองกำลังของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนเข้าสู่นครหลวงแล้ว ท่านยังคิดอาศัยกำลังเพียงลำพังขัดขวางพวกเรา ไยมิใช่เฉกเช่นชาติ๊กแตนต้านล้อรถ?"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ลำพังคนเดียว หากแต่เป็นตัวแทนของกฎหมาย ทำหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย ขัดขวางการลงมือของพวกท่าน"

เขาเพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าจับจ้องมองอุนฮั้วนั้ง กล่าวย้ำทีละคำว่า

"อย่าว่าแต่หากพวกท่านจู่โจมสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลางถนน มิเพียงไม่อาจประกาศศักดา ทั้งยังทำลายชื่อเสียงของร้านเล่ายี่ห้อ ส่งผลกระทบถึงตระกูลอุน"

อุนฮั้วนั้งงงงันวูบหนึ่ง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี...เรารับฟังไม่เข้าใจ"

บ้อเช้งกล่าวอย่างยืดยาวว่า

"ร้านเล่ายี่ห้อความจริงไม่ลงรอยกับฉั่วเกีย พวกท่านกล้าเข้าสู่นครหลวง คงได้รับพระบัญชาจากโอรสสวรรค์ ฮ่องเต้ก็มีพระประสงค์เพาะสร้างยอดฝีมือชาวยุทธจักรที่ขึ้นตรงต่อพระองค์ สำหรับอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยงได้รับการข่มขู่จากบี้กงกงกับปึ่งเอ่งโทย ไม่กล้าเข้าสู่นครหลวง พวกท่านจึงคิดล่วงหน้าเข้ามา ก่อกวนเรื่องราวใหญ่โต ทำให้อุนมึ่งกับร้านเล่ายี่ห้อที่แดนเนี่ยน้ำไม่อาจนิ่งดูดายได้"

เขาไม่ได้กล่าวข่มขู่คุกคาม

เพียงแจกแจงอย่างชัดแจ้ง

มาตรว่าอุนฮั้วนั้งไม่คิดยอมรับ แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธ

ทั้งนี้เพราะมันไม่เข้าใจว่า บ้อเช้งล่วงรู้ความเคลื่อนไหวในช่วงนี้ของร้านเล่ายี่ห้อโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือได้อย่างไร มันทางหนึ่งตื่นตระหนก ทางหนึ่งสดับฟัง

...คำพูดของบ้อเช้งควรแก่การรับฟัง และทำการทบทวน

บ้อเช้งกล่าวว่า

ดังนั้นพวกท่านคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทางหนึ่งเป็นการจัดการกับนักฆ่าหมายเลขหนึ่งของฉั่วเกีย ทางหนึ่งถือว่าอุนมึ่งติดค้างน้ำใจพวกท่าน แต่ว่าพวกท่านผิดแล้ว

"การฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ส่งผลกระทบต่อฉั่วเกีย ตอนนี้ฉั่วเกียเตรียมตัวกลับเข้ารับตำแหน่งมหาเสนาบดีใหม่ ที่ผ่านมามันคล้ายกบดาน แท้ที่จริงมอบหมายให้ผู้วิเศษประกายดำเกลี้ยกล่อมคนของขบวนขวานบิน สมาคมทวนวิเศษตระกูลซุน ขั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อ สำนักสันติตระกูลเนี่ย หน้าดำตระกูลฉั่ว มือพิสดารตระกูลปัน ตระกูลถังแดนเสฉวน ตึกอสนีบาตแตนกังหนำที่ประพฤตินอกลู่นอกทางเข้าร่วม

ฟังว่าแม้แต่ยอดฝีมือตระกูลอุน ทั้งอุนจ้งฮ้วย อุนยี่อลี้และผู้อาวุโสอีกท่านหนึ่ง ก็ถูกฉั่วเกียกวาดต้อนไปเป็นพวก ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

อุนฮั้วนั้งถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

...มีเรื่องเช่นนี้จริง ไม่เช่นนั้นผู้เฒ่าร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนคงไม่รู้สึกถึงวิกฤตการณ์ ชิงเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวแล้ว

เพียงแต่บ้อเช้งทราบได้อย่างไร?

...แม้กระทั่งอุนฮั้วนั้งเพียงทราบว่าอุนยี่อลี้เข้าสังกัดฉั่วเกีย ที่แท้ยังมีอุนจ้งฮ้วยอีกคนหนึ่ง ดูท่าบ้อเช้งยังทราบชื่อ "บุคคลที่สาม" ด้วย

อุนฮั้วนั้งแม้ตระหนกตกใจ เปลือกนอกกลับปั้นหน้าเคร่งเครียด คนผู้นี้พอเผยอยิ้ม จะมีท่วงท่าอันอ่อนโยนน่าสนิทสนม แต่ขณะเดียวกัน หากปั้นหน้าเคร่งเครียด จะสร้างความกดดันแก่ผู้คนอย่างใหญ่หลวง

บ้อเช้งยังมีสีหน้าท่าทีเป็นปรกติ ถามว่า

"คาดว่าคำเล่าลือคงไม่แปลกปลอมกระมัง?"

อุนฮั้วนั้งกล่าวว่า

"มือปราบที่หนึ่งสมเป็นยอดมือปราบ ทราบข่าวรวดเร็วนัก"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงได้ยินได้ฟังมา ตอนนี้ฉั่วเกียเตรียมเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือที่ถอนตัวจากยุทธจักรให้รับใช้มัน หากบรรลุผล เกรงว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องตกจากอันดับเจ็ดไปถึงลำดับร้อย พวกท่านระดมยอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้มาฆ่ามัน รังแต่ส่งเสริมชื่อเสียงของมัน"

อุนฮั้วนั้งย้อนถามว่า

"หากไม่ฆ่าคนผู้นี้ หรือจะปล่อยให้มันลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย?"

"หามิได้ ข้าพเจ้าเพียงคิดบอกว่าฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโค?"

อุนฮั้วนั้งถามไถ่รายละเอียด บ้อเช้งจึงกล่าว

"ซึ่งความจริงหัวหน้าหอแซ่เช็กไม่ได้ปิดตายจุดเส้นของมัน ด้วยพลังฝีมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ขอเพียงโคจรพลังก็จะทะลวงจุดได้ มันยังจับเจ่าอยู่ในรถนักโทษเพียงเพื่อรอคอยโอกาสเท่านั้น..."

อุนฮั้วนั้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"รอคอยโอกาสอันใด?"

บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันความจริงคิดรอคอยโอกาสอันดีที่สุดที่จะฆ่าข้าพเจ้า แต่หากพวกท่านคิดฆ่ามัน มันต้องตอบโต้แน่นอน"

อุนฮั้วนั้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันสามารถโคจรพลังทะลวงจุด?"

"ข้าพเจ้าดูออก นอกจากนี้ตอนที่เช็กเสียวเซียงส่งตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมา ได้บ่งบอกความจริงเหล่านี้ให้ทราบ"

อุนฮั้วนั้งยามกะทันหันไม่อาจปรับตัวได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"...ท่านหมายความว่าเช็กเสียวเซียงจงใจไม่ปิดตายจุดเส้นของมัน ทั้งยังกระซิบบอกต่อท่าน?"

"ถูกแล้ว แต่เช็กเสียวเซียงแม้ไม่ได้จี้จุดอย่างหนักหน่วง ผู้คนธรรมดายังไม่อาจคลายได้"

อุนฮั้วนั้งจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ เริ่มเข้าใจได้บ้าง จึงกล่าว

"แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมิใช่ชนชั้นธรรมดา มันต้องโคจรพลังคลายจุด ทั้งเข้าใจว่าท่านไม่ล่วงรู้ ดังนั้นคิดหาโอกาสหลบหนี แน่นอนก่อนที่จะหลบหนีทางที่ดีสามารถฆ่าท่าน"

บ้อเช้งยิ้มเล็กน้อย ยิ้มอย่างอ้างว้างอยู่บ้าง เยาะเย้ยตัวเองอยู่บ้าง เขากล่าวว่า

"ในยุทธจักรและในบ้านเมือง มีคนต้องการชีวิตข้าพเจ้าไม่น้อย ต่างภาวนาให้ข้าพเจ้าตกตาย"

อุนฮั้วนั้งยิ่งมายิ่งเพิ่มความเข้าใจ กล่าวว่า

"หากมันพลันจู่โจมต่อท่าน ท่านก็มีข้ออ้างว่าป้องกันตัว เพื่อสกัดมิให้ผู้ต้องหาหลบหนี ได้แต่ปลิตปลงสังหารมัน"

มันคล้ายเกาะกุม "เงื่อนงำสำคัญ" ได้ กล่าวว่า

"หมายความว่าทุกประการสามารถยืมมือท่าน ท่านเป็นผู้รักษากฎหมาย มีสิทธิ์ลงมือป้องกันตัว เช็กเสียวเซียงก็ไม่ต้องแบกข้อหาฆ่าคนของฉั่วเกีย พวกเรายิ่งไม่ต้องเสี่ยงอันตรายลงมือ"

ดวงตาบ้อเช็งทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"ซึ่งตวามจริงผู้ที่คิดฆ่ามัน ไหนเลยมีเพียงพวกท่าน ในความเห็นข้าพเจ้า ผู้นำตึกหกหุนครึ่งก็ต้องการกำจัดมัน เพียงแต่พวกมันวางแผนเป็นมั่นเหมาะแล้วค่อยเคลื่อนไหว"

เขาถอนใจเบาๆ กล่าวอีกว่า

"แม้แต่ในเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่คุมตัวมัน ก็มีคนเคียดแค้นมัน ปรารถนาใคร่สังหารมันในดาบเดียว...พวกท่านไยต้องรีบร้อนไป?"

ยามนั้นขบวนของบ้อเช้งเคลื่อนใกล้แผงขายถ้วยชาและขายไข่ บ้อเช้งยังดูออกว่า "เด็กชายเด็กหญิง" ที่ตามหลัง ตระเตรียมจู่โจมสังหารผู้ต้องหา จึงกล่าว

"...มาตรว่าทุกผู้คนหวังมีชื่อเสียง แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่คู่ควรให้พวกท่านลงมือ ข้าพเจ้าทราบว่าอุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งก็เตรียมปฏิบัติการ พวกท่านออกจะกระทำเกินกว่าเหตุไป ข้าพเจ้าบ่งบอกต้นสายปลายเหตุต่อท่าน หวังให้ท่านทำหน้าที่อธิบายบอกกล่าวต่อพวกท่าน"

จนบัตนี้อุนฮั้วนั้งค่อยเข้าใจเจตนาของบ้อเช้ง มันมิอาจไม่เลื่อมใสต่อสายตาของบ้อเช้ง

...ฟ้าพิการดินบกพร่องของร้านเล่ายี่ห้อ อันได้แก่อุนยิ่มเพ้ง

อุนจื้อเพ้งมาแล้วจริงๆ คิดไม่ถึงบ้อเช้งกลับดูออก

ดังนั้นมันกล่าวว่า

"โดยเหตุผล สมควรให้มือปราบที่หนึ่งสำเร็จโทษที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมากกว่าให้พวกเราลงมือ แต่กำลังซุ่มซ่อนของพวกเราตระเตรียมเคลื่อนไหวแล้ว ขอท่านอย่าได้ชะล่าใจไป"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ร้านเล่ายี่ห้อมียอดฝีมือคับดั่ง ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าดูแคลนไง้อื้อพิการตั้งแต่เล็ก ไม่อาจร่ำเรียนบุ๋น ไม่อาจฝึกวิชาบู๊ เพียงอาศัยเครื่องมือกลไก บวกกับความช่วยเหลือของสหายร่วมแนว ค่อยเอาตัวรอดได้ หากข้าพเจ้าสามารถอาศัยแสงหิ่งห้อยอันน้อยนิด ใช้ขาตั๊กแตนต้านล้อรถได้ ขอให้ฝากบอกต่อคนของตระกูลอุน ทุกประการให้ถือเหตุผล คำนึงถึงความสงบสุขของมวลชนเป็นหลัก ตอนนี้ขอให้ท่านรั้งอยู่ที่นี้ก่อน"

คำพูดของเขายุติแต่เพียงนี้

จากนั้นบ้อเช้งแสร้งเป็นสนทนากับเด็กรับใช้ ลามกระบี่หนึ่งดาบ แล้วค่อยรับมือทารกพิษกับธิดาพิษ

ต่อจากนั้นเขาสลายการจู่โจมของอุนบุ้นนั้ง ทั้งยังเปิดเผยศักดิ์ศรีของอุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้ง

เขาบีบบังคับฟ้าพิการดินบกพร่องแห่งร้านเล่ายี่ห้อคู่นี้เผยโฉมเพราะมีความจำเป็น

พิษพิการอุนยิ่มเพ้งกับพิษบกพร่องอุนจื้อเพ้ง นอกจากเป็นยอดฝีมือในการใช้พิษแล้ว ยังเป็นนักจดบันทึกเรื่องราวในยุทธจักร

...พวกมันจดบันทึกการศึกในยุทธจักร ความขัดแย้งของจอมยุทธ์เอาไว้ ทั้งยังจัดทำหมายเหตุและอรรถาธิบายไว้

ในยุทธจักรมีการศึกครึกโครม หรือเรื่องราวสำคัญมากมาย ขอ

เพียงพวกมันทราบระแคะระคายจะดั้นด้นเดินทางไปยังที่เกิดเหตุ จดบันทึกเรื่องราวเอาไว้

ยกตัวอย่างเช่นกวนฉิกอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับยอดฝีมือนับสิบที่ตีกเก่าตระกูลอุน จากนั้น "หายสาบสูญอย่างลึกลับ" อุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งก็ประสบพบเหตุ และจดบันทึกเอาไว้

สองพี่น้องตระกูลอุนนี้ล้วนถนัดในการใช้พิษ จดบันทึกเรื่องราวอย่างรวดเร็ว แต่มีข้อแตกต่างประการหนึ่ง...

คนหนึ่งมองโลกในแง่ร้าย คนหนึ่งมีจิตใจเบิกบานแจ่มใส ดังนั้นอุนยิ่มเพ้งแม้มีอายุเพียงห้าสิบเศษ แต่ชราร่วงโรย อุนจื้อเพ้งมีอายุเกือบห้าสิบปี แต่ดูไปคล้ายชายหนุ่มอายุไม่ถึงสามสิบปี

วันเวลาแม้กัดกร่อนผู้คนชรา แต่อารมณ์ทางจิตใจสำคัญยิ่งกว่า

เกือบสิบปีนี้ ฐานะของร้านเล่ายี่ห้อเกิดการสั่นคลอน ตัวบุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งอุนสีซังเพ้ง (สองสันติตระกูลอุน) คู่นี้

บันทึกของอุนยิ่มเพ้งได้รับความชื่นชมจากทางการ แต่งตั้งเป็นขุนนางชื่อกัว จดบันทึกเรื่องราวในยุทธจักรให้กับบ้านเมือง

อุนจื้อเพ้งยังรั้งอยู่ที่ร้านเล่ายี่ห้อในฐานะสามัญชน จดบันทึกเรื่องราวต่างๆด้วยความสบายใจยิ่งกว่า

คราครั้งนี้ร้านเล่ายี่ห้อเคลื่อนกำลังเข้าสู่นครหลวง เพื่อจู่โจมสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ล้างแค้นให้กับอุนซุ้ยเต้ง รวมทั้งภูษาฟ้ามีตะเข็บที่เป็นศิษย์ของอุนมิ่งแห่งลกเอี้ยง อุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งย่อมทราบเรื่อง มิเพียงตระเตรียมจดบันทึกไว้ หากถึงคราจำเป็นยังคิดลงมือ

นี่อาจเป็นเหตุผลที่บ้อเช้งเปิดเผยศักดิ์ศรีของพวกมัน

...หากแม้นพวกมันเผยโฉมออกมา จดบันทึกเรื่องนี้ ในฐานะตัวแทนทางการกับชนชาวยุทธจักร บ้อเช้งที่ฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพราะ

ได้รับการคุกคามเอาชีวิต ทั้งยับยั้งมิให้ผู้ต้องหาสำคัญหลบหนีไป

หมายความว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ตายเพราะเล่าโอวรู้กฎหมาย ทำผิดกฎหมาย หรือตายใต้การกลุ้มรุมของยอดฝีมือร้านเล่ายี่ห้อ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนไม่มีความผิด

บ้อเช้งก็ฆ่าคนเพื่อ "ป้องกันตัว"

เรื่องนี้ไม่ว่าศัตรูหรือสหายของบ้อเช้ง ล้วนเป็นพยานให้กับเขา

...จะอย่างไรการฆ่าคนในนครหลวงมิใช่คิดฆ่าก็ฆ่าได้ หรือว่ามีฝีมือสูงเยี่ยมก็สามารถกระทำการตามอำเภอใจ

หลังเที่ยงภายหลังจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเสียชีวิต ฟ้าร้องครืนครั่นแต่ฝนไม่ตก

ทั่วทั้งนครหลวง รวมทั้งทั่วยุทธจักรยังคงต่อสู้ช่วงชิงทั้งทางลับและเปิดเผย ใต้ดวงอาทิตย์ไม่มีเรื่องราวแปลกใหม่ และไม่มีเหตุผิดปรกติ

หนึ่งเดียวที่แตกต่างคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้ว

ตายที่นครหลวง

บนถนนกางเกงเหลือง

หลังการต่อสู้อย่างดุเดือด

คนผู้หนึ่งพอล้มตายลง ต่อให้มันยามมีชีวิตเคยยิ่งใหญ่เกริกไกร มีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหนก็ไม่มีประโยชน์ มันเมื่อตายแล้ว ทุกประการล้วนสิ้นสูญ

บางครั้งชีวิตไม่มีใดนำอาลัยอาวรณ์ แต่หากกระทั่งชีวิตยังไม่มี ก็ยิ่งน่าเศร้ากว่าเดิม

หลังจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเสียชีวิต บ้อเช้งและพวกจากไป อุนบุ้นนั้งกับอุนฮั้วนั้งล้วนสะท้อนใจ

โดยเฉพาะอุนบุ้นนั้งยังสะท้านใจยิ่งกว่า

ดังนั้นขณะที่เหล่ายอดฝีมือตระกูลอุนพากันออกจากถนนกางเกงเหลือง พร้อมกับสนทนาถึงรูปแบบการจัดการเรื่องราวของบ้อเช้ง อุนบุ้นนั้งซึ่งแสดงความเห็นเป็นบุคคลแรกว่า

"คนผู้นี้น่ากลัวเกินไป และกลอกกลิ้งเกินไปแล้ว มันพากเพียรวางแผน เพียงเพื่อฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ดีที่มันยังเป็นมือปราบผดุงธรรม ไม่เช่นนั้นหากเข้าร่วมกับฝ่ายอธรรม หรือถูกฉั่วเกียซื้อตัวไป จะกลับกลายเป็นเภทภัยของแผ่นดินแล้ว"

อุนจื้อเพ้งแสดงความเห็นว่า

"เนื่องด้วยมันทั้งกลอกกลิ้ง ทั้งเจ้าเล่ห์ ทั้งชาญฉลาด จึงสามารถต่อกรกับฉั่วเกียและพวก ซึ่งถูกเรียกขานเป็นหกมหาโจร"

อุนยิ่มเพ้งกลับแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"บ้อเช้งเองเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ พวกท่านไม่ได้ยินมันบอกว่าจัดกำลังทหารกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองโอบล้อมเหลาซาฮะหรอกหรือ? ในความเห็นเราแม้นับรวมทั้งมัน เจ้าหน้าที่บ้านเมืองรุดมาไม่ถึงยี่สิบคน คนผู้นี้กล่าวขู่ขวัญ กลับสะกดทั้งหมดเอาไว้"

อุนฮั้วนั้งกล่าวเสริมว่า

"ก่อนที่บ้อเช้งจะออกจากเกี้ยว ยังกล่าวเตือนเราหลายประโยค"

อุนยิ่มเพ้งกล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

"มันเมื่อกล่าวกับท่าน เท่ากับกล่าวกับทั้งหมดแล้ว"

อุนฮั้วนั้งกล่าวว่า

"มันบอกว่าร้านเล่ายี่ห้อหากคิดเคลื่อนเข้าสู่นครหลวง ต้องผ่านด่านของหน่วยงานสะพานก่อน ร่องรอยของอุนยิ้วโกวเนี้ย นับเป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่ง โดยส่วนตัวแล้ว มันยินดีต้อนรับกองกำลังยุทธจักร เข้าร่วมต่อต้านกับอิทธิพลของฉั่วเกีย"

สีหน้าอุนยิมเพ้งทอแววครุ่นคิด กล่าวว่า

"คำพูดส่วนใหญ่ของคนผู้นี้ ไม่พึงเชื่อถือ แต่คำพูดนี้กลับเป็นความสัตย์ หากคิดสะกดฝ่ายของฉั่วเกีย ยังต้องพึ่งพาพวกเรา"

อุนจื้อเพ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่นับเป็นบุคคลที่ตึงมือ เพียงเรื่องที่จัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับคำนึงถึงรอบด้าน ไม่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นแก้แค้นได้ เช่นนี้เป็นว่า ในนครหลวงชุมนุมมังกรพยัคฆ์ ไม่อาจชะล่าใจไป"

มันพลันกวาดตาไปยังแผงลอยที่ขายเครื่องเคลือบดินเผากับแผงขายเครื่องหวายแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คราครั้งนี้บ้อเข้งทำศึกรอบด้าน ยิงลูกธนูดอกเดียวตรึงนกหลายตัว ผู้ที่พลาดท่าแต่ไม่กล้ากล่าวจากปาก ไม่เพียงพวกเราเท่านั้น"

จากนั้นพวกมันแยกย้ายจากไป ทารกพิษกับธิดาพิษไปทางหนึ่ง อุนบุ้นนั้งกับอุนฮั้วนั้งไปอีกทางหนึ่ง อุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งก็ไปอีกทางหนึ่ง

แต่หากเกิดเรื่องราว พวกมันจะรวมตัวกัน ร่วมแรงร่วมใจกัน พวกมันจะอย่างไรเป็นคนตระกูลเดียวกัน

ผู้ที่พลาดท่าโดยไม่กล้ากล่าวจากปาก ไม่เพียงคนของร้านเล่ายี่ห้อจริงๆ

ในจำนวนนี้ยังมีหัวหน้าตึกที่สองแห่งตึกหกหุนครึ่ง...ลิ้มกอกอ

ลิ้มกอกอนำมือดีของตึกหกหุนครึ่งเจ็ดแปดนาย แยกย้ายซุ่มอยู่ที่แผงลอยขายเครื่องเคลือบดินเผากับเครื่องหวาย

พวกมันได้รับคำสั่งเต็กปวยเกีย ให้หาทางชิงตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับมา

เต็กปวยเกียยังกำชับว่า "ระหว่างทางต้องมีคนขวางรถนักโทษ

ฆ่าผู้ต้องหา พวกท่านชุ่มอยู่ด้านข้าง คอยรุบมือเปิบหาผลประโยชน์

คำพูดของหัวหน้าตึกที่หนึ่งเด็กปวยเกียมักถูกต้อง

มันน้อยครั้งจะคำนวณผิด

คราครั้งนี้มีคนคิดฆ่าผู้ต้องหาจริง แต่ไม่ประสบผล ถูกบ้อเช้งขับไล่ล่าถอยไป

ลิ้มกอกอชั่งน้ำหนักดู เห็นว่าพวกมันยังไม่สามารถต่อกรกับเหล่ายอดฝีมือตระกูลอุน แม้แต่ยอดฝีมือตระกูลอุนยังลงมือล้มเหลว พวกมันยังจะกระทำอันใดได้ เกรงว่าครั้งนี้ต้องพกความล้มเหลวกลับไปรายงานหัวหน้าตึกที่หนึ่งแล้ว

ที่ข้างกายมันยังมี "บุคคลลึกลับ" ที่ลุ้ยชุ้งส่งมาคนหนึ่ง คนผู้นี้หน้าตาหมดจด ท่วงท่าสูงสง่า พกสะพายกระบี่ โกร่งกระบี่ทองฝังหยกบนด้ามกระบี่เรียงรายอัญมณีเจ็ดสี แสดงว่ามิใช่ธรรมดา เพียงไม่ทราบมีชื่อเรียงเสียงใด

มาตรว่าไม่ธรรมดา คนไม่สามารถเทียบเคียงกับมือปราบที่หนึ่งบ้อเช้ง และสองพี่น้องตระกูลอุนได้

ดังนั้นลิ้มกอกอทางหนึ่งตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว ทางหนึ่งชุ่มรอโอกาสลงมือ

จวบกระทั่งเกิดเหตุแปรเปลี่ยนประการหนึ่ง มันค่อยเลิกล้มความคิด "ชิงตัวผู้ต้องหา"

นั่นเป็นมีดเล่มหนึ่ง

มีดที่คมกล้าเล่มหนึ่ง

มีดเล่มนี้มิเพียงสามารถฆ่าคน ถึงกับขอเพียงสะกิดถูกเบาๆ โลหิตต้องไหลไม่หยุด

มีดพลันแหวกฝ่าอากาศมา พุ่งผ่านหน้าลิ้มกอกอซึ่งซ่อนตัวอยู่ในแผงลอยชายเครื่องหวาย

...ตีที่มันเพียงเฉียดผ่านศีรษะลิ้มกอกอ เพียงสะกิดหนังศีรษะเล็กน้อย หาได้ทำร้ายลิ้มกอกอถึงแก่ชีวิตไม่

ได้ยินเสียงฉึก มีดสั้นเล่มนั้นปักตรึงกับผนังหน้าเก้าอี้หวาย

นี่เป็นมีดสั้นเบาบาง ส่วนคมคมกริบเล่มหนึ่ง

มีดเป็นของเล่าโอว

แต่มีดนี้มิใช่เล่าโอวชัดออก

มีดของมันถูกผู้คนกระแทกหลุดจากมือ

ผู้ที่กระแทกมีดของมันหลุดลอยคือบ้อเช้ง

บ้อเช้งใช้เหรียญทองกับหินกระสุนกระแทกมีดของมันหลุดจากมือ

ทั้งนี้เพราะตอนนั้นเล่าโอชักมีดเตรียมสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มีดพอหลุดจากมือ เล่าโอวไม่ตกเป็นผู้ต้องหาฆ่าคน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็รักษาชีวิตไว้

แต่มีดเล่มนั้นยังพุ่งต่อไป

พุ่งผ่านท้องถนน

ทั้งยังตีวงรอบหนึ่ง มุ่งใส่ศีรษะลิ้มกอกอ

แต่ไม่ได้คร่าชีวิตลิ้มกอกอ เพียงสะกิดหนังศีรษะมัน ปักฉึกกับผนังกำแพง ด้ามมีดยังสั่นระริก

ลิ้มกอกอเท่ากับแวะประตูนรกรอบหนึ่ง แตกตื่นจนอกสั่นขวัญแขวน

แม้แต่สุ้ยยู่ สุ้ยอู่ สุ้ยสุ้ย สุ้ยตั่งที่ร่วมทางมากับมันยังใจหายวาบ คิดไม่ถึงบ้อเช้งอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต่อกรกับยอดฝีมือร้านเล่ายี่ห้อ ทั้งยับยั้งความเคลื่อนไหวของเล่าโอว ยังสามารถบังคับมีดมา แทบจะคร่าชีวิตลิ้มกอกอไป

มีแต่บุคคลลึกลับนั้นยังระงับสีหน้าเป็นปรกติ เดินช้าๆ ไปเยน

มีดออกมา ลูบคลำเล่นเป็นเวลานาน ค่อยกล่าวกับลิ้มกอกอว่า

"นำมีดเล่มนี้กลับไปมอบต่อลุ้ยตั่วเสียวเจียะ (คุณหนูใหญ่แซ่ลุ้ย)"

มันกล่าวเสียงราบเรียบ ไม่คล้ายออกคำสั่ง แต่ลิ้มกอกอกลับปฏิบัติตามคำพูดของมัน

ลิ้มกอกอมอบมีดเล่มนี้ต่อลุ้ยซุ้ง ทั้งบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นออกไป

ลุ้ยซุ้งกลับซักถามโดยละเอียด รวมทั้งข้อปลีกย่อยทั้งหลาย

รอจนนางทำความเข้าใจกับรายละเอียดทั้งหมด ค่อยถามว่า

"ผู้ใดให้ท่านถือมีดเล่มนี้มา?"

ลิ้มกอกอตะกุกตะกักว่า

"เป็น...เป็นลุ้ยโหวลุ้ยยี่ฮู่ฮวบ (องครักษ์ที่สองแซ่ลุ้ย)"

ที่แท้ "บุคคลลึกลับ" นี้เป็นมือดีที่ลุ้ยซุ้งชักนำมาจากตึกอสนีบาตแดนกังหนำ ฉายาเจ้าสังหารลุ้ยโหว

คนผู้นี้ไม่มีความรักชอบประการอื่น เพียงชมชอบฆ่าคน

มันไม่มีความสามารถด้านอื่น เพียงทุ่มเทอยู่กับเรื่องการฆ่าคน

ลุ้ยซุ้งยังเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือตึกอสนีบาตแดนกังหนำอีกคนหนึ่ง ฉายาจอมวางเพลิงลุ้ยหยู ให้พวกมันดำรงตำแหน่งสององครักษ์ตึกหกหุนครึ่ง

ยามนั้นนางเหลียวหน้าไปยังเจ้าสังหารลุ้ยโหว แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าท่านนำมีดเล่มนี้กลับมา เท่ากับชักนำความยุ่งยากมาด้วย?"

นางยิ้มอย่างเฉิดฉัน แต่เจ้าสังหารที่กรำศึกอย่างโชกโชนกลับไม่กล้าสบตากับนาง กล่าวว่า

"ท่านกลัวเล่าโอวมารังควานหาเรื่องหรือ อย่างนั้นเราจะไปฆ่า

มันก่อน"

ลุ้ยซุ้งกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"มันไม่มีปัญหา มันฆ่าคนระหว่างปฏิบัติหน้าที่ มาตรว่าลงมือล้มเหลว แต่กลุ่มของฉั่วเกียต้องถือเป็นข้ออ้าง ย้ายมันออกจากนครหลวง แต่บ้อเช้งยามรีบร้อนบังคับมีดบินมา แฝงความหมายอันลึกล้ำ เพื่อถ่ายทอดบอกต่อข้าพเจ้า"

ลิ้มกอกอกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ความหมายอันลึกล้ำใด?"

รอยยิ้มของลุ้ยซุ้งพลันผนึกค้าง คล้ายถูกแช่แข็งไว้ กล่าวว่า

"มันต้องการให้พวกเราทราบถึงการยืมดาบฆ่าคน"

ลิ้มกอกอทวนคำ "ยืมดาบฆ่าคน" ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"มันหยิบยืมมีดดาบของผู้อื่น ความจริงสามารถปลิดชีวิตท่าน แต่มันยั้งมือไว้ หากทว่าประกาศศักดา ทั้งแสดงให้เห็นว่ามันล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของพวกเรา และอาศัยมีดเล่มนี้ถ่ายทอดคำ 'ยืมดาบฆ่าคน' ต่อพวกเรา"

นางกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มันยังกล่าวตำหนิต่อมาตรการที่พวกเราวางไว้"

ใต้ประกายมีดที่อยู่ในมือนาง สะท้อนใบหน้านางจนสดใสเย็นชา

นี่เป็นหลังเที่ยงหลังจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเสียชีวิต

อย่างน้อยผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน "เสียชีวิต" แล้ว

บทที่ 6

นักฆ่าสันบ้าคลั่ง

นี่เป็นข้อสรุปของลุ้ยซุ้ง

นางเห็นว่าบ้อเช้งซัดมีดเล่มนี้โดยมีเจตนาเคลือบแฝง

หนึ่ง เขาล่วงรู้ว่าตึกหกหุนครึ่งซุ่มกำลังอยู่ด้านข้าง ตระเตรียมชุบมือเปิบหาประโยชน์

สอง มีดของเขานี้ประกาศจุดยืนว่า เขายังรักษาความสงบเรียบร้อยในนครหลวง ผู้ใดคิดกระทำผิดกฎหมาย เขามีขีดความสามารถจัดการกับผู้นั้น

สาม เขายัง "บอกใบ้" ต่อลุ้ยซุ้งว่า เขาล่วงรู้เจตนาที่แท้จริงที่นางคิดช่วยเหลือที่เจ็ตแห่งแผ่นดิน

ดังนั้นเขาหยิบยืมมีดดาบของเล่าโอว ตักเตือนนางอย่างได้เคลื่อนไหวโดยพลการ

แต่หากแม้นสุ้ยซุ้งวางแผนอย่างลึกล้ำ นางจะเลิกล้มแผนการเพราะมีดนี้หรือ?

ลิ้มกอกอดูไม่ออกว่าสุ้ยซุ้งมีปฏิกิริยาใด แต่สุ้ยซุ้งดูออกว่าเรื่องราวยังไม่ยุติ

ดังนั้นนางถามว่า

'เรื่องราวหลังจากนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือไม่?"

ลิ้มกอกอรับฟังจนยอมรับนับถืออย่างหมดหัวใจ

เรื่องราวหลังจากนั้นมีการเปลี่ยนแปลงจริงๆ

ทั้งเป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ลิ้มกอกอถูกมีดนั้นสะกดจนระย่นย่อ อยู่หลังแผงขายเครื่องหวายไม่กล้าเคลื่อนไหว กลับประสบพบเห็นเรื่องราวตามหลัง

ต่อจากนั้นบ้อเช้งไปแล้ว เล่าโอวย่อมติดตามไป เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่ร่วมทางมากับมัน มีอยู่หกคนที่จากไป คงเหลือผู้คนสองคนอยู่เฝ้า ซากศพของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

การเก็บศพเป็นงานของเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพ หลังจากชันสูตรพลิกศพ ค่อยเคลื่อนย้ายวัตถุเรื่องราวในที่เกิดเหตุ รวมทั้งซากศพไป

เนื่องจากลิ้มกอกอถูกชู่จนไม่กล้าเคลื่อนไหว จึงเห็นอุนฮั้วนั้งออกจากเกี้ยวของบ้อเช้ง ซุบซิบหารือกับอุนบุ้นนั้ง อุนยิ่มเพ้ง อุนจื้อเพ้ง กับทารกพิษชิดาพิษที่หัวถนนชั่วขณะ จากนั้นผู้คนทั้งหกแยกย้ายเป็นสามทางจากไป

บนถนนกางเกงเหลืองคงเหลือเจ้าหน้าที่กรมเมืองสองคนอยู่เฝ้าซากศพของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

พวกมันเป็นพี่น้องของเส้าโอว คนหนึ่งเรียกว่าซัวติ้ง (ผงคลี) เพียงไม่ทราบว่ามันความจริงแซ่ซัวหรือไม่ อีกคนหนึ่งเรียกว่าฮวยยื่อ (ใบหูเทา)

คนทั้งสองทราบว่านี่เป็นคดีใหญ่ ไม่กล้าผละจากหน้าที่ ต้องรอจนเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพมาถึงก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ยามนั้นผู้คนที่มามุงดูเหตุการณ์เพิ่มมากขึ้น ฮวยยี่กับซัวติ้งวุ่นวายกับการจัดระเบียบ มิให้ผู้คนแตกตื่นจนเกินเหตุ

ในความโกลาหลวุ่นวาย ลิ้มกอกอพลันพบเห็นผู้คนสองคนปะปนอยู่ในกลุ่มคน

พวกมันความจริงจากไปแล้ว เหตุใดปรากฏกายขึ้นอีก?

คนทั้งสองเมื่อปะปนอยู่ในกลุ่มคน ความจริงไม่สะกิดความสนใจของผู้คน

ทั้งนี้เพราะพวกมันมิใช่ผู้ใหญ่ หากทว่าเป็นเด็กชายเด็กหญิงคู่หนึ่ง

คล้ายทารกทองธิดาหยกคู่หนึ่ง

พวกมันคือทารกพิษอุนโต่วนั้ง กับธิดาพิษอุนซินนั้ง

พวกมันไฉนย้อนกลับมา? หรือยังเกิดความคึกคะนองเช่นทารก หาไม่ก็พบเห็นข้อสงสัยอันใด...

ทารกพิษอุนโต่วนั้งพลันก้มศีรษะ โถมออกจากกลุ่มคน คล้ายชวนเซเสียหลักคราหนึ่ง

ซั้วติ้งรีบรุดมาประคองมัน ดุว่า

"เด็กน้อยรีบกลับไป วุ่นวายอันใด..."

ไม่ทันขาดคำ ธิดาพิษก็ถลันถึงข้างซากศพของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เห็นประกายสีเขียววูบหนึ่ง ในมือนางเพิ่มดาบสั้นสีเขียวเรืองรองเล่มหนึ่ง ฟันฉับใส่ลำคอของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

อาจบางทีนางคิดตัดศีรษะของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพื่อจะได้มีคำรายงานต่อร้านเล่ายี่ห้อ หรือเพื่อจะปลอบประโลมวิญญาณของอุนซุ้ยเต้งกับภูษาฟ้ามีตะเข็บ...

แต่ว่าเหตุแปรเปลี่ยนที่ตามมา กลับเหนือความคาดหมายผู้คนนัก

นางพอฟันดาบสั้นลง กลับอุทานด้วยความตระหนกคำหนึ่ง บนพื้นปรากฏเงาสีเทาทะลึ่งปราดขึ้น พุ่งตัวไปที่หัวถนน แต่แล้วล้มฟุบลง

ฝูงชนแตกตื่นเตลิดหนี ฮวยยื่อกลับรีบรุดไปหมายขัดขวาง กลับคว้าน้ำเหลว ดังนั้นยื่นมือประคองคนผู้นี้เอาไว้

คนที่มันประคองคือธิดาพิษ นางหน้าขาวซีด ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ที่ทรวงอกมีโลกหิตไหลหลั่งออกมา

ทารกพิษก็ตวาดด้วยโทสะ โอบล้อมเข้าไปพร้อมกับซัวติ้ง ผู้ที่ลงมือทำร้ายธิดาพิษกลับเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้มลงนอนแน่นิ่งไม่ไหวติงชัดๆ แม้แต่แมลงวันที่บินผ่านไปตัวหนึ่ง ยังสุดได้กลิ่นอายแห่งความตายของมัน

ทุกผู้คนก็เห็นว่ามันเสียชีวิตแล้ว จึงแยกย้ายจากไป

คิดไม่ถึงขณะที่ธิดาพิษย้อนกลับมาหมายตัดศีรษะของมัน มันกลับทะลึ่งกายขึ้น ลงมือทำร้ายนาง

แต่แล้วมันเองก็ล้มลง

ทารกพิษตวาดด้วยโทสะ ในมือเพิ่มอาวุธนางรูปสามเหลี่ยมเล่มหนึ่ง

มันต้องการชีวิตของคนผู้นี้

แต่คนผู้นี้คล้ายมีเก้าชีวิตก็มิปาน

ทันใด ผู้คนสองคนพุ่งปราดมาถึง

คนหนึ่งค่อนข้างสูง คนหนึ่งค่อนข้างเตี้ย

คนที่สูงไม่ถือว่าสูง คนที่ค่อนข้างเตี้ย แสดงว่าต่ำเตี้ยอยู่บ้าง คล้ายไม่เจริญเติบโตตามวัย

คนหนึ่งใช้ถุงกระดาษหนาของร้านข้าวสาร สวมลงบนศีรษะ เจาะรูสองรูสำหรับมองเห็น

อีกคนหนึ่งใช้ผ้าแพรผืนหนึ่งปิดหน้า ขมวดเป็นเงื่อนปมที่ท้ายทอย

ดังนั้นคนทั้งสองเพียงปรากฏกาย แต่ไม่ได้เผยโฉม

คนร่างสูงตวัดมือ ชักอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดออก

อาวุธลับชักพุ่งใส่ทารกพิษ

ทารกพิษได้แต่ละทิ้งการจู่โจม ชิงตัวธิดาพิษจากมือฮวยยื่อ ใช้อาวุธรูปสามเหลี่ยมต้านทานอาวุธลับ พลางพุ่งถอยไปวาเศษ

ผู้คลุมหน้าค่อนข้างเตี้ยพลันเตะออกเท้าหนึ่ง

เตะออกแต่ไกล

ยามนี้ มันอยู่ห่างจากเจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งสองวาเศษ

ชัวติ้งกับฮวยยื่อล้วนงงงันวูบหนึ่ง

พวกมันเพียงได้ยินว่ามีฝ่ามือลม สามารถฟาดทำร้ายคนแต่ไกล หรือยังมีเท้าลมด้วย?

หามิได้

มันพอตวัดเท้าขึ้น ปราศจากพลังเท้าแหวกจู่โจม กลับปรากฏอาวุธลับหกเจ็ดชนิดชักพุ่งออก

ชัวติ้งกับฮวยยื่อบังเกิดความตื่นตระหนก ได้แต่ถอยปราดไป

ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า เท้านี้สามารถพุ่งอาวุธลับออก ได้แต่ล่าถอยถ่ายเดียว

พวกมันนับว่าหลบรอดพ้น แต่ก็แตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ผู้คลุมหน้าหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยทั้งสอง ฉวยโอกาสหามร่างที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่เสียชีวิตแล้วชัดๆ

ฮวยยื่อ (ใบหูเทา) ยกมือเกาใบหู ชัวติ้ง (ผงฐุลี) รู้สึกคล้าย

มีผงคลีเข้าตา พวกมันไม่ทราบจะรายงานต่อเล่าโอวอย่างไร และรายงานต่อบ้อเช้งอย่างไร

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหนีหายไปแล้ว

...คนผู้นี้คล้ายวิหคที่ไม่ตาย และคล้ายวิญญาณร้ายดวงหนึ่งไม่นำพากับการตายอีกหลายครั้ง

ภายหลังเหตุการณ์ สองพนองตระกูลอุนรักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ธิดาพิษ จากนั้นอุนยิ่มเพ้งกล่าวว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่ตาย แม้แต่พวกเรายังดูผิดไป"

อุนจื้อเพ้งกล่าวว่า

"แต่มันแม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส"

อุนยิ่มเพ้งกล่าวว่า

"บ้อเช้งเป็นบุคคลอันลึกซึ้งจริงๆ"

มันกล่าวเช่นนี้ แสดงว่ามีความหมายลึกล้ำ

อุนจื้อเพ้งถามว่า

"ท่านหมายความว่า บ้อเช้งจงใจไว้ชีวิตที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

"ถูกต้อง"

"มันไฉนทำเช่นนี้?"

"ไม่ทราบได้ อาจบางทีมันคิดซื้อใจผู้คน"

"คิดซื้อใจสัตว์มนุษย์เช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ไม่กลัวมันแว้งกัดใส่หรือ? อย่าว่าแต่บ้อเช้งทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส"

"อาจบางทีเป็นเจตนารมณ์ของจูกัวะชิงแซ จูกัวะชิงแซต้องการนักฆ่าเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กระทำเรื่องราวที่สี่ยอดมือปราบไม่สะดวก กับการกระทำ"

"แต่ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นนักฆ่าของฉั่วเกีย ไหนเลยทำงาน

ให้แก่จูกัวะชิงแซ?"

อุนยิ้มเพ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อาจบางทีพวกมันกำลังเล่นละคร บ้อเช้งแสดงออกว่าหวังดีต่อพวกเรา ชัดชวางมิให้พวกเราฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน โดยฆ่ามันกับมือเอง สุดท้ายกลับไว้ชีวิตมัน...หากมิใช่ทารกพิษธิดาพิษแอบย้อนกลับไปปลิดศีรษะที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พวกเราต้องไม่เชื่อว่าที่เจ็ดแผ่นดินจะฟื้นคืนชีพ"

มันกวาดตามองธิดาพิษที่นอนอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง

นางเข้าใจว่าสามารถตัดศีรษะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในคาบเดียว มิคาดกลับเผชิญกับสภาวะกระบี่ของมัน

นางหงายร่างหลบเลี่ยง แต่ก็คล้ายกลืนดวงอาทิตย์ลงไปดวงหนึ่ง

ตอนนี้ "ดวงอาทิตย์" นั้นคล้ายยังแนบติดกับหน้าท้องของนาง ลวกทำร้ายนาง เดียวกรำทรมานนาง

ดีที่ตอนนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเรี่ยวแรงอ่อนโทรม คนรับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นสภาวะกระบี่ที่ใช้ออก ไม่อาจนับเป็น "อาทิตย์พันดวง"

อุนฮั้วนั้งกับอุนบุ้นนั้งส้วนสงบปากคำ

อุนฮั้วนั้งบังเกิดความโกรธแค้น มีความรู้สึกว่าถูกบ้อเช้งหลอกลวง

อุนบุ้นนั้งจะอย่างไรเตยต่อสู้กับบ้อเช้ง แต่ไม่อาจมีเปรียบกว่ามันก็มีความรู้ว่าถูกหลอกเช่นกัน

แต่มันยังบังเกิดความรู้สึกสะท้านใจอีกชนิดหนึ่ง

ที่แท้บ้อเช้งกลอกลิ้งถึงเพียงนี้

...มิน่าเล่าสี่ยอดมือปราบไม่เพียงมีชื่อเสียงในยุทธจักรที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย ทั้งยังคำรงคงอยู่ในนครหลวงที่แก่งแย่งช่วงชิง

มันมีความรู้สึกว่าถูกคำเล่าลือหลอกให้หลงเชื่อ

สี่ยอดมือปราบที่เล่าลือกัน เป็นชนชาวธัมมะที่ทวงถามความยุติธรรมให้แก่ส่วนรวม

แต่ตอนนี้แสดงว่าบ้อเช้งกลอกลิ้งเจ้าเล่ห์จนน่ากลัว

อุนจื้อเพ้งกลับไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร บ้อเช้งคล้ายไม่มีความจำเป็นต้องช่วยชีวิตที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน นี่คล้ายมีข้อขัดแย้งกันเอง"

อุนยิ่มเพ้งถือดีว่าอายุมากกว่า ต้องมีประสบการณ์มากกว่า ดังนั้นกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"มาตรว่าขัดแย้งกันเอง แต่รับรองไม่ผิดพลาด นี่เป็นฝีมือของจูกัวะซิงแซกับสี่ยอดมือปราบตลอดมา"

อุนจื้อเพ้งไม่โต้เถียงด้วย กลับถามว่า

"อาการบาดเจ็บของธิดาพิษ ใช่เลวร้ายลงหรือไม่?"

อุนยิ่มเพ้งคิดไม่ถึงว่าผู้น้องจะหันเหหัวข้อสนทนามาที่ผู้รับบาดเจ็บ ต้องงงงันวูบจึงกล่าว

"กระบวนท่าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคล้ายคิดจู่โจมใส่ใบหน้านาง แต่ธิดาพิษหงายร่างหลบเลี่ยง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจึงเปลี่ยนแปลงตำแหน่งประทับใส่ท้องน้อยนาง.."

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววิตกกังวลเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ดูท่าอาการบาดเจ็บของนางไม่หนักหนา แต่ก็ไม่ถูกต้อง..."

ทารกพิษเป็นห่วงจนแทบร้องไห้ออกมา กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง? นางสามารถฟื้นฟูดังเดิมหรือไม่?"

อุนยิ่มเพ้งยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว อาการบาดเจ็บของนางสามารถควบคุมได้ เพียงแต่เกิดอาการตกค้างที่แทรกซึมคน..."

อุนจื้อเพ้งถามว่า

"ยกตัวอย่างเช่นอะไร?"

อุนยิ่มเพ้งไม่ตอบคำในบัดดล แต่ยกมือไพล่หลัง กวาดตาไปนอกหน้าต่าง

นอกหน้าต่างมีต้นไม้

บนต้นไม้มีวานร

เป็นวานรขนทองที่มันเลี้ยงไว้ กำลังแสยะหน้าใส่มัน

อุนยิ่มเพ้งค่อยกล่าวว่า

"ต่อให้นางทุเลาหายดี ก็อาจเปลี่ยนจากหัวร่อเป็นร้องไห้ จากร้องไห้เป็นหัวร่อ อาจเลี้ยงนกด้วยวิธีปลูกดอกไม้ หรือเลี้ยงวัวด้วยวิธีเลี้ยงนก"

ทุกผู้คนรับฟังไม่เข้าใจ ธิดาพิษบนเตียงคล้ายสูญเสียประสาทการรับฟัง ที่ท้องของนาง ในใจนางบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง

เป็นอาการพะอืดพะอม และคล้ายมีวัตถุเรื่องราวที่ผิดศีลธรรมกำลังงอกเงยออกมา...

ทารกพิษเป็นห่วงจนหลั่งน้ำตา

อุนบุ้นนั้งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เราต้องตามล่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ล้างแค้นให้แก่นาง"

อุนฮั้วนั้งก็กล่าวว่า

"เราจะตามล่าบ้อเช้ง"

อุนยิ่มเพ้งแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เพราะว่ามันหลอกท่าน?"

อุนฮั้วนั้งกำหมัดแนบแน่น ร้องดังๆ ว่า

"เราต้องการให้มันทราบว่า คนของร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนไม่อาจตอแยได้"

ยามนั้นวานรชนทองที่เบื้องนอกตัวนั้นไต่มาถึงริมหน้าต่าง พลันร้องเจี๊ยกออกมา

มันมองธิดาพิษที่นอนอยู่บนเตียง คล้ายกำลังมองดูราชสีห์เสือร้ายก็มิปาน

ทั้งหมดไม่เข้าใจว่าเจ้าวานรที่แสนรู้ตัวนี้ วันนี้ไฉนตื่นกลัวถึงเพียงนี้

อุนยิ่มเพ้งยังยกมือไพล่หลัง มองไปยังนอกหน้าต่าง

นอกหน้าต่างเป็นยามสนธยา

อุนจื้อเพ้งมีสีหน้าวิตกกังวาล

วิตกกังวลจนมืดหม่นราวกับแสงสีสนธยา

ขณะที่อุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งถกถึงเรื่องที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน "ตายแล้วฟื้นคืนชีพ" ลุ้ยซุ้งก็รับฟังคำบอกเล่าของลิ้มกอกอจนจบ

นางรังฟังอย่างจดจ่อ ทำให้คนบอกเล่าเกิดความรู้สึกว่าได้รับความสำคัญ

นางพอฟังจบค่อยถามว่า

"ท่านบอกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้วฟื้นคืนชีพ ลงมือทำร้ายธิดาพิษที่คิดตัดศีรษะมันส้มลง จากนั้นส้มลงไปอีก?"

"ถูกแล้ว"

ลุ้ยซุ้งถามอีกว่า

"ภายหลังปรากฏผู้คลุมหน้าสองคนช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป?"

"ถูกแล้ว"

"พวกท่านติดตามไปหรือไม่?"

ลิ้มกอกอกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า

"ตอนนั้นพวกเราแบ่งแยกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นควรติดตามไป ฝ่ายหนึ่งเห็นควรยุติเลิกรา เรียนต่อเสียวเจียะก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

มันกล่าวเสริมเพิ่มเติมว่า

"พวกเราได้รับคำสั่งให้นำตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับมา ในสภาพที่อย่าได้กระทำอย่างเปิดเผยหรือหักโหมเกินไป เมื่อปรากฏบุคคลลึกลับช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป เกรงว่าเรื่องราวยิ่งซับซ้อนกว่าเดิม สุ้ยยู่ สุ้ยอู๋ สุ้ยสุ้ย กับสุ้ยตั้งทั้งสี่ท่านเห็นควรหยุดมือชั่วคราว"

สุ้ยสุ้ยที่ด้านข้างกล่าวว่า

"พวกเรากลัวว่าหากติดตามต่อไป จะตอแยเภทภัยใส่ตัว"

สุ้ยตั้งกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับตึกหกหุนครึ่งและตึกอสนีบาต เราไม่มีการคบหาอันใด บุคคลเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือ"

ส่วนสุ้ยยู่กล่าวว่า

"หากพวกเราสอดมือเข้าไป ต่อให้ช่วยที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้ เท่ากับเพาะความแค้นกับร้านเล่ายี่ห้อและสี่ยอดมือปราบ หาคู่ควรไม่"

สุ้ยอู๋ก็กล่าวว่า

"อย่าว่าแต่บ้อเช้งทราบแต่แรกว่าพวกเราซ่อนตัวอยู่ด้านข้างซัดมีดคาบดักเตือนแล้ว"

ดูท่าลูกหลานตระกูลสุ้ยทั้งสี่นี้ ไม่เห็นด้วยกับการเสี่ยงภัยช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

สุ้ยซุ้งยิ้มแล้ว

ขณะที่นางไม่ยิ้ม ประกายตาสุกใส ยามยิ้มแววตานุ่มนวล แต่ไม่ว่านางยิ้มหรือไม่ยิ้ม ล้วนบันดาลให้ผู้คนรู้สึกความสูงส่ง เกิดความทะนุถนอม

สตรียามอยู่ร่วมกับนาง จะยึดถือนางเป็นสตรีที่แท้จริง บุรุษอยู่ร่วมกับนาง จะบังเกิดความรู้สึกมากหลาย

ในฐานะผู้นำค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน นางปราศจากกลิ่นอายฆ่าฟัน ถึงกับปราศจากอำนาจบารมีใด

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ลุ้ยยู่ ลุ้ยอู๋ ลุ้ยลุ้ย ลุ้ยตั้งมองดูรอยยิ้มของนาง รู้สึกเย็นวะวาบอยู่บ้าง

ลุ้ยซุ้งชม้ายมองคนทั้งสี่แวบหนึ่ง ยิ้มพลางถามว่า

"พวกท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไม่สมควรส่งกำลังไปช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

"ถูกต้อง"

คนตอบรับมิใช่ลูกหลานตระกูลลุ้ยทั้งสี่ และมิใช่ลิ้มกอกอ หากทว่าเป็นเจ้าสังหารลุ้ยโหว

มันกล่าวอย่างวางอำนาจว่า

"บุคคลเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่คู่ควรให้ช่วยเหลือ"

ลุ้ยซุ้งใช้สายตาอันชื่นชมมองดูมัน

ขณะที่นางชื่นชมอีกฝ่าย ต่อให้อีกฝ่ายโง่งมกว่านี้ ไม่รู้สึกตัวกว่านี้ ยังล่วงรู้ว่านางบังเกิดความชื่นชมต่อมัน ให้ความสำคัญกับมัน

นี่เป็นเรื่องราวที่น่าประหลาดอยู่บ้าง มีบ้างบางคนไม่ต้องเอ่ยปาก ไม่ต้องแสดงความเคลื่อนไหวอันใด อีกฝ่ายก็ทำความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

ลุ้ยซุ้งแสดงว่าเป็นสตรีเช่นนี้

เมื่อเปรียบเทียบกัน การออกปากแสดงท่าที หรือกล่าวคำนิยมชมเชยกลับด้อยกว่ามากนัก

นางถามว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนคิดตามต่อไป?"

เจ้าสังหารสุ้ยโหวตอบว่า

"เพราะว่านี่เป็นคำสั่งของท่าน มาตรว่าเราไม่เห็นด้วย แต่เรายังยึดถือปฏิบัติ"

สุ้ยซุ้งมองดูมันอีกแวบหนึ่ง

คราครั้งนี้นางแสดงออกซึ่งความขอบคุณ

...หากนางคิดแสดงออก ล้วนแสดงออกให้ประจักษ์ กระทั่งคำพูดสักคำก็ไม่ต้องกล่าว อีกฝ่ายล้วนรู้สึกได้ ล่วงรู้ได้

เจ้าสังหารสุ้ยโหวแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก สองข้างแก้มมันมีสากเคราเขียวครึ้ม ผิวกายหยาบกระด้างราวกับทะเลทรายที่แห้งแล้งมาเจ็ดปี ที่น่าประหลาดคือหนวดเคราของมันไม่เคยงอกเงยออกมา ผู้อื่นเข้าใจว่ามันโกนหนวดเคราเหลือแต่สากเครา แท้ที่จริงแล้วมันมีแต่สากเคราเขียวครึ้ม จากนั้นหลุดร่วง แล้วค่อยปรากฏสากเคราขึ้นใหม่

สัมเสียงของมันก็แห้งราวกับเม็ดทราย

...หัวใจของมันคงแห้งแล้งราวทะเลทรายเช่นกัน

เจ้าสังหารสุ้ยโหวกล่าวว่า

"เราเสนอให้ติดตาม และติดตามไปตลอดทาง เห็นคนทั้งสองนั้นแบกที่เจ็ตแห่งแผ่นดินเข้าสู่ย่านโรงโม่ธงม่วง จากนั้นหายลับกับแวดวงลาภยศ"

สุ้ยซุ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แวดวงลาภยศ?"

นางแม้แต่ตอนขมวดคิ้วยังน่าดูยิ่ง บันดาลให้ผู้พบเห็นเจ็บปวดใจอยู่บ้าง

เจ็บปวดใจแทนนาง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า แวดวงลาภยศอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียง

ใต้ของโรงโม่ธงม่วง ที่นั้นเป็นหน่วยงานกึ่งทางการ แต่จำหน่ายอาหารและน้ำ มีที่ให้ผู้คนหยุดพักเท้า

เพียงแต่ก่อนหน้านี้แวดวงลาภยศมีจุดเด่นประการหนึ่งคือเป็นที่ชุมนุมของเจ้าหน้าที่กรมเมืองและมือปราบ เวลาพอนานเข้า กลายเป็นที่แลกเปลี่ยนข้อมูล แจ้งข่าวสารแก่กัน

ส่วนบุคคลทั่วไปน้อยครั้งจะย่างกรายไปยังสถานที่เช่นนั้น

เจ้าสังหารลุ้ยโหวแบมือกล่าวว่า

"เมื่อไปถึงที่นั้น เราไม่สะดวกกับการเข้าไป"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านจึงกลับมา"

"แต่เราไม่ได้กลับมาด้วยมือเปล่า"

ลุ้ยซุ้งยิ้มอีกครา

รอยยิ้มของนางบันดาลให้บุรุษรู้สึกว่าตัวเองเป็นลูกผู้ชายชาตรี ส่วนสตรีเกิดความรู้สึกว่าตัวเองมิใช่สตรีที่แท้จริง

นางกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ฟ้าร้องฝนแรงพอลงมือ ยมบาลยังไม่อาจรอดชีวิต"

ลุ้ยโหว (สายฝน) ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"เราอย่างน้อยล่วงรู้เรื่องสองประการ

"หนึ่ง ระหว่างทางผู้คนคลุมหน้าต่ำเตี้ยนั้นปิดสกัดจุดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใหม่ แสดงว่าพวกมันมิใช่พวกเดียวกัน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ยังไม่ฟื้นฟูชีดความสามารถในการต่อสู้

"สอง ผู้ที่ชิงตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป ต้องมีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองในนครหลวง ไม่เช่นนั้นพวกมันไหนเลยคุมตัวผู้ต้องหาสำคัญเช่นนี้เข้าสู่แวดวงลาภยศได้?"

สุ้ยซุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกมันย่อมเข้าออกแวดวงลาภยศได้"

เจ้าสังหารสุ้ยโหวอดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

สุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"คนสนิทของบ้อเช้งหากไม่สามารถเข้าออกแวดวงลาภยศ ก็ไม่ค่ควรเป็นมือปราบอันดับหนึ่งแล้ว"

เจ้าสังหารสุ้ยโหวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านหมายความว่า..."

ลิ้มกอกออดถามแทนมันมิได้ว่า

"ท่านหมายความว่าผู้ที่ชิงตัวผู้ต้องหาเป็นเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบของบ้อเช้ง?"

สุ้ยซุ้งแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่พวกมันยังเป็นผู้ใด?"

นางจำแนกแยกแยะว่า

"หนึ่ง พวกมันใช้อาวุธลับ สอง พวกมันมีรูปร่างสอดคล้องกับเด็กรับใช้ สาม มีแต่พวกมันที่ทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่ตาย สี่ พวกมันไม่ได้ลงมือต่อเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่เฝ้า 'ศพ' ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทั้งสอง ห้า พวกมันเป็นคนสนิทของยอดมือปราบ ย่อมเข้าออกแวดวงลาภยศได้โดยสะดวก"

ลิ้มกอกอระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"...พวกมันไฉนทำเช่นนี้?"

สุ้ยซุ้งกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"บ้อเช้งกระทำการด้วยความลึกซึ้งสุขุม ไม่อาจคาดเดาได้ แต่ว่า..."

เจ้าสังหารลุ้ยโหวถามว่า

"แต่ว่าอะไร?"

ลุ้ยซุ้งกล่าวช้าๆ ว่า

"คนฉลาดบางครั้งก็กระทำเรื่องโง่เขลา"

เจ้าสังหารลุ้ยโหวกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าบ้อเช้งแทนที่จะกำจัดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับช่วยเหลือมัน ถือเป็นเรื่องโง่เขลาประการหนึ่ง?"

ลุ้ยซุ้งเพียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรื่องนี้ดูไปไม่ถูกต้อง แท้ที่จริงดำเนินอย่างถูกทาง ข้าพเจ้าเห็นว่าบุญคุณความแค้นระหว่างบ้อเช้งกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่เลิกรา ร้านเล่ายี่ห้อยังคงแก่งแย่งชิงดีกับตึกอสนีบาตเราและตระกูลดังแดนเสฉวนต่อไป"

จากนั้นนางถามว่า

"ท่านพอติดตามถึงแวดวงลาภยศก็กลับมา?"

เจ้าสังหารลุ้ยโหวกล่าวด้วยความคับข้องใจอยู่บ้างว่า

"พวกมันเข้าไปแล้วไม่กลับออกมา เราไม่สะดวกกับการเข้าไป"

ลุ้ยซุ้งกล่าวว่า

"แต่บุ้นซุ้ยฮั่นกลับคิดตามเข้าไป?"

เจ้าสังหารลุ้ยโหวกล่าวว่า

"มันจะอย่างไรมีชื่อว่ารับราชการ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังเป็นพี่ชายมัน มันย่อมไม่ยอมเลิกราโดยง่ายดาย"

ลุ้ยซุ้งยิ้มอีกครา

รอยยิ้มของนางครั้งนี้แปลกประหลาดยิ่งคล้ายเฝ้ามองตักแต้ตัวหนึ่งกำลังจะแปลงเป็นผีเสื้อ แต่แล้วกลายเป็นหอยทากตัวหนึ่ง

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บุคคลเช่นมันย่อมไม่ละทิ้งโดยง่ายดาย"
ลิ้มกอกอกลับเป็นห่วงขึ้นมา กล่าวว่า
"จนบัดนี้มันยังไม่กลับมา ใช่เกิดเหตุไม่คาดหมายหรือไม่?"
สุ้ยซุ้งกล่าวว่า
"ข้าพเจ้ากลับเป็นห่วงอีกคนหนึ่ง"
เจ้าสังหารสุ้ยโหวถามว่าผู้ใด สุ้ยซุ้งกล่าวว่า
"คือศิษย์ผู้พี่ของท่านสุ้ยหยู ข้าพเจ้าใช้ให้มันไปรับตัวบุคคลสำคัญผู้หนึ่ง จนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราวใด"
เจ้าสังหารสุ้ยโหวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"เป็นผู้ใด? มีคามสำคัญเพียงไหน"
สุ้ยซุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า
"ย่อมมีความสำคัญยิ่ง มันพอมาถึง โครงสร้างในยุทธจักรนครหลวงต้องจัดระบบใหม่"
ขณะกล่าว นางพบว่า เสื้อผ้าและผมเผ้าของเจ้าสังหารคล้ายเปียกชุ่ม แต่ต้องมิใช่อากาศร้อน ทั้งนี้เพราะใบหน้าของมันแห้งหยาบไม่มีหยาดเหงื่อแม้แต่น้อย
ขณะที่นางสำรวจมองมัน มันก็จับจ้องมองนาง
ใช้สายตาที่ตะกละตะกลามชนิดหนึ่งจ้องมองนาง
นางสวมใส่เสื้อผ้าที่เรียบร้อย เสื้อผ้าแนบสนิทกับเรือนร่าง ดังนั้นเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าโดยชัดตา
เจ้าสังหารสุ้ยโหวถึงกับคิดลูบคลำส่วนสัดเหล่านั้น
ถึงกับบดทับส่วนสัดเหล่านั้น
มันคิด แต่ว่าไม่กล้า
มันได้แต่กลืนน้ำลายที่เหนียวหนืดลงไป
เป้ากางเกงช่างรุ่มร้อนนัก

ผู้ที่ชิงตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป เป็นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่า

พวกมันได้รับคำสั่งให้ย้อนกลับมา ขณะจะสร้างความวุ่นวายชิงตัวผู้ต้องหา มิคาดเกิดเหตุการณ์ธิดาพิษคิดฟันศีรษะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขึ้น

ที่เหนือความคาดหมายพวกมันคือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังสามารถต่อสู้ขัดขืน ทำร้ายธิดาพิษบาดเจ็บ

แต่มันก็หมดเรี่ยวสิ้นแรงล้มลง

ดังนั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กกับกระบี่ทองเหลือง เร่งลงมือต่อซัวติ้งกับฮวยยื่อ

เนื่องด้วยพวกมันลงมืออย่างกะทันหัน ดังนั้นประสบผล

พวกมันไม่ลืมปิดสกัดจุดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ตอนนี้นักฆ่าอันบ้าคลั่งผู้นี้สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน สามารถเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

ซึ่งความจริง บ้อเช้งไม่แน่ใจว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้วหรือไม่

เขาเห็นว่ามีความเป็นไปได้สี่ประการ

หนึ่ง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้วจริงๆ

สอง ยังไม่ตายแต่ใกล้ตาย

สาม รับบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายต้องตาย

สี่ บาดเจ็บสาหัสแต่ไม่ตาย

บ้อเช้งเห็นว่าประการที่สี่มีความเป็นไปได้มากกว่า

ทั้งนี้เพราะอาวุธลับที่พุ่งจากปากของเขา เรียกว่าพ่นเฉิดฉันเขาลงมืออย่างออมรั้งยั้งมือ

อาวุธลับพุ่งใส่ตาซ้ายของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่ไม่ทะลุออกมา

นอกจากทำร้ายดวงตาของมันบอดไป ไม่กระทบกระเทือนถึงเส้นเลือดสำคัญทางสมองของศัตรู

ตอนนั้นเขามิอาจไม่ใช้ท่าไม้ตายออก

แต่เขาไม่มีเจตนาฆ่าคนผู้นี้

ฝ่ายตรงข้ามดุร้ายเกินไป เขาได้แต่จัดการฝ่ายตรงข้ามล้มลงแล้วค่อยว่ากล่าว

หลังจากนั้นเขาไปจากถนนกางเกงเหลือง

เขาทราบว่าตัวเองพอจากไป ทั้งหมดต้องแยกย้ายจากไป กลับสะดวกกับการส่งคนมา "ดำเนินการ" กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ดังนั้นบ้อเช้งไปไม่ไกล ก็เรียกตัวเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบมาหารือ ถามว่า

"ผู้ใดอาสาไปจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

เด็กรับใช้สามกระบี่งงงันวูบจึงกล่าว

"มันมิใช่ตายแล้วหรือ?"

เด็กรับใช้หนึ่งดาบกลับไม่ประหลาดใจ กล่าวว่า

"หากกงจื้อคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ก็ไม่ต้องวุ่นวายถึงเพียงนี้ พานปล่อยให้คนของร้านเล่ายี่ห้อแพร่พิษสังหารแล้ว"

เด็กรับใช้กระบี่เงินย่อย่วมไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"กงจื้อคิดให้โอกาสแก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ตอนนี้ลงมือปกป้องมัน แต่กลับทำคุณบูชาโทษ มันยังลอบทำร้าย กงจื้อย่อมไม่ไว้ไมตรีอีก"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฆ่าบิดามัน สมควรให้โอกาสมันล้างแค้น คราครั้งนี้มันเข้าใจว่าข้าพเจ้าคุมตัวมันกลับคุกหลวง คงต้องอาศัยเรื่องส่วนตัวสะสางความแค้นส่วนตัว กำจัดมันให้สิ้นซาก ดังนั้นเสี่ยงตายลงมือ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้ายั้งมือไว้ไมตรี แต่หากยังมีครั้งหน้า ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นมันอีก"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมขันอาสาว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไปคุมตัวมันกลับมา"

เด็กรับใช้หนึ่งดาบแป๊ะคอยี้กล่าวเยาะเย้ยว่า

"ท่านทั้งสัตย์ซื่อทั้งโง่งม ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทั้งกลอกกลิ้งทั้งเจ้าเล่ห์ เกรงว่ามันกลับสยบท่านเอาไว้ สร้างความลำบากแก่กงจื้อ"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมสวนคำว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองทั้งฉลาดทั้งตื่นตัว กลัวว่าความฉลาดพาให้พลาดพลั้ง"

บ้อเช้งรู้สึกน่าหัวร่อ เด็กรับใช้เหล่านี้ชมชอบทำตัวเป็นผู้ใหญ่คล้ายนักเลงเก่าอันช่ำชอง

มีแต่ตอนคลุกคลีอยู่กับพวกมัน เขาค่อยฟื้นคืนความเป็นเด็กใหม่

ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น เขาไม่กล้าแสดงจิตใจอันบริสุทธิ์ออกมา หากถูกผู้คนล่วงรู้ เท่ากับเปิดเผยจุดอ่อนของตัวเองต่อผู้คน ผู้อื่นจะฉวยโอกาสจู่โจมใส่จุดอ่อนข้อนี้

บ้อเช้งเคยประสบสภาพเช่นนี้หลายครั้ง

ตอนนี้เขารู้จักเก็บซ่อน

เขาเยือกเย็นอำมหิต

เขาคือบ้อเช้ง

บ้อเช้งคือเขา

เพราะว่าเขาคือบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

มีแต่ตอนอยู่ร่วมกับเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ จึงไม่ต้องปก

ปิดซ่อนเร้น เสแสร้งแสดงต่อไป

ตอนนี้เขากลับกลายเป็นเด็กที่ก่อกวนเรื่องราว...แต่ต่อให้เขาเป็นเด็ก เพียงเป็นเด็ก "สีเทา" ผู้หนึ่ง

ที่ว่า "สีเทา" คือ วัยของเขาจะดย่างไรมิใช่เป็นเด็กอีกมิหนำ ซ้ำสติปัญญาที่เป็นผู้ใหญ่เกินวัย และสภาพที่รับความยากลำบากตั้งแต่เล็ก ทำให้ด้านที่เป็น "สีเทา" ของเขามาถึงก่อนกำหนด

คนอาจไม่แสดงความยินดีเดือดดาลทางสีหน้า แต่จิตใจไม่อาจเสริมแต่งได้

ถึงอย่างไรเขาเป็นบ้อเช้งจริงๆ

เป็นมือปราบอันดับหนึ่งบ้อเช้ง

บ้อเช้งตัดสินว่า

"พวกเจ้าทั้งสองไม่ต้องไป ฮ่อเซี่ยวยี่ (อันดับสองแซ่ฮ่อ) สุขุมหนักแน่น ต้องไปรับตัวบุคคลสำคัญที่จะมาถึงนครหลวงผู้หนึ่ง แป๊ะเอียวยี้ (น้องสุดท้องแซ่แป๊ะ) มีไหวพริบปราดเปรียว ต้องสะกดรอยบุคคลที่ดึงมือคนหนึ่ง"

จากนั้นกล่าวกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองและกระบี่เหล็กว่า

"เรื่องนี้มอบให้พวกเจ้าทั้งสองไปจัดการ"

เด็กรับใช้ทองเหลืองกับกระบี่เหล็าไม่แก่งแย่งกลับได้รับมอบหมาย ต้องงงงันวูบหนึ่ง

บ้อเช้งกล่าวว่า

"อาชา (อันดับสาม) ล่วงรู้หลักการแพทย์ สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เล่าสี่ (อันดับสี่) ถนัดในการจี้จุด สามารถสยบที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้"

เขากล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้วหรือไม่ หากมัน

ทนพิษบาดแผลไม่ได้ ถือว่าเก็บศพให้กับมัน หากมันยังยืนหยัดอยู่ได้ ก็ส่งตัวไปยังแวดวงลาภยศ เสาะหานกน้อยกอปวย ให้มันรักษาเยียวยาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ใช้เวลาสักเจ็ดวันสิบวัน จวบจนทุเลาหายดีสักเจ็ดแปดส่วน จากนั้นพวกเจ้านัดเวลาต่อสู้ระหว่างข้าพเจ้ากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แล้วถอนตัวกลับมา หากว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ก็ยืดเวลารักษาเป็นสองสามปี หากมันไม่กล้ารับคำท้า ก็ให้ถอนตัวออกจากยุทธจักร ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามจับกุมมัน มาตรว่ามันยอมกลับใจ เราเส็งไง้อื้อยินดีคบหามันเป็นสหาย ขอต้อนรับมันร่วมพิทักษ์ธรรม นี่เป็นโอกาสสุดท้ายมันจะผละจากความมืดสู่แสงสว่าง"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่าพอรับทราบหน้าที่ของตัวเอง ก็มุ่งความสนใจไปที่จุดสำคัญ กล่าวย้ำว่า

"แวดวงลาภยศ..."

มันกล่าวย้ำอีกว่า

"นกน้อยกอปวย..."

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยกลับเลือกที่จะ

มันชอบซักถาม

ไม่เข้าใจก็ถาม

ถามแล้วค่อยทราบได้

มันถามบ้อเช้งว่า

"เหตุใดต้องไปยังแวดวงลาภยศ?"

"เพราะว่าที่นั้นเป็นที่ชุมชนเจ้าหน้าที่กรมเมือง เถ้าแก่เม่งเจี่ยงลี่เป็นสหายกับท่านอา ทั้งเป็นมือปราบผู้อาวุโส กอปวยก็มีที่พักอยู่ที่นั้น เมื่อไปยังแวดวงลาภยศ สามารถหยุดการสะกดรอย ตลอดจนการก่อกวนของผู้อื่น"

"กงจื้อเห็นว่ามีคนสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้?"

"ขอเพียงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ตาย ร้านเล่ายี่ห้อต้องฆ่ามันให้จงได้ ตึกหกหุนครึ่งก็ต้องการตัวมัน เพื่อคลี่คลายคดีปริศนารายหนึ่ง ฝ่ายฉั่วเกียย่อมต้องชิงตัวมันกลับคืน"

"คนของร้านเล่ายี่ห้อมิใช่จากไปแล้วหรือ?"

"ความจริงจากไปแล้ว แต่ในกลุ่มคนที่ออกปฏิบัติการของพวกมันครั้งนี้มีเด็กดื้อคู่หนึ่ง"

เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งตาบบังเกิดความสนใจ พากันถามว่า

"เด็กดื้อ?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"เป็นทารกพิษกับธิดาพิษ พวกมันเป็นศิษย์ของอุนชุ้ยเต้ง ต่อให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้ว พวกมันก็ต้องกลับมาฟันมันอีกตาบหนึ่ง"

เขากำชับกำชาว่า

"เจ้าหน้าที่ที่อยู่เฝ้า 'ศพ' ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคือฮวยยี่กับชัวติ้ง พวกเจ้าห้ามมิให้ทำร้ายคน และห้ามมิให้เผาโฉม"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นจริงจัง กล่าวว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้นี้ไม่ธรรมดา มาตรว่ารับบาดเจ็บสาหัส พวกเจ้าอย่าได้ชะล่าใจ หากเกิดเรื่องให้ปล่อยพลุไฟห้าสี หรือแจ้งต่อเม่งเจี่ยงลี่ สายที่ประจำอยู่ในแวดวงลาภยศเป็นมือดีของชั้นต่ำที่สามย่อเชีย หากต้องการที่พักรักษาตัวสำหรับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ให้ออกทางประตูหลังของแวดวงลาภยศ ตรงไปยังร้านเครื่องเรือนฮั่นถังที่นั้นมีพี่น้องหมู่คณะสร้างฝันประจำอยู่...ขอเพียงพบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีท่าทีผิดปรกติพวกเจ้าสยบมันไม่ได้ ให้แจ้งต่อข้าพเจ้า อย่าได้ถือดีเด็ดขาด"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่ารับคำ เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีอยู่ข้อหนึ่งไม่เข้าใจ"

"เจ้าถาม"

"ข้าพเจ้ากลัวว่าบอกไปกงจื้อจะมีโทสะ"

"เจ้าอย่าได้หลอกให้ข้าพเจ้ารับปากอันใด ที่เจ้าคิดถาม ต่อให้ข้าพเจ้ามีโทสะ เจ้ายังคงถาม อย่าได้เยิ่นเย้อไปแล้ว"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยถูกบ้อเช้งเปิดโปง สร้างความกระดากอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่ากงจื้อไฉนช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

"เพราะว่าความแค้นส่วนตัวระหว่างข้าพเจ้ากับมันไม่คลี่คลาย ข้าพเจ้าจะเปิดโอกาสแก่มันอย่างยุติธรรม"

"คล้ายกับว่า...นอกจากนี้แล้ว...ยังมีสาเหตุอื่นกระมัง?"

บ้อเช้งร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าปีศาจน้อย ข้าพเจ้าช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพราะมีแผนอุบายจริง..."

เอ่ยถึงตอนนี้สีหน้าเคร่งขรึมลง ย้อนถามว่า

"พวกเจ้าต้องการทราบจริงๆ?"

เด็กรับใช้กระบี่เงินฮ่อฮ่วมชิงกล่าวว่า

"ต้องการ"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้มันจัดการกับคนผู้หนึ่ง"

เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบพากันถามว่า

"ผู้ใด?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ในนครหลวงมีคนผู้หนึ่งอายุยังเยาว์ แต่พลังฝีมือลึกล้ำสุดจะหยั่ง ทั้งมีตำแหน่งสูงยิ่ง ทั้งยังมีคนหนุนหลัง แทบมีอิทธิพลเท่ากับฉั่วเกียกับเนี่ยซือเซ้ง...มันเป็นใคร?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง กระบี่เหล็กและหนึ่งดาบชิงกันตอบ

"ท่านเจ้าน้อย"

"ปึงเอ่งโทย"

"ทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงซิบแช"

...ไม่ว่าชื่อฉายาใด มันเป็นผู้นำหน่วยงานสะพานปึงเอ่งโทย บ้อเชังกล่าวว่า

"คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด เรียนรู้วิชาฝีมือมากหลาย รวมทั้งเคล็ดวิชาเกาทัณฑ์รันทด ทั้งยังได้รับตำราอักษรคีรีกับลมปราณฝินอัปยศ หากใช้ผสมผสานกับเกาทัณฑ์รันทด เกรงว่ายากมีคนต้านทานรับได้..."

เด็กรับใช้หนึ่งดาบแปะคอยี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หรือว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสามารถสะกดพิชิตได้?"

บ้อเชังกล่าวว่า

"หากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีความสามารถเช่นนี้ วันนี้คงไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเราแล้ว เพียงแต่มันเป็นศิษย์ของง้วนจับซาหัง ขณะที่วิชาเกาทัณฑ์รันทด ตำราอักษรคีรีกับลมปราณฝินอัปยศล้วนเป็นไม้ตายของง้วนจับซาหัง ดังนั้นง้วนจับซาหังต้องบอกเคล็ดความต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอยู่บ้าง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสมควรล่วงรู้วิธีคลี่คลายทำลาย..."

เด็กรับใช้กระบี่เงินย่อยั่วมกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว...กงจื้อต้องการให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบอกวิธีคลี่คลายทำลายไม้ตายทั้งสามประการออกมา"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านแย่งบอกกล่าวอันใด ยังมีผู้ใดไม่เข้าใจได้?"

ครั้นแล้ว บ้อเชังจัดส่งเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็ก

ไปชิงตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

พวกมันขอหยิบยืมถุงกระดาษกับผ้าแพรจากร้านข้าวสารกับร้านแพรพรรณข้างทาง คลุมหน้าเอาไว้ แต่เนื่องจากเสียเวลาไปบ้าง ธิดาพิษชิงลงมือก่อน หากทว่ากลับถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทำร้าย เป็นเหตุให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสิ้นเรี่ยวแรง ถูกพวกมันคุมตัวจากไป

ยามนั้นอุนยิ่มเพ้งป้อนอาหารให้แก่วานรขนทอง ทางหนึ่งถามคำถามที่ประหลาดพิกลต่อผู้น้องว่า

"ท่านกล้าพนันกับเราหรือไม่?"

อุนจื้อเพ้งเลิกคิ้วกล่าวว่า

"พนัน? ในโลกยังมีสิ่งใดคู่ควรให้พวกเราพนันอีกหรือ?"

เมื่อหลายปีก่อน มันเคยได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจบวกกับถูกขับออกจากร้านเล่ายี่ห้อ เคยหมกมุ่นกับการพนัน ตอนแรกมันเพียงพกพาความรู้สึกคิดทดลองเข้าเล่นพนัน แต่เนื่องจากเล่นเสียจึงตั้งหน้าตั้งตาเล่นเพื่อถอนทุนกลับมา

คนเล่นพนันกลัวการ "ถอนทุน" ที่สุด เมื่อยิ่งไม่ยินยอมพร้อมใจยิ่งถลำลึกลงไป จนยากที่จะไถ่ถอนตัวได้

แต่ในโลกไม่มีเรื่องใดที่ทำลายบุคคลเช่นมันได้ ในที่สุดมันตัดขาดจากการพนัน กลายเป็นเห็นซึ้งถึงทางโลก เห็นว่าไม่มีเรื่องใดคู่ควรกับการพนัน

หากทว่ามันไม่นึกเสียใจที่เคยตกเป็นทาสพนัน...หากไม่หมกมุ่นลุ่มหลง ไหนเลยรู้สำนึกได้?

ตอนนี้อุนยิ่มเพ้งกลับท้า "พนัน" กับมัน

มันทราบว่าอุนยิ่มเพ้งเป็นคนที่อยู่ในกรอบ ทั้งไม่เล่นพนัน ไม่หมกมุ่นกับสุรา หมากล้อม ตัวหนังสือ ภาพวาด ดนตรีการ อาจบาง

ทีเพียงรักชอบความงามกับอำนาจ

อย่างน้อย "ความงาม" แทบทำลายชีวิตของอุนยิ่มเพ้งไป

...ถึงกับกล่าวได้ว่าหากมิใช่ความงาม อุนยิ่มเพ้งมีคุณสมบัติเป็นผู้นำของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งของร้านเล่ายี่ห้อ แต่ตอนนี้มันเพียงแขวนชื่อในสิบยอดฝีมือ ไม่มีอำนาจแท้จริง กลับถูกฉั่วเกียเกลี้ยกล่อมให้เป็นขุนนางจดบันทึกเรื่องราวผู้หนึ่ง นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่ง

อุนยิ่มเพ้งตอบว่า

"ย่อมต้องมี แต่มิใช่เรื่องเงินทอง"

อุนจื้อเพ้งเห็นด้วย

ทั้งนี้เพราะมันได้รับบทเรียนมาแล้ว

อุนจื้อเพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องที่ไม่คู่ควรกระทำที่สุดคือพนันเงินทอง เงินทองเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ชนะไม่น่ายินดี เล่นแพ้กระทบถึงพื้นฐาน"

มันยิ้มเยาะตัวเอง จากนั้นกล่าวว่า

"แต่การพนันมีอยู่มากหลาย พนันความสำเร็จล้มเหลว แพ้ชนะ ตลอดจนความเป็นตาย...เพียงไม่ทราบท่านคิดพนันอะไร?"

อุนยิ่มเพ้งกล่าวว่า

"พนันคน"

"คน?"

"เราท้าพนันว่าพวกมันต้องรุดมาแล้ว"

"พวกมัน? ผู้ใด?"

"คู่อริของพวกเรา"

"สุ้ยเอี่ยม?"

"ยังมีสุ้ยปู่"

"ท่านคาดว่าพวกมันต้องรุดมา?"

อุนยิ่มเพ้งผงกศีรษะยืนยัน กล่าวว่า

'ยอดฝีมือตระกูลสุ้ยล้วนถูกตีกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยกับหน่วยงานสะพานเกลี้ยกล่อมเข้าสังกัด ตีกอสนีบาตแคนกังหนำต้องไม่ยิมยอมอยู่นิ่งเฉยแน่นอน"

'ดังนั้นผู้มาอาจเป็นขุมกำลังหลักของตีกอสนีบาต...สุ้ยเอี่ยมกับสุ้ยปู่?"

'ยังมีคนของตระกูลถังแคนเสฉวน พวกมันก็คิดเข้าสู่นครหลวงร่วมช่วงชิงความเป็นใหญ่"

อุนจื้อเพ้งกล่าวว่า

'อย่างนั้นไม่อาจปล่อยให้เนื้อโอชะเช่นนครหลวงหลุดลอยไป เราจะส่งนกพิราบสื่อสารไปขอให้ผู้เฒ่าส่งกำลังมาช่วยเหลือ"

'ผู้เฒ่ามีหูตาปราดเปรียว คาดว่าคงส่งคนมาแล้ว'

'เป็นผู้ใด?"

'งูไร้หัวเดินไม่ได้ ย่อมต้องเป็นชนชั้นผู้นำ เป็นคนในสิบแปดฝีมือสิบสมบูรณ์พร้อม"

อุนจื้อเพ้งกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

'แต่นอกจากพวกเราทั้งสอง ยังมีผู้ใด?"

มันนึกทบทวนผู้คนที่อยู่เฝ้าร้านเล่ายี่ห้อและมือดีที่ส่งไปประจำที่ร้านยี่ห้อ,ปืน ร้านยี่ห้อตาย ร้านยี่ห้อใหญ่ ร้านยี่ห้อเล็ก ไม่ทราบยังมีผู้ใดมายังนครหลวง

อุนยิ่มเพ้งกล่าวว่า

'อุนกู่อี"

อุนจื้อเพ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป คล้ายกับกลืนถุงเท้าที่ไม่ได้ซักล้างแรมปีลงไปคู่หนึ่ง ร้องโพล่งว่า

'มันจะรุดมา?"

อุนยิ่มเพ้งกล่าวว่า

"เราพนันเส้นผมเราสามเส้น...ผมขาวของเรา"

สีหน้าอุนจื้อเพ้งปั้นยากกว่าเดิม คล้ายกับในถุงเท้ายังบรรจุลูกกุญแจอยู่สามดอก

อุนยิ่มเพ้งเอ่ยถึงผมขาว แต่พอกระทบโสตอุนจื้อเพ้ง คล้ายยังน่ากลัวกว่าพนันศีรษะมนุษย์อีก

ยามนั้นธิดาพิษที่สลบไสลอยู่บนเตียงพลันฟื้นคืนสติมา ส่งเสียงอุทานคำหนึ่ง ยกมือทำท่าราวมึดดาบ ฟันใส่ทารกพิษที่เฝ้าดูแลนางด้วยความห่วงใย

ทารกพิษไม่ทันระวัง ได้แต่เบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง จึงถูกฟันใส่ฉาดหนึ่ง ดีที่ในมือธิดาพิษปราศจากดาบ ไม่เช่นนั้นอาจถูกทำร้ายศีรษะหลุดจากบ่าแล้ว

ธิดาพิษดีดกายขึ้นมา กล่าวด้วยสีหน้ามึนงงสงสัยว่า

"ไฉนเป็นท่าน?"

ทารกพิษกุมแก้มข้างที่บวมแดง กล่าวว่า

"ท่าน...ไม่ปวดแล้ว?"

ธิดาพิษย้อนถามว่า

"ปวดอันใด? ปวดที่ใด? ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเล่า?"

อุนยิ่มเพ้งกับอุนจื้อเพ้งล้วนอยู่ห้องชั้นนอก พอได้ยินสุ้มเสียงพากันรุดเข้ามาชมดู จากนั้นสบตากันด้วยความวิตกกังวลแวบหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็กชักนำที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเข้าสู่แวดวงลาภยศ

ซึ่งความจริงแวดวงลาภยศตอนนี้แปรสภาพไป ตอนแรกเป็นที่หยุดพักเท้า แวะพักเติมกินของเจ้าหน้าที่ขุนนาง ขอเพียงเป็นเจ้าหน้า

ที่บ้านเมืองจะจ่ายเงินเพียงเล็กน้อย แต่ละปีทางการจะออกเงินอุดหนุนให้ ถือเป็นการอำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่ที่ออกปฏิบัติหน้าที่

แต่ระหว่างนี้ชาติบ้านเมืองมีภัย ผู้มีอำนาจเสพสุขฟุ่มเฟือย แต่กลับตัดเงินอุดหนุนส่วนนี้ทิ้ง เจ้าของแวดวงลาภยศพอประสบภาวะขาดทุน พานแปลงโฉมสถานที่ ยินดีต้อนรับบุคคลทุกชั้นวรรณะทั้งธัมมะอธรรม เพียงแต่เก็บค่าใช้จ่ายแพงลิบลิ่ว ต่างกับกาลก่อนราวฟ้ากับดิน

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ผู้คนยังนิยมมายังที่นี้ ทั้งนี้เพราะที่นี้จะอย่างไรเป็นสถานที่ทางการ ดังนั้นเหล่าชนชั้นต่ำชมชอบหยุดแวะที่นี้ แสดงว่าตัวเองก็เคยเฉียดกรายถิ่นของทางการ

ที่นี้กลายเป็นที่ชุมนุมบุคคลทุกประเภท ทุกสาขาอาชีพ คนประหลาดพิกล พฤติการณ์แปลกประหลาดต่างๆ นานา

สถานที่นี้ยังมีอาหารการกินทุกชนิด บางชนิดรับประทานไม่ได้ แต่ก็สูดดมเข้าไปได้ ยังมีการละเล่นนานัปการ การพนันทุกประเภท แม้กระทั่งเที่ยวสตรี มีทั้งนางคณิกา สตรีที่รินสุรา หญิงสาวที่ร้องรำชับกล่อม ดีดบรรเลงเครื่องดนตรี แม้กระทั่งบุรุษขายตัว เด็กชายอายุเยาว์ล้วนมีพร้อมสรรพ

สรุปแล้ว นี่เป็นดินแดนอันสับสน แต่หากคิดคบหาสหายสืบหาข่าวคราว กระจายข่าวสาร แม้กระทั่งตอแยแส่หาเรื่อง หรือแพร่โรคระบาด ล้วนเหมาะสมทั้งสิ้น

ขณะที่แวดวงลาภยศยังเป็นแวดวงลาภยศ ความจริงอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ทางการ แต่ตอนนี้ดึกหกหุนครึ่ง หอลมพิรุณโปรยรวมทั้งหน่วยงานสะพาน ล้วนแผ่อิทธิพลเข้ามา

ไม่ว่าอย่างไร เจ้าของสถานที่แห่งนี้ยังคงเป็นหมัดเจ็ดดีเลิศเม่งเจี่ยงลี่

บ้อเช้งความจริงให้เด็กรับใช้ทั้งสองแวะแวดวงลาภยศรอบหนึ่ง ทำการ "กลั่นกรอง" สักครา จากนั้นค่อยส่งมอบต่อร้านเครื่องเรือนฮั่นถัง

เจ้าของร้านเครื่องเรือนฮั่นถังนามเส้งโท่วจู เป็นหัวหน้าสาขาของหมู่คณะสร้างฝัน คนในค่ายสำนักดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นอันธพาลร้านถิ่น และยินยอมรับใช้สี่ยอดมือปราบกับจูกัวะซิงแซ

แวดวงลาภยศมีกลุ่มคนสับสน การคุมตัวผู้ต้องหามายังที่นี้ แล้วค่อยนำส่งถึงเขตอิทธิพลของหมู่คณะสร้างฝัน คล้ายกับนำเสื้อผ้าสกปรกไปซักล้างเที่ยวหนึ่ง

ถึงแม้ว่าบ้อเช้งคิดปกป้องที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ก็ไม่อาจนำตัวกลับตำหนักจูกัวะอย่างเปิดเผย อย่าว่าแต่ขณะที่เขาได้รับรายงานว่า คนของหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกทุนครึ่งเผชิญหน้ากันที่เหลาซาฮะ สถานการณ์เชมึงตึงเครียด ก่อนที่เขาจะเดินทางไปไกล่เกลี่ย ได้เรียนถามแนวทางปฏิบัติจากจูกัวะซิงแซเป็นพิเศษ

ตอนนั้นจูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"สถานการณ์วันนี้ค่อนข้างตึงเครียด แต่ตึกหกทุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยยังไม่ถึงกับต่อสู้แตกหักกัน"

"ท่านอาเห็นว่าข้าพเจ้าสมควรให้ความสนใจด้านใดเป็นพิเศษ?"

"หากแม้นเด็กปวยเกียลงมือ ให้จับตาดูเป็นพิเศษ คนผู้นี้ลึกซึ้งสุดหยั่งคาด"

จูกัวะซิงแซถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"การนัดพบครั้งนี้เป็นตึกหกทุนครึ่งทำการนัดหมาย เกรงว่ามีหลุมพรางกับดัก ตามเหตุผลสุ้ยซุ้งเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด เด็กปวยเกียก็ชาญฉลาดสุดยอด ไม่มีเหตุผลที่แตกหักกับหอลมพิรุณโปรยในตอนนี้ เพียงแต่ตึกหกทุนครึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของฉั่วเกีย เฮ้งโพ่ว

ทังก่วงและพวก มิอาจไม่ปฏิบัติคำสั่งเบื้องบน ดังนั้นการนัดพบที่เหลาซาอะในวันนี้ คงเป็นฉั่วเกียคิดบีบบังคับให้หอลมพิรุณโปรยประกาศจุดยืนออกมา"

บ้อเช้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ซึ่งความจริงฉั่วเกียจึงเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของผู้กล้าทั้งแผ่นดิน"

"แต่ดึกหกหุนครึ่งเปลือกนอกแสดงความอ่อนแอ ฉั่วเกียเมื่อมีคำสั่ง พวกมันไม่กล้าขัดขืน หากแต่โอดครวญว่าทางดึกสูญเสียบุคคลสำคัญ มิใช่คู่มือของหอลมพิรุณโปรย ขอให้ฉั่วเกียจัดส่งกำลังมาช่วยเหลือ"

"ดังนั้นขณะที่จัดการกับหอลมพิรุณโปรยทางดึกหกหุนครึ่งจะไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หากประสบความสูญเสีย ก็ต้องเป็นคนของฉั่วเกีย มาดรว่าได้ชัย พวกมันจะฉวยโอกาสรุกไล่ ช่วงชิงความดีความชอบไป"

"ไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นนี้ ต้องรักษาขุมกำลัง หาโอกาสช่วงชิงชัยชนะ"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ท่านอาหมายความว่า กำลังหลักที่ใช้จัดการกับเซ็กเสียวเชียงและพวกเป็นคนของฉั่วเกีย หาใช่มือดีของสุ้ยซุ้งกับเด็กปวยเกียไม่"

"ถูกต้อง"

"ปัญหาอยู่ที่ตอนนี้ฉั่วเกียยังไม่กลับคืนสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดีจะส่งผู้ใดมาลงมือ?"

"ในความเห็นของเจ้าเล่า?"

"...คนผู้นี้ต้องเป็นผู้ที่ฉั่วเกียไว้วางใจ"

"อาจบางทีไม่เพียงคนเดียว"

"...พวกมันต้องมีฝีมือกล้าแข็ง จึงปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ"

"ย่อมยังมีเงื่อนไขอื่นอีก"

"ในความเห็นข้าพเจ้า...พวกมันต้องเป็นผู้ที่เสียสละได้"

"อ้อ?"

"ทั้งนี้เพราะการจัดการกับเช็กเสียวเซียง เอี้ยบ้อเซี้ยและพวก เป็นเรื่องอันตรายยิ่ง ต้องใช้สอยยอดฝีมือลึกลับ จึงลงมือประสบผล ไม่เช่นนั้นแม้ส่งคนมากี่ไม่มีประโยชน์"

ดวงตาจูกัวะชิงแซทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"เจ้ากล่าวถูกต้อง"

"ภายใต้การคัดกรองเช่นนี้ ยอดฝีมือที่ฉั่วเกียสามารถใช้สอยมี ไม่มากนัก"

"ยกตัวอย่างเช่นผู้ใด?"

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะว่ามันต้องการให้ฉั่วเกียแต่งตั้งมันเป็นแม่ทัพใหญ่ค้ำฟ้า ตอนนี้ฉั่วเกียคิดอาศัยตำแหน่งนี้ล่อลวงผู้กล้าทั้งแผ่นดินมารับใช้มัน หากยกให้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน จะขาดเหยื่อล่อชั้นดีไป หากไม่ยกตำแหน่งให้ ก็กลัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีใจเป็นอื่น อย่าว่าแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีใจทะเยอทะยาน สร้างความไม่พอใจแก่แม่ทัพใหญ่ทั้งก่วง ตอนนี้ฉั่วเกียยังไม่กลับคืนสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดี ยังต้องพึ่งพาทั้งก่วงช่วยกราบทูลฝ่าบาท ภายใต้เหตุผลทั้งสามประการนี้ ฉั่วเกียพอดีมีโอกาสสลัดเครื่องถ่วงเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป หากมันลงมือประสบผลก็ประเสริฐสุด มาตรว่าล้มเหลว ก็ยืมมือผู้อื่นกำจัดมัน หากว่าพลาดท่าถูกจับกุม ฉั่วเกียจะหาทางช่วยเหลือ ให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นหนี้บุญคุณมัน"

ดวงตาจูกัวะชิงแซทอแววชื่นชมกว่าเดิม บ้อเช้งกล่าวสืบต่อ

"อีกคนหนึ่งอาจเป็นล้อสุยกัก"

จูกัวะชิงแซจงใจถามว่า

"ไฉนเป็นมัน?"

ท่านชมชอบตั้งคำถาม ให้ศิษย์เป็นผู้ตอบเพื่อกระตุ้นการใช้ความคิดของทั้งหมด ท่านยังปล่อยให้เหล่าศิษย์แก้ปัญหายุ่งยาก เพื่อทำความเข้าใจกับความสามารถในการทำงานของทั้งหมด

ภายใต้การสัมผัสด้วยตา รับรู้ทางใบหู และอบรมกล่อมเกลาเช่นนี้ สิยอดมือปราบก็ชมชอบตั้งคำถามและคิดแก้ปัญหา เพื่อทดสอบสติปัญญาของผู้คน

บ้อเช้งปฏิบัติต่อเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบเช่นนี้

แน่นอน หากถึงคราจำเป็น พวกเขาจะยื่นมือช่วยเหลือ เมื่อเห็นว่าถึงเวลา ก็จะออกปากชี้แนะ

ยามนั้นบ้อเช้งดอบว่า

"เพราะว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม ถนัดในการซุ่มทำร้าย ภายใต้คุณสมบัติเหล่านี้ เหมาะกับการลงมือปฏิบัติการ"

"อีมม์ ในบรรดากระบี่สัตตพิฆาต ล้อสุยกักไม่อาจประมาทเลินเล่อที่สุด"

บ้อเช้งกล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าเช็กเสียวเชียงจะดูแคลนมัน การดูแคลนต่อบุคคลเช่นนี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างปวดร้าว"

"หากเป็นเช็กเสียวเชียงเมื่อกาลก่อน อาจเป็นเช่นนี้ แต่เช็กเสียวเชียงในวันนี้ได้รับบทเรียนอันปวดร้าว ก่อนที่จะเดินทางสู่เหลาซาฮะ ต้องระวังป้องกันต่อกระบี่เล่มนี้แน่นอน"

"เช็กเสียวเชียงใช่เป็นคู่มือของคนผู้นี้หรือไม่?"

"ในความเห็นเรา เช็กเสียวเชียงจะไม่ประมือกับมัน อย่างน้อยครั้งนี้คงไม่"

"เพราะเหตุใด? ล้อสุยกักมีเป้าหมายอยู่ที่เช็กเสียวเชียง ต่อให้มันไม่คิดลงมือ ล้อสุยกักก็ต้องจู่โจมต่อมัน"

จูกัวะชิงแชยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เพราะที่ข้างกายเช็กเสียวเชียงตอนนี้เพิ่มผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่ง"

"ซุนแชเฮี้ยหรือ?"

"ถูกต้อง"

"ซุนแชเฮี้ยเป็นยอดฝีมือของสมาคมทวนวิเศษตระกูลซุนแห่งชานตุง มันไฉนช่วยเหลือเช็กเสียวเชียง?"

"นี่เรียกว่าถูกชะตา และเรียกว่ายกย่องซึ่งกันและกัน"

"คาดว่าคงไม่เพียงนี้กระมัง?"

"พวกมันยังมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน เช็กเสียวเชียงตอแยฉั่วเกียส่วนซุนแชเฮี้ยสร้างความไม่พอใจแก่จูเมี่ยง ทั้งสองย่อมต้องจับมือกันรับมือศัตรู อย่าว่าแต่ในมือเช็กเสียวเชียงยังขาดนักรบเช่นซุนแชเฮี้ย"

บ้อเช้งขบคิดแล้วกล่าว

"ซึ่งความจริงเช็กเสียวเชียงก็มีมือดีไม่น้อย เท่าที่ข้าพเจ้าทราบทั้งสำนักอสนีบาต ห้วงเหวปันเมฆ นครล้างคำมั่น สำนักคุ้มกันภัยชิ้งอุ้ย ค่ายเทียมเมฆล้วนส่งมือดีมาช่วยเหลือมัน อย่าว่าแต่หอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้างกับหมู่คณะสร้างฝันเอง ก็มียอดฝีมือคับคั่งมันไยต้องขอความช่วยเหลือจากซุนแชเฮี้ย?"

"ซุนแชเฮี้ยมีความแตกต่าง"

บ้อเช้งเรียนถามรายละเอียด จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"ซุนแชเฮี้ยมีความสามารถในการต่อสู้อย่างแรงกล้า ในยอด

ฝีมือของเซ็กเสียวเซียง มีแต่สุ้ยก้วงกับจูตั่วกอยี้ที่พอทัดเทียบกับมันเท่านั้น'

"เตียถั่วก็สู้ไม่ได้?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เตียถั่วเมื่อกาลก่อนไม่อาจเทียบเปรียบได้ แต่เตียถั่วในปัจจุบันไม่แน่นัก"

"เตียถั่วในตอนนี้มีพลังฝีมือรุดหน้าราวติดปีกบินหรือ?"

"เราก็ไม่แน่ใจว่ามันมีฝีมือรุดหน้าหรือเสื่อมถอย หลังจากที่มันหลอมรวมพลังฝีมือกับสตรีไร้ฝัน วิชาฝีมือของมันล้วนต่างกับเมื่อกาลก่อน ต้องประเมินกันใหม่"

บ้อเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"คราก่อนเมื่อกวนฉิกปรากฏโฉม เซ็กเสียวเซียงกับซุนแซเฮี้ยเคยต่อสู้กันรอบหนึ่ง ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ"

"เซ็กเสียวเซียงที่หวังพึ่งพาซุนแซเฮี้ย เพราะว่ามันมีอาวุธเพลิงร้ายแรง"

"อาวุธเพลิง?"

"ในยุทธจักรที่ต่อสู้ช่วงชิง ต้องพึ่งพาอาวุธที่ใช้กำลังเพียงลำพังจู่โจมสังหารผู้คนจำนวนมาก อาวุธเพลิงของซุนแซเฮี้ยสามารถช่วยจัดการศัตรูให้กับเซ็กเสียวเซียงไม่น้อย"

"ตระกูลซุนแห่งชานตุงถือครองอาวุธเพลิงรุนแรงเช่นนี้ นับเป็นเรื่องที่น่าวิตกประการหนึ่ง"

จูกัวะซิงแซกล่าวเสริมว่า

"ซุนแซเฮี้ยยังมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง ที่เซ็กเสียวเซียงพึ่งพาไม่ได้สอย"

"ลักษณะพิเศษ?"

"ซุนแชเอี้ยชมชอบเอาชนะคะคาน แต่มันไม่ใฝ่หาอำนาจ ยิ่งไม่แสวงหาผลประโยชน์ จึงไม่มีความขัดแย้งกับตำแหน่งของเซ็กเสียวเชียง"

บ้อเช้งซักถามว่า

"นอกจากยกย่องกันและกันแล้ว ซุนแชเอี้ยไยต้องรักใช้เซ็กเสียวเชียง?"

"แน่นอน ซุนแชเอี้ยก็มีจุดมุ่งหมายของมัน"

"จุดมุ่งหมายอันใด?"

"เจ้าโศกศัลย์"

บ้อเช้งใจหายวาบ กล่าวว่า

"ท่านอาหมายถึงเจ้าโศกศัลย์เชี่ยงซุนปวยฮ้ง?"

"เป็นมัน มันเคยเป็นชนชั้นผู้นำของสมาคมทวนวิเศษแดนชานตุง มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ"

"แต่ตอนนี้มันถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง"

ครั้งกระโน้นสมาคมทวนวิเศษตระกูลซุนแห่งชานตุงใช้เวลาไม่กี่สิบปี ครองความเป็นใหญ่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สาเหตุเพราะบุคคลสามคน

คนทั้งสามเป็นสามในหกหัวหน้าตึกสังกัดสมาคมทวนวิเศษ ได้แก่เชี่ยงซุนปวยฮ้ง กงซุนจื่อเจียะกับตงซุนคงเส็ก

โดยเฉพาะปากใหญ่เชี่ยงซุนปวยฮ้งมีชื่อเสียงที่สุด มันมีปากใหญ่ปากหนึ่ง ใช้รับอาวุธลับทั้งมวล ยามพิโรธส่งเสียงปานราชสีห์คำรามสะท้านทั้งดินฟ้า

ตอนนั้นราชวงศ์ซ้องแต่งตั้งเฮ้งอันเจียะ* เป็นมหาเสนาบดี เร่งดำเนินการปฏิรูป เชี่ยงซุนปวยฮ้งเข้าใจว่าเฮ้งอันเจียะเป็นตัวการสร้าง

---

* ภาษาจีนกลางออกเสียงว่าหวังอันสือ

ความวุ่นวายแก่แผ่นดิน จึงเดินทางสู่นครหลวง คิดลอบสังหารเฮ้งอันเจียะ แต่ถูกจุกัวะชิงแซขัดขวางไว้

ภายหลังเชี่ยงซุนปวยฮ้งค่อยทราบจากมหาบัณฑิตของแผ่นดินว่า เฮ้งอันเจียะเป็นขุนนางซื่อตรง ที่ผลักดันการปฏิรูป เพื่อความมั่นคงของชาติบ้านเมือง และความผาสุขของราษฎร เพียงแต่ดำเนินการรีบร้อนเกินไป จึงเลิกล้มความคิดสังหารเฮ้งอันเจียะ เดินทางกลับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หลายปีให้หลัง มันกลับเข้านครหลวงอีกครั้ง คราครั้งนี้คิดกำจัดฆ่าขุนนางโฉดฉั่วเกียที่ก่อหวอดสร้างเภทภัยแก่บ้านเมือง สร้างความเคือดร้อนแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส

แต่คราครั้งนี้มันถูกขัดขวางจากยอดฝีมือในสังกัดฉั่วเกียคือง้วนจับซาหัง ผลจากการต่อสู้ มันกระแทกทำร้ายศีรษะง้วนจับซาหัง เป็นเหตุให้ภายหลังง้วนจับซาหังกลายเป็นคนบ้าคลั่ง แต่มันก็ถูกลมปราณฝีนอัปยศของง้วนจับซาหังทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำ พาความล้มเหลวล่าถอยจากไป

แต่ว่าเชี่ยงซุนปวยฮ้งไม่ยินยอมพร้อมใจ ทางหนึ่งพักรักษาตัว ทางหนึ่งตระเตรียมลอบสังหารเป็นคำรบสาม

คราครั้งนี้มันรั้งอยู่ที่นครหลวง ค่อยทราบว่าต้นเหตุแห่งเภทภัยทั้งหมด เกิดจากฮุยจงฮ่องเต้ทรงใช้สอยฉั่วเกียและพวกรวมหกมหาโจร หากคิดช่วยเหลือราษฎรทั้งแผ่นดินให้พ้นทุกข์ บุคคลแรกที่สมควรฆ่าคือฮ่อง.ต้เจ้าชีวิต

ดังนั้นปฏิบัติการคำรบสามของเชี่ยงซุนปวยฮ้งคือปลงพระชนม์ฮุยจงฮ่องเต้

มันคิดฆ่าฉั่วเกีย จูกัวะชิงแซไม่ยุ่งเกี่ยว แต่เชี่ยงซุนปวยฮ้งคิดปลงพระชนม์ฮ่องเต้ จูกัวะชิงแซมิอาจไม่เสนอหน้าเข้ามาขัดขวาง

ครั้งนี้เนื่องจากเชี่ยงซุนปวยฮังรับบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ดังนั้นพลั้งมือถูกจูกัวะชิงแซคร่ากุมไว้

มันย่อมเคียดแค้น ต่าทอจูกัวะชิงแซช่วยกระพือความชั่วร้ายช่วยเหลือฮุยจงฮ่องเต้หวังความดีความชอบ

จูกัวะชิงแซใช้เวลาอธิบายต่อมันว่า ความอ่อนแอของราชวงศ์ซ้องเกิดจากการสั่งสมมานาน ตอนนี้ฮ่องเต้เพียงถูกเหล่าขุนนางกังฉินห้อมล้อม ต่อให้ปลงพระชนม์พระองค์ ภายใต้ความไม่สงบภาย ในบวกกับข้าศึกคุกคามจากภายนอก เกรงว่าจะล่มสลายสิ้นชาติเร็วขึ้น

เพราะเหตุนี้จูกัวะชิงแซพร้อมด้วยเหล่าขุนนางที่รักชาติบ้านเมืองยืนกรานปฏิบัติหน้าที่ถึงที่สุด ไม่ปล่อยให้ขุนนางโฉดกระทำการอย่างอุกอาจเกินไป

เรื่องการถอดถอนฮุยจงฮ่องเต้ลงจากราชบัลลังก์ยังไม่ถึงเวลาอย่าว่าแต่เรื่องปลงพระชนม์ฮ่องเต้

ตอนแรกเชี่ยงซุนปวยฮังกับจูกัวะชิงแซมีความเห็นไม่ตรงกันครั้นเมื่อนานเข้า เชี่ยงซุนปวยฮังค่อยเห็นว่าจูกัวะชิงแซกระทำถูกต้องหากตำแหน่งสำคัญในบ้านเมืองล้วนตกเป็นของขุนนางโฉด ยามใดที่ฮุยจงฮ่องเต้สิ้นพระชนม์ ราชวงศ์ซ้องไยมิใช่จบสิ้นเช่นกัน?

เชี่ยงซุนปวยฮังเองกลายเป็นผู้ต้องหาแผ่นดิน ถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง ทั้งยังถูกพิษที่ฉั่วเกียใช้คนมาแพร่ทำร้าย บวกกับอาการบาดเจ็บเก่าก่อนกำเริบ มีสภาพคล้ายตกนรกทั้งเป็น ดีที่โคจรพลังคุ้มครองหัวใจ ทั้งได้รับโอสถทิพย์จากจูกัวะชิงแซ ค่อยรักษาชีวิตไว้

ซึ่งความจริงฮุยจงฮ่องเต้ทรงคำริประหารชีวิต "โจรกบฏ" ผู้นี้แต่จูกัวะชิงแซกราบทูลว่า สมาคมทวนวิเศษซ่องสุมกำลังอยู่ที่ซานตุงหากสำเร็จโทษผู้นำพวกมัน ต้องเผชิญการตอบโต้จากฝ่ายตรงข้าม ฮุยจงฮ่องเต้ทรงตระหนักพระทัย เพียงคุมขังเชี่ยงซุนปวยฮังอยู่ในคุกหลวง

ผ่านไประยะเวลาหนึ่ง แม้แต่ฉั่วเกียยังเข้าใจว่าเชี่ยงซุนปวยฮ้งมีสภาพเฉกเช่นคนพิการ ฮุยจงฮ่องเต้ถึงกับทรงลืมเลือนคนผู้นี้ จูกัวะซิงแซจึงฉวยโอกาสกราบทูลขออนุญาตจัดการกับผู้ต้องหาแผ่นดินรายนี้เอง

จูกัวะซิงแซมีความคิดปลดปล่อยเชี่ยงซุนปวยฮ้ง แต่เชี่ยงซุนปวยฮ้งมุ่งนครหลวง ลงมือลอบสังหารสามครั้ง ล้วนล้มเหลวทั้งสามครา ดังนั้นไม่คิดกลับเข้ายุทธจักร บวกกับถูกพิษรับบาดเจ็บสาหัสไม่อาจรอนแรมเดินทางไกล ทั้งยังพากเพียรฝึกปรือยอดวิชา จึงไม่ต้องการออกจากคุกหลวง

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เชี่ยงซุนปวยฮ้งยังมีอิทธิพลอยู่ในคุกหลวงอย่างสูง คราก่อนถังป้องู้กับเตียถั่วถูกยิ่มเล้ายิ่มอ่วงจับตัวเข้าคุกเป็นมันออกปากให้ปลดปล่อย เตียถั่วกับถังป้องู้ค่อยออกจากคุก ช่วยเหลืออุนยิ้วจากเงื้อมมือมารราคะทันท่วงที น่าเสียดายที่ลุ้ยซุ้งยังถูกข่มขืนย่ำยี*

ดังนั้นเชี่ยงซุนปวยฮ้งแม้อยู่ในคุก แต่ยังเรียกตัวเองเป็นเจ้าโศกศัลย์

เนื่องด้วยมันมีชื่อเสียงเกริกไกร บ้อเช้งพอได้ยินจูกัวะซิงแซเอ่ยถึงมัน ถึงกับใจหายวาบ

...หลายปีมานี้มีนักสู้ผู้กล้าไม่น้อยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุชักชวนกันบุกคุกหลวง คิดช่วยเหลือเจ้าโศกศัลย์ ล้วนพบกับความล้มเหลว

...คุกหลวงจะอย่างไรรักษาการณ์อย่างเข้มขวด ไหนเลยเข้าออกได้ตามใจปรารถนา?

---

* รายละเอียดอยู่ในสุดยอดศัสตราวุธคอนดาบเสียดฟ้า

อย่าว่าแต่เจ้าโศกศัลย์ไม่คิดจากไป

...หรือว่ามือดีแห่งสมาคมทวนวิเศษซุนแชเฮี้ยก็คิดช่วยเหลือเจ้าโศกศัลย์?

จูกัวะชิงแซกล่าวคำ "ถูกต้อง" เน้นเสียงว่า

"กาลก่อนเพราะยังไม่ถึงเวลา เราไม่อาจปล่อยตัวเจ้าโศกศัลย์ออกมา ตัวมันเองก็ไม่คิดออกจากคุก ดังนั้นถึงแม้คนของสมาคมทวนวิเศษรวมทั้งซุนแชเฮี้ยเคยบุกคุกหลวง ล้วนถูกเราสกัดตัวไว้ หาไม่ก็ถูกผู้คนขัดขวาง"

บ้อเช้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"ซุนแชเฮี้ยก็เคยบุกคุกหลวง?"

"ถูกต้อง ผู้ที่ทำลายแผนการของมันคือจาเกี่ยเทียน"

บ้อเช้งกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"หมายถึง เจ้าอีกทีกฟ้าจาเกี่ยเทียนซึ่งมีชื่อทั้งทางราชการและพลเรือน มีบ่าวไพร่หญิงรับใช้มากมาย ทั้งกวาดต้อนมือดีเข้าสังกัดมัน?"

"เป็นมัน ตอนแรกเจ้าอีกทีกฟ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของซุนแชเฮี้ย ทั้งให้การสนับสนุน และคิดใช้สอยมัน แต่ชนชั้นซุนแชเฮี้ยไหนเลยยอมเป็นสุนัขรับใช้ สุดท้ายกลายเป็นผิดพ้องหมองใจ หน่วยงานของเจ้าอีกทีกฟ้าคิดขับไล่ซุนแชเฮี้ยออกจากนครหลวง"

บ้อเช้งค่อยเข้าใจเรื่องราวเพิ่มขึ้น กล่าวว่า

"แต่ซุนแชเฮี้ยคิดช่วยเหลือเจ้าโศกศัลย์ในคุกหลวง มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเซ็กเสียวเซียง เซ็กเสียวเซียงหาใช่ผู้บังคับบัญชาคุกหลวงไม่"

"มิเพียงมีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งยังเกี่ยวข้องอย่างยิ่ง"

บ้อเช้งเรียนถามรายละเอียด จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเจ้าโศกศัลย์เปลี่ยนความตั้งใจแล้ว"

"มันคิดออกจากคุกแล้ว?"

"ถูกต้อง"

บ้อเช้งถามว่า

"แต่ว่าฝ่าบาททรงนิรโทษกรรมให้แก่มันแล้วหรือ?"

"ฝ่าบาทแทบลืมเลือนคนผู้นี้ไปแล้วทั้งยังรับสั่งต่อเราว่า หากคนของสมาคมทวนวิเศษผู้นี้รู้สำนึกผิดก็จะทรงนิรโทษกรรมแก่มัน"

"ตอนนี้มันไฉนคิดออกจากคุก?"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพราะว่ามันคิดออกมาปฏิบัติการลอบสังหารอีก"

"คราครั้งนี้มันคิดฆ่าผู้ใดอีก?"

"ยังคงเป็นฉั่วเกีย มันแม้อยู่ในคุก แต่ทราบว่าราษฎรที่เบื้องนอกทุกข์ร้อนแสนสาหัส ต้นเหตุทั้งหมดล้วนเกิดจากฉั่วเกีย มันยังทราบว่ายอดฝีมือที่ให้การอารักขาฉั่วเกียคือง้วนจับซาหังตายแล้ว ดังนั้นมันคิดเคลื่อนไหวอีก...คนผู้นี้แม้ไม่เห็นแสงตะวันนานปี แต่ยังคงยึกหาญไม่เสื่อมคลาย"

"ท่านอาเห็นว่ามันฆ่าฉั่วเกียได้?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ฉั่วเกียมีไหวพริบปราดเปรียว ระมัดระวังทุกฝีก้าว บวกกับมียอดฝีมือคับคั่ง ยากที่จะฆ่าได้ หากบอกว่าในโลกยังมีคนสามารถฆ่ามันเกรงว่ามีแต่เจ้าโศกศัลย์ หาไม่ก็เจ้าอึกทึกฟ้า"

ท่านกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากฉั่วเกียกลับคืนสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดี ต้องทุ่มเทกำลังกำจัดกวาดล้างศัตรูคู่อริ ทั้งทางการเมือง ตลอดจนชาวยุทธจักร นำความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแก่ทางบ้านเมือง ที่แล้วมาเราไม่สนับสนุนการลอบสังหาร แต่ตราบใดที่ฉั่วเกียไม่ตาย แผ่นดินยากที่จะสงบสุขได้"

บ้อเช้งกล่าวว่า
"ซึ่งความจริง บุคคลเช่นฉั่วเกียสมควรกำจัดฆ่าแต่แรกแล้ว"
สุ้มเสียงของเขาแฝงความเยียบเย็น
สีหน้าของเขาปรากฏรังสีการฆ่าฟันขึ้น
จูกัวะซิงแซบังเกิดความดื่นตระหนกอยู่บ้าง ถามว่า
"เจ้าเคยลอบสังหารมัน?"
บ้อเช้งผงกศีรษะรับ

ระหว่างพวกเขากั้นด้วยโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง บนโต๊ะเตี้ยจัดวางถ้วยในถ้วยมีน้ำชา ปรากฏใบชาลอยอยู่หลายใบ

บ้อเช้งไม่เคลื่อนไหว
จูกัวะซิงแซก็ไม่
แต่ใบชาในถ้วยสั่นไหวเล็กน้อย
จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า
"เราเข้าใจว่าเจ้าเยือกเย็นยิ่ง"
บ้อเช้งก้มศีรษะกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าความจริงไม่"
จูกัวะซิงแซกล่าวอีกว่า
"เรายังเข้าใจว่าเจ้าคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม"
บ้อเช้งมองดูนิ้วมือตัวเอง
นิ้วมือของเขาเล็กเรียว คล้ายกับมือของสตรี
บ้อเช้งไร้วาจา
จูกัวะซิงแซกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า
"ผู้อื่นสามารถกระทำเรื่องนี้ แต่พวกเราทำไม่ได้ โดยเฉพาะเจ้า มือปราบทั้งแผ่นดินล้วนยึดถือเจ้าเป็นแบบอย่าง"
ท่านไม่ได้ตำหนิด้วยถ้อยคำรุนแรง แต่บ้อเช้งอับอายจนแทบ

แทรกแผ่นดิน หากยังกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าฉั่วเกียสมควรฆ่า ระหว่างที่มันอยู่ในตำแหน่งสร้างความเดือดร้อนลำเข็ญแก่ราษฎร ถึงแม้มันถูกปลดจากตำแหน่งความทุกข์ยากของราษฎรยังไม่ผ่อนคลาย ดังนั้นข้าพเจ้าคิดฆ่ามัน"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"ด้วยวิชาอาวุธลับของเจ้า หากมิใช่เคลื่อนไหวไม่สะดวก ฉั่วเกียคงไม่อาจรอดชีวิตได้"

บ้อเช้งเงียบงันชั่วขณะ คล้ายนึกได้อันใดกล่าวว่า

"ฉั่วเกียแม้ถูกปลดจากตำแหน่ง แต่ยอดฝีมือที่ข้างกายกลับยิ่งมากขึ้น ยิ่งร้ายกาจกว่าเดิม"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ในโลกมีคนชนิดหนึ่งรู้ผิดพลาดไม่แก้ไข ถือว่าประพฤติชั่วเป็นความชอบธรรม ขณะที่พบความสำเร็จ ก็ก่อกรรมทำเข็ญ แม้ล้มเหลวยังลอบเพาะสร้างกำลัง หาโอกาสหวนกลับมาใหม่ ฉั่วเกียเป็นบุคคลเช่นนี้ ดังนั้นมันลอบเพาะชุมกำลังเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือชาวยุทธจักรเข้าร่วม ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจ"

ดวงตาบ้อเช้งทอประกายวาววับ กล่าวว่า

"ตอนนี้มันมีมือดีอยู่ข้างกาย ข้าพเจ้าพบกับความล้มเหลว เพราะพวกมันลงมือขัดขวาง ทั้งไม่อาจเปิดเผยศักดิ์ศรี ดังนั้นแทบพลาดท่าเสียทีในเงื้อมมือพวกมัน"

จูกัวะซิงแซเพ่งตาถามว่า

"ผู้ที่ซุ่มโจมตีฉั่วเกีย ไม่เพียงเจ้าคนเดียวกระมัง?"

บ้อเช้งได้แต่ผงกศีรษะรับ จูกัวะซิงแซถามอีกว่า

"ผู้ที่ร่วมทางไปกับเจ้า คงเป็นชนชั้นยอดฝีมือกระมัง?"

"หากมิใช่พวกเขา ข้าพเจ้าคงไม่มีชีวิตรอดกลับมาได้"

"คนเหล่านั้นเป็นใคร เจ้าคงไม่บอกต่อเรากระมัง?"

บ้อเช้งกล่าวอย่างลำบากใจว่า

"ข้าพเจ้ารับปากแล้วว่า..."

จูกัวะซิงแซยิ้มอย่างเห็นชี้งถึงทางโลกกล่าว

"เจ้าไม่ต้องบอกแล้ว บอกไปเราก็ไม่ได้ยิน เราไม่ทราบว่ามีเรื่องเช่นนี้ ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เหตุการณ์ครั้งนั้นคงมีคนตายมากมายแล้ว?"

บ้อเช้งกล่าวด้วยความปวดร้าวว่า

"ถูกแล้ว ทั้งสองฝ่ายล้วนล้มตาย สูญเสียมือดีไม่น้อย"

จูกัวะซิงแซแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"แต่ไม่ว่าสูญเสียผู้คนมากน้อยเท่าใด ในซากศพสุมซ้อมซากศพ ท่ามกลางโลหิตระอุคลุกเคล้าโลหิตระอุ ในคนตายยังมีคนเป็นผู้หนึ่งต้องเป็นฉั่วเกีย"

บ้อเช้งรวบมือกำเป็นหมัด ข้อนิ้วกลับกลายเป็นขาวซีด

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"ฟ้าริษยาอัจฉริยะ แต่มีบ้างบางคนก่อหวอดสร้างเภทภัย สูบเลือดเนื้อชาวโลกด้วยกัน พานมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ มีอายุขัยยืนยาวบันดาลให้ผู้คนอับจนปัญญา"

ใบหน้าบ้อเช้งขาวซีดอยู่บ้าง กล่าวว่า

"แต่ขอเพียงเป็นคนก็ต้องตาย"

เขากล่าวเสริมว่า

"ต้องถูกฆ่าตาย"

จูกัวะซิงแซระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราก็เห็นว่าถึงเวลาปลิดชีวิตมัน ควรที่มันจะชดใช้หนี้กรรมแล้ว"

"ดังนั้นท่านอาคระเตรียมให้เจ้าโศกศัลย์ฆ่าฉั่วเกีย?"

"มันคิดทลายคุกออกมาเพื่อปฏิบัติการ"

บ้อเซ้งกล่าวถามว่า

"แต่เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับที่ซุนแชเอี้ยรับใช้เช็กเสียวเชียง?"

"ถามได้ประเสริฐ เงื่อนงำอยู่ที่ซุนแชเอี้ยไม่ทราบว่าเจ้าโศกศัลย์ได้รับการนิรโทษ สามารถออกจากคุกหลวงทุกเมื่อ"

"ดังนั้นซุนแชเอี้ยยังคิดหาทางช่วยคน?"

"ซุนแชเอี้ยเมื่อเยาว์วัย เจ้าโศกศัลย์ก็ให้ความชื่นชมมัน เห็นว่าวันหน้ามันต้องมีความสำเร็จที่โดดเด่น ซุนแชเอี้ยสำนึกบุญคุณข้อนี้ไม่ยอมเลิกล้มแผนการช่วยเหลือเจ้าโศกศัลย์"

บ้อเซ้งกล่าวเสริมว่า

"แค่อาศัยมันเพียงลำพัง เกรงว่ายากประสบความสำเร็จ"

"ดังนั้นมันคิดขอความช่วยเหลือจากผู้คน"

"ในนครหลวงผู้ที่มีชีดความสามารถช่วยเหลือมัน ทั้งมีนิสัยใจคอคล้ายคลึงกับมัน สมควรเป็นเช็กเสียวเชียง"

"เช็กเสียวเชียงนับว่าเหมาะสมที่สุด"

"มิน่าเล่ามันต้องการให้เช็กเสียวเชียงติดค้างน้ำใจมัน หวังให้อีกฝ่ายตอบแทนด้วยการ..."

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ช่วยเหลือเจ้าโศกศัลย์ออกจากคุกหลวง"

"เช็กเสียวเชียงรับปากหรือไม่?"

"มันย่อมรับปาก มันความจริงให้ความเคารพเจ้าโศกศัลย์ มือดีในสังกัดมันเก็เคยเข้าออกคุกหลวง บวกกับหมู่คณะสร้างฝันวางกำลัง

อยู่ในคุกสามารถประสานเสริม"

บ้อเช้งถามว่า

"แต่เช็กเสียวเชียงไม่ทราบเรื่องที่เจ้าโหกศัลย์สามารถออกจากคุกหลวง?"

"เช็กเสียวเชียงไม่ทราบ"

"ท่านอาบอกต่อมันแล้ว?"

"เราไม่ต้องการให้พวกมันบุกปล้นคุกหลวงเกิดการสูญเสียโดยใช่เหตุ"

"ดังนั้นเช็กเสียวเชียงสามารถรับน้ำใจของซุนแชเอี้ย โดยไม่ต้องลงมือตอบแทน"

"ในความเป็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่"

บ้อเช้งรับฟังไม่เข้าใจ จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"เพราะว่าเช็กเสียวเชียง ถ่ายทอดบอกเรื่องที่ทราบจากเราต่อซุนแชเอี้ยจนหมดสิ้น"

"คิดไม่ถึงเช็กเสียวเชียงไม่ยอมเอาเปรียบเช่นนี้"

"เพราะเหตุนี้พวกมันคบหาเป็นสหาย หลังจากนี้ซุนแชเอี้ยช่วยเหลือเช็กเสียวเชียง เพราะว่าเช็กเสียวเชียงเป็นสหายมัน หากเช็กเสียวเชียงคิดช่วยเหลือซุนแชเอี้ย ก็เพราะซุนแชเอี้ยเป็นสหายมัน

บ้อเช้งแบะปากกล่าวว่า

"เช็กเสียวเชียงรู้จักคบหาสหายจริงๆ"

จูกัวะชิงแซหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าก็รู้จักเล่นละครนัก"

"เล่นละคร?"

"ซึ่งความจริงเจ้ากับเช็กเสียวเชียงเป็นสหายสนิท หากแต่ปกปิดเป็นความลับสุดยอด"

บ้อเช้งอ้าปากค้าง คิดไม่ถึงว่าจูกัวะซิงแซจะกล่าวเช่นนี้

จูกัวะซิงแซกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เปลือกนอกเจ้าตั้งข้อรังเกียจเซ็กเสียวเซียง ไม่เสียดายกับการเผชิญหน้ากับมัน มาดร่าอยู่ต่อหน้าเรา ยังกล่าวกระทบกระทั่งมัน เป็นคู่อริกับมัน"

ท่านกล่าวสืบต่อ

"มีแต่ทำเช่นนี้ พวกเจ้าจึงสามารถจับมือกันอย่างลับๆ โดยที่ผู้อื่นไม่กล่าวหาเจ้าสุมหัวรวมกับชาวมิจฉาชีพ เซ็กเสียวเซียงก็ไม่ถูกกล่าวหาว่าติดต่อกับทางการ"

ท่านกล่าวถามว่า

"ซึ่งความจริงเรื่องผนึกกำลังลอบสังหารฉั่วเกีย เซ็กเสียวเซียงกับพวกร่วมปฏิบัติการกับเจ้ากระมัง?"

บ้อเช้งยืนตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบยอมรับหรือปฏิเสธดี

จูกัวะซิงแซกล่าวสืบต่อ

"นี่ก็ยากตำหนิ ด้วยตำแหน่งของเจ้า บวกกับข้อจำกัดด้านความเคลื่อนไหว มีเรื่องมากหลายที่เจ้าไม่สะดวกกับการกระทำ ได้แต่ขอให้เซ็กเสียวเซียงและพวกลงมือ ดังนั้นเจ้าจำต้องดำเนินแผนเช่นนี้"

บ้อเช้งตะกุกตะกักว่า

"ท่านอา ข้าพเจ้า..."

จูกัวะซิงแซถอนใจเบาๆกล่าวว่า

"เราเข้าใจสภาพเช่นนี้ดี ขอเพียงไม่ผิดหลักเกณฑ์ ไม่ก้าวล่วงมรรคาที่ถูกต้อง อย่างน้อยไม่สุมหัวรวมกับคนต่ำช้า...ในปฏิบัติการลอบสังหารครั้งนี้ เจ้าถูกผู้วิเศษประกายดำทำร้ายอวัยวะภายใน เป็นเหตุให้ปวดท้องตลอดเวลา ใช่หรือไม่?"

บ้อเช้งกล่าวด้วยความตระ

"ท่านอาทราบเรื่องนี้...ตั้งแต่แรกแล้ว?"

จูกัวะชิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราเฝ้าจับตาดูว่า เจ้าอาศัยศักดิ์ฐานะพิเศษ และตำแหน่งหน้าที่หาผลประโยชน์ หรือกระทำชั่วหรือไม่ หากแม้นมีจริง เราได้แต่ทำลายล้างเพื่อคุณธรรม ลงมือกำจัดเจ้าแล้ว..."

บ้อเช้งรับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเฉียบ ชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า

บนโต๊ะเตี้ยมีถ้วย ในถ้วยมีน้ำชา พลันเกิดระลอกขยายวงกว้างออกไป

จูกัวะชิงแซถามว่า

"ไง้อื้อ เจ้าเห็นน้ำในถ้วยกระมัง?"

บ้อเช้งไม่ทราบว่าจูกัวะชิงแซไฉนถามเช่นนี้ เพียงสงบจิตใจมองดู เห็นน้ำชาในถ้วยเกิดระลอกอยู่บ้าง

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"จิตใจของท่านไม่ปรกติกระมัง? ระลอกของน้ำวงแล้ววงเล่าคล้ายกับมรสุมลูกแล้วลูกเล่า"

บ้อเช้งนิ่งสดับฟัง คล้ายฟังความหมายในวาจาออก

จูกัวะชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้มีอำนาจในชาติบ้านเมืองเรา เอาแต่เสพสุข กระทำการปล้นชิงตามอำเภอใจ คล้ายเภทภัยครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ทราบเมื่อใดค่อยสิ้นสุดยุติ?"

บ้อเช้งพลันกระทำเรื่องอุกอาจประการหนึ่ง

เขายกถ้วยดื่มน้ำชาจนหมดสิ้น

จูกัวะชิงแซตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"เจ้ามีไหวพริบปราดเปรียวนัก แต่หากเป็นน้ำของสระหนึ่ง เจ้าคงดื่มไม่หมดแล้ว"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งดื่มได้ไหสองไห แต่หากรวมกำลังทั้งหมดดื่มพร้อมกัน สามารถดื่มน้ำของห้าทะเลสาบสี่ท้องทะเล* ได้"

"เกรงว่าดื่มถึงตอนท้าย แม้แต่เรือใหญ่น้อยบนทะเลสาบล้วนล่มหมดสิ้น"

"นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา เดินเรือกลางลมฝน เผชิญกับคลื่นลูกใหญ่ ได้แต่เสี่ยงดูสักครา"

จูกัวะซิงแซขบคิดแล้วยื่นมือหมายหยิบถ้วยชาเบื้องหน้า คิดดื่มลงไป

บ้อเช้งชิงหยิบถ้วยไป ยกป้านรินน้ำชาให้ถ้วยใหม่ ปากกล่าว

"ชาเย็นชืดแล้ว ท่านอาควรดื่มชาที่ร้อน"

จูกัวะซิงแซมองดูท่ารินน้ำชาของบ้อเช้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเวลาเช่นนี้เจ้ายังมีใจจดจ่อ ไม่ว้าวุ่นสับสน แสดงว่ามีจิตมุ่งมั่นไม่พรั่นพรึง สมเป็นมือปราบอันดับหนึ่ง"

ท่านจิบชาอีกหนึ่งแล้วกล่าว

"ฉั่วเกียพอกกลับคืนสู่ตำแหน่ง ต้องชักชวนท้งก่วง เนี่ยซือเซ้ง ลี้งัง เฮ้งโพ่วและจูเมี่ยงเร่งกอบโกยทรัพย์สิน เราเองก็คิดฉวยโอกาสนี้กำจัดมหาโจรทั้งหกไป"

บ้อเช้งคึกคักอักโข กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านอาคิดปลอยตัวเจ้าโศกศัลย์ออกมารวมกำลังกับเช็กเสียวเซียง ซุนแชเฮี้ยและพวกกระทำการ?"

"ไม่เพียงพวกมันเท่านั้น"

---

* หมายถึงทุกแว่นแคว้น

บ้อเช้งพึมพำว่า

"ใช่แล้ว เจ้าอีกทีกฟ้าต้องไม่ฆ่าฉั่วเกีย พวกมันล้วนชั่วช้าดุจเดียวกัน"

เซาเรียนถามว่า

"ยังมีผู้ใดจัดการกับฉั่วเกียและพวกทั้งหกมหาโจรได้?"

จูกัวะซิงแซเอื้อนว่า

"แม้นร่ำไห้หัวร่อ มิสู้ซับขานเอ่ยเอื้อน"

บ้อเช้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ปิงกองิ้ม* (ซับขานเอ่ยเอื้อน)"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเครา บ้อเช็งกล่าวด้วยความกระดือรือร้นยินดีว่า

"หากท่านอาสามารถเชิญปิงกองิ้มกลับมาบัญชาการก็ประเสริฐมากแล้ว"

"อย่างน้อยปิงกองิ้มสามารถควบคุมปิงเอ่งโทยกับหน่วยงานสะพานมิให้กำเริบเสิบสานไป"

บ้อเช้งกล่าวอย่างได้คิดว่า

"มิน่าเล่าฉั่วเกียระหว่างนี้เร่งสร้างเสริมกำลัง เกลี้ยกล่อมยอดฝีมือทุกเส้นทางเข้าร่วม คาดว่าคงทราบระแคะระคายว่าเจ้าโศกศัลย์กับปิงกองิ้มจะจัดการกับมัน"

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"บุคคลเช่นฉั่วเกียย่อมรู้จักสะสมกำลัง รักษาพื้นฐานเอาไว้ ทั้งเลือกช่วงเวลาที่เหมาะสม กำจัดคนเก่าที่เคยขายชีวิตให้แก่มันทิ้งไป ถ่ายเทเลือดใหม่เข้ามาแทนที่"

---

* ปิงกองิ้มเป็นตัวเอกในเรื่องกระบี่ท่องยุทธจักร

บ้อเช้งครุ่นคิดปะติดปะต่อแล้วกล่าวว่า

"มิน่าเล่าระหว่างนี้เจ้าสำนักตั๊กแตนเที้ยหลีชี้ อื้อแป๊ะเน้ยแห่งขบวนขวานบิน กงซุนเล่าเก้าแห่งสมาคมทวนวิเศษ รวมทั้งขุนนางต่างถิ่นฮอแกฮ้อ เนี่ยซิ่วยิ้น ตั้งไท้ส่วยและพวกล้วนได้รับตำแหน่งสำคัญตระเตรียมรับใช้ฉั่วเกีย"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า คนเหล่านี้ไฉนเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วถึงเพียงนี้?"

"ย่อมเป็น 'ผลตอบแทน' จากการประจบสอพลอฉั่วเกียกับเฮ้งโพ่วและพวกแล้ว"

"ฉั่วเกียเสนอชื่อพวกมันเข้ามารับราชการในนครหลวงจริง แต่พวกมันได้เลื่อนตำแหน่งรวดเร็วถึงเพียงนี้ เกิดจากการผลักดันของเรา"

บ้อเช้งตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"เรื่องนี้ช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางอธิบายว่า"

"คิดโต่นคนผู้หนึ่ง การสะกดมันเอาไว้เป็นแผนขั้นต่ำ แรงกดดันยิ่งหนักหน่วง พลังต่อต้านยิ่งรุนแรง มิสู้ผลักเรือตามน้ำ ยืมพลังใช้พลัง ฉั่วเกียคิดเพาะสร้างขุมกำลังใหม่ หากเราขัดขวาง พวกมันย่อมต้องผูกใจเจ็บแค้น มิสู้จัดสรรตำแหน่งให้แก่มัน ตำแหน่งแม้ใหญ่โต แต่ไม่มีอำนาจสั่งการ เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับสร้างความระแวงแก่ฉั่วเกีย วันใดที่คืนสู่อำนาจ ต้องกำจัดผู้คนที่มันเพาะสร้างขึ้นมาเอง"

บ้อเช้งรับฟังจนละอายใจ ดีที่ไม่ได้เคลื่อนไหวโดยพลการกระทบถึงแผนการใหญ่ของจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซถามว่า

"เราใช่เจ้าเล่ห์ยิ่งหรือไม่?"

บ้อเช้งตอบว่า

"หากไม่ใช้เล่ห์อุบาย ไหนเลยต่อกรกับโจรร้ายกลุ่มนี้ได้?"

จูกัวะชิงแซกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"เราเห็นว่าตัวเองกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์พอ แต่ยังไม่ซื่อสัตย์ภักดี"

บ้อเช้งรับฟังไม่เข้าใจ จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ขุนนางตงฉินมีจุดอ่อน นั่นคือไม่ยอมรับกันและกัน ตรงกันข้ามกับหกมหาโจรที่ครองเมืองกลับสนับสนุนส่งเสริมกันและกัน ร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด ฝ่ายในมีเนี่ยซือเช้ง ฝ่ายนอามีจูเมี่ยงพ่อลูก ฝ่ายบุ๋นมีฉั่วเกีย ฝ่ายบู๊มีทังก่วง ตามด้วยลี้งัง จับมือช่วยเหลือกัน เป็นเหตุให้ขุนนางที่จงรักพบกับความปราชัย"

ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"ขุนนางที่สัตย์ซื่อถือมั่นหากมิใช่เที่ยงตรงเกินไป ก็ไม่ยอมรับผู้อื่น หากมิใช่ไม่รู้จักรุกถอย ก็ไม่มีความสามัคคีกลมเกลียว สุดท้ายพ่ายแก่ฝ่ายกังฉินที่รวมกำลังอย่างเหนียวแน่น นับว่าทั้งน่าเสียดายน่าเศร้าใจนัก"

บ้อเช้งค่อยเข้าใจเจตนาที่จูกัวะชิงแซบอกกล่าวเรื่องเหล่านี้ให้ทราบ

จูกัวะชิงแซยังคลายข้อสงสัยของบ้อเช้งอีกว่า

"ระหว่างนี้เราส่งทิชิ่ว ตุยเมี่ยและแนฮ้วยออกไปปฏิบัติงานที่เบื้องนอก ก็สืบเนื่องจากสาเหตุนี้ คนดีในบ้านเมืองถูกทำลายแทบหมดสิ้น เราไม่ต้องการให้ชาวยุทธจักรที่หาญกล้ายังถูกาลุ่มมหาโจรกำจัดไป"

บ้อเช้งรับฟังจนเคารพเลื่อมใสยิ่ง

จูกัวะชิงแซพลันหันเหหัวเรื่องว่า

"แต่มีคนผู้หนึ่ง เจ้าสามารถทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส แต่อย่าได้ทำลายพลังชีวิตของมัน"

"ผู้ใด?"

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

บ้อเช้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คนผู้นี้เป็นนักฆ่าอันบ้าคลั่ง ก่อกรรมทำชั่วไม่น้อย ตัวเองประกอบคดีฆ่าข่มขืน แต่ให้ซุนแชเฮี้ยแบกหม้อก้นดำแทน ทั้งเป็นเขี้ยวเล็บให้กับฉั่วเกีย เข่นฆ่าสังหารขุนนางดีงาม วิจารณ์ตามความผิด สมควรจับตัวฆ่าสำเร็จโทษ เพียงแต่ข้าพเจ้าเคยฆ่าบิดามัน สมควรเปิดโอกาสให้มันล้างแค้นสักครา เพียงไม่ทราบท่านอาไฉนละเว้นชีวิตมัน?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"คนผู้นี้ชั่วช้าสุดสามานย์จริงๆ ฉั่วเกียเคยใช้ให้มันขโมยฝึกปรือยอดวิชาของง้วนซือดี๋ (ศิษย์ผู้น้องแซ่ง้วน) หลังจากนั้นลอบทำร้ายซือแป๋ตัวเอง เพียงความแค้นส่วนตัวนี้เราก็คิดฆ่ามัน แต่หากละเว้นชีวิตไว้ยังมีประโยชน์ ดังนั้นอย่าเพิ่งฆ่ามัน"

บ้อเช้งกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น จนแทบเป็นความลึกซึ้งอำมหิต กล่าวว่า

"ท่านอาสั่งให้ข้าพเจ้าละเว้นชีวิตมัน?"

อาจบางทีเขาทำงานรับใช้จูกัวะซิงแซมานานปี ดังนั้นล่วงรู้ถึงวิธีการสะสางเรื่องราว ตลอดจนการดำเนินการทางการเมืองของจูกัวะซิงแซเป็นอย่างดี ดังนั้นไม่แตกตื่นสงสัยเกินไป

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"มิใช่คำสั่ง เจ้าสามารถทำร้ายมันปางตาย ถอดเขี้ยวเล็บของมัน มิให้นักฆ่าผู้นี้ทำร้ายคนได้อีก หรือว่ายืมมือผู้อื่นจัดการกับมัน แต่ต้องรักษาชีวิตมันไว้..."

ท่านดื่มน้ำชาอีกหนึ่งค่อยกล่าวต่อ

"หากว่าปึงกองิ้มไม่อาจหักใจจัดการกับปึงเอ่งโทย หรือกำราบจอมกลอกกลิ้งน้อยนี้ไม่ได้ หากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดกดาย เกรงว่าไม่มีผู้ใดทำลายยอดวิชาของง้วนชือดี่ทั้งสามประการได้ อย่างนั้นปึงเอ่งโทยจะกลายเป็นน่ากลัวแล้ว"

บ้อเช้งถามอย่างระมัดระวังว่า

"หากปึงเอ่งโทยเรียนรู้ยอดวิชาทั้งสามประการ จะพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านแล้ว?"

"ในโลกหล้ามีผู้พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านสักกี่คน เพียงแต่ทอดตาทั่วยุทธจักรนครหลวงยากทีจะมีชายหนุ่มที่ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งเจ้าอุบายความคิดเช่นปึงเอ่งโทย หากปล่อยให้มันตีความของเกาทัณฑ์รันทด ตำราอักษรดีรีกับลมปราณฝันอัปยศสำเร็จ ยิ่งดึงมือกว่าเดิมแล้ว"

บ้อเช้งถามอีกว่า

"วิชาเกาทัณฑ์รันทด ตำราอักษรดีรีกับลมปราณฝันอัปยศน่ากลัวถึงเพียงนี้หรือ?"

จูกัวะชิงแซส่งเสียงกระแอม กล่าวช้าๆ ว่า

"ตำราอักษรดีรีบันทึกเคล็ดวิชาฝึกลมปราณ ต่างกับแนววิชาทั่วไป เฉกเช่นกับการวาดภาพ ผู้อื่นวาดภูเขาวาดสายน้ำ วาดสกุณาบุปผา วาดตัวบุคคล แต่มันกลับวาดโลกในจิตใจของคน เกสรของดอกไม้ เสียงร้องของวิหค หินละลายใต้ภูเขา ปลาที่บริเวณน้ำลึก เป็นแนวทางที่ไม่เคยมีคนฝึกปรือมาก่อน ลมปราณฝันอัปยศเป็นฝีมือที่ทนทุกข์ทรมานชนิดหนึ่ง ชนชาวโลกชมชอบรสหวานกลัวขมขื่น หาทราบไม่ว่ายิ่งทนความลำบาก ความสำเร็จยิ่งสูงส่ง ดูเผินๆ ผู้ที่ฝึกพลังลมปราณนี้โง่งมอยู่บ้าง แต่หากฝึกถึงขั้นลึกล้ำ สุดที่วิชาฝีมือจะเทียบเปรียบได้นี่เฉกเช่นการวาดก้อนหิน ก้อนหินดาษดื่นที่สุด แต่ยากที่จะวาดได้

เหมือนจริง ก้อนหินไม่ขยับเคลื่อนไหว แต่ทุกก้อนล้วนมีลักษณะเฉพาะ ส่วนเกาทัณฑ์รันทตเป็นเกาทัณฑ์ที่ปล่อยออกไปยามเศร้าเสียใจถึงขีดสุด และผิดหวังถึงที่สุด ใช้พลังที่ไร้น้ำใจ ยิงเกาทัณฑ์แห่งฟ้าดินออกไป หากบวกกับลมปราณฝืนอัปยศ และเคล็ดวิชาในตำราอักษรคีรี จะสะท้านทั้งภูตเทพ ยากที่จะมีคนรับมือได้"

บ้อเช้งถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านอาก็ไม่อาจรับมือได้?"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางดื่มชา

รสชาชวนให้ลิ้มลอง

บ้อเช้งทราบว่าตัวเองถามมากความ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นถามว่า

"หากท่านอาเปิดเผยวิธีคลี่คลายทำลายวิชาเกาทัณฑ์รันทต ตำราอักษรคีรีและลมปราณฝืนอัปยศออกไป ไยมิใช่มีคนจัดการกับปึงเอ่งโทยได้แล้ว?"

จูกัวะซิงแซหลับตาลง คล้ายรำลึกถึงรสชา ชั่วครู่จึงกล่าว

"กล่าวตามความสัตย์ วิชาฝีมือของสำนักสุขนิยมเรา เน้นที่ 'รู้แจ้ง' ภายหลังรู้แจ้งจะแตกแขนงออกไป ง้วนซือตี๋เป็นผู้งมงายวิชาบู๊เรียนรู้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าเกาทัณฑ์รันทต ตำราอักษรคีรี ลมปราณฝืนอัปยศล้วนเป็นวิชาฝีมือประจำตัวของมัน แม้แต่เราก็ไม่ล่วงรู้ ไม่มีความมั่นใจว่าจะคลี่คลายทำลายได้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ลืมตาขึ้นช้าๆ กล่าวอีกว่า

"นี่เป็นคุณสมบัติพิเศษของง้วนซือตี๋มันเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊เป็นยอดฝีมือที่เปรื่องปราดอย่างแท้จริง"

บ้อเช้งพบว่าในดวงตาของซือแป๋ผู้มีพระคุณปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

บ้อเช้งทราบว่าถึงเวลาที่ตัวเองต้องกล่าววาจาแล้ว ดังนั้นกล่าว

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นศิษย์ของง้วนซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์แซ่ง้วน) เพื่อประจบสอพลอฉั่วเกีย ไม่เสียดายกับการพิฆาตอาจารย์ ปึงเอ่งโทยใช้สอยสตรีไร้ฝัน ขโมยยอดวิชาของง้วนซือเจ่ก ดังนั้นพวกเราสมควรนำสิ่งที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล่วงรู้ ทำลายวิชาฝีมือที่ปึงเอ่งโทยร่ำเรียนมา เรียกว่ายืมหอกสนองคืนผู้ใช้ และเป็นการระบายโทสะให้แก่ง้วนซือเจ่กในปรภพ"

จูกัวะชิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างน้อยง้วนซือตี่ในปรภพต้องคิดลงโทษปีศาจสูบเลือดที่ละโมบไม่สิ้นสุดทั้งสองตนนี้"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ตอนนี้เช็กเสียวเชียงเดินทางไปตามกำหนดนัดที่เหลาซาฮะแล้ว เรื่องราวไม่อาจชักช้า ข้าพเจ้าก็จะไปทำงานของข้าพเจ้า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ปรากฏตัวก็แล้วกันไป หากแม้นเผยโฉม ต่อให้เช็กเสียวเชียงกับซุนแซเฮี้ยยอมปล่อยปละละเว้น ข้าพเจ้าก็จะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน เพียงไม่ทราบฉั่วเกียยอมหักใจส่งตัวมันมาหรือไม่?"

จูกัวะชิงแซยิ้มเล็กน้อย

รอยยิ้มไม่เพียงให้กำลังใจ ยังแฝงความชื่นชม ท่านยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าก็ดื่มชา"

บ้อเช้งดื่มชาลงไป กล่าวว่า

"ชาที่ดี"

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"นี่เป็นของฝากจากตั่วเจียะกง ตอนนี้มันรอเราอยู่ที่เรือนไม่รู้จักหนังสือ"

จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"แต่คราครั้งนี้ฉั่วเกียคงต้องส่งตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกมา และฉวยโอกาสกำจัดมัน นอกจากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งเจ้าทราบหรือไม่?"

บ้อเช้งถามว่า

"เหตุผลอันใด?"

จูกัวะซิงแซส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ลุ้ยซุ้งฟ้องร้องต่อฉั่วเกีย ซึ่งมีศักดิ์เป็นบิดาบุญธรรมประการหนึ่ง"

บ้อเช้งพอได้ยินชื่อลุ้ยซุ้ง ก็สะกิดความสนใจขึ้น ถามว่า

"ฟ้องร้องว่าอย่างไร?"

"นางฟ้องร้องที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอะไร พวกเราได้แต่ขบคิดคาดเดา แต่ไม่ว่าสตรีที่งามพิสุทธิ์นางนี้ฟ้องร้องผู้ใด ล้วนประสบผลทุกครา"

บ้อเช้งยิ้มด้วยความหมายเป็นพิเศษ กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน นางเคยฟ้องร้องต่อฉั่วเกียครั้งหนึ่ง แป๊ะโข้วปวยก็ถูกกระชากลงจากหอลมพิรุณโปรย พบกับความพินาศ เพียงไม่ทราบคราครั้งนี้นางฟ้องร้องที่เจ็ดแห่งแผ่นดินด้วยหัวข้ออันใด?"

"เท่าที่เราทราบ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระทำผิดเรื่องหนึ่ง สร้างความเจ็บแค้นแก่ลุ้ยซุ้ง เรื่องนี้ความจริงมีคนถูกลงโทษแล้ว แต่ระหว่างนี้ลุ้ยซุ้งค่อยพบว่าคนผู้นั้นแบกหม้อก้นดำ ตัวการร้ายอาจเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉั่วเกียคงไม่โปรดปรานที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอีกต่อไป"

"หากเป็นเช่นนั้น ด้วยนิสัยใจคอของฉั่วเกีย คงต้องยืมมือศัตรูจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

จูกัวะซิงแซยิ้มอย่างเมตตา

ขณะที่ยิ้ม ที่หางตา รอยตีนกาแม้แต่ขนตาแฝงความเมตตากรุณา

แต่หากเพ่งพิจารณา จะพบว่าประกายตายังทอแววดุร้าย

...ประกายตานั้นซุกงำมิดชิด เก็บซ่อนอยู่ในใจ

จูกัวะชิงแซกล่าวอีกว่า

"สตรีเช่นสุ้ยซุ้งลีกล้ำสุดหยั่งคาดเช่นเดียวกับเด็กปวยเกีย ต้องระมัดระวัง"

บ้อเช้งรินน้ำชาถ้วยหนึ่ง จิบดื่มเล็กน้อย

เขานั่งสงบราวกุลสตรี ขนคิ้วดวงตาดูล้ายแต่งแต้ม แต่ในความสุภาพเรียบร้อยแฝงรังสีการฆ่าฟันที่เยียบเย็นชนิดหนึ่ง

จูกัวะชิงแซมองดูเขานิ่งนาน จวบกระทั่งบ้อเช้งวางถ้วยชาลงจึงกล่าว

"ที่แล้วมาเจ้าไม่ใคร่ดื่มชา"

"ถูกแล้ว"

"ชาที่เข้มข้นทำให้นอนไม่หลับ"

"ต่อให้ไม่ดื่มชารสเข้ม ข้าพเจ้ายังคงมีสติที่แจ่มใส"

"ดังนั้นเจ้าไม่สมควรดื่มสุรามากเกินไป"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ผู้อื่นดื่มสุราต้องเมามาย ข้าพเจ้าดื่มแล้วพานยิ่งแจ่มใส"

"นี่เป็นความสามารถเฉพาะตัวของเจ้า"

"นั่นเป็นผลจากการอบรมสั่งสอนของท่านอา"

"นั่นกลับมิใช่ แต่ละคนมีสภาพร่างกายที่แตกต่าง เจ้ามีคุณสมบัติเช่นนี้มาแต่กำเนิด"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าสองเท้าพิการ ไม่อาจเคลื่อนไหวโดยอิสระ

จึงมีลักษณะนิสัยที่ประหลาดพิกลเช่นนี้ ถือเป็นการชดเชย"

"ความอิสระเสรีของคนอยู่ที่จิตใจ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสองเท้า เจ้ามีจิตใจที่อดทน สมองที่แจ่มใส ต่อให้เคลื่อนไหวไม่สะดวก ก็หาเป็นอุปสรรคไม่"

บ้อเช้งยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มขมฝาดอยู่บ้าง สีหน้าว้าเหว่อยู่บ้าง ปากกล่าวว่า

"บางครั้งแจ่มใสเกินไปกลับสร้างความปวดร้าวแก่ผู้คน คนเรายังคงเลอะเลือนงมงายบ้างประเสริฐกว่า ท่านอาเคยบอกว่าชีวิตเพียงเป็นฝันอันเลอะเลือน ยากนักที่เลอะเทอะเหลวไหลได้"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าได้แต่ดื่มน้ำเปล่าแล้ว"

"ปัญหาอยู่ที่ข้าพเจ้าแม้ดื่มน้ำเปล่า ยังคงมีสมองที่แจ่มใส"

จูกัวะซิงแซสลายรอยยิ้ม ถามว่า

"เจ้าจำได้หรือไม่ว่า ในตำราอ้วงเก๊กซิ้งซึ่ง* มีคำทำนายที่ตรงกับสภาพร่างกายของเจ้า?"

บ้อเช้งตอบว่าจำได้ ท่องออกมาว่า

"พิการแต่กำเนิดไม่ย่นย่อความลำบาก ซุนปิ่น** นั่งในกระโจมบัญชาการศึกประสบชัย ส่วนท้องเหนือบหนาวสะท้าน รักษาตับเป็นสำคัญ"

---

* ชื่อตำราโหราศาสตร์เล่มหนึ่ง แต่งโดยเล้าคังเจี๋ยสมัยราชวงศ์ซ้อง ผู้ได้ชื่อว่าเป็นเทพพยากรณ์ สามารถทำนายทายทักเหตุการณ์ในหลายร้อยปีให้หลังอย่างแม่นยำ

** คนแคว้นฉีสมัยเลียดก๊ก ร่ำเรียนวิชาพิชัยสงครามจากกุ้ยกู่จื่อ แต่ถูกผังเจวียนแห่งทัพวุ่ย ซึ่งเป็นศิษย์สำนักเดียวกันลอบทำร้ายสองเท้าพิการ ได้แต่นั่งรถล้อเลื่อน ต่อมาช่วยเหลือรัฐฉีรบชนะทัพวุ่ย ผังเจวียนจึงฆ่าตัวตาย หลังจากล้างแค้นสำเร็จ ซุนปิ่นก็ลาออกจากราชการ แต่งตำราพิชัยสงครามของซุนปิ่นตกทอดทิ้งไว้

จูกัวะชิงแซเห็นบ้อเช้งยังจำได้ คล้ายปลาบปลื้มประโลมใจกล่าวว่า

"ระหว่างนี้เจ้ามีอาการปวดท้อง คงเป็นผลจากการลอบสังหารฉั่วเกียล้มเหลวกระมัง?"

บ้อเช้งผงกศีรษะ เอ่ยถึงอาการปวดท้องท้องก็ปวดแปลบขึ้นมา

จูกัวะชิงแซกล่าวอีกว่า

"ผู้ที่ทำร้ายเจ้าคงไม่ดีกว่าเท่าใด?"

บ้อเช้งผงกศีรษะรับอีกครา

...ที่แล้วมาผู้ที่ทำร้ายเขาไม่มีผลสรุปที่ดี นี่อาจเป็นเพราะบ้อเช้งไร้น้ำใจจริงๆ ผู้ที่คิดทำร้ายเขา ต้องเผชิญการตอบโต้อย่างรุนแรง

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"เจ้าฉลาดปราดเปรื่อง มีความอดทนสูง ประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งประดิษฐ์คิดค้น ติดตั้งกลไกในเกี้ยวโดยสารรถล้อเลื่อน มีฝีมือใช้อาวุธลับเป็นเลิศ ต่อให้เป็นยอดฝีมือที่สูงล้ำกว่าเจ้า ยังยากต่อกรด้วย"

หยุดเล็กน้อยจึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ผู้อื่นอิจฉาเลื่อมใสเจ้าปราศจากกำลังภายใน แต่สามารถใช้อาวุธลับที่มีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง ความจริงเดินหินไม่สะดวก แต่สามารถใช้วิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ เจ้ายังจำที่มาของพลังส่วนนี้ได้หรือไม่?"

บ้อเช้งตอบอย่างชัดเจนว่า

"ท่านอาสอนให้ข้าพเจ้าใช้พลังซ่อนเร้น หยิบยืมพลังว่างเปล่าแทนที่พลังลมปราณ วิชาตัวเบาเป็นเช่นนี้ การใช้กำลังช้อซัดอาวุธลับก็มีต้นกำเนิดจากส่วนนี้"

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ถูกต้อง ผู้คนใช้สติปัญญาที่มีอยู่เพียงห้าหกส่วน ใช้ขีดความสามารถของตัวเองเพียงหนึ่งถึงสองส่วน คนแบ่งจิตใจออกเป็นหลายทาง วอกแวกวุ่นวาย บวกกับถูกภารกิจผูกมัดตัว ไม่อาจทุ่มเทอย่างเต็มสติกำลัง คนเราทั้งไม่สามารถเกาะกุมพลังซ่อนเร้นที่ตัวเองมีอยู่ ทั้งไม่ทำความเข้าใจอย่างปรุโปร่ง ดังนั้นมีบันทึกเรื่องราวว่า สตรีชนบทเห็นม้าเทียมรถพุ่งชนใส่ลูกน้อยที่เล่นอยู่ข้างทาง กลับลงมือเหนี่ยวรั้งม้าไว้ได้ ยังมีนักศึกษาที่ปรกติไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่กลับจากภายนอก เห็นหมู่บ้านเกิดเพลิงไหม้ จึงโถมเข้ากองเพลิง แบกมารดาสูงอายุ โอบภรรยาที่ไม่สบาย มือซ้ายขวาหอบหิ้วบุตรธิดาอายุแปดเก้าขวบฝ่าออกจากเปลวไฟ สร้างความตื่นตะลึงแก่คนในหมู่บ้าน ซึ่งความจริงพลังเหล่านี้ความจริงกบดานอยู่ในร่างกายและจิตใจ เพียงแต่ผู้คนทั่วไปไม่รู้จักวิธีใช้ และไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของมัน"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวต่อ

"นี่เรียกว่าพลังซ่อนเร้น สำหรับผู้ฝึกฝีมือเรียกว่ากำลังภายใน กำลังภายในสามารถฝึกถึงชั้นยิ่งใหญ่ไพศาล และไร้ที่สิ้นสุด"

บ้อเช้งเข้าใจคำพูดของจูกัวะซิงแซ

และทำความเข้าใจกับหลักการของท่านอา

...ตัวเขาอาศัยแนวทางของ "กำลังภายใน" นี้ ฝึกวิชาตัวเบาทั้งที่สองเท้าพิการ ใช้อาวุธลับทั้งที่ปราศจากพลังลมปราณ

ที่เขายังไม่เข้าใจคือ สาเหตุที่จูกัวะซิงแซเอ่ยถึงเรื่องนี้

มีบ้างบางคนกล่าววาจาหรือกระทำเรื่องราว ต้องมีเหตุผลของเขา บางครั้งไม่มีต้นสายปลายเหตุอันใด แต่หลังจากผ่านวันเวลาและเกิดเรื่องบางประการ หรือเดินต่ออีกหลายก้าว ค่อยเข้าใจในบัดดลว่าที่แท้เขาคาดการณ์แต่แรกว่าต้องเป็นเช่นนี้ หรือมีวันเช่นนี้

แต่มีบ้างบางคนไม่ต้องการเป็นคนเช่นนี้

ทั้งนี้เพราะพวกมันเห็นว่าเช่นนี้เหน็ดเหนื่อยเกินไป

ซึ่งความจริง มีบ้างบางคนพอถือกำเนิดเกิดมา ต้องมีตำแหน่งฐานะ พวกมันมิอาจไม่นึกคิดเช่นนี้ ทั้งยังต้องนึกคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่งต้องลงมืออย่างเฉียบขาดดุดัน

พวกมันไม่เพียงเพื่อตัวเอง ยังเพื่อผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ หรือเพื่อความอยู่รอดของพวกพ้อง

ดังนั้นท่านอย่าได้ถือเป็นเรื่องประหลาด หรือดำหนิว่าพวกมันเป็นฝ่าย "ผิด"

ทั้งนี้เพราะความ "ผิด" ก็คือ "ถูก"

ไม่มีส่วน "ถูก" ไหนเลยมีส่วน "ผิด"

ลูกผู้ชายถือกำเนิดเกิดมา ควรรับใช้ชาติบ้านเมือง กระทำการอย่างเต็มกำลังความสามารถ

บ้อเช้งกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า

"ท่านอาอาศัยหลักเหตุผลนี้ ช่วยให้ข้าพเจ้าค้นพบ 'พลังชั่วพริบตา' ทำให้ข้าพเจ้าสามารถใช้อาวุธลับ ตลอดจนวิชาตัวเบา ผู้อื่นไม่เข้าใจ ยังคิดว่าเป็นความขัดแย้งที่ไร้เหตุผล"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"เนื่องด้วยเป็น 'พลังชั่วพริบตา' ดังนั้นไม่ยั่งยืนยาว เจ้าต้องใช้ด้วยความทะนุถนอม อย่าได้ทุ่มเทจนหมดสิ้น"

บ้อเช้งก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า

"เจ้ามีสติแจ่มใสเกินไป ปรกติก็ทุ่มเทจิตใจกับการสะสางคดี จัดการกับผู้กระทำผิด ต่อกรกับศัตรูคู่อริ เราเห็นว่านี่เป็นการใช้สติปัญญาเกินไป ทั้งยังใช้พลังซ่อนเร้นจนหมดสิ้น ทาใช่วิธีที่ดีไม่-

บ้อเช้งกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึกว่า

"ระหว่างนี้เจ้ารับบาดเจ็บที่ท้อง ยังเสียเวลาฝึกอบรมเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ ตามเหตุผลสมควรพักรักษาตัวให้มากไว้ จึงจะช่วยให้ร่างกายฟื้นฟูสภาพเดิม"

บ้อเช้งกล่าวด้วยความรู้สึกเสียใจว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าถูกการงานผูกมัดตัว ไม่ได้ฝึกอบรมเด็กรับใช้สี่กระบี่ เป็นเหตุให้เด็กรับใช้กระบี่ทองต้องตายอย่าง อนาถ จึงคิดใช้เวลาให้มากกว่าเดิม ฝึกอบรมเด็กรับใช้ที่เหลืออยู่ จนสามารถยืนหยัดอยู่ได้ โดยไม่ถูกผู้คนข่มเหงรังแก"

จูกัวะซิงแซเกลี้ยกล่อมว่า

"นึกถึงตัวเองให้มากกว่านี้เถอะ หากไม่มีฮูหยินแม่ทัพอันประเสริฐไหนเลยมีแม่ทัพอันประเสริฐ ชนชั้นมือปราบก็เช่นกัน ให้แบ่งเบาภาระแก่เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ ปล่อยให้พวกมันรู้จักคลี่คลายคดีสะสางเรื่องราง... เมื่อใดที่จับกุมที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้ ก็ริดรอนเชี้ยวเล็บมัน ปิดสกัดจุดหรือทำลายพลังฝีมือมันชั่วคราว ส่งมอบให้เด็กรับใช้กระบี่ดาบดูแล ระหว่างนี้ตุยเมี่ย ทิชิ่ว แนฮ้วยล้วนออกจากนครหลวงไป ทุกเรื่องราวในที่นี้ เจ้าต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองมากแล้ว"

บ้อเช้งรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่นับเป็นอย่างไร ผู้ที่เปลืองเรี่ยวแรงสมองคือท่านอาทั้งยังต้องวุ่นวายใจกับเรื่องของข้าพเจ้าอีก"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่ถือสา กลัวแต่ว่าตักเตือนเจ้าแต่ไม่รับฟัง"

บ้อเช้งบังเกิดความละอาย ปากกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"มิใช่ไม่รับฟัง ข้าพเจ้าเห็นว่าขุนนางโฉดเช่นฉั่วเกีย เฮ้งโพ่ว จูเมี่ยง ไม่สมควรปล่อยปละละเว้น แม้แต่ผู้ให้การหนุนหลังพวกมันพาน..."

เขาไม่ได้กล่าวจบ ทั้งนี้เพราะจูกัวะซิงแซตวาดห้ามว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว"

จูกัวะซิงแซน้อยครั้งจะมีโทสะ

อย่างน้อยบ้อเช้งติดสอยห้อยตามท่านมานาน ยากที่จะเห็นท่านมีโทสะ

ท่านถึงกับน้อยครั้งจะตัดบทของผู้อื่น

...ต่อให้เป็นคำพูดที่ไร้เดียงสา ไม่รู้ความหรือระคายหูกว่านี้ ท่านจะปล่อยให้อีกฝ่ายกล่าวออกมา อย่างมากท่านไม่รับฟังเข้าหูเท่านั้น

จูกัวะซิงแซเห็นว่า ไม่ว่าผู้ใดก็มีสิทธิ์กล่าววาจา แต่พวกเรามีสิทธิ์ที่จะไม่รับฟัง วาจาไร้สาระกล่าวมากความหรือรับฟังมากความ ก็ไม่อาจทำงานสำคัญหรือกระทำได้ไม่ดี

แต่ครั้งนี้จูกัวะซิงแซตัดบทของบ้อเช้ง ทั้งยังกล่าวว่า

"เราไม่ได้ยินอันใด เจ้าทางที่ดีก็อย่าได้กล่าว"

ท่านกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า

"คำพูดเช่นนี้ส่งผลกระทบอย่างรุนแรง มีผู้มีส่วนพัวพันมากมาย หลังจากนี้ห้ามมิให้เจ้ากล่าวกับผู้ใด"

บ้อเช้งพอฟัง ถึงกับดากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"...เป็นไม่อาจกล่าว มิใช่ไม่อาจกระทำ?"

จูกัวะซิงแซกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฝ่ายตรงข้ามวางกำลังทั้งทางราชการและพลเรือน เภทภัยเกิดจากปาก เจ้าควรสำรวมให้มากไว้"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"...การฆ่าคนจะอย่างไรเป็นเรื่องผิดกฎหมาย อย่าว่าแต่คนที่เจ้าฆ่าคือ..."

เอ่ยถึงตอนนี้กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

บ้อเช้งตากระจ่างกว่าเดิม ตาดำราวกับนิล ตาขาวกระจ่างดุจน้ำค้าง ปากกล่าวว่า

"...แต่เพื่อขจัดเภทภัยแก่มวลชน เพื่อความสถาพรของราชวงศ์ซ้อง ก็มิใช่พฤติการณ์ที่ผิดกฎหมายแล้ว"

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

"คำพูดเช่นนี้ยังไม่ถึงเวลา ทั้งไม่สมควรกล่าว และไม่อาจกล่าว"

ท่านกล่าวย้ำเตือนว่า

"เภทภัยถึงแก่ชีวิตเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ผลกระทบถึงทั้งหมดทำลายพื้นฐานของราชวงศ์ซ้อง จึงเป็นบาปหนาสาหัส"

บ้อเช้งตากระจ่างสุกใส คล้ายเทียนไขที่ถูกจุดขึ้น ทั้งเจิดจ้าทั้งเรืองรอง

จูก้วะชิงแซหันเหหัวเรื่องว่า

"จัดการเรื่องของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก่อนเถอะ จดจำไว้ หากสามารถรักษาชีวิตของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ก็หาทางให้มันบอกเคล็ดความสำคัญของเกาทัณฑ์รันทด คำราอักษรคีรีกับลมปราณฝันอัปยศออกมา ระหว่างนี้ฝ่าบาททรงโปรดปรานปึงเอ่งโทยกว่าเดิม หากมันยังมีชีวิตอยู่ต้องเป็นภัยร้ายแรง เรื่องนี้เจ้ากระทำในนามอะไรก็ได้ แต่อย่าได้บอกว่าเป็นคำชี้นำของเรา"

บ้อเช้งรับคำคราหนึ่ง

เขาไม่ได้ถามว่า "เพราะเหตุใด?"

เขาคุ้นเคยกับการ "ยอมรับ" คำพูดของจูก้วะชิงแซ โดยไม่ "เคลือบแคลงสงสัย"

เขาฉลาดหลักแหลม

...เนื่องด้วยเขาเฉลียวฉลาด จึงไม่ถามเหตุผล และไม่ซักไซ้ถึงที่สุด

จูกัวะชิงแซกล่าวอีกว่า

"หาตัวบุคคลที่เหมาะสมไปรับตัวปิงกองิ้ม คนผู้นี้ชมชอบคบค้ากับเด็กน้อย ครั้งกระโน้นปิงเอ่งโทยอาศัยข้อนี้ จนได้รับความขื่นขอบจากเขา หากรับตัวคนผู้นี้มาได้ ก็เชิญเขามาพบหน้าเราสักครา"

ท่านกล่าวย้ำว่า

"ประการนี้สำคัญที่สุด"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ทราบแล้ว ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

จูกัวะชิงแซค่อยบังเกิดความพึงพอใจอยู่บ้าง พลันถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า หลังจากที่ซุนแซเฮี้ยออกจากสมาคมทวนวิเศษแดนชานตุง ระหว่างท่องยุทธจักรจนาระทั่งเข้าสู่นครหลวง ได้ใช้ชื่อปลอมมากมายหลายชื่อ"

บ้อเช้งรับคำว่า

"ถูกแล้ว ประการนี้มันมีส่วนคล้ายกับแปะโซ้วปวย เพียงแต่ตอนนั้นแปะโซ้วปวยยังไม่มีชื่อเสียง ดังนั้นเปลี่ยนชื่อแล้วชื่อเล่า จวบกระทั่งพบกับความสำเร็จ ตรงกันข้ามกับซุนแซเฮี้ย มันไม่ต้องการมีชื่อ เพียงคิดเสพสุขสำราญ จึงใช้ชื่อปลอมครั้งแล้วครั้งเล่า"

"ในจำนวนนี้มีอยู่ชื่อหนึ่งเรียกว่าซุนกงฮั้ง"

"ถูกแล้ว มันใช้ชื่อปลอมนี้พาตัวใกล้ชิดกับหญิงงามเมืองลี้ซือซือ"

จูกัวะชิงแซชมเชยว่า

"มิผิด เจ้ามีความจำดียิ่ง ราชาช้าวเตียถั่วความจริงมีความจำเป็นเลิศ แต่ระหว่างนี้ได้รับผลกระทบจากลมปราณสะท้อนกลับและ

สตรีไร้ฝัน ความจำบัดเดี๋ยวตีบัดเดี๋ยวย่ำแย่ เจ้าอาจไม่สามารถฝึกยอดวิชา แต่หากมีสมองที่เปรื่องปราด และความจำอันแม่นยำ อย่างน้อยนับเป็นความสำเร็จที่เทียบเทียมกับเอี้ยบ้อเซี้ยและเต็กปวยเกีย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"มันตั้งชื่อนี้เพื่อรำลึกถึงกงซุนเอี้ยงไบ๊กับเชี่ยงซุนปวยฮ้งแห่งสมาคมทวนวิเศษ"

บ้อเช้งเข้าใจแล้ว กล่าวว่า

"แต่กงซุนเอี้ยงไบ๊เสียชีวิตตั้งแต่วัยหนุ่มฉกรรจ์ ส่วนเชี่ยงซุนปวยฮ้งยังมีชีวิตอยู่"

"แต่ตอนนี้เจ้าโศกศัลย์เชี่ยงซุนปวยฮ้งยังถูกคุมขังในคุกหลวง"

"ในเมื่อมันใช้ชื่อปลอมเพื่อรำลึกถึงคนทั้งสอง แสดงว่ามีความผูกพันอย่างลึกล้ำ"

จูกัวะซิงแซไม่ตอบคำ แต่ดวงตาทอแววชื่นชม กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเจ้าไม่ได้ไร้น้ำใจ เพียงกลัวบังเกิดน้ำใสใจจริง ดังนั้นแสร้งเป็นไร้น้ำใจ เพื่อไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนจู่โจม"

บ้อเช้งกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"น้ำใสใจจริงมักต้องมอบความจริงใจออกไป รักลึกล้ำแลกมาซึ่งการทำร้ายรัก เมื่อถึงขั้นสูงสุด ยังคงลืมรัก จุดเริ่มต้นแห่งรัก ไม่ทราบจุดยุติ มิสู้อย่าได้บังเกิดความรักประเสริฐกว่า"

จูกัวะซิงแซกล่าวโต้แย้งว่า

"คนมิใช่ตอไม้ ไหนเลยไร้น้ำใจ กล่าวไปง่ายดาย คิดกระทั่งยากเย็น โดยเฉพาะเจ้า...ยังจำที่มาของชื่อ 'บ้อเช้ง' ได้หรือไม่?"

บ้อเช้งเพ่งตามองถ้วยชา ตอบว่า

"จำได้"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างหวนรำลึกว่า

"นี่เป็นเราตั้งให้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เพราะเรื่องราวหนึ่ง เราด่าเจ้า 'บ้อเซ้ง' (ไร้น้ำใจ) เมื่อถูกถ่ายทอดบอกอะกไป เจ้าจึงกลายเป็นบ้อเซ้ง ภายหลังเราพบว่าเป็นความเข้าใจผิด แต่เจ้าต้องการยึดถือเป็นบทเรียน มิเพียงปล่อยให้ผู้อื่นเรียกชานเจ้าเป็น 'บ้อเซ้ง' ทั้งยังปลุกปลอบให้ผู้อื่นเรียกเจ้าเป็น 'บ้อเซ้ง' อีกด้วย"

ท่านเพ่งตามองบ้อเซ้ง กล่าวเสริมว่า

"เพียงเรื่องนี้เป็นที่ทราบได้ว่าเจ้ามิเพียงไม่ไร้น้ำใจ ถึงกับไม่อาจลืมน้ำใจ"

บ้อเซ้งยิ้มอย่างกระดากอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ท่านอามีความจำดียิ่ง ยังจดจำเรื่องเหล่านี้ได้"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรายังจดจำเรื่องของกีเอี้ยวฮวย* ได้ นั่นผ่านไปนานแล้ว เจ้าไม่สมควรนึกถึงนางอีก"

นี่เป็นครั้งแรกที่จูกัวะซิงแซเอ่ยถึงเรื่องราวความรักของบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย จากนั้นคลายออกโดยเร็ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลืมเลือนแล้ว"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลืมแล้วก็ประเสริฐ"

บ้อเซ้งมองดูน้ำชาในถ้วย

มองดูใบชาบนน้ำชา

จูกัวะซิงแซกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"ซุนแซเอี้ยช่วยเหลือเช็กเสียวเซียงรับมือกับคนของฉั่วเกียดีกหกทุนครึ่งและหน่วยงานสะพาน เช็กเสียวเซียงก็ช่วยเหลือซุนแซเอี้ย

---

* รายละเอียดอยู่ในชุดสี่มือปราบพญายมตอนชุมนุมนครหลวง

รับมือกับการรุกรานของเจ้าอีกทึกฟ้า และการตามล่าของสมาคมวิเศษ"

ท่านกล่าวเสริมว่า

"คนทั้งสองนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการติดค้างน้ำใจของฝ่ายใด ดังนั้นเมื่อถึงตอนท้าย เช็กเสียวเซียงต้องช่วยเหลือซุนแชเฮี้ยบุกคุกหลวง ชิงตัวเจ้าโศกศัลย์ออกมา พวกเราจะปล่อยตัวเจ้าโศกศัลย์ ผูกน้ำใจกับเช็กเสียวเซียงสักครา"

บ้อเช้งเลิกคิ้วกล่าวว่า

"น้ำใจครั้งนี้สามารถแลกมาซึ่งสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า..."

จูกัวะซิงแซหัวร่อฮาฮาตัดบทว่า

"บางครั้งสหายคบหากัน ไม่คำนึงรายละเอียดปลีกย่อย ถึงกับใช้สิ่งนั้นแลกสิ่งนี้"

บ้อเช้งยิ้มเล็กน้อย เปลี่ยนเป็นมองดูโต๊ะเตี้ย

จูกัวะซิงแซก็สลายรอยยิ้มกล่าวว่า

"เจ้าไปได้แล้ว"

บ้อเช้งน้อมกายคารวะ ผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนออกไป

ที่หลังฉากกั้นปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา คนผู้นี้มีหน้าตาคร่ำครึโบราณ ดูไปคลับคล้ายหินก้อนหนึ่งมากกว่าคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้คือตั่วเจียะกง

ตั่วเจียะกงพอปรากฏกาย ก็ถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

จูกัวะซิงแซตอบว่า

"เป็นมันจริงๆ"

"ไม่เพียงมันปฏิบัติการอย่างอุกอาจคนเดียวกระมัง?"

"ย่อมแน่นอน"

"มันไม่ยอมเปิดเผยชื่อบุคคลอื่นกระมัง?"

“มันไม่ยอมบอก”

ตั่วเจียะกงถามว่า

“ท่านคิดทำอย่างไร?”

“เราสังเกตดูมันอย่างละเอียด มันมีประกายตาแน่วนิ่ง ทุกอิริยาบถไม่ลนลาน คาดว่าคงไม่ได้กระทำเรื่องผิดมโนธรรม ไม่เช่นนั้นเราได้แต่ลงมือแล้ว”

“ท่านไม่สมควรลงมือ”

“อ้อ?”

“ทั้งนี้เพราะมันเพียงกระทำเรื่องที่พวกเราคิดกระทำแต่ไม่ได้กระทำ”

“มีเรื่องบางประการยังไม่ถึงเวลา หากกระทำการโดยวู่วาม รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวาง”

ตัวเจียะกงกล่าวว่า

“เราเห็นว่าใกล้ถึงเวลาขจัดภัยแก่แผ่นดินแล้ว”

จูกัวะซิงแซยิ้มเล็กน้อย

ในรอยยิ้มแฝงความเหนื่อยล้า หากทว่าถือดีอย่างบอกไม่ถูก

ท่านดื่มน้ำชาจนหมดถ้วย

ทั้งยังขบเคี้ยวใบชา

จบเล่ม 1

ชุดสุดยอดศิลตราวุธเขียนถึง "ดาบ"
"กระบี่" "ทวน" "เกาทัณฑ์" "กระบอง"
ครั้นแล้วเขียนถึง "เคียว"
บัดนี้เขียนถึง "คู่อริ" บ้าง
ตอนคู่อริใต้หล้านี้ เช็กเสียวเชียงฉังคงรักษาการ
ตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย

นอกจากนั้นยังเพิ่มบทบาทของมือปราบอันดับหนึ่ง
บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ความเคลื่อนไหวของ
ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ม
ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยการไล่ล่าฆ่าฟัน
การสังหารที่ละเลงเลือด แต่ยังสอดแทรกความคิดอ่าน
และหลักการดำรงชีวิตไว้อย่างแยบคาย

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-9693-10-8

ออกแบบปก : ศุภชัย ชนาธิปัตย์
พันกร พันธุ์พินิจ

ราคา 225 บาท

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SUA ING SONG SUI SUE ING SONG - PART 7 /
說英雄誰是英雄系列-天下有敵 / คู่อริใต้หล้า
© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

ชุดสุดยอดศัสตราวุธตอนที่เจ็ด

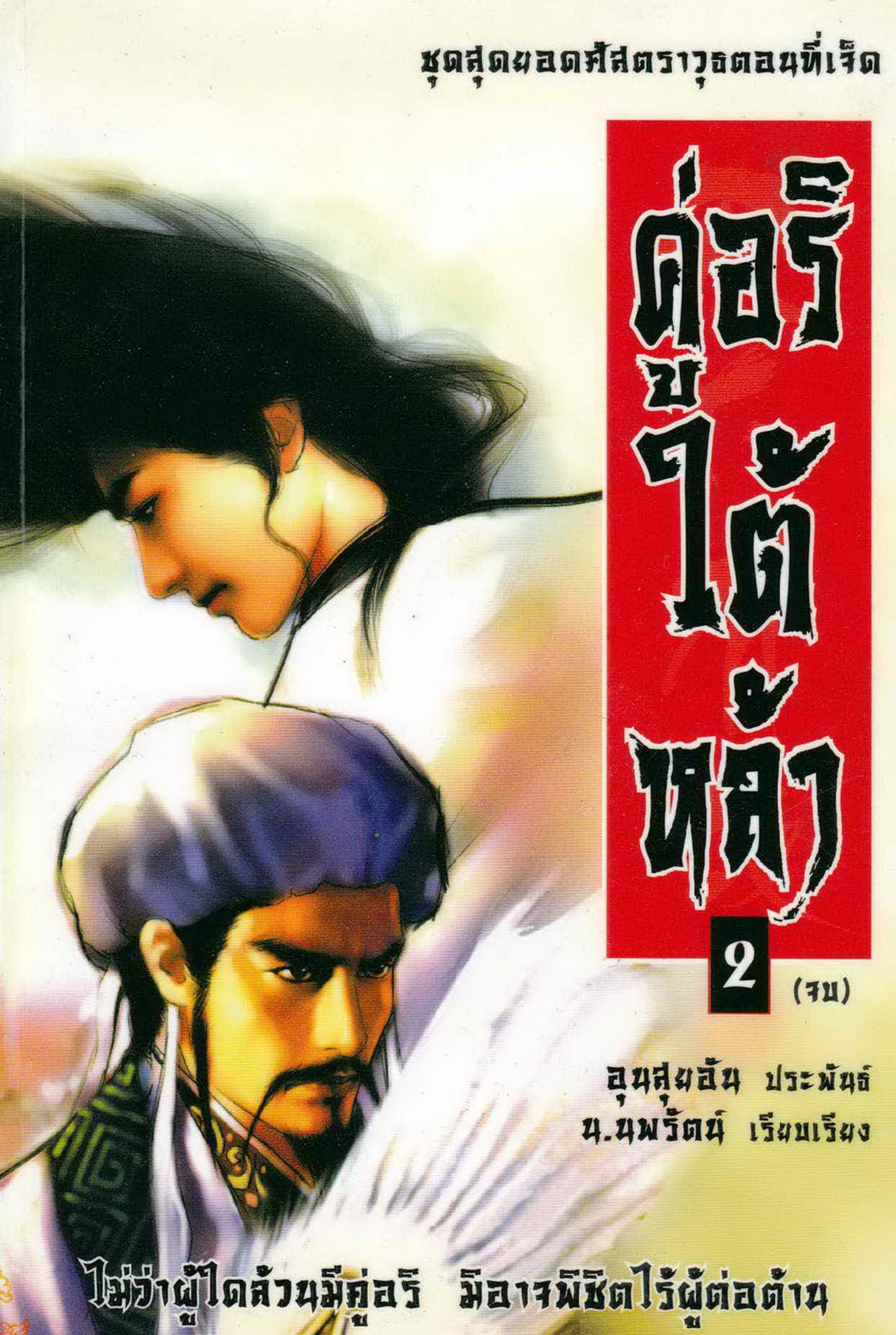

ต่อรี้ ขุนไต้ หลัง

2 (จบ)

อุนสุยอัน ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีคู่อริ มิอาจพิชิตไร้ผู้ต่อต้าน

บทที่ 6

นักฆ่าอันบ้าคลั่ง *(ต่อจากเล่ม 1)*

ครั้นแล้ว บ้อเช้งปฏิบัติตามคำชี้แนะของจูกัวะซิงแซ

เขาอาศัยเหตุการณ์ที่ยอดฝีมือร้านเล่ายี่ห้อชิงตัวผู้ต้องหา ทำร้ายที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบาดเจ็บสาหัส ให้ทั้งหมดเข้าใจว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้ว จากนั้นนำส่งไปยังแวดวงลาภยศ

เป็นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่า กับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยทำหน้าที่คุมตัวนักฆ่าผู้บ้าคลั่งบุ้นเซาะไง้นี้

พวกมันพอเข้าสู่แวดวงลาภยศ ภายในร้านมีผู้คนจับกลุ่มกันสนทนาด้วยเสียงอันดัง พนักงานสองนายคิดออกมาต้อนรับ พอเห็นเป็นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กกระบี่ทองเหลือง ก็เปลี่ยนเป็นน้อมคำนับกล่าวว่า

"ซากอยี้ (พี่ที่สาม) สี่อากอ (พี่ที่สี่)"

ควรทราบว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็กแม้เพียงเป็นคนรับใช้บ้อเช้ง แต่เมื่อเป็นคนใกล้ชิดกับมือปราบอันดับหนึ่ง ไม่ว่าปรากฏตัวที่ใด ย่อมมีศักดิ์ฐานะเป็นพิเศษ ได้รับการยกย่องกว่าเดิม เด็กหนุ่มจะอย่างไรชมชอบมีหน้ามีตา ดังนั้นอวดตนเป็นผู้ใหญ่เกินวัย

พนักงานที่ออกมาต้อนรับทั้งสองแซ่อื้อเป็นพี่น้องกัน คนหนึ่งศีรษะใหญ่ตาโต ผู้คนเรียกหาเป็นฮื้อเท้า (หัวปลา) คนหนึ่งชมชอบเดินส่าย ท่วงท่าประเปรียว ผู้คนจึงเรียกเป็นฮื้อบ้วย (หางปลา)

พวกมันคุ้นเคยกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็กเป็นอย่างดี วันนี้เห็นเด็กรับใช้ทั้งสองปั้นหน้าขึงขัง ทราบว่าอยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ กลับไม่กล้าพูดจาหยอกล้อ

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กถามว่า

"เถ้าแก่เล่า?"

หางปลาพอฟังก็เข้าใจความหมาย กล่าวว่า

"เราจะเชิญเขามา"

พลางถลันเข้าสู่ด้านใน

หัวปลาเบิกตาสำรวจมองที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ปางตายแวบหนึ่ง กระซิบถามว่า

"ต้องการให้จัดห้องพิเศษหรือไม่?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองชมเชยว่า

"ฉลาดเฉลียวยิ่ง"

หัวปลาเดินนำหน้าขึ้นสู่ชั้นบน คนทั้งสามแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าสองหลัง ขึ้นบันไดไม้ไปแปดขั้นสิบขั้น เด็กรับใช้ทั้งสองพลันได้ยินเสียงขวับดังขึ้นที่ด้านหลัง

พวกมันแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา หิ้วปีกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขึ้นชั้นบน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกปิดสกัดจุด ไม่อาจเคลื่อนไหวได้เอง

บวกกับรับบาดเจ็บสาหัส หากมิใช่ถูกพวกมันหอบหิ้วไว้ คงกลิ้งตกลงมาแล้ว

เด็กรับใช้ทั้งสองล้วนมีความตื่นตัว พอได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติขึ้นที่ด้านหลัง พากันเหลียวหน้าไป พร้อมกับเลื่อนมือแตะโกร่งกระบี่

พวกมันทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นผู้ต้องหาคนสำคัญ และเป็นบุคคลที่กงจื้อสั่งย้ำให้ "รั้งตัว" เอาไว้ ไม่อาจหลุดลอยไปเด็ดขาด

พวกมันพอหันขวับไป กลับไม่พบเห็นผู้คน หากทว่าปรากฏเงาสีเทาสายหนึ่งพุ่งผ่านข้างกายพวกมันไป

จากนั้นวัตถุสิ่งหนึ่งสกัดขวางหน้าพวกมันไว้ สร้างความตื่นตัวแก่เด็กรับใช้ทั้งสอง คิดหมายชักกระบี่

คนผู้นั้นชิงกล่าวว่า

"ช้าก่อน หลานทั้งสอง เราคือกอนกน้อย"

เด็กรับใช้ทั้งสองเพ่งตามอง ค่อยคลายใจลง ร้องว่า

"ท่านอากอปวย กำลังคิดเสาะหาท่านพอดี"

"ท่านอากอปวยเคลื่อนไหวดุจภูตพราย ขู่ขวัญผู้คนแทบตายแล้ว"

กอปวยมีฉายานกน้อย กลับร่างสูงใหญ่ ใบหน้ามีสากเคราขึ้นครึ้ม แต่ปากแต้มชาดแดง สวมใส่กระโปร่งแดงสารรูปประหลาดพิกล กล่าวว่า

"เราได้ยินว่ากงจื้อเรียกหา จึงรีบรุดมา"

มันกล่าวเสียงเล็กเสียงน้อย แต่ใช้ประกายตาที่กราดเกรี้ยวกราดมองที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแวบหนึ่ง ถามว่า

"เป็นคนผู้นี้หรือ?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"ท่านอา คนผู้นี้เหลือเพียงครึ่งชีวิต ท่านรักษาเยียวยามันสัก

คราเถอะ"

กอปวยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"นี่นับเป็นคนหรือ? ที่แล้วมาไม่ทราบมีสตรีมากน้อยเท่าใดถูกมันย่ำยีทำลาย ไม่ทราบมีผู้กล้ามากมายเพียงไหนจบชีวิตใต้เงื้อมมือมัน ยังช่วยเหลือมันทำอะไร?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คิดช่วยเหลือมันเช่นกัน"

กอปวยค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"คาดว่าเป็นความคิดของมือปราบที่หนึ่งกระมัง? จะอย่างไรที่เขากระทำล้วนถูกต้อง"

พลันได้ยินสุ้มเสียงห้าวหาญเสียงหนึ่งดังว่า

"ในเมื่อถูกต้อง ยังมิรีบกระทำ ยื่นขวางบนบันไดทำอะไร? นกน้อยเจ้าอย่าได้อวดดนไป เจ้ายังติดค้างค่าห้องเราสองเดือนครึ่ง"

กอปวยหมุนตัวไป ร้องว่า

"เถ้าแก่เม่ง เราไม่ได้ติดค้างท่าน ท่านยังไม่นับเป็นเถ้าแก่ใหญ่ เราเป็นหนี้เถ้าแก่ใหญ่อุนลักชี้ต่างหาก"

ที่แท้เจ้าของแวดวงลาภยศหมัดเจ็ดดีเลิศเม่งเจี่ยงลี่ เพียงเป็น "เถ้าแก่" คนหนึ่ง ผู้ที่ออกทุนเปิดโรงเตี๊ยมร้านอาหารนี้ คืออุนลักชี้ หลังจากที่กิจการในที่นี้เข้ารูปเข้ารอย อุนลักชี้ก็ถอนตัวไปเปิดโรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่ง

คนกล่าววาจายืนอยู่บนบันไดชั้นบนสุด เป็นหมัดเจ็ดดีเลิศเม่งเจี่ยงลี่เอง

ที่น่าประหลาดคือ หมัดทั้งคู่ของมันมิเพียงไม่ใหญ่โตราวปากชาม ทั้งยังเล็กยิ่ง ข้อมือก็เล็กเรียกว่าผู้คนทั่วไป

มันกับนกน้อยกอปวยมีความเหมือนอยู่ข้อหนึ่งคือ ตอนนี้ล้วนทำงานให้กับอุนลักชี้ กาลก่อนต่างเป็นหนี้บุญคุณน้ำใจของทิชิ่วแห่งสี่ยอดมือปราบ

เม่งเจี่ยงลี่ตัดบทว่า

"อย่าได้ตีฝีปากไป หามคนเข้าห้องหมายเลขสิบเก้า สะกดอาการบาดเจ็บของมันก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

จากนั้นกล่าวเบาๆ อย่างรีบร้อนว่า

"มีคนติดตามมาแล้ว"

พลางกวาดตาไปยังประตูใหญ่แวบหนึ่ง

คนผู้นี้เปลือกนอกสุภาพ พูดจาเรียบๆ ร้อยๆ ประกายตากลับทรงอำนาจน่าเกรงขาม

กอปวยเข้าใจด้วยปัญญาไว ชักชวนเด็กรับใช้ทั้งสองหิ้วปีกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเดินไปยังห้องพักหลังสุดท้ายของชั้นสอง

คนพอเข้าสู่ห้องหมายเลขสิบเก้า เด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็กล่าวกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองว่า

"ท่านคุ้มกันท่านอา ข้าพเจ้าจะออกไปจัดการกับผู้ติดตามมา"

เม่งเจี่ยงลี่ถามว่า

"ที่นี้เป็นผู้ใดรับผิดชอบ?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กได้แต่ตอบว่า

"ท่าน"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เมื่อมีคนมารังควานแวดวงลาภยศ ย่อมต้องให้พวกเราจัดการ"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับกล่าวว่า

"กงจื้อสั่งพวกเราอย่าได้สร้างความลำบากแก่ผู้อื่น...พวกมันเมื่อ

ติดตามพวกเรามา สมควรให้ข้าพเจ้าลงไปจัดการ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินที่ชั้นล่างบังเกิดเสียงเอะอะวุ่นวายดังขึ้น เม่งเจี่ยงลี่กล่าวอย่างยินกรานว่า

"ไม่ เมื่อเข้าสู่แวดวงลาภยศ ก็เป็นเรื่องของเรา"

กอปวยที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า

"และเป็นเรื่องของเรา"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองมีไหวพริบปราดเปรียวกว่า ดังนั้น ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เมื่อเข้าบ้านผู้อื่น ยังยุ่งเกี่ยวอันใด ขอเชิญเถ้าแก่เม่งไปจัดการกับผู้มา"

กอปวยชิงกล่าวว่า

"พวกท่านยังไม่ทราบ ต่อให้มีคนมารังควานที่แวดวงลาภยศ เถ้าแก่เม่งก็น้อยครั้งจะลงมือด้วยตัวเอง"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กลืมดากลมกว้าง ถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

กอปวยวางร่างที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงบนเตียงทางหนึ่งกล่าวว่า

"เพราะว่าที่ชั้นล่างมีผู้คนสองคน"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กถามว่าผู้ใด กอปวยเริ่มแตะตรวจชีพจรของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ปากกล่าวว่า

"คนหนึ่งคือท่านฮ่อ คนหนึ่งคือฮื้อโกวเนี้ย (แม่นางฮื้อ)"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"เป็นเก้าฝ่ามือเจ็ดหมัดเจ็ดสิบเอ็ดเท้าฮ่อเชียว? ส่วนฮื้อโกวเนี้ยเป็นพี่สาวใหญ่ของหัวปลากับหางปลา นามฮื้อเทียนเลี้ยง?"

กอปวยหลังจากตรวจดูอาการบาดเจ็บของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ถึงกับหน้าเคร่งขรึมลง ทางหนึ่งคลายจุดให้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทาง

หนึ่งตอบว่า

"ถูกแล้ว"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวเสริมว่า

"เมื่อมีฮื้อโกวเนี้ยกับท่านฮ่ออยู่ด้วย ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ก็มีพวกมันยันเอาไว้"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็ระบายลมจากปากกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไม่มีใดไม่วางใจแล้ว..."

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพลันลงมือ ปิดสกัดจุดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสามแห่ง

มันลงมือโดยไม่บอกกล่าว สร้างความตื่นตระหนกแก่กอปวยที่กำลังรักษาเยียวยาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจนถามโพล่งว่า

"ท่านทำอะไร?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"ท่านอาคิดรักษาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ได้แต่ดบคลายจุดของมันช่วยให้เลือดลมโคจรหมุนเวียน แต่เพื่อความปลอดภัย เล่าสี่ (อันดับสี่) จึงปิดสกัดจุดที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการรักษาของมันสามแห่ง"

กอปวยกับเม่งเจี่ยงลี่สบตากันวูบ เห็นว่าในมือชุนพลเข้มแข็งปราศจากทหารอ่อนแอ เด็กรับใช้ทั้งสองนี้กลับไม่รวบรัดธรรมดา

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองม้วนแขนเสื้อขึ้นล้วงหยิบกล่องบรรจุเข็มที่ใช้แทงจุดเส้นออกมา ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านอารักขาเยียวยาอีกแรงหนึ่ง"

กอปวยกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านก็เรียนรู้หลักการแพทย์..."

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กชิงกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ไม่รักดี แต่เรียนรู้วิชาฝังเข็ม นวดเฟ้น ฟกช้ำ สมุน

ไพร รักษาโรค สะกดจิตอยู่บ้าง"

ที่ชั้นล่างของแวดวงลาภยศมีโต๊ะสิบเจ็ดสิบแปดตัว บางโต๊ะมีคนนั่งดื่มสุรา บางโต๊ะดื่มน้ำชา บางโต๊ะรับประทานอาหาร

แต่บางคนไม่ดื่มไม่กิน นั่งที่ว่างนั่งจับจอง หากเป็นชายโสดจะมีสตรีแต่งกายฉูดฉาดเข้ามาชวนสนทนา หาไม่ก็ติดต่อส่งข่าวกัน แต่หากเป็นข่าวสำคัญลับเฉพาะ ต้องจ่ายเงินเข้าแลกซื้อ

...ในโลกไม่มีข้าวปลาอาหารฟรี และไม่มีข่าวสารที่ไม่คิดมูลค่า

ผู้ที่กระจายข่าวย่อมมีจุดมุ่งหมาย หาไม่ก็ต้องการเงิน

สถานที่นี้มีของดื่มกิน มีสตรี มีข่าวสาร บวกกับชั้นบนมีห้องพิเศษ ทั้งมีห้องพักชั่วคราว ครึ่งชั่วยามเพียงสามเหรียญแปดหุน

ที่ว่า "ห้องพิเศษ" อย่างน้อยเปลี่ยนผ้าปูที่นอนทุกวัน สมกับเป็นห้องพิเศษจริงๆ

อาหารมีทั้งเผ็ดร้อน ทั้งไม่เผ็ด ทั้งร้อน ทั้งแช่แข็ง มีอาหารบำรุงร่างกาย เสริมธาตุหยางหล่อเลี้ยงธาตุหยิน เพียบพร้อมทุกสิ่งสรรพ

ถึงกับมีคนฉวยโอกาสขายยาปลุกสวาท ยาสลบและยามอมประสาท

ยามนี้มีอยู่คนหนึ่งขายยามอมประสาท

คนผู้นี้แซ่ฮื้อนามเทียนเลี้ยง เป็นสตรีนางหนึ่ง ผู้คนในที่นี้บ้างเรียกหานางเป็นฮื้อตั่วเจ้ บ้างเรียกหาเป็นฮื้อโกวเนี้ย

นางมีอายุเกือบสามสิบปี มีหน้าผากกว้าง คิ้วเรียวโค้ง ปากจิ้มลิ้ม ฟันขาวสะอาด อกตูมตั้ง เอวคอดกิ่ว ยังมีดวงตาที่กลิ้งกลอกไปมา นิ้วมือที่เรียวงามดุจต้นหอม ใบหน้าที่ผุดผาดดั่งพุดตาน แต่ไม่นิยมประดับอัญมณีมีค่า เพียงทัดดอกไม้ที่จอนผม บางครั้งแดงบางครั้งขาว ก็เพียงพอกับการขับเน้นความงามของนาง

สำหรับผู้คนต่างถิ่น แทบไม่เชื่อว่านางเป็นธิดายุทธจักร เพียงแต่ไม่ขายตัว หากทว่าเป็นพี่สาวใหญ่ของเหล่าหญิงงามเมือง ทั้งนี้ก็เพราะว่า

หนึ่ง นางถือคุณธรรม ชมชอบช่วยคน ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม

สอง นางดุร้าย ผู้ใดดุร้ายต่อนาง นางยังดุร้ายยิ่งกว่า ในทางกลับกัน ผู้ใดดีต่อนาง นางดีต่อผู้นั้นยิ่งกว่า

สาม นางมีฝีมือไม่ธรรมดา หากไม่มีฝีมือติดตัว คงเสียชีวิตไปหนึ่งร้อยห้าสิบสองครั้งแล้ว แต่ฝีมือของนางไม่เพียงจำกัดที่มือเท้า ยังมีความสามารถบนเตียง เพียงแต่ผู้ลิ้มลองไม่บอกกล่าว ผู้อื่นได้แต่ครุ่นคิดคาดเดาต่างๆ นานา

สี่ นางมีที่พึ่งพิง ฟังว่าผู้ที่หนุนหลังนางเป็นเล่าซา (อันดับสาม) ของสี่ยอดมือปราบ...ตุยเมี่ย

...ตุยเมี่ยเป็นมิตรแท้ของฮื้อโกวเนี้ย

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ หากมีคนสอบถามฮื้อโกวเนี้ยไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ สำหรับตุยเมี่ย พอมีผู้คนถามถึงเขาเพียงแย้มยิ้ม ชักชวนผู้คนดื่มสุรา

อาจบางทีตุยเมี่ยยินดีถูกผู้คนหลอกใช้เป็นเครื่องมือ ฮื้อโกวเนี้ยก็ยินดีที่มีที่พึ่งพิงเช่นตุยเมี่ย

ไม่ว่าตุยเมี่ยเป็นชายชู้ของฮื้อโกวเนี้ยหรือไม่ เขาคงไม่ทราบที่ฮื้อโกวเนี้ยเร่ขายยาสลบ ไม่เช่นนั้นต้องไม่ปล่อยให้นางทำเช่นนี้แน่นอน

ยามนี้ ฮื้อโกวเนี้ยเดินออกไปรับหน้าผู้คนที่เข้าประตูใหญ่มากล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"วันนี้มีแขกพิเศษมาแล้ว"

ที่ว่า "แขกพิเศษ" หมายถึงแขกที่น้อยครั้งจะพบพาน

"แขกพิเศษ" มีถึงสี่คน

คนทั้งสี่นี้สมควรมีท่วงท่าน่าเกรงขาม มิหนำซ้ำดูจากการแต่งกาย แสดงว่าไม่ใช่มือชั้นธรรมดา แต่สารรูปตอนนี้กลับน่าขบขันอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะคนทั้งสี่นี้ คนหนึ่งใช้ผ้าปิดตาปิดดวงตาข้างซ้าย กลายเป็นมังกรตาเดียว คนหนึ่งใช้ผ้าปิดปาก กลายเป็นผู้คลุมหน้า คนหนึ่งสวมหมวกหญ้าฟางขนาดใหญ่ ที่ขอบหมวกปล่อยแพรดำลงมา กลายเป็นคนไร้หน้า ยังมีอีกคนหนึ่งไม่ปิดหน้าปิดตา แต่พอเดินเหินก้าวหนึ่งองคาพยพบนใบหน้าล้วนกระจุกตัว บิดเบี้ยวผิดสารรูป กลายเป็นมนุษย์หน้าประหลาด

ยี้อโกวเนี้ยพอเห็นคนทั้งสี่ ก็ตรงเข้ารับหน้า แต่หัวปลากับหางปลาชิงเข้าไปคำนับทักทายว่า

"นายท่านเชิญนั่ง ดื่มชาสักถ้วยอุ่นกระเพาะ หรือตวงสุราสักหลายชั่ง?"

คนไร้หน้าย้อนถามว่า

"สหายน้อย พวกเจ้าอายุเท่าใด?"

หัวปลาตอบว่า

"ข้าพเจ้าเกิดปีวอก ชมชอบกระโดดโลดเต้น"

หางปลาก็ตอบว่า

"ข้าพเจ้าเกิดปีมะแม ชอบร้องแบะแบะ"

มิคาดคนทั้งสี่หานิยมชมชื่นต่อเด็กหนุ่มทั้งสองไม่ คนไร้หน้ากล่าวว่า

"หากต้องตายทั้งที่เยาว์วัยเช่นนี้ ออกจะน่าเสียดายไปแล้ว"

จากนั้นมันถามว่า

"เข้าใจหรือไม่?"

หัวปลาดูไปไม่เข้าใจ

หางปลาแสดงว่าไม่เข้าใจเช่นกัน

มนุษย์หน้าประหลาดเอ่ยปากแล้ว มันหน้าตาบิดเบี้ยว แม้แต่เส้นเสียงก็คล้ายถูกบิดกระตุก กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"พวกเรา...ไม่ดื่ม...ไม่กิน...ไม่นั่ง...เพียงเช่าห้องหับ หากไม่...นำพวกเรา...ขึ้นไป จะบิด...ศีรษะ...พวกเจ้า...ลงมา หัวหนึ่ง...ป้อนสุนัข หัวหนึ่ง....ต้มรับประทาน"

จากนั้นมันถามว่า

"ฟัง....เข้าใจ...หรือไม่?"

ผู้คลุมหน้านั้นกล่าวเสริมว่า

"พวกเราฆ่าคน แม้แต่เจ้าหน้าที่กรมเมือง พนักงานมือปราบก็ไม่ยุ่งเกี่ยว และไม่กล้าลงโทษพวกเรา"

เด็กหนุ่มทั้งสองรับฟังจนตะลึงลาน

ดูท่าคนทั้งสี่นี้มายังที่นี้ แสดงว่าคิดดอแยแส่หาเรื่อง

ฮื้อโกวเนี้ยรู้สึกว่าพวกมันคล้ายคุ้นตาคล้ายแปลกหน้า โดยเฉพาะมังกรดาเดียวนั้น ใช้ดวงตาข้างเดียวจับจ้องมองนาง ราวกับจะควักดวงตาของนางทั้งคู่กลืนลงไป

นางเป็นพี่สาวใหญ่ของที่นี้ ย่อมต้องรับสถานการณ์เอาไว้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ขออภัย ห้องหับชั้นบนมีแขกพักเต็มแล้ว"

คนไร้หน้านั้นพอฟังกล่าวว่า

"แขกพักเต็ม? อย่างนั้นผู้ที่เพิ่งเดินขึ้นไปมิใช่คน?"

ฮื้อโกวเนี้ยเข้าใจแล้ว ทราบว่าพวกมันมาด้วยเหตุอันใด ดังนั้นนางตอบว่า

"เป็นคน"

คนไร้หน้านั้นคาดคั้นถามว่า

"พวกมันเป็นคน พวกเราเป็นคน พวกมันสามารถเข้าพัก พวกเราไฉนไม่สามารถ?"

ฮื้อโกวเนี้ยยิ้มแล้ว นางยามยิ้มกลอกาลิ้งยิ่ง ลื่นไหลราวกับปลา ปากกล่าวว่า

"แต่ว่าพวกมันเป็นคนป่วย คนป่วยเป็นบุคคลที่น่าเวทนา ที่นี้แม้มีแขกพักเต็ม แต่ให้การสงเคราะห์คนป่วยผู้บาดเจ็บตลอดมา"

นางกลอกตาหยาดเยิ้มชม้ายมองพวกมัน กล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"พวกท่านย่อมมิใช่คนป่วย พวกท่านมีรูปกายแข็งแรง แข็งแกร่งจนบันดาลให้สตรีทั้งหลายร้องขอความกรุณา"

ขอเพียงเป็นบุรุษ ต้องไม่อาจทนทานรับเสน่ห์ความงามของนาง

..ต่อให้ทนทานรับสุ้มเสียงของนางได้ ก็ไม่อาจทนทานรับประกายตาของนาง ต่อให้ทนทานรับริมฝีปากของนางได้ ก็ไม่อาจทนทานรับความงามเฉิดฉันของนาง

แต่ว่าคนทั้งสี่นี้มิใช่บุรุษ

พวกมันหามี "ปฏิกิริยา" ที่พึงบังเกิดไม่

มนุษย์หน้าประหลาดส่งเสียงติดๆ ขัดๆว่า

"พวกเรา...ล้วนถูกพิษ พวกเรา..เป็นคนป่วย"

ฮื้อโกวเนี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่พวกมันนอกจากเป็นคนป่วย ยังเป็นเจ้าหน้าที่...สถานที่นี้ยินดีต้อนรับเจ้าหน้าที่ที่เจ็บป่วย บุคคลอื่นหามีสิทธิพิเศษเช่นนี้ไม่"

มังกรตาเดียวพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านไม่เปิดห้องให้แก่พวกเราแน่นอน?"

ใบหน้าฮื้อโกวเนี้ยยังประดับด้วยรอยยิ้มที่ชวนให้ลุ่มหลงตาย

กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเปิดห้องหรือไม่ หามีความสำคัญไม่ นายท่านทั้งสี่ท่องยุทธจักร สมควรมีข้าวของดิดตัว เราในที่นี้มีข้าวของขายให้"

คนทั้งสี่สบตากันวูบ คล้ายบังเกิดความสนใจขึ้นมา คนผู้หนึ่งถามว่า

"เป็นของเล่นเช่นใด?"

ฮื้อโกวเนี้ยรีบกล่าวว่า

"มีมากมายยิ่ง ทั้งยาสลบ ธูปหอมมอมวิญญาณ ควันมอมเมาชาด้าน ผงแม่ลูกพรากวิญญาณ ยาปลุกสวาท...ข้าพเจ้าในที่นี้มีพร้อมสรรพ ต้องการสิ่งใดก็มีสิ่งนั้น"

มนุษย์หน้าประหลาดกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"หากว่า..ท่านขาย...ยาปลอม พวกเรา...ไยมิใช่....พลาดท่า...เสียที?"

ฮื้อโกวเนี้ยหน้าแปรเปลี่ยนไป รอยยิ้มเต็มฝืนอยู่บ้าง แต่แล้วกลับคืนสู่ความเฉิดฉันอีกครา กล่าวว่า

"เราย่อมจำหน่ายยาจริง"

คนเหล่านั้นแสดงความเคลือบแคลงสงสัย พากันกล่าวว่า

"ท่านได้ยาจากที่ใด?"

"พวกเราจะเชื่อท่านได้อย่างไร?"

"สตรีนางหนึ่งมีความสามารถเพียงไหน?"

ฮื้อโกวเนี้ยยังคงแย้มยิ้ม แต่คนที่ช้างกายนางไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ พลันก้าวยาวๆ ออกไป เห็นหน้าผากคนผู้นี้มีรอยย่นหลายเส้น ฟันเขี้ยวซี่หนึ่งโผล่พ้นริมฝีปากบน แค่เค้าใบหน้ากลับเที่ยงธรรมมันลอดคำขึ้น

"เป็นเราจัดหายาให้แก่นาง"

คนทั้งสี่พากันสำรวจมองมัน ถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

คนผู้นั้นตอบว่า

"เราแซ่ฮ่อ"

ผู้คลุมหน้านั้นกล่าวว่า

"ฮ่ออะไร?"

ฮื้อโกวเนี้ยชิงโน้มหน้าไป กระซิบบอกว่า

"นายท่านทั้งสาม ข้าวของที่เราเอ่ยถึง ย่อมเป็นของชั้นต่ำที่สาม เขายังแซ่ฮ่อ ท่านทั้งสี่ท่องยุทธจักรมานาน สมควรทราบกระจ่างเป็นอย่างดี"

คนทั้งสี่มีสีหน้าประหลาดพิกล กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"มันเป็นยอดฝีมือของชั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อ"

พวกมันพอทราบว่าอีกฝ่ายก็เป็นขาวยุทธจักร สีหน้าท่าทีล้วนเปลี่ยนไป

ผู้คนเป็นเช่นนี้เอง ตอนแรกยกย่องอาภรณ์แพรพรรณค่อยยกย่องคน ล้วนอาศัยรูปโฉมวัดคำนวณคน

ซึ่งความจริง การ "อาศัยรูปโฉมวัดคำนวณตน" ก็มีประโยชน์ เมื่อสังเกตการแต่งกาย จะล่วงรู้รสนิยมอีกฝ่าย แม้นหากศึกษาถ้อยคำการแสดงออก จะคำนวณพฤติการณ์ของอีกฝ่ายได้ หากว่าสำรวจบุคลิกภาพจะทำความเข้าใจกับตำแหน่งและความสำเร็จของอีกฝ่าย ด้านวิชานรลักษณ์ก็อาศัยการศึกษาสังเกต วัดคำนวณตัวบุคคล

การอาศัยรูปโฉมวัดคำนวณคน มาตรว่าเป็นการฉกฉวยโอกาสอยู่บ้าง แต่ก็มีความแม่นยำในระดับหนึ่ง

มาตรว่าไม่ใช้รูปโฉมจำแนกศักดิ์ฐานะอย่างน้อยตำแหน่งของ

อีกฝ่ายเป็นเครื่องบ่งบอกได้ หากว่าขุนนางไท่ฟู่เฮ้งโพ่วส่งเทียบเชิญถึงท่าน หรือเจ้าคังอ๋องเฮ้งเล่าโฮ้วนัดหมายท่านไปดื่มสุรา ระดับความสำคัญย่อมมีข้อแตกต่างอยู่บ้าง

ดังนั้นคนมีชื่อสามารถอาศัยชื่อเสียงแสวงหาประโยชน์

เพราะเหตุนี้ชื่อเสียงกับผลประโยชน์พึ่งพากัน ระหว่างชื่อเสียงกับผลประโยชน์เป็นเรื่องเดียวกัน

มีชื่อเสียงสามารถแสวงหาผลประโยชน์ ขณะเดียวกัน เมื่อมีผลประโยชน์สามารถซื้อตำแหน่งได้ แต่ว่ามีชื่อไม่แน่ว่าจะมีเกียรติอันดี

เกียรติอันดีเป็นสิ่งที่ซื้อหาไม่ได้

...เกียรติก้องชั่วนิรันดร์กาลมอบให้แก่ผู้กระทำคุณงามความดีเท่านั้น

ทั้งนี้เพราะมันมิใช่ของซื้อของขาย

แต่เรื่องของชื่อเสียง บางครั้งเฉกเช่นทั้งสองด้านของดาบ ไม่อาจจำแนกดีชั่วได้

ดังนั้นมีคนได้รับการแซ่ซ้องทุกยุคสมัย บางคนถูกสาปแช่งเป็นหมื่นปี

นอกจากคุณูปการได้รับการยกย่อง พฤติการณ์ชั่วก็ถูกเล่าลือบอกต่อกันไป

ในยุทธจักรก็เช่นกัน ขอเพียงท่านฝึกวิชาฝีมือหรือคิดค้นแนววิชาแขนงหนึ่ง ก็จะมีชื่อเสียง เช่นเดียวกับในโลก ผู้ที่มีความสามารถในการดีมีดดาบหรือกรรไกร ชำนาญการปรุงกลั่นสุรา ปั้นชาลาเปา ช่างตัดเย็บเสื้อ พ่อครัวหัวป่า ล้วนอาศัย "ศิลปะประจำตัว" สร้างชื่อเลื่องลือ

ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนอาศัยยาพิษสร้างชื่อ สำนักสันติวะกูล

เนี่ยมีวิชาตัวเบาเลื่องลือ ตระกูลถังแดนเสฉวนคิดค้นอาวุธลับลือลั่น ส่วนสี่ยอดมือปราบสืบสวนคดีคลี่คลายคดี จนมีชื่อระบือไกล

แต่ขณะเดียวกัน มีค่ายสำนักเล็กๆ ที่กระทำเรื่องต่ำช้า ขอเพียงมีความสามารถเฉพาะทาง คิดค้นสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ ก็มีชื่อเสียงเช่นกัน

ในจำนวนนี้นับชั้นต่ำที่สามตระกูลย่อมีชื่อที่สุด

คนทั้งสี่พอฟังว่าอีกฝ่ายเป็นคนของชั้นต่ำที่สามตระกูลย่อ ก็ประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่ง"

คนแซ่ย่อกล่าวว่า

"เราเรียกว่าย่อเชีย"

คนไร้หน้านั้นทวนคำย่อเชีย กล่าวว่า

"ใช่เป็นเก้าฝ่ามือเจ็ดหมัดเท้าอะไรนั่นหรือไม่?"

ยี้อโกวเนี้ยที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า

"เป็นเก้าฝ่ามือเจ็ดหมัดเจ็ดสิบเอ็ดเท้า"

มนุษย์หน้าประหลาดนั้นกล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนทราบว่า ตัวยาของชั้นต่ำที่สามมีชื่อยิ่ง ดังนั้นยี้อโกวเนี้ยบวกกับย่อได้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่ย่อ) ต้องขายของที่ดีแน่นอน"

ยี้อโกวเนี้ยหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน รับรองว่าพวกท่านใช้แล้ว ต้องกลับมาหาเรา

กล้ามเนื้อใบหน้าของมนุษย์หน้าประหลาดสั่นกระตุก พลันถาม

"ไม่ทราบมีข้าวของอันใด?"

ยี้อโกวเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สมบัติเช่นยาพ่นรักเบ่งบาน ขอเพียงบรรจุในกล้องยาสูบ พ่นใส่ใบหน้าสตรี นางจะโผเข้าอ้อมอกของท่านในบัดดล"

มนุษย์หน้าประหลาดถามราคาขาย ฮื้อโกวเนี้ยกล่าวว่า

"กระบอกละหกตำลึงทอง"

นี่เป็นราคาแพงลิบลิ่ว ผู้คลุมหน้านั้นกล่าวว่า

"เป็นของเล่นใหม่หรือ? ขอดูสินค้าก่อน"

ฮื้อโกวเนี้ยล้วงวัตถุคล้ายขลุ่ยไม้ไผ่ออกมา บนวัตถุแกะสลักรูปค้างคาว ปิดกระดาษแดงดัดเป็นรูปก้อนเมฆ กวัดแกว่งแสดงที่เบื้องหน้าพวกมันคราหนึ่ง

ผู้คลุมหน้านั้นยื่นมือหมายช่วงชิง ฮื้อโกวเนี้ยหดมือกลับ แย้มยิ้มพริ้งพรายกล่าวว่า

"...มือหนึ่งส่งมอบทองคำ มือหนึ่งรับสินค้า"

ผู้คลุมหน้านั้นกล่าวอย่างลังเลว่า

"ดูไปไม่มีค่างวดเพียงนั้น..."

ฮื้อโกวเนี้ยค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นของที่ชั้นต่ำที่สามติดค้นขึ้นใหม่ ฮ่อตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่ฮ่อ) แย่งชิงมาได้ ท่านไม่ซื้อต้องนึกเสียดายแน่นอน"

คนไร้หน้านั้นพลันกล่าวว่า

"ของสิ่งนี้คุ้นตาอยู่บ้าง"

ฮื้อโกวเนี้ยยิ้มไม่ออกแล้ว

คนไร้หน้านั้นกล่าวสืบต่อ

"พวกเราคล้ายเคยใช้มาก่อน"

มนุษย์หน้าประหลาดนั้นกล่าวเสริมว่า

"ใช้แล้วหามีผลตามที่นางกล่าวอ้างไม่"

ฮื้อโกวเนี้ยหน้าเผือดขาวอยู่บ้าง ขบริมฝีปากของตัวเอง

ผู้คลุมหน้านั้นกล่าวว่า

"ไม่มีผลตามคำกล่าวอ้าง แต่มีผลช้างเคียง"

มนุษย์หน้าประหลาดนั้นถามว่า

"ผลช้างเคียงอันใด?"

ผู้คลุมหน้านั้นพลันกระตุกผ้าปิดปากลงมา อ้าปากกว้าง ชี้มือไปที่ปากตัวเอง ส่งเสียงอู้อี้ว่า

"...กลายเป็นคนไม่มีฟัน"

ยี้อโกวเนี้ยเหม่อมองปากของมันที่คล้ายถ้ำโพรงไหม้เกรียม ภายในหลงเหลือฟันไม่กี่ซี่ ไม่อาจเค้นรอยยิ้มออกมาอีก

เห็นริมฝีปากบนของมันแหว่งหายไปแถบใหญ่ ริมฝีปากล่างก็หลุดหายไปแถบหนึ่ง กระทั่งลิ้นก็เหลือเพียงครึ่งหนึ่ง มิน่าเล่าจึงส่งเสียงอู้อี้ไม่ชัดเจน ที่แท้ผู้คลุมหน้านี้เป็นคนปากเปื่อยผู้หนึ่ง

...ปากของมันคล้ายถูกผู้คนทิ่มทวนปลายแหลมใส่ ทั้งยังคว้านทำลายโดยแรง

คนปากเปื่อยนั้นถามว่า

"เจ้า...ยังจำเราได้หรือไม่?"

ยี้อโกวเนี้ยตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่านเป็นอึ้งยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่อึ้ง)..."

คนปากเปื่อยนั้นส่งเสียงราวคำรามว่า

"เราคืออึ้งฮงในสังกัดเล้งโป๋ยไท้เอี้ย"

ยี้อโกวเนี้ยกล่าวคำ "ท่าน..." ยามกะทันหันไม่อาจกล่าวสืบต่อ

คนไร้หน้านั้นร้องว่า

"เจ้ายังจำอึ้งฮุงได้ อย่างนั้นเราเล่า?"

มันต่อยหมวกปลิวกระเด็น ทั้งกระชากดึงแพรดำที่ปิดคลุมใบหน้าออก เผยเห็นใบหน้าที่ฟอนเฟะเน่าเปื่อย ราวกับถูกตัวหนอน

เจาะไช

ฮื้อโกวเนี้ยพอเห็นใบหน้าเช่นนี้ ต้องกรีดร้องคำหนึ่ง ถอยกายไปหนึ่งก้าว ปะทะกับหน้าอกของฮ่อเชีย กล่าวว่า

"...หรือว่าท่านเป็น...เจ็งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เจ็ง)?"

คนหน้าแหลกเละหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ยากนักที่เจ้ายังจำเราได้"

ฮ่อเชียเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"มันเป็นใคร?"

ฮื้อโกวเนี้ยระงับสติแล้วกล่าว

"พวกมันทั้งสองหนึ่งเป็นคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่ว หนึ่งเป็นสากไม้สนธยาอึ้งฮุง"

ผู้คนอีกสองคนหนึ่งเป็นมังกรตาเดียว ยังใช้ตาที่เหลืออยู่ข้างหนึ่งถลึงมองฮื้อโกวเนี้ย มนุษย์หน้าประหลาดนั้นกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เจ้าเมื่อจดจำพวกมันออก...สมควรจดจำพวกเราทั้งสองได้กระมัง?"

ฮื้อโกวเนี้ยมองดูชายฉกรรจ์ที่ใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยวผู้นี้ ไม่กล้าเหลียวดูมังกรตาเดียวนั้น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"...พวกมันทั้งสองเมื่อเป็นอึ้งฮุงกับเจ็งโง่ว อย่างนั้นท่านสมควรเป็นทวนแสงเรืองโง้วแม้ อีกท่านหนึ่งเป็นฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งแล้ว"

ฮ่อเชียพึมพำว่า

"ประเสริฐ ล้วนมาแล้ว"

ผู้มามีทั้งสิ้นสี่คน

มนุษย์หน้าประหลาดคือทวนเรืองแสงโง้วแม้ กล่าววาจาด้วยความลำบากยากเย็นที่สุด

ผู้คลุมหน้าคือสากไม้สนธยาอึ้งฮุงพูดจาอู้อี้ไม่ชัดเจน

คนไร้หน้าคือคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่ว มีหน้าตาแหลกเละ แต่ว่าพูดจาชัดเจน

มีแต่มังกรตาเดียว ซึ่งคือฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งไม่พูดไม่จา

ตอนนี้มันกล่าววาจาแล้ว

มันคล้ายกล่าวกับตัวเอง และคล้ายเลียนน้ำเสียงของย่อเชีย

"ประเสริฐ ล้วนจดจำออกแล้ว"

จากนั้นมันกล่าวกับยี้อโกวเนี้ยว่า

"พวกเราเป็นลูกค้าเก่า ใช่หรือไม่?"

ยี้อโกวเนี้ยลอบขนลุกเกรียว ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขออภัย เมื่อครู่พวกท่านทั้งสี่ปิดหน้าปิดตาไว้ ดังนั้นเราจดจำไม่ออก"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เพราะจดจำไม่ออก เจ้าจึงอวดสรรพคุณของข้าวของเจ้าต่อพวกเราใช่หรือไม่?"

ในคนทั้งสี่ ถือว่าหลีเม้งมีหน้าค่าหมดจดที่สุด เพียงแต่ตาบอดข้างหนึ่ง แต่ยี้อโกวเนี้ยพอถูกมันจับจ้องมอง ถึงกับตะครั่นตะครอ ได้แต่กล่าวว่า

"เมื่อเป็นลูกค้าเก่า พวกเราสามารถตกลงกัน"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกล่าวว่า

"พวกเรากลับกลายเป็นเช่นนี้ ไม่มีหน้ามีตาพบพานคน ได้แต่ปิดหน้าปิดตาไว้ มิให้เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน"

ยี้อโกวเนี้ยฝืนใจเค้นรอยยิ้มให้เป็นธรรมชาติ กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนเป็นผู้ห้าวหาญในยุทธจักร ตลอดทั้งวันควงดาบจับกระบี่ ยากหลีกเลี่ยงจากการบาดเจ็บเสียสูญ มาตรว่ากระทบถึงส่วน

ใบหน้า แต่ยิ่งเพิ่มพูนเสน่ห์ของลูกผู้ชาย ไม่มีใดน่าหัวร่อ"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้ง กล่าวว่า

"เราบอกว่าน่าหัวร่อ เพราะว่าพวกเรามีสารรูปเช่นนี้ ไม่ได้เกิดจากการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร"

ตอนนี้ฮื้อโกวเนี้ยไม่ว่าอย่างไรก็ยิ้มไม่ออก ถามว่า

"อย่างนั้นเกิดจากอะไร?"

ดวงตาฉาบจันทร์ฉายทอแววดุร้าย กล่าวว่า

"พวกเราที่กลายเป็นตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายภูตผี เพราะสืบเนื่องจากเจ้า"

มันกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ครั้งนั้นพวกเราซื้อสิ่งของของเจ้า ค่อยมีสภาพเช่นนี้"

ยามนั้นผู้มาดื่มกินที่ชั้นล่างพากันห้อมล้อมเข้ามา ซุบซิบว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด?"

"ในน้ำเต้าฮื้อโกวเนี้ยชายยาอันใด กลับทำร้ายผู้คนมีสภาพเช่นนี้?"

ฮื้อโกวเนี้ยกลอกตาดลบหนึ่ง ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"พวกท่านซื้อสิ่งของใดจากข้าพเจ้า เป็นเหตุให้มีสภาพเช่นนี้?"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งคิดกล่าววาจา แต่แล้วสะกดกล้ำกลืนไว้

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วอดร้องมิได้ว่า

"มารดาเจ้ายังมีหน้ากล่าววาจา ครั้งนั้นจู้ยิ้น (นาย) พวกเราใช้ให้พวกเรามาซื้อหายาเม็ดสู้ศึกทั้งราตรีกลับไป เจ้าฉวยโอกาสแนะนำสินค้าต่อพวกเรา ทั้งควันลักหยกขโมยความหอม ทั้งยาผงห้าชาด้านทั้งอุทกหยกสมปรารถนา และยัดเยียดเข็มเหล็กในผึ้งเหลืองของร้านเล่ายี่ห้อแก่หลีเล่าสี่ (อันดับสี่แซ่หลี) ผลสุดท้ายมารดาเจ้ากลับจัดการพวกเรามีสภาพเช่นนี้"

ฮื้อโกวเนี้ยหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ตอนที่เราเสนอขายสิ่งของให้ พวกท่านยังมีสภาพเป็นปรกติ เหตุใดทำลายหน้าตาพวกท่านทั้งสี่จนเป็นเช่นนี้?"

สากไม้สนธยาอึ้งฮุงส่งเสียงอู้อี้ไม่ชัดเจนว่า

"เจ้ายังมีหน้าว่ากล่าวอีก เราพอจ่อกระบอกควันลักหยกขโมยความหอมกับหน้าต่างเป่าออก กลับเกิดการระเบิดที่ปากเรา ฟันในปากหลุดร่าง กระทั่งลิ้นก็ขาดไป..."

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วก็กระชากเสียงว่า

"...เราพอโปรยผงห้าชาด้านใส่อีกฝ่าย ยาผงกลับย้อนใส่เรา ทำร้ายใบหน้าเรามีสภาพเช่นนี้...ยังมี ท่านมอบเข็มอะไรนั่นแก่เล่าสี่ มันพอยิงใส่ศัตรู ตัวเข็มกลับพุ่งย้อนใส่ลูกตาตัวเอง แทบทะลุออกทางสมอง... เจ้าชั่วร้ายอำมหิตนัก"

ทวนเรื่องแสงโง้วแม้ก็กล่าวว่า

"นางปีศาจ ตีที่พวกเราทดลองใช้ก่อน ไม่ได้มอบต่อเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ไม่เช่นนั้นหากทำร้ายท่านผู้เฒ่า พวกเรายังรักษาศีรษะไว้ได้หรือ? เจ้ามอบอุทกหยกสมปรารถนาอะไรนั่นให้ เราผสมลงในสุรา ไม่ทันกรอกใส่สตรี สิ่งของกลับแตกปะทุ ทำร้ายใบหน้าเราเป็นเช่นนี้ ภายหลังพวกเราทั้งสี่รวมตัวกัน ค่อยทราบว่าพลาดท่าเสียทีเจ้า วันนี้พวกเรามาคิดบัญชีกับเจ้าเป็นพิเศษ"

พวกมันแย่งกันบอกออกมา ผู้รับฟังค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ผู้คนสวนใหญ่ลอบยินดีในคราเคราะห์ของผู้อื่น บางคนอดยิ้มมิได้

ฮื้อโกวเนี้ยเม้มปากกล่าวว่า

"วันนี้นายท่านทั้งสี่คิดทำอะไร?"

ฉาบจันทร์ฉายหลี่เม้งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เจ้าต้องชดใช้ชีวิต สถานที่นี้จำหน่ายยาปลอม ก็ต้องปิดร้าน

ริบเป็นของทางการ"

ชายกลางคนที่แต่งกายราวพ่อค้าวาณิชที่ด้านข้างผู้หนึ่งถาม

"ริบให้แก่ผู้ใด? พวกท่านหรือไร?"

สากไม้สนธยาอึ้งฮุงกระชากเสียงว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร?...เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?"

ฮอเชยสอดคำขึ้น

"มันไม่ใช่ตัวอะไร เพียงเป็นเถ้าแก่สถานที่นี้...หมัดเจ็ดดีเลิศเม่งเจี่ยงลี่"

สากไม้สนธยาอึ้งฮุงย่อมเคยได้ยินชื่อของหมัดเจ็ดดีเลิศเม่งเจี่ยงลี่มา ท่าทีอันเหิมเกริมค่อยลดทอนลง แต่ยังกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเถ้าแก่ หากไม่ต้องการให้พวกเราปิดร้านจับกุมคน ก็ไสหัวไปด้านข้าง"

เม่งเจี่ยงลี่เป็นบุคคลที่ผ่านคลื่นลมในยุทธจักรมาอย่างโชกโชน ยังรักษาบุคลิกท่วงท่าอันสุภาพอ่อนโยนไว้ กล่าวว่า

"ไสหัวไปก็ได้ แต่พวกท่านต้องทำความเข้าใจกับเรื่องหนึ่งก่อน"

คีมคีบอาทิตย์เจิงโง่วและพวกตั้งใจล้างแค้น ความจริงคร้านที่จะสนใจ แต่แล้วพบว่าผู้คนรอบข้างไม่ว่าผู้มาดื่มกิน แขกที่เข้าพัก รวมทั้งพนักงาน ผู้รับใช้ เจ้าหน้าที่กรมเมือง นักร้องนางรำไม่มีผู้ใดยืนอยู่ฝ่ายพวกมัน หากลงมืออย่างหักโหม เกรงว่าต้องเผชิญกับแรงต้านทาน ทวนเรืองแสงโง้วแม้จึงกล่าว

"ท่านบอก"

"เราเป็นเจ้าของสถานที่นี้ ที่นี้ตรากฎอยู่ข้อหนึ่ง"

"...กฎอันใด?"

"นั่นคือความยุติธรรม ผู้ที่มายังที่นี้ ไม่ว่าคิดต่อยตี ทวงหนี้สินหรือว่าฆ่าคน ต้องคำนึงถึงความยุติธรรม หากพวกเราพบว่ามีคนใช้วิธีการที่ไม่ชอบธรรม จะขับไล่มันออกไป"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"กฎอันประเสริฐ แต่ว่านางขายยาปลอมทำร้ายพวกเรา พวกเราต้องให้นางคืนความยุติธรรมมา"

เม่งเจี่ยงลี่ย้อนถามว่า

"พวกท่านอยู่ดี ๆไฉนซื้อยาของนาง?"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งคล้ายระวังป้องกันข้อนี้อยู่ก่อน ชิงตอบ

"เป็นนางหลอกให้พวกเราซื้อหา..."

ไม่ทันขาดคำ ฮ่อเชียที่รับฟังจนขุ่นข้องรำคาญชิง กล่าวว่า

"แล้วพวกท่านซื้อไปทำอะไร? ยังมิใช่คิดมอมยาสตรีดีงาม ลอบทำร้ายนักสู้ผู้กล้า พวกท่านแสดงว่าจุดยืนไม่เที่ยงตรง มีเจตนาคิดร้าย จึงคิดซื้อหาของเหล่านี้ไป"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกทั้งสี่หน้าตาปั้นยาก ทำให้สารรูปชัดตากว่าเดิม

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านทั้งสี่เห็นว่าสินค้าของฮื้อโกวเนี้ยร้ายกาจปานนั้น คงคิดเอารัดเอาเปรียบศัตรูคู่ต่อสู้ และคิดร้ายต่อสตรีเพศอ่อนแอ ผลสุดท้ายต้องพลาดท่าเสียที ยังโทษว่าผู้ใดได้?"

ทวนเรืองแสงโง้วแม้ร้องว่า

"เช่นนี้เป็นว่า...ท่านมีส่วนรู้เห็นกับการขายยาปลอมของนาง?..."

เม่งเจี่ยงลี่ยอมรับว่า

"เราย่อมทราบ ทั้งยังบอกให้นางทำต่อไปทั้งนี้เพราะผู้ที่มาซื้อ

หาสิ่งของเช่นนี้ ล้วนเป็นคนชั่วช้าคิดบัดสี หากพวกเราไม่ฉวยโอกาสนี้ลงโทษสั่งสอน ไม่ทราบมีคนดีงามและหญิงสาวบริสุทธิ์มากน้อยเท่าใดถูกทำลายไป"

ยี้อโกวเนี้ยหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"มีบ้างบางคนเห็นว่าเราเป็นสตรี ยังไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นเราลากดึงย่อเชียมา มันเป็นคนของชั้นต่ำที่สาม มีส่วนสร้างความเชื่อถือแก่ผู้คน พากันควักกระเป๋าซื้อสิ่งของไป อย่างนั้นผู้ใดนำไปใช้ ผู้นั้นต้องเคราะห์หามยามร้าย"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน หนึ่งในสี่ร้องว่า

"ที่แท้...ที่นี้เป็นโรงเตี๊ยมดำ"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวว่า

"ไม่ พวกเราที่นี้จุดไฟสว่างไสว กระทำอย่างเปิดเผย ไหนเลยเป็นโรงเตี๊ยมดำ?"

ทวนเรืองแสงโง้วแม้ร้องว่า

"ที่แท้...พวกเจ้าสมคบคิดกันทำร้ายคน"

ย่อเชียกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเรามุ่งจัดการกับคนชั่วร้าย"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"พวกท่านไม่กลัวผู้คนกลับมาทวงถามความแค้น?"

ย่อเชียสวนคำว่า

"คิดทวงถามความแค้น? อย่างนั้นเข้ามาเถอะ"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งกระชากเสียงว่า

• แผลงเป็นโรงเตี๊ยมโจร

"พวกเราแสดงมารยาทก่อนทหารตามหลัง พวกท่านเมือไม่ส่งมอบคนออกมา พวกเราจะคร่ากุมคนเอง"

ย่อเชียตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"วิเศษแท้ ในที่สุดต่อยตีกันแล้ว"

มิคาดสากไม้สนธยาอึ้งฮุงกลับฉุดรั้งฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งไว้ กล่าวว่า

"เล่าสี่ (อันดับสี่) อย่าได้พลุ่งพล่านใจไป พวกเราไม่มีความแค้นกับคนของร้านเล่ายี่ห้อ คนของแวดวงลาภยศมีพี่น้องของเจดีย์งวงช้างอยู่ไม่น้อย พวกเราสมควรใช้เหตุผลเข้าช่วงชิง"

ฉาบจันทร์ฉายกลับข่มโทสะไว้ เพียงกล่าวข่มขู่ว่า

"บอกต่อท่าน ขอเพียงเส้งโป๊ยไท้เอี้ยออกคำสั่งคำเดียว จะทลายที่นี้ให้ราบเรียบเป็นหน้ากลอง..."

ฮื้อโกวเนี้ยรับฟังไปรับฟังไป พลันหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายฉุดดึงแขนเสื้อเม่งเจี่ยงลี่ กล่าวว่า

"ผิดท่า พวกมันถ่วงเวลา นี่เป็นแผนหลอกล่อซ้าย..."

ไม่ทันขาดคำ ห้องพักชั้นบนบังเกิดเสียงต่อสู้ดังมากระทบโสต

เม่งเจี่ยงลี่ยืดกายขึ้น คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกทั้งสี่พากันกู่ร้องเสียงพิกล พากันสกัดผู้คนเอาไว้

ฮื้อโกวเนี้ยเอี้ยวตัวคราหนึ่ง หันหลังชนกับหัวปลาหางปลา ดูแลทั้งสามทาง เผชิญหน้ากับศัตรูทั้งสี่

จากนั้นฮื้อโกวเนี้ยส่วงมือข้างหนึ่งไปยังถุงอาวุธลับที่ข้างเอวอีกมือหนึ่งสวมกำไลแก้วผลึกหลายวง กระทบกันเป็นเสียงดัง ส่วนหัวปลาหางปลาส่วงอาวุธขนาดสั้นรูปกากบาท ส่วนปลายเป็นเหล็กเหลี่ยมแหลมคม สะท้อนสีสันแตกต่างกันออกมาถือมั่น

ฮื้อโกวเนี้ยร้องบอกต่อเม่งเจี่ยงลี่ว่า

"เถ้าแก่ ที่ชั้นบนเกิดเรื่องแล้ว รบกวนท่านขึ้นไปสักครา ที่นี้ปล่อยให้เรากับน้องชายรับมือเอง"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"โกวเนี้ยไม่ต้องร้อนรุ่มไป"

ฮ่อเชียก็กล่าวว่า

"พากมันใช้แผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา พวกเราก็ดำเนินแผนซ้อนแผน..."

ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงโครม เงาร่างสายหนึ่งพุ่งชนกรอบหน้าต่างของห้องพักชั้นบนลอยลิ่วลงจากชั้นบน กดทับโต๊ะตัวหนึ่งม้านั่งสองตัวยุบทลาย

แทบเป็นเวลาเดียวกัน เงาร่างอีกสายหนึ่งก็พุ่งชนประตูห้องพักหมายเลขสิบเก้าพังทลาย จากนั้นกลิ้งตกบันไดลงมาจนถึงพื้นล่าง

คีมคีบอาทิตย์ สากไม้สนธยา ทวนเรืองแสงและฉาบจันทร์ฉายพอเห็นคนทั้งสองพลัดตกลงมา ก็ไม่อาจนิ่งเฉยอีกต่อไป

ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามพูดจาโต้ตอบกัน พวกมันพากันแก้ห่อผ้าที่ติดตัวออก

ในห่อผ้าบรรจุอาวุธของพวกมัน

อาวุธของคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วสามารถยืดยาวราวงูเหลือม ใช้จู่โจมระยะไกล ทั้งสามารถหดสั้น ใช้ต่อสู้ระยะใกล้ มิหนำซ้ำปากคีมคีบสามารถเปล่งประกายลำแสงสีขาวรบกวนสายตาศัตรู

มันดึงคีมคีบออกมา ชิงจู่โจมใส่ฮื้อโกวเนี้ย

มันปรารถนาใคร่ฆ่านางในคราเดียว

แต่ขณะที่มันลงมือ ฮื้อโกวเนี้ยก็เคลื่อนไหว

นางส้วงกระบอกที่มีลักษณะคล้ายสิ่งของที่เคยขายให้กับฝ่ายตรงข้าม กดนิ้วครางหนึ่ง เสียงซี่เมื่อพวยพุ่งควันออกกลุ่มหนึ่ง

เป็นควันสีม่วง

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ชิงสะบัดหน้าหลบหนี ไม่ว่าอย่างไรไม่ปล่อยให้ควันสีม่วงกระทบรุก

มันเตลิดหนีถึงหน้าประตู ค่อยกลั้นลมหายใจ ใช้คีมคีบยันพื้นเหลียวหน้ามอง ผู้คนภายในร้านก็พากันอุดจมูกหลบลี้หนีห่าง

ฮื้อโกวเนี้ยหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านวิ่งหนีรวดเร็วยิ่ง..."

พลางสูดลมหายใจกลางกลุ่มควันสีม่วง ซึ่งยังไม่จางหาย กล่าว

"หน้าโง่ นี่เป็นหมอกหอมฝันละเมอ ที่นี้มีแขกเหรื่อมากมาย เราไหนเลยกล้าใช้ควันพิษมอมประสาท?"

เพิ่งกล่าวจบ คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วก็ถือคีบคีบพุ่งย้อนกลับมาโถมไปในควันม่วง บังคับปากคีมคีบเปล่งลำแสงสีขาวออก พร้อมกับจู่โจมคีมคีบใส่นาง

ลำแสงพอพวยพุ่งออก ฮื้อโกวเนี้ยถึงกับหน้าถอดสี ทั้งไม่ได้ล่าถอย และปิดป้องไม่ทันท่วงทีเห็นแน่ชัดว่าต้องตายใต้คีมคีบแล้ว

พลันได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเดือดดาลคำหนึ่ง เสียงดังเมื่อคีมคีบร่วงหล่นลงสู่พื้น

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วเบิกตามองดูนิ้วหัวแม่มือตัวเอง ชู่คำราม

"นางปีศาจยังบอกว่าควันนี้ไม่มีพิษ"

ฮื้อโกวเนี้ยหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ควันไม่มีพิษจริง"

นิ้วหัวแม่มือของคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วลั่นกระตุกขึ้นมา ปากกล่าวว่า

"แล้วนี...เป็นอะไร?"

"นี่เป็นเข็ม มิใช่พิษ"

ยามนี้นิ้วทั้งห้าของคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วถึงกับเต้นระริก ถาม

"เข็ม...เข็มอะไร?"

"มีคำกล่าวว่า 'จิตใจสตรี เข็มได้สมุทร' นี่เรียกว่าเข็มสตรี"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วรับฟังถึงตอนนี้ แขนทั้งข้างสั่นกระตุกโดยไม่อาจควบคุมบังคับได้ ปากกล่าวว่า

"...เจ้าชัดออกอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าชัดออกแต่แรก มันผนึกค้างอยู่ในควันสีม่วง ควันม่วงไม่มีพิษ เพียงกระจายความหอม แต่ในหมอกควันซ่อนเข็มสามเล่ม ขอเพียงปะทะกับกลิ่นอายผู้คน จะชอนไชเข้าทางซอกเล็บมือเล็บเท้า มาตรว่าเป็นรูเล็กๆ ยังมุดเข้าไปได้"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เข็มสามเล่ม...อีกสองเล่มเล่า?"

"มิใช่ อยู่บนร่างของเพื่อนพ้องท่านทั้งสองคนหรอกหรือ?"

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วค่อยพบว่า ด้านซ้ายขวาของยี้อโกวเนี้ยแยกย้ายยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ล้วนมีสภาพแข็งทื่อ กลับเป็นสากไม้สนธยาอึ้งฮุงกับทวนเรืองแสงโง้วแม้

แสดงแน่ชัด พวกมันล้วนถูกเข็มพุ่งใส่ร่าง

คีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"เข็มอันชั่วร้ายนัก"

ยี้อโกวเนี้ยคล้ายน้อมรับคำชมเชยไว้ กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าเข็มสตรี...จิตใจสตรีเฉกเช่นเข็มสมุทร อย่าว่าแต่เป็นเข็มที่สตรีใช้ออก"

ทวนเรื่องแสงโง้วแม้กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เข็มนี้...มีพิษหรือไม่?...."

ยี้อโกวเนี้ยตอบว่า

"ไม่มีพิษ ขอเพียงพวกท่านไม่เคลื่อนไหววุ่นวาย ไม่โคจรพลังเข็มนี้เฉกเช่นเสี้ยนหนาม ผ่านไปหลายวันจะห่อเหี่ยว หลุดพ้นจากผิวหนังเอง เพียงเกิดอาการปวดคัน ยังไม่ถึงตาย"

สากไม้สนธยาอึ้งฮุงตะกุกตะกักว่า

"ไม่เป็นไรจริงๆ?"

ยี้อโกวเนี้ยหยีตากล่าวว่า

"ย่อมไม่มีเรื่องราวใด เพียงแต่หลายวันนี้ พวกท่านไม่อาจโมโหโทโส และไม่อาจรบราฆ่าฟัน ยังมีห้ามมิให้อาบน้ำ ไม่เช่นนั้นกระตุ้นให้เข็มเคลื่อนตัว จู่โจมถึงปอดหัวใจ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่"

คีมคีบอาทิตย์เจิงโง่วและพวกทั้งสามค่อยคลายใจลงบ้าง

ที่แท้ขณะที่มือดีที่มารุกรานทั้งสองร่วงลิ่วลงจากชั้นบน คีมคีบอาทิตย์เจิงโง่วก็ลงมือต่อยี้อโกวเนี้ย สากไม้สนธยาอึ้งฮุงกับทวนเรืองแสงโง้วแม้ความจริงยืนประจันกับเม่งเจี่ยงลี่และฮ่อเชีย ล้วนทำท่าหลอกล่อ จากนั้นสะอึกเข้ากลุ้มรุมใส่ยี้อโกวเนี้ย

พวกมันนอกจากคิดแก้แค้นต่อยี้อโกวเนี้ย ยังเห็นว่านางเป็นสตรีที่อ่อนแอ คิดสยบนางเอาไว้ ข่มขู่มิให้ผู้อื่นเคลื่อนไหว ถือว่าบรรลุภารกิจครั้งนี้

แต่ว่าเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่ปรารถนา

น่าเสียดายที่ประเมินศัตรูต่ำทรามไป

ยี้อโกวเนี้ยพลันพ่นควันสีม่วงกลุ่มหนึ่งออก สากไม้สนธยากับทวนเรืองแสงพอสะอึกจู่โจมใส่นาง ก็ถูกเข็มบักใส่คนละเข็ม ที่โง่เขลา

ที่สุดคือคีมคีบอาทิตย์ยังพุ่งย้อนกลับมา ดังนั้นถูกเข็มปักใส่อีกผู้หนึ่ง

พวกมันถูกเข็มสดรี "สะกด" ไว้สามคน

คงเหลือมังกรคาเดียว...ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้ง

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งไม่ได้เคลื่อนไหว

อย่างน้อยยังไม่ได้เคลื่อนไหว

แต่ว่ามันเพียงกลอกตาตลบหนึ่ง เม่งเจี่ยงลี่ชิงกล่าวเตือนว่า

"เราขอเตือนท่านอย่าได้มุ่งเป้าไปที่เด็กน้อยทั้งสอง ขอเพียงท่านขยับเคลื่อนไหว พวกเราจะตรึงท่านเอาไว้ มิหนำซ้ำพวกพ้องของท่านทั้งสามต้องรับเคราะห์...ท่านคิดทดลองดูหรือไม่?"

ฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งถามว่า

"เราสามารถไม่ทดลองได้หรือไม่?"

เม่งเจี่ยงลี่ตอบว่า

"สามารถ"

เพิ่งขาดคำ ห้องพักหมายเลขสิบเก้าที่ชั้นบนบังเกิดเสียงปึงปังโครมคราม จากนั้นได้ยินเสียงร้องดังพิกล เสียงเกรียวกราวเมื่อพื้นห้องชั้นบนทะลุเป็นช่อง เงาร่างใหญ่โตดุจคชสารสายหนึ่งร่วงลิ่วลงมา

เม่งเจี่ยงลี่กับฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งล้วนชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ซึ่งความจริง ปฏิบัติการของคีมคีบอาทิตย์และพวกทั้งสี่เพียงเป็นเป้าล่อ เพื่อดึงดูดความสนใจผู้คน

ขุมกำลังหลักอยู่ที่ชั้นบน

หลังจากที่สายสืบซึ่งวางกำลังอยู่ละแวกใกล้เคียงส่งข่าวไปว่ามีผู้รับบาดเจ็บคนหนึ่ง ถูกเด็กหนุ่มสองคนหิ้วปีกเข้าสู่แวดวงลาภยศ ขุมกำลังที่อยู่ละแวกใกล้เคียงหลายขบวนล้วนปฏิบัติการ

ก่อนอื่นคีมคีบอาทิตย์ สากไม้สนธยา ทวนเรืองแสง ฉาบจันทร์ฉายบุกเข้าชั้นล่าง ตรึงผู้คนส่วนใหญ่ไว้

ส่วนกำลังหลักกระโดดขึ้นบนขายคาดึก ลอบเข้าห้องหับ งัดแงะหน้าต่าง เตรียมบุกจู่โจม

พวกมันมีสายภายใน ทราบว่า "เป้าหมาย" อยู่ที่ห้องพักหมายเลขสิบเก้า

กำลังหลักครั้งนี้ประกอบด้วยเทพเจ้าเปิดปิดชีคงชั้งฮุ่ย และคนสนิทนามอูกัวกับอูชัวะสองพี่น้อง อีกคนหนึ่งเป็นพ่อบ้านทำเนียบมหาเสนาบดีซุนชิวพ้วย

พ่อบ้านซุนไม่มีชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักรเท่าใด แต่ได้รับความไว้วางใจจากฉั่วเกีย

มันความจริงเป็นสมาชิกสมาคมทวนวิเศษตระกูลซุนแห่งชานตุง ทอดตัวรับใช้ฉั่วเกีย ฉั่วเกียก็ชุบเลี้ยงเป็นอย่างดี

มันคล้ายไม่มักใหญ่ใฝ่สูงเท่าใด มีคนถามมันเหตุใดไม่ฉวยโอกาสรับราชการหวังตำแหน่ง พ่อบ้านซุนกล่าวว่า "เราเพียงเป็นปลาในน้ำ หากขึ้นฝั่ง ไยมิใช่หงายท้องตาย ยังคงอยู่ในน้ำ จับแมลงบินตามชายน้ำกินประเสริฐกว่า"

นี่เป็น "ปรัชญาปลา" ของมัน

ตอนนี้มันยังรุดมา

หากมิใช่เรื่องสำคัญยิ่งยวด บุคคลเช่นมันคงไม่เคลื่อนไหว

พวกมันแทบบุกจู่โจมเข้าไปพร้อมกัน

คนหนึ่งทะลวงเข้าทางหน้าต่าง คนหนึ่งทลายผนังห้องบุกเข้าไป

พวกมันล้วนเป็นมือดี อูกัวเคยลอบสังหารเป็นผลสำเร็จสิบสามครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่งฆ่าคนคราเดียวสิบสามคน ส่วนอูชัวะฆ่าคนเพียงสิบสามคน แต่ทุกผู้คนล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

มันใช้เหล็กแหลมแหวกน้ำเป็นอาวุธ ย่อมเป็นเหล็กแหลมแหวกน้ำที่ฉาบพิษ

ส่วนอูกัวใช้มีดดาบเป็นอาวุธ

มือซ้ายใช้มีดผ่าฟืน มือขวาใช้มีดหั่นผัก ฟังว่ามันเมื่อวัยเด็กเคยติดตามบิดาขึ้นเขาไปผ่าฟืน พอย่างเข้าวัยหนุ่มเคยเป็นพ่อครัว หลังจากมีชื่อก็ใช้มีดดาบทั้งสองชนิดนี้เป็นอาวุธ แสดงว่าไม่ลืมกำพืดเดิม

พวกมันเร้นกายถึงหลังคาห้องหมายเลขสิบเก้า แนบใบหูกับกระเบื้องมุงหลังคา ได้ยินผู้คนภายในห้องสนทนากันว่า

"อาการบาดเจ็บของมันเป็นอย่างไร?"

"บาดเจ็บไม่เบา"

"มีหนทางช่วยเหลือหรือไม่?"

"สามารถทดลองดู"

"บนร่างมันรับบาดเจ็บหลายแห่ง..แต่ที่หนักหนาที่สุด คือตำแหน่งเบ้าตา ต้องคว้านเนื้อมัดเส้นเอ็น พอกทายาห้ามโลหิตก่อน"

"แต่ว่าคงสร้างความเจ็บปวดแก่มันยิ่ง..."

"ท่านจี้จุดของมัน ให้มันสิ้นสติไปก่อนค่อยทำการรักษา"

"ข้าพเจ้ามียาเม็ดไต้ฮ้วงตัง ยาเม็ดเซี่ยวฮ้วงตัง ยาเม็ดเก้าหวนคืนวิญญาณ กับผงเรียกวิญญาณกลับคืน...สามารถใช้ได้หรือไม่?"

คนถามแฝงสำเนียงของเด็กหนุ่ม

คนตอบกล่าวด้วยสำเนียงหยาบกร้าน

อูกัว อูซัวะพอฟัง ทราบว่าไม่ผิดพลาด

ดังนั้นพวกมันรอโอกาสเหมาะ

...รอจนหนึ่งผู้ใหญ่สองเด็กหนุ่มภายในห้องลงมือรักษาเยียวยาผู้บาดเจ็บ พวกมันจะลงมือฆ่าคน

ในที่สุดถึงเวลาแล้ว

ดังนั้นอูกัวลอบเข้าห้องพักหมายเลขสิบแปด เห็นสตรีนางหนึ่งนอนอยู่บนเตียง จึงฟันใส่ดาบหนึ่ง ที่ด้านข้างยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งมันไม่ส่งเสียงบอกกล่าว ชิงเตะคนออกนอกหน้าต่าง

จากนั้นทลายผนังห้อง บุกเข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้า

ขณะเดียวกัน อูชัวะทะลวงเข้าทางหน้าต่างห้อง

คนทั้งสองรู้ใจกันตลอดมา ดังนั้นปฏิบัติการพร้อมกัน

พวกมันเข้าใจว่าต้องมีผู้คนสี่คนห้อมล้อมรอบเตียง

สามคนรักษาพยาบาล คนหนึ่งรับการรักษา

แต่ว่าผิดแล้ว

บนเตียงนอนไว้ด้วยคนผู้หนึ่งจริง แต่ใช้พรมปิดคลุมไว้

บุคคลอื่นไม่อยู่ข้างเตียง

หากทว่าอยู่ "ข้างกาย" พวกมัน

หมายความว่าอูกัวทลายผนังห้องพักหมายเลขสิบแปดเข้ามา "ศัตรู" ก็อยู่ข้างผนัง อูชัวะทะลวงหน้าต่างเข้ามา "ศัตรู" ก็รอมันอยู่ใต้หน้าต่าง

มิใช่ "ศัตรู ผู้ใหญ่"

แต่เป็น "ศัตรูเด็กหนุ่ม"

คนลงมืออายุยังเยาว์ แต่ลงมือด้วยความชำชองชำนาญ

อูกัวถูกปิดสกัดจุด ไม่อาจเคลื่อนไหว อูชัวะก็ถูกคว้าใส่ตำแหน่งสำคัญ ไม่อาจดิ้นรนหลุดรอด

อูกัวกับอูชัวะทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พากันขัดขืนดิ้นรน

อูกัวถูกเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่าสยบไว้

มันทลายผนังห้องเข้ามา โดยยื่นแขนขวาเข้าไปก่อน เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่าที่อยู่ข้างผนังชิงคว้าแขนของมันไว้

พริบตานั้น จุดเฮียบแป๊ะ เค็กเจ็ก เขียกมึ้ง ทงลี้ เทียนฮู่ บนแขนขวาของมันทั้งห้าแห่งล้วนถูกสยบไว้

อูกัวกลับมีปฏิกิริยารวดเร็ว เมื่อไม่อาจถือมีดหั่นผักในมือขวามั่น ปล่อยให้ร่วงหล่นลง ก็ฟันมีดผ่าฟืนในมือซ้ายใส่ต้นคอเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

แต่มันจะอย่างไรครึ่งซีกร่างชาด้าน ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าอยู่บ้าง ดังนั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กยื่นมืออีกข้างหนึ่ง ปิดสกัดจุดเทียนจั้ว เก๊กจั้ว แชเล้ง ขงจ๋วย ลี่เคี่ยมที่มือซ้ายของมันห้าแห่ง

อูกัวตกเป็นเบี้ยล่างโดยสิ้นเชิง

แต่มันยังไม่เลิกล้มการต่อสู้ดิ้นรน

มันยังตอบโต้

จุดสำคัญที่สองแขนของมัน ล้วนถูกเด็กรับใช้กระบี่เหล็กสยบไว้

สองแขนของมันเท่ากับพิการ

แต่มันยังมีสองเท้า

อูกัวงอเข่ากระทุ้งใส่เป้ากางเกงของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

เด็กรับใช้กระบี่สอดประสานสองมือ คิดกดใส่หัวเข่าของมัน แต่ว่าอูกัวขยับเท้า เปลี่ยนเป็นใช้เท้าขวาเตะกราดใส่ชายโครงข้างซ้ายของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กอันยอดเยี่ยม ยังไม่ถลันหลบ มือซ้ายกดใส่จุดเนี่ยคู อุ้ยตง ฮะเอี้ยงบนหัวเข่าของอูกัว มือขวาคว้าใส่จุดฮุ่ยเจ็ง โก้ยโคย เอี้ยงเกาของฝ่ายตรงข้ามสามแห่ง อูกัวต้องดรางหนักๆ คำหนึ่ง สภาวะจู่โจมของเท้าถูกทำลายสิ้น

แต่ความคิดต่อสู้ของมันยังลุกโชน

ในเวลาเช่นนี้ มันยังสามารถใช้เท้าอีกข้างหนึ่ง

มันควัดเท้าขึ้นสูง เตะใส่ท้ายทอยของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

คราครั้งนี้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่สยบจุดของมันอีก

มันเพียงใช้กำลังผ่านนิ้วทั้งห้า บีบเค้นกระดูกส่วนต่างๆ ของอูกัว สร้างความเจ็บปวดแก่อูกัวคล้ายกระดูกแตกเส้นเอ็นขาด สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไป

จากนั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กสลัดมือ ยืดเหยียดเอว เหวี่ยงคนออกจากห้อง

อูกัวถูกสะบัดเหวี่ยงออกจากห้องพักหมายเลขสิบเก้า คิดโคจรพลังคลายจุดที่ถูกปิดสกัดไว้ แต่ก็ไม่ทันการณ์ คนกลิ้งตกลงจากบันไดรอจนร่วงหล่นลงถึงชั้นล่าง ก็เจ็บปวดจนลุกไม่ขึ้น

อูซัวะก็พุ่งทะลวงหน้าต่างห้องเข้าไป ทิ้งลงยังศีรษะของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วยพอดี ที่ซ่อนตัวอยู่ใต้หน้าต่าง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไม่ทำอะไร

มันเพียงทะลึ่งตัวลุกขึ้นยืน

"ยืน" ในช่วงเวลาพอดีเป็นที่สุด

มันพอลุกขึ้นยืน ศีรษะก็ยันใส่ลูกอัณฑะของอูซัวะ ขณะที่สองเท้าของอูซัวะพาดกับสองไหล่ของมัน

อูซัวะเจ็บปวดจนหน้าเขียวคล้ำ

มิหนำซ้ำไม่อาจทรงกายมั่น

อูซัวะอันร้ายกาจ ยามตกเป็นเบี้ยล่างยังกัดฟันตอบโต้

เหล็กแหลมแหวกน้ำของมันจ้วงแทงใส่ทางซ้ายขวา มุ่งใส่ขมับซ้ายขวาของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

ยามนี้มันไม่สนใจว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กหรือไม่ กลับหมายมั่นต้องการชีวิตฝ่ายตรงข้าม

มิหนำซ้ำมันหนีบเท้าทั้งสอง คิดหนีบศีรษะของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองให้แหลกเละ

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกลับเฉียบขาดยิ่งกว่า

มันไม่หลบหลีกหรือตอบโต้

เพียงแต่ย่อตัวลง

การย่อตัวครั้งนี้ ย่อมกระทำในจังหวะเวลาพอดีเป็นที่สุด

ทั้งนี้เพราะเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพอย่อตัวลง ย่อมต้องหดศีรษะ มันพอหดศีรษะ เหล็กแหลมแหวกน้ำของอูซัวะก็แทงใส่อากาศธาตุ ทั้งหนีบเท้าใส่อากาศธาตุ

ที่สาหัสสากรรจ์คือ เหล็กแหลมแหวกน้ำทั้งคู่กลายเป็นแทงใส่สองเท้าของมันเอง

อูซัวะนับว่าหดมือรวดเร็ว แต่เหล็กแหลมยังกรีดใส่สองเท้ามันเป็นบาดแผลโลหิตจางๆ สายหนึ่ง

...เนื่องจากปลายเหล็กแหลมฉาบพิษ อูซัวะถึงกับว้าวุ่นใจ จนเสียหลักการทรงตัว

ยามนั้น เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพานยกมือผลักใส่แผ่นหลังมัน

ผลักดันแล้วเสือกส่งออก

ดังนั้นอูซัวะถูกส่งออกจากห้องพักหมายเลขสิบเก้า ร่วงหล่นลงยังชั้นล่าง

มันเจ็บปวดจนน้ำมูกน้ำตาเล็ดหลั่งออกมา แต่ไม่ได้ดิ้นรนลุกขึ้น หากทว่าชิงรับประทานยาขจัดพิษลงไปก่อน

...พิษบนเหล็กแหลมแหวกน้ำมาจากร้านเล่ายี่ห้อ หาใช่ยาปลอมของชั้นต่ำที่สามไม่ จึงไม่อาจล้อเล่นได้

การบุกเข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้าของสองพี่น้องตระกูลอู กลับถูกเด็กรับใช้กระบี่เหล็กและกระบี่ทองเหลืองคลี่คลายโดยง่ายดาย

แต่ว่าศัตรูรุกรานไม่มีเพียงสองคน

ยังมีกำลังหลักอีกคนหนึ่ง

เทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ่ยคำรามก้อง ก้าวยาวๆ เข้าไป

มันโกรธแค้นจนร่างสั่นเทิ้ม

ข้าวของภายในห้องทั้งถ้วย ถาด โต๊ะ เก้าอี้ เตียง ม่านมุ้ง พื้นห้อง รวมทั้งคนบนเตียงล้วนถูกพลังลมปราณที่โคจรหมุนเวียนของมันกระทบจนสั่นสะเทือนขึ้นมา

ซีคงชั้งฮุ่ยย่อมไม่หวาดกลัว เพียงแต่โกรธแค้น

มันทราบว่าตัวเองถูกพ่อบ้านซุนจับตาดูไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะพ่อบ้านซุนเป็นหูตาของท่านมหาเสนาบดี

เพียงแต่ในความโกรธแค้น ซีคงชั้งฮุ่ยยังนึกชมเชยวาสนาตัวเองอยู่บ้าง

ดีที่มันไม่ได้บุกเข้าไปเป็นบุคคลแรก ไม่เช่นนั้นหากพลาดท่าเสียทีแก่เด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมทั้งสอง นับว่าอับอายขายหน้ามากแล้ว

ดังนั้นมันขู่คำรามเสริมอำนาจ

แต่มันไม่หุนหันวู่วาม

เป้าหมายของมันอยู่ที่คนบนเตียง มิใช่เด็กน้อยทั้งสอง ดังนั้นมันบุกฝ่าเข้าไป

ห้องกว้างขวางยิ่ง ซีคงชั้งฮุ่ยเพียงก้าวเท้าก้าวเดียวก็บรรลุถึงหน้าเตียง

มันขณะจะเคลื่อนไหว กลับมีคนเคลื่อนไหวก่อน

คนผู้นั้นก็ไม่ได้เคลื่อนไหวอันใด

เพียงก้าวเท้าครึ่งก้าว ก็ขวางหน้ามันเอาไว้

คนผู้นี้มีสากเคราขึ้นครึ้ม คิ้วหยาบตาโต แต่สวมใส่เสื้อแดงกระโปรงแดง ใส่รองเท้าพื้นแดงปักลายดอกไม้ บนเรือนผมยังทัดดอกไม้แดง

ซีคงชั้งฮุ่ยกระชากเสียงว่า

"นกน้อย กอปวย* เจ้ายังไม่ได้โบยบินหนีไปให้ไกล?"

คนชุดแดงคือกอปวย มันแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"ซีคงชั้งฮุ่ย** ท่านกลับพิกลทุพพลภาพแด่แรก"

ซีคงชั้งฮุ่ยตวาดด้วยโทสะ รวบกำหมัดอันมโหฬารต่อยออก

อย่าได้เห็นมันตัวใหญ่โต สภาวะหมัดทั้งรวดเร็วทั้งคล่องแคล่ว บังเกิดเสียงกระแสลมหมัดคราหนึ่ง

...กระแสลมหมัดทั่วไปมักดังหวีดหวือ มีแต่อาวุธปลายแหลมเพียงแหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็ก

กอปวยหัวร่อพลางถลันหลบจากหมัด ซีคงชั้งฮุ่ยสืบเท้าก้าวขวาง ต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง

มันทราบว่านกน้อยกอปวยเป็นหมอรักษา เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ซู่ได้ฮูเสียชีวิตแล้ว ดังนั้นหากพี่น้องในหอหรือที่เจดีย์งวงช้างรับบาดเจ็บ หากมิใช่ขอให้ซู่ได้ฮวงที่เป็นน้องชายของซู่ได้ฮูรักษา ก็เชิญกอปวยไปรักษาเยียวยา แสดงว่าคนผู้นี้อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับท่านมหาเสนาบดี...ผู้ใดอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับท่านมหาเสนาบดี ผู้นั้นต้องตาย

การฆ่าคนผู้นี้ มีประโยชน์อยู่ที่ไม่มีคนช่วยชีวิตของคนในหอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้างและหมู่คณะสร้างฝันอีก ฆ่าคนหนึ่งเท่ากับสังหารพันคน

ดังนั้นซีคงชั้งฮุ่ยตกลงใจใช้หมัดเทพยดาเปิดปิดสังหารคนผู้นี้

มันสืบเท้าหนึ่งก้าว ต่อยออกหนึ่งก้าว สืบเท้าอีกหนึ่งก้าว ต่อยออกอีกหนึ่งก้าว

---

* กอเป็นแซ่ ปวยแปลว่าโบยบิน

** ซีคงเป็นแซ่สองตัว ชั้งฮุ่ยแปลว่าพิการทุพพลภาพ

แต่แล้วมันพบว่าไม่ถูกต้อง

มันสืบเท้าพลางต่อยหมัดพลาง ตามเหตุผลสมควรประชิดถึงข้างเดียง แต่หลังจากต่อยออกสิบกว่าหมัด ชีคงชั้งฮุ่ยค่อยพบว่า ผู้ที่แทบถูก "รุกไล่" ถึงหน้าประตูเป็นมันเอง

นกน้อยกอปวยลอยพัดพลิ้ว

มันบัดเดี๋ยวพุ่งสะบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ

...มันคล้ายฟองอากาศในน้ำ ชีคงชั้งฮุ่ยกลับคล้ายปลาโง่งมตัวหนึ่ง ไล่ขับฟองอากาศที่ปราศจากคุณค่าความหมาย ทั้งยังไล่กวดพันผิวน้ำ

...ปลาที่พันผิวน้ำ ไหนเลยมีชีวิตรอดได้?

ชีคงชั้งฮุ่ยพอพบว่าผิดท่า ก็ดึงอาวุธออกมา

อาวุธของมันเป็นแส้

มิใช่แส้เส้นเดียว

แต่เป็นสองเส้น

มิหนำซ้ำเป็นแส้ที่แตกต่างกันสองเส้น

แส้เส้นหนึ่งยาวหนึ่งวาสามเชียะ ใช้ม้วนพันดุจงูเหลือมยักษ์ อีกเส้นหนึ่งสั้น เป็นแส้สีทองสิบแปดปล้องมากเหลี่ยมมุม

มันใช้มือซ้ายควงแส้ยาว ราวกับงูปราดเปรียวพันจากถ้ำ มือขวาใช้แส้ทองดักสกัดทุกฝีก้าว แม้แต่กอปวยยังร้องคำ "ประเสริฐ" คำหนึ่ง

คำพูดหลุดจากปาก แส้ยาวม้วนถึงต้นเสียง มันลอยพลิ้วถึงที่ใด ปลายแส้กวาดถึงที่นั้น ร่างของมันคล้ายว่าวตัวหนึ่ง คล้ายขนนกเส้นหนึ่ง ลอยพัดพลิ้วออกไป

...ท่าร่างมันยังประเปรียวกว่า เบากว่ากระแสลมแส้

ชีคงชั้งฮุ่ยทราบว่าแส้ยาวเส้นนี้คงไม่อาจจัดการกับหมอประหลาด

ที่คล้ายนกน้อยผู้นี้

มันได้แต่หดระยะห่างสั้นลง

เงาแส้ของมันไม่ได้ยิ่งร่ายรำยิ่งยืดยาว หากแต่ยิ่งควงยิ่งหดสั้นลง

สั้นจนถึงระยะที่มันสามารถใช้แส้สีทองสังหารศัตรู มันจะใช้ท่าไม้ตายออก

...แส้ยาวเพียงเป็นเป้าหลอกล่อ แส้ทองจึงเป็นไม้ตายที่แท้จริง

ท่าไม้ตายต้องรอถึงช่วงสุดท้ายค่อยใช้ออก

เงาแส้หดสั้นลง

กระแสลมแส้ยิ่งรุนแรง

สิบเชียะ เก้าเชียะ แปดเชียะ...เจ็ดเชียะ...หกเชียะ...ห้าเชียะ

เป็นระยะที่จะใช้แส้ทองออกแล้ว

ซีคงชั้งฮุ่ยเปลือกนอกเป็นคนหยาบกร้าน ห้าวหาญ

...มันเป็นหนึ่งในสามปราบสี่หมากของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ที่ว่าสามปราบคือปราบพิชิตไปทุกแห่งหน สี่หมากหมายถึงหมากที่สามารถรับสถานการณ์ทุกรูปแบบ

แต่ว่ามันมีความสำนึกตัวดี

...นี่เป็นท่านมหาเสนาบดีปิดทองบนใบหน้าเล้งโป๊ยไท้เอี้ย

ผู้คนเข้าใจว่าคนที่หยาบกร้านสูงใหญ่ไม่มีอารมณ์อันละเอียดอ่อน นั่นเป็นความเข้าใจผิด

มันมีความคิดคำนึง

บางครั้งเกิดอารมณ์อ่อนไหว

มันถึงกับเห็นว่ากระแสลมแส้ของมันเป็นเงาแห่งความฝัน

ฝันเป็นความรู้สึกหลอน

การหวดใส่แส้แล้วแส้เล่า คล้ายเป็นการสังหารเงาแห่งความฝันวงแล้ววงเล่า

ชีวิตไยมิใช่คล้ายกับแส้ วันคืนคือกระแสลม บีบบังคับผู้คนมุ่งสู่สถานที่แห่งหนึ่ง...มาตรว่ารสชาติของการถูกแส้หวดใส่ยากทนทาน แต่ยามใดที่หยุดการฟาดโบย ชีวิตจะหยุดการรุดหน้า อย่างนั้นอยู่ไปยังมีความหมายอันใด?

ซีคงชั้งฮุ่ยก็เป็นคน

คนเกิดความสะทกสะท้อน

...บางครั้งขณะที่มันฆ่าคน ก็บังเกิดความสะท้อนใจ

แต่ความสะท้อนใจไม่อาจแทนที่ความเคลื่อนไหวของมัน การฆ่าคนเป็นหน้าที่ของมัน...ควรทราบว่าความสะท้อนใจเพียงเป็นอารมณ์หลังการฆ่าคน หาใช่หัวข้อหลักได้

ดังนั้นอารมณ์ความรู้สึกบังเกิดขึ้นได้ แต่คนยังคงต้องฆ่า

...โดยเฉพาะศัตรูเช่นนกน้อยกอปวย หากไม่ฆ่าทิ้ง ต้องเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด

คนอยู่ในยุทธจักร บางครั้งความเมตตาต่อศัตรู เท่ากับเป็นการฆ่าตัวเอง ยุทธจักรคือท่านคิดฆ่าเรา เรามิอาจไม่ฆ่าท่าน ไม่เช่นนั้นได้แต่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนแล้ว

ซีคงชั้งฮุ่ยย่อมไม่ต้องการพบจุดจบเช่นนี้

มันต้องฆ่ากอปวยในบัดดล

เช่นเดียวกับที่มันฆ่าศัตรูคนแล้วคนเล่า ฟาดหวดความฝันซึ่งแฝงความคิดดีงามแตกกระเจิงไปครั้งแล้วครั้งเล่า

ความฝันมิใช่ความเป็นจริง

ฆ่าคนเป็นเรื่องอันอำมหิต

สภาพความเป็นจริงก็เช่นกัน

...คนต้องมีชีวิตอยู่ ความจริงเป็นเรื่องอันอำมหิตประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะมันต้องกระทำการดับฝัน ลืมสิ้นมนุษยธรรม จึงสามารถมีชีวิตอยู่ด้วยดี

การที่ไม่ปล่อยให้ผู้คนมีชีวิตอยู่ ตัวเองจึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ ไยมิใช่เป็นเรื่องราวที่น่าเสียใจของการอยู่รอด?

เห็นศัตรูเคลื่อนใกล้เข้ามา

...เข้าใกล้หลุมพรางที่กระบวนท่าของซีคงชั้งฮุ่ยขุดล่อไว้แล้ว
กอปวยลอยตัวลดเลี้ยว แต่ยิ่งเหินบินยิ่งต่ำลง ยิ่งใกล้เข้ามา
หากนกบินถึงกลางอากาศ ยากที่จะยิงร่วงลงมา
นกโบยบินถึงที่ห่างไกล ก็ยากที่จะจับต้องได้
นอกจากนกบินใกล้เข้ามา บินร่อนลงต่ำเพื่อหาอาหาร
ซีคงชั้งฮุ่ยรอคอยโอกาสนี้เอง
กอปวยแสดงว่าคิดสยบมันเช่นกัน
หาทราบไม่ว่านี่เป็น "หลุมพราง" ที่ซีคงชั้งฮุ่ยขุดล่อไว้

เปลือกนอกของซีคงชั้งฮุ่ยหยาบกร้านหุนหัน แท้ที่จริงมันหาใช่ไร้ความคิดอ่านไม่

พวกมันสามซือเฮียดี๋ใช้ชื่อซีคงชั้งฮุ่ย (พิการทุพพลภาพ) ซีทู้ชั้ง (พิการ) กับซีเบ๊ฮุ่ย (ทุพพลภาพ) ฟังดูน่าขบขัน แท้ที่จริงเป็นรูปแบบการแสดงออกที่เปลือกนอกโง่เขลาหากทว่าหลักแหลม

พวกมันเคยติดสอยห้อยตามง้วนจับซาหัง ฉั่วเกียกับเล้งโป๊ยไท้เอี้ย ง้วนจับซาหังเป็นยอดอัจฉริยะทางวิชาบู๊ บัญญัติคิดค้นยอดวิชาหลากหลายกว่าจูกัวะซิงแซ เพียงแต่จิตใจคับแคบ ไม่อาจรองรับผู้คนหากเป็นศิษย์ของมัน ทางที่ดีพินอบพิเทา ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่เช่นนั้นได้แต่แสร้งเป็นโง่ทึบหุนหัน จะได้ไม่ถูกเพ่งเล็ง

ฉั่วเกียดูไปคล้ายสามารถรองรับผู้คนรองรับวัตถุ แท้ที่จริงเพียง

หลอกใช้คน หากปราศจากคุณค่าให้ใช้สอย จะทำลายทิ้ง โดยเหตุผลเดียวกัน หากส่งผลคุกคามต่อมัน ก็ต้องทำลายทิ้ง

เส้งโปยไท้เอี้ยเป็นคนโปรดของฉั่วเกีย แต่ด้านพลังฝีมือยังห่างจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วช่วงใหญ่ ด้านตำแหน่งก็ห่างไกลจากลี้งังและจูเมี่ยง เพียงเป็น "สุนัขรับใช้" ตัวหนึ่งของฉั่วเกีย ดังนั้นหากคิดทำงานทำการ ยังคงอย่าได้ทำตัวโดดเด่นเกินไป

สามเทพเจ้าเปิดใหญ่ปิดทุบแช่ซีคง ซีเบ๊และซีทู้จริง ส่วนชื่อเป็นพวกมันตั้งเอง

...เมื่อตั้งชื่อทุเรศเช่นนั้น ฉั่วเกีย เส้งโปยไท้เอี้ยและง้วนจับชาหังนึกตลกขบขัน กลับมีส่วนช่วยให้พวกมันถูกเรียกใช้กว่าเดิม

ซึ่งความจริง พวกมันสามชือเฮียตี่นัดแนะกันว่า วันใดที่มีชื่อมีเสียง ไม่ต้องอยู่ใต้อาณัติผู้อื่น พวกมันจะกลับคืนไปใช่ชื่อเดิม

ซีทู้ชั้งมีชื่อเดิมว่าซีทู้กิมเล่ย

ซีเบ๊อุ่ยมีชื่อเดิมว่าซีเบ๊กิมเมี้ย

ซีคงชั้งอุ่ยมีชื่อเดิมว่าซีคงเอี่ยฮั้ว

ที่โชคร้ายคือซีทู้ชั้งกับซีเบ๊อุ่ยล้วนเสียชีวิต

ตอนนี้คงเหลือแต่ซีคงชั้งอุ่ย

มันใช้ลวดลายถอยอำพรางรุก หลอกล่อให้ศัตรูเข้าใกล้

ผู้ที่ไม่ทราบความนัย ยังเข้าใจว่ามันใกล้หมดเรี่ยวสิ้นแรง

แส้ยาวของมันยิ่งมายิ่งอ่อนแรง กระแสลมแส้ยิ่งมายิ่งหดสั้นลง

ศัตรูยิ่งรุกคืบเข้าใกล้ ใกล้พอที่มันจะใช้ท่าไม้ตายหนึ่งแส้ม้าเร็วแส้ทองสายฟ้า

คนเข้าใกล้อันตราย บางครั้งมิใช่คิดพาตัวเสี่ยงอันตราย หากแค่เข้าใจว่าเข้าสู่สถานที่อันปลอดภัย

บางครั้งความปลอดภัยอยู่ภายใต้หน้าผาอันตราย

ที่ซึ่งอันตรายก็เป็นสถานที่อันปลอดภัย

คนโฉดมีหน้าตาคล้ายสัตย์ซื่อ บางคราคนสัตย์ซื่อมีพฤติการณ์โฉด ความดีกับความเลวบางครั้งคล้ายพี่น้องฝาแฝด เฉกเช่นดาบเดียวมีสองด้าน

...บางครั้งที่ว่าเพื่อชาติเพื่อราษฎร์ แท้ที่จริงเพียงเพื่อตัวเอง บางคนปฏิรูปเพียงเพื่อรักษาชีวิต ปฏิวัติเพียงเพราะเห็นแก่ตัว

ที่ไม่เปลี่ยนคือวันคืน ที่แก่ชราเป็นหน้าตา ที่เปลี่ยนแปลงคือจิตใจ

ที่สุดของแส้ยาวคือแส้ทอง

ถึงเวลาแล้ว

ซีคงชั้งฮุ่ยเปลี่ยนเป็นหวดแส้ทอง เห็นแน่ชัดกว่าจะหวดถูกเป้าหมายแล้ว

มิคาดกอปวยพลันลอยตัวขึ้นดุจนกน้อยตัวหนึ่ง

เสียงโครมเมื่อแส้หวดใส่อากาศธาตุ เพดานห้องกลับทะลุเป็นช่องใหญ่ เศษกระเบื้อง เนื้อไม้ และก้อนหินร่วงพรูลงมา

พริบตานั้นซีคงชั้งฮุ่ยสายตาพร่ามัว ทางหนึ่งควงแส้คุ้มครองกาย ปัดป่ายกระเบื้องหินดินที่ร่วงกราวลง

ยามนั้นที่เบื้องหน้ามันปรากฏเด็กหนุ่มคนหนึ่งขึ้น

เด็กหนุ่มตวัดสองมือขึ้น

มันซัดอาวุธลับใส่ซีคงชั้งฮุ่ย

มันคือเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วย

มันใช้อาวุธลับห้าหกชนิด ซัดอาวุธลับจำนวนสิบเจ็ดสิบแปดชิ้น

อาวุธลับปะปนอยู่ท่ามกลางเศษกระเบื้องชิ้นส่วนของไม้ ก้อนหินและดิน เพียงพอกับการสร้างความวุ่นวายแก่ซีคงชั้งฮุ่ยจนมือไม้

ปันป่วนแล้ว

ชีคงชั้งฮุ่ยคำรามก้อง แส้ทองในมือขวาฯวงจนสายน้ำไม่อาจกระเซ็นเข้ามา แส้ยาวในมือซ้ายยังม้วนจู่โจมใส่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองที่อยู่ห่างหนึ่งวา

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองร้องคำ "มาได้ประเสริฐ" พลางพุ่งถอยไป

แส้ยาวคล้ายงูเหลือม แผ่แม่เบี้ยไล่กวดตาม

มันพอล่าถอย แส้ไล่กวดตาม

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพุ่งถอยถึงช้างเดียง ไม่มีทางถอยอีก

แว่วเสียงกระแสลมแส้แหวกฝ่าอากาศ ปลายแส้ติดตามมาถึงแล้ว

เสียงหวีดหวิวเสียดประสาท คล้ายยังแหลมคมกว่าปลายกระบี่อีก

เงาแส้คลุมใส่ใบหน้าอันหมดจดของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองแล้ว

ดูไปเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคับขันอันตราย

แต่ว่าความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในโลกหล้ามาจากห้วงวิกฤตอันร้ายแรง ถึงกับกล่าวได้ว่าคิดสำเร็จกิจการใหญ่ต้องเสี่ยงภัยอันตราย

...บางครั้งเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต

...คนมีชีวิตอยู่ในโลก ที่ได้ครอบครองเพียงหนึ่งเดียวคือชีวิตตัวเอง

หากไม่มีชีวิต ก็ไม่อาจอยู่สืบไป

เพียงแต่คนสมควรมีชีวิตเพื่อการมีชีวิต มิใช่มีชีวิตเพื่อคงอยู่

เมื่อมีชีวิตเพื่อการมีชีวิต สมควรมีชีวิตอย่างหรรษา มีชีวิตอย่างมีความรู้สึก ถึงกับมีชีวิตอย่างมีคุณค่าความหมาย

ความพ่ายแพ้คือความเลวร้ายที่จำเป็น...ถึงกับเป็นที่แน่ใจว่าหากปราศจากความพ่ายแพ้ก็ไม่มีความสำเร็จ

ดังนั้นอย่าได้กลัวความพ่ายแพ้

หากกลัวความพ่ายแพ้ เท่ากับกลัวความสำเร็จ

...ความสำเร็จนับเป็นเรื่องราวที่น่ายินดี นำมาซึ่งความปีติ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กลัว

แต่พานมีคนคิดหลบเลี่ยงมัน เพราะไม่ต้องการผ่านความพ่ายแพ้ ซึ่งต้องเผชิญก่อนพบกับความสำเร็จ

อย่างนั้นนับเป็นที่น่าเสียดายมากแล้ว

ความพ่ายแพ้เพียงเป็นบทเรียน และเป็นประสบการณ์ หากปราศจากสิ่งเหล่านี้ มนุษยชาติคงมีชีวิตไม่ต่างกับลิงค่างม้าลาแล้ว

ความพ่ายแพ้ไม่ได้หมายความว่าเล่นเสียสิ้น

เรื่องที่พ่ายแพ้เพียงแต่ยังไม่พบกับความสำเร็จ ไม่ใช่เล่นเสียหมดสิ้น อย่างน้อยกำลังใจ สติปัญญาและความตั้งใจของท่านไม่ได้สูญเสียหมดสิ้น

เมื่อยังมีสิ่งเหล่านี้ สักวันหนึ่งขอเพียงเพิ่มความเพียร ความอดทนและความโชคดี ท่านจะชนะแล้ว

สักวันหนึ่งท่านจะเป็นผู้ชนะ

เล่นเสียมิใช่พ่ายแพ้

สมมติเช่นเล่นพนัน ท่านที่เล่นเสียอาจเป็นเพราะโชคไม่ดี หรืออาจเป็นเพราะไม่หนักแน่นพอ หาไม่ก็ไม่เลิกราอย่างทันการณ์

ผู้คนจำนวนมากเล่นพนัน พอเล่นเสียก็โทษฟ้าดำหนิติน บอกว่าตัวเองเคราะห์หามยามร้าย ทั้งตัดพ้อต่อว่า ตำหนิตัวเอง ท้อแท้ทอดอาลัย ระบายโทสะใส่ผู้คน ถึงกับฆ่าตัวตาย

นั่นผิดแล้ว

เล่นเสียไม่นับเป็นอย่างไร ต่อให้ท่านไม่รู้จักดีชั่ว ไม่รู้จักรุกถอย ถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัวก็ไม่นับเป็นอย่างไร

ขอเพียงท่านยังไม่ตาย ทุกประการสามารถตั้งต้นใหม่

ความตายไม่อาจแก้ปัญหาได้

...เมื่อไม่ชนะก็เลิกโดยเด็ดขาด

การเล่นเสียไม่แน่ว่าเป็นความโชคร้าย ท่านเสียพนัน ขอเพียงยอมทุ่มเทแรงกายแรงใจกับเรื่องอื่น ยังคงประสบความสำเร็จ

ที่ว่าแพ้ชนะเพียงเป็นเหตุและผล ตอนนี้ที่ท่านได้มา อาจเป็นสิ่งที่ท่านเสียไปเมื่อชาติปางก่อน หรืออาจเป็นสิ่งที่ท่านต้องสูญเสียในชาติหน้า ยิ่งได้มากอาจยิ่งเสียมาก ขณะเดียวกัน ยิ่งเสียมากอาจได้มากยิ่งกว่า

ดังนั้นเล่นเสียไม่น่าละอาย เล่นชนะไม่คารแก่การภาคภูมิ ทุกครั้งที่เล่นเสียต้องคับข้องใจ แท้ที่จริงนี่เป็นเรื่องปรกติทั่วไป ผู้คนล้วนเป็นเช่นนี้ ทุกครั้งที่เล่นชนะก็ไม่ต้องยินดี ที่ท่านเล่นชนะในวันนี้อาจเป็นหลุมพรางที่ล่อลวงให้ท่านเล่นเสียอย่างย่อยยับในวันพรุ่งนี้

ต่อให้เป็นการเติมพันครั้งใหญ่ก็นับเป็นเรื่องดี หากถือเป็นประสบการณ์อย่างหนึ่ง ยังมีเรื่องใดให้ความรู้สึกที่สมใจ สำหรับการตัดสินความร่ำรวยยากจนในชั่วพริบตากว่าการพนันอีก? มีแต่การเล่นชนะครั้งใหญ่กับเล่นเสียครั้งมโหฬาร จึงบันดาลให้ยอดฝีมือที่แท้จริงได้คิดและรู้ซึ้งถึงชีวิต

หากไม่เฉียดกรายนรกภูมิสักครั้ง ไหนเลยรู้สึกความทุกข์ยากของโลกหล้า?

หากจะเปรียบเทียบ คงมีแต่การต่อสู้พิสูจน์ฝีมือในยุทธจักรจึงเทียบเปรียบได้

หลังความเป็นกับความตายค่อยได้คิดปรุโปร่ง

เปรียบกับการลุ่มหลงต่อความงามและแสงสี ความมัวเมาในอบายมุขก็เช่นกัน หากคิดสำเร็จมรรคผล ไม่แน่ว่าต้องอยู่ในป่าเขาลำเนาไพร หากแต่ควรสัมผัสกับขุมนรกในแดนดินสักครั้ง

ดังนั้นการเล่นเสียไม่ถือเป็นความพ่ายแพ้

ที่เสียไปเพียงเป็นเงินทอง อย่าได้พลอยสูญเสียค่าความเป็นคนและจิตใจไปด้วย

นั่นออกจะไม่คู่ควรไป

...คนที่ไม่กลัวการเล่นเสีย และซ่องเสพกับความพ่ายแพ้ ตัวเองเป็นแม่ทัพมักพิชิตชัย เป็นคนที่ประสบความสำเร็จ

ความพ่ายแพ้เพียงแต่ยังไม่พบความสำเร็จ

อย่างนั้นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเล่า? ซีคงชั้งฮุ่ยเล่า?

ดอนนี้พวกมันต่างถูกต้อนเข้าสู่จุดอับ

ผู้ใดแพ้อย่างย่อยยับ? ผู้ใดพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย?

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองถอยร่นถึงข้างเตียง

ไม่มีทางถอยอีก

...หากล่าถอยอีก จะเหยียบใส่ร่างที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพิ่งได้รับการห้ามเลือดรักษาชีวิตเอาไว้ แต่ต่อให้เป็นมนุษย์เหล็ก เมื่อรับบาดเจ็บเช่นนี้ ต้องมีสภาพอ่อนแอ ไม่อาจรับการเหยียบย่ำได้

แต่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกลับกระทำเรื่องหนึ่ง

มันเลือกไสที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ห่มผ้าห่มเปื้อนเลือดเข้าหาปลายแส้

มันคิดใช้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้านทานเพลงแส้อันเกรี้ยวกราดดุร้าย

...พวกท่านบุกรุกเข้ามา ด้วยจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือคนผู้นี้

...อย่างนั้นดูว่าท่านกล้าหวดมันตายคาแส้หรือไม่?

...เมื่อหวดคนตาย เท่ากับช่วยคนไม่สำเร็จ ภารกิจพวกท่านถือว่าล้มเหลว

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองยื่นสองมือออก รั้งดึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขึ้น ยื่นเข้าหาปลายแส้ ดูว่าชีคงชั้งฮุ่ยจะจัดการอย่างไร?

ชีคงชั้งฮุ่ยคล้ายคิดไม่ถึงว่ามันจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ สภาวะแส้ชะงักค้างอยู่กลางอากาศวูบหนึ่ง เชื่องช้าลงวูบหนึ่ง

เชื่องช้านั้นเชื่องช้า แต่ไม่ได้หยุดชะงัก

เพียงเชื่องช้าวูบหนึ่ง ปลายแส้ยังม้วนใส่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ถึงกับไม่เสียดายกับการหวดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายคาแส้ มิหนำซ้ำบนใบหน้าชีคงชั้งฮุ่ยปรากฏรอยยิ้มแสยะที่สมมาดปรารถนาชนิดหนึ่ง

พริบตานั้น เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือฉุกคิดว่าผิดท่า

ดูท่าคำนวณผิดแล้ว

...คนผู้นี้บุกรุกเข้ามา หรือไม่ได้คิดช่วยคน?

แต่ได้คิดก็สายเกิน เห็นแน่ชัดว่าลำคอที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องถูกหวดแหลกเละ แต่แล้วศีรษะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเปลี่ยนเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง

ปลายแส้ม้วนพันใส่กระบี่เล่มหนึ่ง

กระบี่เป็นกระบี่เหล็ก

ชีคงชั้งฮุ่ยดวาดด้วยโทสะ รั้งดึงแส้อย่างสุดกำลัง

กระบี่อยู่ในมือเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเฮ่า

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับมีกำลังข้อกล้าแข็งหาได้ถูกชีคงชั้งฮุ่ยรั้งดึงขยับเขยื้อนไม่

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็กางมือแล้วหุบเข้าหากัน ปรากฏอาวุธลับสิบเจ็ดสิบแปดเล่มสาดซัดใส่ชีคงชั้งฮุ่ย

ชีคงชั้งฮุ่ยใช้แส้ทองปิดป้องหวดกระแทกอาวุธลับร่วงหล่น ยี่เ

มือหนึ่งยังยึดจับเส้ยาวหนังงูเหลือม คิดกระชากดึงเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเข้ามา

แต่ว่าอาวุธลับที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองซัดออก มิใช่อาวุธลับทั้งสิ้น

ในอาวุธลับเหล่านั้นนอกจากลูกบัวเหล็ก ลูกดอกเจ็ดแฉก หนามห้าบุปผา ตะปูทะลุกระดูกแล้วยังมีข้าวของอื่นอีก

ทั้งถุงเท้า รองเท้าแตะ ถึงกับยังมีตัวหนอนและปลา

เมื่อเป็นเช่นนี้ ปรากฏปลาเป็นและตัวหนอนเกาะอยู่บนแส้ทอง ไม่อาจสลัดหลุดได้

ชีคงชั้งฮุ่ยร้องเสียงพิกล ยามหงุดหวิดรำคาญ ถูกอาวุธลับหุ่มนิ่มซัดใส่ พริบตาที่เสียสมาธิ ก็ถูกอาวุธลับทั้งแข็งทั้งแหลมคมปักใส่ สร้างความเจ็บปวดไม่น้อย

จนใจที่ยามนั้นกอปวยเหินร่อนลงมา

กระโปรงสีแดงปิดคลุมลงยังศีรษะ

ชีคงชั้งฮุยหงายหน้าหลบเลี่ยง แต่ที่ข้อมือยังถูกเท้าของกอปวยเตะใส่ จนแส้ทองหลุดลอยจากมือ

อีกมือหนึ่งของมันยังรั้งดึงแส้ยาว เด็กรับใช้กระบี่เหล็กคล้ายไม่อาจทรงกายมั่น ถลาเข้าหามันอย่างเร่งร้อน

ชีคงชั้งฮุ่ยฉุกคิดว่าผิดท่า ขณะจะเตรียมตัวรับมือกับกระบี่เหล็กของเด็กน้อยนี้ เด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็ย่อร่างออก เตะออกเท้าหนึ่ง

อย่าได้เห็นว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเป็นเด็กน้อยอายุเยาว์ เท้านี้กลับเตะชีคงชั้งฮุยลอยลิ่วไป พอร่วงฟาดลง กลับกดกระแทกพื้นห้องยุบเป็นช่อง ตกวูบยังชั้นล่าง

ชีคงชั้งฮุ่ยย่อมไม่ทราบว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กแม้อายุยังเยาว์เพลงเท้ากลับเจนจัดยิ่ง ทั้งนี้เพราะอาจารย์ของมันเป็นหนึ่งในสี่มือปราบ

ซึ่งได้ชื่อว่ามีเพลงเท้าอันดับหนึ่ง...ดุยเมี่ยชุยเลียกเซียง

ซีคงชั้งฮุ่ยพอร่วงลงจากชั้นบน คืมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกที่ก่อความวุ่นวายอยู่ชั้นล่างล้วนบังเกิดความสิ้นหวัง

แม้แต่ "กำลังหลัก" ยังพลาดท่าเสียที ปฏิบัติการครั้งนี้คงล้มเหลวแล้ว

กอปวย เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองและกระบี่เหล็กพอผนึกกำลังขับไล่ซีคงชั้งฮุ่ยกับอูกัวและอูซัวะไป ก็มองดูศัตรูที่หลงเหลือคนหนึ่ง

พ่อบ้านซุนเอง

พวกมันทั้งสามคล้ายยังต่อยตีไม่สมอยาก รู้สึกคันไม้คันมือ หลังจากชนะแล้วคิดชนะอีก

แต่ดูจากท่าทีพ่อบ้านซุน คล้ายไม่มีความคิดรับศึก

มันเพียงแต่สังเกตการณ์

โดยเฉพาะสังเกตดูที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ซึ่งถูกเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกระชากดึงขึ้นมาเป็น "เป้าธนู" โดยละเอียด

เนื่องด้วยเกิดการเคลื่อนย้าย เป็นเหตุให้ผ้าห่มที่ห่อหุ้มใบหน้าร่างกายของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหลุดลุ่ยลงมาบางส่วน

ที่แล้วมาพ่อบ้านซุนไม่ได้ลงมือมาช่วยเหลือซีคงชั้งฮุ่ยและพวกทั้งสาม แต่มิใช่ไม่ได้ลงมือ

มันลงมือ

ทั้งลงมืออย่างรวดเร็ว

รวดเร็วจนคล้ายลงมือมาก่อน

มันไม่ได้ลงมือต่อกอปวย เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองและกระบี่เหล็ก หากแต่ลงมือต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ขณะที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเสนอตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินด้าน

สภาวะจู่โจมของซีคงชั้งฮุ่ย ส่วนเด็กรับใช้กระบี่เหล็กฉุดดึงแส้ยาวของซีคงชั้งฮุ่ยไว้ ด้านกอปวยก็เตะแส้ทองของซีคงชั้งฮุ่ยหลุดจากมือ พ่อบ้านซุนพลันพุ่งคว้าตัวถึงเบื้องหน้าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

มันยกมือตะกุยใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ตะกุยอย่างฉับพลันกะทันหัน

หากฝ่ามือนี้ตะกุยใส่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองใช่หลบรอดได้หรือไม่?

คำตอบคือเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองหารู้สึกตัวไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะลงมือ

ภายหลังเหตุการณ์ เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบอกว่าพ่อบ้านซุนจู่โจมกระบวนท่านี้ออก เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองค่อยทราบว่าพ่อบ้านซุนเคยลงมือขณะที่มันหารู้สึกตัวไม่

อย่างนั้นหากกระบวนท่าของพ่อบ้านซุนนี้จู่โจมใส่เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก เด็กรับใช้กระบี่เหล็กใช่ปิดป้องต้านรับได้หรือไม่?

คำตอบคือเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่ทราบว่าพ่อบ้านซุนพุ่งตัวเข้ามาเมื่อใด มาจากทิศทางใด

ซึ่งก็หมายความว่า มันเพียงเหลือบแลเห็นพ่อบ้านซุนยกมือตะกุยใส่ ก่อนหน้านี้หารู้สึกตัวไม่ว่าพ่อบ้านซุนพุ่งตัวเข้ามา

ดังนั้นหากกระบวนท่าของพ่อบ้านซุนนี้จู่โจมใส่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองหรือเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก ทั้งสองคงไม่มีปัญญาหลบรอดได้

เพียงแต่ขณะที่พ่อบ้านซุนพุ่งตัวเข้ามายื่นมือตะกุยใส่ ประจวบกับกอปวยลอยตัวขึ้น

มันมองจากที่สูงลงมือ พอดีเห็นความเคลื่อนไหวของพ่อบ้านซุน

แต่ว่าแลเห็นไม่ได้หมายความว่าขัดขวางได้

พริบตาที่กอปวยร่อนลงจัดการกับซีคงชั้งฮุ่ย ในใจกลับบังเกิดความรู้สึกแปลกประการหนึ่ง

มันรู้สึกขนลุกเกรียว

นกน้อยกอปวยอาศัยวิชาแพทย์ เพลงเท้าและวิชาตัวเบาได้รับการกล่าวขานในยุทธจักร

มันฝึกวิชาตัวเบาเพื่อเสริมสร้างกำลังขวัญ มีคนบอกว่าผู้ที่มีตัวเบาสูงเยี่ยมถนัดในการวิ่งหนี แสดงว่าเป็นคนขวัญอ่อน ซึ่งความจริงหากคิดฝึกยอดวิชาตัวเบา ต้องปีนป่ายกำแพงโลดแล่นบนชายคาตึก หากเป็นคนขวัญอ่อนไม่อาจฝึกปรือสำเร็จ

มันร่ำเรียนวิชาแพทย์ เพื่อเพิ่มความระมัดระวังตัว ควรทราบว่าการแตะตรวจชีพจร จ่ายยารักษาโรค ต้องมีความละเอียดรอบคอบจึงรักษาคนไข้ได้

มันฝึกเพลงเท้าเพื่อบ่มเพาะจิตใจให้เฉียบขาดอำมหิต เมื่ออยู่ในยุทธจักร หากขวัญอ่อนหาความกล้าไม่ได้ ขาดความเข้มแข็งเด็ดขาด ไหนเลยมีชีวิตรอดได้?

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันพอเห็นพ่อบ้านชุนพุ่งตัว ยื่นมือตะกุยออก มาตรว่าไม่ได้มุ่งเป้ามาที่มัน กลับบังเกิดความอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา

นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

มันก็บอกไม่ถูก

เพียงแต่มันมองจากเบื้องสูงลงมา สามารถเห็นผมเผ้าของพ่อบ้านชุน

ไม่ เป็นหนังศีรษะ

พ่อบ้านชุนศีรษะล้านแล้ว

มันเหลือบเห็นผมเผ้าอยู่ที่ข้างจอน บนศีรษะถึงเหนือหน้าผาก

เหลือแต่หนังศีรษะแถบใหญ่

บนศีระะมันปรากฏขวัญสองขวัญอย่างชัดเจน

บวกกับเส้นผมหรอมแหรมช้างจอน ดูไปคล้ายเป็นองคาพยพ

ีกหน้าหนึ่ง

เพียงนี้เท่านั้น

แต่ว่ากอปวยที่ขวัญกล้าใจละเอียดอ่อนพอเหลือบเห็นแวบหนึ่ง

เส้บบังเกิดความหวาดหวั่นโดยไม่ทราบสาเหตุ

จวบกระทั่งมันร่อนลงหาซีคงชั้งฮุ่ย ใช้ออกด้วยเพลงเท้าใต้

เาะโปรง ในใจยังครุ่นคิดไม่คลาย

...พ่อบ้านซุนที่แท้เป็นใคร?

...ไฉนสร้างความหวาดหวั่นแก่มัน?

หลังจากที่พวกมันผนึกกำลังกระแทกซีคงชั้งฮุ่ยร่วงลงจากชั้น

เน ในผู้คนทั้งสามมีแต่กอปวยที่ยังเคลือบแคลงสงสัย

แต่พ่อบ้านซุนแสดงว่าไม่คิดต่อยดี

มันเพียงขยับเคลื่อนไหว ยื่นมือตะกุยใส่ ถึงกับไม่ได้จู่โจมลง

ีก เพียงเลิกผ้าขนสัตว์ที่พันใบหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขึ้น จากนั้นก็หยุด

ีก

ดูจากรอยยิ้มของมัน คล้ายเป็นคนรักสันติผู้หนึ่ง

มันยืนอยู่ด้านข้างเพียงลำพัง คล้ายปลาที่ไม่เข้าร่วมฝูงตัวหนึ่ง

...กอปวยที่มองจากที่สูงลงมา กลับเห็นด้าโครงกระดูกของมัน

เกิดการบิดเบี้ยว รูปร่างเบ่งพองขึ้น แตกต่างไปจากเดิม

ยามนั้นซีคงชั้งฮุ่ยร่วงลงจากชั้นบนแล้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้มลงบนเตียง ผ้าห่มหมอนหนุนกระจายทั่ว

ฟื้เ

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก กอปวยแยก

ข้ายยืนหยัดเป็นรูปสามเส้าจับตาดูพ่อบ้านซุน

พ่อบ้านซุนกลับยิ้มอย่างเป็นมิตร โบกมือพลางเดินเข้ามาอย่างอ่อนน้อมพลางกล่าวว่า

"เราไม่ได้มาต่อยตี เพียงแต่มาสังเกตการณ์พวกท่านต่อยตีไป เราต้องไปก่อน"

มันเดินผ่านไปโดยไม่มีท่าทีประสงค์ร้ายแต่อย่างไร

เมื่อเดินผ่านข้างกายเด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังจับมือของอีกฝ่าย

พอเดินผ่านข้างตัวเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็ลูบศีรษะของอีกฝ่าย

ครั้นเดินเฉียดผ่านกอปวย ก็ตบไหล่ของอีกฝ่าย

จากนั้นมันค่อยตบไม้ตบมือ กล่าวคำพูดแปลกประหลาดออกมาคำหนึ่งว่า

"เลือดกำเดาไหล..."

ความเคลื่อนไหวที่จับมือถือแขน ตบหลังลูบไหล่หรือลูบศีรษะเด็ก ล้วนปรกติธรรมดายิ่ง

แต่ในเวลาเช่นนี้มันแสดงท่าทีเช่นนี้ต่อกอปวยและเด็กรับใช้ทั้งสอง กลับไม่ปรกติธรรมดา

ทั้งนี้เพราะทั้งสองฝ่ายอยู่ในสภาพเผชิญหน้า

ด้วยความดื่นตัวของกอป้วยกกับเด็กรับใช้ทั้งสอง ไม่มีเหตุผลที่ปล่อยให้พ่อบ้านซุนสัมผัสถูกพวกมัน

พวกมันสามารถถลันหลบ หรือว่าตอบโต้เตะพ่อบ้านซุนออกจากห้อง

แต่พวกมันไม่ได้ทำเช่นนี้

เหตุผลมีเพียงหนึ่งเดียว...

พวกมันไม่ทันมีปฏิกิริยาใด พ่อป้านซุนก็จับมือลูบศีรษะ และ

ตบไหล่พวกมัน จากนั้นล่าถอยไป

พ่อบ้านซุนแสดงว่าไม่มีความประสงค์ร้าย ดังนั้นไม่ได้แฝงกำลังภายในแต่อย่างใด

การจับมือ ลูบศีรษะและตบไหล่ของมัน เท่ากับตอกย้ำความเคลือบแคลงสงสัยที่มีอยู่ก่อนของกอปวย

คนที่เบื้องหน้านับเป็นปริศนาประการหนึ่ง มันคล้ายงูพิษตัวหนึ่ง และคล้ายเป็นทวนที่มีงูพิษพันโดยรอบเล่มหนึ่ง สามารถอ่อนได้แข็งได้ บัดเดี๋ยวคล้ายไม้ที่เปื่อยผุ บัดเดี๋ยวพุ่งฉกจู่โจม

สรุปแล้วคือน่ากลัว

พ่อบ้านซุนดูไปคล้ายปลาที่เหงาหงอยตัวหนึ่ง แต่มันเพิ่งแตะสัมผัสกับผู้ที่สู้ขนะทั้งสามคน

มิหนำซ้ำหลังจากที่มันกล่าวคำ เลือดกำเดาไหลออกมา ร้านอาหารที่ชั้นล่างของแวดวงลาภยศพลันเกิดเรื่องประหลาดขึ้น

มีแขกเหรื่อโต๊ะหนึ่งดื่มน้ำชา รับประทานซาละเปาจนอิ่มหนำกำลังแทะเม็ดแตงโม คีมคีบอาทิตย์เจ็กโง่วและพวกก่อกวนหาเรื่อง พวกมันก็จับตาดู ยังไม่ลุกจากไป

แต่หลังจากที่ชั้นบนบังเกิดเสียง "เลือดกำเดาไหล..." ดังลอดลงมา แขกเหรื่อที่โต๊ะนี้สามคนพากันผุดลุกขึ้น ชำระเงินอย่างรีบร้อนยกมืออุดจมูกจากไป

ไม่เพียงแขกเหรื่อที่โต๊ะนี้เท่านั้น ยังมีคนแต่งกายเช่นพ่อค้าวาณิชผู้หนึ่ง นั่งสนทนากับขาประจำของแวดวงลาภยศ พอฟังคำ "เลือดกำเดาไหล" ก็ผุดลุกขึ้น บอกว่ากัดถูกริมฝีปากรีบผละจากไป

ยังมีอีกโต๊ะหนึ่ง ความจริงดื่มสุราเล่นทายนิ้วมือ พอได้ยินคำ "เลือดกำเดาไหล..." หนึ่งในจำนวนนั้นรีบผุดลุกขึ้น อ้างว่ามีเลือดออกจากไรฟัน ขอตัวจากไป

หลังจากนั้นแชกเหรื่อที่โต๊ะอื่น ทั้งบุรุษและสตรี บ้างบอกว่าเลือดกำเดาไหล บ้างบอกว่ากัดถูกแผลในปาก พากันผละจากไปจนหลงเหลือแชกเหรื่อเพียงสองส่วน

เม่งเจี่ยงลี่หน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"ดูท่าพวกมันยังไม่ได้ลงมือจริงๆ ไม่เช่นนั้นพวกเราประเมินพวกมันต่ำทรามไป"

ซึ่งความจริง หลังจากที่มันช่วยเด็กรับใช้ทั้งสองประคองที่เจ็บแห่งแผ่นดินเข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้า ก็พบเห็นอาคันตุกะไม่รับเชิญไม่น้อยเข้าสู่แวดวงลาภยศ

มันทราบว่าเด็กรับใช้ทั้งสองแม้อายุเยาว์แต่มีฝีมือมิใช่ชั่ว อย่าว่าแต่ยังมีกอปวยที่คร่ำโลกอยู่ด้วย จึงล่าถอยออกจากห้องพักหมายเลขสิบเก้า เลี้ยวเข้าห้องฝั่งตรงข้าม หยุดแวะครู่หนึ่ง ค่อยลงมายังชั้นล่าง ประจวบกับฮื่อโกวเนี้ยใกล้แตกหักกับคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกทั้งสาม

แต่ฮื่อโกวเนี้ยแทบไม่ต้องให้มันกับฮ่อเชียช่วยเหลือ ก็ชัดเชิมสตรีสามเล่มแฝงอยู่ในควันหอมฝันละเมอ พิชิตคีมคีบอาทิตย์ สากไม้สนธยากับทวนเรืองแสงโดยราบคาบ

แต่แล้วที่ชั้นบนบังเกิดเสียงร้อง "เลือดกำเดาไหล..." ในผู้มาดื่มกินที่ชั้นล่าง มีบุคคลต้องสงสัยมากหลายถอนตัวออกไป แสดงว่าปฏิบัติการของฝ่ายตรงข้ามครั้งนี้ ทุ่มเทกำลังมากกว่าที่คาดคิดไว้

...แต่พวกมันไม่ทันเคลื่อนไหว ก็ถอนกำลังจากไป

ประการนี้เพิ่มความสงสัยแก่ผู้คน แต่เม่งเจี่ยงลี่กลับคาดการณ์ได้หลายส่วน และเพิ่มความกดดันอีกหลายส่วน อย่าว่าแต่ภายในร้านยังมีบุคคลที่ความเป็นมาไม่กระจ่าง ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหายรั้งอยู่

ทางด้านฉาบจันทร์ฉายหลีเม้งได้แต่ประคับประคองคีมคีบอาทิตย์ ะพวกทั้งสามที่ถูกเข็มปักใส่ล่าถอยไป ก่อนจากไปกล่าวว่า

"นางปิศาจ พวกเราจะมาหาเจ้าอีก"

พวกมันล่าถอยอย่างทุลักทุเล แต่แสดงว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่พอได้ยินคำ "เลือดกำเดาไหล" ก็ล่าถอยจากไป

ชีคงชั้งฮุ่ยและอูกัว อูซัวะก็ดิ้นรนลุกขึ้น สีหน้าเปี่ยมแววเจ็บปวด ดวงตาทอแววอาฆาต กลับได้ยินเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองชะโงกศีรษะออกจากห้องพักชั้นบน ส่งเสียงร้องว่า

"ท่านเทพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นท่านเทพเจ้า"

ที่แท้ชีคงชั้งฮุ่ยฉายาเทพเจ้าเปิดปิด มีชื่อเสียงไม่น้อย ยามเข้ากลับมีสภาพทุลักทุเล เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพานร่ำร้องออกมา ทำให้ชีคงชั้งฮุ่ยบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

พวกมันทั้งสามประคับประคองกันออกไป กลับได้ยินย่อเชียตวาดว่า

"หยุดไว้"

ชีคงชั้งฮุ่ยและพวกทั้งสามชะงักเท้าลง มีสีหน้ากระอักกระอ่วน

...พวกมันล้วนรับบาดเจ็บ หากคนของแวดวงลาภยศคิดรั้งตัวพวกมันไว้ เกรงว่าไปไม่ได้แล้ว

จากนั้นพวกมันพบว่า ย่อเชียไม่ได้เรียกรั้งพวกมัน หากทว่าเป็นชายฉกรรจ์แต่งกายเรียบร้อย ลักษณะท่าทางน่าประทับใจผู้หนึ่งแวยโอกาสเดินขึ้นบันได อีกเพียงสามชั้นจะถึงชั้นบนแล้ว

คนผู้นั้นพอถูกตวาดเรียกรั้ง ก็ไม่แตกตื่นลนลาน เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ หมุนตัวมากล่าวว่า

"ท่านเรียกเรา?"

ย่อเชียตวาดว่า
"ผู้ใดให้ท่านขึ้นไป?"
คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า
"เราพักอยู่ห้องชั้นบน"
ย่อเชียส่งเสียงดังอ้อ หัวปลากลอกตาแล้วกล่าว
"ขอถามเป็นห้องพักหมายเลขเท่าใด?"
คนผู้นั้นขบคิดเล็กน้อย ค่อยตอบว่า "สิบเจ็ด" หัวปลากล่าว

"ที่แท้เป็นห้องหมายเลขสิบเจ็ด เป็นห้องอยู่ตรงข้ามกับห้องหมายเลขสิบเก้าแล้ว"
คนผู้นั้นรับคำ หัวปลายิ้มพลางกล่าวว่า
"น่าเสียดายห้องตรงข้ามกับห้องหมายเลขสิบเก้ามิใช่สิบเจ็ดหากแต่เป็นสิบแปด"
คนผู้นั้นยิ้มไม่ออกแล้ว อึ้งไปวูบจึงกล่าว
"น้องเราร้ายกาจยิ่ง เราความจริงคิดขึ้นไปเยี่ยมสหาย"
หัวปลาถาม
"สหายท่านพักอยู่ห้องหมายเลขเท่าใด?"
"สิบเก้า"
ย่อเชียกล่าวถามว่า
"สหายท่านแซ่ใด?"
"คล้ายกับ...แซ่บุ้น"
ย่อเชียกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า
"ผู้แซ่บุ้นนั้นแม้เป็นสหายท่าน แต่กลับเป็นผู้ต้องหาของเรา"
คนผู้นั้นกล่าวว่า
"ซึ่งความจริง เราเพียงต้องการพบหน้ามัน กล่าวมาจาไม่กี่คำ

มันติดค้างสิ่งของเราบางอย่าง"

เม่งเจี่ยงลี่ถามบ้างว่า

"มันติดค้างสิ่งของใด? สำคัญนักหรือ?"

คนผู้นั้นตอบว่า

"มิใช่ของมีค่าอันใด...เพียงเป็นหนี้บัญชีของตระกูลเท่านั้น"

ฮ่อเชียทวนคำ "ตระกูล?" ดวงตากระจ่างจ้าดุจคบเพลิง กล่าวว่า

"หากทุกคนล้วนบอกว่าเป็นสหายมัน คิดกล่าววาจากับมันสักหลายคำ สะสางบัญชีสักครา คงวุ่นวายมากแล้ว"

คนผู้นั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรากับมันจะอย่างไรมีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา ขอให้ผ่อนผันเป็นพิเศษ"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าท่านกับมันเพียงเป็นสหายหรอกหรือ? นั่นเป็นความสัมพันธ์ธรรมดา ทั่วทั้งสี่ทะเลล้วนเป็นสหายกัน"

คนผู้นั้นยังไม่ยอมละทิ้ง

มันเป็นบุคคลที่ไม่ยอมละทิ้งโดยง่ายดาย ยามนั้นกล่าวว่า

"นอกจากนี้พวกเรายังมีความสัมพันธ์อีกขั้นหนึ่ง"

"ความสัมพันธ์อันใด?"

"ความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง"

"พี่น้องเยียงไร?"

"พี่น้องต่างมารดากัน"

เม่งเจี่ยงลี่กับฮ่อเชียสบตากันวูบหนึ่ง พากันกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเป็นนักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่นแล้ว?"

คนผู้นั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำเล่าลือในยุทธจักรไม่พึงเชื่อถือ เราไม่มีความสามารถในการ

ป้องกันตัว ไหนเลยมีเรียวแรงฆ่าคน?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีชื่อจริงว่าบุ้นเซาะไง้มันเป็นพี่น้องของเรา จริงๆ ขอให้ผ่อนผันสักครา"

เม่งเจี่ยงลี่พอฟัง ก็กวาดตาไปยังร้านอาหารที่ชั้นล่าง พบว่ามีแขกเหรื่ออีกสิบเจ็ดโต๊ะจำนวนสามสิบสองคนยังไม่จากไป

แขกเหรื่อเหล่านี้มีทั้งบุรุษสตรี ทั้งชราฉกรรจ์ ยังมีผู้รับใช้และโกวเนี้ยที่มาหากินในที่นี้ ซึ่งขึ้นตรงต่อฮื้อโกวเนี้ย

แขกเหรื่อส่วนใหญ่เป็นขาประจำที่คุ้นเคย คงเหลือแขกเหรื่อที่แปลกหน้าอยู่สามโต๊ะ

สามโต๊ะจำนวนสิบเอ็ดคน

เม่งเจี่ยงลี่เป็นเถ้าแก่ของที่นี้ เปลือกนอกของมันคล้าย "คนใจดี" แท้ที่จริงละเอียดรอบคอบยิ่ง

...อาจบางทีเป็นเพราะมันละเอียดรอบคอบจึงสามารถเป็น "เถ้าแก่" ในแวดวงที่ถือประโยชน์และสภาพความเป็นจริงเป็นที่ตั้ง

มันไล่เลียงออกว่า บุ้นซุ้ยฮั่นผู้นี้มาจากโต๊ะใด

ที่โต๊ะนั้นยังมีผู้คนสี่คน

คนทั้งสี่นั่งอย่างเชื่องโข

...ไม่ ในคนทั้งสี่มีอยู่สามคนนั่งวางอำนาจ มีเพียงชายชราที่ทั้งผอมซูบ ทั้งชราภาพผู้หนึ่งนั่งร่วมโต๊ะอย่างหงอยเหงาซึมเซา

ซึ่งความจริง คนผู้หนึ่งอายุสูงวัย ร่างกายเสื่อมโทรม ย่อมไม่มีชีวิตชีวา บนเวทีแห่งชีวิตไม่ถึงรอบมันรับบทเป็นตัวเอก ได้แต่หลบซ่อนในมุมมืด รอให้ดับสูญสิ้นไป

...หากในหน่วยงานที่คึกคักกระปรี้กระเปร่า ปล่อยให้ชายชราผู้หนึ่งเป็นผู้กุมบังเหียน นับว่าฝืนกับหลักธรรมชาติ เป็นปรากฏการณ์

ที่ผิดปรกติแล้ว

เม่งเจี่ยงลี่สำรวจดูผู้คนที่โต๊ะนั้นทั้งสี่แวบหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ผู้ที่ร่วมทางมากับท่านเล่า? ใช่คิดขึ้นไปด้วยหรือไม่?"

บุ้นซุ้ยฮั่นย้อนถามว่า

"กระทำได้หรือ?"

เม่งเจี่ยงลี่หยีตาลงกล่าวว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

ที่มันถามคือฮ่อเชีย

ฮ่อเชียกล่าวกับบุ้นซุ้ยฮั่นว่า

"เรามีเรื่องสามประการคิดบอกต่อท่าน"

บุ้นซุ้ยฮั่นยังยืนอยู่บนบันได ทั้งไม่ขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง และไม่ลงมาอีกขั้นหนึ่ง กล่าวว่า

"เราล้างหูรอรับฟัง"

ฮ่อเชียกล่าวอย่างชัดเจนว่า

"หนึ่งนั้นที่เจ๊ดแห่งแผ่นดินเป็นผู้ต้องหา เราได้รับคำสั่งให้เฝ้าดูแล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตไปเยี่ยมมัน หรือช่วยเหลือมัน. สอง ท่านก็เป็นผู้ต้องหาฆ่าคนตาย เป็นบุคคลที่ทางการต้องการตัว สาม พวกพ้องที่มากับท่านเป็นตนเลวชาติของดีกอสนีบาต นามสุ้ยทุก สุ้ยอ้าว และสุ้ยเจ่ก ก่อนที่พวกมันจะเข้าสังกัดดีกหกทุนครึ่ง เคยขายวิธีการจัดสร้างดินระเบิดให้แก่ทหารได้กิม เป็นเหตุให้ทหารซ้องถูกระเบิดเสียชีวิต เราคิดกำจัดโจรชายชาติเหล่านี้ตั้งแต่แรก"

บุ้นซุ้ยฮั่นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"อย่างนั้นพวกท่านไยไม่จับตัวคนเหล่านั้นไปดำเนินคดี?"

ฮ่อเชียกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เรากำลังรอคอยอาจารย์ใหญ่ของพวกมัน ฉายาเจ้าสังหาร

สุ้ยโหว มันกับจอมวางเพลิงสุ้ยหยูเป็นคนทำการใหญ่ เรามุ่งเป้าไปยังตัวการร้าย ไม่คิดจัดการกับผู้น้อย"

"ตอนนี้เล่า?"

"ตอนนี้ย่อมแตกต่างไป"

"แตกต่างอย่างไร?"

"ตอนนี้พวกมันเมื่อเข้ามายังแวดวงของเรา เราย่อมต้องจัดการกับโจรชั่วช้า ขจัดภัยให้แก่ราษฎร"

บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มอย่างไม่เป็นปรกติ กล่าวว่า

"การค้าไม่สำเร็จน้ำใจคงอยู่ พวกท่านเมื่อไม่อนุญาตเราขึ้นไปเยี่ยมผู้ค้องหา อย่างน้อยสมควรเว้นทางถอยให้แก่เรา ยินยอมให้เราจากไป"

ฮ่อเชียกลับคิดไม่ถึงว่าบุ้นซุ้ยฮั่นมิเพียงไม่ยืนกราน ทั้งยังหวานอมขมกลืน

บุ้นซุ้ยฮั่นใช้น้ำเสียงที่แทบวิงวอนกล่าวว่า

"พวกเราเพียงแวะเวียนมา ทั้งไม่ได้ลงมือ และไม่ได้กระทำความผิด ถึงกับไม่สร้างความเสียหายแก่สถานที่ ขอให้ถือว่าพวกเราไม่เคยแวะมาก่อน ได้หรือไม่?"

มันพออ้อนวอนเช่นนี้ ฮ่อเชียกลับไม่ทราบสมควรจัดการอย่างไร

ควรลงมืออย่างเฉียบขาด หรือปล่อยปละละเว้นพวกมันสักคราพริบตานั้นฮ่อเชียซึ่งจัดการกับคนชั่วช้าโดยที่ไม่มีอ่อน กลับรีรอลังเลขึ้นมา

บุ้นซุ้ยฮั่นก็เดินลงจากบันไดทีละก้าว

มันทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งยิ้มประจบ คล้ายเป็นความหมายว่า...อภัยละเว้นพวกเราสักครั้ง ได้หรือไม่?

มันพอล่าถอย คนที่นั่งประจำโต๊ะอย่างเขื่องโขทั้งสามพากันผุดลุกขึ้น

พวกมันแยกย้ายหยิบฉวยห่อผ้า ถุงกระเป๋าที่พกติดตัวมา คล้ายตระเตรียมจากไป

คนทั้งสามนี้หนึ่งสวมชุดดำ หนึ่งสวมชุดขาว หนึ่งสวมชุดแดง ล้วนเป็นเสื้อผ้าสีสดยิ่ง

...ที่นี้มีมือดีคับคั่ง รักษาการณ์อย่างแข็งขัน ไม่ไปดอนนี้จะรอถึงเวลาใด?

ดังนั้นฮ่อเชียใจอ่อนลงบ้าง

คนอยู่ในยุทธจักร สมควรไว้หน้าบ้าง ความจริงไม่มีความแค้นลึกล้ำ ไยต้องบีบคั้นผู้คนเกินไป

กาลก่อนมันเป็นเจ้าหน้าที่มือปราบ จากนั้นพบว่าไม่สามารถต่อสู้ช่วงชิงความยุติธรรมให้แก่ผู้คน หากแต่ถูกจำกัดในทุกวิถีทาง บางครั้งกลับกลายเป็นช่วยกระพือความชั่วร้าย จึงลาออกจากตำแหน่ง เข้าร่วมกับแวดวงลาภยศ

ตอนแรกแวดวงลาภยศไม่ได้ขึ้นตรงต่อหอลมพิรุณโปรย และไม่สวามิภักดิ์ต่อดึกหกหุนครึ่ง เนื่องจากอุนลักชี้มีมนุษยสัมพันธ์อันดี บวกกับวางตัวอย่างเหมาะสม ดังนั้นได้รับการสนับสนุนจากคนของกรมเมืองเหล่านักสู้ผู้กล้าและสตรีในแดนโลกีย์ จวบกระทั่งเฮ้งเชี่ยวเจียะจัดตั้งเจดีย์งวงช้าง ประจันหน้ากับหอลมพิรุณโปรยที่ถูกแปะโป้วปวยยึดครองความไม่ถือเนื้อถือตัว และสนิทสนมต่อทุกชนชั้นของเฮ้งเชี่ยวเจียะ เป็นที่ยอมรับของคนในแวดวงลาภยศ จวบกระทั่งเฮ้งเชี่ยวเจียะหลบหนีออกจากนครหลวง เช็กเสียวเชียงรักษาการแทน ความสัมพันธ์ส่วนนี้ยังไม่เปลี่ยนแปลง

ฮ่อเชียเข้าสังกัดแวดวงลาภยศ กลับมีโอกาสแสดงฝีมืออย่าง

เดิมที

แต่ว่าหัวใจผู้คนทำจากเลือดเนื้อ
มันไม่คิดข่มเหงคน และไม่ยินยอมให้ผู้ใดข่มเหง
...ผู้ใดกล้า "ข่มเหง" มัน มันจะ "ข่มเหง" ตอบ
แต่ตอนนี้บุ้นซุ้ยฮั่นและคนของตระกูลสุ้ยทั้งสามหาได้เป็นเช่นนี้ไม่

พวกมันเพียงร้องขอขึ้นไปชั้นบน เมื่อถูกปฏิเสธ พวกมันเพียงคิดล่าถอยไป

...อย่างนั้นไม่สะดวกกับการพิฆาตเช่นฆ่าถึงที่สุด
ขณะที่ฮ่อเชียลังเลยากตกลงใจ พลันได้ยินเม่งเจี่ยงลี่ร้องเตือน

"ระวัง"

ฮ่อเชียเงยหน้าขึ้น เห็นบุ้นซุ้ยฮั่นเดินลงมาหลายก้าว พลันกระทืบเท้าคราหนึ่ง ลอยตัวขึ้นไปดุจวิหคตัวมหึมา
มันเคลื่อนไหวรวดเร็วยิ่ง
และกะทันหันยิ่ง
ฮ่อเชียต่ำคำ "เด็กน้อยเล่นลวดลาย" ขณะจะสกัดขัดขวาง เพิ่งขยับเคลื่อนไหว ก็ถูกผู้คนสกัดกั้นไว้
ผู้ที่สกัดกั้นมันเป็นหนึ่งในสามชายฉกรรจ์ที่วางก้ามเชื่องโชนั้น
มันสวมชุดแดงบาดตา
คนผู้นี้พลันแก้ห่อผ้า ดึงแส้ยาวออกมาเส้นหนึ่ง
แส้ยาวที่ผูกเดือยไปด้วยพวงประทัดเส้นหนึ่ง
มันหวดแส้ประทัดลงยังศีรษะฮ่อเชียอย่างหักโหม มิหนำซ้ำพวงประทัดบนแส้คล้ายกับจะแตกระเบิดได้ทุกเมื่อ
ฮ่อเชียไม่เคยเผชิญอาวุธเช่นนี้มาก่อน

มันได้แต่ถลันหลบ คิดศึกษาอาวุธประหลาดชนิดนี้ให้ถ่องแท้แล้วค่อยลงมือตอบโต้

ดังนั้นพอประมือ ย่อเชียจึงถูกสะกดเอาไว้

ซึ่งความจริง สภาวะจู่โจมของคนชุดแดงมิใช่ปราศจากช่องโหว่ทั้งมิใช่ไม่อาจตีโต้ หากแต่อาวุธของมันแปลกประหลาดเกินไป พอกระทบคล้ายจะกิดการระเบิด สร้างความกริ่งเกรงแก่ผู้คน

ผ่านไปสามกระบวนท่า ย่อเชียกลับถูกรุกไล่จนแทบออกพ้นจากประตูใหญ่

ทางด้านหัวปลา หางปลาและเหล่าผู้รับใช้เห็นเกิดการต่อสู้ขึ้นก็ปิดประตูลงกลอน เว้นช่องเล็กๆ ให้ผู้คนเข้าออก ตระเตรียม "ปิดประตูตีสุนัข" สะดวกกับการจับตะพาบในไห

แต่อาตันตุกะไม่รับเชิญคล้ายไม่มีความคิดจากไกล กลับบุกตุกตามย่อเชียแทบออกนอกประตู

ยามนั้นย่อเชียค่อยค่อยหมัดออก

อีตใจเตียวค่อยออกเจ็ดหมัด

เป็นหมัดดาวบินเจ็ดแดงชาด

หมัดเจ็ดแดงชาดพอใช้ออก ต้องค่อยดิดต่อกันเจ็ดหมัด ค่อยหยุดยั้งวูบหนึ่ง หลังจากนั้นจึงค่อยอีกเจ็ดหมัด กลายเป็นหมัดจอกกินเจ็ดราตรี

เจ็ดหมัดนี้พอค่อยออก ฝ่ายตรงข้ามยังไม่ล้มลง แต่ย่อเชียไม่ว่ากอบกู้สถานการณ์กลับคืนมา

คนชุดแดงที่สามารถรับเพลงหมัดเลขเจ็ดทั้งสองชุดของย่อเชียเหตุผลมีเพียงหนึ่งเดียว

มันแซ่สุ้ยนามเจ่ก (หนึ่ง)

...มันอาดอ้างตัวเองว่าเป็นหนึ่งไม่มีสอง

มันคิดโบยบินคราเดียวขึ้นฟ้า กระทำการคราเดียวให้ระบือลือลั่น

หลังจากนั้นตีกอสนีบาดค่อยปรากฏสุ้ยหนอ (สอง) ขึ้น

การผุดขึ้นของสุ้ยหนอ ค่อยทอนความโอหังของสุ้ยเจ่กลงบ้าง

แต่ไม่ว่าอย่างไร สุ้ยเจ่กนับเป็นขุนพลชั้นแนวหน้าของตีกอสนีบาดแดนกังหนำ

น่าเสียดายที่ตอนนี้มันเผชิญกับฮ่อเชีย

ฮ่อเชียต่อยหมัดชุดแรกออก ตรึงสถานการณ์เอาไว้ พอใช้หมัดชุดที่สอง ก็รุกไล่สุ้ยเจ่กถึงมุมบันได

เพียงแต่อาคันตุกะไม่รับเชิญที่ลงมือ ไม่เพียงสุ้ยเจ่กคนเดียว

ได้ยินฮื้อโกวเนี้ยร้องเตือนคำ "ระวัง" เห็นคนของตระกูลสุ้ยอีกสองคน คือสุ้ยทุกกับสุ้ยอ้าวแยกย้ายเป็นซ้ายขวา กลุ้มรุมใส่ฮ่อเชีย

สำหรับกับสุ้ยทุกสุ้ยอ้าว ถือการฆ่าคนชับไล่ศัตรู เป็นเรื่องปรกติธรรมดาเช่นยิงนกตกปลา

สุ้ยทุกมือถือตะปูและสิ่ว สุ้ยอ้าวแบกยกกระบอกทองเหลืองแยกย้ายถล่มใส่ฮ่อเชีย

พวกมันคิดยิงถล่มฮ่อเชีย

คิดสกัดฮ่อเชียให้แหลกเละ

...ปัญหาอยู่ที่ฮ่อเชียมิใช่ก้อนหิน

...หากมันเป็นก้อนหิน ก็เป็นหินเหล็กไฟ

ก่อนที่สุ้ยอ้าวจะยิงถล่มใส่มัน มันชิงเตะเท้าออก

เพลงเท้าของมันบัดเดี๋ยวเชื่องช้าบัดเดี๋ยวเร่งร้อน

อีดใจเดียวเตะออกเจ็ดเท้า

ตามด้วยหนึ่งเท้า

สุ้ยอ้าวที่แบกกระบอกทองเหลือง ไม่ทัน "เล็ง" เป้าไปที่มัน

มันก็เตะออกเจ็ดเท้าเร็วหนึ่งเท้าเชื่องช้า เตะจนฝ่ายตรงข้ามโอนเอนไปมา

ไม่เพียงเพลงเท้า
ยังมีเพลงฝ่ามือ
ตามติดด้วยพลังหมัด

ฮ่อเชียสามารถแบ่งจิตใจเป็นหลายทาง ทั้งต่อยหมัด ใช้ฝ่ามือและเตะเท้าออก

ทุกหมัดต่อยสังหาร
ทุกฝ่ามือปลิดวิญญาณ
ทุกเท้าหมายเอาชีวิต

มันอาศัยหนึ่งต่อสู้สาม ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญชณะที่ต่อสู้ คนคล้ายฮ้วยแช* ตวงหนึ่ง หมัดคล้ายสายฟ้า ฝ่ามือคล้ายหินเหล็กไฟ เท้ายิ่งเป็นประกายไฟสายฟ้า

มันกระทั่งใช้วิชาฝีมือยังขาดความอดทน กระบวนท่ามุทะลุดุดัน เปี่ยมอำนาจการทำลาย

ฮ่อเชียต่อสู้ด้วยความโกรธเกรี้ยว
แต่ผู้ที่โกรธเคืองยิ่งกว่าคือเม่งเจี่ยงลี่
เถ้าแก่เม่งมิใช่คนที่มีโทสะได้โดยง่าย

เนื่องจากมันเป็นสหายกับฮ่อเชีย ดังนั้น ชาวยุทธจักรคาดเดาว่า ฮ่อเชียมีอารมณ์หุนหันวู่วาม ขาดความอดทนไม่ว่าปะทะอันใดล้วนบังเกิดประกายไฟ ส่วนเถ้าแก่เม่งมีอารมณ์ดี น้อยครั้งจะบันดาลโทสะ ทุกเรื่องราวสามารถหารือกัน บุคคลเช่นมันต่อให้จุดประทัดบนศีรษะก็

---

* ฮ้วยแชแปลได้สองความหมาย คือประกายไฟกับดาวอังคาร ในที่นี้ต้องการสื่อความหมายเป็นดาวอังคาร

ไม่เกิดประกายไฟขึ้น

แต่ตอนนี้มันยังบันดาลโทสะ

เม่งเจี่ยงลี่ดูออกว่า คนร่วมโต๊ะกับบุ้นซุ้ยฮั่นทั้งสี่ สมควรเป็นคนของตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ย ที่ตึกหกหุนครึ่งเชื้อเชิญมา เกรงว่าไม่ยอมเลิกราโดยง่ายดาย

แต่ว่ามันยังจับตาดูผู้คนอีกโต๊ะหนึ่ง

ที่โต๊ะนั้นก็มีผู้คนสี่คน

คนทั้งสี่ไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด แต่เม่งเจี่ยงลี่ที่มากประสบการณ์เห็นว่าพวกมันน่าสงสัยที่สุด น่ากลัวที่สุด

พวกมันแม้ไม่มีความเคลื่อนไหว กลับมีท่าทีผิดปรกติ

ท่าทีที่ผิดปรกติของพวกมันคือไม่มีความเคลื่อนไหว

เพียงสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ที่น่ากลัวอยู่ที่นี้เอง

แม้แต่เม่งเจี่ยงลี่ก็ไม่ทันสังเกตว่าพวกมันเข้าสู่แวดวงลาภยศเมื่อใด และนั่งลงอย่างไรหลังจากที่นั่งโต๊ะ คล้ายไม่ดื่มไม่กินถึงกับคล้ายไม่ได้สนทนากัน

คนหนึ่งพอเข้ามาก็ฟุบกับโต๊ะ คล้ายหลับสัปหงก

มันรักษาท่วงท่านี้ไม่เปลี่ยนแปลง ภายในร้านเกิดเรื่องราวใหญ่โตเพียงนี้ มันกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น

ยังมีอีกสองคน คนหนึ่งสูงใหญ่น่าเกรงขาม คนหนึ่งสุภาพเรียบร้อย

หากคนที่สูงใหญ่เชิดหน้ายืดอก คงสะท้อนความฮึกหาญอย่างเปี่ยมล้น

ชายหนุ่มที่สุภาพหากยิ้มออกมา คงน่าดูยิ่ง หากว่าเอ่ยปากคาดว่าเจรจาน่าประทับใจ

แต่คนทั้งสองมีความเหมือนประการหนึ่ง

นั่นคือไม่มีชีวิตชีวา

ผู้ที่มีชีวิตชีวามีเพียงหนึ่งเดียว

มันไม่เพียงมีชีวิตชีวา ในดวงตาแทบปรากฏประกายไฟพวยพุ่ง หัวใจแทบแตกปะทุเป็นดอกไม้เงินบนต้นไม้อัคคี

แต่คนผู้นี้อายุยังเยาว์ มาตรว่ามันร่างล่ำสันสูงใหญ่ แต่ขอเพียงสังเกตรูปใบหน้าองคาพยพ ผิวพรรณ ตลอดจนลักษณะท่าทาง เป็นที่แน่ใจว่ามันอายุยังเยาว์

...มิเพียงอายุยังเยาว์ ถึงกับเยาว์วัยยิ่ง ถึงกับกล่าาได้ว่ามันเพียงเป็นเด็ก

อาจบางทีในโลกมีเพียงเด็กที่บริสุทธิ์ จึงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ และกระตือรือร้นต่อเรื่องราวในโลก

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เม่งเจี่ยงลี่กลับมุ่งความสนใจมายังผู้คนที่โต๊ะนี้

นี่ทำให้มันประหวัดนึกถึงคนผู้หนึ่งและเรื่องหลายประการ

ทั้งทำให้มันนึกโยงถึงเรื่องประการหนึ่ง และผู้คนหลายคน

...คนที่เบื้องหน้าเป็นคนเหล่านั้นหรือ?

ดูเหมือนไม่คล้าย

...อย่างนั้นเรื่องที่จะเกิดขึ้น เป็นเรื่องราวที่สะท้อนยุทธจักรเหล่านั้นหรือ?

สมควรไม่ใช่

หวังว่าไม่ใช่

เม่งเจี่ยงลี่ที่ยินยอมเป็นเถ้าแก่ดูแลแวดวงลาภยศ เพราะว่ามันเบื่อหน่ายต่อการต่อสู้ช่วงชิง การไล่ล่าฆ่าฟันในยุทธจักร

มันเพียงคิดอยู่ในแวดวงเล็กๆ นี้อย่างสงบสุขจนสิ้นอายุขัย

มันทั้งไม่คิดฆ่าคน และไม่ต้องการถูกผู้คนตามล่า

ที่คิดไม่ถึงคือ แม้แต่ดูแลโรงเตี๊ยมเหลาสุรา ยังคงแฝงผลประโยชน์ชื่อเสียง ยังคงเกิดการต่อสู้ช่วงชิง

...แม้กระทั่งวัดเสียวลิ้มยี่ อารามซำเซ็งก็เกี่ยวพันถึงอำนาจยังเกิดการช่วงชิง

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่ว่าออกบวชหรือบรรพชิต เข้าสู่ทางโลกหลุดพ้นจากทางโลก ล้วนต้องผ่านเส้นทางชีวิตเช่นนี้

เม่งเจี่ยงลี่มิอาจไม่ช่วยเหลือผู้คนบางคน

เม่งเจี่ยงลี่ยังมิอาจไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องบางประการ

ทั้งนี้เพราะมันเป็นชาวยุทธจักร

...ครั้งกระโน้นหากมิใช่มีคนช่วยเหลือมันมียอดฝีมือช่วยคลี่คลายเรื่องบางประการ มันคงไม่อาจดำรงอยู่ในยุทธจักร และไม่มีชีวิตอยู่ในโลกแต่แรกแล้ว

คนช่วยเหลือมัน มันก็ต้องช่วยเหลือคน...คำ "ช่วยเหลือ" อาจเปลี่ยนเป็น "เข่นฆ่า" หรือ "ต่อสู้"

อาจบางทีนี่เป็นกฎของยุทธจักร

...ยุทธจักรเปรียบเสมือนปลาเลี้ยงโอ่งหนึ่ง ต่อให้เป็นปลาที่ดีงามก็ต้องแย่งชิง ไม่เช่นนั้นมาตรว่าปลาตัวอื่นไม่กินมัน มันเองก็ไม่มีโอกาสกินตัวหนอน

เม่งเจี่ยงลี่จับตาดูความเคลื่อนไหวของผู้คนที่โต๊ะนั้นทั้งสี่ แต่หาได้ละเลยโต๊ะของมือดีตระกูลสุ้ยทั้งสามไม่

มันยังคิดตามความเคลื่อนไหวของบุ้นซุ้ยฮั่น

บุ้นซุ้ยฮั่นเดินลงบันไดมาชัดๆ พลันลอยตัวขึ้น ย่อเชียบันคาลโทสะไล่ติดตาม เม่งเจี่ยงลี่ก็ส่งเสียงร้องเตือนให้ระวังพวกพ้องของบุ้นซุ้ยฮั่น

ฮ่อเชียค่อยพกว่าถูกโอบล้อมทั้งสามทาง ดังนั้นหันกลับไปสู้ศัตรูอาศัยเพลงหมัดฝ่ามือและเท้าต่อกรกับลุ้ยเจ่ก ลุ้ยทุกกับลุ้ยอ้าว

เม่งเจี่ยงลี่ก็ไม่นิ่งเฉย

บุ้นซุ้ยฮั่นรวดเร็ว

มันรวดเร็วยิ่งกว่า

...รวดเร็วคืออะไร?

รวดเร็วคือท่านไม่ทันดูโดยละเอียด

รวดเร็วคือไม่ทันตั้งตัว

รวดเร็วตรงข้ามกับเชื่องช้า

รวดเร็วเป็นที่สุดขนิดหนึ่ง

...รวดเร็วจนท่านไม่รู้สึกว่ามัน "รวดเร็ว" ถึงกับไม่อาจแบ่งแยกความเร็วช้า คล้ายกับอาทิตย์ลอยขึ้นดาวเลือนลับ วันเวลาที่หมุนเวียน แม้กระทั่งการขับเคลื่อนของฮุกจื้อ* ของง้วนจื้อ** ล้วนรวดเร็วถึงขีดสุด

หากบอกว่าความเคลื่อนไหวของบุ้นซุ้ยฮั่นรวดเร็ว ความเคลื่อนไหวของเม่งเจี่ยงลี่แทบบรรลุถึงขีดสุดของความเร็ว

ทั้งหมดไม่รู้สึกถึงความเร็วของมัน ถึงกับไม่ทันสังเกตว่ามันมีความเคลื่อนไหวใด แต่พริบตานั้นมันสกัดบุ้นซุ้ยฮั่นบนระเบียงชั้นบนแล้ว

บุ้นซุ้ยฮั่นชะงักเท้าลง

มันยังไม่คิดปะทะชนกับคนที่เมื่อครู่ยังเจรจาพาที ที่ชั้นล่างแต่ตอนนี้กลับสกัดกั้นมันเอาไว้

มันเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

---

* นิวเคลียส

** อะตอม

กระบี่ของมันล้ำค่ายิ่ง ประดับเต็มไปด้วยอัญมณี โมรา มรกต แก้วผลึกและเพชรลูก

เม่งเจี่ยงลี่กลับกางแขนออก คล้ายกับจะโอบกอดอีกฝ่ายไว้ กล่าวว่า

"ขออภัย ที่นี้ไม่รับแขก"

บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เถ้าแก่เม่งมีท่าร่างรวดเร็วนัก"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวถ่อมตนว่า

"นี่เป็นผลจากการหลบหนีจนเคยชิน หากหนีไม่รวดเร็วคงจบชีวิตแต่แรก...ผู้ใดให้เราไม่มีฝีมือติดตัว?"

"หากบอกว่าเถ้าแก่เม่งไม่มีฝีมือ ยังมีผู้ใดกล้าอวดอ้างว่ามีฝีมือ?"

"เราเพียงเป็นเถ้าแก่เล็กๆ ของสถานที่เล็กๆ ท่านบุ้นบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ไม่จำเป็นต้องเสี่ยงอันตราย ขอเชิญลงจากชั้นบน"

บุ้นซุ้ยฮั่นยังเกลี้ยกล่อมว่า

"ซึ่งความจริงเราเพียงต้องการเห็นหน้าพี่ชายที่ไม่รักดีแวบหนึ่ง ขอเพียงเถ้าแก่เม่งผงกศีรษะ ก็สำเร็จเรียบร้อยแล้ว"

"ต่อให้เราผงกศีรษะก็ไม่มีประโยชน์ เถ้าแก่หกก่อนไปสั่งงานไว้ เราไม่กล้าขัดขืน"

เถ้าแก่หกหมายถึงอุนลักชี้ (หกสาย)

บุ้นซุ้ยฮั่นยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเถ้าแก่หกพวกท่านมีการคบหากับเรา มันต้องยินดีที่ท่านร่วมมือกับเราท่าน ถึงกับไม่ต้องผงกศีรษะ เพียงหลีกทางก็ใช้ได้แล้ว"

"ท่านบุ้นอย่าได้สร้างความลำบากใจแก่เราแล้ว"

"หนึ่งร้อยตำลึง"

เม่งเจี่ยงลี่งงงันวูบหนึ่ง คล้ายคิดไม่ถึงว่าเพียงหลีกทางจะได้รับเงินหนึ่งร้อยตำลึง

บุ้นซุ้ยฮั่นเพิ่มราคาอีกว่า

"ห้าร้อยตำลึง ขอเพียงหลีกทาง ถือว่าไม่เห็นก็ใช้ได้แล้ว"

เม่งเจี่ยงลี่ทอดถอนใจคำหนึ่ง คิดกล่าวกระไร สุดท้ายสั่นศีรษะ

บุ้นซุ้ยฮั่นยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า

"หนึ่งพันตำลึง"

เม่งเจี่ยงลี่ตาเป็นประกาย แต่ยังสั่นศีรษะ

"สามพันตำลึง"

เม่งเจี่ยงลี่หน้าเขียวปัด แต่ยังสั่นศีรษะ

"ห้าพันตำลึง"

คราครั้งนี้เม่งเจี่ยงลี่ยิ้มอย่างหดหู่

ปลายจมูกบุ้ยซุ้ยฮั่นปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม สีหน้าท่าทีเริ่มร้อนรุ่มรำคาญ กล่าวว่า

"ขอเพียงท่านไม่สั่นศีรษะอีก ต่อให้เป็นห้าพันตำลึงทอง เราก็สามารถให้แก่ท่าน"

ทองย่อมมีค่ากว่าเงิน

...คราครั้งนี้บุ้นซุ้ยฮั่นนับว่าเพิ่มราคาอย่างรวดเร็ว รวดเร็วจนเทียบเทียมกับท่าร่างที่ใช้ออกเมื่อครู่

ในที่สุดเม่งเจี่ยงลี่บังเกิดความหวั่นไหวใจกล่าวว่า

"ท่านบอกว่า...ห้าพันตำลึงทอง?"

"ถูกต้อง ขอเพียงท่านกับพวกพ้องวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวเท่านั้น"

"หากเรามีห้าพันตำลึงทอง ก็ไม่ต้องเป็นผู้ดูแลสถานที่นี้อีก

สามารถเสพสุขชีวิตหลังอย่างรื่นรมย์"

"ย่อมแน่นอน คนควรปลดเกษียณแต่เนิ่นๆ เสพสุขแต่เนิ่นๆ จึงเป็นชีวิตอันสุขสันต์ อย่าว่าแต่เงินทองจำนวนนี้เพียงยื่นมือก็รับไปได้ ไยไม่กระทำด้วยความยินดี?"

เม่งเจี่ยงลี่พลันย้อนถามว่า

"ในเมื่อกำไรงามถึงเพียงนี้ ท่านไยไม่เก็บไว้ใช้สอย หากทว่าผลักไสให้แก่เรา?"

บุ้นซุ้ยฮั่นหน้าแดงฉานคอพองขึ้นมา

มันย่อมทราบว่าห้าพันตำลึงทองนั้นหายากปานใด มีความสำคัญถึงเพียงไหน

มันถือกำเนิดจากตระกูลชุนนาง ได้รับการตามใจตั้งแต่เล็ก มารดาก็เป็นกุลสตรี มันกับมารดาเคยร่วมมือกันผลักไสอนุภรรยาของบิดาออกจากบ้าน ในจำนวนนี้รวมทั้งบุ้นเซาะไง้สองแม่ลูก

บุ้นเจียงผู้เป็นบิดายังเชื้อเชิญยอดฝีมือไม่น้อยมาชี้แนะวิทยายุทธ์แก่มัน บางครั้งบุ้นเจียงก็ปลีกเวลามาถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่มัน เนื่องด้วยมันอยู่บ้านภรรยาหลวง จึงไม่ขัดสนเงินทอง มันเองก็ประพฤติเช่นบุตรหลานตระกูลใหญ่ มีผู้ติดสอยห้อยตาม คบค้าชาวยุทธจักร เคยสู้รบเอาชนะหลายครา

แต่บุ้นเจียงพอเสียชีวิต เหล่าพี่ชายน้องชายพี่สาวน้องชายแย่งชิงสมบัติกัน ส่วนแบ่งที่มันได้มาก็ใช้จ่ายหมดสิ้นโดยเร็ว เมื่อไม่มีเงินทอง ปราศจากคนพึ่งพิง ชาวยุทธจักรก็ไม่ไว้หน้ามัน ต้องเผชิญกับสภาพความจริงที่ถูกกระหน่ำซ้ำเติม

พี่น้องคนอื่นในตระกูลบ้างทอดอาลัยบ้างตกต่ำ มีแต่มันยังกัดฟันต่อสู้ มันในยามนี้เข้าใจความเป็นจริงข้อหนึ่ง...

ในยุทธจักรมีแต่ผู้คนรู้จักที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน โดยไม่รู้จักบุ้ยซุ้ยฮั่น

มาตรว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบุ้นเซาะไง้จะถูกขับออกจากตระกูลบุ้นก็ตาม

มันค่อยทราบว่าในยุทธจักรที่ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ ต้องมีฝีมือติดตัว

ดังนั้นมันดิ้นรนเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

เพียงแต่มันยังขาด "ผู้อุปถัมภ์" ให้การสนับสนุน

...ในยุทธจักรมากอันตราย หากปราศจาก "ผู้อุปถัมภ์" แม้สักคนเดียว ยากที่จะบากบั่นสร้างชื่อได้

ต่อให้มีความสำเร็จที่โดดเด่น ก็ต้องเสียสละอย่างแรงกล้า เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ หากพลาดพลั้งยังไม่บรรลุปณิธาน คนก็ตกตายก่อน

ต่อมามันพบพาน "ผู้อุปถัมภ์" สองคน

เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี

บุรุษคือเด็กปวยเกีย

สตรีคือลุ้ยซุ้ง

เด็กปวยเกียไหว้วานยอดฝีมือลึกลับในตึกหกหุนครึ่ง สอนวิชาฝีมือและวิธีการฆ่าคนให้แก่มัน

ลุ้ยซุ้งหยิบยื่นเงินทองแก่มัน

มันต้องเข้มแข็ง

มันต้องการเงินทองยิ่งกว่า

ดังนั้นมันกลายเป็นนักฆ่ารับจ้างของตึกหกหุนครึ่ง ภายใต้การผลักดันของตึกหกหุนครึ่ง มันมีชื่อเสียงโดยเร็ว

แน่นอน มันยังฆ่าคนที่ยากจะฆ่าได้เป็นผลสำเร็จ

หลังความยากลำบาก บุ้นซุ้ยฮั่นค่อยมีชื่อเสียง แต่ลักษณะท่าทางของลูกหลานตระกูลใหญ่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง

มันเพราะต้องการหาเงินมากกว่าเดิม มิเพียงรับคำสั่งจากตึก

หกหุนครึ่ง ยังรับจ้างงานจากภายนอก ผู้ใดให้ราคาสูง มันก็ฆ่าคนให้กับผู้นั้น

มันฆ่าคนเพียงเพราะเงิน

มีเพียงสองคนที่มันไม่ฆ่าเพราะเงิน

หนึ่งในจำนวนนั้นคือบ้อเช้ง

มันเคยจู่โจมสังหารบ้อเช้ง

ย่อมพบกับความล้มเหลว

แต่บ้อเช้งไม่ได้ฆ่ามัน ทั้งยังปลดปล่อยมันถึงสองครั้งสองครา

บ้อเช้งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยฆ่าบิดาท่าน ท่านคิดล้างแค้นสมควรอยู่ แต่อย่าได้ตกอยู่ในมือข้าพเจ้าเป็นคำรบสาม เพราะท่านฆ่าคนที่ไม่สมควรฆ่ามากเกินไป เพียงประการนี้ข้าพเจ้าก็จะฆ่าท่าน"

บุ้นซุ้ยฮั่นทราบว่าไม่สมควรเปิดโอกาสครั้งที่สามให้แก่บ้อเช้ง

มันไม่คิดตาย เพียงคิดฆ่าคนกำไรเงินทอง

มันฆ่าคนไม่น้อย กำไรเงินทองไม่น้อย มิหนำซ้ำมันคุ้นกับการเรียกราคาสูงลิบลิ่ว

ที่น่าประหลาดคือยิ่งเรียกราคาสูง ผู้ที่จ้างวานมันฆ่าคนยิ่งมาก

...อาจบางทีการว่าจ้างนักฆ่าก็ต้องดูว่าเป็น "ยี่ห้อมีชื่อ" หรือไม่ เช่นเดียวกับภาพวาดใบหนึ่ง พิณตัวหนึ่ง หินหยกก้อนหนึ่ง หากตั้งราคาไม่สูง ผู้ซื้ออาจเห็นว่ามันไม่มีค่าพอ หากเรียกราคาสูง กลับยิ่งมีค่าน่าถนอม

บุ้นซุ้ยฮั่นเห็นซึ้งถึงความรู้สึกเช่นนี้ จึงเรียกราคาสูงลิบลิ่ว

แน่นอน ก่อนอื่นมันเป็นยอดฝีมือในการฆ่าคนผู้หนึ่ง

มันกำไรเงินทองเพิ่มขึ้น ก็จับจ่ายอย่างภูมิฐาน ถึงกับใช้จ่ายไม่ยั้ง

มันต้องการแสดงออกว่า "ไม่เหมือนใคร"

...มันหารู้ไม่ว่ามันทำเช่นนี้ เพียงแสดงออกถึงปมด้อยของมัน
มันกลับได้รับฉายานามว่านักฆ่าร่ำรวย
...เมื่อฆ่าคนมากขึ้น ก็กลายเป็นมือสังหารที่ร่ำรวย
มันรับฟังด้วยความกระหยิ่มยินดี บังเกิดความภาคภูมิใจ
แต่ว่ามันทราบแน่แก่ใจว่า เงินทองของมันหามาโดยไม่ง่ายตาย
เงินทุกเหรียญของมันล้วนใช้ชีวิต ใช้โลหิตเข้าแลกมา
แต่เรื่องในวันนี้มันหมายมั่นกระทำให้ลุล่วงให้จงได้
มันทราบว่าในแวดวงลาภยศมีมือดีคับคั่ง มันไม่ต้องการให้เม่งเจี่ยงลี่และพวกสอดมือเข้าขัดขวาง
ดังนั้นมันได้แต่ซื้อตัวพวกมัน
เหล่านี้ล้วนเป็นเงินที่มันใช้หยาดเหงื่อและโลหิตเข้าแลกมา
ดังนั้นเมื่อมันให้ราคาห้าพันตำลึงทอง อดพลุ่งพล่านใจมิได้
มันต้องฆ่าคนมากน้อยเท่าใด จึงได้เงินจำนวนนี้
ตอนนี้บุ้นซุ้ยฮั่นยังกัดฟันเสนอราคาใหม่ว่า
"หนึ่งหมื่นตำลึงทอง"
ทุกผู้คนพอฟัง ลมหายใจแทบชะงักขาดห้วง
ทั้งหมดมองดูเม่งเจี่ยงลี่ ดูจากสีหน้าพวกมันคล้ายกับว่า คราครั้งนี้หากเถ้าแก่เม่งยังลังเลอีก ก็ไม่ใช่ผู้คนแล้ว
คนทั้งหมดล้วนรอคอยคำตอบของเถ้าแก่เม่ง นอกจากผู้คนที่โต๊ะสามโต๊ะ
โต๊ะหนึ่งความจริงมีผู้คนสี่คน สามในสี่พุ่งตัวออกไป ต่อสู้กับต่อเชียอย่างดุเดือด
คงเหลือแต่ชายชราที่หงอยเหงาซึมเซานั้น
มันไม่แยแสสนใจต่อ "การต่อรองที่ชั้นบน" เพียงก้มหน้าก้ม

ตาดื่มสุราอย่างเงียบงัน

ดูจากท่าทีดื่มสุราของมัน คล้ายกับบอกว่า "น่าเบื่อ น่าเบื่อนัก"

ความน่าเบื่อที่ไม่ได้บอกออกมา คล้ายยังน่าเบื่อยิ่งกว่า

ชายหนุ่มหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ที่อีกโต๊ะหนึ่ง ยังไม่มีกะจิตกะใจ ปราศจากชีวิตชีวา

คนที่ฟุบหลับกับโต๊ะยังฟุบหลับต่อไป

มีแต่ชายหนุ่มหน้าตาอ่อนเยาว์ราวกับเด็กนั้น ยังคงเคลื่อนไหวไม่หยุดหย่อน บัดเดี๋ยวเกาหนังศีรษะ บัดเดี๋ยวแคะขี้มูก บัดเดี๋ยวแคะขี้ฟัน บัดเดี๋ยวแกว่งเท้าไปมา ดวงตาก็กลิ้งกลอกไม่หยุดยั้ง แต่หาได้แยแสสนใจการต่อสู้ที่ชั้นล่าง และการเจรจาต่อรองที่ชั้นบนไม่

ยังมีอีกโต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยหนึ่งชราสองเยาว์วัย

ผู้เยาว์งดงามน่าดูยิ่ง

ชายชราแก่ชราคร่ำโลกยิ่ง

...มาตรว่าสามารถพบเห็นชายชราเช่นนี้อยู่เสมอ แต่น้อยครั้งจะพบพานชายหนุ่มที่งดงามถึงเพียงนี้ คนหนึ่งงามปานเนรมิต งามอย่างสูงสง่า อีกคนหนึ่งงามอย่างเฉิดฉันอยู่บ้าง ลี้ลับอยู่บ้าง พวกมันคล้ายไม่ได้ให้ความสนใจกับการต่อสู้ที่ดุเดือด และการเจรจาที่ไม่ลดราวาศอกกัน

พวกมันกำลังสนทนากันเบาๆ

...คนเหล่านี้เป็นใคร? มาที่นี้ทำอะไร? สนทนาว่ากระไร?

ฮื้อโกวเนี้ยครุ่นคิดเช่นนี้

ตอนนี้นางถอยห่างมา ไม่ได้อยู่บนแนวรบ

...หลังจากที่นางสั่งสอนคีมคีบอาทิตย์เจ็งโง่วและพวกทั้งสามก็ไม่ได้ลงมืออีก

นางกับหัวปลาหางปลาคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

...ดูท่าศัตรูแบ่งเป็นหลายสายแทรกซึมเข้ามา พวกนางคิดปิดประตูตีสุนัข เกรงว่าไม่ง่ายนัก

บุ้นซุ้ยฮั่นเมื่อให้ราคา "หนึ่งหมื่นดำลึงทอง" เข้าใจว่าไม่มีปัญหาแน่นอน

มีแต่มันที่ทราบว่า ต้องฆ่าคนมากน้อยเท่าใด เสี่ยงอันตรายมากมายเพียงไหน ค่อยรวบรวมเงินจำนวนนี้ได้

...ผู้คนเข้าใจว่านักฆ่ากำไรเงินทองโดยง่ายดาย แท้ที่จริงยากที่จะกำไรได้

แต่ตอนนี้มันต้องบรรลุเป้าหมายให้จงได้

มันเข้าใจว่าเงินทองจำนวนนี้สามารถครอบงำเม่งเจี่ยงลี่เป็นผลสำเร็จ

เม่งเจี่ยงลี่ก็แตกตื่นตะลึงลาน ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

บุ้นซุ้ยฮั่นเร่งรัดว่า

"เป็นอย่างไร? ขอเพียงท่านหลีกทาง หมื่นดำลึงทองจะเป็นของท่านแล้ว"

เม่งเจี่ยงลี่ปากอ้าตาค้างชั่วขณะ ค่อยกล่าวว่า

"ท่านหลอกเรา"

"เราไฉนหลอกท่าน?"

"ท่านต้องไม่พกทองคำมากมายถึงเพียงนี้ติดตัว"

"เรามีตั๋วแลกเงิน"

"ตั๋วแลกเงินไม่แน่ว่าขึ้นเงินได้ ตั๋วแลกเงินจะอย่างไรสู้เงินขาวๆ ทองสุกปลั่งไม่ได้"

"อย่างนั้นเรามีอัญมณี"

เม่งเจี่ยงลี่กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"ท่านพกอัญมณีมูลค่าหมื่นตำลึงทองติดตัว?"

บุ้นซุ้ยฮั่นรับคำ ล้วงห่อผ้าเล็กๆ จากในเอกเสื้อหลายใบ พกแก้ห่อออก ปรากฏประกายอัญมณีพวยพุ่ง มีทั้งทองคำมณีหยกโมรามรกตสุมอยู่บนฝ่ามือ

ทั้งหมดชมดูจนเบิกค้าง

ในจำนวนนี้มีเจตีย์งาช้างเจ็ดชั้น ลูกคิดย่อส่วนที่แกะสลักจากอำพัน ง่วนป้อแก้วผลึกตามธรรมชาติ ยังมีนอแรดที่แข็งตัวกลายเป็นหิน หากแม้นล้วนเป็นของจริง ต้องมีค่าควรเมือง

อัญมณีของมีค่าเหล่านี้มีราคามากกว่าหมื่นตำลึงทอง

หมื่นตำลึงทองสามารถซื้อหาสิ่งของมากมาย สิ่งของที่ผู้คนทั่วไปกระทั่งนึกยังไม่กล้านึกถึง

หมื่นตำลึงทองสามารถกระทำเรื่องราวมากมาย รวมทั้งเรื่องราวที่ผู้คนยามปรกติไม่กล้ากระทำ

"ล้วนให้แก่ท่าน"

บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวพลางตวัดมือ อัญมณีของมีค่าหลายสิบชิ้นพร่างพรูใส่เม่งเจี่ยงลี่ ประหนึ่งดาวตกจากฟ้า

พริบตานั้น บุ้นซุ้ยฮั่นชักกะบี่แล้ว

กระบี่ราวสายฟ้า

อัญมณีของมีค่ากระทบกระทั่งกัน ก็ปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

บุ้นซุ้ยฮั่นใช้กระบี่ท่ามกลางประกายอัญมณี

กระบี่สูงค่า

...นั่นคล้ายกระบี่ชุบทองเล่มหนึ่ง เจิดจ้าบาดตาบาดใจ

คนก็สูงสง่า

ทุกความเคลื่อนไหวของมัน คล้ายกับปลาราคาแพงตัวหนึ่ง

แต่คนที่สูงสง่าและกระบี่ที่สูงค่าเล่มนี้ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ที่ไม่สูงสง่าปราศจากราศีแม้แต่น้อย

ทุกกระบี่ล้วนฆ่าฟัน

นั่นเป็นวิธีการต่อสู้ที่ไม่ตายไม่เลิกรา ไม่สังหารไม่ยุติ

เป็นวิธีการฆ่าฟันที่แม้เสี่ยงชีวิต ก็ต้องปลิดชีวิตของผู้คน

กระบี่นี้น่าดูยิ่ง

แต่ท่ากระบี่ไม่น่าดู

หากทว่ามีประโยชน์

...มีประโยชน์สำหรับฆ่าคน

อัญมณีของมีค่ารบกวนสมาธิจิตใจ

แต่เพลงกระบี่มุ่งหมายทำลายชีวิตผู้คน

รบกวนสมาธิจิตใจก่อน แล้วค่อยฆ่าคนจะประสบผลยิ่งกว่า

ไม่ประสบผล

สำหรับกับเถ้าแก่แวดวงลาภยศ เหล่านี้ล้วนไม่ประสบผล

ทั้งนี้เพราะเม่งเจี่ยงลี่คือท่านเจ็ดหมัดดีเลิศ

ผู้คนจำนวนมากทราบว่าเม่งเจี่ยงลี่มีเพลงหมัดดีเลิศ แต่น้อยคนที่ทราบว่าดีเลิศถึงระดับใด ฝึกปรือถึงขั้นไหน

มีบ้างบางคนเห็นว่า ที่ว่าเจ็ดดีเลิศ หมายถึงเม่งเจี่ยงลี่เจรจาพาทีดีเลิศ มีจิตใจดีเลิศ ความอดทนดีเลิศ มนุษยสัมพันธ์ดีเลิศ พื้นฐานเดิมดีเลิศ ค่าความเชื่อถือดีเลิศ และเพลงหมัดดีเลิศ

ซึ่งความจริงดีเลิศไม่ได้หมายถึงรักชอบ

...นอกจากคบหาสหาย มันไม่มีความรักชอบเป็นพิเศษอันใด

แต่เพลงหมัดของมันผิดแผกแตกต่าง

เพลงหมัดของมันพอใช้ออก แม้แต่มันเองคล้ายไม่อาจควบคุมบังคับได้

เพลงหมัดของมันไม่คล้ายกับตัวมัน

เพลงหมัดของงมันทุกกระบวนท่าดุดัน ทุกหมัดแลกชีวิต

หมัดของมันเข้มแข็ง ดุดัน ชอบต่อสู้ ชอบเป็นฝ่ายรุก มิเพียงแต่ชอบต่อสู้ ยังชมชอบฆ่าคน

มันคล้ายมีมือที่ไม่เป็นตัวของตัวเองคู่หนึ่ง ใช้ออกด้วยเพลงหมัดที่ตรงข้ามกับนิสัยใจคอของมัน อาจบางทีนี่เป็นนิสัยใจคอที่แท้จริงของมัน หรืออาจบางทีเป็นอีกด้านหนึ่งของนิสัยใจคอ

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่แน่ว่าจะเข้าใจนิสัยใจคอที่แท้จริงของตัวเอง

ดังนั้นนักการเมืองบางคนที่ถือคุณธรรมนำหน้า ถือหลักสันติเป็นสำคัญ กลับมีพฤติการณ์ชมชอบการฆ่าฟัน เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต

ศิลปินบางคนเปลือกนอกสุภาพอ่อนโยน และสัตย์ซื่อถือมั่นภาพที่วาดออกมากลับเป็นฉากรบราฆ่าฟัน การทำสงครามสัประยุทธ์นักดนตรีบางคนกรีดนิ้วทั้งสิบเป็นท่วงทำนองประจัญบาน บ้างกลับเงียบสงบแฝงหลุมพรางกับดัก

ผู้ใดทราบว่าลักษณะใดจึงเป็นนิสัยใจคอที่แท้จริง หรือว่าทุกประการล้วนมีส่วนอยู่บ้าง

เม่งเจี่ยงลี่ไม่แยแสสนใจต่ออัญมณีเหล่านั้น

มันหลับตาลงต่อยหมัดออก คนก็ถาโถมออกไป

ไม่เพียงหมัดเดียว หากแต่ต่อยออกหมัดแล้วหมัดเล่า

ทั้งสิ้นเจ็ดหมัด

อัญมณีที่ชวนให้ตาลายพร่าพราย ล้วนถูกกระแทกกระดอนหาไม่ก็ถูกกระแทกแตกสลาย

หมัดของมันไม่ได้ด่อยใส่มุกมณี
หากแด่ด่อยใส่นักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่น
ก่อนที่จะทำศึก ทั้งสองล้วนเจรจาพาทีด้วยมารยาทอันดี
แต่พอเปิดศึกกลับน่ากลัวยิ่ง
ทั้งสองใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว ใช้ความดุดันสู้ความดุดัน
ยอดฝีมือทั้งสองคล้ายๆ เสี่ยงชีวิตกัน

...คล้ายกับทุ่มเทชีวิตเข้าแลกก็มิปาน

ทางด้านฮ่อเชียอาศัยหนึ่งด่อสู้กับมือดีตระกูลสุ้ยทั้งสาม ก็ด่อสู้อย่างสะเทือนเลื่อนลั่น

เป็นสะเทือนเลื่อนลั่นจริงๆ มิหนำซ้ำสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ทั้งนี้เพราะสุ้ยเจ่กจุดแส้ประทัดแล้ว
แส้ประทัดพอถูกจุดขึ้น บังเกิดเสียงดังปึงปังโครมคราม
ประกายไฟแลบกระจาย ระเบิดใส่ฮ่อเชียราวกับงูอัคคีที่มีชีวิต
ฮ่อเชียด่อสู้ด้วยความลำบากเกินแรงอยู่แล้ว
อย่าว่าแด่ยังมีตะปูและสิ่วของสุ้ยทุก
สุ้ยทุกความจริงไม่ได้โหมจู่โจมมัน

มันเพียงชมดูการด่อสู้อยู่ด้านข้าง พอสบโอกาสก็พุ่งตัวเข้าไปตอกใส่สิ่วหนึ่ง ปักใส่ตะปูหนึ่ง จากนั้นพุ่งถอยออกมา มองหาโอกาสใหม่

มันน้อยครั้งจะลงมือ แด่ทุกครั้งล้วนลงมือในช่วงจังหวะสำคัญ
เช่นนี้จึงน่ากลัว
สำหรับกับฮ่อเชีย ตะปูและสิ่วนี้ยังน่ากลัวกว่าแส้ประทัดที่จุดขึ้นเส้นนั้นอีก
แส้ประทัดมีเวลาลุกไหม้หมดสิ้น

แต่หนึ่งตะปูหนึ่งสิ่วนี้มิเพียงยากระวังป้องกัน ถึงกลับคล้ายฟ้าผ่าฟ้าร้อง แทบทนทานรับไม่ได้

ที่ยากต้านทานยิ่งกว่าคือลุ้ยอ้าว

ตอนแรกลุ้ยอ้าวไม่ได้ลงมือ จวบกระทั่งลุ้ยเจ่กไม่ได้ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ค่อยเข้าร่วมวงต่อสู้

มันใช้กระบองทองเหลืองอันหนึ่งเป็นอาวุธ

มันพาดกระบองทองเหลืองประทับกับไหล่บ่า เพ่งตามองไกสำหรับเหนี่ยวบนกระบอกทองเหลือง

หลังจากนั้นมันงอนิ้วชี้เกี่ยวไกสำหรับเหนี่ยวตรงส่วนล่างของกระบองทองเหลือง คล้ายคิดยิงออกไป

แสดงแน่ชัด กระบองทองเหลืองบนไหล่บ่าของลุ้ยอ้าวต้องเป็นอาวุธร้ายที่ใช้ฆ่าคนชนิดหนึ่ง

ถึงแม้ว่าลุ้ยอ้าวยังไม่ลงมือ แต่ฮ่อเชียต้องแบ่งแยกสมาธิไป

มันวุ่นวายกับการต่อสู้กับลุ้ยเจ่ก

อาวุธของลุ้ยเจ่กใช้ประโยชน์สองทาง ทั้งหวดจู่โจม ทั้งจุดระเบิดก่อเกิดเป็นอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

ฮ่อเชียยังต้องคอยรับมือกับหนึ่งตะปูหนึ่งสิ่วของลุ้ยทุก

ไม่ว่าถูกตะปูทิ่มแทงหรือสิ่วปักใส่ เกรงว่าสังขารร่างกายต้องหลุดลุ่ย ปราศจากซากศพสมบูรณ์

มันยังต้องจับตาดูลุ้ยอ้าว

ระวังการเล็งเป้าและยิ่งจู่โจมของลุ้ยอ้าว

...หากนั่นเป็นอาวุธที่มีอำนาจการทำลายอย่างรุนแรง มันไหนเลยทนทานรับได้ หลบหลีกทันท่วงทีได้ ต่อให้มันเอาตัวรอดได้ แต่ใช่กระทบกระเทือนถึงผู้คนภายในร้านหรือไม่ สร้างความเสียหายแก่ร้านอาหารหรือไม่?

นี่ล้วนเป็นความวิตกกังวลของย่อเชียง เป็นเหตุให้มันแบ่งแยกสมาธิวอกแวก

มันได้แต่เร่งรีบเผด็จศึก

...มาตรว่าการพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ตัดสินความเป็นตาย จะส่งผลเสียต่อมันก็ตาม

แต่มันไม่มีทางเลือกได้

สุ้ยทุกคล้ายดูออกว่ามันเสียสมาธิ พลันพุ่งตัวเข้ามา ตอกตะปูใส่ทรวงอก กระแทกสิ่วลงยังศีรษะ

ย่อเชียงกำลังรอให้มันบุกเข้ามา

หากสุ้ยทุกไม่ลงมือ มันยังไม่มีปัญญาชักจูงตนเข้ามา

สุ้ยทุกพอบุกเข้ามา มันก็พุ่งหมัดฝ่ามือออก

ตะปูและสิ่วของสุ้ยทุกก่อนที่จะจู่โจม ต้องกระทบกระแทกกันปังเกิดเป็นเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น บวกกับสุ้ยเจ่กจุดแส้ประทัด ส่งเสียงสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย ประกายไฟแลบกระจายตลอดเวลา

ตอนนี้ยังเกิดประกายไฟขึ้นอีก

ประกายไฟเกิดจากสองมือของย่อเชีย

มันยังใช้ออกด้วยเจ็ดหมัดเก้าฝ่ามือ

แต่คราครั้งนี้แตกต่างกับพลังหมัดเพลงฝ่ามือชุดก่อน

คราครั้งนี้เป็นหมัดอัคคี ยังมีฝ่ามืออัคคี

แขนทั้งข้างคล้ายลุกไหม้ ปรากฏเปลวอัคคีพวยพุ่ง แล้วค่อยจู่โจมลงมือ

นี่จึงเป็นไม้ตายของย่อเชีย นามหมัดอัคคีฝ่ามือลุกไหม้

การลงมือของมันเป็นการลุกไหม้ขนิดหนึ่ง

...พลังหมัดเพลงฝ่ามือของมันได้รับถ่ายทอดจากเจ้าหน้าที่มือเวราบชั้นสุดยอดผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นอาศัยมือเหล็กทั้งคู่ สร้างชื่อลือเลื่องในยุทธจักร

....เป็นทิชิ่วทิอิ้วแฮ่

ลุ้ยทุกพอตอกตะปูกระแทกสิ่วมา ฮ่อเชียก็ต่อยหมัดใส่ตะปูฟาดฝ่ามือใส่สิ่ว

ฝ่ามือเลือดเนื้อไหนเลยปะทะกับโลหะได้?

...ต่อให้เป็นหมัดฝ่ามือที่ลุกไหม้ก็ต้านปะทะไม่ได้

ดังนั้นฮ่อเชียปลิวลิ่วออกไปอย่างรวดเร็ว

รวดเร็วดุจดาวตกที่กรีดฝ่าอากาศดวงหนึ่ง

...ดาวตกที่ลุกไหม้ดวงหนึ่ง

ดาวตกมิใช่ผีเสื้อ

ผีเสื้อก็มิใช่กระบี่

กระบี่ยิ่งมิใช่ดาวตก

แต่วัตถุเรื่องราวที่ต่างกันทั้งสามสิ่งนี้ถูกจัดรวมกัน เพราะว่าพวกมันล้วนรวดเร็ว ล้วนเรืองรอง ล้วนหายวับไปในชั่วพริบตา

ภายใต้การกลุ้มรุมของลุ้ยเจ่กกับลุ้ยทุก ฮ่อเชียพลันหายวับไป

ร่างของมันลุกไหม้ดุจดาวตก

เหินบินดั่งผีเสื้อ

ลงมือราวกระบี่

ใช่แล้ว กระบี่เดียวตัดสินชี้ขาด

มันหยิบยืมพลังกระแทกของลุ้ยทุก พุ่งตัวเข้าหาลุ้ยอ้าวราวกับธนูเพลิงดอกหนึ่ง

ลุ้ยอ้าวพอดึงอนิ้วเหนี่ยวไก เสียงหวีดเมื่อยิงลูกไฟออกจากปากกระบอกทองเหลืองลูกหนึ่ง

ลูกไฟที่เร่งร้อนดุจประกายไฟ

...คล้ายกับปลาบินที่ฆ่าคนตัวหนึ่ง

ดีที่ย่อเชียรวดเร็วกว่ามันก้าวหนึ่ง
มันเคลื่อนไหวก่อนสุ้ยทุก
มันต่อยหมัดออก ลูกไฟนั้นเพิ่งหลุดพ้นจากปากกระบอก มันก็ต่อยหมัดกระแทกลูกไฟ พุ่งย้อนกลับไปในกระบอก
จากนั้นย่อเชียหงายร่างดีลังกา
อึดใจเดียวดีลังกาสิบเจ็ดสิบแปดตลบ
ได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้น
การระเบิดเกิดจากในกระบอก
ร้านอาหารสั่นสะเทือนทั้งหลัง
แรงระเบิดกับประกายไฟ การแตกปะทุกับคลื่นความร้อน สะกดวิญญุกคามผิวกายผู้คนภายในร้าน
สุ้ยทุกเห็นเช่นนั้น รีบลอยตัวเข้ามาสกัด แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง
การระเบิดบังเกิดขึ้นแล้ว
สุ้ยทุกหยุดเท้าทันเวลา ห่างจากสุ้ยอ้าวประมาณสิบสองสิบสามเชียะ
แรงระเบิดและประกายไฟเผาไหม้เสื้อผ้าและผมเผ้าของมัน
คนยืนเซื่องซึมเซาราวกับรูปแกะสลักจากถ่านรูปหนึ่ง
มันยังดีอยู่ อย่างน้อยยัง "คงอยู่"
แต่สุ้ยอ้าวกลับ "สาบสูญ" ไป
พร้อมกับการระเบิดของดินประสิว เลือดเนื้อที่ปลิวกระจัดกระจาย สุ้ยอ้าวพลันหายวับไป
เหลือแต่เศษกระดูกเลือดเนื้อ
ยังมีเมือกเลือด

ลุ้ยทุกถูกระเบิดทำร้าย
ส่วนลุ้ยอ้าวสูญหายไป
แต่ยังมีลุ้ยเจ่ก
ลุ้ยเจ่กไล่กวดตาม
เมื่อฮ่อเชียผลักดันลูกไฟปลาบินฆ่าคนกลับไปในกระบอกทองเหลือง จากนั้นพุ่งถอยกลับไป ลุ้ยเจ่กก็สกัดมันเอาไว้
ใช้แส้ประทัดที่ลุกไหม้ทั้งสองด้านสกัดมันเอาไว้
ขณะที่เสียงประทัดดังจากทั้งสองด้าน แส้ประทัดพลันขยับกวัดแกว่งขึ้นมา
ที่แท้ในพริบตานั้น ฮ่อเชียตวัดสองเท้าเตะใส่ทั้งสองด้านของแส้ประทัด
สองเท้าของมันพลอยลุกไหม้ ราวกับคบไฟสองอัน
วิชาฝีมือนี้เรียกว่าท่าสังหารเผาเท้า หรือเรียกว่าเท้าอัคคี
นี่เป็นหนึ่งในวิชาประจำตัวของตุยเมี่ยชุยเลียกเซียง
ทิชิ่วกับตุยเมี่ยซึ่งเป็นสองในสี่ยอดมือปราบ ล้วนถ่ายทอดวิชาประจำตัวให้แก่ฮ่อเชีย แสดงว่าให้ความสำคัญกับฮ่อเชียเป็นพิเศษ
ซึ่งความจริง จุดประสงค์ที่ตุยเมี่ยถ่ายทอดท่าสังหารเผาเท้าให้เพราะดูออกว่าฮ่อเชียเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ทั้งเพาะศัตรูจำนวนมาก ดังนั้นชี้แนะวิชาฝีมือป้องกันตัว สังหารศัตรูให้แก่มัน
ต่อมาฮ่อเชียลาออกจากราชการ ทิชิ่วค่อยถ่ายทอดหมัดอัคคีฝ่ามือลุกไหม้ให้
ทิชิ่วเห็นว่าฮ่อเชียพอถอนตัวออกจากกรมเมือง เหล่าศัตรูที่เคยถูกฮ่อเชียจับกุมดำเนินคดีต้องตามรังควานล้างแค้น จึงถ่ายทอดเคล็ดหมัดอัคคีฝ่ามือลุกไหม้ให้
ฮ่อเชียแม้มีอารมณ์วู่วาม กลับพากเพียรฝึกฝีมือ ในที่สุดร่ำเรียน

หมัดอัคคีฝ่ามือลุกไหม้ กับท่าสังหารเผาเท้าสำเร็จ มาตรว่ายังห่างไกลจากทิชิ่วกับตุยเมี่ย แต่ก็แฝงอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

เท้าอัคคีนี้พอใช้ออก แส้ประทัดถูกเตะกระดอนใส่ใบหน้าสุ้ยเจ่ก

คราครั้งนี้สุ้ยเจ่กไม่เพียงถูกประทัดพุ่งใส่ใบหน้า ยังถูกระเบิดจนหน้าแหลกเละ

ย่อเชียกลับไม่หยุดนิ่ง

มันถึงกับร้อนรุ่มกว่าเมื่อครู่อีก

มันลอยตัวขึ้นในสภาพลุกไหม้ คล้ายกับแม้แต่องคาพยพบนใบหน้ากับหัวจิตหัวใจยังถูกเผาไหม้ ปากตวาดว่า

"ระวังเด็ก"

มันที่ร้อนรุ่ม เพราะคิดรุดไปช่วยคน

แต่มันไม่ได้โถมไปยังวงต่อสู้ของเม่งเจี่ยงลี่กับบุ้นซุ้ยฮั่น หากทว่าวกกายกลางอากาศ พุ่งปราดเข้าหาหัวปลากับหางปลาที่ใจกลางร้านอาหาร

แทบเป็นเวลาเดียวกัน เม่งเจี่ยงลี่ก็ไม่สู้พัวพันกับบุ้นซุ้ยฮั่นอีกต่อไป หากแต่ลอยหวีดขึ้นจากมา

ตำแหน่งที่เถ้าแก่เม่งตีดพุ่งมา ก็เป็นที่ซึ่งหัวปลากับหางปลายืนอยู่

ซึ่งความจริง มิเพียงแต่ย่อเชียกับเม่งเจี่ยงลี่ ยังมียื้อโกวเนี้ย

หลังจากที่ยื้อโกวเนี้ยวางแผนทำร้ายเจ็งโง่ว อึ้งฮงกับโง้วแม้ก็ไม่ได้ลงมืออีก เพียงเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

เนื่องจากผู้อยู่ด้านข้างเห็นชัดเจน นางก็พบเห็นวิกฤตการณ์ประการหนึ่ง

ซึ่งก็หมายความว่า ย่อเชียอาศัยหนึ่งต่อสู้สาม สามารถแบ่งแยกจิตใจเป็นหลายทาง เม่งเจี่ยงลี่มองจากเบื้องสูงลงมา สู้พลาง

สังเกตการณ์พลาง ส่วนฮื้อโกวเนี้ยเฝ้าอยู่ด้านข้าง เห็นเหตุการณ์รอบด้าน ดังนั้นพากันพุ่งตัวมาคลี่คลายวิกฤตการณ์

ฮื้อโกวเนี้ย เถ้าแก่เม่ง ฮ่อเชียที่พุ่งโถมเข้าหาหัวปลากับหางปลา เพราะว่าพบเห็นคนผู้หนึ่ง

คนที่ "ปรากฏตัว" แต่แรกคนหนึ่ง

คนผู้นี้นั่งอยู่ที่นั้น ด้วยท่าทางหงอยเหงา ปราศจากความกระตือรือร้นแต่อย่างไร

มันเป็นชายชราผอมซูบเตี้ยเล็ก ซึ่งนั่งโต๊ะเดียวกับมือดีตระกูลสุ้ยทั้งสามกับบุ้นซุ้ยฮั่น

ชายชราผู้นี้มีสภาพเฉกเช่นไม้ใกล้ฝั่ง ประคองชีวิตอยู่ไปวันๆ ดูจากท่าทางของมัน คล้ายกับแม้มีชีวิตพ้นจากคืนนี้ ไม่แน่ว่าสามารถมีชีวิตอยู่ถึงสิ้นเดือน

แต่ตอนนี้ชายชราผู้นี้พลันผุดลุกขึ้น

มันพอลุกขึ้น สุ้ยอ้าวก็เสียชีวิต

หลังจากที่มันลุกขึ้น รูปร่างหน้าตาของมันก็เปลี่ยนโฉมโดยสิ้นเชิง

เปลี่ยนเป็นพิโรธเดือดดาล หน้าเขียวราวกับมีเขี้ยวงอกเงย

ตลอดทั้งร่างมันแผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

ทั้งยังบรรจุเต็มเปี่ยมด้วยพลังที่ใช้ไม่หมดสิ้น

ขณะเดียวกัน สุ้ยทุกก็ถูกระเบิดบาดเจ็บร่อแร่

ชายชราผู้นี้พลันกระโดดปราดขึ้น

กระโดดขึ้นราวกับกบ

...กบมีปีกในยุคเดียวกับขงเล้ง* สมัยดึกดำบรรพ์ตัวหนึ่ง

พริบตานั้น มันคล้ายกบที่บินจากเหนือฟ้า มากกว่าคล้ายคน

---

* หมายถึงไดโนเสาร์

เมื่อลุ้ยเจ่กจบชีวิตในสภาพหน้าแหลกเละ มันก็กระโดดโลดลิ่วเข้าหาหัวปลาหางปลา

...มันทราบแน่แก่ใจว่า ในขบวนของศัตรู ผู้จัดการได้ง่ายดายที่สุดคือหัวปลาหางปลา

พวกมันนับเป็นจุดอ่อนของแวดวงลาภยศ

มันมุ่งจู่โจมจุดอ่อน

เพียงจู่โจมจุดอ่อน

มันไม่เคยสิ้นเปลืองเรี่ยวแรง ไม่เคยใช้พลังงานสูญเปล่า

ดังนั้นมันคำนวณเป็นมั่นเหมาะแล้วค่อยลงมือ

เมื่อลงมือต้องประสบผล

พอจู่โจมต้องสังหาร

ทั้งนี้เพราะมันเป็นยอดฝีมือตึกอสนีบาตตระกูลลุ้ยแดนกังหนำจอมสังหารลุ้ยปู่

ลุ้ยที่แปลว่าอสนีบาต ปู่ที่แปลว่าน่าสะพรึงกลัว

ตอนแรกเม่งเจี่ยงลี่ที่ไม่กล้าแสดงฝีมืออย่างเต็มที่· ฮ่อเชียที่แบ่งแยกสมาธิจิตใจคอยดู ฮ่อโกวเนี้ยเฝ้าคุมเชิงอย่างใกล้ชิด เพราะทั้งกริ่งเกรงทั้งหวั่นวิตกกว่า "มารร้าย" นั้นมาถึงที่นี้ กบดานอยู่ในแวดวงลาภยศ

คนผู้นี้ย่อมเป็นลุ้ยปู่ผู้น่ากลัว

คิดไม่ถึงชายขราที่หงอยเหงาเศร้าซึมผู้นี้ กลับเป็นจอมสังหารลุ้ยปู่

ขอเพียงจับตัวเด็กทั้งสองไว้ ก็สามารถข่มขู่ยอดฝีมือในแวดวงลาภยศ และทำลายความคิดต่อสู้ของคนเหล่านี้

...นี่เป็นความคิดของลุ้ยปู่

แต่หากคิดจับตัวหัวปลากับหางปลา บุคคลแรกที่ต้องจัดการคือฮื้อโกวเนี้ย ซึ่งอยู่หว่างกลางของเด็กทั้งสอง

ฮื้อโกวเนี้ยกลับจับตาดูชายชราผู้นี้

นางหวั่นวิตกว่ามันคือลุ้ยปู่

ผลสุดท้ายมันคือจอมสังหารลุ้ยปู่จริงๆ

นางพอหวนนึกถึงคำร่ำลือที่เกี่ยวข้องกับลุ้ยปู่ ก็บังเกิดความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

นางพอเห็นมันผุดลุกขึ้น ทั้งหน้าเปลี่ยนสี กลับกลายเป็นคนละคน นางก็กระทำเรื่องประการหนึ่ง

นางฟาดฟ่ามือกระแทกโต๊ะที่อยู่ใกล้ตัวพังทลาย

ภายในโต๊ะกลับปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่ง

...เป็นปลาที่หลอมสร้างจากเหล็กตัวหนึ่ง

ปลาที่มีขนาดใหญ่โตยิ่ง

นางหยิบฉวยมันขึ้นมา

ภายในโต๊ะไฉนมีปลาตัวหนึ่ง? ฮื้อโกวเนี้ยทุบทำลายโต๊ะเพราะปลาตัวนี้? ยามคับขันจวนเจียนนางคว้าปลาตัวนี้มาทำอะไร?

ปลาบางชนิดสามารถฆ่าคน และสามารถกินคน

ซึ่งความจริงนั่นมิใช่ปลาตัวหนึ่งจริงๆ หากแต่เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง

เครื่องดนตรีที่มีลักษณะคล้ายปลาวาฬตัวหนึ่งเป็นปี่แป้*

นั่นไม่เพียงเป็นเครื่องดนตรีรูปตัวปลา ยังเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง

อาวุธนี้มีชื่อยาวยิ่ง เรียกว่าปี่แป้เหล็กมัจฉากระโดดม้าเหล็กพรูผึ้งหนุนเนื่องแจกันเงินแตกทลายผีเสื้อบินว่อน

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าผีผา เป็นเครื่องดนตรีสำหรับดีด

ชื่อของอาวุธนี้แทบยาวเท่ากับฉายาของถังป้อจู้ อย่างน้อย
สามารถเทียบเปรียบด้วย

หากจะเรียกสั้นๆ มีเพียงสามคำว่าปลาปี่แป้

ซึ่งความจริง มี "ปลา" ปี่แป้จริงๆ

เป็นปลาที่คอยกินตะไคร้ ตลอดจนซากปลาและสิ่งสกปรกในน้ำ

อาวุธในมือฮื้อโกวเนี้ยที่เรียกกว่าปลาปี่แป้ ก็มีความหมายเช่น
ที่

...ในจำพวกปลา ปลาปี่แป้รับหน้าที่ทำความสะอาดสายน้ำ

อาวุธฯองฮื้อโกวเนี้ยก็ทำหน้าที่ชำระสะสางสิ่งไม่ดีงามทั้งหลาย

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

สุ้ยปู่พอเคลื่อนไหว ฮื้อโกวเนี้ยก็เคลื่อนไหว

สุ้ยปู่ลอยตัวขึ้น พุ่งโฉบใส่หัวปลาหางปลา คนยามอยู่กลาง
ท้องฟ้า พลันได้ยินเสียงจั๊กจั่น

นี่เป็นฤดูร้อนจั๊กจั่นร่ำร้อง นับเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

แค่ในร้านอาหารเช่นนี้ เสียงจั๊กจั่นมาจากที่ใด?

อย่าว่าแต่เสียงจั๊กจั่นเร่งร้อนถึงเพียงนี้

ฮื้อโกวเนี้ยพอสะบัดกวัดแกว่งปลาปี่แป้ ก็บังเกิดเสียงจั๊กจั่น
เร่งร้อน มุ่งใสสุ้ยปู่ที่กระโดดลอยตัวราวกับกบพิโรธตัวหนึ่ง

ไม่เพียงได้ยินเสียงจั๊กจั่น ยังแลเห็นจั๊กจั่น

จั๊กจั่นแยกย้ายเป็นยี่สิบสี่จุด มุ่งใส่ใบหน้าและจุดสำคัญบนร่าง
สุ้ยปู่

สุ้ยปู่ส่งเสียงดวาดเบาๆ ที่กลางอากาศ ประนมสองมือจรด
หน้าผาก

เห็นจั๊กจั่นทั้งยี่สิบสี่ตัวเกิดเพลิงไหม้ พุ่งย้อนใส่ฮื้อโกวเนี้ย

เปลวไฟยี่สิบสี่จุด เท่ากับการตอบโต้ยี่สิบสี่ลาย

ร่างของลุ้ยปู่ไม่สะดุดหยุดยั้ง ยังคงพุ่งโฉบใส่หัวปลาหางปลา

ฮื้อโกวเนี้ยได้แต่ควงปลาปี่แป้

ปลาปี่แป้ปราศจากเสียงดนตรี หากทว่าบังเกิดเป็นเสียงผึ้งบิน

ผึ้งบินยี่สิบแปดตัวแบ่งเป็นยี่สิบสี่ตัวกระแทกเปลวไฟที่พุ่งเข้ามาทั้งยี่สิบสี่จุด อีกสี่ตัวบินจู่โจมใส่ลุ้ยปู่บังเกิดเสียงดังอึงอล

ท่าร่างลุ้ยปู่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ยังอยู่ในท่วงท่าประนมมือที่ซอกนิ้วปรากฏประกายเส้นสายพวยพุ่งออกสี่สาย

เป็นพลังลมปราณเร่งร้อนดุจควันเขียว

ได้ยินเสียงปงปงปงปงสี่ครา ผึ้งบินทั้งสี่ตัวแตกระเบิดออก กลับกลายเป็นสะเก็ดไฟพุ่งย้อนใส่ฮื้อโกวเนี้ย

ฮื้อโกวเนี้ยยังคงกวัดแกว่งปลาปี่แป้

นางได้แต่กระทำเช่นนี้

ได้แต่ใช้ปลาปี่แป้จู่โจมใส่ศัตรูเข้มแข็ง

...นางไม่คิดหวังเข่นฆ่าทำร้ายศัตรู เพียงคิดสกัดยับยั้งศัตรู

เพียงสกัดยับยั้งวูบหนึ่งเท่านั้น

คราครั้งนี้ที่โบยบินออกจากปลาปี่แป้เป็นแมลงวัน

เป็นแมลงวันหัวทอง

แมลงวันหัวทองสิบหกตัวแหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง แปดตัวแรกกินผึ้งบินที่ตกระเบิดออก ต่อจากนั้นค่อยเกิดการระเบิดจริงๆ

ควันไฟกระจายไปรอบข้าง

แมลงวันหัวทองที่เหลืออีกแปดตัวบินจู่โจมใส่ลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่ยังวางมืออยู่ที่ระดับหน้าผาก

สองมือแยกออกแล้วประกบเข้าหากัน จากนั้นหยุดนิ่งไว้ ที่ปลายนิ้วพวยพุ่งลมดำแปดสายออก

แมลงวันหัวทองที่บินเข้าใกล้มันทั้งแปดตัว พลันชะงักค้างอยู่

กลางอากาศ

คล้ายถูกผนึกแช่แข็งก็มิปาน
ฮื้อโกวเนี้ยไม่สนใจทุกสิ่ง
นางขยับข้อมือ
ปลาปี่แป้สั่นสะท้าน
คราครั้งนี้ไร้สุ้มเสียง
ที่โบยบินออกจากปลาปี่แป้เป็นผีเสื้อ
ผีเสื้อลายหลากสี
คราครั้งนี้ผีเสื้อบินช้ายิ่ง เฉื่อยฉิวยิ่ง ใช้อิริยาบถที่อ่อนช้อยชนิดหนึ่งห้อมล้อมใส่ลุ้ยปู่
การจู่โจมที่ผ่านมาล้วนรวดเร็วเร่งร้อน
คราครั้งนี้กลับเชื่องช้า
ลุ้ยปู่กลับหน้าแปรเปลี่ยนไป
ในที่สุดมันแยกสองมือออก
หากเป็นคนตาแหลมคม จะพบว่าฝ่ามือของคนผู้นี้แปลกพิเศษยิ่ง
...ที่แปลกพิเศษมิใช่ใจกลางฝ่ามือมันมีสิ่งแปลกประหลาดอันใด หากทว่าใจกลางฝ่ามือมันไม่มีสิ่งใด รวมทั้งลายมือ
...จอมสังหารลุ้ยปู่กลับเป็นคนไม่มีลายมือ
ลายมือเป็นการจดบันทึกและบ่งบอกอดีตและอนาคตของคนผู้หนึ่ง หรือว่าชายชราผู้นี้ไม่มีอดีตและอนาคต?
คนมีชีวิตอยู่ต้องมีอดีต
คนขอเพียงมีชีวิตต่อไปต้องมีอนาคต
อย่างนั้นคนผู้นี้ไฉนไม่มีลายมือ?
ลุ้ยปู่แยกฝ่ามือออกแล้วประกบเข้าหากัน

กล่าวไปประหลาดนัก ผลจากการแยกออกแล้วหุบเข้า ผีเสื้อทั้งหมดล้วนโบยบินเข้ามาในฝ่ามือของมัน มันประกบฝ่ามือเสียดสีกันตามซอกนิ้วปรากฏเศษผงร่วงพรู

ผีเสื้ออันตรธานหายสิ้น

พริบตานั้น ฮื้อโกวเนี้ยแทบอับจนปัญญา

นางใช้ข้าวของในปลาปี่แป้จนหมดสิ้นแล้ว

แต่ว่านางทางหนึ่งปล่อยผึ้งแมลงวันจั๊กจั่นผีเสื้อออก ทางหนึ่งยืดกายขึ้น คิดสกัดลุ้ยปู่เอาไว้

แต่ขณะที่นางยืดกายขึ้น แมลงวันที่ผนึกค้างอยู่กลางอากาศทั้งแปดตัวพลันเคลื่อนไหว ทั้งพุ่งย้อนใส่ฮื้อโกวเนี้ย ด้วยระดับความเร็วกว่าตอนที่บินจู่โจมใส่ลุ้ยปู่ถึงสิบสองเท่า

ฮื้อโกวเนี้ยแตกตื่นจนกรีดร้องออกมา

นางทราบความร้ายกาจของ "แมลงวันหัวทอง" ที่ตัวเองปล่อยออกไปเป็นอย่างดี ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่านางอีก

ยามรีบร้อนนางตบปลาปี่แป้แตกสลายคล้ายกับเมื่อครู่นางฟาดฝ่ามือทำลายโต๊ะ...ที่แท้ปลาปี่แป้แม้เป็นสีทึบราวกับเหล็ก ความจริงจัดทำจากไม้

ปลาปี่แป้แตกสลาย ปรากฏวัตถุคล้ายตัวหมัดดีดพุ่งออกมาห้าหกสิบจุด

วัตถุขนาดเล็กเจ็ดแปดตัวประกบ "แมลงวันหัวทอง" ตัวหนึ่งค่อยสกัดแมลงวันหัวทองไว้ได้ ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ในมือฮื้อโกวเนี้ยปราศจากปลาปี่แป้

ทั้งยังแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

นางใช้ของวิเศษในปลาปี่แป้ออกจนหมดสิ้น

รอจนนางคิดสกัดลุ้ยปู่อีก ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ฝ่ามือของลุ้ยปู่ไม่ได้ยกขึ้นแตะหน้าผากอีก
ในที่สุดมันลดมือลง
ตอนนี้ฝ่ามือของมันเปลี่ยนเป็นวางบนศีรษะของหัวปลาหางปลา
เม่งเจี่ยงลี่กับฮ่อเชียแยกย้ายรุดถึง
พวกมันแสดงว่าประมือกับลุ้ยปู่ แต่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ
อย่างน้อยหัวปลาหางปลาตกอยู่ในมือลุ้ยปู่แล้ว
ผู้ตนที่หลงเหลือล้วนตะลึงลาน
แต่ยังมีผู้คนที่โต๊ะหนึ่งไม่ยินดียินร้ายแต่อย่างไร
เม่งเจี่ยงลี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า
"ท่านคิดทำอย่างไร?"

ยามนี้มันเป็นห่วงความปลอดภัยของหัวปลาหางปลา ไม่มีเวลาติดตามความเคลื่อนไหวของบุ้นซุ้ยฮั่นอีก

ต่อให้มันตั้งใจ ก็ไม่มีปัญญาเคลื่อนไหว ทั้งนี้เพราะมันพอเบือนสายตาไป ลุ้ยปู่ก็กล่าวว่า

"พวกท่านทางที่ดีหยุดนิ่งอย่าได้เคลื่อนไหว"

สุ้มเสียงมันแห้งแล้ง คล้ายไม่มีสัดส่วนของน้ำ ฟังดูแหบพร่า

เม่งเจี่ยงลี่แลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากกล่าวว่า

"พวกมันเพียงเป็นเด็ก มีเรื่องอันใดปล่อยให้พวกเราแบกรับไว้ไม่ต้องระบายโทสะใส่เด็ก"

ลุ้ยปู่กล่าวถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

"ลุ้ยปู่"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามีฉายาใด?"

"จอมสังหาร"

"ใช่แล้ว ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตใดตกอยู่ในมือเรา เราล้วนทำลายทิ้ง

เราคิดฆ่าผู้คนทั้งแผ่นดิน โดยไม่สนใจว่าเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก หรือว่าสตรี"

เม่งเจี่ยงลี่สูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการอะไร?"

สุ้ยปู่ตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ต้องการคน"

"ผู้ใด?"

"ผู้ที่เพิ่งเข้าพักโรงเตี๊ยมท่าน พวกเราหมายมั่นต้องการ"

"บุ้นชิงแซ (ท่านผู้แซ่บุ้น) มิใช่ขึ้นไปหาคนที่พวกท่านต้องการแล้วหรือ? ผู้อาวุโสแซ่สุ้ยมีนามกระเดื่องเลื่องลือ ไยต้องคร่ากุมเด็กชายสองคน ให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียง?"

"มันไปหาพี่น้องของมัน ที่พวกเราต้องการตัวเป็นศัตรู"

เม่งเจี่ยงลี่รับฟังจนขมวดคิ้ว

สุ้ยปู่ส่งเสียงแห้งแล้งอีกว่า

"ที่ชั้นบนพวกท่านไม่ได้มีห้องพักหนึ่งเดียว"

หัวปลาหางปลาตกอยู่ในเงื้อมมือสุ้ยปู่ เม่งเจี่ยงลี่คิดชว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย

ย่อเชียอดตวาดมิได้ว่า

"ปลดปล่อยคนแล้วค่อยตกลงกัน"

สุ้ยปู่สวนคำว่า

"เจ้าทำร้ายคนของตระกูลสุ้ย เจ้าต้องตายแน่นอน"

ย่อเชียคิดกระตุ้นให้สุ้ยปู่ลงมือ คลายวิกฤตให้แก่หัวปลาหางปลา จึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านเข้ามาฆ่าเราเถอะ"

สุ้ยปู่ตวาดว่า

"ฆ่าเจ้ามีอันใดยากเย็น ฆ่าพวกเจ้าทั้งหมดง่ายดายยิ่ง"

พลางขยับหัวไหล่คราหนึ่ง

มันความจริงมีรูปร่างผ่ายผอม พอขยับหัวไหล่ คล้ายยกดันขึ้นถึงจอนหู ศีรษะที่คล้ายผลแตงหดหายไปในปกเสื้อ

แต่ว่ามันเพียงขยับเช่นนี้ ไม่ได้คลายมือออก

ดูท่ามันไม่ได้ลงมือ

แต่ว่ามันลงมือแล้ว

โต๊ะที่อยู่ใกล้กับมันปรากฏแขกเหรื่อหนีหายไปสิ้น แต่บนโต๊ะยังมีถ้วย ตะเกียบ จาน ชาม

มันทอขยับไหล่ กระบอกบรรจุตะเกียบที่จัดทำจากเคลือบก็กระดอนขึ้น ตะเกียบในกระบอกคล้ายลูกเกาทัณฑ์แหวกพุ่งใส่ย่อเชียง

ย่อเชียงมีอารมณ์วู่วาม แค่คนที่เจ้าอารมณ์เพียงใจร้อน หาใช่ไม่ระมัดระวังไม่

สุ้ยปู่พอขยับตัว ย่อเชียงก็ส่งสัญญาณมือต่อเม่งเจี่ยงลี่กับฮื้อไกวเนี้ย ให้ตระเตรียมช่วยคน

มันกระตุ้นโทสะของสุ้ยปู่ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของอีกฝ่าย ให้ผู้อื่นทุ่มเทกำลังเข้าช่วยเหลือหัวปลาหางปลาหลุดพ้นจากเงื้อมมือชายชราผู้น่ากลัวนี้

ปรากฏว่าสุ้ยปู่ลงมือต่อมัน แต่สองมือหาได้คลาดจากศีรษะของหัวปลาหางปลาไม่

ตะเกียบแหวกพุ่งมาอย่างรวดเร็ว ย่อเชียงก็รับไว้อย่างรวดเร็ว

มันใช้ออกด้วยวิชาเก้าฝ่ามือเจ็ดหมัดเจ็ดสิบเอ็ดเท้า พริบตานั้นไม่ทราบต่อยออกกี่หมัด ฟาดออกกี่ฝ่ามือ และเตะออกกี่เท้า

ตะเกียบมิใช่ถูกมันรับไว้ หากแต่ถูกกระแทกปลิวกระเด็น

คงเหลือตะเกียบข้างสุดท้าย เห็นแน่ชัดว่าย่อเชียงหลบไม่พ้น

มันกลับอ้าปากงับเอาไว้

สภาวะจู่โจมของตะเกียบส้มเหลวสิ้น

แต่แล้วยามนั้น กระบอกตะเกียบพลันแตกระเบิดออก

เศษเคลือบกระจายออกรอบข้าง

นี่จึงเป็นท่าจู่โจมสังหาร

ความน่ากลัวของท่าจู่โจมสังหารนี้คือ กระบอกตะเกียบแตกระเบิด เศษเคลือบกระเด็นเซ็นซ่าน ต่อให้ไม่อาจทำร้ายศัตรู แต่เศษเคลือบที่พุ่งใส่รอบข้าง อย่างน้อยต้องทำร้ายผู้คนในร้านอาหารไปเศษหนึ่งส่วนสาม

ถึงแม้ว่าคนเหล่านี้มิใช่เป้าสังหารของสุ้ยปู่ พวกมันอาจไม่มีลวนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการครั้งนี้แต่อย่างไร

หมากตานี้ชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง

สุ้ยปู่สามารถทำร้ายผู้คนภายในร้านจนหมดสิ้น แต่เม่งเจี่ยงลี่ย่อเชียกับฮื้อโกวเนี้ยไม่อาจเบิกตาดูทั้งหมดต้องรับเคราะห์

...เราไม่ได้ฆ่าคน คนก็ไม่อาจตายเพราะเรา

นี่อาจเป็นความแตกต่างทางความคิดของ "ผู้กล้า" กับชาวยุทธจักรทั่วไป

ดังนั้นไม่เพียงแต่ย่อเชีย แม้แต่เม่งเจี่ยงลี่กับฮื้อโกวเนี้ยล้วนมือไม้ปั่นป่วน

...มาตรว่ามือไม้ปั่นป่วน แต่มิใช่ไม่ได้เคลื่อนไหว

มิเพียงเคลื่อนไหว ทั้งยังเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง

นี่เป็นเรื่องราวที่ดึงมือยิ่ง

พวกมันทางหนึ่งช่วยคน ทางหนึ่งช่วยตัวเอง ทางหนึ่งยังคิดฆ่าคน

คนที่ช่วยเหลือรวมถึงแขกเหรื่อที่มาดื่มกิน พนักงานภายใน

ร้าน ยังมีเด็กชายที่ถูกสยบไว้ทั้งยังช่วยตัวเองอีกด้วย

คิดฆ่าคนกลับยากที่จะฆ่าได้

ทั้งนี้เพราะมันเป็นชนชั้นนักฆ่าของดีกอสนีบาตแดนกังหนำ

ผู้ที่ต่อสู้กับมันยากรอดพ้นจากความตาย มาตรว่าไม่ตายก็ทุพพลภาพ คนที่ไม่ตายพอนึกถึงคนผู้นี้ ล้วนหวาดหวั่นพรั่นพรึง

วิธีการช่วยคนของแต่ละคนล้วนแตกต่างดุจเดียวกับการฆ่าคน

ในส่วนของฮื้อโกวเนี้ย นางตบฟาดปี่แป้รูปตัวปลาในมือแหลกสลาย ปี่แป้ที่ใช้ฆ่าคนก็กลายเป็นปลาปี่แป้ที่ช่วยชีวิต

นางพอฟาดปลาปี่แป้แหลกสลาย ภายในปรากฏวัตถุเส้นสายพุ่งออกมามากหลาย คล้ายกับหนอนตัวเล็กๆ

ตัวหนอนเจ็ดแปดสิบตัวไล่กวดตามเศษเคลือบที่แตกกระจาย

กล่าวไปประหลาดนัก "ตัวหนอน" เหล่านั้นคล้ายมีชีวิตอยู่ไล่กวดเศษวัตถุ อย่างน้อยมีเศษเคลือบกว่าครึ่งที่ถูกสกัดเอาไว้

แต่ยังมีเศษเคลือบเกือบครึ่งที่สกัดไม่ทัน

นั่นอย่างน้อยมียี่สิบสามสิบชิ้น

แต่ว่าฮื้อโกวเนี้ยสกัดไม่ทัน ยังมีเม่งเจี่ยงลี่

เม่งเจี่ยงลี่พลันต่อยหมัดออก

มันไม่ได้จู่โจมใส่ศัตรู

หากแต่ต่อยใส่ตัวเอง

มันต่อยใส่ตัวเองติดต่อกันเจ็ดหมัด

พริบตานั้นคนคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคนราวกับพยัคฆ์คลุ้มมังกรคลั่ง กู่ร้องด้วยโทสะ ยื่นมือซ้ายดูดรั้งผ้าปูโต๊ะมาสองผืน ถ้วยตะเกียบจานชามบนโต๊ะล้วนตกแตกกับพื้น

มันโบกสะบัดผ้าปูโต๊ะ ก่อเกิดเป็นเสียงลมม้วนกวาดใส่ลุ้ยปู่ราวกับผืนธง

ผ้าปูโต๊ะอีกผืนหนึ่งโบกกระพือ พอบรรจุกำลังภายในเข้าไป ก็กลับกลายเป็นแหปากหนึ่งครอบคลุมเศษเคลือบที่เหลือเอาไว้ โดยที่ ้ม่ถูกเศษเคลือบกรีดขาดแต่อย่างไร

ขณะที่ผ้าปูโต๊ะผืนแรกคลี่กางสุ้ยปู่เอาไว้ ฮ่อเชียก็ถาโถมเข้าไป มันต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับสุ้ยปู่ที่ใต้ผ้าปูโต๊ะ

ส่วนเม่งเจี่ยงลี่บังคับใช้ผ้าปูโต๊ะ ราวกับเป็นธงประจำกองทัพ คุ้มกันให้กับฮ่อเชีย และคุ้มครองผู้มาดื่มกินภายในร้าน

คนที่ใต้ผ้าปูโต๊ะยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ที่ชั้นบนพลันบังเกิด ,สียงร้องดังพิกล คนผู้หนึ่งร่วงลิ่วลงมา

ที่เม่งเจี่ยงลี่เป็นห่วงคือข้อนี้เอง

เนื่องจากสุ้ยปู่พลันอาละวาด เม่งเจี่ยงลี่ได้แต่ปล่อยให้บุ้นซุ้ยฮั่น บุกขึ้นชั้นบน มันกับฮ่อเชียและฮื้อโกวเนี้ยผนึกกำลังตรึงจอมสังหารเอา ไว้

แต่มันหวั่นวิตกว่ากอปวยกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองและ กระบี่เหล็กที่ชั้นบนรับมือนักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่นไม่ได้

เมื่อหวั่นวิตก อดแบ่งแยกสมาธิมิได้

พริบตาที่เสียสมาธิ พลันเกิดการระเบิดขึ้น

การระเบิดเกิดขึ้นที่ใต้ผ้าปูโต๊ะ

ผ้าผืนฉีกขาดบินเวียนว่อน

แต่ก่อนเกิดการระเบิด ฮื้อโกวเนี้ยซึ่งเพิ่งรับเศษเคลือบที่แตก กระจาย เหลือบแลเห็นเรื่องหนึ่ง

พริบตาก่อนการระเบิด ปรากฏวัตถุสองสิ่งลอยลิ่วออกมา

มิใช่ลอยออกมา หากแต่ถูกเตะออกมา

...ถูกผู้คนเตะหรือจับโยนออกมา

วัตถุทั้งสองสิ่งนั้นเป็นเงาร่างผู้คน

พวกมันถูกผู้คนใช้ฝีมือที่หนักหน่วงดันออกมา จากนั้นค่อยเกิดการระเบิด

หากพวกมันยังอยู่ใต้ผ้าปูโต๊ะ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

ผ้าผืนที่ขาดกระจุยกระจายคล้ายผีเสื้อสีดำ และคล้ายปลาที่ถูกปิ้งย่างไหม้เกรียมเป็นชิ้นๆ

"ปลาที่ถูกปิ้งย่าง" บินกระจัดกระจาย จากนั้นตกลงอย่างช้าๆ

...ผ้าปูโต๊ะกลับกลายเป็น "ปลาที่ปิ้งย่างจนสุก" แล้ว คนที่อยู่ใต้ผ้าปูที่นอนเล่า?

นี่เป็นเรื่องที่ฮื้อโกวเนี้ยกับผู้คนส่วนใหญ่ ภายในร้านต้องการทราบ

มาตรว่าทั้งหมดต้องการทราบผลการระเบิด แต่ยังถูกผู้คนที่ร่วงลิ่ว ลงจากชั้นบนดึงดูดสายตาไว้

คนที่ร่วงลิ่วลงมากลับเป็น...

บุ้นซุ้ยฮั่นเป็นนักฆ่ามือดี

นักฆ่ามือดีรู้จักเกาะกุมช่วงโอกาส

...ซึ่งความจริงผู้ที่ประสบความสำเร็จในสังคม ทุกระดับชั้นล้วนรู้จักเกาะกุมโอกาส ไม่ว่าเป็นนักการเมืองหรือพ่อค้าวาณิชก็ตาม

บุ้นซุ้ยฮั่นก็เช่นกัน

มันทราบว่ามือคีตระกูลสุ้ยที่สุ้ยซุ้งส่งมาต้องลงมือคุ้มกันมัน แต่เพียงอาศัยสุ้ยอ้าว สุ้ยทุกกับสุ้ยเจ่ก ไม่แน่ว่าจะสะกดฮ่อเชีย ฮื้อโกว-เนี้ยและเม่งเจี่ยงลี่ที่เจนศึกได้

แต่ว่ายังมีสุ้ยปู่

สุ้ยปู่มิใช่ตีกหกหุนครึ่งเชิญมา สุ้ยซุ้งถึงกับไม่ทราบว่าจอมสังหารสุ้ยปู่ได้รับคำสั่งลับจากบี้กงกง ให้สุ้ยปู่และศิษย์ของมันเดินทางเข้านคร

หลวง และสังกัดหน่วยงานสะพาน

มิเพียงสุ้ยปู่มาแล้ว สุ้ยเอี่ยมก็มาแล้ว

ชนชั้นสุ้ยเอี่ยมกับสุ้ยปู่มีชื่อเสียงเกินไป ยากที่จะดอแยได้ ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าเชิญมาไม่ได้

ถึงกับไม่กล้าทดลองเชิญดู

แต่บี้กงกงหาได้คาดคิดเช่นนี้ไม่

มันเชิญตัวนักฆ่ารำรวยบุ้นซุ้ยฮันมาก่อน กล่าวว่า "บิดาท่านยามมีชีวิตมีตำแหน่งสูงเพียงใด ขอเพียงท่านติดตามเรา จะมีตำแหน่งสูงกว่า มันอย่างน้อยสามเท่า มิหนำซ้ำขณะที่ท่านรับว่าจ้างฆ่าคน เพียงระวังป้องกันสี่ยอดมือปราบ ไม่ต้องสนใจเจ้าหน้าที่กรมเมืองอื่น ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราเอง"

ดังนั้นบุ้นซุ้ยฮั่นรับใช้บี้กงกงโดยปราศจากเงื่อนไข

ที่มันต้องการคือข้อนี้เอง

...แต่ที่แล้วมาไม่มีผู้ใดให้ "หลักประกัน" เช่นนี้แก่มัน

ตึกหกหุนครึ่งเพียงจุนเจือเงินทองมัน

มันยังสามารถสั่งการต่อคนของตึกหกหุนครึ่ง

เพียงแต่นักฆ่าผู้หนึ่งหลังจากฆ่าคนมากไป ยังคำนึงถึงความปลอดภัยยิ่งกว่า

บี้กงกงรับปากให้สิ่งนี้แก่มัน ทั้งยังหยีตากล่าวว่า "ท่านลอบเข้าสังกัดหน่วยงานสะพาน ขอเพียงไม่เปิดเผยออกไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ ท่านสามารถรับค่าจ้างจากสองสำนัก หากไม่ถึงคราจำเป็น เราจะไม่ใช้ให้ท่านเป็นศัตรูกับตึกหกหุนครึ่ง อีกประการ ตอนนี้หน่วยงานสะพานไม่ได้เปิดศึกกับตึกหกหุนครึ่ง ท่านไม่ถือว่ากินในเอาใจออกห่างหานรับเงินของสุ้ยซุ้ง ทั้งรับทองของเรา ไยไม่กระทำด้วยความยินดี เพียงแต่รอถึงชั้นสำคัญ ให้ท่านยืนอยู่ฝ่ายเรา หรือส่งข่าวสำคัญมา ถือ

เป็นความดีความชอบใหญ่หลวง ตึกหกหุนครึ่งจะอย่างไรเป็นโจรมิจฉาชีพ มาตรว่าได้รับการหนุนหลังจากฉั่วเกีย ถึงอย่างไรโจรมิจฉาชีพไม่สามารถทำหน้าที่ผู้เซ่นสรวงสุราในศาลเจ้าหลวง..."

มันคล้ายอบรมสั่งสอนลูกหลาน ทุกประการล้วนกล่าวด้วยความหวังดี คล้ายกล่าวจากใจจริงว่า "ฉั่วเกียจะอย่างไรมิใช่ชาวยุทธจักรคนอยู่ในสังคม หากคิดยืนหยัดโดยไม่ล้มลง ก่อนอื่นต้องใจดำอำมหิตขายมิตรสหาย ดังนั้นมันเพียงใช้สอยชาวมิจฉาชีพ เรากลับแตกต่างเราชราแล้วเป็นไม้ใกล้ฝั่งแล้ว เราเพียงเป็นขันที่ชราผู้หนึ่ง จึงไม่พิศมัยชื่อเสียงอำนาจอันใด หากท่านฝากภายอยู่กับโจโฉ จิตใจจดจ่อกับเล่าปี่* เราจะดูแลท่านเป็นพิเศษ รอให้สถานการณ์เอื้ออำนวยท่าน จะกลายเป็นขุนนางบ้านเมือง ไม่ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายในยุทธจักรอีก..."

ตอนนั้นบี้กงกงขบเคี้ยวถั่วลิสงพลางกล่าวกับมันพลางว่า "เนื่องจากเรา กับบิดาท่านเคยคบหากันมา เราจึงกล่าวเตือนท่าน ขุนนางก็ฆ่าคนทั้งยังฆ่าโดยชอบธรรม สามารถอ้างคำสั่งเบื้องบน ไม่กลัวผิดกฎหมาย มิหนำซ้ำฆ่าได้มากมาย ยิ่งฆ่าคนมาก ตำแหน่งยิ่งสูงขึ้น"

บุ้นซุ้ยฮั่นเข้าใจแล้ว

...ตำแหน่งในยุทธจักรของมัน ยังอยู่ห่างจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้เป็นพี่ชายช่วงใหญ่ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยรับใช้ง้วนจับซาหัง เหตุใดมันไม่อาจพึ่งพาตึกหกหุนครึ่ง?

...บุ้นเจียงผู้เป็นบิดามันพอเสียชีวิต มันที่รับตำแหนงเล็กๆ ย่อมไม่มีความก้าวหน้าในทางราชการ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย อย่างนั้นมันก็รับใช้บี้กงกง ดูว่าภายภาคหน้าผู้ใดก้าวหน้า

---

* หมายถึงกวนอูเคยถูกโจโฉจับตัวไป มาตรว่าโจโฉปฏิบัติต่อกวนอูด้วยดี แต่จิตใจกวนอูยังจดจ่ออยู่กับเล่าปี่

กว่า?

มันไม่ยอมรับนับถือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตลอดมา

พวกมันความจริงเป็นพี่น้อง เหตุใดไม่อาจทนเห็นอีกฝ่ายมีชื่อเสียงกว่าตนเอง?

อาจบางทีเป็นเพราะพวกมันเป็นพี่น้องต่างมารดา ดังนั้นมันไม่อาจทนเห็นอีกฝ่ายมีความสำเร็จยิ่งกว่าตัวเอง

แต่ไม่ว่าอย่างไร ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบุ้นเซาะไง้เป็นพี่ชายมัน

...ดอนนี้พี่น้องดกระกำลำบาก มันสมควรทำอย่างไร?

มันย่อมต้องกระทำเรื่องที่มันสมควรกระทำ

คนมีชีวิดอยู่ มีแต่กระทำเรื่องที่มันคิดกระทำ จึงสนุกสนานสมใจ

แต่มันทราบว่านี่เป็นโอกาสที่จะแสดงความ "ซื่อสัตย์ภักดี" ออกมา

...เรื่องราวคล้ายกับว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล่วงรู้ความลับบางประการคลามลับนี้ดุกคามต่อความปลอดภัยของท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย ดังนั้นสุ้ยซุ้งกับเด็กปวยเกียต้องการตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป

ปัญหาอยู่ที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดุร้ายอำมหิต ยากที่จะจัดการได้

โดยเฉพาะมันมีที่พึ่งอันแข็งแกร่ง หากฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอย่างเปิดเผย อาจกระตุ้นโทสะของฉั่วเกีย

หากตอแยฉั่วเกียมีโทสะ มิเพียงไม่อาจอยู่ในนครหลวง เกรงว่าทั่วทั้งแผ่นดินก็ไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย

ดังนั้นคิดจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ต้องรอจนสบโอกาส

อย่างน้อยรอจนมัน "อ่อนโทรม" ลง

คนที่เข้มแข็งเช่นนี้ ก็มีเวลาที่ "อ่อนโทรม" หรือ?

มี เป็นตอนนี้เอง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บ ถูกควบคุมตัวไว้ ไม่มีปัญญาตอบโต้ได้ ระหว่างนี้ยันยังไม่เป็นที่โปรดปรานของฉั่วเกีย มิหนำซ้ำหาก "จัดการ" มันในตอนนี้ ผู้ที่หนุนหลังมันเข้าใจว่าเป็นฝีมือของป๋อเช้ง หรือเป็นการลงมือของเหิกเสียวเซียงแห่งหอลมพิรุณโปรย

...นี่เป็นโอกาสที่จะ "จัดการ" มันที่ดีที่สุด

บุ้นซุ้ยฮั่นย่อมไม่ยอมพลาด

สุ้ยซุ้งส่งมันมาดำเนินการเอง

...ให้หาทางนำตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับไป

แต่บุ้นซุ้ยฮั่นยังแจ้งต่อบี้กงกง

มันทราบว่าหน่วยงานสะพานต้องการตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยิ่งกว่าค่ายสำนักใต

ทั้งนี้เพราะการคงอยู่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อาจเป็นทั้งยาพิษและเป็นทั้งยาขจัดพิษ

ดอนนั้นสถานการณ์แม้รีบร้อน แต่บุ้นซุ้ยฮั่นยังมีหนทางแจ้งให้คนของหน่วยงานสะพาน "เข้าร่วม" เหตุการณ์ครั้งนี้

มันกับหน่วยงานสะพานมีวิธีการติดต่อเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับศึกหกหุนครึ่งก็มีเครือข่ายติดต่อสื่อสารมากมาย บางครั้งเพียงสัพยอกสตรีกลางถนน บางคราอาจเพียงเงยหน้าส่งเสียงจาม หรือบางครั้งเพียงปรากฏสุนัขตัวหนึ่งเดินผ่านแล้วปัสสาวะใส่

สำหรับบุคคลทั่วไป อาจถือเป็นคำสัพยอกเป็นเสียงจาม หรือเป็นปัสสาวะสุนัข แต่สำหรับผู้ที่รับมอบภารกิจพิเศษหรือมีฝีมือเป็นพิเศษ นั่นอาจเป็นความลับสำคัญ หรือเป็นคำสั่งฆ่าคนวางเพลิง

มันทราบว่าในแวดวงลาภยศมีไส้ศึกของหน่วยงานสะพานปะปนอยู่ โดยไม่แบ่งแยกกลางวันกลางคืน

ไส้ศึกนับเป็น "เนื้อร้าย" ที่คงอยู่ในค่ายพรรคกองกำลัง หาก

มิใช่มีไส้ศึกเช่นนี้ เกรงว่ามันยากที่จะส่งข่าวที่ได้รับจากตึกหกหุนครึ่งถึงหน่วยงานสะพานได้

มันพอปะปนเข้าแวดวงลาภยศ ก็พบเห็นสุ้ยเจ่ก สุ้ยทุกกับสุ้ยอ้าวอยู่ด้วย

การปรากฏตัวของคนทั้งสาม ไม่สร้างความประหลาดใจแก่มัน แต่ว่าสุ้ยปู่ก็อยู่ด้วย ทั้งยังมาถึงก่อนมัน จึงสร้างความตื่นตระหนกแก่มัน

ขณะเดียวกัน มันก็วางใจ ในเมื่อจอมสังหารสุ้ยปู่อยู่ด้วย สถานการณ์เท่ากับถูกกำหนดแน่นอนแล้ว

ในยุทธจักรน้อยคนที่ทราบว่าจอมสังหารสุ้ยปู่กับผู้ทำลายล้างสุ้ยเอี่ยมเข้าสู่นครหลวงแล้ว

ทั้งหมดเห็นว่ายอดฝีมือรุ่นเท้งของตึกอสนีบาตตระกูลสุ้ยทั้งสองนี้ มีเพลงดาบรุนแรงที่สุด และมีอำนาจการทำลายล้างเด็ดขาดที่สุด

บี้กงกงเคยเปิดเผยต่อบุ้นซุ้ยฮั่นว่า จะเชิญยอดฝีมือทั้งสองนี้เข้าสู่นครหลวง

บุ้นซุ้ยฮั่นเห็นว่าเป็นไปไม่ได้

กล่าวตามความสัตย์ ในใจมันไม่นึกยินดีที่คนเหล่านี้ทยอยเข้าสู่นครหลวง

...ฟังว่าแม้แต่เจ้าสังหารสุ้ยโหวกับจอมวางเพลิงสุ้ยหยูก็มาถึงนครหลวง อย่างนั้นมันยังจะกระทำการอันใดได้

...หากเป็นเช่นนี้สืบไป ชามข้าวคงแตกสลายแล้ว

ดอนนั้นบุ้นซุ้ยฮั่นแสดงความเห็นว่า "พวกมันครองความยิ่งใหญ่ที่แดนกังหนำ เกรงว่ายากเชื้อเชิญมาได้ ต่อให้เชิญตัวมาได้ ก็ยากที่จะกำราบไว้"

บี้กงกงยกนิ้วข้างหนึ่งแตะริมฝีปาก แสดงว่ามันกล่าวผิดไป

จากนั้นกล่าวว่า "คนผู้หนึ่งขอเพียงมีชีวิตอยู่ ต้องมีความต้องการ ไม่เช่นนั้นคงไม่ต่างกับคนตาย ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีข้อเรียกร้อง ขึ้นอยู่ที่ใหญ่หรือเล็ก สุ้ยปู่สุ้ยเอี่ยมเป็นคน ย่อมต้องมีข้อเรียกร้อง มีความต้องการ"

จริงดังคาดหมาย บี้กงกงส่งขันทีใหญ่อื้อบักซีไปยังตึกอสนีบาตแดนกังหนำ บอกว่าบี้กงกงสามารถเอื้อประโยชน์แก่สุ้ยปู่และสุ้ยเอี่ยม พร้อมกับแจ้งข่าวต่อพวกมันว่า

"สุ้ยโหวกับสุ้ยหยูเดินทางถึงนครหลวง เข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่งแล้ว คาดว่าอีกไม่นานสุ้ยบ้อบ่วงก็จะเข้าร่วมกับพวกมัน บี้กงกงถามพวกท่านว่า ยังจะจับเจ่าอยู่ที่แดนกังหนำกับเหล่าเครื่องลายครามเช่นสุ้ยอุกกับสุ้ยเอี่ยงต่อไป หรือเดินทางไปร่วมเสพสุขวาสนากับบี้กงกง?"

สุ้ยปูพอฟัง ก็รับปากเข้าร่วมกับหน่วยงานสะพานในบัดดล

สุ้ยเอี่ยมคล้ายไม่กระตือรือร้นเท่าใด แต่ก็ตอบตกลงเข้าร่วม

หลังจากนั้นบี้กงกงกล่าวกับบุ้นซุ้ยฮั่นว่า "เห็นหรือไม่? ไม่มีผู้ใดไม่หวั่นไหว บ้างเพื่อส่วนตัว บ้างเพื่อส่วนรวม บ้างเพื่อคุณธรรม บ้างเพื่อน้ำใจ บ้างเพื่อชาติเพื่อราษฎร์ บ้างเพียงเพื่อตัวเอง ประการนี้เราเรียนรู้จาท่านเจ้าน้อย พวกเราชุบเลี้ยงผู้มีความรู้ความสามารถขุมนุมยอดฝีมือชั้นแนวหน้า มักตอบสนองความต้องการของพวกมันในทุกด้าน แต่ท่านเจ้าน้อยบอกว่า พวกเราเลี้ยงปลาโอ่งใหญ่ มีทั้งปลาที่สดใส สวยงาม แปลกประหลาด บางตัวชอบกิน บางตัวชอบเข่นฆ่า บางตัวเจ้าอารมณ์ ก่อกวนจนโอ่งแตกเสียหาย พวกเราเฝ้าลำบากลำบนเพราะปลา วุ่นวายเพราะปลา แต่อย่าลืมว่าปลาเหล่านี้เป็นพวกเราเลี้ยงไว้ หากไม่มีพวกเราคอยป้อนอาหารให้ พวกมันคงไม่มีชีวิตสืบไป ต้องไม่อาจให้พวกมันพลิกสภาพกลายเป็นนาย กลับเป็นฝ่ายควบคุมพวกเรา กล่าวถึงที่สุดพวกมันต่อให้สวยงามกว่านี้ ตุ๊ร้าย

กว่านี้ เพียงเป็นปลาตัวหนึ่ง เป็นปลาโอ่งหนึ่ง"

บุ้นซุ้ยฮั่นรับฟังเข้าใจ แต่ก็ประหลาดใจอยู่บ้าง

ที่ประหลาดใจคือ บี้กงกงดูไปชื่นชมในตัวปิงเอ่งโทย มักบอกว่าท่านเจ้าน้อยกล่าวมีเหตุผล แต่แล้วมันพบว่าไม่ว่าสุ้ยปู่ หรือขันทีใหญ่สุ้ยบักซี ซึ่งผุดขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงจงรักภักดีต่อบี้กงกง อย่างนั้นท่านเจ้าน้อยไปที่ใด? ปิงเอ่งโทยมิใช่บุคคลหมายเลขหนึ่งของหน่วยงานสะพานหรอกหรือ?

แต่ที่บุ้นซุ้ยฮั่นเข้าใจยิ่งกว่าคือ ตนเองเพียงเป็นปลาตัวหนึ่งที่พวกมันเลี้ยงไว้ มิหนำซ้ำยังเป็นปลาที่เรียบร้อยตัวหนึ่ง

...มันจะอย่างไรไม่คล้ายกับสุ้ยปู่ที่ดุร้ายนาสะพึงกลัว

...มันไม่คล้ายกับอื้อบักซีที่ได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญ

มันเพียงเป็นบุ้นซุ้ยฮั่น

หากมันคิดยืนหยัดอยู่ในหน่วยงานสะพาน ต้องมีจุดเด่นของตัวเอง ใช้ความสามารถพิเศษของตัวเอง กระทำความดีความชอบที่ไม่มีผู้ใดแทนที่ได้

นี่เป็นเวลาที่มันจะกระทำความดีความชอบ

...สุ้ยปู่เมื่อมาถึงที่นี้ คงตรึงผู้คนที่ชั้นล่างเอาไว้ได้ มันจะไม่ดอแยมากความ

มันฉวยโอกาสที่เม่งเจี่ยงลี่แบ่งแยกสมาธิ พุ่งตัวลงไปรับมือสุ้ยปู่ รีบรุดถึงหน้าห้องพักหมายเลขสิบเก้า พลันรู้สึกปวดแปลบพร้อมกันที่จุดกวนกาบนใบหน้า จุดปุกยังที่ทรวงอก จุดได้ดิ้วที่ใต้คอ จุดอี่เสี่ยที่กลางหลัง จุดโกยอื้อที่แขนด้านใน จุดอุนลิ่วที่แขนด้านนอก จุดเชียงกุกที่ตะโพก

เป็นอาการปวดเมื่อย

มันลอบนับในใจ...หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด...เป็น

เจ็ดจุดพอดี

จุดทั้งเจ็ดล้วนเจ็บปวด

มาตรว่ามันไม่เห็นเม่งเจี่ยงลี่จู่โจมหมัดเท้าใส่มัน แต่ดูท่าพลังหมัดกระแสลมเท้าของเถ้าแก่เม่ง ยังกระทบกระเทือนถึงจุดชีพจรเส้นเลือดของมัน

...ดีที่ไม่ได้สู้พัวพันต่อไป

มันละบัดฝ่ามือกระแทกประตูออก

ซึ่งความจริง ต่อให้มันไม่ลงมือ ประตูผนังของห้องก็แตกชำรุดเสียหาย สามารถมองเห็นสภาพภายใน

ภายในห้องมีคน

สายฟ้าแลบแปลบปลาบ

เสียงฟ้าร้องพ้นผ่าน

คล้ายเกิดการต่อสู้

ยามนั้นพ่อบ้านซุนเพิ่งจากไป

เพิ่งเดินออกนอกหน้าต่าง

...มันคล้ายไม่ได้ใช้วิชาตัวเบา เพียง "เดิน" ออกไปราวกับเดินบนที่ราบ

เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก กระบี่ทองเหลืองและกอปวยล้วนรับทราบความร้ายกาจของคนผู้นี้แล้ว

ที่ชั้นล่างก็บังเกิดเสียงการต่อสู้ดังมา

ยิ่งต่อสู้ยิ่งดุเดือด

กอปวยกล่าวกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็กและกระบี่ทองเหลืองว่า

"เราเห็นว่าเรื่องในวันนี้ผิดท่า ผู้แซ่ซุนนี้เป็นคนสนิทของฉั่วเกีย มีคำกล่าวว่าเจตนาดีไม่มา มาแล้วไม่มีเจตนาดี มันความจริงสามารถ

ลงมือประสบผล กลับจากไปด้วยมือเปล่า"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้แซ่ซุนเพียงเป็นเต่าหดหัว มันเกรงขามต่อกงจี้ดเรา ไม่กล้าใช้วิธีการแข็งขืน"

กอปวยค้อนเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"กงจี้อพวกท่านมีชื่อเลื่องลือ แต่ต่อให้อยู่เบื้องหน้าเปาบุ้นจิ้นยังมีคนกล้าฆ่าคนทำผิดกฎหมาย พ่อบ้านซุนมิใช่คนดี ทั้งไม่กระทำเรื่องดีงาม"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กชมชอบได้ยินผู้อื่นโต้แย้งกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง จึงกล่าวสนับสนุนกอปวยว่า

"ดูท่ากงจี้อก็คิดไม่ถึงว่า มีผู้คนต้องการตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมากมายถึงเพียงนี้"

ที่ชั้นล่างบังเกิดเสียงระเบิดติดต่อกัน

กอปวยยังขมวดคิ้ว คนผู้นี้มีรูปร่างหยาบใหญ่ กลับแต่งกายเป็นสตรี ยามนี้ทำท่าครุ่นคิด ยิ่งมีสภาพประหลาดลี้ลับ มันกล่าวว่า

"เกรงว่าผู้มาไม่เพียงมุ่งเป้ามาที่ตัวบัดซบที่สมควรตายผู้นี้..."

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองมีไหวพริบปราดเปรียว ดังนั้นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"หรือว่าพวกมันมีเป้าหมายใหญ่กว่านี้?"

กอปวยผงกศีรษะอย่างเคร่งเครียด

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"อย่างนั้นผู้มาคงเป็นบุคคลสำคัญยิ่งกว่า นั่นเป็นใคร?"

กอปวยลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"นี่ไม่สะดวกกับการบ่งบอก...ทั้งนี้เพราะเราไม่แน่ใจว่าใช่เป็นคนผู้นั้นหรือไม่...ยิ่งไม่ทราบว่ามันมาแล้วหรือไม่...มิหนำซ้ำไม่ทราบว่ามัน

มาได้อย่างไร..."

เด็กรับใช้ทั้งสองรับฟังจนรำคาญอยู่บ้าง พากันกล่าวว่า
"อย่างนั้นเป็นผู้ใดกันแน่?"
กอปวยคิดกล่าวกระไร ประตูห้องพลันถูกกระแทกเปิดออก
...ดีที่มิใช่ "ปลาแก่ที่ซึมเศร้า" นั้น
นี่เป็นปลาที่ค่อนข้างสุภาพตัวหนึ่ง
เพียงไม่ทราบเป็นคนสุภาพที่บัดซบใด?
บุ้นซุ้ยฮั่นมีท่าทางสุภาพเรียบร้อย เจรจาอย่างสุภาพเรียบร้อย

"ขออภัย เราเข้าใจว่าไม่มีคนอยู่ภายใน"
กอปวยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า
"พวกเราล้วนเป็นคน"
บุ้นซุ้ยฮั่นกวาดตาเข้ามาภายในห้อง กล่าวว่า
"เรามาเยี่ยมไข้ พวกท่านมิใช่มีคนไข้อยู่คนหนึ่งหรอกหรือ?"
กอปวยตอบว่า
"คนไข้ของเราป่วยหนักยิ่ง ทางที่ดีให้มันพักผ่อนให้มากไว้"
บุ้นซุ้ยฮั่นเดินช้าๆ เข้ามา ปากกล่าวว่า
"เราสนิทชิดเชื้อกับคนไข้ของท่าน สมควรมีข้อยกเว้น"
กอปวยปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง
เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองรีบรุดถึงหน้าเตียง
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับเคลื่อนกายถึงกลางห้อง
กอปวยสะอึกเข้ารับหน้าบุ้นซุ้ยฮั่น กล่าวว่า
"มันเป็นคนไข้ของเรา เรามีหน้าที่ต้องคุ้มครองมัน"
บุ้นซุ้ยฮั่นชะลอฝีเท้าลง ปากกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า
"หน้าที่คุ้มครองมันสมควรเป็นเรา"

"เพราะเหตุใด?"
"เพราะว่ามันเป็นพี่ชายของเรา"
คำพูดพอกล่าว แม้แต่กอปวยก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าว

"มันเป็นพี่ชายของท่านจริงๆ?"
บุ้นซุ้ยฮั่นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า
"มาตรว่าเราชมชอบเรียกพี่เรียกน้องกับผู้คน แต่ยังไม่ถึงกับเทียวยกย่องผู้อื่นเป็นพี่ชาย"
มันชี้มือมาที่จมูกตัวเอง กล่าวว่า
"เรายังมิใช่ชนชั้นไร้นามในยุทธจักร"
กอปวยกล่าวว่า
"ท่านคือบุ้นซุ้ยฮั่น? นักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่น?"
เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเอียงคอมองดูมัน อดกล่าวมิได้ว่า
"ไม่คลับคล้าย"
บุ้นซุ้ยฮั่นอธิบายว่า
"เราความจริงไม่ชมชอบฆ่าคน ย่อมไม่คลับคล้ายนักฆ่าผู้หนึ่ง"
เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า
"มิใช่ท่านไม่คลับคล้ายนักฆ่า หากแต่ท่านมีหน้าตาโอ่อ่าผ่าเผยพี่ชายท่านกลับมีสารรูปซอมซ่อยากไร้ ดูไปไม่คลับคล้ายพี่น้องคู่หนึ่ง"
บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มออกมา กล่าวว่า
"น้องเรามีสายตาหลักแหลม เราก็เห็นว่าไม่คลับคล้าย"
จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า
"ผู้ใดเรียกให้เราเป็นพี่น้องกับมัน หากเราในตอนนี้ทอดทิ้งมันโดยไม่แยแส ยังมีผู้ใดคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของมัน?"
กอปวยพลันกล่าวว่า

"เราขอเตือนท่านยังคงอย่าได้ยุ่งเกี่ยว"
บุ้นซุ้ยฮั่นถามว่า
"เพราะเหตุใด?"
กอปวยกล่าวว่า
"เพราะว่าท่านเกรงว่าถูกภัยลาม"
บุ้นซุ้ยฮั่นกลับร้องขอว่า
"เราเพียงต้องการพบหน้าพี่ขาย ถามไถ่ทุกข์สุขสักหลายคำ หลังจากนี้ไม่แน่ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวอีก
"เราไยต้องเชื่อถือท่าน?"
"เพราะว่าท่านคือนกน้อยกอปวย อาศัยยอดวิชาตัวเบาของท่าน เราสามารถแบกมันไปหรือ?"
กอปวยยิ้มออกมา กล่าวว่า
"ท่านรู้จักเจรจาพาทีนัก"
"ที่เราล่าวเป็นความจริง ต่อให้ท่านไม่เชื่อถือเรา ก็สมควรเชื่อมั่นตัวเอง"
กอปวยแสดงว่ามิใช่บุคคลที่โยกคลอนได้โดยง่าย มันกล่าวว่า
"เรามิใช่ไม่เชื่อมั่นตัวเอง หากแต่ไม่ชมชอบเสี่ยงอันตราย"
บุ้นซุ้ยฮั่นมองดูมัน ปั้นสีหน้าเป็นเห็นอกเห็นใจ พลันหันเหหัวข้อสนทนาว่า
"เรารู้จักท่าน"
กอปวยกลับคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายพลันกล่าวเช่นนี้
บุ้นซุ้ยฮั่นกลับคืนสู่ท่วงท่าอันสูงสง่า กล่าวว่า
"ท่านความจริงแซ่กอ แต่ไม่ได้เรียกว่าปวย
มันกล่าวย้ำทีละคำว่า
"ท่านความฯริงมีชื่อว่ากอเอี่ยฮั้ว"

ชาวยุทธจักรกว่าครึ่งมีชื่อเดิมอยู่ก่อน สมมติเช่นเทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ่ยความจริงชื่อว่าซีคงกิมเล่ย

กอปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป กระทั่งสากเคราคล้ายเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ

บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวว่า

"ท่านมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม แต่ความสนใจของท่านอยู่ที่วิชาแพทย์"

มันกล่าวเสริมว่า

"ท่านคิดศึกษาวิชาแพทย์ชั้นสูงล้ำ โดยมุ่งเป้าไปที่ตำรับลับทางการแพทย์ ซึ่งเก็บรักษาอยู่ที่ทำการหมอหลวง"

กอปวยสงบปากคำไว้

บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวสืบต่อ

"แต่ที่ทำการหมอหลวงไหนเลยเปิดรับชาวยุทธจักรเช่นท่าน ดังนั้นท่านนึกได้อุบายหนึ่ง"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกับกระบี่ทองเหลือง ล้วนรับฟังจนบังเกิดความสนใจ เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองอดถามมิได้ว่า

"อุบายอันใด?"

"มันได้แต่ปลอมตัวเป็นชันที เพื่อปะปนเข้าหอเก็บตำราในที่ทำการหมอหลวง"

"อ้อ"

"ที่เคราะห์ร้ายคือ ผู้คัดเลือกชันทีในตอนนั้นมีสายตาแหลมคม มองปราดเดียวก็ล่วงรู้จุดประสงค์ของมัน"

"อย่างนั้นทำอย่างไร?"

"มันจับกอเอี่ยฮั้วตอนเป็นชันทีจริงๆ"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองอุทานดังอา เด็กรับใช้กระบี่เหล็กอด

ข้องมิได้ว่า

"น่าชิงชังนัก เจ้าผู้นี้เป็นใคร?"

บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"นั่นไม่อาจโทษว่ามัน นี่เป็นภาระหน้าที่ของมัน...คนผู้นี้คือบี้กงกง"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองด่าคำ "โจรขันทีเฒ่า" บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าว

"แต่กอเอี่ยฮั้วจะอย่างไรมีตัวเบาสูงเยี่ยมเพียงถูกตอนครึ่งหนึ่ง ถวยโอกาสที่บี้กงกงไปสะสางภารกิจเรื่องอื่น กลับ 'โบยบิน' ออกมา"

เด็กรับใช้ทั้งสองระบายลมจากปาก สายตาที่มองดูกอปวยเปลี่ยนไปบ้าง

...คล้ายกับเพิ่มความเห็นอกเห็นใจ และความห่วงใยกังวลอยู่บ้าง

บุ้นซุ้ยฮั่นยังกล่าวสืบต่อ

"แต่ถึงอย่างไรกอเอี่ยฮั้วถูกจับตอนครึ่งหนึ่ง หลังจากนั้นแม้มีชื่อเสียงเรียงนามกว่าเดิม แต่ด้านจิตใจออกจะ...ทั้งชมชอบแต่งตัวเป็นสตรี"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตวาดคำ "หยุดปาก" บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง เราไม่ขอกล่าว แต่กอได้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่กอ) ของพวกท่านมีจิตใจ...วิปริตอยู่บ้าง...ทั้งไม่นิยมชมชอบสตรี ทั้งไม่ยินดีเห็นครอบครัวผู้อื่นอยู่ร่วมรวมกัน..."

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กตวาดว่า

"ท่านยังกล่าวอีก?"

กอปวยก็กระชากเสียงว่า

"ท่านหมายความว่าจิตใจเรามีปัญหา จึงไม่ยินยอมให้ท่านพบปะที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

บุ้นซุ้ยฮั่นเพียงแต่ยิ้ม หาตอบคำไม่

กอปวยจึงสั่งต่อเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองว่า

"ท่านไปตบคลายจุดให้ของเจ้าผู้นั้น พวกเราลองถามมันว่า ต้องการพบหน้าคนชั่วช้าที่มุ่งเปิดโปงผู้อื่นหรือไม่?"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองรับคำ จี้นิ้วตบคลายจุดให้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

กอปวยขุ่นแค้นไม่คลาย

...คนผู้หนึ่งถูกลงโทษจับตอน เหตุการณ์ผ่านไปนานปี ยังถูกผู้คนรื้อฟื้นเอ่ยถึง ทั้งประเมินค่าความเป็นคนของมันต่ำทรามถึงเพียงนี้ ย่อมบังเกิดความคับข้องใจ

ดังนั้นกอปวยร้องถามว่า

"คนผู้นี้ใช่เป็นน้องชายของท่านหรือไม่?"

บนเตียงบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนระโหย หากทว่าเย็นยะเยียบดังว่า

"มันไม่เคยยึดถือเราเป็นพี่ชายมาก่อน"

กอปวยยิ้มอย่างเย็นชา มันคิดโค่นทำลายความถือดีของบุ้นซุ้ยฮั่น ดังนั้นถามว่า

"ท่านต้องการพบมันหรือไม่?"

คราครั้งนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบนเตียงไม่ทันตอบคำ บุ้นซุ้ยฮั่นชิงกล่าวว่า

"ต่อให้ฟาดจนตาย ยังผูกพันเป็นพี่น้อง... เรามีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อท่าน"

กอปวยถลึงมองบุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวว่า

"ผู้แซ่ปุ้น อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบแผนการของท่าน ท่าน

หากมิใช่เข้าร่วมกับหน่วยงานสะพานตามที่ร่ำลือกัน แสดงว่าถูกขันทีแซ่บี้ซื้อตัวไป พวกท่านสองพี่น้องคนหนึ่งสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย คนหนึ่งพึ่งพิงขันทีโฉด ต่างคนต่างก่อเวรสร้างกรรม ต่างฝ่ายต่างเป็นตัวบัดซบ"

บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มไม่ออกแล้ว หากยังกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า คำกล่าวของเราเมื่อครู่เป็นความจริง ท่านถูกจับตอนครึ่งหนึ่ง มีสภาพไม่ชายไม่หญิง"

กอปวยคำรามด้วยโทสะ ลอยตัวพุ่งปราดเข้ามา

มาดว่าบุ้นซุ้ยฮั่นคาดคิดว่ากอปวยต้องจู่โจมลงมือ มันเองก็จงใจกระตุ้นอีกฝ่ายเข้ามา แต่ความรวดเร็วของท่าร่างกอปวย ยังสร้างความตื่นตระหนกแก่มันยิ่ง

กอปวยเพียงชยับตัว ก็บรรลุถึงเบื้องหน้ามัน กางนิ้วทั้งห้าจิกใส่ดวงตาทั้งสองของมัน

...ดูจากการที่กอปวยพอลงมือก็คิดควักลูกตามัน แสดงว่าเคียดแค้นมันถึงที่สุด

บุ้นซุ้ยฮั่นก็ต้องการให้กอปวยเคียดแค้นชิงชังมัน ·

บุ้นซุ้ยฮั่นมีเจตนาอีกฝ่ายลงมืออย่างสุดกำลัง

กอปวยพอลอยตัวขึ้น มันก็ส่าถอย

ลอยตัวรวดเร็ว ส่าถอยเร่งร้อน

ไม่ว่าอย่างไรกอปวยมีตัวเบารวดเร็วกว่าบุ้นซุ้ยฮั่นช่วงหนึ่ง

บุ้นซุ้ยฮั่นพอส่าถอยถึงทางระเบียง กอปวยก็คิดตามถึงหน้าประตู บุ้นซุ้ยฮั่นพอส่าถอยอีก กลางหลังก็ปะทะกับผนังห้องฝั่งตรงข้าม

แผ่นหลังมันเพิ่งกระทบถูกผนังห้อง จะงอยปากเหยี่ยวของกอปวยก็ "จิก" จู่โจมใส่

ห้องพักที่มันปะทะพิง เป็นห้องพักหมายเลขสิบเจ็ดจริงๆ

...ที่แท้ฝั่งตรงข้ามกับห้องพักหมายเลขสิบเก้าเป็นห้องพักหมายเลขสิบเจ็ด

เสียงเกรียวกราวเมื่อผนังห้องปริแตกออก

แต่มิใช่ถูกบุ้นซุ้ยฮั่นชนแตกเสียหาย

บุ้นซุ้ยฮั่นเพียงเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว

ลื่นแฉลบไปด้านข้าง

กอปวยพลันรู้สึกมีลำแสงพวยพุ่งมาปะทะหน้า

ยามกะทันหันมันไม่ทราบว่านั่นเป็นสิ่งใด

แต่มันฉุกใจคิดว่าติดกับแล้ว

...ศัตรูซ่อนตัวอยู่ในห้องพักหมายเลขสิบเจ็ด รอให้มันประชิดใกล้

ปฏิกิริยาของมันคือเคลื่อนย้าย

ย้ายร่างอย่างรวดเร็ว

รู้สึกมีวัตถุที่ไม่ทราบนามพุ่งผ่านข้างกายมันดังซ่าใหญ่

มันแม้ไม่ทราบว่าเป็นอาวุธใด แต่เป็นที่แน่ใจว่าต้องเป็นอาวุธที่คมกริบ ทั้งเจิดจ้าชนิดหนึ่ง

ไม่ว่าเป็นอะไร ต้องมีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

ดีที่มันเคลื่อนย้ายรวดเร็ว

หลบหลีกรอดพ้นได้

แต่ห้วงคับขันยังไม่ผ่านพ้น

ได้ยินเสียงสวบ วัตถุที่ทั้งยะเยือกทั้งเย็นเยียบสิ่งหนึ่งจู่โจมถึงข้างเอวมัน

กอปวยตวาดด้วยโทสะ พลิกตัวตีลังกาหลบเลี่ยง

มันไม่สามารถคำนวณว่านั่นเป็นสิ่งใด แต่รู้สึกได้ว่าเป็นอาวุธมีคมที่เย็นเฉียบและชั่วร้ายเล่มหนึ่ง

แต่ว่าการจู่โจมยังไม่สิ้นสุด

ครั้งนี้เป็นกระบี่จ้วงแทงจากด้านหลัง

กอปวยพอพบว่าเป็นกระบี่ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่

คนต่ำช้าที่สุภาพนั้นฉวยโอกาสทำร้าย

ร่างที่ดีลังกาห้อยหัวลงของมันขยับเคลื่อนย้ายไปห้าเชียะ

กระบี่แทงใส่อากาศ แต่อัญมณีบนโกร่งกระบี่สองลูก ประกอบด้วยหนึ่งแดงหนึ่งครามพุ่งถึงหน้าหลังของมัน

นี่เป็นท่าตามหลัง

และเป็นท่าสังหาร

กอปวยได้แต่โผพุ่งขึ้นไป

อัญมณีหนึ่งแดงหนึ่งครามทั้งสองลูกพอพุ่งใส่อากาศธาตุ กลับปะทะกันเอง ก่อเกิดเป็นประกายไฟ ดีดพุ่งใส่กอปวยที่กลางอากาศ

กอปวยพานบังคับกระโปรงที่สวมใส่ ม้วนรับ "อัญมณี" ที่ฆ่าคนเอาไว้

ได้ยินเสียงซี่ซี่ กระโปรงของมันถูกซัดทะลุเป็นรู

ขณะที่ร่างของกอปวยตกวูบลง ปรากฏอาวุธที่คล้ายอาทิตย์อันร้อนแรง คล้ายดวงจันทร์ที่เยียบเย็น เคลื่อนคล้อยถึงเบื้องหน้ามัน

กอปวยได้แต่บังคับร่างถอนตัวพลิกตัวรวมสองครั้ง เคลื่อนไหวในพื้นที่สองสามเชียะ หลบรอดจากท่าสังหารหนึ่งร้อนแรงหนึ่งเยียบเย็นทั้งสองสายอย่างหวุดหวิด

จวบกระทั่งถึงคอนนี้ มันถูกจู่โจมทั้งหน้าหลัง เคลื่อนย้ายร่างรวมเจ็ดครั้ง

เผชิญอันตรายรวมเจ็ดครา

มันรอดฟันทั้งเจ็ดครั้งครา แต่เรี่ยวแรงก็ใช้หมดสิ้น

ในห้วงคับขัน ลำแสงเจิดจ้าบังเกิดขึ้นเป็นคำรบสาม
คล้ายกับอาทิตย์ยามเที่ยงส่องต้องหว่างคิ้วของมัน
ดวงอาทิตย์คล้ายอยู่ในเงื้อมมือศัตรู
ศัตรูกำลังประทับดวงอาทิตย์ใส่หว่างคิ้วของมัน
กอปวยใช้เรี่ยวแรงหมดสิ้น แต่ยังรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือพุ่งตัวขึ้นไป

คล้ายกับเทพสวรรค์เบื้องบนยื่นหัตถ์ลงมาจิกผมของมัน ฉุดดึงมันขึ้นไป และคล้ายกับกลางอากาศพาดบันไดฟ้าบันไดหนึ่ง ชักดึงมันขึ้นไป

ตอนนี้กอปวยทราบแล้วว่าคนซุ่มจู่โจมมันเป็นใคร

คนที่ถืออาทิตย์อยู่ในมือเรียกว่าสุ้ยยิก (อาทิตย์) อาวุธในมือมันเรียกว่าอาทิตย์กงล้อทอง อีกผู้หนึ่งย่อมเป็นสุ้ยง้วย (ดวงจันทร์) อาวุธคู่มือเรียกว่าเดือนเสี้ยวกงล้อเย็น

กอปวยได้ยินว่าระหว่างนี้คนทั้งสองเดินทางถึงนครหลวง ทั้งเข้าร่วมกับหน่วยงานสะพาน

มันคิดไม่ถึงว่าสามีภรรยาคู่นี้พักอยู่ที่นี้ ทั้งสองเปลือกนอกสุภาพเอียงอาย กลับมีอารมณ์วู่วามร้อนแรง

ซึ่งความจริงไม่น่าประหลาด บุ้นซุ้ยฮั่นมิใช่สุภาพเรียบร้อยหรอกหรือ?

...พวกมันคล้ายเป็นเพื่อนคู่หูที่สวรรค์สร้างขึ้น

...เมื่อครู่บุ้นซุ้ยฮั่นจงใจปล่อยเลยตามเลย คล้ายไม่ทราบว่าห้องพักหมายเลขสิบเจ็ดอยู่ตรงข้ามกับห้องพักหมายเลขสิบเก้า เพื่อเปิดโอกาสให้พวกพ้องของมันจู่โจมทำร้าย

ตอนนี้กอปวยได้แต่ประลองความเร็ว

...หากแม้นมันเคลื่อนไหวเร็วกว่าเทนร้ายที่ซุ่มจู่โจม ก็จะวอดพัน

จากชะตากรรม หากว่าคนร้ายที่ซุ่มจู่โจมรวดเร็วกว่ามัน มันมีแต่หนทางตายสายเดียว

มาตรว่าการจู่โจมบังเกิดขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า ด้วยวิชาตัวเบาของกอปวยสมควรหลบรอดได้

หากว่าบุ้นซุ้ยฮั่นไม่ลงมือซ้ำเติม

ยามนั้นบุ้นซุ้ยฮั่นหมุนตัวคิดหมายบุกเข้าห้อง
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กถือกระบี่เฝ้าอยู่หน้าประตู
บุ้นซุ้ยฮั่นพอโถมเข้าใกล้ ก็จู่โจมกระบี่
ทุกกระบี่ทั้งชั่วร้ายทั้งอำมหิต
มันไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูมีหนทางรอด
มันไม่สนใจว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง
ถึงกับไม่ยึดถือคู่มือเป็นคน
...อาจบางทีมันเห็นว่าที่เบื้องหน้ามันเป็นแพะแกะที่รอรับการเชือดเฉือนตัวหนึ่ง

แต่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็ดุดันอำมหิตเช่นกัน

มันมิเพียงไม่ยอมถอยแม้สักก้าวเดียว ถึงกับไม่ยอมอ่อนข้อแม้สักกระบี่เดียว

ในเด็กรับใช้กระบี่ทั้งสี่ มันความจริงเป็นชมชอบต่อสู้ที่สุด

บุ้นซุ้ยฮั่นความจริงเข้าใจว่าภายในสามกระบวนท่าสามารถโค่นมันล้มลง

แต่ว่าโค่นไม่ลง
มันจู่โจมลงมือสามสิบกระบวนท่า
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังไม่ล้มลง
ทั้งไม่ล่าถอย และไม่หลบเลี่ยง

ทั้งยังตีโต้กลับไปสิบสามกระบวนท่าสิบสามกระบี่
บุ้นซุ้ยฮั่นพลันก้มศีรษะลง ที่กลางหลังบังเกิดเสียงกลไกขดลวดดังขึ้น ปรากฏลูกเกาทัณฑ์สามดอกยิงออกมา
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเข้าใจว่าอีกฝ่ายยิงจู่โจมใส่มัน รีบกระโดดหลบ รอจนพบว่าลูกเกาทัณฑ์ไม่ได้ยิงใส่มัน ก็ไม่ทันการณ์แล้ว
มันจะอย่างไรขาดประสบการณ์สู้ศัตรู
ลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่กอปวย
กอปวยกำลังเหินบินขึ้นไป
ไม่ว่าอย่างไรคิดขึ้นไปต้องจ่ายค่าตอบแทน ทั้งนี้เพราะบนพื้นดินคล้ายมีพลังชนิดหนึ่ง คอยดึงดูดผู้คนและวัตถุลงสู่พื้น
อย่าว่าแต่ "เหินบิน" ขึ้นไป
คิดขึ้นไปมิใช่เรื่องง่ายดายอยู่แล้ว
การบินยิ่งเป็นความเสี่ยงชนิดหนึ่ง
ยิ่งบินสูงก็ยิ่งมองไกล แต่ก็พลัดตกอย่างหนักหน่วงยิ่งกว่า

กอปวยกำลังโผพุ่งขึ้นไป พลันได้ยินเสียงกลไกขดลวด ลูกเกาทัณฑ์สามดอกพุ่งถึงระดับสายตา ร่างกายและข้อเท้า
กอปวยอันยอดเยี่ยม กลับขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวในสภาพที่เป็นไปไม่ได้ และช่วงเวลาที่เป็นไปไม่ได้ หลบรอดจากลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอก
แต่ระหว่างหลบหลีกลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอก ท่าร่างมันต้องชักช้าวูบหนึ่ง
ผลแห่งความชักช้า ที่เท้าซ้ายปวดแปลบคราหนึ่ง
ประกายโลหิตฉีดพุ่ง
ขณะเดียวกัน ลมเย็นก่อตัวอีกครา

ครั้งนี้เป็นแสงจันทร์

แสงจันทร์เยียบเย็นนุ่มนวล แต่สามารถคร่าชีวิตเช่นกัน

กอปวยรับบาดเจ็บแล้ว แต่ยังสามารถกลั้นลมหายใจ ยืดกายโถมใส่ขื่อขวางใต้หลังคาห้องอย่างสุดกำลัง

แต่มันเมื่อรับบาดเจ็บ เป็นเหตุให้เสียการทรงตัว ท่าร่างเกิดการสะดุด ร่างท่อนล่างเผยช่องโหว่ขึ้น

คราครั้งนี้ประกายโลหิตฉีดพุ่งอีกครา

มันรู้สึกเย็นวาบที่เท้าขวา

หัวใจของมันพลอยเย็นวูบคราหนึ่ง

มันตวาดก้อง โบกแขนเสื้อทั้งสอง จากนั้นกรีตวาดสองมือคล้ายว่ายน้ำที่กลางอากาศ

กล่าวไปประหลาดนัก มันเป็นชายฉกรรจ์แข็งแรง กลับสวมเสื้อกระโปรง ทั้งเกล้าผมเป็นมวย ใบหน้ามีสาดเคราขึ้นครึ้ม มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ ลักษณะพิเศษเหล่านี้หลอมรวมเป็นความประหลาดพิกล

ยามนี้มันพอส่งเสียงร้อง ยิ่งประหลาดกว่าเดิม

มันความจริงหมดเรี่ยวสิ้นแรง รับบาดเจ็บติดต่อกัน นกน้อยบินไม่ขึ้นแล้ว

แต่หลังเสียงร่ำร้อง ตัวมันคล้ายลูกหนังที่ปล่อยลมออก รูปร่างเกิดการเปลี่ยนแปลง "ผ่ายผอม" ลงเกือบครึ่ง

กอปรกับมันกรีตวาดสองมือ คล้ายปีกของนกปักษา กลับสามารถ "บิน" ขึ้นไปอีก

สองเท้ามันยังปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน

น้ำเลือดพร่างพรมลงมา กระเซ็นใส่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กที่ต่อสู้กับบุ้นซุ้ยฮัน และเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองที่เฝ้าอยู่ข้างเตียง

ลุ้ยยิกกับลุ้ยง้วยความจริงรั้งอาวุธอาทิตย์กงล้อทองกับเดือนเสี้ยว

กงล้อเย็นกลับมา ตระเตรียมจู่โจมลงมือใหม่

พวกมันเห็นว่ากอปวยรับบาดเจ็บ "บิน" ต่อไปไม่ได้แล้ว

ที่พวกมันคาดคิดไม่ถึงคือ กอปวยยังสามารถตอบโต้

...ตอบโต้ทั้งที่รับบาดเจ็บ และพ่ายแพ้อย่างอนาถ

ก่อนที่กอปวยกรีดวาดสองมือ ยังขยับแขนเสื้อคราหนึ่ง

กอปวยอาศัยวิชาตัวเบาสร้างชื่อ วิชาตัวเบาของมันเรียกว่า วิหคเหนพนภูเขา

แต่ว่ามันยังมีไม้ตายอีกแขนงหนึ่ง

นั่นเป็นอาวุธลับชนิดหนึ่ง ล้วนเป็นรูปนก ชัดออกคราเดียวสองคัว

ระดับความเร็วของมันยังรวดเร็วกว่านากา

นี่เป็นที่มาของฉายานกน้อยกอปวย

พริบตานั้น อาวุธลับรูปนกทั้งสองตัว ตัวหนึ่งชัดต้องกระดูกสะบักของสุ้ยยิก ตัวหนึ่งชัดถูกกล้ามเนื้อกลางหลังของสุ้ยง้วย

แต่พริบตาก่อนที่สุ้ยยิกกับสุ้ยง้วยจะถูกชัดจู่โจม พวกมันก็บังคับอาทิตย์กงล้อทอง กับเดือนเสี้ยวกงล้อเย็นแหวกพุ่งออกไป

นี่นับเป็นวิชาประจำตัวของสุ้ยยิกสุ้ยง้วย

กอปวยพุ่งตัวขึ้นไปอย่างสุดชีวิต

ร่างมันคล้ายลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง พุ่งใส่ดานขวางใต้หลังคาห้อง

หลังคาห้องของแวดวงลาภยศความจริงสร้างสูงยิ่ง ยามนี้ดูไปสูงยิ่งกว่า ไกลลิบลับยิ่งกว่า

กอปวยไม่อาจประคองตัวต่อไป ไม่สามารถฝืนทนต่อไป

ถึงแม้ว่ายิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ชื่อขวาง แต่ก็คล้ายกับอยู่ห่างไกลสุดเอื้อมถึง

แต่ว่าลำแสงเจิดจ้า ประกายเย็นเยียบ เสียงลม เสียงแหวกฝ่าอากาศบรรลุถึงใต้เท้ามันแล้ว

มันไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่เตะสองเท้าออก

เสียงทึบทึบเมื่อกงล้อทั้งคู่ถูกมันเตะปลิวลิ่วไป ปักฉึกกับเสากำแพง

กอปวยรู้สึกสองเท้าเบาหวิว จากนั้นเย็นวาบ

สองมือมันยึดเหนี่ยวขื่อขวางได้แล้ว

มันจะอย่างไร "บรรลุ" ถึงขื่อขวางแล้ว

จากนั้นมันแกว่งตัวพลิกร่างขึ้นไปบนขื่อ รู้สึกตัวเองเบาตัวกว่าเดิม ค่อยพบว่าสองเท้าตัวเองขาดด้วนแล้ว

เท้าข้างหนึ่งขาดเสมอเข่า ข้างหนึ่งขาดเสมอข้อ ล้วนถูกกงล้อทั้งสองตัดขาดไป

ตอนแรกมันไม่รู้สึกเจ็บปวด แต่ว่าประหวั่นพรั่นพรึง

...ความแตกตื่นพรั่นพรึงที่พบว่าตัวเองสูญเสียสองเท้า ยังยิ่งกว่าความเจ็บปวดรวดร้าวที่ได้รับจากการที่สองเท้าขาดจากร่าง

พริบตานั้น กอปวยทราบว่าตัวเองไม่มีวัน "บิน" ได้อีกแล้ว

มันกลายเป็นพิการแล้ว

มันได้แต่ใช้สองมือยึดเหนี่ยวขื่อขวาง คนแขวนร่างอยู่บนขื่อปล่อยให้โลหิตหยดหยาดลงไป

ตัวมันอยู่ในสภาพเสื่อมทรุดลง

มันอาศัยสติสัมปชัญญะที่เหลืออยู่ จี้จุดสำคัญที่ร่างท่อนล่างของตัวเอง ห้ามการไหลออกของโลหิต ความจริงยังคิดก้มลงมองดูการต่อสู้ที่เบื้องล่าง กลับเห็นบนต้นไม้ซึ่งอยู่ไกลออกไป กั้นด้วยห้องหับและท้องร่องทั้งหลายยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ทั้งยังกวักมือเป็นเชิงทักทาย

คนผู้นี้ลี้ลับยิ่ง

...ลี้ลับจนชวนให้ผู้คนขนลุกเกรียว

ก่อนที่กอปวยจะสิ้นสติไปเพราะเสียโลหิตจำนวนมาก ยังพอจำแนกออกว่าอีกฝ่ายเป็นพ่อบ้านซุน

มันพลันนึกออกว่าเหตุใดบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยต่อคนผู้นี้ถึงเพียงนี้

ในห้วงสมองอันเวิ้งว้างของมันพลันนึกออก คล้ายกับงมศพที่คุ้นเคยขึ้นจากทะเลแห่งความทรงจำ

มันนึกออกว่าคนผู้นี้สมควรเป็นใคร

ไม่ว่ามันเป็นใคร ขอเพียงรุดไปช่วยเหลือเด็กรับใช้กระบี่เหล็กอีกแรงหนึ่ง สมควรยันสถานการณ์ได้อีกครู่หนึ่ง

ทั้งนี้เพราะเด็กรับใช้กระบี่เหล็กแทบต้านทานบุ้นซุ้ยฮั่นไม่ได้แล้ว

จนใจที่ไม่มีผู้ใดรุดไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

...เราไม่อาจตาย

กอปวยบนชื่อร่ำร้องในใจ

ขอเพียงคนที่ไม่คิดตาย ต้องคิดมีชีวิตสืบไป ประการนี้ไม่น่าประหลาด แต่ในความคิดมีชีวิตสืบไปของกอปวย ยังเพิ่มความรู้สึกนึกคิดที่แจ่มชัดประการหนึ่ง

มันต้องมีชีวิตสืบไป จึงสามารถบอกเรื่องราวที่พบเห็นในวันนี้ต่อสหายของมัน และคนในแวดวงลาภยศ

ดังนั้นมันไม่อาจตาย

แต่ว่ากระทำได้หรือ?

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็คิดมีชีวิตสืบไป

มันใกล้ต้านทานรับไม่ได้แล้ว

มันพบว่าตัวเองไม่แน่ว่าจะต้านรับเพลงกระบี่ของบุ้นซุ้ยฮันไม่ได้ หากแต่ฝ่ายตรงข้ามพอใช้กระบี่ ก็เปิดฉากจู่โจม ฟาดฟันเข่นฆ่าจนมันสูญเสียความเชื่อมั่น ต้องตกอยู่ในห้วงคับขัน

ฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่ทองคำ ประดับเต็มไปด้วยอัญมณี

หากเป็นผู้อื่น สาเหตุที่ใช้กระบี่ที่หลอมสร้างจากทองคำ ทั้งประดับประดาด้วยอัญมณีจินดา อย่างมากเพียงเพื่ออวดโอ่เสริมบารมี สะท้อนเห็นถึงความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย มือกระบี่ที่แท้จริงผู้หนึ่งจะไม่พกพากระบี่ที่คล้ายตู้อัญมณีเคลื่อนที่

แต่คนที่ใช้กระบี่ทองคำฝังอัญมณีผู้นี้ ยังแต่งกายเลิศหรู ไม่คล้ายเป็นมือสังหารที่ฆ่าคนเพราะเงิน

...ซึ่งความจริงคนผู้นี้ฆ่าคนเพราะเงิน เงินที่ได้มาถูกใช้เพื่อประดับประดาตัวเอง

มันพอชักกระบี่ทองคำ ความเชื่อมั่นก็ประดังมา ใช้ออกด้วยท่ากระบี่และวิธีการฆ่าคนของราชัน คุกคามจนเด็กรับใช้กระบี่เหล็กรับไว้ไมตรี

ยามนี้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กคล้ายไม่ได้พ่ายแพ้แก่วิชาฝีมือ หากแต่สูญเสียความเชื่อมั่นไปกว่าครึ่ง ดังนั้นมันทราบว่าหากสู้สืบไป คงต้องพ่ายแพ้ พานกุมกระบี่โถมเข้าไป คิดเร่งมือเผด็จศึก

มิคาดบุ้นซุ้ยฮั่นกลับใช้พู่กระบี่ซัดพุ่งวัตถุสองมาสองสิ่ง

เป็นวัตถุที่มีลักษณะคล้ายตัวหนอน เต็มไปด้วย "ขน" ซึ่งจัดสร้างจากลวดเหล็ก

ตัวหนอนทั้งสองตัวนี้พุ่งจู่โจมใส่เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กจะอย่างไรอายุยังเยาว์ คิดไม่ถึงว่าคนที่เปลือกนอกโอ่อ่าผ่าเผย ฟาดฟันกระบี่อย่างหักโหม ล้วนเป็นเครื่องอำพราง หากทว่าท่าสังหารถูกใช้ออกขณะที่อีกฝ่ายละลานตาต่อรูปลักษณ์

อันเลิศหรู

อาวุธลับของบุ้นซุ้ยฮั่นเรียกว่าจุดแต้มดวงดาวจุดเต้นตัวหนอน
ประกายดาวเพียงเป็นความฝัน
ประดับอยู่กลางฟ้า ชวนให้ผู้คนลานตา
ตัวหนอนจึงเป็นของจริงแท้
จึงเป็นสิ่งที่คร่าชีวิต
บุ้นซุ้ยฮั่นเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

มันเป็นบุรุษที่เปลือกนอกโอ่อ่าภูมิฐาน แท้ที่จริงสกปรกชั่วช้า
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบุกเข้าประชิดใกล้ เท่ากับเสนอตัวเข้าไปเอง
อาวุธลับทั้งสองพุ่งจู่โจมอย่างรวดเร็ว
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่ทันถลันหลบ
ดังนั้นมันหมอบฟุบลง

มันจำได้ว่าตุยเมี่ยเคยสอนมันว่า หากถลันหลบไม่ทัน ปิดป้องต้านรับไม่ทัน ให้ล้มลงก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามคิดโค่นมันล้มลง ล้มลงยิ่งเร็วยิ่งดี ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ของศัตรูคิดโค่นมันล้มลง หากมันล้มลงก่อน เท่ากับตายก่อนค่อยมีชีวิตรอด

เนื่องด้วยเด็กรับใช้กระบี่เหล็กชมชอบต่อสู้ มุ่งเอาชนะคะคาน น้อยครั้งจะพ่ายแพ้แก่ศัตรู ดังนั้นน้อยครั้งจะใช้วิธีนี้ดิ้นรนเอาชีวิตรอด

แต่ตอนนี้มันไม่มีทางเลือกอื่นอีก
มันได้แต่ล้มฟุบลง
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังเยาว์วัย
มันยังคิดมีชีวิตสืบไป

...คนผู้หนึ่งหากคิดแสวงหาความตาย แสดงว่าไม่เคารพต่อชีวิตตัวเอง ปฏิเสธการดำรงคงอยู่ของตัวเอง บุคคลเช่นนี้แม้มีชีวิตอยู่ เท่ากับสูญเสียคุณค่าของการดำรงคงอยู่

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กย่อมไม่ใช่คนเช่นนั้น

มันยังคิดติดตามรับใช้บ้อเข้งไปอีกนานเท่านาน

บุ้นซุ้ยฮั่นไม่สนใจว่าจู่โจมประสบผลหรือไม่ พลันม้วนพู่กระบี่รั้งจุดแต้มตัวหนอนกลับมา สืบเท้าถึงข้างเตียง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองถือกระบี่มองดูมัน คล้ายถูกท่วงท่าสภาวะของมันสะกดไว้ แทบไม่กล้าลงมือ

บุ้นซุ้ยฮั่นตวัดกระบี่ขึ้น เค้นเสียงออกมาสองคำว่า

"หลีกไป"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไม่ได้ "หลีกไป" เพียงเหม่อมองกระบี่ของอีกฝ่ายอย่างตะลึงลาน

บุ้นซุ้ยฮั่นใช้กระบี่ทองคำกรีดวาดท่ากระบี่ แม้แต่บุปผากระบี่ก็วิจิตรงดงาม ปากตวาดว่า

"ไสหัวไปให้แก่เรา"

พริบตานั้นมันพลันลงมือ

แต่มันไม่ได้ใช้มือ หากทว่าใช้ศอก

มันเคลื่อนไหวกระบี่ดึงดูดความสนใจของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

จากนั้นกระทุ้งศอกออก

มันกระทุ้งเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพ้นห่าง ตัวเองกระโดดปราดถึงข้างเตียง

จากนั้นมันยื่นมือกระตุกดึงผ้าห่มออก

ผ้าห่มพอถูกกระตุกดึงออกมา ก็พบเห็นผู้คน

เป็นบุรุษที่สกปรกโสโครก และเยือกเย็นยะเยียบผู้หนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่รับบาดแผลเกลื่อนกลาด ร่างแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ หลงเหลือลมหายใจรวยริน นอนเอนกายอยู่

บนเตียง ใช้ดวงตาสีเขียวปัดคู่หนึงมองดูมันอย่างอ่อนแรง
บุ้นซุ้ยฮั่นยิ้มออกมา ทักทายว่า
"ท่านสบาย"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไร้ความรู้สึกว่า
"ท่านสบาย?"
บุ้นซุ้ยฮั่นร้องดังๆ ว่า
"ท่านก็มีวันเช่นนี้"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมองดูมัน คล้ายยอมรับชะตากรรม ยืดคอรอให้เชือดเฉือน
บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสว่า
"เรามาช่วยเหลือท่าน"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแบะปากเล็กน้อย ไม่ทราบแสดงความขอบคุณหรือสะท้อนถึงความคับแค้น
จากนั้นบุ้นซุ้ยฮั่นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า
"วิธีที่เราจะช่วยท่านคือฆ่าท่าน...ท่านจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานต่อไป"
เสียงขาดคำ ประกายกระบี่สีทองและประกายอัญมณีวูบพร้อมเพรียง เมื่อมันฟันกระบี่ลง
ฟันใส่ลำคอของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
กระบี่ทองคำ
ประกายกระบี่เป็นสีเหลืองทอง
มันใช้กระบี่เช่นนี้ ฟันศีรษะพี่น้องตัวเอง
ที่แท้มันไม่ได้มาช่วยเหลือพี่น้องตัวเอง
หากแต่มาฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
...มันความจริงนี้แห้นอีกฝ่าย แค้นมารดาอีกฝ่ายแย่งชิงความ

รักของบิดามันไปส่วนหนึ่ง ยังแค้นต่อการดำรงคงอยู่ของอีกฝ่าย ซึ่งแย่งชิงความรักของบิดามันไปอีกส่วนหนึ่ง ยังแค้นที่อีกฝ่ายมีชื่อเสียงก่อนมัน เข้าสังกัดฉั่วเกียก่อนมัน มันได้แต่เลือกตึกหกหุนครึ่ง มันยังแค้นอีกฝ่ายทุเรศอัปลักษณ์ แต่สามารถย่ำยีสตรีงดงาม ที่มันแค้นที่สุดคือ บิดายินยอมมอบสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดินให้แก่อีกฝ่าย และแค้นอีกฝ่ายที่ชั่วร้ายอำมหิตกว่ามัน

บุ้นซุ้ยฮั่นคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
คิดฆ่าเป็นเวลานานแล้ว
จนใจที่ไม่มีโอกาส
ตอนนี้มีแล้ว
ฉวยโอกาสที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บลงมือปลิดชีวิต
โอกาสเช่นนี้ไม่มีอีกแล้ว
มันใช้ความรู้สึกที่สมใจยิ่งกว่าสังหารศัตรูคู่แค้น ลงมือฆ่าพี่น้องตัวเอง

...หลังจากนี้ในยุทธจักรมีแต่นักฆ่าร่ำรวย ไม่มีที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอีก

มันพอนึกได้เช่นนี้ ต้องบังเกิดความลิงโลดสุดเปรียบปาน
ความรู้สึกอันลิงโลดประหนึ่งสมรักสมปรารถนา เร่งเร้าให้มันตวัดกระบี่ฟันลงยังลำคอของพี่ชาย
เรื่องราวในโลกมันยากหยั่งคาด
ความอำมหิตสืบเนื่องจากข้อนี้
บุ้นซุ้ยฮั่นพอฟันกระบี่ลง พลันพบเห็นแสงสว่างช่องหนึ่ง
แสงสว่างที่เจิดจ้ายิ่ง แต่ก็หยาบกระด้างยิ่งช่องหนึ่ง
พริบตานั้น บุ้นซุ้ยฮั่นแทบเข้าใจว่าเป็นลุ้ยยิกลงมือ
ลุ้ยยิกพอใช้อาทิตย์กงล้อทองออก บังเกิดเป็นลำแสงอันเจิดจ้า

จนผู้คนทั่วไปแทบลืมตาไม่ขึ้น ดังนั้นไม่อาจต้านรับได้

แต่สุ้ยยิกมิใช่ถูกอาวุธลับของกอปวยทำร้ายหรอกหรือ

ต่อให้มันไม่ล้มลง ยามกะทันหันก็ไม่อาจฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้

อย่าว่าแต่มันต้องไม่ลงมือในที่นี้?

...อย่างนั้นเป็นผู้ใดแผ่พุ่งลำแสงสายนี้?

...ลำแสงที่หยาบกร้านเกรียวกราดสายนี้ แผ่ผุ่งใส่ผู้ใด?

ลำแสงเจิดจ้าจนลืมตาไม่ขึ้น หรือว่าแผ่พุ่งใส่มัน?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมิใช่รับบาดเจ็บสาหัส ทั้งยังถูกปิดสกัดจุดไว้หรอกหรือ?

ทั้งหมดล้วนไม่เป็นความจริง

มันถูกทำร้ายที่ทรวงอกคราหนึ่ง จึงเป็นความจริงแท้แน่นอน

มันถูกทำร้ายคราหนึ่ง ยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร เพียงรู้สึกว่ามีสิ่งใดรั่วไหลออกมา

ตอนแรกมันยังเข้าใจว่าตัวเองควบคุมระบบขับถ่ายไม่ได้ เพียงแต่ยามกะทันหันไม่ทราบว่าเป็นอุจจาระหรือปัสสาวะ

จากนั้นมันเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลุกขึ้นนั่งช้าๆ

...ใบหน้าที่เย็นชืนของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินประดับด้วยรอยยิ้มอันลี้ลับชนิดหนึ่ง

อาจบางทีนั่นมิใช่รอยยิ้ม หากแต่เป็นสีหน้าที่สุขสม แต่แสดงออกด้วยรูปแบบที่ต่ำช้าชนิดหนึ่ง

บุ้นซุ้ยฮั่นร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านมิใช่..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"ท่านความจริงได้รับคำสั่งจากสุ้ยซุ้ง ให้ช่วยเรากลับไป เพื่อ

ถ่ายทอดบอกเคล็ดวิชาที่ปิงเอ่งโทยกำลังฝึกปรืออออกมา แต่ท่านคิดแก้แค้นส่วนตัว โดยฆ่าเราทิ้ง จากนั้นกลับไปรายงานว่าเราตายแล้วใช่หรือไม่?"

"ท่าน...ท่านไฉน..."

มันพบว่าตัวเองกลับไม่สามารถกล่าวคำพูดโดยสะดวกปลอดโปร่ง ...คล้ายกับว่าเพียงกล่าวคำแรก หางเสียงก็ "รั่วไหล" ออกไป

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เรามิใช่ฉายาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหรอกหรือ? ผู้อื่นเข้าใจว่าเราเฟียงยอมรับนับถืออุ้ยแซแซแซ จูกัวะซิงแซ ง้วนจับซาหังที่อยู่เหนือเราขึ้นไป เราจึงไม่ไร้สาระถึงเพียงนั้น บอกต่อท่าน เราสามารถผ่านการตายเจ็ดครั้ง ท่านเชื่อหรือไม่?"

จากนั้นมันลุกขึ้นยืนช้าๆ

มันแสดงว่ายากเย็นยิ่ง และเจ็บปวดยิ่ง แต่ก็ลุกขึ้นยืนเป็นผลสำเร็จ

บุ้นซุ้ยฮั่นกล่าวว่า

"ท่านความจริง...ความจริง..."

ไม่ว่ามันใช้ความพยายามอย่างไร ออกแรงถึงเพียงไหน ยังไม่สามารถกล่าววาจาจนจบประโยค

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชิงกล่าวว่า

"เราความจริงตายแล้ว ใช่หรือไม่? เราเพียงแต่แสร้งตาย เราขโมยฝึกลมปราณฝืนอัปยศ มาตรว่าเรียนรู้เพียงผิวเผิน แต่ยังสามารถทะลวงจุดที่ถูกปิดสกัด เพียงแต่ต้องใช้เวลาบ้าง เราเมื่อรับบาดเจ็บจนไม่สามารถตอบโต้ ดังนั้นพานแสร้งตาย ขณะที่ตัวโง่งมเหล่านั้นคิดฆ่าเรา เราก็อาศัยเคล็ดวิชาส่วนที่เรียนรู้จากตำราอักษรดีรี รีดเร้น

พิษของถ่านอัดคืออกจากร่าง จากนั้นรอคอยโอกาสเหมาะ"

บุ้นซุ้ยฮั่นบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด

ทั้งนี้เพราะมันค้นพบสาเหตุที่ตัวเองไม่สามารถกล่าววาจาจนจบประโยคแล้ว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวสืบต่อ

"เราทราบว่าท่านไม่ได้มาช่วยเหลือเรา หากแต่คิดฆ่าเรา เรารับบาดเจ็บสาหัส ไม่ปะทะด้วยกำลังกับท่าน ได้แต่รอให้ท่านมาฆ่าเรา เราค่อยฆ่าท่าน เมื่อครู่พ่อบ้านชุนแวะมา มองปราดเดียวก็ทราบว่าหนึ่งนั้นเรามิใช่คนที่พวกมันต้องการ สอง เรายังไม่จบสิ้น ดังนั้นมันล่าถอยไป มันเป็นบุคคลอันร้ายกาจผู้หนึ่ง"

บุ้นซุ้ยฮั่นส่งเสียงครอกครอกในลำคอ

ตอนนี้มันไม่ได้มองดูที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

หากแต่มองดูตัวเอง

มองดูร่างท่อนล่างของตัวเอง

มันถูก "ฟัน" หว่างเอวขาดเป็นสองท่อนแล้ว

...เพียงแต่สภาวะจู่โจมรวดเร็วเกินไป มันแม้หว่างเอวขาดเป็นสองท่อน แต่ยัง "เชื่อมติด" กัน เพียงแต่น้ำเลือด ไส้พุง อวัยวะภายในรั่วไหลออกมา มันถึงกับได้ยินเสียงเมือกเลือดที่แตกปะทุออก

ผลจากการพบเห็นเช่นนี้ บุ้นซุ้ยฮั่นสูญเสียความคิดต่อสู้จนหมดสิ้น

มันถึงกับพังทลายไป

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอีกว่า

"เราเคยบนบานต่อเทพวชิระว่า ตัวเราต้องไม่ตาย นอกจากมีคนทำให้เราตกตายเจ็ดครั้งในวันเดียว วันนี้เราถูกเช็กเสียวเชียงต่อยดั้งจมูกหักแต่ไม่ตาย ต่อมาถูกอุนปุ้นแพร่พิษสันหลังสุนัขทองยังไม่

ตาย เรายังพลั้งมือถูกบ้อเช้งซัดอาวุธลับ ทำร้ายตาบอดข้างหนึ่ง แต่เรายังไม่ตาย ทั้งหมดนี้เพิ่งผ่านการ 'ตาย' สามครั้ง ตอนนี้เราฟื้นคืนชีพแล้ว ที่น่าเศร้าคือท่านลำพองเกินไป กลับสังเกตไม่ออก"

จากนั้นมันถามอย่างเยือกเย็นว่า

"เป็นอย่างไร รสชาติของการถูกฟันหว่างเอวขาดสองท่อน ทนทานรับได้หรือไม่?...ไม่ต้องประหลาดใจว่าในมือเราไร้กระบี่ ที่กลางหลังปราศจากห่อผ้า เหตุใดใช้อาทิตย์พันดวงออกได้..."

มันหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เรายังเรียนรู้เคล็ดความบางส่วนของเกาทัณฑ์รันทด ยิ่งรับบาดเจ็บสาหัส ยิ่งใช้ออกได้ตามใจปรารถนา ท่านดู..."

มันหลิกข้อมือวูบ แสดงมีดเล่มหนึ่ง

เป็นมีดผ่าฟืน

...นั่นเป็นมีดของอู่กัว

เป็นมีดธรรมดาเล่มหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"อาศัยมีดดาบเล่มนี้กลับฟันหว่างเอวท่านขาดเป็นสองท่อน ท่านคงไม่ยอมรับนับถือกระมัง?"

มันลิงโลดลำพองจนร่างสั่นกระตุก ดูไปคล้ายเจ็บปวดมากกว่าตุขสม ปากกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บสาหัส ค่อยเห็นซึ้งถึงโฉมหน้าของฉั่ำเกียกับตุ้ยซุ้ง เห็นซึ้งถึงหน้าตาของคนในร้านเล่ายี่ห้อกับหอลมพิรุณโปรยดังมีท่านที่หมายมั่นฆ่าเรา แต่เราพานไม่ตาย เราเป็นเทพแห่งความตาย เป็นคนทวงชีวิตพวกท่าน...เราปราศจากห่อผ้า เมื่อละทิ้งห่อสัมภาระ กลับกล้าแข็งยิ่งกว่า น่ากลัวยิ่งกว่า..."

จากนั้นมันยื่นมือปลดกระบี่ทองคำจากมือบุ้นซุ้ยฮั่น กล่าวว่า

"ตอนนี้นี่เป็นของเราแล้ว"
มันกล่าวเสียงเย็นชาว่า
"นับแต่นี้ในยุทธจักรมีแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่มีนักฆ่าร่ำรวย"
มันถีบออกเท้าหนึ่ง ปากกล่าวว่า
"ไปเถอะ เราต้องการให้ท่านศีรษะลำตัวอยู่คนละทาง"
เสียงทึบเมื่อร่างท่อนบนของบุ้นซุ้ยฮั่นถูกถีบออกไป
บุ้นซุ้ยฮั่นได้แต่ร้องเสียงพิกลคำหนึ่ง
มีแต่เสียงร้องครั้งนี้ จึงกังวานเป็นพิเศษ
"ร่างท่อนบน" ของมันถูกถีบลอยออกไป "ร่างท่อนล่าง" ยังทิ้งอยู่ในห้อง
โลหิตไหลเนืองนองทั่วพื้นห้อง
"ร่างท่อนบน" ของมันกรีดเป็นรูปโค้งพร้อมกับน้ำเลือดสายหนึ่ง ร่วงลิ่วลงยังชั้นล่าง
...ร่วงหล่นลงยังร้านอาหารของแวดวงลาภยศ
ตอนนั้นที่เบื้องล่างเพิ่งเกิดการระเบิดขึ้น
ทั้งหมดมองดู "ร่างท่อนบนที่ร่วงลิ้วลงจากกลางอากาศ" ด้วยความตื่นตระหนก
ที่เหนือความคาดหมายคือ ที่ร่วงลิ่วลงจากชั้นบนกลับเป็นบุ้นซุ้ยฮั่น
ทั้งยังเป็นร่างท่อนบนของนักฆ่าร่ำรวย
เมื่อครู่มันมิใช่บุกฝ่าการสกัดขัดขวางของคนในแวดวงลาภยศบุกเข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้าไปก่อการร้ายหรอกหรือ?
มันไฉนพบกับจุดจบเช่นนี้?
...ดูท่ามันคล้ายยังไม่สิ้นใจตาย

ที่ชั้นบนเกิดเรื่องใดกันแน่?

ฮื้อโกวเนี้ยที่รับศึกอยู่ชั้นล่าง ไม่ทราบว่าที่ชั้นบนเกิดเหตุแปรเปลี่ยนอันใด แต่การระเบิดเบื้องหน้าบังเกิดผลสรุปดังนี้...

ผ้าปูโต๊ะปลิวเวียนว่ดนดุจปลาที่ไหม้เกรียม

หัวปลากับหางปลาถูกเตะออกมา ถูกสะเก็ดระเบิดที่ศีรษะใบหน้า แต่ไม่ถึงตาย

การระเบิดรุนแรงถึงเพียงนี้ คนที่อยู่ใต้ผ้าปูโต๊ะกลับไม่ได้รับบาดเจ็บ

ภายใต้แรงระเบิดอันรุนแรง ผู้ที่อยู่ด้านข้างยังรับบาดเจ็บหลายคน แต่ผู้ที่อยู่ตรงตำแหน่งที่เกิดการระเบิดกลับปลอดภัย นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

แต่ความจริงเป็นเช่นนี้

ลมพายุมีศูนย์กลาง ศูนย์กลางของลมพายุกลับสงบนิ่ง

...อานุภาพของธรรมชาติยังเป็นเช่นนี้ ยิ่งอย่าว่าแต่การระเบิดนี้เป็นสุ้ยปู่สร้างขึ้น

ไม่ว่าอย่างไรมันไม่มีเหตุผลที่ระเบิดทำร้ายตัวเอง

ฮ่อเชียนึกถึงข้อนี้ เห็นว่าที่ซึ่งอันตรายมักเป็นสถานที่อันปลอดภัย

ใจกลางของการระเบิดกลับปราศจากอำนาจการทำลาย

อย่างน้อยสุ้ยปู่ถนัดในการใช้ดินระเบิด ต้องคุ้มครองความปลอดภัยของตัวเองก่อน

ดังนั้นพริบตาที่เกิดการระเบิด มันโถมเข้าไปตวัดเท้าเตะหัวปลากับหางปลา จากนั้นลงมือต่อสู้กับสุ้ยปู่ในระยะประชิดติดพัน

เท้าของมันใช้ "ช่วย" คน แต่สองมือวุ่นวายกับการ "ฆ่า" คน ต่อให้ไม่สามารถจู่โจมสังหารสุ้ยปู่ อย่างน้อยก็ใช้หมัดอัคคีฝ่ามือเผาไหม้พันพันสุ้ยปู่เอาไว้

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า ขอเพียงช่วยหัวปลาหางปลาไป ตรึงลุ้ยปู่ไว้ชั่วขณะ ฮื้อโกวเนี้ยกับเม่งเจี่ยงลี่ต้องผนึกกำลังรับมือจัดการกับลุ้ยปู่

มันล่วงรู้ว่าด้วยพลังฝีมือของจอมสังหารลุ้ยปู่ อาศัยมันเพียงลำพังยังจัดการไม่ได้

แต่หากเพิ่มฮื้อโกวเนี้ยกับเม่งเจี่ยงลี่เข้ามา สภาพการณ์ย่อมแตกต่างไป หากนกน้อยกอปวยเข้าร่วมวงต่อสู้ด้วยยิ่งดี

ก่อนที่อุนลักชี้จะออกเดินทางไกล ได้มอบ "การค้า" ของแวดวงลาภยศให้คนทั้งสี่ดูแล ย่อมต้องมีเหตุผล

ซึ่งความจริง อุนลักชี้ออกเดินทางไปเพื่อเชื้อเชิญยอดฝีมือมาเพื่อขยับขยายโครงสร้างของแวดวงลาภยศ

...เหตุผลหลักคือสถานการณ์เปลี่ยนไป ไม่ควรที่จะคงสภาพเดิมต่อไป

คนมีชีวิตอยู่ในโลก สถานการณ์ปรับเปลี่ยนตลอดเวลา หากไม่วางแผนรับมือต้องถูกปรับออกไป

อุนลักชี้หาเป็นเช่นนั้นไม่

มันมีมุมมองใหม่ตลอดเวลา

วิธีการของมันทั้งกระตุ้น ทั้งปลุกเร้า

เมื่อกาลก่อนนตรหลวงประกอบด้วยสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ ดึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย ฝ่ายหนึ่งเป็นขุมกำลังฝ่ายอธรรม ฝ่ายหนึ่งเป็นชาวมิจฉาชีพที่รับใช้ฉั่วเกีย ฝ่ายหนึ่งเป็นกองกำลังที่แข็งข้อกับฉั่วเกีย

ต่อมากวนฉิกเสียสติ สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธ์เสื่อมทรุดลงอย่างรวดเร็ว ปรากฏหน่วยงานสะพานผุดขึ้นแทนที่ ยังคงรักษาสภาพขุมกำลังสามเส้าเอาไว้

ระหว่างนี้ฉั่วเกียถูกปลดจากตำแหน่งมหาเสนาบดี มาตรว่าหลังจากนั้นมีข่าวว่ามันจะกลับเข้าดำรงตำแหน่งใหม่ แต่ก็ก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

หนึ่งนั้นชาวธัมมะที่ "ปฏิเสธ" ฉั่วเกีย พากันเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย แต่ขณะเดียวกัน ผู้ที่หวังพึ่งฉั่วเกียกับพวก พานเข้าสังกักดึกหกหุนครึ่ง

แวดวงลาภยศก็คิดเพาะสร้างกำลังของตัวเองขึ้น

อุนลักชี้ชมชอบสถานการณ์ที่วุ่นวาย ทั้งนี้เพราะยิ่งวุ่นวายยิ่งมีโอกาสกระทำการ

มาตรว่าไม่หวังอำนาจ แต่ก็คิดฉวยโอกาสที่ระบอบใหม่ยังไม่จัดตั้ง ชิงปรับรากฐาน สร้างหลักประกันให้กับตัวเอง

ดังนั้นอุนลักชี้ออกเดินทางไปชักชวนมือดีต่างๆกลับมา คิดประกอบการที่เร้าใจสักครา

มิคาดตอนนี้กลับเกิดเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้

แสดงแน่ชัด ศัตรูและนักฆ่ามากมายถึงเพียงนี้มายังแวดวงลาภยศ เกรงว่าไม่เพียงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อาจบางที่คิดฉวยโอกาสล้มล้างแวดวงลาภยศ

ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรต้องต้านทานรับไว้ และยันการจู่โจมในวันนี้เอาไว้

ฮ่อเขียตัดใจโถมออกไป ช่วยเหลือหัวปลาหางปลาก่อน ค่อยพัวพันลุ้ยปู่ไว้

มันกระทำเช่นนี้ดูเผินๆ คล้ายวู่วาม แท้ที่จริงผ่านการคำนวณมาก่อน

ซึ่งความจริงไม่เพียงแต่พ่อค้า ช่างแรงงานต้องผ่านการคำนวณ แม้แต่การทหาร การเมือง รวมทั้งการลงมือก็ต้องคำนวณ

...แม้แต่การยิงธนูเพลิงดอกหนึ่ง หากไม่คำนวณระยะให้ดี อาจยิงใส่ก้นตัวเอง

การคำนวณสำคัญยิ่ง ดังนั้นกุนซือ เสนาธิการ ที่ปรึกษาของบ้านเมือง กองทัพและหน่วยงานหนึ่ง จึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ

คนเหล่านี้ต้องอ่านหนังสือหนังหา ผ่านประสบการณ์ชีวิตมากมาย พวกเขาเสนอแผนการกำหนดรูปแบบ ร่างแบบแปลนประกอบการ ทำการอุทิศทุ่มเท มีคุณูปการต่อเจ้าชีวิต แม่ทัพและเถ้าแก่ใหม่อย่างมาก

ดังนั้นถึงแม้ว่าขงเบ้งไม่รู้จักเพลงยุทธ์ ทั้งไม่เคยถือดาบง้าวเข้าสู่สมรภูมิ แต่มีความดีความชอบยิ่งใหญ่ ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ หายิ่งหย่อนกว่ายอดขุนพลเช่นกวนอู เตียวหุยหรือจูล่งไม่

ผู้ทรงภูมิปัญญาเหล่านี้ไม่เพียงปรากฏขึ้นในสมรภูมิ อยู่เคียงคู่กับฮ่องเต้ผู้ครองแคว้น แท้ที่จริงแล้วพ่อค้าใหญ่หรือเถ้าแก่ใหญ่ ก็ต้องการบุคคลเหล่านี้

น่าเสียดายที่ปัจจุบันนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญแก่นักวางแผนและมันสมอง

คนเหล่านี้มาตรว่ามีความรู้ความสามารถกอปรด้วยสติปัญญา แต่ไม่ได้รับความสำคัญหรือไม่ถูกเรียกใช้ เพียงแต่งตั้งลอยๆ ใช้สอยโดยไม่เหมาะสม สร้างความคับแค้นใจแก่ผู้ทรงภูมิปัญญา พานซ่อนตัวเร้นกายา หรือแปลงตัวเป็นคนธรรมดา

ซึ่งความจริง ผลสุดท้าย "ผู้เสียหาย" เป็นชนชั้นผู้นำ ไม่ว่าประมุขของประเทศ หรือเถ้าแก่ที่ประกอบการ เนื่องจากไม่ยอมรับผู้ทรงภูมิปัญญา ที่ข้างกายมีแต่คนต่ำช้าที่ประจบสอพลอ ไหนเลยบรรลุถึงปณิธานใหญ่ได้

ถึงแม้ว่าฝืนใจรับอุปการะผู้ทรงภูมิความรู้ และผู้กล้าที่มีธาตุทระนง แต่ก็เฝ้าหวาดระแวง คอยระวังป้องกันคนเหล่านี้ย่อมไม่กล้า

นำเสนอนโยบายที่ดีงามออกมา

การไม่กล้าใช้สอยผู้ทรงภูมิปัญญา หรือไม่ให้ความสำคัญหรือสะกดไว้เพราะกลัวว่าจะโดดเด่นกว่าตัวเอง นับเป็นการฆ่าตัวตายชนิดหนึ่ง อย่างน้อยเท่ากับตอนตัวเอง

ฮ่อเชียมิใช่ผู้ทรงภูมิปัญญา

แต่ด้านการต่อยตี มันนับเป็นมือดีโดยมิต้องสงสัย

ฮ่อเชียเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง ไต่เต้าถึงพนักงานมือปราบ ยามลงมือแม้ดุดัน ดูไปคล้ายหุนหันพลันแล่น แท้ที่จริงทุกประการผ่านการใคร่ครวญคำนวณ ค่อยจู่โจมลงมือ

ดังนั้นมันลงมือคราใดล้วนได้ชัย

มันครุ่นคิดคำนวณรวดเร็ว ดังนั้นผู้คนบังเกิดความรู้สึกว่ามันวู่วามร้อนแรง

มันยังลงมืออย่างรวดเร็ว รวดเร็วจนผู้คนเข้าใจว่ามันคิดร่วมวง ซึ่งความจริงหากเพียงคิดเข้าร่วมสถานเดียว มันต้องไม่มีชีวิตถึงทุกวันนี้

ตอนนี้มันดูไปคล้ายคิดเสี่ยงชีวิต ยินยอมเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ แท้ที่จริงผ่านการคำนวณอย่างรวดเร็วและถี่ยิบ

คิดไม่ถึงครั้งนี้มันคำนวณผิด

มันไม่ได้ถูกระเบิดสังหาร

แต่ยังสิ้นใจตาย

คนผู้นี้ไม่ตายใต้แรงระเบิด กลับจบชีวิตใต้คมดาบ

กลายเป็นวิญญาณใต้คมดาบ

มันรอดพ้นจากการระเบิด เพราะคำนวณถูกต้อง มันที่ตายใต้คมดาบ เพราะคำนวณผิดพลาด

มันคำนวณว่าลุ้ยปู่เมื่อเป็นคนจุดระเบิด แรงระเบิดต้องไม่กระทบ

ถึงตัวมัน

ดังนั้นขอเพียงมันประชิดเข้าใกล้ตัวสุ้ยปู่ จะอยู่รอดปลอดภัย

มันคำนวณถูกต้อง

ที่มันคำนวณผิดคือ สุ้ยปู่แม้เป็นยอดฝีมือดีกอสนีบาตแดนกังหนำ ที่ถนัดในการใช้ดินระเบิด แต่มันกับสุ้ยเอี่ยมส้วนถอนตัวออกมาร่วมจัดตั้งสำนักผนึกดาบแขวนกระบี่

ดังนั้นการระเบิดมิใช่ไม้ตายของมัน หากแต่เป็นเพลงดาบ

ผลของการที่ฮ่อเชียโถมเข้าใกล้สุ้ยปู่ เท่ากับเสนอตัวเข้าหาปลายดาบ

ดังนั้นฮ่อเชียตายแล้ว

นี่เป็นดาบไวดุจสายลม

ดาบที่รวดเร็วกว่าสายลม

ดาบนี้ปักฉึกใส่ท้องน้อยของมัน

พริบตานั้น ฮ่อเชียไม่อาจควบคุมน้ำมูก น้ำตา อุจจาระปัสสาวะได้

มันรู้สึกว่าอวัยวะภายในของตัวเองถูกดาบนี้คว้านจนแหลกละเอียด

ตอนนี้มันค่อยพบว่ามันผิดแล้ว

...ดินระเบิดมิใช่จุดแข็งของสุ้ยปู่

หากเปรียบกับเพลงดาบ การระเบิดเพียงเป็นงูเล็กๆ ตัวหนึ่ง

ดาบจึงเป็นมังกรที่สุ้ยปู่เพาะเลี้ยงไว้

แต่มันล่วงรู้สายเกินการณ์

ดังนั้นมันต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไป

จ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต

สุ้ยปู่ถอนดึงดาบ งอนิ้วดีดใส่คมดาบบังเกิดเสียงอึงอล จากนั้นแลบลิ้นออกมา

ลิ้นของมันยาวยิ่ง

มันเลียคราบโลหิตบนคมดาบ

คล้ายกับมีรสชาติดียิ่ง

หลังจากที่มันเลียคราบโลหิต ก็กลายเป็นหนุ่มแน่นแข็งแรงทั้งองอาจหาญกล้า

มันคล้ายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสตร์สาขาจำเพาะผู้หนึ่ง ซึ่งสร้างผลงานอันยิ่งใหญ่สำเร็จลุล่วง บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง

แต่ผู้คนส่วนใหญ่ในแวดวงลาภยศล้วนเคียดแค้นมัน

โดยเฉพาะเคียดแค้นชิงชังต่อลักษณะท่าทางของมัน

มิเพียงแต่ฮื้อโกวเนี้ยกับเม่งเจี่ยงลี่แค้นมันที่เข่นฆ่าทันธมิดรของพวกมัน แม้แต่ผู้รับใช้และแขกหรื่อภายในร้านก็ชิงชังมัน ทั้งนี้เพราะขณะที่มันจุดระเบิด หาได้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่นไม่

ที่แล้วมาเม่งเจี่ยงลี่มีอัธยาศัยอันดี แต่อัธยาศัยดีมิใช่หมายความว่ามันไม่มีเพลิงโทสะ

ฮ่อเชียพอล้มตายลง เถ้าแก่เม่งก็ตาแดงฉานด้วยสายเลือดกล่าวว่า

"สุ้ยจอมสังหาร วันนี้ท่านอย่าคิดหมายมีชีวิตจากไป มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น แวดวงลาภยศเราไม่ขอปล่อยปละละเว้นเฆ่าโสโครกเช่นท่าน"

สุ้ยปู่พลันกล่าวว่า

"สี่สิบเอ็ด"

เม่งเจี่ยงลี่ฟังไม่เข้าใจ ทวนคำ "สี่สิบเอ็ด" สุ้ยปู่กล่าวว่า

"ถูกต้อง เป็นสี่สิบเอ็ดคนที่เพิ่งตายไป รวมทั้งคนตายในตน

เป็นทั้งสองโต๊ะกับคนที่ปางตายบนพื้นไม่นับด้วย"

มันกล่าวเสริมว่า

"มีคนหลงเหลืออยู่ที่นี้สี่สิบเอ็ดคน หากนับรวมผู้คนที่ชั้นบนรวมทั้งสิ้นเจ็ดสิบเสี่ คนที่ชั้นบนเราไม่ยุ่งเกี่ยว สุ้ยยิกสุ้ยง้วยจัดการกับคนมีชีวิตที่ชั้นบน เราจัดการกับคนที่ชั้นล่าง ผู้คนทั้งสี่สิบเอ็ดคนอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดสืบไป"

มันกล่าวราวกับไม่ยึดถือผู้คนภายในร้านอาหารเป็นผู้คน

คนที่ประจำอยู่ร้านอาหารที่ชั้นล่างของนวดวงวงลาภยศ นอกจากหัวปลาทางปลา ยี้อโกวเนี้ยกับเถ้าแก่เม่งแล้วยังมีผู้รับใช้สามคน คนครัวสองคนรวมเป็นเก้าคน

ที่หลงเหลือล้วนเป็นผู้ดื่มกิน

ผู้มาดื่มน้ำชา รับประทานอาหาร พักพำนัก เจ้าหน้าที่ระดับล่างรวมทั้งโกวเนี้ยที่มาขายเรือนร่าง หากทว่ามีฝีมือติดตัวอยู่บ้างที่ทั้งสิ้นสามสิบสองคนจริงๆ

ดูท่าสุ้ยปู่นับคำนวณมาก่อนเที่ยวหนึ่ง

แต่คำพูดของมันนี้เท่ากับประกาศตัวเป็นศัตรูกับผู้คนทั้งหมด

ภายในร้านย่อมมีผู้มีฝีมือไม่น้อย บางคนความจริงไม่ต้องการยุ่งเกี่ยว บางคนไม่คิดเกลือกกลั้วกับปรักน้ำนี้ พอฟังสุ้ยปู่กล่าวเช่นนี้ล้วนสะกิดความแค้นส่วนรวมขึ้น

...คนผู้หนึ่งกลับประกาศว่าจะฆ่าผู้คนทั้งหมด

ต่อให้มันมีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า หากทั้งหมดฮือเข้ามา สองหมัดยากต้านแปดสิบสองมือได้

ดังนั้นทุกผู้คนล้วนผุดลุกขึ้น

นอกจากชายหนุ่มที่โต๊ะขวามือทั้งสามไม่มีปฏิกิริยาใด และหนึ่งชราสองฉกรรจ์ที่โต๊ะยี่เหมุมหนึ่ง ซึ่งยังจิบน้ำชาดังเดิม

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ หากยังชืดชาไม่สนใจ ออกจะน่าเคลือบแคลงสงสัยไปแล้ว

เม่งเจี่ยงลี่แม้เดือดดาลดั่งแค้น ยังให้ความสนใจกับข้อนี้

...เป็นไปได้หรือไม่ว่าลุ้ยปู่มีกำลังหนุนอันเข้มแข็ง จึงถือดีถึงเพียงนี้?

ฮื้อโกวเนี้ยก็คิดกระพือยุยงให้ทั้งหมดผนึกกำลังจัดการกับมารร้ายนี้ จึงกล่าว

"ลุ้ยปู่ ท่านพอเอ่ยปากก็คิดกลืนนักสู้ผู้กล้ามากมายถึงเพียงนี้ลงไป กลัวว่าท่านกลืนไม่ลง กลับท้องแตกตายก่อน"

ลุ้ยปู่พลันมองดูฮื้อโกวเนี้ย

มันไม่ทำอะไรเพียงมองดูนาง

ประกายตาของมันไม่เกรี้ยวกราดเท่าใด แต่ฮื้อโกวเนี้ยถูกจ้องมองจนประหวั่นพรั่นใจ

ลุ้ยปู่กล่าวคำพูดแปลกประหลาดออกมาคำหนึ่งว่า

"ท่านอย่าได้ตาย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านตายเป็นคนสุดท้าย"

จากนั้นมันค่อยกล่าวกับเม่งเจี่ยงลี่ว่า

"วันนี้เรารุดมาเพื่อเข่นฆ่าสังหารคนของแวดวงลาภยศให้หมดสิ้น"

มันกล่าวเสริมว่า

"ผู้ใดให้แวดวงลาภยศล่วงเกินคนที่หนุนหลังพวกเรา เราได้รับคำสั่งให้กำจัดคนทรยศในแวดวงลาภยศ ยึดครองที่นี้เป็นที่ตั้งสำนักอสนีบาต"

คำพูดอันยืดยาวนี้ นับว่าบ่งบอกเจตนารมณ์ของลุ้ยปู่

เม่งเจียงลือดถามมิได้ว่า

"ผู้ใดหนุนหลังพวกท่าน?"

ลุ้ยปู่ยิ้มออกมา

ฮื้อโกวเนี้ยรู้สึกว่ามันยิ้มราวกับปูที่เดินขวาง พลันถูกผู้คนเหยียบเปลือกแตกละเอียด ดูไปน่ากลัวยิ่ง จากนั้นมันฟาดฟันดาบออก

มันไม่ได้ฟันใส่ฮื้อโกวเนี้ย

และไม่ได้ฟันใส่เม่งเจี่ยงลี่

หากทว่าจู่โจมใส่หัวปลาหางปลา

มันคล้ายหมายมั่นลงมือต่อเด็กน้อยทั้งสอง

ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิของมัน กลับจู่โจมลงมือต่อเด็กชายอายุเยาว์ ดังนั้นสะกิดความแค้นของส่วนรวมขึ้น

ในเสียงตวาดด้วยโทสะ ปรากฏผู้คนสิบกว่าคนโถมใส่มัน เป็นเจ็ดคนจู่โจมลงมือใส่มัน อีกห้าคนคิดรับดาบแทนหัวปลาหางปลา

พริบตานั้น สภาวะดาบของลุ้ยปู่พลันเปลี่ยนแปร

จากหนึ่งดาบเปลี่ยนเป็นสองดาบ

จากสองดาบแปลงเป็นสี่ดาบ

จากสี่ดาบกลายเป็นแปดดาบ

หลังแปดดาบยังเปลี่ยนแปร แต่มิใช่กลายเป็นสิบหกดาบ หากแต่ฟันออกสามดาบ สองดาบและหนึ่งดาบ จากนั้นลุ้ยปู่รั้งดาบกลับ

ดาบไวดุจสายลม

ลมดาบรวดเร็วแหลมคม

ประกายโลหิตฉีดกระจายในบัดดล

ในเสียงแผดร้องคร่ำครวญ ปรากฏผู้คนแปดคนถูกดาบฟันใส่ ในจำนวนนี้ล้มลงห้าคน ที่ยังไม่ล้มลงก็หลั่งโลหิตเนืองนอง รับบาดเจ็บสาหัส เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

ที่แท้ดาบของมันแสร้งจู่โจมใส่หัวปลาหางปลา ล่อลวงให้ผู้คนยื่นมือช่วยเหลือ จากนั้นเปลี่ยนสภาวะดาบ มุ่งประหัตประหารฆ่าฟันทำร้ายผู้คนที่ยื่นมือช่วยด้วยธัมมะแปดคน

จากนั้นสุ้ยปู่รั้งดาบกลับ

เห็นผู้ที่รับบาดเจ็บคร่ำครวญดิ้นรน เกลือกกลิ้งทุรนทุราย ส่วนผู้ตายนอนจมกองเลือดดับไตไส้พุงไหลทะลักออกมา

พวกมันส่วนใหญ่หารู้จักสุ้ยปู่ไม่

สุ้ยปู่ขวางดาบครุ่นคิด ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่

ดูทายามพลบค่ำยังไม่พลบค่ำ นครหลวงจะเกิดฝนตกเป็นคำรบสามของวันนี้ มิหนำซ้ำยังตกหนักกว่าเดิม ขณะที่ในแวดวงลาภยศต้องเกิดการฆ่าล้างผลาญขนานใหญ่

สุ้ยปู่หลังจากฆ่าคนหลายคน ก็เดินกลับไปที่โต๊ะ รินน้ำชาถ้วยหนึ่ง

มือของมันแห้งกรัง ข้อนิ้วโปนออกมา

ข้อมือมันซูบผอม แต่มั่นคงยิ่ง

มันยกถ้วยชา หลับตาลง สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

คล้ายสูดดมกลิ่นหอมของชา

หลังจากที่มันฆ่าคน ก็เดินมาที่โต๊ะ ใช้มือซ้ายหยิบป้าน รินน้ำชาถ้วยหนึ่ง ยกถ้วยชาดื่มลงไป

มันคล้ายเป็นชายชราที่มีอารมณ์สุนทรีย์ ไม่คล้ายเป็นคนที่เพิ่งฆ่าคนมา แต่มือขวามันยังถือดาบที่เปื้อนเลือด บนพื้นก็นอนไว้ด้วยคนที่ถูกมันฆ่าตายและยังไม่สิ้นใจตาย

คนเหล่านี้ล้วนมีพ่อแม่พี่น้องและบุตรภารรยา

สุ้ยปู่กลับจิบดื่มชา

หลังจากดื่มชาถ้วยหนึ่ง มันค่อยกวาดตามองหนึ่งชราสองเยาว์วัยที่โต๊ะห่างไปแวบหนึ่ง

คนทั้งสามก็กำลังดื่มชา

ราวกับว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในที่นี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมันไม่

ชายหนุ่มที่เอียงอายนั้นก้มหน้าดื่มชา

ดื่มอย่างเอียงอายอยู่บ้าง คล้ายกับวาทุกครั้งที่จิบชา ไม่ต่างกับทักทายกับหญิงสาวคราหนึ่ง

มันคล้ายยึดถือน้ำชาเป็นคนรัก มือที่ถือถ้วยชาก็อ่อนช้อยนุ่มนวลนัก

ชายหนุ่มรูปงามอีกคนหนึ่งก็ดื่มชา

ขณะที่มันดื่มชายังเผยอยิ้ม คล้ายพุทธองค์คีบดอกไม้แย้มพระโอษฐ์ก็มิปาน

มาดว่ามันนั่งอยู่ที่นั้น กลับแฝงบุคลิกภาพราวกับท่านเจ้าผู้สูงศักดิ์

อาจบางทีตัวมันมีศักดิ์เป็นท่านเจ้า

ผู้ที่รินน้ำชาให้แก่พวกมันกลับเป็นชายชรานั้น

มันรินน้ำชาด้วยท่วงท่าอันนอบน้อม มันเองก็ดื่มชา

พอดื่มอีกหนึ่ง ลำคอบังเกิดเสียงครืดคราดราวกับเป็นเสมหะคำหนึ่ง ดูจากสีหน้ามัน คล้ายกำลังดื่มโลหิตของศัตรู

พวกมันคล้ายพบว่าสุ้ยปู่มองดูพวกมัน

ดังนั้นพวกมันยกชูถ้วยขึ้น คล้ายกำลังคารวะสุรา

และคล้ายอำนวยพรให้อีกฝ่ายอายุมั่นขวัญยืน บรรลุสมความปรารถนา

พวกมันคล้ายยึดถือเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ว่าการฆ่าคนถือเป็นเรื่องธรรมดาหรือ?

...ผู้ที่ยึดถือการฆ่าคนเป็นเรื่องธรรมดา ต้องมิใช่คนปรกติธรรมดา

เม่งเจี่ยงลี่ก็ใช้ความคิด...

หนึ่งชราสองเยาว์วัยนี้ ใช่เป็นพวกเดียวกับจอมสังหารหรือไม่?

...เพียงลุ้ยปู่คนเดียวก็ชวนสยองมากแล้ว

แต่ว่าเหตุการณ์ไม่คลับคล้าย

ทั้งนี้เพราะคนทั้งสามพอยกชูถ้วยต่อลุ้ยปู่ เป็นการแสดงความรู้สึกที่ดี ลุ้ยปู่กลับแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ประจบไปก็เปล่าประโยชน์ สุดท้ายยังต้องตาย"

ฮื้อโกวเนี้ยกลับเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่ปล่อยให้ทั้งหมดล้วนตกตาย ดังนั้นนางกลาวว่า

"ปีศาจเฒ่า ต่อให้ท่านคิดยึดครองพื้นที่ของแวดวงลาภยศ ก็ไม่ต้องฆ่าคนในที่นี้ให้หมดสิ้น คนเหล่านี้หามีความผิดไม่"

เมื่อครู่นางกระพือยุยงให้ทั้งหมดล้อมจู่โจมลุ้ยปู่ แต่ตอนนี้นางพบว่าไม่มีประโยชน์

คนมากรังแต่สูญเสียใหญ่หลวง

ตอนนี้นางกลับภาวนาให้ลุ้ยปู่ยอมปล่อยปละละเว้น ให้คนเหล่านี้มีชีวิตรอดจากไป

...ขอเพียงมีคนรอดชีวิตออกไป จึงสามารถกระจายข่าวสู่ภายนอก ให้คนของร้านเล่ายี่ห้อหอลมพิรุณโปรยและสี่ยอดมือปราบรุดมาช่วยเหลือ ล้างแค้นให้แก่พวกนาง

อย่าว่าแต่นางยังคิดถ่วงเวลา รอให้กำลังหนุนรุดมาอย่างทันการณ์

ลุ้ยปู่กลับกล่าวราวกับตุลาการพิพากษาว่า

"คนไร้ความผิดก็ต้องตาย...คนในที่นี้นอกจากลุ้ยยิกลุ้ยง้วย และพวกเดียวกับปุ้นซุ้ยฮั่นแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องตาย"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งพลันผุดลุกขึ้น ร้องถามว่า

"เพราะเหตุใด? พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน เหตุใดต้องฆ่าคนให้หมดสิ้น?"

ลุ้ยปู่หัวร่ออย่างแห้งแล้ง กล่าวว่า

"เพื่อสร้างอำนาจ หากไม่ฆ่าพวกท่าน ไม่อาจก่อตั้งสำนักอสนีบาตใหญ่ในที่นี้ ตอนนี้ผู้แซ่ลุ้ยมีมากมาย ลูกหลานตระกูลลุ้ยเข้าสู่นครหลวงไม่น้อย มีแต่พวกเราจึงเป็นขบวนที่จริงแท้แน่นอน"

เม่งเจี่ยงลี่พอได้ยินชื่อลุ้ยยิกลุ้ยง้วย ยังมีนักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่น ก็คาดการณ์ได้ห้าหกส่วน พลันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านเป็นพวกเดียวกับตึกหกหุนครึ่ง คิดไม่ถึงจอมสังหารผู้ยิ่งใหญ่ กลับเป็นสุนัขรับใช้ของสตรีกับคนพิการ"

ลุ้ยปู่เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงลุ้ยซุ้งกับเด็กปวยเกียหรือ?...เราเป็นพวกเดียวกับพวกนาง แต่อาศัยพวกนางยังไม่อาจใช้สอยเรา"

เม่งเจี่ยงลี่มีเจตนาถ่วงเวลา ขณะที่แวดวงลาภยศคับขัน มันใช้ให้ผู้รับใช้ลี้ตงสุนไปแจ้งความ ฮื้อโกวเนี้ยก็ใช้สอยโกวเนี้ยนามตั้งซู่ฮวงไปรายงานต่อพี่น้องเจดีย์งวงช้าง คาดว่ากำลังหนุนใกล้รุดมาแล้ว

เม่งเจี่ยงลี่ยังครุ่นคิด จอมสังหารลงมือฆ่าฟันถึงเพียงนี้ ผู้ที่หนุนหลังมันไม่คล้ายเป็นกลุ่มฉั่วเกียที่เน้นการวางแผน และไม่คล้ายเป็นหน่วยงานสะพานที่เย่อหยิ่งถือดี หรือยังมีกองกำลังใหม่คิดฮุบกลืนยุทธจักรนครหลวง?

เม่งเจี่ยงลี่พลันชี้หน้าลุ้ยปู่ ร้องว่า

"ท่านถูกเจ้าอีกทึกฟ้าใช้สอยมา พวกท่านเป็นสุนัขรับใช้ของเนี่ยซือเซ้ง"

เนี่ยซือเซ้งความจริงเป็นขุนนางคนโปรดของฮ่องเต้ ต่อมา

ฉั่วเกีย ทั้งก่วงและพวกครองอำนาจ เนี่ยซือเซ้งกลับหลบเข้าวัง รั้งตำแหน่งขุนนางไท้ฟู่ คนผู้นี้มักใหญ่ใฝ่สูง ความจริงหนุนหลังหน่วยงานสะพาน ตอนนี้เห็นว่าฉั่วเกียใกล้คืนสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดี มันคงคิดมีส่วนรวม ชักชวนเจ้าอึกทึกฟ้าจาเกียเทียนสร้างสมกำลังให้แก่มัน

ลุ้ยปู่แสดงว่าเป็นขุนพลที่เนี่ยซือเซ้งเชื้อเชิญมาก่อการ

ในห้วงกลียุคอันวุ่นวาย หากไม่ก่อการฆ่าฟัน ไหนเลยสร้างชื่อได้?

จุดประสงค์ของลุ้ยปู่ แสดงว่าคิดประหัดประหารฆ่าฟัน ยึดครองที่มั่นของแวดวงลาภยศไว้ จะได้มีฐานรากตั้งประจันกับกองกำลังอื่น

ตึกหกหุนครึ่งเพียงเป็นพันธมิตรของพวกมัน เจ้าอึกทึกฟ้าเป็นคนหนุนหลังพวกมัน ขุนนางใหญ่เนี่ยซือเซ้งจึงเป็นผู้นำพวกมัน

หากปล่อยให้จอมสังหารและพวกลงหลักปักฐานเป็นผลสำเร็จ คงมีผู้คนตามหลังมา เมื่อถึงเวลานั้นยุทธจักรนครหลวงต้องบังเกิดเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้งแล้ว

ลุ้ยปู่ทวนคำ "สุนัขรับใช้" หัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดกล่าวว่า

"สวรรค์เบื้องบนยึดถือผู้คนเป็นเช่นสุนัขหุ่นฟาง ไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ท่านเองก็เป็นสุนัขรับใช้ของร้านเล่ายี่ห้อ มิต้องอวดตนว่าสูงส่งแล้ว"

ฮื้อโกวเนี้ยสวนคำว่า

"ไม่เป็นเช่นเดียวกัน พวกเรามายังที่นี้ประกอบการค้าโดยสุจริต หาเงินเลี้ยงดูทั้งหมด ที่ลงมือเพียงเพื่อป้องกันตัว พวกท่านกลับบุกรุกมาทำลายล้าง อาศัยการฆ่าฟันสร้างชื่ออื้อฉาว"

ลุ้ยปู่แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ยุทธจักรความจริงเป็นสถานที่ที่ท่านฆ่าเรา เราฆ่าท่านอยู่แล้ว โลกนี้ปราศจากคุณธรรมธัมมะ ผู้ใดกล้าแข็งผู้นั้นเป็นฝ่ายถูก ผู้ใดมี

ฝีมือสูงเยี่ยมผู้นั้นครอบครองแผ่นดิน การมาของเราในวันนี้ เพียงเป็นก้าวแรกของปฏิบัติการใหญ่"

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดิกคำหนึ่ง

สุ้ยปู่ดาสาดประกายดุจสายฟ้า ที่แท้คนหัวร่อเป็นชายหนุ่มรูปงามที่คล้ายคุณชายสูงศักดิ์นั้น

ชายหนุ่มที่เอียงอายอีกคนหนึ่งถามว่า

"คุณชายรู้สึกน่าหัวร่อ?"

คุณชายสูงศักดิ์นั้นเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีปฏิบัติการที่เอาแต่พูดจาโดยไม่กระทำ?"

สุ้ยปู่บันดาลโทสะ มันพอโกรธแค้น ตัวดาบก็เปล่งประกายเย็นเยียบออกมา

เม่งเจี่ยงลี่และพวกกลับขุ่นแค้นยิ่งกว่า

...หนึ่งชราสองเยาว์วัยนี้กลับกลัวว่าแผ่นดินไม่วุ่นวาย เกรงว่าสุ้ยปู่ไม่ลงมือฆ่าคน

...พวกมันเป็นใครกันแน่?

ยามนั้นสุ้ยปู่ถามว่า

"พวกท่านเป็นใคร?"

ชายหนุ่มที่เอียงอายก้มศีรษะต่ำ คุณชายสูงศักดิ์จึงตอบว่า

"พวกเราเป็นคนที่มาชมดูท่านฆ่าคน"

สุ้ยปู่กล่าวว่า

"ท่านงดงามยิ่ง"

คุณชายสูงศักดิ์กล่าวขอบคุณ สุ้ยปู่กล่าวสืบต่อ

"แต่เราไม่ชมชอบคนที่งดงามน่าดู"

คุณชายสูงศักดิ์กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูออก"

สุ้ยปู่กล่าวว่า
"โดยเฉพาะเราไม่ชมชอบบุรุษที่น่าดู...สตรีกลับผิดแผกแตกต่าง"
มันชี้มือไปยังฮื่อโกวเนี้ย แสยะแยกเขี้ยวกล่าวว่า
"นางงดงามน่าดู เราคิดเล่นจนสาแก่ใจ ค่อยให้นางตกตาย"
คุณชายสูงศักดิ์กล่าวว่า
"ท่านเปิดเผยยิ่ง"
สุ้ยปู่กล่าวว่า
"เมื่อครู่เราไม่ได้นับคำนวณพวกท่านที่โต๊ะนี้ทั้งสาม กับคนตายในคนเป็นที่โต๊ะนั้นทั้งสี่ มิใช่ไม่คิดฆ่าทิ้ง หากแต่ต้องการให้พวกท่านชมดูเราฆ่าคน ค่อยตัดมือตัดเท้าพวกท่าน ปล่อยตัวพวกท่านออกไปเผยแพร่เรื่องราวของเรา"
มันกล่าวเสริมว่า
"แต่ท่านงดงามเกินไป เราไม่ชมชอบท่าน ดังนั้นท่านต้องตาย เราจะให้ท่านตายอย่างทุเรศชัดตา"
ชายชราที่โต๊ะของคุณชายสูงศักดิ์พลันกล่าวว่า
"เราเล่า?"
สุ้ยปู่กล่าวว่า
"ท่านอัปลักษณ์ยิ่ง"
ชายชรานั้นกล่าวว่า
"ท่านอัปลักษณ์ยิ่งกว่า"
สุ้ยปู่กล่าวสืบต่อ
"แต่เราชมชอบคนอัปลักษณ์"
ชายชรานั้นกล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านคงชมชอบตัวเองแล้ว"
สุ้ยปู่กล่าวว่า

"เราย่อมชมชอบตัวเอง เราเป็นจอมสังหารที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง"

มันกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ คล้ายกับนั่นเป็นฉายาอันกระเดื่องดังก็มิปาน

คุณชายสูงศักดิ์กล่าวว่า

"ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง แต่น่าเสียดาย"

สุ้ยปู่อดถามมิได้ว่า

"น่าเสียดายอันใด?"

คุณชายสูงศักดิ์กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังไม่บอกต่อท่าน รอจนท่านฆ่าคนหมดสิ้นค่อยบอกต่อท่าน"

มันกลับกล่าวกับสุ้ยปู่เช่นนี้

สุ้ยปู่ยิ้มแล้ว

มันยิ้มแสยะ ทั้งขัดตาทั้งน่าหวาดหวั่น กล่าวว่า

"เราทราบว่าพวกท่านไม่เชื่อว่าเราเมื่อลั่นปากจะกระทำ เราจะฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ค่อยคิดบัญชีกับท่าน ท่านต้องรักษาลมหายใจอีดหนึ่ง บอกต่อเราว่า 'น่าเสียดาย' อันใด"

คุณชายสูงศักดิ์ยิ้มอย่างเบิกบาน แต่ที่หว่างคิ้วเปล่งประกายสีแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง"

ชายหนุ่มที่เอียงอายก็สนับสนุนว่า

"ดียิ่ง"

ชายชรานั้นหยีตาลง กล่าวสนับสนุนเช่นกันว่า

"ดีจริงๆ"

สุ้ยปู่พลันฟันดาบออก

มันความจริงอยู่ที่โต๊ะนี้ ห่างจากประตูใหญ่ประมาณสิบสาม เชียะ แต่มันพอฟันดาบออก ประกายดาบก็บรรลุถึงหน้าประตู

คนผู้หนึ่งเดินย่องฝีเท้าไปที่ประตู คิดหลบหนีจากไป แต่ประกายดาบพอวูบผ่าน คนผู้นั้นก็ถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า

สุ้ยปู่ฆ่าคนอีกคนหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"คิดหนีหรือ? อย่างนั้นต้องตายเร็วกว่าเดิม"

จากนั้นมันกล่าวว่า

"คงเหลือสามสิบสองคน"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏผู้คนสองคนหนึ่งร่ำร้องหนึ่งคำราม แยกย้ายหลบหนีไปคนละทิศละทาง

พวกมันคิดหลบหนีออกทางหน้าต่าง

ที่นอกหน้าต่างฝนตกพรำ

...เป็นฝนสนธยา

ประกายดาบวูบหนึ่งครั้ง วูบอีกครา

สุ้ยปู่ยังยืนหยัดกับที่เดิม

แต่ผู้คนที่แยกย้ายหลบหนีทั้งสอง คนหนึ่งพลันชะงักค้างไว้ สายโลหิตเส้นหนึ่งฉีดพุ่งออกจากหัวไหล่ถึงใต้ซอกแขน คนถูกฟันร่างขาดตะพายแล่งเป็นสองท่อนล้มลง

อีกคนหนึ่งกลับพุ่งปราดออกนอกหน้าต่าง

ไม่ ที่พุ่งออกนอกหน้าต่างเพียงเป็นร่างท่อนบนของมัน

...ร่างท่อนล่างของมันยังค้างอยู่ภายในร้าน

มันก็ถูกสุ้ยปู่ฟันร่างขาดเป็นสองท่อน

สุ้ยปู่ถือดาบมั่น ดาบเปื้อนโลหิตใหม่

ที่ช้างกายมันมีถ้วยชา โลหิตหยดลงในถ้วยชา น้ำชากลายเป็นสีแดงเลือด

คนตายกลับอยู่ห่างไป
...คนหนีไม่รอดแม้สักคนเดียว
ฝีมือระเบิดของมันแม้ร้ายกาจ แต่เพลงดาบของมันยังร้ายกาจยิ่งกว่า
นี่เป็นเพลงดาบสยองขวัญชนิดหนึ่ง
มันประกาศว่า
"สามสิบคน เหลือเพียงสามสิบคน"
แว่วเสียงตวาดด้วยโทสะ ผู้คนพากันลงมือ
คราครั้งนี้ในผู้คนสามสิบคนมีอยู่ยี่สิบสามคนที่ลงมือโดยพร้อมเพรียง
พวกมันไม่มีหนทางถอย ได้แต่เสี่ยงชีวิตแล้ว
ในปฏิบัติการตอบโต้ครั้งนี้ รวมทั้งเม่งเจี่ยงลี่กับฮื่อโกวเนี้ยด้วย
ยามนั้นมีคนผู้หนึ่งทอดถอนใจคำหนึ่ง
คุณชายสูงศักดิ์สิบเสาะไปตามเสียง เห็นเป็นคนอมโรคหน้าตาธรรมดาผู้หนึ่ง ส่งเสียงถอนใจเบาๆ ที่กระท่อนกระแท่นออกมา
แต่แววตาคนผู้นี้ซ่อนอารมณ์ความรู้สึก
มาดรว่าดวงตาไร้ประกาย แต่ลึกล้ำยิ่ง คล้ายเป็นความฝันอันวาบหวาม หากทว่าสีสันจืดจางลง
ความฝันครั้งอดีตล้วนสีสันอ่อนจาง
ที่ข้างกายคนทอดถอนใจยังนั่งไว้ด้วยผู้คนสองคน
คนหนึ่งสูงใหญ่ คนหนึ่งสุภาพ
ทั้งสองก้มศีรษะท้อแท้ ราวกับศพที่เดินได้

ที่ร่วมโต๊ะกับพวกมันยังมีชายหนุ่มที่ทั้งหล่อเหลา ทั้งกระตือรือร้น ทั้งแจ่มใสผู้หนึ่ง มันทั้งเกาศีรษะ ขยี้ตา แคะขี้ฟัน ทั้งยังพึมพำว่า "ร่วงลงมาแล้ว..." แต่พานไม่สนใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่เบื้องหน้า

คนเหล่านี้ไม่ได้เข้าร่วมขบวนจู่โจมสังหารแต่อย่างไร

บทที่ 7

ฉากสันสดองขวัญ

ผู้คนยี่สิบสามคนเข่นฆ่าเข้าไป

ในคนเหล่านี้ประกอบด้วยยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ทั้งเป็นผู้นำแว่นแคว้นหนึ่ง เช่นผู้กล้าชาวธิเบตนามปูลาเกอ ถนัดในการใช้โซ่เหล็กต่างแส้ ยังมีชายหนุ่มอีกคนหนึ่งเรียกว่าจิวเซ็งชง เป็นโจรโดดเดี่ยว ใช้ตาขอเป็นอาวุธ วันนี้เพิ่งมาถึงนครหลวง ก็ได้ต่อสู้กับลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่พอเห็นคนเหล่านี้เข่นฆ่าเข้ามา กลับลิงโลดยิ่ง

มันกระโดดปราดขึ้น

หลังจากนั้นมันกระโดดไปทางด้านนี้ และกระโดดไปทางด้านนั้น

มันพอกระโดดผ่าน ประกายดาบล้วนวูบขึ้น

ประกายดาบพอวูบผ่าน ก็ปรากฏประกายโลหิตฉีดพุ่ง

ตอนแรกยังเห็นมันกระโดดโลดแล่น

หลังจากนั้นคนกับดาบหลอมรวมเป็นหนึ่ง คนกระโดดดาบก็กระโดดตาม

สุดท้ายไม่เห็นตัวตน เห็นแต่ประกายดาบกระโดดโลดลิ่ว

พอกระโดดโลดลิ่ว ก็ปรากฏหมอกโลหิตแผ่กระจาย มีคนผู้หนึ่งล้มลง

การต่อสู้ตะลุมบอนดำเนินไปท่ามกลางหยาดเหงื่อและโลหิต ความแตกตื่นลนลาน และดิ้นรนในความเป็นความตาย

ในที่สุดเม่งเจี่ยงลี่เหนี่ยวรั้งผู้คนที่ลงมือกลับมายังมุมห้อง

คนเหล่านี้ยังแตกตื่นพรั่นพรึงไม่คลาย

พวกมันโถมออกไปยี่สิบสามคน เพียงชั่วขณะ ผู้ที่ล่าถอยกลับมาเหลือเพียงสิบสองคน

ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่เหลือเพียงสิบสองคน

ในจำนวนนี้รวมทั้งฮื้อโกวเนี้ย เม่งเจี่ยงลี่และหัวปลาหางปลา

...จนบัดนี้ฮื้อโกวเนี้ยยังไม่ตาย นางไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือประจำตัว หากแต่ลุ้ยปู่ไม่คิดฆ่านาง

นางกลัวตายตลอดมา

ทั้งนี้เพราะนางเสพสุขกับชีวิต

...นางถือกำเนิดจากตระกูลชั้นต่ำ เมื่อเยาว์วัยเคยฆ่าตัวตาย หลังจากนั้นอดอยากลำบาก กลับทะนุถนอมต่อชีวิต ทราบว่าการมีชีวิตอยู่คือการเสพสุขชนิดหนึ่ง

แต่ตอนนี้นางรู้สึกถึงการคุกคามที่น่ากลัวกว่าความตาย

มาตรว่าทางฝ่ายนางยังมีผู้คนมากมาย นางเองยังบังเกิดความติดต่อสู้อย่างแรงกล้า

อย่างน้อยในแนวร่วมของนางยังมีผู้คนสิบเก้าคน ต่อให้ไม่นับหนึ่งชราสองเยาว์วัย กับผู้คนที่นิ่งเฉยไม่เกี่ยวข้องอีกสี่คน พวกมัน

ยังมีจำนวนสิบเก้าคน

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางยังหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ที่ชั้นบนก็บังเกิดเสียงฝีเท้าตึงตังโครมคราม ผสานกับเสียงร้องร่ำคร่ำครวญ

คาดว่าการฆ่าฟันที่ชั้นล่าง สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนที่ชั้นบน

ที่ชั้นบนความจริงพักอาศัยด้วยคนผ่านทาง พ่อค้าที่มาประกอบการค้า หาไม่ก็เป็นเหล่าโกวเนี้ยที่รอถึงยามค่ำคืนค่อยออกกรีดกราย หากไม่นับกอปวย ลุ้ยยิก ลุ้ยง้วย เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก กระบี่ทองเหลือง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและบุ้นซุ้ยฮั่นที่ขึ้นไป มีทั้งสิ้นยี่สิบหกคน

ลุ้ยปู่คำนวณนับอย่างแม่นยำยิ่ง

คนเหล่านี้พบว่าที่ชั้นล่างมีจอมสังหารผู้หนึ่ง ความจริงคิดซ่อนตัวเอาไว้ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คล้ายเผชิญกับเรื่องราวที่ชวนสยองกลับแผดเสียงร่ำร้อง ทั้งยังบังเกิดเสียงการต่อสู้อย่างรุนแรง

ยังมีโลหิตไหลซึมผ่านพื้นห้องชั้นบน หยดหยาดลงยังชั้นล่าง

หยดหยาดใส่เสื้อผ้าของฮื้อโกวเนี้ย ใส่มือชองเม่งเจี่ยงลี่ ใส่ศีรษะของหัวปลาหางปลา

ฮื้อโกวเนี้ยพบว่าหัวปลาหางปลาร่างสั่นระริก

นางวางมือลงบนหัวไหล่พวกมัน ให้ความคุ้มครองพวกมัน

ซึ่งความจริงนางเองก็หวาดกลัว

หัวปลาหางปลาแอบอิงกับร่างฮื้อโกวเนี้ย หากว่าหลังการศึกครั้งนี้ พวกมันยังมีชีวิตอยู่ชั่วชีวิตนี้คงไม่ลืมเลือนฉากอันสยองขวัญเช่นนี้

...ผู้คนมากมายถึงเพียงนี้ล้วนตายแล้ว คนที่เหลือก็รู้สึกถึงเงาทะมึนของความตาย

ความรู้สึกของความตายยังน่ากลัวกว่าตัวความตายอีก

ผู้ที่ลิงโลดมีเพียงคนเดียว

เป็นสุ้ยปู่

ชายชราที่หงอยเหงาซึมเซาผู้หนึ่ง ยามนี้คล้ายกลับกลายเป็นเด็กนักเที่ยวที่คึกคักกระปรี้กระเปร่า

สำหรับกับมัน การฆ่าคนนับเป็นเรื่องราวอันรื่นรมย์

สุ้ยปู่แหงนมองเพดานห้อง ไม่ทราบรำพึงกับตัวเอง หรือบอกต่อทั้งหมดว่า

"ดูท่าทีชั้นบนก็มีผู้มีอุตมการณ์เดียวกับเราอยู่ด้วย"

ทันใด ประตูร้านถูกกระแทกเปิดออก

มือตีของกรมเมืองนามชัวดิ้ง (ผงคลี) นำเจ้าหน้าที่กรมเมืองสิบสองนาย และผู้รับใช้อายุเยาว์วัยคนหนึ่งเสียงตายบุกเข้ามา

เจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งสิบสองนายพอเข้ามา ก็กระจายกำลังเฝ้าตามจุดต่างๆ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าออกนอกร้าน

ชัวดิ้งโถมเข้ามา ก็เห็นสภาพอันสยดสยองภายในร้าน อดตะลึงลานมิได้

มันเป็นมือปราบที่มีประสบการณ์ช่ำชอง แต่ยังไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์ฆ่าฟันเช่นนี้มาก่อน ชาวยุทธจักรที่เข้มแข็งมีพลังมากมายเพียงนี้ กลับถูกชายชราไม้ใกล้ฝั่งผู้หนึ่งประหัตประหารฆ่าฟันเสียชีวิต

ชายชราผู้นี้ใช้นิ้วมือลูบคลำคราบเลือดบนคมดาบ ทั้งยังแลยะแยกเขี้ยวเผยเห็นฟันสีเหลือง กล่าวกับมันว่า

"ยินดีต้อนรับทั้งหมดเข้าร่วมการประหัตประหารครั้งนี้ ผู้ที่ตายใต้คมดาบเราจะได้รับการจารึกนามไว้"

ชัวดิ้งพอเห็นคนเช่นนี้ก็ศีรษะพองโต

คนเช่นนี้ไม่เห็นว่าการฆ่าคนเป็นเรื่องผิดกฎหมาย กลับเห็นว่าพฤติการณ์เช่นนี้พิสูจน์เห็นถึงความสำเร็จของมัน

คนเช่นนี้ยังเข้าใจว่าตัวเองเป็นเทพเจ้า
...ทั้งยึดถือการฆ่าคนเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง
คิดจัดการกับคนเช่นนี้ไม่ง่ายดาย
มันพอได้รับแจ้งจากผู้รับใช้ลี้ดงสุน ก็นำคนสนิททั้งสิบสองคนรุดมา
ยังมีอีกแปดคนอยู่ภายใต้การนำของฮวยยื่อ (ใบทูเทา) เฝ้ารักษาอยู่นอกแวดวงลาภยศ ไม่ปล่อยให้คนร้ายหลบหนีอย่างลอยนวล
แต่ตอนนี้ดูท่าทีคนร้ายไม่มีความคิดหลบหนี ทั้งยังกล่าว "เชิญชวน" มัน
สุ้ยปู่กล่าวราวกับเฉลิมฉลองว่า
"คดีโชกเลือดที่แวดวงลาภยศ หากขาดคนของกรมเมือง เกรงว่าไม่ครึกโครมพอ ดีที่พวกท่านมาแล้ว"
ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฟ้าร้องไม่ขาดหู
ฝนห่าใหญ่ใกล้ตกลงมา
ภายในร้านไม่ได้จุดโคมไฟ
ทุกที่ทางมืดครึ้ม
กลิ่นคาวเลือดฉุนเฉียว
ชัวติ้งส่งเสียงตวาดปลุกปลอบกำลังขวัญว่า
"พวกเราคร่ากุมคนไว้ จุดโคมขึ้น"
ไม่ทันขาดคำ ภายในร้านสว่างวูบขึ้น
เป็นประกายดาบ มิใช่แสงโคมไฟ
แสงโคมไฟเป็นสีเหลือง
ประกายดาบเป็นสีขาว
ประกายโลหิตเป็นสีแดง
ชัวติ้งเห็นแต่สีขาวกับสีแดง

ตอนแรกมันยังเข้าใจว่าเป็นสายฟ้า
ที่เบื้องนอกปรากฏสายฟ้าแลบแปลบจริง
ภายในร้านก็ปรากฏประกายสายฟ้าขึ้น
ดาบคล้ายประกายสายฟ้า

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดตาย
แต่คนที่ไม่คิดตายไม่แน่ว่าจะไม่ตาย
ยังมีคนคิดตาย
คนที่คิดตายจะได้ตกตาย
ขอเพียงเป็นประกายดาบผืนนี้ จะทราบว่าความตายเป็นเรื่องง่ายตาย คิดมีชีวิตรอดช่างยากเย็น
การฆ่าคนความจริงไม่สวยงามแม้แต่น้อย
ความตายนับเป็นเรื่องราวที่น่ากลัวประการหนึ่ง
...มีแต่การพลีชีพเพื่อคุณธรรม และอุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ ความตายค่อยได้รับการชะล้างจนเป็นความสวยงาม
หากบอกว่าประกายดาบคล้ายสายฟ้ามิสู้คล้ายหิมะ
แต่อำนาจการทำลายล้างของหิมะมิสู้สายฟ้า
ประกายดาบคล้ายความฝัน...เป็นฝันร้ายโดยมิต้องสงสัย
ชัวติ้งหอบหายใจ ค่อยสามารถเปล่งเสียงร้องคำ "รีบมา..." แต่เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่มันชักนำมาทั้งสิบสองนายล้มตายลงเก้าคนแล้ว
ไม่มีผู้ใดต้านทานรับดาบนี้ได้
ต้านทานรับไม่ได้แม้สักดาบเดียว
แต่ชัวติ้งร่ำร้องถึงกลางคัน พลันเปลี่ยนความตั้งใจ มันเห็นว่าต่อให้ยวยยื่อกับเจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งแปดนายรุดมา ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว

มันไยต้องเรียกระดมผู้คนมาพลีชีวิตอีก?
ดังนั้นมันเปลี่ยนเป็นร้องบอกว่า
"รีบหนี กลับไประดมกำลังทหาร แจ้งต่อสี่ยอดมือปราบ..."
มันไม่ได้ร่ำร้องจบความ
ทั้งนี้เพราะเกิดเรื่องสองประการตัดบทของมัน
หนึ่ง มันเหลือบเห็นฮวยยื่อนำผู้ใต้บังคับบัญชาแปดนายฮือเข้ามา

อาจบางทีฮวยยื่อพบว่าผิดท่า แต่ด้วยนิสัยใจคอของฮวยยื่อบวกกับการคบหาระหว่างพวกมัน ฮวยยื่อต้องไม่นิ่งดูตายแน่นอน

สอง มันร้องไม่ออกแล้ว
มันถูกเชือดคอหอยชาดในดาบเดียว
แต่มันยังไม่ตาย
มันยังส่งเสียงกู ลู กู ลู ออกมา
นั่นเป็นเสียงของน้ำเลือด

โลหิตยังคงแดงฉาน แต่อาจบางทีม่านพลบค่ำเข้มข้นมากแล้ว อาจบางทีเห็นมามากแล้ว จึงไม่บาดตาถึงเพียงนั้น

แต่ฮวยยื่อยังชมดูจนตาแดงฉาน
มันนำผู้ใต้บังคับบัญชาชักอาวุธเข่นฆ่าเข้าหา
มันความจริงมีนิสัยอ่อนโยน แต่คราครั้งนี้กลับสั่งการว่า
"ฆ่าโดยไม่ละเว้น"
มันกับผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งแปด และคนของซัวติ้งทั้งสาม รวมทั้งลี้ตงสุน เม่งเจี่ยงลี่ ฮื้อโกวเนี้ยและพวกรวมสามสิบสามคน บุกจู่โจมใส่ลุ้ยปู่

นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกมัน
พวกมันถาโถมเข้าหาอย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่มีหนทางถอย
หากไม่เสี่ยงชีวิต มีแต่ตายสถานเดียว
สามสิบสามชีวิตเพื่อความอยู่รอด ต้องปลิดชีวิตคนผู้หนึ่ง
รอน
ปลิดชีวิตชองลุ้ยปู่
ซึ่งความจริงวิธีการต่อสู้ชองลุ้ยปู่น้อยครั้งจะพบพาน มิหนำซ้ำ
ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง
ลุ้ยปู่ใช้กำลังเพียงลำพัง จัดการกับผู้คนทั้งหมด มิหนำซ้ำคน
เหล่านี้ต่อสู้จนตาแดงฉานมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน ร่วมแรงร่วมใจเป็น
ทนึ่งเดียว
นั่นคือฆ่าลุ้ยปู่ก่อน
ลุ้ยปู่ไม่รู้จักแบ่งแยกจิตใจคน ให้แต่ละคนคิดป้องกันตัวเอง เปิด
โอกาสให้มันแยกย้ายจู่โจมทำลาย
มันกลับกวาดลำไม้รวกใส่ผู้คนบนเรือ คิดใช้ดาบเล่มเดียว
สังหารผู้คนทั่วทั้งร้าน
ขณะที่มันมีเพียงลำพัง
วิธีการต่อสู้เช่นนี้ ยุทธการเช่นนี้ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง ทั้งยังตัด
ทางถอยของตัวเอง
แต่มันไม่นำพา
มันหลงลำพองตน ไม่ยึดถือศัตรูเบื้องหน้าเป็นผู้คน ราวกับ
เป็นมดปลวก สามารถเหยียบย่ำตายในเท้าเดียว
มันเชื่อมั่นว่าสามารถสังหารศัตรูทั้งหมด
มันชวางดาบ เลิกคิ้วถลึงตาโปน
ดูท่ามันชมชอบการฆ่าฟัน
หากผู้คนคิดหวังความสำเร็จ ก่อนอื่นต้องจดจ่อกับเรื่องราวหนึ่ง

กระทำให้ดีที่สุด จึงถือเป็นความสำเร็จขั้นแรกเริ่ม

หากใช้หลักการเช่นนี้ วิจารณ์ตัวลุ้ยปู่ อย่างนั้นสิ่งที่มันจดจ่อต้องเป็นดาบ เรื่องราวที่มันมุ่งมั่นต้องเป็นการฆ่าคน

คนที่ชมชอบใช้ดาบฆ่าคนผู้หนึ่ง ความสำเร็จสูงสุดคืออะไร?

...เป็นนักฆ่าที่ประสบความสำเร็จ?

หรือว่าเป็นจอมสังหารมาแต่กำเนิด?

มันก่อเกิดผลอันใดขึ้นในที่นี้?

...เป็นคนตาย?

หรือเป็นคดีสยองขวัญ?

พวกมันถาโถมเข้าไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็ล่าถอยกลับมาอย่างรวดเร็ว

รวดเร็วราวกับคลื่นหนุนเนื่องคลื่นถดถอย

ผู้คนสามสิบสามคนบุกเข้าไป ตอนล่าถอยเหลือเพียงสามสิบสองคน

ขาดหายไปคนหนึ่ง

...หากเปรียบกับหลายครั้งที่ผ่านมา กล่าวได้ว่า "สูญเสียไม่มากนัก"

ครั้งนี้พวกมันเพียง "สูญเสีย" คนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้คือยอดฝีมือธิเบตที่ใช้โซ่เหล็กนามปูลาเกอ

มันเป็นนักรบชาวธิเบต ผ่านการต่อสู้อาบเลือดนับร้อยครั้ง เคยใช้มือเปล่าสู้ศัตรูที่ซุ่มโจมตียี่สิบเจ็ดคน เคยถูกทำร้ายสิบสี่กระบี่ ยังไม่ยอมล่าถอย ดังนั้นเมื่อเผชิญศัตรูที่โหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ มันจึงนำหน้าอย่างอาจหาญ

ดังนั้นลุ้ยปู่เลือกเป้าไปที่มัน

ผู้กล้าชื่นชมผู้กล้า วิธีที่จอมสังหารให้ความ "ชื่นชม" คือฟันศีรษะของมันลงมา

ฟันศีรษะลงมาในดาบเดียว

ลุ้ยปู่ยื่นมือข้างหนึ่งจิกผมด้านหลังของปูลาเกอ หิ้วศีรษะของมันลงมา แต่ร่างของปูลาเกอยังเคลื่อนไหว

ปูลาเกอยังเสี่ยงชีวิต ควงโซ่เหล็กจู่โจมใส่ลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่ขยับตัวหลบเลี่ยง จากนั้นถามว่า

"ปวดหรือไม่?"

มันกลับถามศีรษะมนุษย์ในมือ

ศีรษะมนุษย์ก็ตอบว่า

"ไม่ปวด"

ลุ้ยปู่กล่าวว่า

"ดาบของเรารวดเร็วเกินไป ดังนั้นท่านยังไม่รู้สึกปวด"

ครั้งนี้มันเพียงฆ่าคนเดียว

ดาบนี้ของมันเพียงบ่งบอกเรื่องหนึ่ง

...ดาบของมันรวดเร็วจนผู้ที่ถูกฟันศีรษะ หลุดลงมายังสามารถกล่าววาจา

มาตรว่ากล่าวเพียงคำเดียวก็ตาม

นี่พิสูจน์ว่าดาบของมันรวดเร็ว

...รวดเร็วจนผู้ที่ถูกฆ่ายังไม่ทราบว่าตัวเองตายแล้ว

ลุ้ยปู่พึงพอใจยิ่ง

เมื่อร่างที่ปราศจากศีรษะยังไม่ทราบว่าตัวเองจบชีวิต ยังหวดโซ่เหล็กออก มันก็โยนศีรษะในมือเข้าหา

เสี่ยงปงเมื่อโซ่เหล็กหวดใส่ศีรษะหัวนั้น จนกะโหลกศีรษะปริแตก มันสมองสาดกระจาย

...สุ้ยปู่ปล่อยให้ปูลาเกอหวดศีรษะของตัวเองแตกสลาย

จากนั้นมันสืบเท้าก้าวปราดถึงหน้าคอกเสมียน หยิบฉวยพู่กันด้ามหนึ่ง ดึงกระดาษไปแผ่นหนึ่ง

...หรือมันคิดจดบัญชีเอาไว้?

คราครั้งนี้สุ้ยปู่แม้ฆ่าคนเพียงคนเดียว แต่ก็เพียงพอกับการสะท้านทั่วบริเวณ

ทั้งหมดไม่กล้าบุกจู่โจมอีก

ได้แต่ล่าถอย

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดพบว่า นี่มิใช่ศัตรูผู้หนึ่ง

หากแต่เป็นมารอันบ้าคลั่งตนหนึ่ง

ทุกครั้งที่มันฆ่าคน เห็นโลหิตหยดหยาดลงจากคมดาบ กลับบังเกิดความลิงโลดและสุขสมอย่างประหลาด

ทั้งหมดล้วนชะงักเท้า

ยามกะทันหันไม่มีคนปลุกปลอบความกล้าหาญบุกเข้าไปอีก

แต่ว่าท่านไม่ฆ่ามัน มันอาจเข้ามาสังหารท่าน

มันชมชอบฆ่าคน

นี่เป็นความสุขของมัน

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ มันทางหนึ่งฆ่าคน ทางหนึ่งจับจ้องมองอี้อโกวเนี้ย ลักษณะท่าทางสุขสันต์ยิ่ง

...คล้ายกับว่ามันฆ่าฟันจนบรรลุถึงจุดสุดยอด

สุ้ยปู่พลันสะอึกเข้าหาศัตรูที่อกสั่นขวัญแขวน ซึ่งหลงเหลืออยู่สามสิบสองคน

ทั้งหมดล้วนแตกตื่นพรั่นพรึง

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เลิกล้มความคิดต่อต้าน

เช่นเดียวกับที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมละทิ้งชีวิตตัวเอง

เสียงเฟี้ยวคำหนึ่ง ประกายดาบพอพุ่งผ่าน ประกายโลหิตก็ฉีดกระจาย

คราครั้งนี้ผู้คนสามสิบสองคนไม่ขาดหายแม้สักคนเดียว กลับเพียงอีกคนหนึ่ง

เพิ่มเป็นสามคน

...เหตุใดเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง?

ทั้งนี้เพราะมีอยู่คนหนึ่งถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน

กลายเป็น "สอง" คน

คนผู้หนึ่งถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน แต่ยังไม่ตาย ดังนั้นพอที่จะนับเป็นผู้คน "สอง" คน

อย่างน้อยเป็นร่างที่ยังเคลื่อนไหวอยู่สองท่อน

คราครั้งนี้ผู้ที่ถูกดาบฟันใส่มหาโจรจิวเซ็งชง

ไม่ทราบว่ามันหลบไม่พ้น หรือว่าสุ้ยปู่ตั้งใจเสาะหามัน แต่สุ้ยปู่ฟันดาบลง ก็ฟันหว่างเอวมันขาดเป็นสองท่อน

ดาบรวดเร็วยิ่งกว่า

เพลงดาบรวดเร็วยิ่งกว่า

เนื่องจากรวดเร็วเกินไป ดังนั้นจิวเซ็งชงยังไม่ทราบว่าตัวเองถูกฟันหว่างเอวขาดไป

ร่างท่อนล่างของมันยังขยับหลบหลีก

แต่ร่างท่อนบนของมันกลับล้มฟุบลงกับพื้น

มันมีชะตากรรมคล้ายคลึงกับปูลาเกอ ปูลาเกอศีรษะหลุดจากบ่า ยังเข้าใจว่าตัวเองมีชีวิตอยู่ หรือว่ามันก็...

สุ้ยปู่พลันประคองมันไว้ หยิบยื่นกระดาษพู่กันให้ ยิ้มอย่างประหลาดพิกลกล่าวว่า

"หากต้องการพิสูจน์ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็เขียนอักษรสักหลาย

ตัว หากท่านสามารถเขียนสักสิบสามตัว แสดงว่าท่านยังมีชีวิตอยู่"

ที่ปลายพู่กันจุ่มหมึกจนชุ่มโชก

จิวเซิงชงก็ต้องการพิสูจน์ว่าตัวเองยังไม่ตาย

มันหยิบเฉวียพู่กัน คิดเขียนตัวหนังสือ พลันแกิดความรู้สึกแล้ว

ความรู้สึกเจ็บปวดน่ากลัวยิ่ง เจ็บปวดจนรู้สึกถึงอาการที่เสื่อม

ทรุดลง เจ็บปวดปรารถนาให้ตายเสียประเสริฐกว่า

แต่จิวเซิงชงยังคิดมีชีวิตต่อไป

มันรวบรวมสติสมาธิ เขียนตัวหนังสืออย่างสุดชีวิต

ในที่สุดเขียนคำ "รอด" คำหนึ่ง

"รอด" คือความหวังของมัน

คือทุกสิ่งของมัน

ผู้คนบอกว่าน้ำมิตรแม้สำคัญ ค่าแห่งความรักยังสูงยิ่งกว่า แต่หากเพื่อเสรีภาพ ทั้งสองสิ่งที่กล่าวถึงล้วนละทิ้งได้ แสดงว่าเสรีภาพมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด

แต่หากไม่มีชีวิต "เสรีภาพ" ยังมีความหมายอันใด?

ต้อง "อยู่รอด" ต่อไป

จิวเซิงชงความจริงคิดเขียนคำ "รอด" คิดต่อกันสิบสามคำ น่าเสียดายที่เขียนเพียงคำเดียว พลังปราณก็เสื่อมโทรม เรี่ยวแรงสูญสิ้น คล้ายกับว่าอวัยวะภายในล้วนรั่วไหลหลุดหายไปแล้ว

ตัวหนังสือหลังจากนั้น เส้นชีดยิ่งน้อยลง

หลังจากนั้นมันเขียนคำ "ไม่"

สุดท้ายมันได้แต่ถือพู่กันชีดวาด เค้นสมองเขียนคำ "ได้"

กลายเป็นคำ "รอดไม่ได้"

เมื่อ "รอดไม่ได้" ก็ต้องตาย

จิวเซิงชงตายแล้ว

ตายในสภาพร่างขาดเป็นสองท่อน โลหิตไหลเนืองนอง ดับไตไส้พุงเกลื่อนกลาด

จิวเซิงชงรอดไม่ได้

คนที่ยังมีชีวิตอยู่กลับ "ทนทานไม่ได้"

ที่หลงเหลือมีจำนวนสามสิบเอ็ดคน

สุยปูยังใช้ลิ้นเลียโลหิตบนคมดาบ ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายราวภูตผีปีศาจ ปากกล่าวว่า

"วันนี้สมอยากจริงๆ เราจะใช้เลือดล้างแวดวงลาภยศ"

จากนั้นกล่าวกับฮื่อโกวเนี้ยแต่ไกลว่า

"เราอย่างน้อยต้องฆ่าคนสี่สิบสี่คน ค่อยหาความสุขกับท่าน ท่านไม่ต้องร้อนใจ รับรองว่าจะรอถึงช่วงเวลานี้"

ฮื่อโกวเนี้ยรับฟังจนหัวใจเย็นเฉียบ แต่ในใจอดสะกิดความสงสัยมิได้

...สี่สิบสี่คน?

ที่นี้มิใช่หลงเหลือผู้คนสามสิบเอ็ดคนหรอกหรือ? ไม่ทราบมีสี่สิบสี่คนจากที่ใด?

อสูรเฒ่าผู้นี้เช่นฆ่าจนสมองเลอะเลือน นับตัวเลขผิดไปหรือไร?

ซึ่งความจริง ย่อมไม่เพียงฮื่อโกวเนี้ยที่คาดคิดเช่นนี้ เม่งเจี่ยงลี่และผู้คนอีกส่วนหนึ่งก็บังเกิดความสงสัยขึ้น

แต่ต่อให้พวกมันบังเกิดความสงสัย เกิดความตื่นตัวก็ไม่มีประโยชน์ อย่างน้อยไม่สามารถเปลี่ยนโศกนาฏกรรม รวมทั้งเหตุการณ์นองเลือดได้

บางครั้งมีบ้างบางคนรู้สำนึกถึงภัยอันตราย รับรู้ถึงวิกฤตการณ์ แต่ยังไม่มีประโยชน์ เช่นรถม้าที่ควบทะยานสู่หน้าผา สมมติเช่นอัคคีลุกโชน คนถูกกักอยู่ในหอสูง หรือว่าปรากฏคนร้ายที่ถืออาวุธบุกเข้า

ห้องหับ ท่านนอกจากฉุกคิดว่าผิดท่า ยังจะทำอะไรได้?

บางครั้งได้แต่รอคอยความตาย

...รอคอยให้เกิดเรื่องขึ้น

หากเป็นเช่นนั้น มิสู้อย่าได้ล่วงรู้ยังไม่ปวดร้าวทรมาน

ที่สามารถเปลี่ยนแปลงผล อาจมีแต่โชคชะตา

มีแต่เทพลิขิต

...ขณะที่ศัตรูเข้มแข็งเกินไป ส่วนตัวเองอ่อนแอเกินไป นอกจากยอมรับแล้ว ยังจะทำอย่างไรได้?

ดังนั้นตัวเองต้องกล้าแข็ง ต้องยิ่งใหญ่ จึงรับเหตุเปลี่ยนแปลงและความกระทบกระเทือนได้

การต่อสู้ช่วงชิงที่ไม่สิ้นสุด ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ วัตถุประชันขันแข่งกัน กลายเป็นกฎเหล็กของการอยู่รอด

สิ่งที่มาพร้อมกับกฎเหล็ก คือผลอันเศร้าสะเทือนใจ

ลุ้ยปู่พอกล่าวจบก็ใช้ดาบ

ที่เบื้องนอกอากาศเปลี่ยนแปลง พายุฝนใกล้กราย

ภายในร้านปรากฏประกายดาบวูบขึ้นแล้วหายวับ

...คราครั้งนี้ผู้ใดถูกดาบทำร้ายเสียชีวิต?

ผู้คนที่หลงเหลือสามสิบเอ็ดคนหันไปมองหน้ากัน ไม่ว่าผู้ใดยังมีชีวิตอยู่

จากนั้นทั้งหมดวุ่นวายกับการสำรวจดูตัวเองว่า ใช่มีสภาพเช่นเดียวกับปูลาเกอและจิวเซ็งชง ซึ่งถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อนยังไม่รู้สึกตัวหรือไม่

หลังจากพบว่าตัวเองไร้เรื่องราว ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หันไปสำรวจดูผู้อื่นว่าใช่ถูกดาบฟันใส่ยังไม่รู้สึกตัวหรือไม่?

ชาวยุทธจักรเหล่านี้เพียงเผชิญหน้ากับศัตรูที่ถือดาบคนหนึ่ง ๆ ลับแตกตื่นลนลานถึงเพียงนี้ นับเป็นเรื่องที่กระอักกระอ่วนยิ่ง

เมื่อเผชิญศัตรูเช่นจอมสังหาร ทั้งหมดไม่คุกเข่าลงขอชีวิด นับว่ามีกำลังขวัญมากพอแล้ว

...ดาบของจอมสังหารเพียงพอกับการสะบั้นความกล้าหาญในการต่อสู้ของทุกผู้คน

เสียงแผดร้องพลันดัง

ดังติดต่อกันเป็นทอด ๆ

ไม่ใช่ภายในร้าน

หากแต่ที่นอกร้าน

ผนังไม้ของร้านอาหารถูกฟันขาดเป็นร่อง ยาวเจ็ดถึงเก้าเชียะเส้นหนึ่ง ลมฝนพัดกรูเข้ามาทางรอยขาด

ฝนโลหิตพลอยฉีกพุ่งเข้ามา

คนความจริงอยู่ที่เบื้องนอก แนบชิดกับผนังร้าน พลันถูกดาบฟันใส่ แผดร้องพลางล้มตายลง

ดาบเดียวสามชีวิต

ลุ้ยปู่มิเพียงคิดฆ่าฟันผู้คนภายในร้าน ยังคิดสังหารผู้คนที่เบื้องนอก

ทั้งในและนอกร้านนอนไว้ด้วยคนตาย

...ดูท่าคราเคราะห์ของแวดวงลาภยศยังไม่สิ้นสุด

บทที่ 8

เด็กรับใช้ถวายล่อฉ

ที่ชั้นล่างเช่นฆ่าประหัตประหาร ที่ชั้นบนเกิดเหตุการณ์ชั่วร้ายอำมหิต

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพิ่งปลิดชีวิตน้องชายต่างมารดา เตะร่างท่อนบนของบุ้นซุ้ยฮั่นลงจากชั้นบน จากนั้นก้มศีรษะลง คล้ายสะทกสะท้อนคล้ายครุ่นคิดคำนึง

เสียงดิ๊กดิ๊กเมื่อโลหิตหยดหยาด ยิ่งขังยิ่งมาก กลายเป็นคราบเลือดกองหนึ่ง

โลหิตหยดลงจากเพดานห้อง

มีอยู่หลายหยดยังหยดใส่ร่างเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตั้งยิกง้วย

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองสวมใส่เสื้อผ้าสีแดงสด โลหิตพอหยดใส่เสื้อผ้าของมัน เพียงเพิ่มสีแดงเข้มกว่าเดิม

แต่ก็มีโลหิตหลายหยดหยดใส่ใบหน้าข้างแก้ม หน้าผากของมัน

กลายเป็นภาพอันบาดตา

ผู้คนที่ไม่ทราบความนัย ดูเผินๆ ยังเข้าใจว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับย้อมชโลมเสื้อผ้าจนแดงฉาน

แต่ว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไม่ได้ขยับเคลื่อนย้ายร่าง

มันเพียงด่าทอในใจ...อุบาทว์บัดซบ วันนี้ไฉนพานสวมใส่เสื้อผ้าสีแดง?

...คุณชายเคยใช้วิชาพยากรณ์ขั้นสูงนับคำนวณให้แก่มันว่า สีแดงเป็นสีอัปมงคล เลขเก้าไม่เป็นผลดีต่อมัน

ที่นี้พอดีเป็นห้องพักหมายเลขสิบเก้า

วันนี้ประจวบกับมันสวมใส่เสื้อแดง

วันนี้มันที่สวมใส่เสื้อกางเกงสีแดง เพราะสืบเนื่องจากเอี๊ยบเล่าสี่ (อันดับสี่แซ่เอี๊ยบ)

บ้อเช้งคำนวณว่าสีแดงไม่เอื้อต่อมัน เลขเก้าไม่สมพงศ์กับมัน มันเคยเฝ้าสังเกต พบว่าเป็นความจริง ยกตัวอย่างเช่นมีอยู่ครั้งหนึ่งมันสวมเสื้อแดง อยู่ดีๆ ถูกสตรีนางหนึ่งตบหน้าใส่ อีกครั้งหนึ่งบุกเข้ารังโจร เพิ่งปลดว่าวสีแดงของฝ่ายตรงข้ามลงมา ก็ถูกเชือกป่านของว่าวบาดใส่ฝ่ามือจนบวมเป่ง ค่อยทราบว่าเชือกป่านชุบเศษกระจก ทั้งยังฉาบพิษตระกูลถัง ดีที่คุณชายขจัดพิษให้ ไม่เช่นนั้นมือข้างนั้นคงพิการแล้ว

เลขเก้าไม่เป็นมงคลต่อมัน ก็ได้รับการพิสูจน์เช่นกัน

มีอยู่ครั้งหนึ่งมันเข้าพักห้องหมายเลขเก้า นอนเพียงคืนเดียวก็ถูกตัวหมัดกัดจนทั้งคันทั้งบวม ต่อมาพบว่าหมัดตัวเมียวางไข่บนร่างมัน เป็นเหตุให้คันถึงเก้าวัน ค่อยขจัดตัวหมัดจนสิ้นซาก อีกครั้งหนึ่งมันติดตามคุณชายปราบโจรร้าย เผชิญกับเก้าปีศาจใหญ่ มันแทบพลาดท่าเสียชีวิต

แม้แต่ตอนเล่นพนัน มันพอเผชิญกับจำนวนเก้า หรือลูกเต๋าออกแต้มสามทั้งสามลูกล้วนเล่นเสียยับเยิน

แต่วันนี้มันสวมใส่เสื้อแดง เพราะจงใจหักล้างกับเอี๊ยบเล่าสี่

เมื่อสองคืนก่อนเอี๊ยบเล่าสี่หัวร่อเยาะว่ามันไม่กล้าสวมเสื้อแดง มันก็ตีฝีปากตอบว่าเอี๊ยบเล่าสี่ไม่กล้าใส่เสื้อเหลือง...ทั้งนี้เพราะคุณชาย "ทำนาย" ดวงชะตาของเอี๊ยบเล่าสี่ว่าไม่สมพงศ์กับเลขห้า และไม่เป็นมงคลกับเหลือง

ดังนั้นทั้งสองเดิมพันว่า วันที่ทำงานใหญ่ให้กับคุณชาย ซึ่งก็เป็นวันนี้ คนหนึ่งจะใส่เสื้อเหลือง คนหนึ่งสวมเสื้อแดง ผู้ใดที่ไม่กล้าวันหน้าต้องคำนับอีกฝ่าย เรียกเป็น "ท่านพ่อบุญธรรม"

เนื่องด้วยเดิมพันกัน วันนี้เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองจึงสวมเสื้อแดง ส่วนเด็กรับใช้กระบี่เหล็กสวมใส่เสื้อเหลือง

ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ นับว่าไม่เป็นผลดีจริงๆ

ทั้งนี้เพราะพวกมันเผชิญกับมารร้ายผู้หนึ่ง

...มารร้ายที่แม้แต่น้องชายร่วมสายเลือดยังฆ่าได้ โดยไม่มืออ่อนผู้หนึ่ง

ยามนี้มารร้ายผู้นี้คล้ายครุ่นคิด คล้ายสดับฟัง

...มันคิดอะไร? รับฟังอะไร?

นึกถึงตอนนี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเลือดปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ที่ชั้นล่างก็กลายเป็นลานฆ่าสัตว์ไป"

จากนั้นตาข้างเดียวของมันสาดประกายเย็บเยียบตวาดว่า

"หากเจ้าเดินใกล้เข้ามา เราจะฆ่ามัน"

มันตวาดต่อเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเอี๊ยบเก่า

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กหลบหลีกจุดแต้มตัวหนอนของบุ้นซุ้ยฮั่น

เสียหลักล้มลง พอลุกขึ้นมาใหม่ นักฆ่าร่ำรวยก็ถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อนแล้ว

มันเห็นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองยังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ทราบว่าผิดท่า คิดเร้นกายเข้ามาช่วยเหลืออาซา (คนที่สาม) กลับถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตวาดห้ามไว้

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ตกลง ท่านฆ่าเถอะ ข้าพเจ้าไม่ลงรอยกับมัน ท่านฆ่ามันก็ประเสริฐ"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งถือกระบี่ ทดลองเดินออกไปหนึ่งก้าวเล็กๆ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ตอบคำ มันกลับได้ยินเสียงติ๊กติ๊ก

นี่เป็นเสียงอะไร?

ที่เบื้องนอกม่านพลบค่ำคล้ายมือดำ เมฆหนาทึบพลิกตลบลงมา มาตรว่าการต่อสู้ก่อกวนจนกระเบื้องหลังคาแตกเสียหายไปแถบใหญ่ แต่ที่ชั้นบนยังมืดครึ้มยิ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอยู่ที่หน้าเตียง

หน้าเตียงเป็นตำแหน่งที่มืดหม่นที่สุดภายในห้อง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่านั่นเป็นเสียงอะไร แต่แน่ใจว่าดังมาจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันทราบว่าผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน คล้ายกับเป็นเทพอสูรที่ไม่ตาย

ยามนี้มันไม่มีบ้อเช้งอยู่ข้างกาย

การสู้ศัตรูที่ผ่านมา มันล้วนได้รับการชี้แนะแนวทางจากบ้อเช้ง

ยามนี้พันธมิตรเพียงหนึ่งเดียวของมันมิเพียงเป็นคนที่ไม่ลงรอยกับมันที่สุด พร้อมกันนั้นคล้ายยังสูญเสียปฏิกิริยาที่ฟังมีไป

...ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด มันยังไม่เข้าใจ

ยามอับจนปัญญา เด็กรับใช้กระบี่เหล็กได้แต่ปลุกปลอบกำลังขวัญต่อสู้สักครา

ในเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ มันมีอายุมากที่สุด แต่ก็ขวัญอ่อนที่สุด

มันไม่คล้ายกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองที่กลัวความลำบาก

มันต่างกับเด็กรับใช้กระบี่เงินที่กลัวเรื่องอาถรรพณ์

มันยังต่างกับเด็กรับใช้หนึ่งดาบที่รังเกียจความสกปรก

แต่ในเด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบ มันถูกตราหน้าว่าขวัญอ่อนที่สุด

ถึงแม้ว่าเปลือกนอกของมันดุร้ายที่สุด อาจหาญที่สุด แต่ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงมุมมองของผู้อื่นได้

ทั้งนี้เพราะยามตัดสินเรื่องราว มักไม่มีความคิดอ่านของตัวเอง เมื่อเผชิญปัญหา ก็เอาแต่หลีกเลี่ยง ครั้นถึงเวลารับผิดชอบ จะผลักไสบ่ายเบี่ยง

ดังนั้นเปลือกนอกของมันแม้ดุร้ายเอาเรื่อง .แท้ที่จริงมีจิตใจค่อนข้างดีงาม หากเอ่ยถึงความกล้าหาญ ยังไม่เท่ากับเด็กรับใช้หนึ่งดาบที่เฉียบขาด ทั้งไม่เท่ากับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองที่แหลมคม และไม่เท่ากับเด็กรับใช้กระบี่เงินที่เด็ดเดี่ยว

กับประการนี้มันไม่ยินยอมพร้อมใจยิ่ง

วันนี้มันเผชิญหน้ากับมารมนุษย์ที่ไม่ตายผู้นี้ ขอเพียงสยบฝ่ายตรงข้ามได้ มันจะมีชื่อลือเลื่องทั่วยุทธจักร

เมื่อถึงเวลานั้นดูว่ายังมีผู้ใดบอกว่ามันขลาดเขลาอีก?

...แต่คนผู้นี้ที่แท้รับบาดเจ็บสาหัสเพียงไหน? ยังมีท่าไม้ตายอันใด? ความสามารถในการต่อสู้ของอาซา (คนที่สาม) เป็นอย่างไร?

มันไม่อาจหยังรู้แม้แต่น้อย

เนื่องด้วยเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่มีความมั่นใจ จึงขวางกระบี่เหนือออก ทดลองสืบเท้าไปอีกหนึ่งก้าว

เพียงก้าวเล็กๆ

ขณะที่ก้าวเท้าออก มันยังกล่าวกลบเกลื่อนเสียงฝีเท้าว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านรับบาดเจ็บสาหัส...ท่านเสียโลหิตมากมาย ...ท่านเฉกเช่นลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงจนสุดล้า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่มีปฏิกิริยาใด

เสียงน้ำเลือดพร่างพรมลงจากที่สูง หยดใส่ร่างเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง แต่เสียงติ๊กติ๊กที่เบาจนแทบไม่ได้ยินดังจากที่ซึ่งที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยืนอยู่

เสียงติ๊กติ๊กทำให้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กแทบเข้าใจว่าฝนตก

แต่ว่ามันยืนอยู่ใต้หลังคาที่แดกเป็นช่อง หากฝนตกลงมา มันต้องรู้สึกได้ก่อน

หลังจากที่มันกล่าวจบ ปฏิกิริยาประการแรกคือตื่นตระหนก

เสียงฟ้าผ่าดังผ่าดังขึ้น งูเงินแลบผ่านนภากาศ

ภายในห้องสว่างวูบหนึ่ง

เพียงวูบเดียวเท่านั้น

นั่นก็พอแล้ว

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กมีตาแหลมคมตลอดมา ก่อนที่บ้อเช้งจะสอนวิชาอาวุธลับให้ จะฝึกสายตาของมันเป็นอันดับแรก

พริบตานั้น มันเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยืนอยู่หน้าเดียง หลั่งโลหิตโชมกาย

ตาซ้ายมันกลายเป็นรูโลหิต น้ำเลือดไหลลงมาถึงจมูก แต่ดั้งจมูกของมันก็กลายเป็นโพรงโลหิต ขังรวมอยู่ที่นั้น จวบกระทั่งเอ่อล้น

ก็ไหลมาถึงมุมปาก

ยามนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคล้ายคิดกล่าววาจา แต่พอขยับมุมปาก ไม่ทันกล่าววาจา โลหิตก็ไหลลงมา บ้างหยดใส่หัวไหล่เสื้อผ้า เสื้อผ้าของมันปรากฏเมือกเลือดแข็งตัวเป็นก้อน ยังมีโลหิตไหลลงสู่พื้นห้อง กลายเป็นทางน้ำเล็กๆ สายหนึ่ง เสียงติ๊กติ๊กเป็นเสียงน้ำเลือดที่ไหลลงไปเอง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่คล้ายเป็นคน หากแต่เป็นคนตายในคนเป็น

...เป็นมนุษย์โลหิตคนหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กอาศัยประกายสายฟ้า เหลือบมองแวบหนึ่ง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก

มันไม่เคยเห็นคนที่สยดสยองน่ากลัวถึงเพียงนี้มาก่อน

คนผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ ยังสามารถต่อสู้

มันถูกสารรูปอันดุร้ายของอีกฝ่าย ชู่ขวัญจนถอยกายไปสองก้าว

การล่าถอยครั้งนี้ เท่ากับ "ลบล้าง" สองก้าวเล็กๆ ที่มันดุกคามเข้าไปก่อนหน้านี้

จากนั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กบังเกิดความยินดีขึ้น

ฝ่ายตรงข้ามรับบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ ทั้งยังหลั่งโลหิตหยดหยาดเป็นเสียงดัง ยังกลัวมันอันใด?

ดังนั้นมันปลุกปลอบความคิดต่อสู้ขึ้นร้องบอกว่า

"อาชา (คนที่สาม) เจ้าผู้นี้ไม่รอดแล้ว ตับสุกร น้องสุกร ปอดวัวใหญ่ พี่วัวใหญ่"

มันร้องเรียกสุกรสุนัขวัวม้าวุ่นวาย คล้ายควบคุมสติไม่อยู่ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ที่มันกล่าวเป็นรหัสสลับ ซึ่งบ่งบอกต่อเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง
"ตับสุกร"...มันจะเปิดฉากจู่โจมแล้ว
"น้องสุกร"...ท่านต้องประสานเสริม
"ตับวัวใหญ่"...เราเป็นฝ่ายจู่โจม ท่านคอยคุ้มกัน
"พี่วัวใหญ่"...เราพอล่าถอย ให้ท่านชัดอาวุธลับใส่มัน
แต่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองหามีปฏิกิริยาตอบรับไม่
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กต้องชะงักงันวูบหนึ่ง
...อาซา (คนที่สาม) เป็นไรแล้ว?
จากนั้นมันพบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง
ด้วยอาการบาดเจ็บของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน หากเป็นคนปรกติธรรมดา คงตายไปแปดครั้งแล้ว
ต่อให้เป็นชนชั้นยอดฝีมือ มาตรว่าไม่ตายก็หลงเหลือลมหายใจรวยริน
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสามารถยืนหยัดถึงตอนนี้ ยังสามารถตอบโต้ทำร้ายธิดาพิษก่อน ค่อยสังหารบุ้นซุ้ยฮุ่น นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ
แต่คนจะอย่างไรเป็นคน
สุดท้ายคนต้องตาย
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กนึกถึงตอนนี้ บังเกิดกำลังขวัญอีกครา
...ไม่ว่าอาซาเป็นอย่างไร มันจะลงมือให้ทั้งหมดเห็นเป็นขวัญตาสักครา
มันกำกระบี่เหล็กแน่น
มันคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
มันยังคิดรักษาเยียวยากอปวยที่แขวนร่างอยู่บนขื่อ
ความคิดจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ปลุกเร้ากำลังขวัญของมันจนเขมึงดึงเครียด

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กจำได้ว่า เมื่อตอนที่ตุยเมี่ยถ่ายทอดวิชาตัวเบาแก่มัน เริ่มจากการปรับพื้นฐานกระโดดโลดลิ่ว ตุยเมี่ยบอกให้มันกระโดดจากกิ่งไม้นี้ไปยังต้นไม้นั้น

ต้นไม้ทั้งสองต้นอยู่ห่างกันช่วงหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบังเกิดความกลัว ไม่กล้ากระโดด

ตุยเมี่ยกระตุ้นมันว่า "ไม่ต้องกลัว กระโดด"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังนึกกลัว

ตุยเมี่ยตบไหล่มันกล่าวว่า "กลัวยังต้องกระโดด มิสู้กระโดดโดยที่ไม่กลัว"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยิ่งฟังยิ่งหวาดกลัว

ตุยเมี่ยเปลี่ยนเป็นบอกให้มันหลับตาลง สูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า "เจ้าผ่อนคลายตัวเอง เข้าสู่ภาวะเตรียมใช้วิชาตัวเบา"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กปฏิบัติตาม รู้สึกว่าตัวเองทำได้ไม่เลว

ตุยเมี่ยพลันตวาดคำ "กระโดด" จากนั้นผลักมันออกไป

พริบตานั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กแตกตื่นจนขวัญกระเจิง ดีที่ยังกระโดดผ่านไป

ภายหลังตุยเมี่ยกล่าวกับมันว่า "หากนึกกลัวหรือตึงเครียด มิสู้ผ่อนคลาย สงบจิตใจ ทุ่มเทอย่างเต็มที่ กระโดดสักครา"

ค่ำคืนนี้มันประสบสภาพเช่นนี้อีก

เด็กรับใช้สามกระบี่หนึ่งดาบมีประสบการณ์ต่อสู้ไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะบ้อเช้งที่เป็นนายเหนือพวกมันเข้มแข็งเกินไป อีกประการบ้อเช้งเห็นว่าพวกมันอายุยังเยาว์ ไม่ปล่อยให้พวกมันเสี่ยงอันตราย ดังนั้นพวกมันน้อยครั้งจะใช้กำลังตัดสินปัญหา

ชนชั้นยอดฝีมือที่บ้าคลั่งเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยิ่งน้อยครั้งจะพบพาน

มันต้องกัดฟันเผชิญหน้า

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กขณะจะเปิดฉากจู่โจม พลันพบว่าที่หน้าเตียงปรากฏประกายสีเขียวปัดจุดหนึ่งวูบขึ้น

นั่นเป็นประกายตาของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กสะดุ้งเฮือกหนึ่ง หรือว่าฝ่ายตรงข้ามฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้แล้ว?

การหลับตาสูดลมหายใจแล้วกระโดดข้าม ใช่สามารถใช้กับสถานการณ์อื่นหรือไม่?

มันเคยถามตุยเมี่ยว่า "ทุกเรื่องราวขอเพียงมีความกล้าหาญก็กระทำได้หรือไม่?"

ตุยเมี่ยตอบว่า "ไม่ มีแต่ความกล้าหาญ ไร้ซึ่งสติปัญญา เพียงเป็นความห้าวหาญดุดัน มีแต่ความกล้าหาญ ปราศจากความสามารถแท้จริง ถือเป็นการหลอกตัวเอง มีแต่ความกล้าหาญ ไร้ซึ่งคุณธรรมธัมมะ เพียงเป็นความป่าเถื่อน"

มันคิดจับกุมที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ใช่มีสติปัญญาเพียงพอหรือไม่?

มันคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ใช่มีความสามารถแท้จริงหรือไม่?

มันหมายมั่นกำจัดที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพียงไม่ทราบธัมมะสามารถขจัดความป่าเถื่อนหรือไม่?

หากกำราบไม่ได้ กลับถูกสยบไว้ ก็ย่ำแย่แล้ว

มันพลันพบว่าเสียงน้ำเลือดคล้ายดังกว่าเดิม ถี่ยิบกว่าเดิม

ไม่ นั่นเป็นฝน เป็นเสียงฝน

น้ำฝนสาดเทลงมาจากช่องแตกบนหลังคาห้อง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กแหงนเงยหน้าขึ้น ชั่วพริบตาก็เปียกชุ่มโชก

น้ำฝนเย็นเฉียบ เย็นเฉียบจนมันมีสติแจ่มใสกว่าเดิม

มันอยู่ในห้องพักโรงเตี๊ยมที่ชำรุดเสียหาย เผชิญหน้ากับมารคลุ้มคลั่งที่รับบาดเจ็บสาหัส

ยังมีเพื่อนพ้องที่นิ่งเงียบงัน ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีคนหนึ่ง

รวมทั้งผู้อาวุโสที่ยังแขวนร่างหลั่งโลหิตอยู่บนขื่อ

ที่ชั้นล่างก็คล้ายเกิดการประหัตประหารฆ่าฟันอย่างรุนแรง

มันถือกระบี่เหล็กมั่น แต่ไม่ทราบสมควรสังหารศัตรู หรือเอาตัวรอดปลอดภัยก่อน?

มันอายุยังเยาว์

แต่ตั้งปณิธานใหญ่

...ศัตรูที่อาจส่งเสริมให้มันมีชื่อเสียง หรือพบกับความปราชัยอยู่ที่เบื้องหน้าเอง

มันจำต้องเผชิญหน้า

โลหิตกับสายฝน

เด็กชายกับมารบ้าคลั่ง

กระบี่กับกำลังขวัญ

ชัยชนะกับความพ่ายแพ้

...เป็นหรือตาย?

บทที่ 9

เสียงสรวญสรางที่ฉ่ำฝัง

ผู้คนสามคนจบสิ้นชีวิต
คนที่ต่อสู้เสี่ยงชีวิตภายในห้องค่อยทราบว่า ที่เบื้องนอกฝนตกแล้ว
กำลังหนุนมาถึงแล้ว
ผู้มาเป็นเส้งโท่วจู
มันมาจากร้านเครื่องเรือนฮั่นถัง
ร้านเครื่องเรือนอยู่ติดกับแวดวงลาภยศ เพราะเหตุนี้รุดมาช่วยเหลือโดยเร็ว ถึงแม้ว่าพวกมันยังไม่รวดเร็วเท่าซัวติ้งกับฮวยยื่อเหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมือง

เหตุผลรวบรับยิ่ง ซัวติ้ง ฮวยยื่อ เล่าโอวและพวกมันล้วนขึ้นตรงต่อจูกัวะชิงแซ รับบัญชาจากบ้อเช้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ยและแนฮ้วย

ปรกติปฏิบัติการอย่างรวดเร็ว ทำหน้าทีรักษาความสงบเรียบร้อยในนคร หลวง

เนื่องจากผู้รับใช้ลี้ตงสุนรุดไปแจ้งความ ชัวติ้งกับฮวยยี่อก็นำกำลังมาถึงในบัดดล

...ถึงแม้ว่าไม่มีประโยชน์ แต่ในโลกจะอย่างไรยังมีเรื่องของสัตยธรรมอยู่

ร้านเครื่องเรือนอั่นถังอยู่ในความดูแลของเล้งโท่วจู มันได้รับรายงานว่า ที่แวดวงลาภยศบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน จึงขอยืมกำลังจากหมู่คณะสร้างฝัน ชักชวนงิ้นเสิงเซาะรุดมาช่วยเหลือ

พวกมันเพิ่งวางกำลังที่รอบนอกของแวดวงลาภยศ ก็ถูกสุ้ยปู่พบเห็น ลงมือดาบเดียว ปลิดชีวิตผู้คนสามคน

สุ้ยปู่หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"ผู้คนยิ่งมากยิ่งดี...คนตายยิ่งมาก เรื่องราวยิ่งใหญ่โต ยิ่งสบอารมณ์ของเรา..."

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า เมื่อครู่มันยังเป็นชายชราที่หงอยเหงาซึมเซาผู้หนึ่ง

ตอนนี้มันคล้ายมีพละกำลังที่ใช้ได้ไม่หมดสิ้น

บุคคลเช่นมันคล้ายกับเห็นผู้อื่นหลั่งโลหิต เลือดลมภายในกายมันก็สูบฉีดเต็มที่ คล้ายกับเห็นผู้อื่นล้มตาย มันค่อยดึกดักเข้มแข็ง

คนเช่นนี้นับเป็นมารร้ายที่ปลูกฝังความสุขบนความเจ็บปวดของผู้อื่น

ยามนั้น ในเสียงลมฝนที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงที่อ่อนล้าเสียงหนึ่งดังขึ้น พอจำแนกออกว่าเป็นเสียง "เกอลีกูลู..."

นั่นเป็นเสียงคน

เพียงแต่คนผู้นี้เชี่ยวชาญยิ่งนัก

หากทว่ายังไม่ขาดใจตาย
มันยังกล่าววาจา ยังแจ้งต่อทั้งหมดว่า
รีบหนี...
นี่มิใช่คน แต่เป็นมารร้าย...
น่าเสียดายไม่ว่าผู้ใดก็ฟังไม่ออกว่ามันกล่าวว่ากระไร
ซึ่งความจริงผู้คนในบริเวณล้วนรับรู้ได้
ลุ้ยปู่หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า
"น่าฟังยิ่ง เรามีความเห็นว่าเสียงครวญครางยังดีกว่าเสียงกรีดร้อง..."
คำพูดของมันนี้กล่าวกับฮื้อโกวเนี้ย
นิ้วมือที่แตะสัมผัสกับหัวปลาหางปลาของฮื้อโกวเนี้ยกลายเป็นเย็นเฉียบ
หัวปลาหางปลารู้สึกได้ กลับเป็นฝ่ายวางมือบนหลังมือของฮื้อโกวเนี้ย ให้ความอบอุ่นแก่นาง
...คนอยู่ในยุทธจักร ยามลำบากควรที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก บุรุษหรือสตรีล้วนเป็นเช่นเดียวกัน
แต่ที่ดำเนินอยู่ในที่นี้คือการเข่นฆ่าให้สิ้นซาก
ลุ้ยปู่สะบัดดาบกล่าวว่า
"ที่เบื้องนอกตายไปสามคน คงเหลืออีกสิบสองคน...พวกเจ้าจะให้เราออกไปเข่นฆ่า หรือว่าเข้ามารับความตาย?"
เพิ่งขาดคำ ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า
"เราไม่ตาย ท่านตาย"
เสียงขาดคำ ดาบเล่มหนึ่งฟาดฟันมาถึง
ดาบนี้เกรี้ยวกราดดุดัน ทั้งหมดแทบเข้าใจว่าเป็นสายฟ้าฟาดที่แท้เป็นประกายดาบ

คนใช้ดาบคืองี่นเสิงเขาะ

มันเป็นนักรบอาวุโสของหมู่คณะสร้างฝัน ตอนนี้เป็นขุนพลของเจดีย์งวงช้าง

มันใช้ออกด้วยท่าดาบทำลายขบวน

ต่อให้สุ้ยปู่รวดเร็วกว่านี้ ได้แต่เสือกดาบต้านทาน

เสียงดังคราหนึ่ง ประกายไฟแลบกระจาย

งี่นเสิงเขาะฟันดาบแรกล้มเหลว ก็เสือกดาบฟันออกด้วยท่าดาบทำลายอสูร

สุ้ยปู่ตวาดคำ "ประเสริฐ" ต้านทานรับอีกหนึ่งดาบ

งี่นเสิงเขาะไม่กล่าวมากความ ตวัดดาบฟาดฟันลงเป็นคำรบสาม

นี่เป็นท่าดาบทำลายปีศาจ

สุ้ยปู่ร้องเสียงประหลาดคำหนึ่ง

เสียงกู่ร้องประหลาดนี้ สะท้อนธาตุแท้ใจคอที่นิยมฆ่าฟัน ชมชอบการต่อสู้ออกมาจนหมดสิ้น

มันต้านทานรับอีกหนึ่งดาบ และตอบโต้กลับไปหนึ่งดาบ

ดาบพอพันผ่านโลหิตสาดกระจาย

งี่นเสิงเขาะคราง หนักๆ คำหนึ่ง ตวัดมือใช้ออกอีกหนึ่งดาบ

เป็นท่าดาบทำลายจัดตั้ง

สุ้ยปู่พลิกข้อมือต้านทาน คราครั้งนี้ตอบโต้กลับไปสองดาบ

งี่นเสิงเขาะฝืเท้าชวนเซเสียหลัก แต่ฟันดาบกลับหลังอีกหนึ่งดาบ

จนบัดนี้มันจู่โจมโหมรุกใส่สุ้ยปู่ห้าดาบ และต้านรับจอมสังหารสามดาบ

อย่างน้อยมันยังต่อสู้

ยังไม่ล้มลง

ดูท่าตำนานของจอมสังหารกำลังจะถูกมันลบล้างไป

เล้งโท่วจูความจริงอยู่ที่เบื้องนอก อยู่กลางสายฝน
มันต้องคอยบงการบริวารเข้าช่วยเหลือหรือบุกจู่โจม
ตอนนี้มันไม่คำนึงมากความ พลันสะอึกเข้าร้าน พอยกมือขึ้นก็ให้ถุงผ้าใบหนึ่งครอบใส่สุ้ยปู่
ขณะเดียวกัน งี่นเสิงเซาะจู่โจมออกอีกดาบหนึ่ง
ระหว่างพวกมันร่วมมือกันนานปี สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่ ผสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน
...ขอเพียงถุงจักรวาลร้อยวิเศษของเล้งโท่วจูครอบถูกสุ้ยปู่ ท่าดาบทำลายของเก่าของงี่นเสิงเซาะต้องจู่โจมปะสบผล สับสังหารมารร้ายนี้คาถุงผ้า
เมื่อถึงเวลาต่อสู้ งี่นเสิงเซาะกับเล้งโท่วจูล้วนนำหน้าไพร่พล
ดาบตวัดขึ้นแล้วฟันลง
เมื่อดาบฟันลง ศีรษะหาได้ตกถึงพื้นไม่
ที่แท้ก่อนที่ถุงจักรวาลร้อยวิเศษจะครอบลง สุ้ยปู่ชิงจู่โจมดาบหนึ่ง จากนั้นสลับเท้าลื่นไหลออกไป
ที่เบื้องนอกฝนตกหนัก
เบื้องนอกมีคน
เป็นพี่น้องของเล้งโท่วจูสิบคน
จากนั้นประกายสายฟ้าวูบขึ้น
มิใช่ประกายสายฟ้า
แต่เป็นประกายดาบ
ยังมีศีรษะมนุษย์
โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ
น้ำเลือดคละเคล้าอยู่กลางน้ำฝน
ในที่สุดศีรษะมนุษย์ตกถึงพื้น

รอจนเล้งโท่วจูพบว่าตัวเองพอบุกเข้าร้านอาหารไป ก็ไม่สามารถคุ้มครองหรือระดมพลพี่น้องของตัวเอง ดังนั้นรีบกลับออกไปช่วยเหลือ "กำลังหนุน" ที่เบื้องนอกก็เหลือเพียงห้าคน

อีกห้าคนล้มลงในท้องร่องหน้าร้าน ถูกน้ำฝนชะล้างไปแล้ว

ลุ้ยปู่มีสีหน้าลิงโลดถึงขีดสุด กล่าวว่า

"คงเหลือห้าคน รวมเป็นสามสิบเจ็ดชีวิตที่เราจะจัดการทีละคนจนหมดสิ้น"

สามสิบเจ็ด?

คนของหมู่คณะสร้างฝันที่เหลืออยู่ทั้งห้าคน ล้วนถูกจอมสังหารผู้นี้คุกคามเข้าร้านอาหารไป

แต่ตายไปห้าคน เหลืออีกห้าคน ยังมีเล้งโท่วจูกับงี่นเส็งเซาะบวกกับกำลังที่มีอยู่ก่อนสามสิบเอ็ดคน สมควรมีคนมีชีวิตอยู่สามสิบแปดคน

...หรือว่าลุ้ยปู่คำนวณผิดอีก?

มันคำนวณไม่ผิด

ทั้งนี้เพราะเล้งโท่วจูพอเหลียวหน้าไป ก็พบเห็นเรื่องราวที่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันเรื่องหนึ่ง

เรื่องนี้เพียงพอกับการทำลายความคิดต่อสู้ของมันไป

งี่นเส็งเซาะที่ถือดาบอยู่ในแวดวงลาภยศ ในที่สุดร่างสั่นกระตุกละทิ้งดาบ คุกเข่าลง เสียชีวิตไป

มันความจริงถูกลุ้ยปู่ฟันใส่หลายดาบ

เพียงแต่กล้ำกลืนฝืนทนไม่ตาย

...กัดฟันยืนหยัดไม่ตาย สุดท้ายยังไม่อาจรอดพ้นจากความตาย

นี่คือความน่ากลัวของลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่ผู้น่ากลัว

ภาคปลาย

ความเป็นความตายของทั้งหมด

บทที่ 10

สู่อย่างสุดชีวิต

ในคาวเลือด
ที่หน้าเตียง
มารมนุษย์ไม่ตายนั้นพลันเอ่ยปากกล่าววาจา มันกล่าวว่า
"เมื่อครู่เจ้าบอกว่าเราไม่นับเป็นคน"
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กความจริงดิดจู่โจมใส่มือ พอฟังต้องงงงัน วูบหนึ่ง
...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังสามารถกล่าววาจา?

สำหรับกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก มันพอได้ยินคำพูดของศัตรูคล้ายกับถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง กลับเลิกล้มความคิดจู่โจม ความกล้าหาญที่เพิ่งปลุกเร้าขึ้นต้องสิ้นสูญไปอีกครา

หลังความตื่นตระหนก เด็กรับใช้กระบี่เหล็กค่อยนึกถึงความ

หมายในวาจาของอีกฝ่าย จากนั้นจึงได้คิดขึ้น

เมื่อครู่มันกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองล้วนไม่คิดช่วยเหลือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน จึงกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อนกน้อยกอปวย

ได้ยินที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"เจ้ามิใช่คิดฆ่าเรา ตอนนี้ก็ไม่ยินยอมพร้อมใจหรอกหรือ? เข้ามาลงมือเถอะ"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กรู้สึกมีความฮึกหาญประดังขึ้นมา

...ท่านเข้าใจว่าเรากลัวท่านหรือ?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหัวร่อเย้ยหยันกล่าวว่า

"ไม่กล้าหรือ? เด็กน้อยจะอย่างไรเป็นเด็กน้อย ยากกระทำการใหญ่ได้"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบันดาลโทสะ ตวัดรั้งกระบี่ขึ้น ปลายกระบี่กลับสั่นระริก มันเฝ้าเตือนสติตัวเอง

...เอี๊ยบเก่า เจ้าจะกระทำการใหญ่แล้ว

...เอี๊ยบเก่า เจ้าต้องเยือกเย็นไว้ ฆ่าคนผู้นี้อย่างสุดกำลัง เอาชนะอย่างสมใจ อย่าได้โกรธแค้น ไม่ต้องกลัวเกรง

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันยิ่งเตือนสติตัวเองเช่นนี้ มือยังสั่น กระบี่ยิ่งเต้นระริก หัวใจยิ่งสั่นสะท้าน

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กได้แต่ใช้คำพูดติดอาวุธให้แก่ตัวเองว่า

"ข้าพเจ้าจะให้ท่านสำนึกเสียใจที่กล่าวคำพูดเหล่านี้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"เราคิดจนสมองแทบแตก ก็คิดไม่ออกว่าเจ้าจะทำให้เราสำนึกเสียใจอย่างไร...ใช้ก้นกบที่ยังไม่มีขนงอกเงยของเจ้า หรือว่าใช้กระบี่ที่สั่นระริกของเจ้า?"

มันทางหนึ่งกล่าววาวา ทางหนึ่งคล้ายฟื้นฟูเรี่ยวแรง ดังนั้น

คำพูดยิ่งมายิ่งยืดยาว ยิ่งกล่าวยิ่งต่ำช้า

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น

มันไม่สนใจแล้ว

มันคำรามก้อง ไม่สนใจว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองจะบุกหรือไม่ จู่โจมหรือไม่ ตัวเองโถมไปเบื้องหน้า ใช้กระบี่อย่างสุดกำลัง

มันแทงกระบี่ผ่านม่านสายฝน

แทงใส่หัวใจของความมืด

กระบี่แทงใส่ความมืด

...ความมืดจู่โจมทำลายได้หรือ?

ในความมืดมีอะไร?

มีศัตรู

ศัตรูทำอะไร?

ใช่ตอบได้หรือไม่?

เสียงโครมคราหนึ่ง กระบี่ของศัตรูปิดป้องกระบี่ของมันไว้ จนประกายไฟแลบกระจาย แต่สุ้มเสียงที่ดังต่างกับเสียงกระบี่สองเล่มปะทะกัน

มิใช่เสียงติง หากแต่เป็นเสียงโครม

คล้ายกับว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ใช้กระบี่ หากแต่เป็นสภาวะกระบี่ แต่ว่าสภาวะกระบี่เป็นสิ่งที่ว่างเปล่า เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับพบว่าฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่ชัดๆ

กระบี่เป็นวัตถุแท้จริง

และเป็นอาวุธที่ฆ่าคน

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอหักล้างกับฝ่ายตรงข้ามหนึ่งกระบี่ ก็ถูก "พลังสภาวะ" คุกคามถอยไปหนึ่งก้าว

ในความมืดมิด ประกายเย็นเยียบในมือฝ่ายตรงข้ามยิ่งเจิดจ้า

ตาข้างเดียวสีเขียวปัดนั้นก็เด่นชัดกว่าเดิม
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กทุ่มเทใช้พลังอันดุดันออกไป
เมื่อเกิดการปะทะ มันมีความเด็ดเดี่ยวยิ่งกว่าผู้ใด
มันโถมออกไป ใช้ออกอีกกระบี่
เสียงโครมดังขึ้นเป็นคำรบสอง ทั้งสองหักล้างกันอีกหนึ่งกระบี่
ครั้งนี้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กถอยกายไปสามก้าว รู้สึกว่าสภาวะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามช่มชู่คุกคามคน แต่มันกระทั่งลักษณะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามยังไม่อาจเห็นชัดตา ไม่ทราบเป็นวัตถุจริงหรือไม่

มันพอดีล่าถอยถึงช่องแคกใต้หลังคาห้อง

น้ำฝนสาดซัดใส่ร่างมัน จนเสื้อผ้าเปียกโชก มันรู้สึกเย็นยะเยือก พลันได้คิดขึ้น

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ใช้กระบี่ต่อสู้กับมัน

เพียงใช้แต่ "สภาวะ"

"สภาวะ" ที่ปราศจากของจริง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยิบยืมใช้พลังสมาธิและลมปราณของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กให้เป็นประโยชน์

ถึงกับกล่าวได้ว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน "ดึงดูด" พลังกระบี่ของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไปเสริมสร้างสภาวะกระบี่ของมัน ชดเชยธาตุพลังที่สูญเสียไปของมัน

นี่เป็นเรื่องน่ากลัวยิ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยิ่งจู่โจมลงมือ รังแต่ส่งเสริมให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแข็งกล้าขึ้น

มันความจริงคิดกัดฟันต่อสู้ ตอนนี้กลายเป็นไม่อาจเลิกราได้

ในใจมันเกิดความคิดที่ขัดแย้งกันเอง มันเข้าใจว่าในเด็กรับใช้สามกระบี่สี่ดาบ มันอาจหาญที่สุด กลับถูกกล่าวหาว่าขวัญอ่อนที่สุด

ในเด็กรับใช้ทั้งหลายมันเข้มแข็งที่สุด กลับถูกดราหน้าว่าขลาดเขลาที่สุด หากมิใช่มันไม่ยอมรับนับถือ และคิดแสดงออก ตอนนี้คงโถมออกจากห้อง ไม่ต้องการเผชิญหน้ากับคนบ้าคลั่งอีก

แต่ครั้งนี้มันตกลงใจว่าจะขอต่อสู้สักครา

มันผนึกสมาธิ

รวมพลังลมปราณ

มันจ่อกระบี่เหล็กขี้เฉียงใส่ศัตรู ปลายกระบี่แผ่พุ่งประกายเย็นเยียบจุดหนึ่ง

จากนั้นมันตวาดว่า

"ท่านฆ่าน้องชาย ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านให้กับบุ้นเจียง"

ขาดคำทุ่มเทใช้กระบี่ที่สามออก

บุ้นเจียงมีบุตรชายสองคน หนึ่งคือบุ้นเซาะไง้ ซึ่งคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน หนึ่งคือบุ้นซุ้ยฮั่น ฉายานักฆ่าร่ำรวย

ค่ำคืนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฆ่าบุ้นซุ้ยฮั่น...ไม่ว่านักฆ่าร่ำรวยสมควรตายหรือไม่ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถือว่าฆ่าน้องชายตัวเองกับมือ

หรือว่ามันไม่รู้สึกเสียใจต่อบุ้นเจียงผู้เป็นบิดา?

คนจะอย่างไรเป็นคน

คนมีนิสัยความเป็นคน

ถึงแม้ว่าคนผู้นี้แฝงอารมณ์สัตว์ป่า แต่ความสัมพันธ์ทางสายเลือดน้ำใจระหว่างพี่น้อง จะอย่างไรเป็นลักษณะโดยรวมของมนุษย์

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กจงใจร่ำร้องเช่นนี้ เพื่อรบกวนจิตใจอีกฝ่าย

...มาตรว่าก่อกวนสมาธิจิตใจของศัตรูแม้สักน้อยนิดยังดี

จากนั้นมันจู่โจมกระบี่ออก

กระบวนท่านี้นามกำพร้ามิอาจกล่าว แต่ท่าจู่โจมเป็นการตอบ

โต้ในขณะที่อยู่ในจุดอับ ดิ้นรนเพื่อมีชีวิตรอด กระบี่นี้มิเพียงเข้มแข็งกว่า เกรี้ยวกราดกว่าสองกระบี่แรก ทั้งยังใช้ฝีมือแท้จริงของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กออกจนหมดสิ้น

กระบี่พอจู่โจมถึง "ประกายเย็นเยียบ" ในมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินวูบขึ้นแวบหนึ่ง เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะหักหาญกันอีก

แต่แล้วเด็กรับใช้กระบี่เหล็กที่พุ่งผ่านสายฝนไปพลันล้มลง

มันพอล้มลง ท่ากระบี่ก็เปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นแทงใส่เท้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

เมื่อครู่ตอนที่มันรับมือกับการจู่โจมทำร้ายของบุ้นซุ้ยฮั่น ก็เคยใช้กระบวนท่านี้

ท่วงท่าล้มตัวลงทั้งเป็นไม้ตายช่วยชีวิต และเป็นท่าจู่โจมสังหาร

กระบวนท่ากำพร้ามิอาจกล่าวก็กลับกลายเป็นท่าใบไม้ร่วงคืนสู่ราก

มันคิดแทงทะลุเท้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ท้าร้าย "พื้นฐาน" ของศัตรูแล้วค่อยว่ากล่าว

หากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้รับบาดเจ็บ เด็กรับใช้กระบี่เหล็กสามารถรับมือมันกี่กระบวนท่า ยากที่จะบอกได้

แต่ตอนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บ

ทั้งยังบาดเจ็บสาหัส

มันที่รับบาดเจ็บสาหัส สามารถรักษาเรี่ยวแรงสักเท่าใด หลงเหลืออยู่เท่าใด

ประการนี้ก็ยากบอกได้

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้รับบาดเจ็บสาหัส ยังมีปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนน่าตระหนก

ในที่สุดมันใช้กระบี่ทองคำที่ยึดครองจากบุ้นซุ้ยฮั่นออก

ประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง

มันยกเท้าขึ้น จี้ปลายกระบี่ใส่พื้นดิน ต้านปะทะเด็กรับใช้กระบี่เหล็กหนึ่งกระบี่

เสียงเคร้งคราหนึ่ง ครั้งนี้เกิดประกายไฟแลบพุ่งจริงๆ

แต่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังมีความเปลี่ยนแปลง

มันต้องการให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก้มกายลงต้านปะทะกระบี่นี้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอก้มเอวลง จี้กระบี่ใส่พื้นดิน สองเท้ามันก็เตะกราดออก

นี่เป็นท่าเท้าผีเสื้อนกเป็ดน้ำของตุยเมี่ย

เท้าหนึ่งเตะใส่จมูก อีกเท้าหนึ่งเตะใส่ดวงตาของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

จู่โจมใส่จุดสำคัญ

จู่โจมตำแหน่งที่ต้องป้องกัน

นี่เป็นเคล็ดลับในการจู่โจมครั้งนี้ของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

มันหมายมั่นใช้ของแข็งปะทะกับของแข็ง

คิดไม่ถึงมันกลับเผชิญกับของอ่อนนิ่ม

มันรู้สึกว่าตัวเองจู่โจมถูกเป้าหมาย

แต่มันไม่ทราบว่าทำร้ายศัตรูถึงระดับใด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลอยลิ่วออกไป

แต่สองเท้ามันถูกวัตถุที่เป็นเมือกลื่นสองเส้น "เกาะติด" ไว้

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กค่อยนึกออกว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถือกระบี่ทองคำของบุ้นซุ้ยฮั่น

ที่พู่กระบี่ยังบรรจุจุดแต้มตัวหนอนไว้ หรือว่า...

วัตถุอันนุ่มนิ่มทั้งสองสิ่งนั้น หนึ่งเกาะติดกับตาตุ่มข้างซ้าย หนึ่งแนบติดกับข้อเท้าขวาของมัน

สายฝนตกหนัก

โลหิตหยดหยาด

...ศัตรูล้มลงหรือไม่?

...สหายลุกขึ้นหรือไม่?

เต็กรับใช้กระบี่เหล็กแตกตื่นจนแทบร้องไห้ออกมา

ตัวหนอนเกาะอยู่ที่สองเท้ามัน

มันแทบคุกเข่าลง

...ไม่อาจคุกเข่าลง

...หากคุกเข่าลง ชั่วชีวิตนี้ก็ไม่อาจลุกขึ้นยืนได้

บทที่ 11

เสียงหัวร่อลล้ายร่ำไห้

ลุ้ยปู่ขวางดาบยืนหยัด มันอยู่กลางลมฝน รู้สึกว่าตัวเองคล้ายกลับคืนสู่ช่วงอายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี ความรู้สึกนี้ให้ความสมใจแก่มันยิ่ง

มันยังคิดสมใจต่อไป

มีแต่ฆ่าคนโดยไม่หยุดยั้ง และฆ่าคนจำนวนมาก ค่อยทำให้มันกลับสู่วัยฉกรรจ์ โดยไม่ชราร่วงโรย

...หรือว่าผลแห่งการมีชีวิตอยู่ของมันต้องมีผู้คนจำนวนมากตกตาย?

มันไม่ทราบ

มันเพียงทราบว่าการฆ่าคนเป็นบาปอย่างหนึ่ง

กาลก่อนมันฆ่าคนไม่น้อย สร้างบาปไม่น้อย ยิ่งพอกพูนยิ่งมาก คนที่ฆ่าก็ยิ่งมายิ่งมาก สมมติเช่นมันฆ่าคนที่หนึ่ง คนที่สองมา

แก้แค้น ได้แต่ฆ่าคนที่สอง สุดท้ายคนที่สามสี่คิดแก้แค้นให้แก่คนที่สอง มันจึงฆ่าคนที่สามสี่ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่ห้าหกเจ็ดแปดมาแล้ว มันได้แต่ฆ่าคนที่ห้าหกเจ็ดแปด ฆ่าฟันตลอดทาง...

มันความจริงมีฉายาในดีกอสนีบาดว่าเทวทูตสะสาง

..."สะสาง" หมายถึง "กำจัด" หากปรากฏศัตรูรุกราน จะปล่อยให้สุ้ยปู่ "สะสาง"

ดังนั้นผู้คนเรียกหามันเป็น "คนทำความสะอาด" ได้รับการขนานนามร่วมกับสุ้ยเอี่ยมที่เป็น "คนบอกโมงยาม"

แต่ถึงแม้ว่าสุ้ยเอี่ยมกับสุ้ยปู่ล้วนหลุดพ้นจากตระกูลสุ้ย แต่ทั้งสองกลับไม่ "รวมตัว" กัน ทั้งนี้เพราะทั้งสองไม่เป็นมิตรต่อกัน หลีกเลี่ยงจากการพบหน้ากัน

แต่คนทั้งสองล้วนมีชื่อเสียง

สุ้ยปู่ชมชอบฆ่าฟัน

สำหรับกับมัน ฆ่าคนเป็นความสุขประการหนึ่ง

ส่วนสุ้ยเอี่ยมไม่ชมชอบฆ่าคน

เพียงทำร้ายคน

ทำร้ายโดยไม่ฆ่าทิ้ง

เพียงแต่ผู้ที่รับบาดเจ็บได้เงื้อมมือสุ้ยเอี่ยม ปรารถนาใคร่ตายเสียประเสริฐกว่า

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่สุ้ยปู่หลบซ่อนตัวอยู่ในดีกอสนีบาดแดนกังหนำ

มันหลบซ่อนตัว เพราะสำนึกตัวว่าก่อการฆ่าฟันหนักหนาเกินไป

มันเบื่อหน่ายกลิ่นคาวเลือด ทุกวันมันพอหลับตาลง จะฝันเห็นฉากที่มันฆ่าคน เพียงแต่ผู้ถูกฆ่ากลับกลายเป็นมันเอง เป็นเหตุให้สะดุ้งตื่นขึ้น นอนไม่หลับอีก ไม่เคยนอนเต็มอิ่มถึงยี่สิบปี

มันรู้หลักเหตุผลที่ว่าฆ่าคนต้องถูกคนฆ่า ดังนั้นมันคิดถอนตัวออกจากยุทธจักร

แต่ว่าทำไม่ได้

มันพอวางดาบประหาร กลับคืนสู่ตระกูลสุ้ย ก้มหน้าค้นคว้าดินระเบิดและอาวุธเพลิง แต่แล้วไม่นานมันก็ต้องจับดาบใหม่

มันที่ไม่จับดาบจะสูญสิ้นประกาย

มันที่ไม่ฆ่าคนจะชราร่วงโรย

มีแต่ตอนที่จับดาบ มันค่อยเปล่งประกายอันเกรี้ยวกราดออกมา

มีแต่ตอนที่ฆ่าคน มันค่อยพบว่าตัวเองยังหนุ่มแน่น ยังแข็งแรง

ดังนั้นมันกลับคืนสู่ยุทธจักร

มันพอกลับคืนสู่ยุทธจักร ก็ทวีความรุนแรงขึ้น คล้ายสามารถเข่นฆ่าจากทะเลใต้ถึงด่านตะวันออก จากชายแดนตะวันตกเข่นฆ่าถึงทะเลทรายทางภาคเหนือ

ผู้ที่กระตุ้นหนุนมันคือเจ้าอึกทึกฟ้า

ผู้ที่สนับสนุนให้มันทำเช่นนี้คือเนี่ยซือเช้ง

มันไม่ล่วงรู้ที่มาของเนี่ยซือเช้งโดยกระจ่าง เพียงทราบว่าคนผู้นี้รั้งตำแหน่งไท่ฝู่ มีอำนาจล้นฟ้า สามารถตอบสนองข้อเรียกร้องของมันทุกประการ

ทั้งสองหนุนหลังมัน "กลับคืนสู่ยุทธจักร" แต่มีเงื่อนไขให้รอก่อน

ทั้งนี้เพราะเนี่ยซือเช้งคำนวณว่า คนของหน่วยงานสะพานหรือกลุ่มของฉั่วเกีย ต้องเชื้อเชิญมันกลับเข้าสู่ยุทธจักร

ขอเพียงคนเหล่านี้ชักชวนมันกลับเข้าสู่ยุทธจักร มันก็สามารถก่อการฆ่าฟัน ประกาศจัดตั้งสำนักอสนีบาตขึ้น

ขณะที่มันสามารถผลักภาระทั้งหมดไปยังกลุ่มบุคคลที่ชักชวนมันเข้าสู่นครหลวง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเนี่ยซือเซ้งหรือเจ้าอีกทีกฟ้าไม่

คนปล่อยให้สุ้ยปู่ฆ่าฟัน

ความแค้นให้ผู้อื่นแบกรับ

จริงดังคาดหมาย ตึกหกหุนครึ่งซึ่งฉั่วเกียให้การหนุนหลังชักชวนสุ้ยปู่ก่อการฆ่าฟัน

แต่เนื่องจากสุ้ยโหว สุ้ยหยูและสุ้ยบ้อบ่วงเข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่งแล้ว สุ้ยปู่จึงไม่ยอมตามหลังพวกมัน

ยามนั้นบี้กงกงแห่งหน่วยงานสะพานชักชวนมันคืนสู่ยุทธจักรเช่นกัน

มันจึงฉวยโอกาสนี้เข้าสู่นครหลวง

สุ้ยปู่พอเข้าสู่นครหลวง ก็เปิดฉากฆ่าฟัน

...ยิ่งเช่นฆ่ายิ่งลิงโลด ดูท่ามันต้องสังหารผู้คนในแวดวงลาภยศให้หมดสิ้นจึงยอมเลิกรา

สุ้ยปู่อยู่กลางสายฝน หัวร่อดังๆ สามครา

เสียงหัวร่อคล้ายร่ำไห้

...คล้ายค่างกู่ร้อง คล้ายสุนัขป่าหอนโหย

จากนั้นมันจู่โจมดาบออก

คนในแวดวงลาภยศไม่ว่าเจ้าของหรือแชกเหรื่อหรือว่ากำลังหนุนยังมีคนมีชีวิตอยู่อีกสามสิบเจ็ดคน ดาบของมันนี้คิดฟันใส่ผู้ใด?

มันสังหารผู้คนสามคน

คนหนึ่งถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน

คนผู้นี้ยังถือว่าตายอย่างไม่สยดสยองนัก

อีกคนหนึ่งถูกฟันเฉียงๆ จากไหล่ซ้าย พาดลงมาถึงหว่างเอว

ข้างขวา

คนผู้นี้ยามกะทันหันยังไม่ขาดใจตาย

คนที่สามยังสยดสยองยิ่งกว่า

มันถูกฟันจากมุมหน้าผากขวาจนถึงนิ้วเท้าข้างซ้าย ถูกฟันแยกออกเป็นสองซีกอย่างประหลาด เศษสังขารและอวัยวะภายในเกลื่อนกลาด

คนทั้งสามล้วนคิดไม่ถึงว่าลุ้ยปู่จะฆ่าพวกมันด้วย ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันหลบเลี่ยง

พวกมันคือสากสนธยาอึ้งฮง คึมคีบอาทิตย์เจ็งโง่ว ทวนเรืองแสงโง้วแม้

พวกมันความจริงเข้าใจว่าลุ้ยปู่คงไม่ถึงกับลงมือต่อพวกมัน

พวกมันถูกเข็มสตรีของฮื้อโกวเนี้ยซัดใส่ พากันออกจากร้าน แต่แล้วการฆ่าฟันเปิดฉากขึ้น พวกมันไม่อาจไป และไม่กล้าหลบหนีได้แต่ชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน

พวกมันเข้าใจว่า ไม่ว่าจอมสังหารผู้นี้เป็นคนของหน่วยงานสะพานหรือเจ้าอึกทึกฟ้า คงไม่กล้าลงมือต่อคนของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยอย่างเปิดเผย

พวกมันยังเข้าใจผิดคิดว่า ขอเพียงไม่ตอแยลุ้ยปู่ ลุ้ยปู่จะไม่ฆ่าฟันพวามัน

แต่ว่าพวกมันคำนวณผิดแล้ว

ดังนั้นพวกมันล้วนตายแล้ว

ในสี่หมากเสียชีวิตไปสามคน หนึ่งเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่คือฉาบจันทร์ฉายหลีเม้ง

เมื่อครู่มันไม่ได้ถูกเข็มสตรีซัดใส่

มันยกฉาบคู่ต้านทานรับดาบไว้

ฉาบใบหนึ่งถูกฟันแยกออกเป็นสองซีก

แต่มันยกฉาบหนึ่งอยู่หน้า ฉาบหนึ่งอยู่หลัง ปิดป้องรวมสองชั้น ค่อยรอดชีวิตจากดาบนี้อย่างหวุดหวิด

ดังนั้นมันไม่ตาย

มันมีชีวิตอย่างหวาดหวั่นขวัญผวา

มีชีวิตอยู่มองดูเพื่อนพ้องทั้งสามนอนตายอยู่กลางสายฝนอย่างสยดสยอง

ดูท่าคนผู้นี้ฆ่าฟันไม่เลือกหน้า

...มันจึงเป็นนักฆ่าอันบ้าคลั่งอย่างแท้จริง

หลังจากที่ลุ้ยปู่ฆ่าคนมากมายถึงเพียงนี้ คล้ายยังไม่สมอยากลอยตัวขึ้นฟาดฟันดาบลง

ประกายดาบวูบขึ้นในสายฝนดุจสายฟ้า

แต่ดาบนี้ไม่ได้ฟันใส่ผู้คน

หากทว่าฟันป้ายยี่ห้อ

ป้ายยี่ห้อของแวดวงลาภยศถูกมันฟันแยกออกเป็นสองท่อน ร่วงหล่นลงในน้ำขัง

ลุ้ยปู่ยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ ดวงตาพลันทอประกายพิสดารสองสาย แก้วตาหดเล็กลง สีหน้าแปลกประหลาดยิ่ง

ทั้งนี้เพราะขณะที่มันลอยตัวขึ้น เหลือบเห็นซีคงชั้งฮุ่ยกับอูกัวอูซัวะวิ่งหนีไปหลังร้าน เพราะเหตุนี้มันพบเห็นที่ใต้ต้นไม้กลางสายฝนที่ห่างไป คล้ายยังมีเงาร่างสายหนึ่ง

...นั่นเป็นใคร?

มาตรว่าอยู่ห่างไกล ทั้งอยู่ท่ามกลางสายฝนอันแน่นหนา ยังแผ่ซ่านกลิ่นอายอันลี้ลับชั่วร้ายชนิดหนึ่ง

ลุ้ยปู่ตนเดียวสู้ศัตรูหลายสิบคน ยังชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ บังเกิด

ความลิงโลดลำพอง แต่แล้วบังเอิญเหลือบเห็นคนผู้นี้ ในความกระหยิ่มใจพลันเกิดความรู้สึกอันอัปมงคลขึ้น

..การศึกในคืนนี้ มันความจริงกุมอำนาจการฆ่าฟันไว้ในมือ

แต่คนที่อยู่กลางสายฝนที่ห่างไปกลับเป็นเทพแห่งความตายองค์หนึ่ง

ลุ้ยปู่เองเพียงเป็นคนที่ฆ่าคน

แต่เงาทะมึนนั้นจึงเป็นเทพเจ้าแห่งความตาย

ความรู้สึกเช่นนี้คล้ายถูกหนามแทงใส่กลางหลัง ยากทนทานรับได้

มันถึงกับคิดรุดไปจัดการกับคนในเงามืดนั้นก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

แต่ขอเพียงมันผละจากไป ผู้คนภายในร้านต้องหนีหน้าไปจนหมดสิ้น อย่างนั้นมันอย่างมากได้แต่ฆ่าคนผู้หนึ่ง

คราครั้งนี้มันคิดเปิดฉากฆ่าฟันในนครหลวง แต่หลังจากฆ่าสิ้น จะปล่อยให้หน่วยงานสะพานแบกหม้อก้นดำ ส่วนมันสร้างชื่อระบือลือลั่น

ตอนนี้ดูจากท่วงท่าวิ่งตะบึงของซีคงชั้นฮุ่ยกับสองพี่น้องตระกูลอู คล้ายกับขอเพียงเข้าใกล้คนผู้นั้น จะอยู่รอดปลอดภัย...คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

ขณะที่มันเริ่มฆ่าฟัน เทพเจ้าเปิดปิดซีคงชั้งฮุ่ยกับอูกัวและอูซัวะก็ออกจากแวดวงลาภยศ มันไม่แน่ใจว่าคนทั้งสามล่วงรู้ความนัยหรือไม่ มันไม่มีความคิดปล่อยปละละเว้นคนทั้งสาม

แต่มันก็ไม่คิดตามล่าคนทั้งสาม จนสูญเสียผู้คนกลุ่มใหญ่ภายในร้านไป

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถึงแม้มันคิดฝ่าลมฝนไปชั่ง "น้ำหนัก" ของคนกลางสายฝนนั้น แต่ในสามัญสำนึกคล้ายคิดหลีกเลี่ยงจากคน

ผู้นี้

นั่นเป็นเพราะเหตุใด มันก็ไม่อาจบอกได้

ประจวบกับยามนั้น มีเรื่องราวหนึ่งตัดทำลายความคิดของมัน

เป็นกรรไกรขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง

กรรไกรสีทองขนาดใหญ่ มีฟันเชี้ยวขยักอันแหลมคม สามารถตัดศีรษะผู้คนลงมาในคราเดียวเล่มหนึ่ง

นั่นเป็นกรรไกรผิดถูกซึ่งเคยสร้างชื่อให้แก่ซุนอิ่วเลียก ตอนนี้กลายเป็นอาวุธของซุนแชแง้แห่งทอลมพิรุณโปรย

ขอเพียงสุ้ยปู่ถูกกรรไกรเล่มนี้ตัดใส่ มันก็จะถูกตัดขาดเป็นสองท่อน เช่นเดียวกับป้ายยี่ห้อแวดวงลาภยศที่ถูกผ่าแยกใต้คมคาบมัน

ผู้ที่จู่โจมใส่มันไม่เพียงกรรไกรเล่มหนึ่ง

ยังมีกระบี่ที่ชื่อกระบี่กวาดคิ้ว

ไม่เพียงหนึ่งกระบี่หนึ่งกรรไกร

ยังมีอาวุธอีกเจ็ดแปดชนิด

ทั้งนี้เพราะพี่น้องส่วนหนึ่งของเจดีย์งวงช้างกับทอลมพิรุณโปรยเร่งรุดมาถึงแล้ว

ผู้มามีทั้งสิ้นสิบสามคน

หกคนเป็นพี่น้องเจดีย์งวงช้าง นำโดยซ่งเตี้ยงไบ๊

เจ็ดคนเป็นมือดีทอลมพิรุณโปรย นำโดยซุนแชแง้

พวกมันพอมาถึง เห็นสภาพเช่นนั้น ก็เปิดฉากสกัดจู่โจมใส่จอมสังหาร

ทั้งหมดทั้งไม่บอกกล่าว ยิ่งไม่ทักทาย

...คนผู้นี้ฆ่าฟันพี่น้องพวกมันมากมายถึงเพียงนี้ อย่างนั้นไม่ต้องว่ากล่าวแล้ว

ทั้งหมดถึงกับไม่ซักถามรายละเอียด ต้นสายปลายเหตุ บุญคุณ

ความแค้น และความผิดถูก

ทั้งนี้เพราะไม่จำเป็นแล้ว

หอลมพิรุณโปรย เจตีย์งวงช้างความจริงเป็นสหายกับคนของกรมเมือง หมู่คณะสร้างฝันกับแวดวงลาภยศ ผู้ใดฆ่าหัน "สหาย" พวกมันผู้นั้นย่อมเป็นศัตรู ล้วนไม่สนใจว่ามันเป็นใคร และไม่สนใจว่าเป็นเหตุผลกลใด

พวกเดียวกันย่อมสมควรช่วยเหลือพวกเดียวกัน หากไม่ช่วยเหลือพวกเดียวกันสถานเดียว ยังเรียกว่าเป็น "พวกเดียวกัน" อันใด

ดังนั้นทั้งหมดไม่ส่งเสียงร้องบอก ก็จู่โจมใส่สุ้ยปู่ที่อยู่กลางสายฝน

สุ้ยปู่ก็ลุ่มหลงงมงายกับการฆ่าฟัน มาตรว่ามันเคยคิดยุติการฆ่าฟัน กลับคืนสู่ตึกอสนีบาต แต่แล้วหลับฝันว่าตัวเองถูกคนฆ่า ทุกค่ำคืนล้วนนอนไม่หลับ

เมื่อมันถอนตัวออกจากตึกอสนีบาต เปิดฉากการฆ่าฟันยิ่งกว่าเดิม มันกลับกินอิ่มนอนหลับ ทุกวันดึกดักแจ่มใส ทุกคืนนอนหลับสนิท

ระหว่างนี้มันเพิ่งเข้าสู่นครหลวง ตอนแรกยังเก็บเนื้อเก็บตัวเตรียมการแล้วค่อยเคลื่อนไหว ช่วงเวลานั้นกลับอึดอัดขัดข้อง หงอยเหงาซึมเศร้า คับแค้นสุดเปรียบปาน

บัดนี้มันพอฆ่าคน ก็มีเรี่ยวมีแรงขึ้นมา
แต่ดูท่าทีค่ำคืนนี้ต้องฆ่าคนไม่น้อย
มิหนำซ้ำยิ่งฆ่ายิ่งเพิ่มมากขึ้น

พริบตาที่ตกเป็นเป้าจู่โจม สุ้ยปู่กลับหวนนึกถึงชาวหนุ่มที่แคะจมูกแคะขี้ฟัน กับผู้คนที่จิตใจเลื่อนลอยอีกสามคน ยังมีอาคันตุกะหนึ่งชราสองเยาว์วัยภายในร้าน หัวใจกลับเต้นถี่เร็วขึ้นมา

บทที่ 12

ลูกสาวสอง

ปลามีหลายชนิด ทั้งดุร้ายทั้งเชื่องเชื่อ ทั้งใหญ่และเล็ก แต่ส่วนใหญ่สามารถแบ่งเป็นสองชนิดคือปลาเป็นกับปลาตาย

หากบอกว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจัดเป็นปลาที่มีสมรรถนะในการต่อสู้ตัวหนึ่ง อย่างนั้นตอนนี้มันเป็นเช่นเดียวกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองล้วนกลายเป็น "ปลาตาย"

ลักษณะของปลาตายคือไม่อาจขยับเคลื่อนไหว สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ รอรับการแล่เนื้อถ่ายเดียว

ตอนนี้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กมีสภาพเช่นนี้เอง

จุดแต้มตัวหนอนนั้นพอเกาะติดกับตาตุ่มข้อเท้าของมัน ความรู้สึกประการแรกคือท้องน้อยชาด้าน จากนั้นแล่นถึงศีรษะ ยังมีขมับทั้งสองข้างร้อนผ่าว ทางด้านนี้เพิ่งเกิดอาการ ด้านกระเพาะก็บิดปั่น

ป่วน คิดใคร่อาเจียนออกมา

มันความจริงยังคิดกัดฟันยืนหยัด แต่แล้วสองเท้าเริ่มอ่อนระทวย

มันยังค่าทอเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองในใจ

...ปิศาจน้อยไฉนไม่มาช่วยเหลือ เมื่อครู่เราความจริงด้านที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้แล้ว หากอาชา (คนที่สาม) ช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่งคงไม่เป็นเช่นนี้

ตอนนี้มันไม่อาจขยับเคลื่อนไหวอีก

แต่แล้วมันได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงหอบหายใจ

...เป็นเสียงหอบหายใจของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ยังมีเสียงครวญคราง

นี่เป็นครั้งแรกที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอดครวญครางออกมามิได้ ถึงกับคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ทั้งยังหันข้าง ท่าทางเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

ดูท่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้ลอบทำร้ายมัน ตัวเองก็ไม่ประเสริฐเลิศกว่าเท่าใด

จะอย่างไรที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำเล่า เสียโลหิตเป็นจำนวนมาก

มาตรว่ามันสามารถ "สยบ" เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไว้ แต่พลังลมปราณที่เพิ่งผนึกรวมตัวก็สิ้นสูญไป

น่าเสียดายที่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่สามารถลงมือ

หากบอกว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กที่สูญเสียความสามารถในการต่อสู้เป็นปลาที่ใกล้ตายตัวหนึ่ง อย่างนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็คล้ายปลาที่เกยฝั่ง ปราศจากน้ำหล่อเลี้ยง

จะช้าเร็วต้องเป็นปลาตายตัวหนึ่งเช่นกัน

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กปลุกปลอบสมาธิ ขวางกระบี่เหนือออกร้องว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านก็ไม่อาจประคองตัวอยู่นานไป ยังมิรีบก้มศีรษะ..."

เอ่ยถึงตอนนี้พบว่ากล่าวไปก็เปล่าประโยชน์ มันเองไม่สามารถรุดไปตัดศีรษะที่เจ็ตแห่งแผ่นดิน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ไม่ฟันศีรษะตัวเองลงมาส่งมอบต่อมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคล้ายลุกไม่ขึ้น เพียงด่าคำ "ลูกสำส่อน..." จากนั้นผิวปากคำหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบันดาลโทสะ ตัดใจใช้กำลังที่เท้า คิดกระโดดลอยตัวขึ้น ฟันศัตรูล้มลงแล้วค่อยว่ากล่าว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีสภาพเฉกเช่นเกาทัณฑ์ที่ยิงจนสุดล้า ไม่มีทางต้านทานรับเกินสามกระบวนท่า

แต่มันเพิ่งงอเข่าลง ไม่ทันใช้กำลัง พลันเกิดอาการปวดแปลบที่ตาตุ่มข้อเท้า แล่นปลาบถึงหัวใจ ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนน้ำมูกน้ำตาแทบเล็ดออกมา

ต้นเหตุทั้งหมดมาจากเสียงผิวปากของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่แท้ตัวหนอนทั้งสองตัวชอนไชเข้าสู่เลือดเนื้อของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนละทิ้งกระบี่ สองมือยึดจับตัวหนอนกระชากดึงออกมา

การกระชากดึงครั้งนี้ ยิ่งสร้างความเจ็บปวดแก่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กปางตาย ทราบว่าหากกระชากดึงอย่างหักโหม กระทั่งผิวหนังเลือดเนื้อจนถึงกระดูกตัวเองต้องหลุดออกมาด้วย

จุดแต้มตัวหนอนนี้ไม่ต่างกับหนอนแมลงวันที่เกาะติดกับร่างกัดกินถึงไขกระดูก

ยามนั้นที่หน้าประตูมีคนร้องตวาดว่า

"เจ้าปีศาจร้ายรู้จักแต่ข่มเหงรังแกเด็กน้อย"

ยังมีคนร้องโพล่งว่า

"พวกท่านดู ท่านกอรับบาดเจ็บถึงขั้นนี้ ทั้งยังแขวนร่างแน่นขื่อ คงถูกปีศาจตาเดียวนี้ทำร้ายแน่นอน"

จากนั้นมีคนร้องว่า

"ที่ชั้นล่างมีนักฆ่าที่บ้าคลั่ง ที่ชั้นบนก็มีมารโลหิตนี้ พวกเราผนึกกำลังกำจัดมารก่อน ค่อยลงไปสังหารนักฆ่า"

คนกล่าววาจามีทั้งบุรุษสตรี แย่งกันกล่าววาจาจนอื้ออึง

พวามันความจริงเป็นแขกเหรื่อ นางคณิกาและพนักงานที่อยู่ชั้นบน ล้วนถูกเสียงการต่อสู้ชักจูงออกมา พบว่าชั้นบนและล่างมีคนตาย ความจริงคิดหลบลี้หนีหน้า แต่ทั้งไม่อาจลงจากชั้นบน และไม่กล้าต่อกรกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ซึ่งกลายเป็นมนุษย์โลหิต

จากนั้นผู้คนยิ่งรวมตัวยิ่งมาก ค่อยมีคนขวัญกล้าแข็งส่งเสียงตวาดว่า ที่หลงเหลือพากันร้องตาม บ้างถืออาวุธมั่น ตระเตรียมบุกเข้ามาสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลุกขึ้นช้าๆ

แต่มันไม่อาจยืนตรง ช่วงเอวและหลังอยู่ในสภาพงอโค้ง

หากทว่าตาข้างเดียวของมันยังทอประกายสีเขียวปัด แฝงเพลิงอำมหิตชนิดหนึ่ง

มันกวาดตาออกไป สายตาพอกวาดผ่านคล้ายบังเกิดเสียงเปรียะดุจประกายสายฟ้า

ผู้คนที่ห้อมล้อมอยู่หน้าประตูถึงกับแตกฮือหลบหนีไปกว่าครึ่ง

แต่มีอยู่สองคนเป็นพนักงานภายในร้าน เห็นกอปวยบาดเจ็บร่อแร่ ทั้งยังมีคนตาย กอปวกับพบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บสาหัส

คิดฉวยโอกาสจัดการกับอีกฝ่าย ดังนั้นส่งเสียงร้องชักชวน ถือไม้พลองโถมเข้าร้าน กลุ้มรุมใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันพุ่งตัวออกไป

ได้ยินเสียงขวับคราหนึ่ง

คนหายวับกับตา

ไม้พลองส้วนทิ่มแทงใส่อากาศธาตุ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยื่นสองมือตะปบคว้าพนักงานคนหนึ่ง อ้าปากกัดใส่ลำคอของมัน

พนักงานนั้นดิ้นไม่หลุด พนักงานอีกผู้หนึ่งคิดหวดไม้พลองเข้าช่วยเหลือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเอี้ยวตัวหลบเลี่ยง ไม้พลองจึงหวดถูกศีรษะพวกเดียวกัน จนมันสมองสาดกระจายเสียชีวิต

แต่คนใช้ไม้พลองถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้สองมือคว้าใส่หัวไหล่ด้านหลัง อ้าปากกัดใส่เส้นเลือดใหญ่บริเวณลำคอด้านขวาของมัน

คนผู้นั้นส่งเสียงร้องอู้อี้ ผู้คนที่เบื้องนอกร่ำร้องด่าทอ แต่ไม่กล้าบุกเข้ามา

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กทั้งเจ็บปวดทั้งร้อนรุ่ม ทั้งแตกดื่นทั้งพรั่นพรึง ทั้งนี้เพราะมันพบเห็นความจริงที่น่ากลัวประการหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกำลังดูดเลือด

...ดูดเลือดมนุษย์

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็ครุ่นคิด

...หรือว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตกตายแต่แรก ดอนนี้กลายเป็นผีดิบเที่ยวดูดเลือดผู้คน?

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกลัวภูดผีตลอดมา ถึงกับเข่าอ่อนระทวย หากล้มลงได้คงล้มระทวยลงแล้ว

แต่ว่ามันไม่ส้มลง

ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจเคลื่อนไหว

ขณะที่มันทำตามคำสั่งกอปวย คิดตบคลายจุดใบ้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับถูกฝ่ายตรงข้ามสยบจุดสองแห่ง ตลอดทั้งร่างไม่อาจเคลื่อนไหว แม้แต่จุดใบ้ก็ถูกปิดสกัดไว้

บุ้นซุ้ยฮั่นเมื่อบุกเข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้า ความจริงคิดฆ่าพชายตางฆ่ารดากับมือ

มิคาดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับตอบโต้

ทั้งนี้เพราะกอปวยกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองชวยกันรักษาเยียวยา บวกกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็กนวดเฟ้นกรุยจุดอีกแรงหนึ่ง นับว่ารักษาชีวิตที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ได้

แต่คนที่ลงมือรักษาทั้งสามยังไม่แน่ใจ ภายใต้ฤทธิ์ยาหลักการแพทย์ ยังต้องพึ่งพาพลังชีวิตของผู้บาดเจ็บร่อแร่ ค่อยฟื้นคืนชีวิตได้

ทั้งสามคิดรอดูว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีโอกาสรอดชีวิตหรือไม่ ค่อยปิดสกัดจุดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใหม่ แต่แล้วชีคงชั้งฮุ่ยกับอูกัวอูชัวะทลายประตูเข้ามา กอปวยกับเด็กรับใช้ทั้งสองต้องปลีกตัวไปรับมือศัตรู ขณะเดียวกันที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ฟื้นคืนวิญญาณมา

จากนั้นนักฆ่าร่ำรวยบุ้นซุ้ยฮั่นคิดบุกเข้าห้องพัก

ผู้บุกรุกแบ่งแยกความสนใจของกอปวยและพวก ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ฉกฉวยโอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีพลังชีวิตอันเข้มแข็ง ขอเพียงรอดชีวิตจะคิดอ่านตอบโต้

เนื่องจากมันฝึกพลังลมปราณพิสดาร จุดเส้นสำคัญบนร่างคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ไม่นานมันก็คลายการสยบได้

มันฉวยโอกาสที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเดินเข้ามาตบคลาย

จุดใบ้ของมัน กลับลงมือสยบเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ทั้งจี้จุดใบ้ของอีกฝ่ายใช้มือข้างหนึ่งทาบกับจุดทั้งตงของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ดึงดูดพลังมาไม่น้อย เพื่อชดเชยลมปราณที่สูญเสียไป เพียงแต่ไม่กล้าลงมืออย่างหนักหน่วง เกรงว่าถูกกอปวยกับบุ้นซุ้ยฮั่นพบเห็น

ดังนั้นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองแม้ถูกบุ้นซุ้ยฮั่นผลักใส่คราหนึ่ง ยังไม่ล้มลง มิใช่มันเข้มแข็ง หากแต่ร่างแข็งที่อ คิดล้มก็ไม่อาจล้มลง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคิดร้องบอกต่อกอปวยกับเล่าสี่ (อันดับสี่) ว่า มันพลาดท่าเสียทีแล้ว ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ยังไม่ตาย

แต่ว่ามันไม่อาจส่งเสียงได้

เห็นกอปวยบาดเจ็บสาหัส บุ้นซุ้ยฮั่นถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน เด็กรับใช้กระบี่เหล็กต่อสู้กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงลำพัง มันมิใช่ไม่คิดช่วยเหลือ จนใจที่มันกระทั่งลมยังไม่อาจผายออกมา

มันล่วงรู้หลักการแพทย์ ทราบว่ามีวิธีรักษาตัวเองชนิดหนึ่ง นั่นคือหาทางโคจรพลัง รวมรั้งพลัง ก็จะคลายการสยบได้

แต่หากคิดโคจรพลัง ต้องมี "กำลัง"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไร้เรี่ยวแรง คล้ายคนที่คิดไปทำนา แต่ไม่มีจอบเสียม ไหนเลยทำไร่ไถนาได้?

ขณะที่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กต่อกรกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันร้อนใจถึงที่สุด ทราบว่าหากสยบที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ มิเพียงแต่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กต้องย่ำแย่ มันเองก็จบสิ้นแล้ว

มันแม้ร้อนใจ แต่มันมีไหวพริบปฏิภาณ ทราบว่ามันต้องพยายามโคจรพลัง

โคจรพลังได้เท่าใดถือว่าเท่านั้น

ขอเพียงมีพลังอีดหนึ่ง ก็สามารถใช้หลักการแพทย์เคลื่อนย้ายจุด ใช้พลังรักษาเลือดลม คลายการสยบให้แก่ตัวเอง

แต่นี่ต้องใช้เวลา

ยังมีที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ทราบใช้ฝีมืออันต่ำช้าใด ดึงดูดพลังฝีมือของมันไปส่วนหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่สามารถใช้สภาวะกระบี่ฟาดฟันสังหารบุ้ยซุ้ยฮั่น เพราะเป็นผลจากการ "หยิบยืม" พลังฝีมือจากเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเอง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเสียทีที่เรียนรู้หลักการแพทย์ ยามกะทันหันไม่อาจชดเชยพลังที่สูญเสียไปได้

มันยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ราวกับตัวหนอนที่ตายซากตัวหนึ่ง

ยามนี้เห็นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กลงมือล้มเหลว ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเริ่ม "ดูดเลือด" ต้องลอบร้อง 'ผิดท่า' ในใจ

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะอย่างไรรับบาดเจ็บสาหัส สูญเสียพลังลมปราณ เสียโลหิตจำนวนมาก ดังนั้นมันคิดดูดเลือดผู้อื่น เสริมชดเชยให้กับตัวเอง

ซึ่งก็หมายความว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดูดเลือดยิ่งมาก พลังฝีมือยิ่งฟื้นฟูเร็วขึ้น

หากคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องฉวยโอกาสตอนนี้ ไม่อาจปล่อยให้มันฆ่าคนอีก และไม่อาจปล่อยให้มันดูดเลือดผู้อื่นอีก

น่าเสียดายที่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กคล้ายไม่ทราบ

มันก้มกายลง ไม่อาจทำอย่างไรกับตัวหนอนที่เกาะติดกับเท้าทั้งสองตัว ดูไปคล้ายตัวหนอนใหญ่ที่บิดเบี้ยวตัวหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กทั้งแกะตัวหนอนที่เท้าทั้งสองตัวไม่ออก สลัดก็สลัดไม่หลุด ได้รับความเจ็บปวดปางตาย กลับโกรธแค้นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองขึ้นมา

...อาซา (คนที่สาม) ที่น่าตาย กลับยืนตัวแข็งที่อราวกับตัวหนอนที่ถูกตากแห้ง ไม่เข้ามาจัดการตัวที่น่าชังทั้งสองตัวนี้ให้แก่เรา

ซึ่งความจริงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่ล่วงรู้วิธีออกคำสั่งต่อจุดแต้มตัวหนอนของบุ้นชุ้ยเตั่น ไม่เช่นนั้นหากส่งสัญญาณอย่างถูกต้อง จุดแต้มตัวหนอนจะชอนไชเข้าสู่ไขกระดูก เมื่อถึงเวลานั้นมันแม้ไม่เจ็บปวดจนตาย ก็กลับกลายเป็นเสียสติแล้ว

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยังไม่เสียสติ ดังนั้นนึกได้วิธีหนึ่ง

นึกถึงอัคคี

มันล้วงกระดาษเชื้อไฟจากอกเสื้ออย่างช้าๆ สองแผ่น พยายามไม่สร้างความตื่นตัวแก่ตัวหนอนทั้งสองตัว ดินเหล็กไฟจุดกระดาษเชื้อไฟ จากนั้นก้มกายลงจ่อเปลวไฟใส่ส่วนหางที่โผล่พ้นออกมาของตัวหนอนทั้งสองตัว

มันตัดสินใจเสี่ยงดู

หากเปลวไฟไม่อาจเผาผลาญตัวหนอนตัวที่น่าชังทั้งสองตัวนี้คงชอนไชเข้ากระดูกเลือดเนื้อของมัน

เสียงเชียะเชียะสองคราว ที่น่ายินดีคือตัวหนอนทั้งสองตัวล้วนคลายฟันเขี้ยวออก ทั้งส่งเสียงดังฉี่ ฉี่ ชั่วพริบตาก็กลับกลายเป็นน้ำเหลวที่ทั้งเข้มข้นทั้งเหม็นคลุ้งสองกอง

ที่แท้จุดแต้มตัวหนอนชนิดนี้กลัวไฟที่สุด ดาวข่มของมันคือความร้อน

พอเผชิญความร้อนจะตาย

พอตายก็หลอมละลาย

ละลายเป็นของเหลวราวกับโคลนเลนสองจุด

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กรอดจากการกัดทำร้ายของตัวหนอน แต่อาการยังไม่ดีขึ้น

ทั้งนี้เพราะจุดแต้มตัวหนอนทั้งสองตัวก่อนตายยังกัดใส่มันเขี้ยวหนึ่ง ทั้งปรากฏน้ำพิษไหลซึมเข้าสู่ร่างของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก สองเท้าทั้งขาทั้งเจ็บปวด คล้ายปราศจากกระดูกค้ำยันไว้ พลันล้มฟาดลง

บนพื้นมีคราบน้ำฝน

ยังมีน้ำเลือด

ใบหน้าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กแปดเปื้อนทั้งน้ำฝนกับน้ำเลือด

ยังมีน้ำตา

ชีวิตความจริงต้องเผชิญทั้งลมและฝน การศึกในชีวิตของคนก็กอปรด้วยเลือดและน้ำตา

ยามนี้หากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังอยู่ภายในห้อง เด็กรับใช้กระบี่เหล็กคงไม่สามารถทำลายจุดแต้มตัวหนอนสองตัวได้

ดีที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่อยู่ในบริเวณ

ระหว่างโชคดีกับโชคร้าย บางครั้งเป็นความสัมพันธ์ตรงข้ามกัน ยกตัวอย่างเช่นปลากินหนอน สำหรับกับปลาเป็นเรื่องดี สำหรับกับหนอนเป็นเคราะห์ร้าย ยังมีปลากินเหยื่อ สำหรับกับปลาเป็นคราเคราะห์ สำหรับกับผู้ใช้เหยื่อถือเป็นเรื่องดี

ที่โชคร้ายคือผู้คนทางเบื้องนอก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอดูดเลือดของพนักงานทั้งสอง ตาข้างเดียวก็เปล่งประกายเย็นเยียบกว่าเดิม พลันวกกลับมาหยิบฉวยถุงผ้าบนโต๊ะพุ่งตัวออกไปดุจเสือดาวอันปราดเปรียว พริบตานั้นที่เบื้องนอกเกิดเสียงต่อสู้ดังขึ้น

อย่างน้อยสามารถต่อสู้สักครา

หลังจากนั้นเป็นการกระเสือกกระสนดิ้นรน

กระเสือกกระสนดิ้นรนเพียงเพื่อความอยู่รอด โดยที่สูญเสียความสามารถในการตอบโต้ไป

ได้ยินเสียงร่ำร้องดังสับสนว่า

"เจ้าปีศาจร้าย..."

"แย่แล้ว รีบถอย..."

"มันมิใช่ผู้คน ไม่อาจสู้สืบต่อ"

เสียงร้องกระท่อนกระแท่น ยังมีเสียงสะดุดล้มลง เสียงล้มฟาดกับพื้น

หลังเสียงแผดร้องคร่ำครวญ ก็ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่คำนึกถึงความเจ็บปวดรวดร้าวทางร่างกาย ใช้มือคืบคลานไปตามพื้นดิน ทางหนึ่งร้องว่า

"อาซา (คนที่สาม)...เท้าของเราไม่อาจเคลื่อนไหว ท่านรีบไปส่งข่าวต่อกงจื้อ..."

แต่มันพบว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองหามีปฏิกิริยาใดไม่

ยามนี้มันทราบแล้วว่า เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

แต่สถานการณ์ที่เบื้องนอกคับขันยิ่งกว่า

มันลืมเลือนว่าตัวเองกระทั่งลุกขึ้นยืนยังยืนไม่ได้ ยิ่งลืมความหวาดกลัว เพียงจำได้ว่าตัวเองเป็นเจ้าหน้าที่มือปราบเล็กๆ คนหนึ่งไม่ปล่อยให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก่อการฆ่าฟันได้

ดังนั้นมันใช้ข้อศอกยันพื้น คืบคลานออกไป

ที่เบื้องนอกมืดครึ้ม

บนทางเดินเต็มไปด้วยผู้คน

เมื่อครู่คนเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่ชัดๆ ตอนนี้ล้วนตายแล้ว

คนเหล่านี้บ้างถูกทะลวงลำคอเป็นรู บ้างถูกทะลวงอกเป็นโพรง โลหิตไหลรินออกมา

คนที่คล้ายค้างคาวมฤตยูผู้หนึ่งพุ่งโฉบไปมา ทยอยดูดเลือด

ของคนตาย

คนผู้นี้ย่อมเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ในความมืดมิด ตาข้างเดียวของมันคล้ายหินวิเศษสีเขียวที่ฝังอยู่ใต้หน้าผากลูกหนึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กรู้สึกสมองพองโตแทบระเบิด

ในช่วงเวลาอันสั้นนี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับเข่นฆ่าผู้คนที่ขั้นบน รวมทั้งแขกเหรื่อ นางคณิกาและพนักงาน ไม่ว่าหลบซ่อนตัวไว้หรือต่อสู้ถึงที่สุด ล้วนตายใต้ฝีมืออันลี้ลับชั่วร้ายของมัน

ยามนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็พบเห็นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กที่ "คีบคลาน" ออกจากห้อง

มันใช้ตาเขียวปัดข้างหนึ่งจับจ้องมองเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก สองมือยันพื้น ใช้ปากดูดเลือดของผู้ตายสืบต่อ ดูดจนบังเกิดเสียงดัง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กใช้มือข้างหนึ่งยันพื้น อีกมือหนึ่งถือกระบี่จ่อใส่ภูตร้ายเบื้องหน้า ตวาดว่า

"ท่าน...หยุดมือ"

แต่ว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหาได้ลงมือไม่

...มันไม่จำเป็นต้องลงมืออีก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กได้แต่เปลี่ยนเป็นตวาดว่า

"ท่าน...หยุดปาก"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับหยุดการดื่มเลือด

มันแงยหน้าขึ้น ใช้ตาข้างเดียวจับจ้องมองเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับถูกจ้องมองจนใบหน้าเขียวซีด

จากนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินละทิ้งซากศพสตรีที่อยู่ใต้ร่างมัน ลุกขึ้นยืนช้าๆ ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก

มันฟุงปราดคราหนึ่ง พุ่งผ่านข้างกายเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก กลับ

เข้าห้องพักหมายเลขสิบเก้าใหม่

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอเห็นท่าร่างมัน ก็ลอบคร่ำครวญในใจ ดูท่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฟื้นฟูพลังฝีมืออย่างน้อยครึ่งหนึ่ง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือมันไม่หนี

มิเพียงไม่หลบหนี ยังกลับเข้าห้อง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับจุดตะเกียงขึ้น

หลังจากจุดตะเกียง มันก็แก้ห่อผ้าที่เปื้อนเลือดในมือออก

มันความจริงสะพายห่อผ้าติดตัวตลอดเวลา

ผู้คนสันนิษฐานว่าในห่อผ้ามันซุกซ่อนไว้ด้วยอาวุธอันน่ากลัว

แต่วันนี้มันซุกซ่อนดินระเบิดไว้ในห่อผ้า คิดระเบิดสังหารเช็กเสียวเซียง อาจบางทีคิดระเบิดเด็กปวยเกียกับลุ้ยซุ้งด้วย

สุดท้ายแผนการของมันประสบความล้มเหลว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ถูกระเบิดสังหาร ผู้ที่แทบเสียชีวิตเป็นมันเอง

แต่มันจะอย่างไรรอดชีวิตมาได้

มันเปลี่ยนเป็นซุกซ่อนอาวุธสังหารของมันอยู่ในถุงผ้าที่ผูกอยู่ข้างเอว แต่เมื่อเผชิญคู่มือเช่นเช็กเสียวเซียงและบ้อเช้ง มันกระทั่งโอกาสใช้ออกยังไม่มี

จวบกระทั่งมันล้มลง ถูกสยบไว้ ทั้งหมดขณะรักษาเยียวยามัน ก็ปลดเปลื้องข้าวของบนร่างออก ถุงผ้าของมันถูกโยนทิ้งอยู่บนโต๊ะ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจ

ยามนี้มันแก้ถุงผ้าออก

ภายใต้แสงตะเกียงสาดส่อง มุมถุงผ้าที่คลี่ออกบดบังสายตาของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่อาจเห็นชัดตาว่าภายในเป็นอะไร

พลันได้ยินที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ถอดออก"

...ถอดอะไรออก?

...มันกล่าวกับผู้ใด?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวย้ำว่า

"ถอดกางเกงออก"

ตอนนี้ที่ชั้นบนมีคนมีชีวิตรอดเพียงสองคน

หนึ่งคือเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

หนึ่งคือเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ซึ่งเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่แน่ใจว่ามันยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

หรือว่าคำพูดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับกล่าวกับพวกมันทั้งสอง?

บทที่ 13

จอมสังหาร

หากบอกว่านักฆ่าผู้หนึ่งรังเกียจการใช้กำลัง รักสันติ อย่างนั้นคงเป็นเรื่องราวที่เหลือเชื่อ

แต่ความจริงกลับไม่แน่นัก

คนที่ปลูกดอกไม้อาจไม่เคยประดับดอกไม้มาก่อน ผู้คุมคุกไม่ได้กระทำผิด ดังนั้นไม่ติดคุก คนจัดพิมพ์หนังสือไม่แน่ว่าจะรักชอบหนังสือ มือเพชฌฆาตก็รับประทานเจ ผู้ที่ฆ่าคนอาจถูกบีบคั้นบังคับ คนเล่านิทานเรื่องสามก๊กกับผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซานอาจมีนิสัยชอบการต่อสู้

แต่คนผู้นี้และการศึกครั้งนี้รับรองมิใช่

คนผู้นี้ชมชอบฆ่าฟัน

การศึกครั้งนี้โชกเลือดยิ่ง

สุ้ยปู่ชมชอบฆ่าคน

ไม่เคยมีคนกล้าฆ่ามัน

...มันไม่ฆ่าคน ผู้อื่นก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าตอแยมัน? ผู้ใดกล้าฆ่ามัน?

ตอนนี้กลับมิใช่

ในสายลมกลางสายฝน ศัตรูเข่นฆ่ามาถึง ระลอกแรกล้มลง ระลอกหลังก็หนุนเนื่องแทนที่

ลุ้ยปู่ถูกกระตุ้นเพลิงอำมหิตขึ้น

...ผู้ใดคิดฆ่ามัน มันฆ่าผู้นั้นก่อน

มันสะบัดดาบฟันใส่ซ่งเตี้ยงไบ๊

ขณะที่มันใช้ดาบ ร่างก็ลอยขึ้น เพลงดาบของมันย่อมเกรี้ยวกราดดุร้าย แต่ที่น่าประหลาดคือ มันพอยืดกายขึ้น เพลงดาบก็กลายเป็นลี้ลับพิสดาร

เมื่อมันฟันดาบใส่ซ่งเตี้ยงไบ๊ กรรไกรของซุนแชแง้ก็หนีบพลาดผิด

มันรุกแทนการรับ

มันใช้ดาบรวดเร็วดุจสายฟ้า

แต่ผู้คนไม่เห็นประกายสายฟ้า เพียงเห็นประกายดาบของมัน

ประกายดาบพุ่งวาบใส่ลำคอซ่งเตี้ยงไบ๊

...ก่อนที่กระบี่ซ่งเตี้ยงไบ๊จะแทงใส่ร่างลุ้ยปู่ ประกายดาบชิงฟันศีรษะของเจ้าของกระบี่ลงมา

นี่เป็นความคาดหมายของลุ้ยปู่

แต่ที่เหนือความคาดหมายคือ ดาบของมันกลับถูกหนีบไว้

เสียงฉับเมื่อกรรไกรขนาดใหญ่หนีบดาบของมันไว้

ผู้ที่หนีบดาบของมันย่อมเป็นซุนแชแง้

ที่แท้ซุนแชแง้หนีบครั้งแรกพลาดผิด ก็ไม่คำนึงถึงความปลอดภัย

พลิกกรรไกรหนีบดาบของมัน

ซุนแชแง้ถือกรรไกรด้วยสองมือ ประชิดใกล้มัน ขอเพียงมันลงมือ ก็สามารถจู่โจมสังหารบุรุษหนุ่มผู้นี้

แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้คล้ายไม่หวั่นหวาด

มันย่อมมีเหตุผลที่ไม่หวาดหวั่น

ดาบของลุ้ยปู่พอถูกหนีบไว้ ซ่งเดี้ยงไบ๊ก็เสือกแทงกระบี่มาถึง

กระบี่นี้หมายมั่นต้องการชีวิตของลุ้ยปู่

ซ่งเดี้ยงไบ๊ไว้วางใจซุนแชแง้ ถึงแม้ว่าพวกมันไม่ใคร่ผนึกกำลังแต่มันเชื่อมั่นว่าซุนแชแง้ต้องหนีบดาบของลุ้ยปู่อย่างทันเวลา

ซุนแชแง้ก็ไว้วางใจซ่งเดี้ยงไบ๊ มันทราบว่าหากมันหนีบดาบสังหารของลุ้ยปู่ไว้ ซ่งเดี้ยงไบ๊ต้องเร่งมือฆ่าฟันลุ้ยปู่ ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายจัดการมัน

นี่เป็นศรัทธาความเชื่อมั่นของพี่น้องทอลมพิรุณโปรย

นับตั้งแต่ยุคของเฮ้งเซี่ยวเจียะจนถึงช่วงเซ็กเสียวเซียง ทั้งหมดมีศรัทธาความเชื่อมั่น และสัญญาณเป็นที่รู้กันเช่นนี้

นี่เป็นความแตกต่างของค่ายพรรคนี้กับค่ายพรรคอื่น พวกมันถือเป็นสหาย เป็นพี่น้องกัน ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข ไว้วางใจกันและกัน

พวกมันจะไม่ขายพวกเดียวกัน...ไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือการเย้ายวนถึงเพียงไหนก็ตาม

พวกมันเป็นครอบครัวเดียวกัน

หากแม้นมี "ครอบครัวเดียวกัน" เช่นนี้ ที่ต่อสู้เพื่อคุณธรรม ประกอบวีรกรรมช่วยเหลือชนชาวโลก ท่านยินยอมเป็นสมาชิกของครอบครัวนี้หรือไม่?

ขณะที่เซ็กเสียวเซียงรับเสียฟไหม่เข้าร่วม จะตั้งคำถามนี้ต่อ

ชายหนุ่มนักสู้ในยุทธจักร ทุกคนล้วนหวั่นไหวคล้อยตาม

นักสู้ยุทธจักรที่มีจิตปณิธาน ผู้ใดไม่คิดจัดตั้ง "ครอบครัวโลกหล้า" ที่ถือคุณธรรมและรักใคร่ปรองดองเช่นนี้?

ซึ่งความจริงท่ากรรไกรของซุนแชแง้นี้เรียกว่าครอบครัวเดียวในหล้า

ส่วนกระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊เรียกว่ากระบี่แทงแผ่นดิน

คนทั้งสองสังกัดคนละหน่วยงาน น้อยครั้งจะผนึกกำลังจู่โจม เมื่อรวมกำลังก็มีสัญญาณเป็นที่รู้กัน ลงมืออย่างสอดคล้อง

ที่แล้วมาลุ้ยปู่รุกแทนการรับ ยึดหลักการฆ่าแทนการจู่โจม

แต่คนทั้งสองหนึ่งหนีบสกัดสภาวะจู่โจมของมัน หนึ่งหมายมั่นสังหารมัน

ลุ้ยปู่พอถูกกรรไกรผิดถูกของซุนแชแง้หนีบดาบเอาไว้ ก็คิดถอนดึงดาบ

มันความจริงใช้ดาบที่ชวนสยอง

คิดไม่ถึงผู้มาเป็นชายหนุ่มศีรษะใหญ่ มีฟันเขี้ยวโผล่ฟันนอกริมฝีปาก หากทว่ากอปรด้วยความคิดต่อสู้อย่างแรงกล้า กำลังแขนก็กล้าแข็ง ดาบของมันกลับไม่อาจหลุดพ้นจากคมกรรไกร

มันขณะจะใช้พลังทำลายล้าง กระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊ก็มาถึงแล้ว

มาถึงเร็วกว่าที่คาดคิดไว้

วิธีเพียงหนึ่งเดียวของมันได้แต่ละทิ้งดาบ

แล้วค่อยลงมือโด่นซุนแชแง้

จากนั้นจับดาบสู้ต่อไป

...ละทิ้งดาบ?

พริบตาที่ลังเล กระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊ก็ทิ่มแทงมาถึงแล้ว

ลุ้ยปู่มองดูการใช้กระบี่ของมัน คาดคำนวณว่าต้องรวดเร็ว แต่

กระบี่ยังรวดเร็วกว่าที่มันคาดคำนวณไว้ แทงปราดใส่คอหอยมัน ลุ้ยปู่ความจริงคิดใช้ท่าอสนีกลางฝ่ามือกระแทกใส่มัน แต่เพิ่งยกมือขึ้นกระบี่ก็แทงถึงใจกลางฝ่ามือมัน...เกรงว่าอสนีไม่ทันปะทุ ใจกลางฝ่ามือก็ถูกแทงทะลุแล้ว

ลุ้ยปู่ได้แต่ละทิ้งดาบ
มันความจริงไม่อาจหักใจละทิ้งดาบ
ดาบของมันมีชื่อว่าดาบก้าวย่าง

มันกับลุ้ยเอี่ยมความจริงเป็นนักรบของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ เนื่องจากไม่พอใจที่ตระกูลลุ้ยเอาแต่ค้นคว้าดินระเบิดอาวุธเพลิง จึงถอนตัวออกจากตึกอสนีบาต จับดาบกระบี่ใหม่ โดยเฉพาะลุ้ยปู่เข้าสังกัดเนี่ยซือเซ้ง หลงเชื่อคำยุยงของเจ้าอึกทึกฟ้า เตรียมก่อการในนครหลวง นำไปสู่การจัดตั้งสำนักอสนีบาต ให้คนของตระกูลลุ้ยทราบว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม

สาเหตุเป็นเพราะระหว่างที่อยู่ในตึกอสนีบาต มันถูกลุ้ยอุกกับลุ้ยเอี่ยงเกี๊ยบกดไว้

ลุ้ยอุกห้ามมิให้มันก่อการฆ่าฟัน
ลุ้ยเอี่ยงคิดลงโทษมันตามกฎของสำนัก
ดังนั้นลุ้ยปู่ตั้งใจออกมาประกอบกิจการ
ถึงกับหลงเชื่อคำยุยง เตรียมเปิดฉากการฆ่าฟัน
หากสืบสาวถึงที่สุด เป็นเพราะมันชมชอบฆ่าฟัน
ตอนนี้มันกำลังเข่นฆ่าอย่างสมใจ

มิคาดปรากฏบุรุษหนุ่มสองคนบุกเข้ามาบีบบังคับมันละทิ้งดาบ
ดาบของมันที่ชื่อว่าดาบย่างก้าว เป็นเพราะเพลงดาบของมันรุกคุกคามทุกย่างก้าว ทุกกระบวนท่าแทบรุกจู่โจม ทุกย่างก้าวล้วนคุกคามเข้าหา

ตอนนี้มันกลับเผชิญการคุกคามให้ละทิ้งตาบย่างก้าว

...ละทิ้งตาบก็ละทิ้งดาบ ไม่นับเป็นอย่างไรได้

เมื่ออยู่ในสมรภูมิ ประการสำคัญคือช่วงชิงชัยชนะ

ระหว่างการต่อสู้ ไม่มีสิ่งใดละทิ้งไม่ได้ มีแต่ทำเช่นนี้ จึงมีความหวังเอาชัยศัตรูเข้มแข็ง

แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ไม่อาจลืมเลือน นั่นคือชีวิต

...มีชีวิตจึงสังหารศัตรูได้

...มีชีวิตอยู่ค่อยช่วงชิงชัยมาครอบครอง

...หากแม้นตายแล้ว ต่อให้ได้รับชัยชนะก็ไร้ความหมาย

ลุ้ยปู่ถือหลักข้อนี้ตลอดมา

ดังนั้นมันละทิ้งดาบ หนึ่งเดียวที่ไม่ละทิ้งคือชีวิตของมัน

มันพอคลายมือออก ร่างก็ได้รับอิสระ ดังนั้นถลันหลบจากกระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊

ยามนั้นกรรไกรผิดถูกของซุนแชแง้ยังหนีบตาบย่างก้าวของลุ้ยปู่ไว้ ส่วนซ่งเตี้ยงไบ๊จ้วงแทงกระบี่อย่างรวดเร็ว ไม่ทันวกกระบี่กลับมาป้องกันตัว ลุ้ยปู่ฉกฉวยช่องว่างจุดอ่อนชั่ววูบนี้ทำการจู่โจมสังหาร

แต่ในมือมันปราศจากตาบ

มาดรแม้นปราศจากดาบ ลุ้ยปู่ยังสามารถจู่โจมสังหารด้วยมือเปล่า

เพียงแต่ซุนแชแง้กับซ่งเตี้ยงไบ๊ไม่ได้มาเพียงสองคน

พวกมันยังนำพี่น้องมาสิบสามคน

พี่น้องทั้งสิบสามคนไม่ได้อยู่นิ่งเฉย แต่จู่โจมใส่ลุ้ยปู่โดยพร้อมเพรียง

พวกมันบ้างถือดาบ บ้างกระชับกระบี่ บ้างควงกระบอง บ้างยิงเกาทัณฑ์ ยังมีคนใช้วิชาศีรษะเหล็ก พุ่งชนใส่มันอย่างหักโหม

หากเป็นยามปรกติที่สุ้ยปู่ถือดาบกับมือจะใช้ดาบฟาดฟันสังหาร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้าใกล้มัน

แต่ตอนนี้ดาบของมันถูกศัตรูช่วงชิงไป

มันอยู่ในสภาพมือเปล่า ยามกะทันหันไม่อาจใช้ดินระเบิด ต่อให้ใช้ออก ท่ามกลางพายุฝนเช่นนี้ยังจุดไม่ติด

ดังนั้นมันได้แต่ล่าถอย

มันสู้พลางถอยพลาง ล่าถอยกลับเข้าแวดวงลาภยศ ไม่ว่าอย่างไรล่าถอยเข้าร้าน หยุดพักหอบหายใจแล้วค่อยว่ากล่าว

ขณะที่มันพุ่งถอย ในใจยังไม่ลืมเลือนเรื่องหนึ่ง

มันยังฆ่าคนในร้านไม่หมดสิ้น ยามนี้ล่าถอยกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม ชักจูงผู้ที่ตามล่ามันเข้าไป จากนั้นจะได้เข่นฆ่าผู้คนให้หมดสิ้น

สำหรับกับการฆ่าคน มันคล้ายราษฎรที่รอดยากได้รับอาหารอันโอชะจานหนึ่ง ต้องรับประทานให้หมดสิ้นไม่เหลือหลอ

ที่มันคาดคิดไม่ถึงคือ ผู้ที่มันยังฆ่าไม่หมดสิ้น ก็รอฆ่ามันเช่นกัน

สุ้ยปู่ลื่นไถลล่าถอยเข้าร้าน คล้ายกับเหยียบถูกน้ำฝน ลื่นไถลเข้าไปอย่างเสียหลัก

มันหันหลังให้กับทางร้าน

มันไม่กลัวผู้คนจู่โจมลงมือใส่ด้านหลังของมัน

ตัวมันเป็นกับระเบิด

กับระเบิดไม่กลัวถูกเหยียบย่ำ หากเหยียบย่ำถูกจะเกิดการระเบิดขึ้น

มันกอปรด้วยอำนาจการทำลายล้าง

ตอนนี้มันกระจายอำนาจการทำลายล้างไปทั่วร่าง ผู้ใดกระทบถูกมัน ผู้นั้นต้องตาย

มันล่าถอยกลับเข้าแวดวงลาภยศ

...ขอเพียงมันฆ่าฟันผู้คนภายในร้านจนหมดสิ้น จะได้รับลาภยศ ทั้งนี้เพราะมันประกาศศักดา เพาะสร้างอำนาจแล้ว

...เมื่อมีอำนาจ ยังกลัวไม่มีลาภยศหรือ?

คนมีชีวิตอยู่ หากมิใช่ช่วงชิงชื่อเสียงก็แสวงหาผลประโยชน์ หาไม่ก็แย่งชิงอำนาจ มิหนำซ้ำผู้คนส่วนใหญ่ช่วงชิงชื่อเสียงหาผลประโยชน์แย่งอำนาจชัดๆ ปากกลับไม่ยอมรับ กล่าวหาผู้อื่นไม่ปล่อยวางชื่อเสียงอำนาจ ตัวเองกลับลอบดำเนินการ ใช้ฝีมืออันต่ำช้าเพียงเพราะต้องการสิ่งที่พวกมันกล่าวประณามหยามเหยียด

มีคนลุ่มหลงต่ออำนาจ แต่ไม่ยอมรับ ทั้งโจมตีผู้ที่ยอมรับและยกขึ้นวางลงได้ แท้ที่จริงคนเหล่านี้หมกมุ่นต่อชื่อเสียงอำนาจตำแหน่งผลประโยชน์ยิ่งกว่าผู้ใด

ดังนั้นต้อง "เสแสร้ง" รู้จัก "แสร้งทำ" จึงสามารถผ่านคลื่นลมในยุทธจักรได้

...ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ พูดจริงทำจริง กลับไม่สบโอกาสพบกับความผิดหวัง

ลุ้ยปู่คาดคิดถูกต้อง

...บางครั้งอำนาจมาจากการเช่นฆ่าช่วงชิง แม่ทัพใหญ่รัฐฉินนามไป่ฉีเป็นเช่นนี้ แม้แต่จิ๋นซีฮ่องเต้ผู้สถาปนาราชวงศ์ฉินเป็นเช่นนี้ จวบกระทั่งฌ้อปาอ๋องเซี่ยงหวี่ที่ล้มล้างราชวงศ์ฉินก็เป็นเช่นนี้

ท่านไหนเลยเคยเห็นคนที่ถือหลักเมตตาธรรม ยกอ้างศีลธรรมจรรยาสามารถรวมประเทศเป็นปึกแผ่น?

แต่ลุ้ยปู่ก็คิดผิดแล้ว

...การฆ่าฟันสามารถสะกดผู้คนชั่วครู่ชั่วยาม แต่ไม่สามารถ

พิชิตจิตใจผู้คนตลอดทาง

สุ้ยปู่ก่อการฆ่าฟันเช่นนี้ เท่ากับวางกับระเบิดให้กับตัวเองมากมาย สักวันหนึ่งต้องถูกกับระเบิดเหล่านี้ระเบิดทำลายร่างแหลกลาญเป็นผุยผง

แม้กระทั่งตัวอย่างที่ยกอ้างถึง ผลจากการที่ไปฉีฝังทหารจ้าวที่ยอมจำนนสี่สิบหมื่นนาย ตัวเองก็ถูกศัตรูทางการเมืองป้ายผิดเสียชีวิต จิ๋นซีฮ่องเต้รวมหกแคว้นกลืนชาติอื่นๆ สุดท้ายราชวงศ์ฉินสิ้นชาติเพียงรัชกาลเดียว ฉ้อปาอ๋องเช่นฆ่าเผาทำลาย พอยึดเมืองหนึ่ง ก็เช่นฆ่าไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง เพาะสร้างศัตรูรอบด้าน สุดท้ายแผ่นดินตกเป็นของหลิวปัง ท่านเองต้องเชือดคอตายริมแม่น้ำอูเจียง

อย่าว่าแต่จอมสังหารอันกระจ้อยร่อย

ขณะที่สุ้ยปู่ล่าถอยเข้าสู่แวดวงลาภยศ ประจวบกับมีผู้คนสิบเจ็ดสิบแปดคนทุ่มเทฝีเท้าวิ่งออกมา

ผู้คนสิบเจ็ดสิบแปดคนนี้แบ่งเป็นสองชนิด

ชนิดหนึ่งคิดหลบหนี เพื่อมีชีวิตรอดสืบไป

...พวกมันฉวยโอกาสที่สุ้ยปู่หันไปจัดการกับซ่งเตี้ยงไป๋และซุนแขแง้ คิดหนีเอาชีวิตรอด

อีกชนิดหนึ่งคือต่อสู้เสี่ยงชีวิต หวังมีชีวิตรอด

...พวกมันแม้ครั่นคร้ามต่ออำนาจการทำลายล้างของสุ้ยปู่ แต่ไม่ยินยอมพร้อมใจ เพื่อล้างแค้นให้แก่ผู้ตาย ดังนั้นฉวยโอกาสที่กำลังหนุนจากเจดีย์งวงช้างกับหอลมพิรุณโปรยมาถึง คิดผนึกกำลังฆ่าฟันจอมสังหารผู้นี้

ผู้คนสองชนิดนี้ล้วนโถมออกไป แต่หนึ่งเสี่ยงชีวิตหนึ่งหลบหนี มีจุดหมายและความคิดแตกต่างกัน

แต่สุ้ยปู่พอล่าถอยกลับมา พวกมันถูกบีบบังคับให้มีเป้าหมายเดียวกัน

นั่นคือฆ่าสุ้ยปู่แล้วค่อยว่ากล่าว

เหตุผลรวบรัดยิ่ง ผู้ที่คิดหนีเอาชีวิตรอดเห็นว่าหนีไม่รอด ได้แต่เสี่ยงชีวิตถ่ายเดียว

ผู้ที่คิดเสี่ยงชีวิตเห็นสุ้ยปู่ล่าถอยกลับมา ยิ่งตัดใจต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย

ตอนแรกมีผู้คนสิบเจ็ดสิบแปดคนโถมออกไป พอเห็นสุ้ยปู่ล่าถอยกลับมา ผู้คนที่หลงเหลือทั้งสามสิบเจ็ดคนพากันกลุ้มรุมจู่โจมใส่มัน

ทางด้านหน้าสุ้ยปู่ยังมีผู้คนอีกสิบห้าคน ในจำนวนนี้รวมทั้งกระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊ และกรรไกรของซุนแชแง้

คราครั้งนี้สุ้ยปู่บังเกิดความหวาดหวั่นเป็นครั้งแรก

พลังของศัตรูไม่ถือว่ากล้าแข้งนัก

สุ้ยปู่เคยเผชิญคู่มือที่กล้าแข็งกว่านี้ และมากกว่านี้ ยังสามารถสังหารสิ้น

แต่คราครั้งนี้ศัตรูร่วมแรงร่วมใจ มิหนำซ้ำตัดใจเสี่ยงชีวิตกับมัน

พลังที่ "ไม่ต้องการมีชีวิต" จะอย่างไรยากต้านทานได้

สุ้ยปู่เองไม่สามารถบรรลุถึงข้อนี้

มันต้องการชีวิต

...มันยิ่งต้องรักษาชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้พลังสภาวะจึงอ่อนโทรมลง

อย่าว่าแต่ในมือมันปราศจากดาบ

ดังนั้นมันได้แต่เร่งเร้าพลังชีวิต ใช้พลังทำลายล้างออกไป

พลังทำลายล้างเป็นพลังชนิดหนึ่ง สามารถรวมรั้งพลังซ่อนเร้นภายในออกมา ให้แตกปะทุในคราเดียว โดยไม่มีผู้ใดต้านคิด

ในขั้นตอนที่สุ้ยปู่ล่าถอยเข้าแวดวงลาภยศ มีรายละเอียดบาง

ประการต้องบันทึกเพิ่มเติมไว้

ผู้คนทั่วไป "ล่าถอยตั้งรับ" หรือ "รู่โจมสังหาร" คล้ายกับว่าต้องล่าถอยจึงตั้งรับได้ มีแต่บุกรู่โจมค่อยสังหารได้

แต่สุ้ยปู่หาเป็นเช่นนั้นได้

มันยามรุกสามารถฆ่าฟัน เวลาถอยยังมุ่งสังหาร

มันเมื่อเยาว์วัยพักอยู่ช้างร้านตลอด ทุกวี่วันเห็นคนแล่เนื้อเถือหนัง หลังจากเติบใหญ่ งานชิ้นแรกคือเฝ้าลานฆ่าสัตว์ ย่อมเห็นภาพเลือดเนื้อเลอะเลือนชนชาชิน

จากนั้นมันถูกกะเกณฑ์ไปเฝ้ารักษาชายแดน ผ่านการสู้รบหลายครั้ง พบเห็นซากศพสุมซ้อนดั่งภูเขา คดีฆ่าคนตายรายแรกของมันคือฆ่าอาจารย์ที่หัวร่อเยาะชาติกำเนิดของมัน เป็นเหตุให้มันต้องหลบหนี ถูกเกณฑ์ไปสู้ศึก เมื่อกลับสู่มาตุภูมิ ก็ได้รับการบรรจุเข้าสู่ตึกอสนีบาตแดนกังหน่ำ

การฆ่าคนกลายเป็นความเคยชินของมัน

ดังนั้นมันยามรุกสามารถฆ่าคน ยามถอยสามารถฆ่าคน เวลาดื่นสามารถฆ่าคน แม้แต่เวลาหลับก็สามารถฆ่าคน

มีอยู่ครั้งหนึ่งมันร่ำสุราเที่ยวสตรี จากนั้นเมามายหลับไหลไปสหายข้างกายมันยังร่ำดื่มต่อ มีคนเอ่ยถึงคำ "ฆ่า" มันพลันผุดลุกขึ้นชักดาบฆ่าคน ฆ่าฟันถึงยี่สิบเอ็ดคน แม้แต่สตรีที่นอนอยู่ข้างซ้ายก็ถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า มันค่อยหยุดมือ รับประทานอาหารที่เหลือ ดื่มสุราจนหมดสิ้น ค่อยหลับต่อไป วันที่สองมีคนพบเห็นเหตุการณ์โชกเลือด เจ้าหน้าที่เดินทางมาเก็บศพ ยังเข้าใจว่ามันตายแล้ว ขณะเคลื่อนย้ายคน มันพลันดื่นขึ้นมา ฆ่าฟันผู้คนอีกสิบสามคนแล้วผละจากไป

คดีรายนี้ลั่นสะเทือนถึงตึกอสนีบาต บ้อเช้งประกาศให้ตระกูลสุ้ยส่งมอบตัวสุ้ยปู่มารับโทษ ผู้นำตึกอสนีบาตบ้างปกป้องสุ้ยปู่ บ้าง

คิดสำเร็จโทษมัน

แต่ว่าการฆ่าคนเป็นความสุขของมัน

มันเนื่องจากชมชอบฆ่าฟันจึงฝึกฝีมือมือต่างกับผู้อื่นที่ฝึกฝีมือหวังสร้างชื่อ เพื่อล้างแค้น และชิงอำนาจ

มันฆ่าศัตรู ฆ่าสหาย บางครั้งแม้แต่พวกเดียวกันยังฆ่าทิ้ง

ลุ้ยเอี่ยมที่เคียดแค้นมัน เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งมีคนผายลมออกมา แต่ไม่มีผู้ใดยอมรับ เนื่องจากลมที่ผายออกมามีกลิ่นกระเทียม วันนั้นมันรับประทานกระเทียมลงไปไม่น้อย ผู้คนล้วนบอกว่ามันเป็นคนผายลม มันบันดาลโทสะ กลับฆ่าคนสนิทของลุ้ยเอี่ยมสี่คน รวมทั้งซุนเบ๊แห่งสมาคมทวนวิเศษแดนชานตุง

เพราะลมที่ผายออกมาคำหนึ่ง มันถึงกับก่อการฆ่าฟัน อย่าว่าแต่ตอนนี้มันตกอยู่ในห้วงคับขัน

มันยึดถือการฆ่าคนเป็นเรื่องที่ต้องทุ่มเทอย่างเต็มสติกำลัง

ในยามคับขันจวนเจียนเช่นนี้ มันทราบว่าไม่เสี่ยงชีวิตไม่อาจมีชีวิตรอดได้

การเสี่ยงชีวิตบางครั้งลงมืออย่างสุดกำลัง บางครั้งเพื่อโค่นคู่ต่อสู้ แต่สำหรับกับมันหมายถึงการฆ่าคน

ผู้ที่ "กระทบ" ลุ้ยปู่เป็นบุคคลแรกลอบเข้ามาจากทางด้านหลัง คนผู้นี้เป็นคนค้าสินค้าเถื่อน เรียกว่ากำย่ง

กำย่งเคยโถมจู่โจมสามครั้ง ไม่อาจระคายผิวลุ้ยปู่ แต่มันเองก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ ครั้งนี้หยิบฉวยไม้ฟืนจากข้างประตูสองด้านหวดใส่ลุ้ยปู่

มันที่เคียดแค้นลุ้ยปู่ เพราะว่าบุตรโทนของมันนามกำซินตกตายใต้ตมดาบลุ้ยปู่ กำซินมีอายุเพียงสิบห้าปี มันเพิ่งนำบุตรโทนออกเดิน

ทาง วันนี้มาถึงนครหลวง แวะรับประทานอาหารที่แวดวงลาภยศ กลับจบชีวิตใต้เงื้อมมือลุ้ยปู่

ดังนั้นกำย่งแค้นลุ้ยปู่จับใจ

มันคิดเสี่ยงชีวิตกับลุ้ยปู่

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

...หากว่าคู่มือกล้าแข็งเกินไป การเสี่ยงชีวิตรังแต่หาที่ตาย

ลุ้ยปู่พลันแผ่พุ่งพลังทำลายล้างออก

ไม้ฟืนปลิวกระเด็น

คนล้มฟุบแน่นิ่ง

กำย่งกลับถูกพลังทำลายล้างขุมนี้กระแทกสังหารไป

กำย่งพอล้มลง ยังมีไหนไหนกับเอี่ยเอี้ย

ไหนไหนกับเอี่ยเอี้ยเป็นนักแสดงร่อนเร่ คนหนึ่งถนัดในการเดินไต่เส้นเชือก อีกคนหนึ่งเชี่ยวชาญการเล่นกับไฟ

การไต่เส้นเชือกเป็นวิชาของความสมดุล ไหนไหนมักขว้างเชือกไปกลางอากาศ เส้นเชือกจะยกตั้งค้างไว้ จากนั้นมันเดินไต่เชือกขึ้นไปราวเดินบนที่ราบ จวบจนยืนอยู่ปลายเชือก

ไหนไหนยังสามารถบังคับเส้นเชือกพุ่งออกไปเกาะเกี่ยวกางเกงชั้นในของผู้คนที่มุงดูอยู่ กระตุกดึงกลับมาโดยที่เจ้าของกางเกงชั้นในไม่รู้สึกตัว ทั้งยังสามารถพุ่งเส้นเชือกเกี่ยวต่างหูของสตรีลงมาราวหยิบส้มในลัง

เอี่ยเอี้ยถนัดในการเล่นกับไฟ

มันยึดถือเปลวไฟเป็นการละเล่นชนิดหนึ่ง

มันสามารถบังคับแสงไฟแตกกระจายดุจดอกไม้บาน ทั้งวิ่งไล่ขับเปลวไฟ เร่งไฟส่งเสียงค่างๆ นานา ตัวเองสามารถล้วงมือไปในเปลวเพลิงโดยไม่ได้รับอันตราย

นั่นเป็นไฟเป็น
ยังมีไฟมรณะชนิดหนึ่ง ถือเป็นไม้ตายของมัน
ไฟเป็นใช้เปิดการแสดง สร้างความบันเทิงแก่ผู้คน
ไฟมรณะใช้ฆ่าคนทำร้ายคน
...มันอาศัยไฟเป็นหาเลี้ยงชีพ แต่น้อยครั้งจะใช้ไฟมรณะ
เอี่ยเอี้ยกับไหนไหนไม่ได้เป็นฝ่ายจู่โจมใส่สุ้ยปู่
ตรงกันข้าม พวกมันเพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด
แต่ขณะที่พวกมันคิดหลบหนีออกจากร้าน ประจวบกับสุ้ยปู่ล่าถอยกลับเข้ามา
เอี่ยเอี้ยกับไหนไหนไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
ใช้ไฟมรณะกับเชือกบินจู่โจมโหมใส่สุ้ยปู่
พวกมันเป็นชุมกำลังระลอกสองที่โถมจู่โจมใส่สุ้ยปู่
ผลสุดท้ายคือไหนไหนและเอี่ยเอี้ยตกตาย
สุ้ยปู่คล้ายเทพเจ้าแห่งความตาย เมื่อเข้าใกล้มันมีแต่ตาย
เชือกบินคล้องใส่ลำคอสุ้ยปู่แล้ว แต่ไม่ทันดึงดึง พลังทำลายล้างก็พิฆาตฆ่าไหนไหน
ไฟมรณะก็พวยพุ่งออกไป แต่เอี่ยเอี้ยจบชีวิตใต้พลังทำลายล้าง
ขบวนที่สามเป็นคนของหอลมพิรุณโปรยกับศิษย์เจดีย์งวงช้าง
คนทั้งสองหนึ่งในดาบ เรียกว่าจิวปุกชี้ ดาบของมันเป็นสีเขียว
อีกคนหนึ่งดวงไม้พลอง เรียกว่าฉ่าคอฮู
พวกมันไล่กวดตามสุ้ยปู่ทัน
พวกมันเพิ่งมาถึง ยังไม่ "รับทราบ" ความร้ายกาจของสุ้ยปู่
พวกมันล้วนห้าวหาญ เมื่อไล่ตามเป้าหมายทัน ก็ลงมืออย่างสุดกำลัง

ผู้ห้าวหาญไม่พรั่นพรึง
...แต่ไม่พรั่นพรึงไม่ได้หมายความว่าไร้ผู้ต่อต้าน
อาศัยพวกมันยังไม่อาจต่อกรกับสุ้ยปู่
ดังนั้นพวกมันล้วนรับบาดเจ็บ
เพียง "รับบาดเจ็บ" ไม่ได้ "ตกตาย"
สุ้ยปู่ย่อมไม่ไร้ไมตรี
มันยิ่งไม่ยั้งมือ

สาเหตุที่คนทั้งสองเพียงบาดเจ็บไม่ตายคือ พลังทำลายล้างสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากมาย ดอนนี้สุ้ยปู่ได้แต่ทำร้ายผู้คนบาดเจ็บ ไม่สามารถพิฆาตฆ่า

พลังทำลายล้างที่แข็งกล้า สาเหตุหลักคือการรวมตัว
รวมกำลังที่จุดเดียว
แต่ดอนนี้สุ้ยปู่ไม่สามารถรวมตัว
มันลงมือล้มเหลว สมาธิไม่รวมตัว
ศัตรูของมันมีมากเกินไป การลงมือไม่อาจรวมตัว
มันจู่โจมสังหารหลายครั้งคราพละกำลังไม่รวมตัวเช่นดอนแรก
ดังนั้นพลังทำลายล้างลดทอนลง
สำหรับกับสุ้ยปู่ นี่เป็นเรื่องผิดท่า แต่สำหรับคู่มือที่กลุ้มรุมจู่โจมใส่มัน นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ

ผู้ที่ฉวยโอกาสนี้ลงมือเป็นบุคคลแรกคือฮื่อโกวเนี้ย
อาวุธคู่มือของนางเป็นปี่แป้
แต่เพื่อจัดการกับสุ้ยปู่ ฮื่อโกวเนี้ยทุบทำลายปี่แป้ของนางไปแล้ว
หากทว่ายังไม่มีประโยชน์
...หาแม่ใช่เม่งเจี่ยงลี่กับฮ่อเชียลงมือทันท่วงที ฮื่อโกวเนี้ยคง

เสียชีวิตไปแต่แรก

นางไม่ตาย แต่ฮ่อเชียตายแล้ว

นางกับฮ่อเชียมีความสัมพันธ์อันดี ฮ่อเชียแทบกล่าวได้ว่าตายเพราะนาง นางตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าต้องล้างแค้นให้กับฮ่อเชีย

อย่าว่าแต่ลุ้ยปู่ฆ่าคนมากมายถึงเพียงนี้

เมื่อครู่นางสะอึกเข้าประชิดใกล้ลุ้ยปู้หลายครั้ง

แต่นางเห็นประกายดาบ

หลังประกายดาบเป็นประกายโลหิต

ที่ล้มตายลงเป็นผู้คน

นางไม่อาจประชิดถึงตัวลุ้ยปู่

แต่ตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว

ในมือลุ้ยปู่ปราศจากดาบ

หลังทำลายล้างของมันอยู่ในภาวะถดถอย

ดังนั้นฮื้อโกวเนี้ยสะอึกเข้าหาจากทางด้านหลัง

แต่ผู้ที่เคลื่อนไหวที่หลังบรรลุถึงก่อนคือเม่งเจี่ยงลี่

เม่งเจี่ยงลี่เป็นผู้ดูแลแวดวงลาภยศ ทุกคนที่เสียชีวิตในร้าน แทบเป็นญาติมิตรของมัน

เมื่อครู่มันบุกจู่โจมสามครั้ง ล้วนไม่อาจทำร้ายลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่ก็ฆ่ามันไม่ได้

ครั้งนี้เม่งเจี่ยงลี่ไม่รีรออีกต่อไป มันตวาดพลางต่อยหมัดออกเป็นหมัดซ้าย

หมัดของมันนี้ต่อยออกอย่างประหลาดนัก

มันไม่ได้ต่อยใส่กลางหลังลุ้ยปู่

...ลุ้ยปู่กำลังพุ่งถอยเข้าหามัน

มันกลับต่อยใส่ทรวงอกลุ้ยปู่

...ตัวมันอยู่ทางด้านหลังสุ้ยปู่ ไหนเลยสามารถต่อยถึงเบื้องหน้าสุ้ยปู่?

สามารถ

ขณะที่มันต่อยหมัดออก แขนของมันพลันยืดยาวออกไป ข้อศอกหักพับแล้วหักพับเล่า หักพับคำรบสาม กลายเป็นอ้อมจากหลังไปข้างหน้า กระแทกใส่ทรวงอกสุ้ยปู่

หมัดนี้พอต่อยออก แม้แต่สุ้ยปู่ยังรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

ศัตรูอยู่ทางด้านหลัง กลับต่อยหมัดถึงเบื้องหน้า

สมเป็นหมัดเจ็ดดีเลิศจริงๆ

ที่เบื้องหน้าของสุ้ยปู่ก็กระจายเต็มไปด้วยผู้คน ส่วนใหญ่เป็นคนของหอลมพิรุณโปรยกับศิษย์ของเจดีย์งวงช้าง

สุ้ยปู่มิเพียงต้องรับมือศัตรูที่จู่โจมจากทางด้านหลัง ยังต้องเสริมแนวป้องกันทางด้านหน้า

แต่วิธีการลงมือจากด้านหลังจู่โจมถึงเบื้องหน้านี้ สร้างความอับจนแก่มันอยู่บ้าง

แต่ว่ามันจะอย่างไรเป็นสุ้ยปู่

มันผนึกพลังทำลายล้าง กระแทกตอบโต้ใส่หมัดของเม่งเจี่ยงลี่

เสียงปงคราหนึ่ง พลังทำลายล้างก่อเกิดเป็นพลังตาข่ายปากหนึ่งคลุมใส่หมัดที่ต่อยมาถึง เห็นแน่ชัดว่าจะแตกระเบิดออก มิคาดกลับ "ระเบิด" ใส่อากาศธาตุ

หมัดหาได้อยู่ที่นั้นไม่

แต่สุ้ยปู่แผ่พุ่งพลังออกไปแล้ว

หมัดอากาศนี้จงใจใช้ออก เพื่อกระตุ้นให้สุ้ยปู่แผ่พุ่งพลังทำลายล้าง ซึ่งมีสภาพอ่อนล้าออกมา

หมัดที่แท้จริงกลับต่อยใส่กลางหลังสุ้ยปู่

เป็นหมัดขวา

...เป็นหมัดเจ็ดดีเลิศที่แท้จริง

ลุ้ยปู่อันร้ายกาจพลันหมุนตัวไป ยกมือซ้ายตะปบใส่หมัดของเม่งเจี่ยงลี่

มันใช้มือขวาอีกข้างหนึ่ง คลี่คลายท่าจู่โจมของศัตรูอื่น

ขณะที่เม่งเจี่ยงลี่เปิดฉากจู่โจม ยังมีอาวุธอีกสิบเอ็ดชนิดจู่โจมใส่ลุ้ยปู่โดยพร้อมเพรียง

แต่ลุ้ยปู่ใช้มือขวาเพียงข้างเดียวสลายท่าจู่โจมทั้งหมด

มันยังตีโต้ใส่ทุกผู้คนหนึ่งกระบวนท่า

มันลงมือด้วยมือเปล่า ยังคุกคามศัตรูล่าถอยกลับไป

...หากมันไม่ได้มือเปล่า ไหนเลยเพียงคุกคามผู้คนล่าถอยเท่านั้น?

แต่มีเพียงกระบวนท่าเดียวที่มันไม่อาจคลี่คลายทั้งสิ้น

นั่นเป็นหมัดเจ็ดดีเลิศของเม่งเจี่ยงลี่

ลุ้ยปู่ความจริงคว้าหมัดนั้นเอาไว้

แต่พลังที่เคลือบแฝงมากับหมัด แม้แต่ลุ้ยปู่ยังสะท้านหวั่นไหว

ทั้งนี้เพราะมันพอรับหมัดนี้ไว้ รู้สึกมีพลังกล้าแข็งสายหนึ่งกระแทกถึง มันรีบโคจรพลังสลายคลายไป

แต่พลังสายที่สองกระแทกย้อนกลับมาอีก

ลุ้ยปู่เร่งเร้าพลังทำลายล้างเข้าสะกดไว้

แต่แล้วพลังสายที่สามหนุนเนื่องมาถึง

ลุ้ยปู่บังเกิดความตื่นตระหนกแล้ว

มันรับพลังสายนี้ไว้อย่างหักโหม รู้สึกตลอดทั้งร่างชาด้าน

แต่แล้วพลังสายที่สี่จู่โจมมาถึง

เสียงกร๊อบๆ สองครา นิ้วชี้กับนิ้วแม่มือซ้ายของลุ้ยปู่ถูกกระแทกหักไป

สุ้ยปู่แค่นเสียงหนักๆ ยังคว้าจับข้อมือเม่งเจี่ยงลี่ไม่ปล่อย

...ซึ่งความจริงมันคิดปล่อยก็ปล่อยไม่ได้

ทั้งนี้เพราะพลังสายที่ห้าของเม่งเจี่ยงลี่มาถึงแล้ว หากมันปล่อยมือ พลังหมัดนี้จะกระแทกใส่ทรวงอกของมัน

ดังนั้นนิ้วมือที่เหลือของมันล้วนถูกกระแทกหักไป

นี่เป็นหมัดที่เม่งเจี่ยงลี่ผนึกรวมกำลังเป็นเวลานาน

มันทุ่มเทใช้หมัดนี้อย่างสุดกำลัง

...ท่าจู่โจมครั้งนี้ต้องสำเร็จ ไม่อาจล้มเหลว

หากมิใช่อยู่รอดก็ตกตาย

ขณะที่ใช้หมัดนี้ออก เถ้าแก่เม่งที่ปรกติสุภาพเรียบร้อย ยังส่งเสียงกู่ร้องออกมา

เสียงกู่คล้ายร้องร่ำคล้ายคร่ำครวญ

สุดท้ายกลายเป็นภูตคร่ำปีศาจครวญ

คล้ายกับวิญญาณอันคับแค้นซึ่งเสียชีวิต เมื่อคราวถูกกะเกณฑ์ให้ไปสร้างกำแพงหมื่นลี้ พลันร้องร่ำคร่ำครวญพร้อมกัน

เสียงร้องครั้งนี้เพียงพอกับการทลายกำแพงหมื่นลี้ลงมา

...อย่างน้อยก็ทลายกำแพงป้องกันในใจของสุ้ยปู่

เสียงกู่ร้องของเม่งเจี่ยงลี่ ก็เกรี้ยวกราดหวนโหยดุจเดียวกับเม่งเกี่ยงนึ่ง* ซึ่งร่ำไห้คร่ำครวญจนกำแพงหมื่นลี้พังทลายลง

...หากมิใช่เศร้าเสียใจถึงขีดสุด ไหนเลยพิลาปร่ำไห้จนกำแพงหมื่นลี้พังครืนลงมา

...แม้แต่กำแพงหมื่นลี้ยังมีวันพังทลาย อย่าว่าแต่กำแพงป้อง

---

* ตามคำเล่าลือ สามีของเม่งเกียงนึ่ง (ภาษาจีนกลางออกเสียงว่าเมิ่งเจียงหนี่) ถูกกะเกณฑ์ไปสร้างกำแพงหมื่นลี้จนเสียชีวิต เม่งเกียงนึ่งจึงพิลาปร่ำไห้จนกำแพงหมื่นลี้พังทลาย

กันในใจลุ้ยปู่

ยามนั้นพลังสายที่หกถูกแผ่พุ่งออกแล้ว

ลุ้ยปู่ไม่อาจคว้าจับข้อมือเม่งเจี่ยงลี่อีกต่อไป

เสียงโครมเมื่อหมัดนี้กระแทกใส่ทรวงอกของลุ้ยปู่

กระดูกซี่โครงของลุ้ยปู่หักไปสามซี่

ลุ้ยปู่ครางหนักๆ คำหนึ่ง จมูก ปาก และใบหูปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

นี่เพียงเป็นพลังสายที่หกของเม่งเจี่ยงลี่

ยังมีพลังสายที่เจ็ด

นี่เป็นฝีมือประจำตัวของเม่งเจี่ยงลี่

และเป็นท่าจู่โจมเสี่ยงชีวิตของเจ้าหมัดเจ็ดดีเลิศ

หมัดเจ็ดดีเลิศมีพลังซ่อนเร้นรวมเจ็ดสาย ยิ่งมายิ่งหนักหน่วง พลังหมัดยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง

พลังสายที่ห้าของหมัดเจ็ดดีเลิศกระแทกนิ้วมือข้างซ้ายของลุ้ยปู่หักไป พลังสายที่หกกดกระแทกกระดูกซี่โครงลุ้ยปู่หักสามซี่ พลังสายที่เจ็ดซึ่งเป็นพลังที่หนักหน่วงที่สุดของหมัดเจ็ดดีเลิศ - สมควรปลิดชีวิตลุ้ยปู่ไป

น่าเสียดายที่เม่งเจี่ยงลี่ไม่อาจแผ่พุ่งพลังสุดท้ายออก

ทั้งนี้เพราะมือขวาของมันหักไปแล้ว

บทที่ 14

การสอนตำรำงเล็กๆ

สุ้ยปู่ไม่อาจต้านทานรับหมัดเจ็ดดีเลิศของเม่งเจี่ยงลี่ได้
ดังนั้นมันใช้พลังทำลายล้าง บิดข้อมือของเม่งเจี่ยงลี่หักไป
มาตรว่านิ้วมือของมันถูกกระแทกหัก แต่ข้อมือขวาของเม่ง-เจี่ยงลี่ก็ถูกบิดหัก
เม่งเจี่ยงลี่ข้อมือขวาหัก ยังมีมือซ้าย
มือซ้ายของมันความจริงต่อยหลอกล่อ ชักจูงพลังทำลายล้างของสุ้ยปู่ไปอีกทาง
ตอนนี้มันยังคงใช้มือซ้ายพุ่งหมัดออก
มิใช่ต่อยใส่สุ้ยปู่ หากแต่กระแทกใส่สรรพอาวุธที่ความจริงจู่โจมโหมใส่สุ้ยปู่ อาทิเช่น...
ท่อนฟืนของกำย่ง

ไฟมรณะของเอี่ยเอี้ย
เส้นเชือกของไหนไหน
ดาบสีเขียวของจิวปุกซี้
ไม้พลองของฉ่าคอฮู
ยังมีก้อนหินลืมเลือนที่ฮื้อโกวเนี้ยซัดขว้างออก

ก้อนหินลืมเลือนเก็บจากข้างลำธารละแวกหมู่บ้านบ้วงเฮีย มีขนาดเท่ากำปั้น มีลวดลายสีสันงดงาม ฟังว่าหากนำก้อนหินนี้ต้มในน้ำ ให้ผู้คนดื่มลงไป จะลืมเลือนเรื่องที่แล้วมาจนหมดสิ้น เนื่องจากก้อนหินข้างในกลวง ยามซัดขว้างออกบังเกิดเป็นเสียงรบกวนโสตประสาท นักจัดสร้างอาวุธเช่นตระกูลถังแดนเสฉวน ชั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อ รวมทั้งบ้อเช้ง นิยมใช้ก้อนหินชนิดนี้มาจัดสร้างเป็นอาวุธลับ

ฮื้อโกวเนี้ยซัดขว้างก้อนหินลืมเลือนใส่ลุ้ยปู่
เม่งเจี่ยงลี่ก็ต่อยหมัดใส่ก้อนหินลืมเลือน
ท่อนฟืนความจริงปลิวกระเด็นขึ้นไป
คนถือท่อนฟืนต่างอาวุธเสียชีวิตแล้ว

แม้แต่เส้นเชือกก็ตกห้อยลง ไฟมรณะเริ่มอ่อนโทรม ดาบสีเขียวใกล้ตกถึงพื้น ไม้พลองก็อ่อนแรงลง ทั้งนี้เพราะลุ้ยปู่โค่นผู้ที่ใช้อาวุธเหล่านี้ลงแล้ว

แต่พลังหมัดของเม่งเจี่ยงลี่พอต่อยใส่อาวุธเหล่านี้แต่ไกล วัตถุเหล่านี้ล้วน "ฟื้น" คืนชีพมา

พริบตานั้นลุ้ยปู่เผชิญการจู่โจมนานัปการอีกครา
ท่อนฟืนหวดลงยังศีรษะมัน
มันเพิ่งกระแทกท่อนฟืนพ้นห่าง บนร่างพลันลุกไหม้ชื้นมา
มันขณะจะดับไฟบนร่าง ที่กลางหลังก็ถูกไม้พลองหวดใส่ ข้างเอวถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

สุ้ยปู่ชิงตะปบคว้าดาบไว้

เป็นดาบสีเขียว

มันใช้ดาบฟันไม้พลองหัก และฟันท่อนฟืนกลายเป็นสี่ท่อน แต่เส้นเชือกก็คล้องรัดคอมัน แทบรัดจนขาดใจตาย

มันสะบัดดาบฟันเชือกขาดทันเวลา แต่ก้อนหินลืมเลือนก็พุ่งมาปะทะหน้า

ก้อนหินคล้ายจะงอยปากไก่ จิกใส่ดั้งจมูกของมัน

มันได้ยินเสียงทึบ ที่แท้กระดูกดั้งจมูกหักไปแล้ว

น้ำเลือดฉีดพุ่งออกมาดุจทำนบทลาย

มันยกมืออุด แต่อุดไม่อยู่ น้ำเลือดฉีดพุ่งออกจากรอยแตกช้างปิกจมูกดังซี่ซี่ ชโลมนิ้วมือช้างขวาของมัน ทั้งยังไหลย้อยถึงข้อศอก

ดีที่มันถือดาบมั่น

...มันเมื่อถือดาบ ก็นับเป็นคราเคราะห์ของศัตรู

อย่างน้อยเป็นคราเคราะห์ของเม่งเจี่ยงลี่

สุ้ยปู่ที่ถือดาบ ก็กลายเป็นสุ้ยปู่ผู้น่ากลัว

มันตวัดดาบฟันลง

มันฟันศีรษะเม่งเจี่ยงลี่ลงมาในดาบเดียว

ดาบสีเขียว โลหิตสีเขียว...ดาบเล่มนี้พอใช้ฆ่าคน แม้แต่โลหิตก็กลายเป็นสีเขียว

นี่เป็นดาบที่ดีเล่มหนึ่ง แต่สำหรับสุ้ยปู่ นี่มิใช่ดาบที่ถนัดมือ

นี่มิใช่ดาบย่างก้าว

มันคุ้นกับการใช้ดาบย่างก้าว

หากเปรียบกับดาบย่างก้าว ดาบสีเขียวนี้มีขนาดยาวสั้น หนักเบา คมดาบ ด้ามจับที่แตกต่าง ดังนั้นสุ้ยปู่หลังจากฟาดฟันสังหารเม่งเจี่ยงลี่พลันเห็นคนผู้หนึ่งสะอึกเข้ามา มันจึงฟันดาบออกด้วยท่าชี้นสูงทุกย่าง

ก้าว

แต่เนื่องจากโครงสร้างของดาบแตกต่าง เป็นเหตุให้สภาวะดาบเชื่องช้าลงวูบ เพลงดาบเบี่ยงเบนเล็กน้อย พลังดาบก็ลดทอนไปบ้าง คนผู้นั้นพอปรบมือทั้งสองเข้าหากัน ก็หนีบประกบคมดาบไว้

สุ้ยปู่ค่อยพบว่า สองมือของคนผู้นี้สวมถุงมือสีเนื้อคู่หนึ่ง ถุงมือสีเนื้อนี้คล้ายเกราะใยทอง ป้องกันมิให้คมดาบระคายผิวมัน

...หากมิใช่สุ้ยปู่ตาแหลมคม พบเห็นถุงมือที่สีสันกลมกลืนกับผิวเนื้อจนแทบสังเกตไม่ออก สุ้ยปู่แทบเข้าใจว่าทิชิ่ว (มือเหล็ก) มาแล้ว

ผู้มาพอบุกเข้ามา ก็คว้าจับดาบของสุ้ยปู่เอาไว้

...ความน่ากลัวของสุ้ยปู่อยู่ที่ดาบของมัน

คนผู้นี้ไม่เปิดโอกาสให้สุ้ยปู่ใช้ดาบ

มันคำนวณเป็นมั่นเหมาะ

เล็งหาโอกาสเป็นมั่นเหมาะ

มันย่อมมิใช่ทิชิ่ว

มันเรียกว่าอื้อมิกเยี้ยง

...มันเป็นชายกลางคนที่เสนอหน้าออกมาว่ากล่าวแทนฮื้อโกวเนี้ย ซึ่งถูกคีมคีบอาทิตย์และพวกทั้งสี่คุกคาม คนผู้นี้ความจริงเป็นชาวยุทธจักร ต่อมาสมัครเข้ารับราชการ สุดท้ายไม่อาจทนดูทัณฑ์ทรมานของทางการ จึงลาออกจากราชการ กลับคืนเป็นชาวยุทธจักร

มันความจริงเป็นมือดีขบวนขวานบินตระกูลอื้อ ผู้อื่นฝึกวิชาขวานบิน มันกลับฝึกวิธีรับขวาน รับอาวุธและอาวุธลับ

แน่นอน ขวานบินกราดเกรี้ยวรุนแรง ยากที่จะรับได้ มันจึงจัดสร้างถุงมือที่ร้อยพิษยากกล้ำกราย ดาบกระบี่ไม่ระคายคู่หนึ่ง ขณะที่ถุงมือคู่นี้กลับฉาบพิษร้ายไว้ ดังนั้นชาวยุทธจักรขนานนามมือคู่นี้กว่ามือควานความแค้น

มันสะกดกลั้นใจ ปะปนอยู่ในกลุ่มคนไม่แสดงออกเป็นพิเศษ เพียงรักษาชีวิตไว้ยามนี้พอสบโอกาส ก็เสนอหน้าลงมือ ใช้สองมือหนีบดาบเอาไว้

...ดาบของลุ้ยปู่

ลุ้ยปู่เป็นคนที่น่ากลัว

...แต่ที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่สุดเป็นดาบในมือมัน

ยามใดที่ลุ้ยปู่สูญเสียดาบ หรือไม่อาจใช้ดาบ อย่างนั้นอำนาจการทำลายล้างของคนผู้นี้จะลดทอนลงอย่างมาก ไม่ถึงกับไร้ผู้ต่อต้าน

ดังนั้นอื้อมิกเยี้ยงสะกดดาบของลุ้ยปู่ไว้

ลุ้ยปู่คิดถอนดึงดาบ

แต่ดาบไม่ขยับเขยื้อน

มันเปลี่ยนเป็นขยับดาบ

...คมสีเขียวคมกล้า พอขยับเคลื่อนที่อย่าว่าแต่ฝ่ามือเลือดเนื้อแม้แต่หินผาก็ถูกฟันหัก

แต่ว่าดาบไม่ขยับ

ลุ้ยปู่ตาแดงฉานด้วยสายเลือด

พริบตานั้นไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดฉวยโอกาสจู่โจมใส่มัน

มันร้อนรุ่มใจ

...หากปราศจากดาบ สถานการณ์ของมันยิ่งคับขันจนร่อแร่

มันยามร้อนรุ่มเสือกสั่งดาบโดยแรง คิดแทงทะลุหัวใจของอีกฝ่ายแล้วค่อยว่ากล่าว

อื้อมิกเยี้ยงตั้งใจจดจ่อ เพียงมุ่งมั่นหนีบดาบเอาไว้

ดาบคล้ายฝังติดกับซอกหินผา ไม่ว่าลุ้ยปู่ใช้กำลังอย่างไร ยังถอนไม่ออก และเสือกส่งไม่ได้

สุ้ยปู่รู้สึกปวดแปลบที่หัวไหล่ ชายโครง กลางหลัง ต้นขา มิหนำซ้ำยังมีอาวุธอีกมากมาย จู่โจมมายังจุดสำคัญของมัน

มันได้แต่ละทิ้งตาบเป็นคำรบสอง

ละทิ้งตาบเพื่อรักษาชีวิตไว้

ตอนนี้มันอยู่หน้าร้านอาหาร หนทางด้านหลังถูกอุดตาย เส้นทางเบื้องหน้าถูกปิดกั้น สายฝนสาดซัดเข้ามา ผู้คนก็เช่นฆ่าเข้ามา ตลอดทั้งร่างมันเปียกชุ่ม บนร่างมีกระดูกซี่โครงหักไปสามซี่ ที่ชายโครงชุ่มไปด้วยโลหิต หน้าผากบวมปูดสองแห่ง คล้ายกับเขาที่งอกเงยออกมา กลางหลังเจ็บปวดสาหัส บนร่างกายเกิดการลุกไหม้สี่จุด นอกจากนั้นที่หัวไหล่ ขอกแขน กลางหลัง ต้นขารับบาดแผลด้านละแห่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา แต่ศัตรูยังคงโถมจู่โจมดุจสุนัขป่าเสือดาว ถาโถมเข้าหามันราวกับไม่คิดชีวิต

ยามนี้มันบังเกิดความประหวั่นลนลานเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป

...คนเหล่านี้ไฉนไม่ต้องการมีชีวิต?

...เหตุใดคนเหล่านี้จึงเสี่ยงชีวิตกับมัน?

...คนเหล่านี้คล้ายเสียสติก็มิปาน

สุ้ยปู่ลืมเลือนเรื่องหนึ่ง

เป็นมันบีบบังคับคนเหล่านี้ผนึกกำลังต่อต้าน

...เป็นมันบีบบังคับคนเหล่านี้เสียสติ

สุ้ยปู่ปราศจากดาบ

ดีที่มันไชว่คว้าท่อนฟืนสองตุ้นทันเวลา

...นั่นเป็นท่อนฟืนที่กำย่งตายแล้วทิ้งชว้างไป แต่เม่งเจี่ยงลี่ก่อนตายยังบังคับท่อนฟืนกระแทกทำร้ายใส่สุ้ยปู่

ปรากฏกระบี่จู่โจมมาถึง

กระบี่คล้ายประกายสายฟ้า

แต่กระบี่มิใช่ประกายสายฟ้า
สุ้ยปู่ต้านทานประกายสายฟ้าไม่ได้ แต่ยังปิดป้องต้านรับกระบี่ได้
มันสะบัดท่อนฟืนข้างซ้ายต้านทานกระบี่เอาไว้
เป็นกระบี่ของซ่งเตี้ยงไบ๊
กระบี่ถูกต้านทานไว้ แต่ท่อนฟืนกลับกลายเป็นระทดระทวย
สวรรค์ ที่มันถืออยู่ในมือมิใช่ท่อนฟืน หากแต่เป็นงูตัวหนึ่ง
มันถือท่อนฟืนตุ้นหนึ่งชัดๆ ไฉนกลายเป็นงูตัวหนึ่ง?
พริบตานั้น งูในมือวกลำตัวอ้าปากกว้าง เผยเห็นเขี้ยวพิษอันแหลมคมฉกกัดใส่มัน .

เสียงครืนคราหนึ่ง เมื่ออสนีบาตฟาดทลาย
ฝนกลับอ่อนลง
แต่สุ้ยปู่ยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม
ทั้งนี้เพราะท่อนฟืนในมือมันกลายเป็นงูฉกกัดใส่มัน
เสียงฟ้าร้องครืนครั่น ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกว่าตัวเองกำลังถูก "ฟ้าลงทัณฑ์"
ฝนแม้เบาลง แต่ก็รบกวนม่านสายตาของมัน
พละกำลังของมันอ่อนโทรม
สายตาก็เสื่อมถอยตาม
แต่มันยังเห็นชัดตาว่า งูตัวนั้นหันหัวกลับมาฉกกัดใส่มัน
มันยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ใช้ท่อนฟืนในมือขวาหวดใส่งู ในมือซ้าย
เสียงทึบเมื่อหัวงูถูกหวดแหลกเละ ยังกระทบกระเทือนถึงง่ามมือซ้ายของมัน ขณะที่มันนึกชมเชยวาสนาตัวเอง ส่วนปลายของท่อน

ฟืนในมือขวาปรากฏดาวเย็นดีดพุ่งออกมาสามจุด

คราครั้งนี้ดาวเย็นพุ่งออกอย่างรวดเร็วและเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

ลุ้ยปู่บังเกิดไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลง ใช้ลำตัวในมือซ้ายปัดป่าย กระแทกอาวุธลับทั้งสามจุดพ้นห่างไป

อาวุธลับถูกปัดกระแทกไปเพียงสองจุด

มันคำนวณเป็นมั่นเหมาะ ที่คำนวณพลาดผิดคือ "งู" ในมือซ้ายมันกลับกลายเป็น "ท่อนฟืน" อีก

ท่อนฟืนแข็งทื่อ

ส่วนงูอ่อนนุ่ม

...ระหว่างหนึ่งอ่อนหนึ่งแข็ง แนวทางการใช้พลังแตกต่างอย่างสิ้นเชิง

เมื่อลุ้ยปู่ใช้พลังที่บังคับงูกวัดแกว่งท่อนฟืน ระดับความแม่นยำจึงลดทอนลง

ดังนั้นมันเพียงกระแทกอาวุธลับพ้นห่างไปสองจุด อาวุธลับอีกจุดหนึ่งซัดใส่ทรวงอกมัน

ลุ้ยปู่เจ็บปวดจนคำรามออกมา ถอยกายไปหนึ่งก้าว

ฟ้าร้องอีกครืนใหญ่

ฝนเบาบางลงอีก

ลักษณะของฝนนี้ยิ่งทำให้มันเปียกปอนกว่าเดิม พร่ามัวกว่าเดิม

แต่อาการเจ็บปวดกระตุ้นให้มันมีสติแจ่มใส

...มันพลันแจ่มใสขึ้นมา มิใช่เพียงเพราะถูกอาวุธลับปักอก ที่กลางหลังยังถูกหวดใส่แส้หนึ่ง

เป็นแส้ม้า

...อาการปวดที่รุนแรงแทบฉีกทำลายประสาทความรู้สึกของมัน

ลุ้ยปู่ได้คิดในบัดดล

มันอาจถูกยาสลบมอมทำร้าย จนบังเกิดความรู้สึกหลอนขึ้น

...ไม่เช่นนั้นท่อนฟืนไฉนกลายเป็นงู? ความจริงเป็นงูที่ขยับเขยื้อน เหตุใดกลายเป็นท่อนฟืนที่แข็งกระด้าง?

...เป็นสิ่งใดทำให้มันตาฝาดไป?

...เป็นสายฝน

ใช่แล้ว สายฝนสาดซัดใส่หน้ามันตลอดเวลา

ลุ้ยปู่คาดเดาถูกต้อง

ในสายฝนมียาสลบ

ผู้ที่ลงมือใส่น้ำฝนคือฮื้อโกวเนี้ย

นางแทบโปรยหว่านควันมอมวิญญาณและยาสลบที่มีอยู่ออกไป เพียงคิดมอมเมาลุ้ยปู่โค่นมันล้มลงแล้วค่อยว่ากล่าว

นางฉวยโอกาสที่เม่งเจี่ยงลี่ตรึงลุ้ยปู่เอาไว้แพร่ยาสลบออก เนื่องด้วยฟ้ามืดครึ้มฝนตกพรำ ลุ้ยปู่ถูกมอมทำร้ายโดยไม่รู้สึกตัว ค่อยเกิดความรู้สึกหลอนว่าท่อนฟืนในมือเป็นงูพิษ

ท่อนฟืนอีกตุ้นหนึ่งยิงอาวุธลับออก มิใช่ท่อนฟืนตอนแรก หากแต่เป็นฮื้อโกวเนี้ยทำการสับเปลี่ยนด้วยฝีมืออันว่องไว

นางความจริงจัดเตรียมอาวุธชนิดนี้ไว้ จำหน่ายให้แก่ผู้ที่คิดลอบทำร้ายคน สุดท้ายอาวุธกลับทำร้ายตัวเอง

เพียงแต่ฮื้อโกวเนี้ยไม่มีเจตนาฆ่าคน เพียงลงโทษสั่งสอน ดังนั้นอาวุธลับนี้ไม่ได้ฉาบพิษไว้

...น่าเสียดายที่ไม่ได้ฉาบพิษ

...ไม่เช่นนั้นลุ้ยปู่คงจบชีวิตไปแล้ว

บนร่างมันรับบาดแผลหลายแห่ง แต่ยังต่อสู้ดิ้นรน

ตอนนี้มันทั้งไม่อาจล่าถอยกลับเข้าร้าน และไม่สามารถบุกฝ่า

ออกจากร้าน

มันเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง

มันทราบว่าในสายฝนเจือปนยาสลบ

มันล่วงรู้ว่าศัตรูล้วนต้องการชีวิตมัน

นี่เป็นครั้งแรกที่มันพบว่าความตายเป็นเรื่องน่ากลัวถึงเพียงนี้

การฆ่าฟันเป็นความสยดสยองถึงเพียงนี้

มันถึงกับคุกเข่าลง รำร้องขอชีวิต

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

มันทราบดีว่าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยกโทษให้แก่มัน ในผู้คนเหล่านี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน

ทั้งนี้เพราะมันก่อการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป

หากคิดเอาตัวรอด ได้แต่พึ่งพาตัวเอง

ลุ้ยปู่หลับตาลง ไม่สัมผัสกับน้ำฝนทั้งกลั้นลมหายใจ ไม่สูดควันสลบเข้าไป พอหมุนตัวกลับ รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ต้องฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ยื่นมือช่วงชิงดาบสีเขียวมา ฝ่าเข้าแวดวงลาภยศ

...เหตุใดมันพอยื่นมือออก ก็ช่วงชิงดาบสีเขียวกลับมาได้?

...ดาบสีเขียวมิใช่ตกอยู่ในมือของมือควานความแค้นอื้อมิกเยี้ยงหรอกหรือ?

ความจริงใช่

แต่นี่เป็นผลจากการใช้ยาสลบกลางสายฝนของฮื้อโกวเนี้ย

ซุนแชแง้ความจริงแยกกรรไกรผิดถูกออก ซ่งเดี้ยงไบ๊ก็เสือกแทงกระบี่จู่โจมมาถึง แต่แล้วพวกมันพบว่าในสายฝนเจือปนยาสลบ รีบยกมืออุดจมูกล่าถอยไป

ดังนั้นสภาวะจู่โจมเชื่องช้าลงวูบหนึ่ง

ความเชื่องช้านี้มีส่วนยืดชีวิตให้กับสุ้ยปู่

สายฝนเช่นเดียวกับแสงอาทิตย์ ไม่ว่ายากดีมีจนล้วนได้สัมผัสขณะที่แสงอาทิตย์สาดส่องหล้า นอกจากเป็นผู้ต้องขังที่สูญเสียอิสรภาพแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนได้รับการสาดส่อง เช่นเดียวกับสายฝนชโลมดิน ทุกผู้คนล้วนสัมผัสกับความชุ่มชื้น

ฮื้อโกวเนี้ยร้อนรุ่มคิดจัดการกับสุ้ยปู่

ดังนั้นนางใช้ยาชาและยาสลบไม่ต่ำกว่าสิบสองชนิดผสมในสายฝนคิดโค่นสุ้ยปู่ลง

นางความจริงคิดชว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย แต่ตอนนี้ไม่คำนึงมากความแล้ว

...หากไม่ฉวยโอกาสนี้โค่นมารร้ายผู้นี้ลง เกรงว่าทุกผู้คนในบริเวณล้วนไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

ในมือนางไม่มียาพิษฆ่าคน ไม่เช่นนั้นคงแพร่พิษต่อสุ้ยปู่ตั้งแต่แรก และเนื่องจากนางใช้ตัวยาที่สะกดผู้คนเกิดอาการชา ทั้งสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ดังนั้นนางไม่กลัวพลั้งมือทำร้ายพวกพ้องและเพื่อนร่วมสู้รบ

ต่อให้มอมทำร้ายพวกเดียวกัน นางก็มียาขจัดช่วยเหลือคนเหล่านั้น

ที่นางคาดคิดไม่ถึงคือ ก่อนที่นางจะมอมทำร้ายสุ้ยปู่ล้มลง ฮื้อมิกเยี้ยงกลับถูกฝนยาสลบครอบงำจนสติเลอะเลือน ไม่อาจหนีบดาบมั่น

ซึ่งความจริงฮื้อมิกเยี้ยงก็ไม่ถูกมอมทำร้ายล้มลง

มันมีนิสัยดื่นตัว พอพบว่าในสายฝนมีสิ่งแปลกปลอม ก็ปิดกลั้นลมหายใจ ต่อต้านกับยาสลบ เพราะเหตุนี้สุ้ยปู่จึงสามารถหันกลับไปช่วงชิงดาบสีเขียวกลับคืน ฝ่าเข้าแวดวงลาภยศ

สุ้ยปู่เช่นฆ่ากลับไปตลอดทาง อย่างน้อยสังหารผู้คนหกเจ็ดคน

ยามนี้ลุ้ยปู่รับบาดเจ็บสาหัส จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จะอย่างไรที่ฮื้อโกวเนี้ยใช้ต่อมันยังบังเกิดผล

มันความจริงบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ยังดื้อรั้นดึงดันพบเห็นผู้คนก็ฆ่าฟัน เช่นฆ่ากลับเข้าร้านอาหาร

ภายในร้านอาหารมีสภาพมืดสลัว ทิ้งซากศพเกลื่อนกลาด โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง มันเหยียบย่ำซากศพล่าถอยเข้าร้านอาหาร

ในร้านอาหารแม้มืดครึ้ม กลับจุดตะเกียงน้ำมันขึ้นสองจุด ยังสามารถจำแนกสภาพภายในร้านได้

...ยามนี้ยังมีคนมีกะใจจุดตะเกียงชมดูการต่อสู้อีก

เป็นผู้ใด?

เป็นผู้คนสองโต๊ะนั้น

โต๊ะหนึ่งเป็นหนึ่งชราสองเยาว์วัย คนหนึ่งเป็นคุณชายสูงศักดิ์ คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มที่เอียงอาย ยังมีชายชราซอมซ่ออีกคนหนึ่ง

อีกโต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยผู้คนสามคน หนึ่งเป็นชายหนุ่มหน้าเหลืองซีดอมโรคที่หงอยเหงาซึมเซา หนึ่งเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่แต่ไม่มีชีวิตจิตใจ หนึ่งเป็นชายหนุ่มหน้าตาหมดจด แต่แคะขี้มูกแคะขี้ฟันขอนไชรูหู ไม่มีวันอยู่สุขสงบ

โต๊ะของพวกมันล้วนจุดตะเกียงขึ้น

ลุ้ยปู่ถือดาบมั่น

ลุ้ยปู่ที่ถือดาบกับมือแม้มีสภาพทุลักทุเล ทั้งรับบาดเจ็บสาหัส แต่เมื่อมันถือดาบไว้ ก็กลับคืนเป็นจอมสังหารอีกครั้ง

ที่ปากแผลมันยังมีโลหิตหลั่งไหล

หัวใจมันยังเต้นถี่เร็ว

มันก็เป็นคน

คนย่อมกลัวตาย

แต่มันนับว่าต่างกับเมื่อครู่อยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะในมือมันมีดาบ

...มาตรว่ามิใช่ดาบที่ถนัดมือ แต่จะอย่างไรยังเป็นดาบ

มันล่าถอยเข้าร้าน เพียงคิดพักผ่อนหอบหายใจ จากนั้นจะตอบโต้โดยการฆ่าฟัน

...ฆ่าคนที่ผนึกกำลังจนแทบถึงกับฆ่ามันให้หมดสิ้น

ยามนี้มันถอยร่นถึงหน้าโต๊ะที่พลิกล้มตัวหนึ่ง ร่างที่ล่าถอยพลันชะงักงันวูบหนึ่ง

โต๊ะตัวนี้พลิกล้มหาผนัง ขาโต๊ะต่อกับผนัง บนพื้นเต็มไปด้วยเศษเคลือบตะเกียบหัก คราบอาหารเกลื่อนกลาด สุ้ยปู่พอเหยียบถูกถึงกับแทบลื่นล้มลง ดีที่ยันกับโต๊ะที่พลิกล้มเอาไว้

มันนับว่ามีที่พิงแล้ว

มันตกลงใจว่าจะปลุกปลอบความเข้มแข็ง ต่อสู้พิฆาตเป็นตายกับศัตรู

...จะอย่างไรศัตรูหลงเหลือไม่มากนัก

หากแม้นสู้ไม่ได้ มันจะเข่นฆ่าอีกหลายคน สะกดขวัญวิญญาณของศัตรู ค่อยหลบหนีจากไป

มันเคยประสบสภาพเช่นนี้สองครั้ง มันความจริงต่อสู้จนหมดเรี่ยวสิ้นแรง ไม่สามารถสู้สืบต่อ แต่ผลจากการฆ่าฟัน กลับปู่ขวัญทั้งหมด มันก็กัดฟันกลั้นกลืนอาการเจ็บปวดไว้ สุดท้ายทั้งหมดได้แต่เบิกตาดูมันจากไป

ซึ่งความจริง ตอนนั้นขอเพียงมีคนเสี่ยงชีวิตกับมัน เพียงใช้ออกอีกหนึ่งดาบ หนึ่งกระบี่ หนึ่งกระบวนท่า ก็สุดที่มันจะต้านทานรับได้

ตอนนี้มันหวาดหวั่นขวัญผวา ทราบว่ายากที่จะพิชิตชัยโดยราบคาบ แต่ยังตั้งความหวังไว้

...อย่างน้อยต้องปลุกปลอบตัวเองให้เข้มแข็ง สะกดขวัญทั่วบริเวณ ผ่านเหตุการณ์โดยปลอดภัยแล้วค่อยว่ากล่าว

...มันต้องกระทำได้

เมื่อมีความหวัง จึงจะสมปรารถนา

มีแต่เชื่อว่าจะเกิดขึ้น จึงอาจจะเกิดขึ้น

มิคาดยามนั้น มันรู้สึกตรงข้อพับขาแสบร้อนวูบหนึ่ง ที่ข้อเท้าร้อนผ่าวคราหนึ่ง

...ผิดท่าแล้ว มันหลงกลติดกับ

ลุ้ยปู่พุ่งปราดออกไปในบัดดล

จากนั้นมันพบว่าตัวเองยืนไม่มั่น เท้าซ้ายมันถูกฟันขาด เส้นเอ็นตรงข้อพับขาขวาก็ถูกตัดขาดไป

เนื่องด้วยมันยืนไม่มั่น ดังนั้นแทบถูกผู้คนที่กลุ้มรุมสังหารมันคุกคามล่าถอยกลับมา

มันไม่ได้เดินกลับมา

หากแต่ "เกลือกกลิ้ง" กลับมา

มันยืนไม่มั่น นอกจาก "เกลือกกลิ้ง" แล้ว ยังมีวิธีอันใด?

พริบตานั้นมันกลับถูกผู้คนทำลายสองเท้าไป

ความฝันทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมสูญสิ้นในบัดดล

ตอนนี้มันกระทั่งความคิดมีชีวิตรอดยังเป็นปัญหา

ผู้ใดทำให้มันมีสภาพเช่นนี้?

...มันที่แท้ "จบสิ้น" ในเงื้อมมือผู้ใด?

คำตอบคือหัวปลากับหางปลา

...เป็นเด็กชายที่เมื่อตอนเปิดฉากต่อสู้ มันก็ลงมือข่มขู่เอาชีวิต

ทั้งสองคน

หัวปลากับหางปลานับเป็นเด็กน้อยที่กระจ้อยร่อยสองคน

แต่ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ กลับพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

ทั้งนี้เพราะตั้งแต่แรกเริ่มเป็นต้นมา พวกมันก็เฝ้ารอคอยโอกาสลงมือ

อดทนที่จะแก้แค้น

มุ่งมั่นสังหารศัตรู มาตรว่าฆ่าไม่ได้ อย่างน้อยก็ต้องทำร้ายศัตรู

การรอคอย อดทน และมุ่งมั่น นับเป็นเงื่อนไขที่จะสำเร็จกิจการสามประการ คล้ายกับกระถางใบหนึ่งต้องมีสามขา

หัวปลากับหางตาเฝ้ารอคอย อดทนและหมายมั่นลอบทำร้ายจอมสังหาร

พวกมันสำนึกตัวว่า หากปะทะด้วยกำลังต้องมิใช่คู่มือของลุ้ยปู่

หากมิใช่ฮื้อโกวเนี้ยลงมือปกป้อง พวกคงกลับกลายเป็นปลาตายสองตัวตั้งแต่แรก

ดังนั้นพวกมันตกลงใจ "ล่าถอยเพื่อถักสานร่างแห"

พวกมันอาศัยความมืดครึ้มซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะที่พลิกล้ม โต๊ะตัวนี้หันหาประตูร้าน นอกจากลุ้ยปู่ไม่ล่าถอยกลับมา หากกลับเข้าร้านต้องผ่านตำแหน่งนี้

ลุ้ยปู่มิเพียงหยุดอยู่ที่นี้ ทั้งยังคิดใช้เป็นที่พักพิง เตรียมลงมือตอบโต้

ในที่สุดหัวปลากับหางปลารอจนโอกาสมาถึง ดังนั้นดำเนินการเคลื่อนไหว

หัวปลาใช้ทวนกากบาทของมันออกไป แทงใส่ข้อพับขาของลุ้ยปู่

ตวัดเฉียงคราหนึ่ง ก็เชี่ยเส้นเอ็นและเลือดเนื้อของอีกฝ่ายขาดสะบั้น

หางปลายื่นค้อนกากบาทของมันออก กลับทิ่มใส่ตาตุ่มของสุ้ยปู่ พอกระชากดึงคราหนึ่ง ข้อเท้าข้างหนึ่งของสุ้ยปู่ก็ถูกทำลายพิการไป

กระบวนท่าเหล่านี้เผ็ดร้อนชั่วร้ายยิ่ง

คนทั้งสองเพียงมุ่งเป้าไปที่เท้าทั้งสองของสุ้ยปู่ ไม่ถึงกับคร่าชีวิตมัน

พวกมันไม่ได้จู่โจมใส่ร่างท่อนบนของสุ้ยปู่ ทั้งนี้เพราะร่างท่อนบนของสุ้ยปู่ผนึกพลังทำลายล้างอย่างเปี่ยมล้น ต่อให้หัวปลากับหางปลาลอบทำร้าย ไม่แน่ว่าจะทำร้ายมันได้

...หากลอบทำร้ายไม่สำเร็จ ผู้ตายอาจเป็นพวกมันทั้งสองแล้ว

คิดไม่ถึงการลอบทำร้ายเล็กๆ เช่นนี้ กลับส่งผลกระทบต่อจอมสังหารที่เช่นฆ่าประหัตประหารอย่างรุนแรง

สุ้ยปู่ล้มฟุบลงกับพื้น

มันคู่คำรามปานสัตว์ร้ายที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง

ความเจ็บปวดทำให้มันมีสติแจ่มใส และทำให้มันพังทลาย

มันทราบว่าเท้าของมันคู่นี้คงพิการแล้ว

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ศัตรูฉวยโอกาสหนุนเนื่องเข้ามา ลงมือต่อมันโดยพร้อมเพรียง

มันยังถือดาบกับมือ

มันต่อสู้อย่างสุดกำลัง

มันไม่คิดตาย

...แต่ว่ากระทำได้หรือ?

ทุกผู้คนล้วนไม่คิดตาย แต่สุดท้ายยังคงตกตาย

คนกล่าวได้ว่ามีชีวิตอยู่เพื่อรอความตาย

...มีชีวิตหนึ่งวันถือว่าหนึ่งวัน มีชีวิตชั่วครู่ชั่วยามถือว่าชั่วครู่ชั่วยาม จวบกระทั่งตกตายค่อยยุติ

ผู้ใดไม่คิดมีชีวิตด้วยดี?

แต่ว่าความเป็นตายหาได้อยู่อยู่ที่ผู้คนกำหนดไม่

ผู้คนที่โถมเข้ามา ผู้ใดไม่คิดฆ่ามัน?

สุยปู่กลิ้งตัวตามพื้นดินประกายตาบคล้ายลูกกลมหิมะ ฟาดฟันสังหารผู้คนอีกสองสามคน

...พยัคฆ์พิโรธที่บาดเจ็บ จะอย่างไรสุดที่สุนัขเล็กๆ ไม่กี่ตัวจะทำร้ายได้

แต่ผู้คนที่โถมเข้ามาล้วนตาแดงฉานด้วยสายเลือด

พวกมันถืออาวุธมั่น ผู้ที่ไม่มีอาวุธ คว้าได้อันใดก็ถือสิ่งนั้นทั้งกลอนสำหรับลั่นดาลประตู แผ่นไม้ ม้านั่ง ขาโต๊ะ รวมทั้งตะเกียบเชิงเทียน รุมทวดฟาด ทิ่มแทง ปักทะลวงใส่มันราวบ้าคลั่ง

สุยปู่ทราบว่าตัวเองใกล้จบสิ้นแล้ว

คนเหล่านี้เสียสติแล้ว

เป็นมันบีบคั้นคนเหล่านี้จนเสียสติไป

มันยังชะล่าใจเกินไป

มันไม่ได้ละเลยเด็กชายทั้งสอง ตอนแรกที่ลงมือ มันอาศัยการจู่โจมใส่เด็กน้อยทั้งสองเป็นเครื่องข่มขู่ผู้คนในบริเวณ แต่มันกลับละเลย "ขีดความสามารถในการต่อสู้" ของพวกมัน

สุยปู่ดูแคลนความสามารถในการตอบโต้ของเด็กน้อยทั้งสอง

ดังนั้นมันจึงล้มลง

ไม่อาจลุกขึ้นยืนได้

พริบตานั้นมันต้านทานดาบหนึ่งไม้เท้า หลบเลี่ยงลูกดอก

หางนางแอ่นสามตัว และลูกบัวเหล็กสองลูก ฟันผู้คนล้มลงสองคน แต่มันก็ถูกผู้คนเตะใส่เท้าหนึ่ง ยังถูกฟันใส่ตะโพกดาบหนึ่ง

มันรับบาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม เพลงดาบสับสนกว่าเดิม พลันพบว่าที่ถืออยู่ในมือมิใช่ดาบ หากแต่เป็นงูตัวหนึ่ง

งูหันหัวฉกกัดใส่มัน

มันรีบละทิ้งดาบ จากนั้นพบว่าเป็นความรู้สึกหลอนอีก

แต่มันสูญเสียดาบไปแล้ว

ศัตรูกลับเพิ่มมากกว่าเดิม

คราครั้งนี้ถึงรอบมันขู่คำรามราวคลุ้มคลั่ง กลิ้งตัวถึงที่ใด มือไขว่คว้าสิ่งใดได้ ก็ใช้วัตถุเหล่านั้นต้านทานถึงที่สุด

มันหยิบฉวยแส้ม้าเส้นหนึ่ง หวดผู้คนสองคนล้มลง สุดท้ายถูกผู้คนแย่งชิงแส้ไป มันคว้าได้อานม้าอานหนึ่ง ใช้ต่างโล่หวายต้านทานสิบเจ็ดสิบแปดกระบวนท่า ค่อยถูกผู้คนใช้ดาบใหญ่ฟันยุบไป ดังนั้นเปลี่ยนเป็นตะปบคว้าวัตถุสิ่งหนึ่ง ต้านทานอีกเจ็ดแปดท่า ยังหวดศัตรูผู้หนึ่งล้มลง ค่อยพบว่านั่นเป็นขาคนท่อนหนึ่ง

ยามนั้นแสงตะเกียงริบหรี่ใกล้ดับ ผู้คนก็ต่อสู้จนหน้ามืดตามัวเสียสติแล้ว

ลุ้ยปู่พานช่วงชิงกระบองเหล็กด้ามหนึ่ง กวัดแกว่งอยู่หลายคราก กระบองกลับกลายเป็นห่วงเหล็ก บีบรัดข้อมือมันจนโลหิตไหลหลั่งออกมา

มันรีบละทิ้งกระบอง เปลี่ยนเป็นช่วงชิงตาขอทองอันหนึ่ง เกี่ยวศีรษะศัตรูผู้หนึ่งลงมา พอเกี่ยวซ้ำสอง ตาขอทองกลายเป็นนกจะงอยปากแหลมคมจิกใส่มัน

มันลนลานละทิ้งตาขอ ตาขอตกลงสู่พื้น ก็กลับกลายเป็นตาขอดังเดิม

เมื่อมันได้คิดว่านั่นเป็นภาพหลอน ก็ถูกกระบองหวดใส่คราหนึ่ง

สุยปู่ยื่นมือช่วงชิงกระบองเขี้ยวสุนัขป่าต้ามนั้นมา ควงกระบองด้วยมือเดียว กวาดจู่โจมออกหลายกระบวนท่า คุกคามศัตรูถอยห่างไปวาเศษ กระบองก็กลับกลายเป็นตะขาบใหญ่ตัวหนึ่งอีก

มันเหลือบเห็นคนผู้หนึ่งโถมเข้าหามัน

นั่นเป็นฮื้อโกวเนี้ย

มันค่อยได้คิดว่าเป็นความรู้สึกหลอน

...ที่มันถืออยู่ในมือต้องเป็นกระบองเขี้ยวสุนัขป่า หาใช่ตะขาบไม่

...ไหนเลยมีตะขาบที่ทั้งหยาบทั้งใหญ่ ทั้งยาวถึงเพียงนี้?

ฝ่ายตรงข้ามคิดให้มันละทิ้งกระบอง จะได้ลงมือต่อมันด้วยอำมหิต...ภาพหลอนทั้งหมดล้วนเกิดจากหมอกควันที่นางโจรนี้ปล่อยออก

ดังนั้นมันถืออาวุธสู้ศัตรูไม่ปล่อย มิคาด "กระบอง" กลับฉกกดใส่มันเขี้ยวหนึ่ง

นั่นเป็นตะขาบจริงๆ

สุยปู่รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

มันแทบไม่อาจประคองตนสืบไป

ฮื้อโกวเนี้ยเร้นกายถึงด้านขวามือของมัน

ห่วงเหล็กอันนั้นยังรัดมือขวามันไว้ ดังนั้นมันหาล่วงรู้ไม่ฮื้อโกวเนี้ยชักเข็มสตรีออก

รอจนมันรู้สึกตัว ก็ไม่สามารถเหลียวแลได้

ทั้งนี้เพราะกรรไกรของซุนแชแง้ กระบี่ของซ่งเคี้ยงไบและมือควานความแค้นของฮื้อมิกเยี้ยงล้วนจู่โจมใส่มัน

มันปราศจากเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน

มันสำนึกแน่ว่าต้องตายแล้ว

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงร้องประหลาดเสียงหนึ่งดังขึ้น

มิใช่หนึ่งเสียง แต่เป็นสามเสียง

สุ้มเสียงสามชนิดดังติดต่อกัน วัตถุสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมา เสียงโครมเมื่อล้มฟาดลงที่ข้างกายลุ้ยปู่

ได้ยินคนผู้หนึ่งร่ำร้องต่อลุ้ยปู่ว่า

"ช่วยเราด้วย ท่านช่วยเราด้วย"

ลุ้ยปู่พอฟัง ไม่ทราบสมควรหัวร่อหรือร้องไห้ หรือว่าตายเสียประเสริฐกว่า?

ตอนนี้มันตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยังมีคนขอความช่วยเหลือจากมันอีก?

บทที่ 15

ช่วงเวลาที่เจ็บปวด

"ถอดกางเกงออก"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวพลางหยิบฉวยวัตถุสิ่งหนึ่งจากในห่อผ้าที่แก้ออก ผูกติดกับสายรัดเอวของมัน เนื่องด้วยมันหยิบฉวยอย่างระมัดระวัง บันดาลให้ผู้คนคาดคิดว่าวัตถุเล็กเรียวนั้นมีค่ายิ่ง ไม่อาจเสียหายเด็ดขาด

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบว่านั่นเป็นอะไร

มันไม่เข้าใจว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตวาดว่าอันใด ถึงกับไม่เข้าใจว่าในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตวาดสั่งต่อผู้ใด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวสำทับว่า

"อย่าได้แสร้งไขสือ เจ้านอนคว่ำกับพื้น กระดกก้นน้อยๆ ของเจ้าขึ้น บิดาจะสวมสอดเข้าไป รอจนฟื้นฟูพลังลมปราณ ต่อยอดวิชาพิษ

ของจุดแต้มตัวหนอนให้กับเจ้า เป็นอย่างไร?"

มันหลังจากฆ่าคนและดูดเลือด ก็ฟื้นฟูพละกำลังกว่าครึ่ง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กรับฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านว่าอย่างไร?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินด่าทอว่า

"มารดาเจ้าเถอะ บิดาคิดจัดการกับเจ้าก็จัดการเจ้า เรามีเจ็ดชีวิต บวกกับฝึกลมปราณฝืนอัปยศ ฆ่าคนสามารถบำรุงร่างกาย ดูดเลือดสามารถรักษาบาดเจ็บ จัดการสตรีจะเพิ่มพลังธาตุหยาง จัดการบุรุษเพศเดียวกันจะเพิ่มพลังลมปราณ เจ้าให้เราสวมสอดเข้าทางประตูหลัง หลังจากนั้นเราจะละเว้นชีวิต ขจัดพิษให้แก่เจ้า ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าเจ้า ที่นี้ยังมีพวกพ้องของเจ้าคนหนึ่ง บิดาจัดการกับมัน มันไม่อาจขัดขืนดิ้นรนได้"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอฟัง ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คิดผุดลุกขึ้น แต่สองขาปวดล้าสุดทนทาน เพิ่งยันกายขึ้นก็ล้มลงใหม่ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตาช้างเดียวทอประกายเขียวปัด สืบเท้าไปเบื้องหน้า

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเคลื่อนไหวทั้งมือเท้า คิดคืบคลานออกจากห้อง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถอดกางเกงออก ปล่อยให้ตกห้อยลงถึงหัวเข่า เปลือยร่างท่อนล่างเดินเข้าหา แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"บิดาคิดยัดเยียดใส่เจ้า เจ้ายังคิดหนีอีก?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กอับอายคั่งแค้นยิ่ง กระแทกศอกซ้ายใส่พื้นห้องจนทะลุเป็นรู คนหยิบยืมพลังลอยขึ้น เสือกแทงกระบี่ใส่จมูกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันคิดฉวยโอกาสที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถอดกางเกงยังถอดไม่หมดสิ้น เคลื่อนไหวไม่สะดวก ชิงจู่โจมสังหาร

กระบี่ของมันรวดเร็ว

ท่าร่างของมันรวดเร็วยิ่งกว่า

ยามนี้มันถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบีบคั้นเข้าตาจน ดังนั้นต่อสู้จนแบบหลังพิงฝา

มันไม่อาจใช้กำลังที่เท้า แต่ฝีมือยังรวดเร็วยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันมีอาจารย์อันประเสริฐเช่นบ้อเช้งประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

บ้อเช้งสองเท้าพิการ แต่ยังสามารถอาศัยความ "ว่างเปล่า" ให้เกิดประโยชน์ใช้สอย กระตุ้นพลังซ่อนเร้นสำแดงวิชาตัวเบาออกมา

ตอนนี้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเป็นเช่นนี้เอง

มันหยิบยืมพลังลอยตัว

อาศัยสภาวะใช้ท่ากระบี่ออก

มันเกาะกุมโอกาสตอบโต้ใส่

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแบมือออก ในความมืดพลันเปล่งประกายอันเฉิดฉายชนิดหนึ่งขึ้น

พริบตานั้น ดวงอาทิตย์คล้ายตกลงยังกลางหลัง และคล้ายปรากฏลูกไฟดวงหนึ่งอยู่ในกำมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ซึ่งความจริงนั่นมิใช่อาทิตย์

หากทว่าเป็นสภาวะกระบี่

สภาวะกระบี่รุนแรง เด็กรับใช้กระบี่เหล็กถึงกับลอยลิ่วออกไป

เนื่องด้วยมันยืนไม่ได้ ย่อมไม่อาจทรงกายมั่น ถึงกับร่วงฟาดจนปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

มันพบเห็นเรื่องราวที่น่ากลัวประการหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว

...หากมิใช่ฟื้นฟูมาแปดเก้าส่วน ต้องไม่สามารถแผ่พุ่งสภาวะกระบี่ที่ข่มขวัญผู้คนเช่นนี้

เพลงกระบี่เช่นนี้ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบตั้งแต่แรก ขอเพียงศัตรูเผยช่องโหว่ หรือชะล่าใจแม้แต่น้อย จะตกเป็นเบี้ยล่าง ถูกสภาวะกระบี่ที่คล้ายอาทิตย์พันดวงจู่โจมทำลาย

สมมติเช่นตอนนี้ ความอ่อนล้าที่ช่วงล่างของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กเป็นช่องโหว่ของมันเอง

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอถูกโค่นล้ม ต้องบังเกิดความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก ร้องดังๆ ว่า

"อาซา (คนที่สาม) ท่านลงมือ"

...หากยังไม่ลงมือ เกรงว่าไม่ทันการณ์แล้ว

...อาศัยมันเพียงลำพัง มิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันไม่ทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่แท้ให้พวกมันทำอะไร แต่ในความมืดรำไร ท่อนล่างที่เผ่นผงาดของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสร้างความหวาดกลัวแก่มันถึงขีดสุด

มันได้แต่ฝากความหวังที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

แต่ว่ามันผิดแล้ว

หากเด็กรับใช้กระบี่ทองหลืองสามารถลงมือ คงลงมือแต่แรกไยต้องรอถึงตอนนี้?

ต่อให้เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองสามารถลงมือ เด็กรับใช้ทั้งสองมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง อย่างนั้นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไหนเลยเป็นคู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?

ดังนั้นมันผิดแล้ว

ผิดที่ไม่สมควรตั้งความหวังต่อเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

ยิ่งผิดที่ประเมินที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผิดพลาดไป

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอใช้สภาวะกระบี่ออก ก็พบว่าตัวเองคำนวณขีดความสามารถในการฟื้นฟูพลังฝีมือผิดไป

...มันอย่างมากฟื้นฟูพลังฝีมือเพียงห้าหกส่วน

แต่ที่ชั้นล่างยังชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง นักฆ่าตระกูลสุ้ยยังไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ไว้ได้

หากมันคิดมีชีวิตสืบต่อ เกรงว่าต้องเข่นฆ่าออกไป

มันรับบาดเจ็บสาหัส แต่มันเป็นคนที่ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้และไม่ยินยอมตาย

ดูจากสภาพการณ์ หากคิดมีชีวิตสืบไป ต้องฟื้นฟูพลังธาตุและลมปราณ อย่างนั้นต้องจัดการกับเด็กน้อยทั้งสองนี้ จึงสะกดอาการบาดเจ็บไว้ได้

มันขโมยฝึกลมปราณฝืนอัปยศ ภายในมีวิถีการอันต่ำช้าสามานย์ช่วยให้ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ มีพลังฝีมือเพิ่มพูน สามารถสู้ศึกยาวนาน กระตุ้นพลังซ่อนเร้นขึ้น แต่ต้องใช้วิธีการที่สกปรกชั่วช้า ต้องมีคนเสียสละ

นี่คือสาเหตุที่มันไม่ลงมือฆ่าเด็กน้อยทั้งสอง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสืบเท้าเข้าหาเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

บนโต๊ะจุดตะเกียงน้ำมัน แสงไฟสาดเฉียงๆ ด้องใบหน้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน คล้ายกับภูตร้ายทวงชีวิตก็มิปาน

แต่ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ แสงตะเกียงน้ำมันยังส่องต้องท่อนล่างของมัน ถึงกับชู่ชวัญเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจนกระเจิดกระเจิง

นั่นมิใช่อวัยวะชิ้นหนึ่ง

หากแต่เป็นอาวุธชนิดหนึ่ง

...เป็นแรดจึงใช้อาวุธเช่นนี้
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กบังเกิดความพะอืดพะอม
ถึงกับคิดอาเจียนออกมา
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกคำสั่งว่า
"ถอดกางเกงออก เราจะจัดการกับก้นของเจ้า"
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพลันพาดกระบี่กับลำคอตัวเอง ร้องว่า
"ท่านอย่าคิดหมาย ข้าพเจ้าฆ่าท่านไม่ได้ อย่างน้อยสามารถตัวตาย"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชะงักเท้าลง
มันแสดงว่าคาดคิดไม่ถึงว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจะเคลื่อนไหวเช่นนี้
มันกล่าวด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ยว่า
"เจ้าหักใจตาย?"
ปลายกระบี่ของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กสั่นสะท้าน ปากกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่สนใจ สรุปแล้ว ท่านพอเข้ามา ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตาย"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า
"เจ้ายอมตายไม่ยอมให้เราสวมสอด? เจ้าทราบหรือไม่ว่าหลังจากที่เจ้าตายแล้ว เรายังสามารถจัดการกับเจ้าให้สมใจ?"
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กด่าทอว่า
"เจ้าสุนัขต่ำช้า เราเสียวเอี้ย (คำเรียกตัวเองเป็นนายน้อย) ไม่กลัวตาย ต่อให้เจ้าสุนัขต่ำช้าหยามย่ำยีอย่างไร ข้าพเจ้ากลายเป็นภูตผีก็ต้องล้างแค้นชำระอัปยศ"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า
"เราฆ่าผู้คนนับพัน ยังไม่เคยพบพานภูตผีแม้สักคนเดียว"
มันเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"เจ้าตายแล้วไร้รสชาติ หากยังมีพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่คนหนึ่ง"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอฟัง ถึงกับโกรธแค้นจนหน้าแดงก่ำร้องว่า

"ท่านมิใช่คน เสียทีที่ท่านเป็นชาวยุทธจักรเลื่องชื่อ กลับกระทำเรื่องเช่นนี้..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่แยแสสนใจ ลากฝีเท้าไปยังที่ซึ่งเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองยืนอยู่

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองถูกสยบจุดแต่แรก

มันไม่สามารถเอ่ยปาก แต่มิใช่ไม่ได้ยิน

ที่น่ากลัวคือมันได้ยินได้ฟัง แต่ไม่สามารถเคลื่อนไหว ไม่มีปฏิกิริยาใด ได้แต่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนถ่ายเดียว

ที่เบื้องนอกนอกจากเสียงลมเสียงฝน ยังมีเสียงการฆ่าฟันและเสียงร้องครำ่ครวญ

แสดงแน่ชัด ผู้คนภายในร้านเช่นฆ่าถึงเบื้องนอก ทั้งต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยุดยืนที่เบื้องหน้าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

มันยื่นมือบีบคางของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง เพียงใช้กำลังเล็กน้อย กรามล่างของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็หลุดจากส่วนประกอบ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหัวร่ออย่างเยือกเย็น หัวร่อจนเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองขนลุกเกรียว ได้ยินมันกล่าวว่า

"ไม่สอดใส่กันก็ได้ ใช้ปากแทน"

กล่าวพลางกดคอของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองลงมา

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่ทราบว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคิดอะไร

มันเพียงทราบว่าหากเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองสามารถขัดขืนคงขัดขืนตั้งแต่แรก คาดว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองประเภทใหม่ตายเพราะ

แล้ว

มันพลันร้องดังๆ ว่า

"ช้าก่อน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยุดความเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เด็กรับใช้กระบี่เหล็กตัดใจกล่าวว่า

"ท่านคิดกระทำ ก็กระทำต่อข้าพเจ้า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหลียวมองมัน กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"เจ้าลูกเต่าชมชอบให้ผู้คนกระทำหรือ?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กขู่คำรามว่า

"ข้าพเจ้าห้ามมิให้ท่านจัดการมัน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"เจ้ากับมันมีความสัมพันธ์อันใดหรือ?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กขบกรามกรอด กล่าวว่า

"มันอายุน้อยกว่าข้าพเจ้า...หากท่านคิดกระทำเรื่องที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ก็เสาะหาข้าพเจ้าเถอะ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เจ้าเพื่อปกป้องมันจึงปล่อยให้เรากระทำหรือว่าชมชอบให้เรากระทำค่อยกล่าวเช่นนี้?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กหลั่งน้ำตาด้วยความโกรธแค้นออกมา

มันไม่ตอบคำถามของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...มันเพียงคิดชักจูงคนผู้นี้เข้ามา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับกล่าวว่า

"หากเจ้าเพื่อคุ้มครองมัน ค่อยยินยอมให้เราจัดการ เราพานไม่จัดการเจ้า แต่สวมสอดมันแทน..."

มันคาดคั้นถามว่า

"บอกต่อเรา เจ้าใช่ชมชอบให้บิดาสวมสอดหรือไม่?"
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกัดแขนตัวเองแล้วค่อยตอบว่า
"ใช่"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่พอใจ กล่าวว่า
"ส่งเสียงดังกว่านี้ เราไม่ได้ยิน"
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กแผดเสียงร้องว่า
"ท่านต้องการอย่างไรกันแน่?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"เราต้องการให้เจ้าบอกว่า เจ้าชมชอบให้เราจัดการ เจ้าไม่ยอมให้เราสวมสอดมัน เพราะว่าเจ้าหึงหวง"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กร้องคำ "ท่าน..." คิดลอยตัวจู่โจมสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอีกครา

ตาข้างเดียวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า

"เจ้ายังไม่ประมาณตน คิดจู่โจมลงมือต่อเรา? อย่างนั้นทดลองได้อย่างเต็มที่"

กล่าวพลางจ่ออวัยวะส่วนล่างของมันถึงปากของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองแล้ว

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กร่ำร้องออกมา ระดมคำพูดออกไปว่า
"ข้าพเจ้าชมชอบให้ท่านกระทำ ข้าพเจ้าหึงหวงท่านกระทำมัน"
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหัวร่อแล้ว
มันกลับหัวร่อแล้ว

บุคคลเช่นมันน้อยครั้งจะหัวร่อ ทุกครั้งที่หัวร่อ คล้ายเป็นการหัวร่อครั้งสุดท้าย

จากนั้นมันกระทำเรื่องหนึ่ง
มันยัดอวัยวะส่วนล่างเข้าไปในปากของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

ทั้งยังขยับเคลื่อนไหว ปากกล่าวว่า

"เรารังเกียจเจ้าสกปรก ไม่จัดการเจ้า พานจัดการมันต่อหน้าเจ้า เจ้าจะทำอย่างไรได้?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กส่งเสียงร้องราวครวญคร่ำ

มันคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามไม่รักษาคำพูดถึงเพียงนี้

มันคาดคำนวณความอัปยศที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองได้รับออกเนื่องด้วยคาดคำนวณออก จึงรู้สึกอับอายอัปยศเป็นพิเศษ

มาตรว่าผู้ที่ถูกหยามอัปยศในตอนนี้มิใช่มัน แต่มันปรารถนาใคร่ตายในบัดดล มันความจริงคิดเสี่ยงชีวิต แต่ชีวิตของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองตกอยู่ในเงื้อมมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน หากมันเคลื่อนไหวโดยพลการ ผู้ที่ประสบชะตากรรมเป็นคนแรกคือเล่าซา (คนที่สาม)

มันอายุสูงวัยกว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ตอนนี้กลับมองดูที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยามย่ำยีเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเช่นนี้ ต้องแผดเสียงร้องว่า

"ท่านหยุด..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมือหนึ่งบีบกรามล่างเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองมือหนึ่งจิกผมเผ้าอีกฝ่าย ยังคงเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนล่าง เบือนหน้าไปกล่าวกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็กว่า

"เราสุขสบายยิ่ง เจ้าอาศัยอะไรให้เราหยุด?"

มันกล่าวอีกว่า

"รอให้เราสมอารมณ์หมายในปากมัน ค่อยสอดใส่ก้นของเจ้า เจ้ารอไปเถอะ"

ในชีวิตของคน ช่วงที่เจ็บปวดที่สุดคือเวลาใด?

สมมติเช่นถูกรถม้าพุ่งชนจนกระดูกหัก? ถูกมีดหมอผ่าแยก

ร่าง? หรือว่าถูกปฏิเสธรัก? หาไม่ก็เป็นพริบตาก่อนตาย?

แต่สำหรับกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก คำตอบคือตอนนี้

มันเห็นพี่น้องตัวเองถูกหยาม ถูกเคี่ยวกรำ โดยที่มันไม่อาจทำคย่างไรได้

...มีบ้างบางคนเพื่อความอยู่รอด ไม่เสียดายกับขายสหาย ขายเครือญาติ ขายศักดิ์ศรี ทั้งไม่นำพากับการขายตัว ขายชาติ ขายวิญญาณ ประจบสอพลอโดยไร้ยางอาย แช่ช้องสรรเสริญไม่ขาดปาก ช่วยกระพือความชั่วร้าย ลดตัวไม่คำนึงถึงศักดิ์ฐานะ แสดงว่าคิดมีชีวิตอยู่ไม่ง่ายนัก

แต่นั่นมิใช่เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

มันยอมตายไม่ยอมรับความอัปยศ

มันไม่อาจทนเห็นพี่น้องของมันถูกหยามย่ำยี

มันตกลงใจต่อสู้สักคราา

แต่มันไม่มีความมั่นใจจู่โจมประสบผล

ในชีวิตของคนไม่มีความมั่นใจทุกเรื่องราว บางครั้งต้องกระทำเรื่องราวที่ปราศจากความมั่นใจ อย่างนั้นจึงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ ดื่นเต้นและเร้าใจ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบอกให้เด็กรับใช้กระบี่เหล็กรอคอย

มันคิดรอจนจัดการกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง ค่อยเคี่ยวกรำเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

ขณะที่มันกล่าวคำพูดนี้ มันคาดคิดไม่ถึงว่า สิ่งที่มัน "รอคอย" จะเป็นเช่นนี้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันปวดแปลบคราหนึ่ง

มันรับบาดเจ็บหลายแห่ง ล้วนมีอาการสาหัส แต่ไม่มีที่ใดเจ็บปวดกว่านี้อีก แม้แต่ตอนที่สูญเสียดวงตาข้างหนึ่ง ก็ไม่เจ็บปวด

สาหัสเท่าครั้งนี้

ทั้งนี้เพราะร่างกายมันมีอวัยวะส่วนหนึ่งที่ขาดไป

ถูกกัดขาดไป

อวัยวะส่วนล่างของมันกลับขาดไป

มันความจริงอยู่ในห้วงความสุข แต่แล้วอวัยวะส่วนล่างที่ทะลวงเข้าปากเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพลันขาดไป

...ถูกเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกัดขาด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยืนตะลึงลานกับที่

ได้ยินเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองร้องเพ้ยคำหนึ่ง ถ่มอวัยวะส่วนล่างครึ่งท่อนนั้นลงกับพื้น ร้องบอกว่า

"จูดับเดียว จูโป๊ยก่าย"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอฟัง บังเกิดความยินดีอย่างไม่คาดหมาย ถาโถมออกไปจู่โจมลงมือ

มันความจริงหวั่นวิตกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะเข้าไปหยามย่ำยีเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

มันหาทราบไม่ว่าเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองก็หวั่นวิตก

ที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองหวั่นวิตกคือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะหยามย่ำยีเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

มันทราบว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไม่อาจทนรับการหยามย่ำยีต้องฆ่าตัวตาย

มันกลับภาวนาให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเข้ามาหยามย่ำยีมัน

ทั้งนี้เพราะมันอาศัยหลักการแพทย์ที่ร่ำเรียนมา เคลื่อนย้ายจุดสำคัญหลายแห่งเป็นผลสำเร็จ

...เพียงขยับเคลื่อนย้ายไปเล็กน้อย

แต่ก็เพียงพอกับการช่วยให้มันคลายจุดที่ถูกสยบ ฟื้นฟูกำลัง

วังชา

แต่ว่าเด็กรับใช้กระบี่เหล็กหาทราบไม่
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ไม่ทราบ
มีแต่มันทราบแน่แก่ใจ
มันไม่กล้าเปิดเผยออกไป
ทั้งนี้เพราะนี่เป็นเงื่อนไขเพียงหนึ่งเดียวที่มันจะมีชีวิตรอดสืบไป
และเป็นโอกาสที่จะสยบศัตรูพิฆาตศัตรูอย่างไม่คาดฝัน
โอกาสขึ้นอยู่กับการเกาะกุมในชั่วพริบตา
สภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ไร้ผู้ต่อต้าน เพราะเกิดจากการช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก
ส่วนเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองต้องเกาะกุมโอกาสชั่วพริบตาให้

มันรอคอย
มันอดทน
...อดทนรอคอยจนโอกาสมาถึง ค่อยดำเนินการเคลื่อนไหว ไม่เช่นนั้นการยึดมั่นอดรนทนรอกลายเป็นเปล่าประโยชน์
มันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
...เล่าสี่ (อันดับสี่) ก็เช่นกัน
...มันกับเล่าสี่ผนึกกำลัง ยังมิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
ดังนั้นมันต้องไม่แสดงท่าทีผิดปกติ หวังจู่โจมสังหารในคราเดียว
มันต้องกล้ำกลืนเป็นฝืนอัปยศ จึงสามารถพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย
หลังจากที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพุ่งตัวออกจากห้อง ฆ่าคนดื่มโลหิต มันค่อยคลายจุดที่ถูกสยบได้
มันลิงโลดยินดีจนแทบส่งเสียงโห่ร้อง แทบกระโดดปราดขึ้นมา

แต่ว่ามันสะกดอดกลั้นไว้

ทั้งนี้เพราะมันเข้าใจสภาพความจริงอันโหดร้ายประการหนึ่ง...

ต่อให้มันบวกกับเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก ยังคงฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ อย่าว่าแต่เล่าสี่ที่ถนัดในการใช้เพลงเท้าถูกลอบทำร้ายเท้าพิการไป

บ้อเช้งเป็นห่วงเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองสะเพร่าวู่วามเกินไป ดังนั้นขอให้ทิชิ่วที่สุขุมหนักแน่นช่วยฝึกอบรม ปรับพื้นฐานให้แก่มัน

ดังนั้นในช่วงเวลาเช่นนี้ เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองจึงสามารถอดกลั้นในสิ่งที่ผู้คนไม่สามารถอดกลั้นได้

...กงจื้อใช้ให้มันมายังแวดวงลาภยศ เพราะว่ามันสามารถ "พลิกแพลง" ตามสถานการณ์

ตอนนี้มันกำลังพลิกแพลงตามสถานการณ์

มันรอให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเข้ามาหยามย่ำยีมัน

แต่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเพียรขัดขวางที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยามย่ำยีมันเอง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองร้อนใจยิ่ง

แต่ก็ตื้นตันใจยิ่ง

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า เด็กรับใช้กระบี่เหล็กที่ปรกติคอยขัดคอขัดแย้งกับมัน ที่แท้เป็นห่วงเป็นใยมัน มีน้ำใจไมตรีต่อมันถึงเพียงนี้

หากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจัดการหยามย่ำยีเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจริงๆ มันได้แต่ตัดใจเข้าขัดขวางแล้ว

...ไม่ว่าขัดขวางได้หรือไม่ก็ตาม

ดีที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจงใจสร้างความโกรธแค้นแก่เด็กรับใช้กระบี่เหล็ก หันมาหยามย่ำยีเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองเห็นเล่าสี่ถือคุณธรรมน้ำมิตรถึงเพียง

นี้ ยิ่งสะกดอดกลั้นกว่าเดิม

...ไม่ว่าถูกหยามอัปยศอย่างไร ต้องกล้ำกลืนฝืนทน หากจู่โจมล้มเหลว มิเพียงมันต้องตาย แม้แต่เด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป!

ดังนั้นขณะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเสือกใส่อวัยะช่วงล่างอันทุเรศอัปลักษณ์นั้นใส่มัน มันทั้งไม่หลบหลีกและไม่ขัดขืน

จวบกระทั่งมันเห็นว่าโอกาสมาถึง ค่อยตอบโต้โดยการอ้าปากกัดลง

จากนั้นมันส่งเสียงร้องชักชวนต่อเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กค่อยเข้าใจในบัดดล

นั่นเป็นรหัสสัญญาณในระหว่างพวกมัน

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กค่อยทราบว่า อาซา (คนที่สาม) ไม่ได้ถูกสยบ หากแต่ตอบโต้ใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ทั้งต้องการให้มันลงมือผสานเสริม

มันจึงเปิดฉากจู่โจมด้วยท่าสังหารใบไม้บิน

มันลอยตัวขึ้นดุจใบไม้อันเบาบาง

ท่าสังหารกลับเกรี้ยวกราดดุร้าย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังตื่นตระหนกไม่คลาย

อวัยวะส่วนล่างของมันร่วงหล่นอยู่บนพื้น ราวกับตัวหนอนตัวหนึ่ง

...ตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่ง

ที่แล้วมามันแม้ฆ่าคนไม่มากเท่ากับสุ้ยปู่ แต่ฝีมือฆ่าคนของมันหาเป็นรองสุ้ยปู่ไม่

สำหรับกับมัน การฆ่าคนเป็นการหาความสุขในความตื่นเต้นเร้าใจ

มันล่าเหยี่ยวมาชั่วชีวิต คราครั้งนี้กลับถูกนกกระจิบจิกตาบอดไป

...เด็กน้อยผู้นี้กลับกัดอวัยวะส่วนล่าง ซึ่งเปรียบเสมือนชีวิตจิตใจของมันขาดไป

ในโลกมีบางสิ่งที่สูญเสียไปแล้ว ไม่สามารถแสวงหามาได้อีก

ยกตัวอย่างเช่นดวงตา

และอวัยวะส่วนล่าง

...ตอนนี้มันกลับสูญเสียทั้งสองสิ่ง

มันบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด อดแผดเสียงร้องราวถูกฉีกกระชากออกมามิได้

พริบตานั้นเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจู่โจมมาถึง

ขณะเดียวกัน เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองใช้สองมือรวบคว้าสองแขนของมัน คล้ายก้ามปูขนาดใหญ่สองอัน หนีบสองมือของมันเอาไว้

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ที่เห็นว่าตัวเองน่าสมเพชยิ่ง

มันพบว่าตัวเองในตอนนี้คล้ายตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่ง

มันไม่ทันสมเพชเวทนาตัวเอง

ทั้งนี้เพราะวิกฤตการณ์กล้ำกรายแล้ว

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองอยู่ใกล้กับมัน ดังนั้นชิงลงมือ ใช้สองมือรวบคว้าสองแขนของมันไว้

มันเคยได้รับการถ่ายทอดฝีมือจากทิชิ่ว พอลงมือคว้าจับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยามกะทันหันกลับดิ้นไม่หลุด

มันเมื่อดิ้นไม่หลุด ก็ไม่อาจใช้สภาวะกระบี่และไม่สามารถดึงขลุ่ยเหล็กซึ่งเพิ่งหยิบฉวยจากในถุงผ้าได้

มันส่งเสียงร้องด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย งอเข่ากระทุ้งใส่

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

นี่กลายเป็นการต่อสู้ระยะประชิดติดพัน หากเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคิดหลบหลีก ก็ต้องคลายมือออก

ขอเพียงสองมือมันได้รับอิสระ จะมีโอกาสพลิกสถานะกลับคืนมา

ที่มันคาดคิดไม่ถึงคือ เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไม่ปล่อยมือ

เมื่อครู่ตอนที่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองถูกมันสยบจุดไว้ ก็เฝ้าติดตามสังเกตจนได้ข้อสรุปว่า หากคิดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ต้องฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายไม่ทันระวัง และไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายฟื้นฟูเรี่ยวแรง ทั้งยังต้องลงมือด้วยอำมหิต...ไม่ว่าตัวเองหรือศัตรูก็ตาม

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองดูไปทั้งหุนหันทั้งกลอกกลิ้ง คิดไม่ถึงกลับดุดันอำมหิตถึงเพียงนี้...ไม่ว่ากับผู้อื่นหรือตัวเองก็ตาม

มันกลับไม่หลบหลีก

มันตระเตรียมรับเท้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้

ฝีมือหลักของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้อยู่ที่เท้า อย่าว่าแต่อวัยวะส่วนล่างของมันขาดด้วน พอขยับเคลื่อนไหวก็เจ็บปวดสุดทนทาน

แต่เท้าของมันนี้ยังกระทุ้งจนอวัยวะภายในของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองแทบคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองยังคว้าจับจุดสำคัญที่สองแขนของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ปล่อย

ในห้วงคับขันเช่นนี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีเรื่องสองประการคิดกระทำ

หนึ่งคือล้วงขลุ่ยออกมา

หนึ่งคือใช้สภาวะกระบี่

แต่เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองคว้าจุดสำคัญของมันเอาไว้

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองไม่คิดฆ่าที่เจ็ดแห่งดิน เพียงหวังสะกดสองแขนของมันไว้

แต่เนื่องด้วยเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองถูกหัวเข่าของที่เจ็ดแห่งแฝนดินกระทุ้งใส่ พละกำลังจึงเสื่อมถอย ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสามารถคว้าขลุ่ยได้แล้ว

แต่แล้วมันได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง
เป็นเสียงลมกระบี่
มันแลเห็นประกายกระบี่ชนิดหนึ่ง
จากนั้นมันเหลือบเห็นวัตถุสองสิ่งหลุดจากร่างมัน
เป็นนิ้วมือสองนิ้ว
ประกอบด้วยนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้
นิ้วมือทั้งสองนิ้วร่วงหล่นลงบนพื้น ดังนั้นไม่อาจถือขลุ่ยได้
นั่นเป็นกระบี่ของเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก
เด็กรับใช้กระบี่เหล็กลอยตัวมาถึง ความจริงคิดทิ่มแทงสังหารที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่เห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองอยู่ใกล้กัน กลัวพลั้งมือทำร้ายพวกเดียวกัน จึงฟันมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก่อน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคำรามด้วยโทสะ

มันคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะพลาดท่าเสียทีแก่เด็กน้อยทั้งสองนี้

มันยามเจ็บปวด มือข้างที่นิ้วขาดกลับดิ้นหลุดจากการควบคุมของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง อีกมือหนึ่งบีบคอของเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือส่งเสียงครอกครอกในลำคอ เหลือกตาทั้งสองขึ้น เปลี่ยนมือมาแกะมือที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบีบคอของมันเอาไว้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังมีมือที่ไม่ได้รับบาดเจ็บอีกข้างหนึ่ง

มันตระเตรียมใช้มือข้างนั้นแผ่พุ่งสภาวะกระบี่ออก

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กไหนเลยปล่อยให้อีกฝ่ายลงมือ มันพอทำร้ายศัตรูในท่าเดียว ก็ฟันกระบี่ลงยังศีรษะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคืนด้วยท่าฟันภูเขาอั้วชัว

มันยึดถือศีรษะของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นภูเขาอั้วชัว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ทันผนึกสภาวะกระบี่อย่างเปี่ยมล้น ได้แต่ใช้มือขวาข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บใช้วิชาสภาวะกระบี่ ขวางท่อนแขนต้านทานรับกระบี่นี้อย่างหักโหม

ท่าสภาวะกระบี่ที่ใช้ออกอย่างรีบร้อน อย่างมากแฝงพลังหนึ่งถึงสองส่วน ขณะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บสาหัส ใช้พลังฝีมือได้เพียงหนึ่งถึงสองส่วน เท่ากับว่าท่าต้านทานนี้เทียบเท่ากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในยามปรกติเพียงเศษหนึ่งส่วนร้อยเท่านั้น

ส่วนเด็กรับใช้กระบี่เหล็กจู่โจมลงมืออย่างสุดกำลัง

มันไม่สามารถยืนหยัดด้วยเท้า หากทว่าลอยตัวจู่โจม กระบี่แรกฟันนิ้วมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสองนิ้ว กระบี่ที่สองคิดฟันศีรษะศัตรูลงมา หลังจากจู่โจมลงมือ ร่างก็เสียหลักการทรงตัวร่วงฟาดลง หากไม่สามารถฟันที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้มลง มันทั้งคนทั้งกระบี่เท่ากับ "ขาย" ให้แก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว

กระบี่เหล็กของมันฟันใส่เลือดเนื้อของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ถึงกับจมลึกถึงกระดูก

แต่ว่ามือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่ขาด

...หากแม้นมือขาด อย่างนั้นกระบี่นี้คงต้องฟันศีรษะมันหลุดจากบ่าด้วย

มันที่ไม่ถูกฟันมือขาด ล้วนพึ่งพาท่วงท่าสภาวะกระบี่มาดรว่าเป็นสภาวะกระบี่ที่อ่อนโทรม แต่ถึงอย่างไรยังเป็นสภาวะ

กระบี่ที่มีอาทิตย์พันตวงอยู่ในมือ

ดอนนี้พลังของมันไม่เทียบเท่าพันตวง แต่อย่างน้อยคล้ายบรรจุไว้ด้วยเข็มนับพันเล่มยังต้านทานกระบี่ของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กไว้

มือของมันถูกฟันบาดเจ็บ แต่แขนยังไม่ขาด

พลังกระแทกสะท้อนของอาทิตย์พันตวง ก็กระแทกจนง่ามมือของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กฉีกขาด กระบี่หลุดจากมือ

กระบี่เหล็กยังฝังตรึงติดกับข้อแขนของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ร่างของเด็กรับใช้กระบี่เหล็กก็ร่วงลิ่วลงบนร่างของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเฉียบขาดดุดัน พานสะบัดแขนขวา สลัดกระบี่เหล็กเล่มนั้นหลุดลอยไป

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกลับล้มลงบนร่างของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันพอล้มลง ก็พลิกตัวรัดคอของศัตรู พร้อมกับคว้าแขนอีกฝ่ายไม่ปล่อย

คนผู้นี้ถนัดในการสยบจุด ดังนั้นลงมือคว้าใส่จุดสำคัญของศัตรู แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ใช้มือที่โชกเลือดจิกผมของมัน กดใบหน้ามันไว้ กลายเป็นการกอดรัดฟัดเหวี่ยงกัน

ทางด้านเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองค่อยรอดพ้นจากการบีบคอ มันก้มกายลงเก็บกระบี่คู่มือขึ้น โถมแทงใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทราบว่านี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ดังนั้นเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองพอโน้มตัวลงมา มันก็งอพับข้อแขน หนีบรัดลำคอของอีกฝ่ายไว้ ไม่ปล่อยให้เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองจู่โจมกระบี่ได้

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองส่งเสียงร้องคำหนึ่งดิ้นรนอย่างสุดกำลัง มันใช้สองมือกอดรัดเอวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ กระชากทนล้มลง ไม่

เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายบิดคอมัน หรือทิ่มทำร้ายใบหน้าเด็กรับใช้กระบี่เหล็ก

ผลสุดท้ายหนึ่งฉกรรจ์สองเด็กชายล้มลงเกลือกกลิ้งไปตลอดทาง ต่างคนต่างรับบาดเจ็บแผดเสียงร้องราวเสียสติ ถึงกับใช้เล็บช่วนปากกัดราวกับสัตว์ร้ายสามตัว

ทั้งยังคล้ายกับปลาสามตัว

ปลาที่พ้นจากน้ำห่างจากฝั่ง แทนที่จะช่วยเหลือในยามยากกลับกัดทำร้ายกันเองสามตัว

พวกมันกอดปล้ำกันตลอดทาง จวบจนกลิ้งตกลงจากบันได มาถึงช้างกายลุ้ยปู่ที่ต่อสู้ดิ้นรนกับความตาย

ผู้ที่เอ่ยปากขอความช่วยเหลือเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...กลับเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผู้ดุร้าย

มันบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา

มันคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะพลาดท่าเสียทีแก่เด็กน้อยสองคน

นี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

แต่นี่เป็นความสัตย์จริง มิหนำซ้ำกำลังเกิดขึ้น

เด็กน้อยที่ปราศจากชื่อเสียงเรียงนามสองคนกลับโค่นมันล้มลงทำร้ายสองมือมัน เฉียดกรายเข้าใกล้กับความตายไปทุกขณะ

มันเพียงหวังให้มีคนช่วยเหลือมัน

ไม่ว่าเป็นผู้ใดก็ตาม

มันจำได้ว่าบุ้นซุ้ยฮั่นมาพร้อมกับยอดฝีมือตระกูลลุ้ย มาตรว่าน้องชายมันคิดฆ่ามัน แต่คนของตระกูลลุ้ยไม่แน่ว่าต้องการชีวิตมันเท่าที่มันทราบ ปรากฏมือดีตระกูลลุ้ยเข้าสังกัดดึกหกหุนครึ่ง ลุ้ยซุ้งคิดสอบถามเรื่องราวสองประการจากมัน ต้องไม่ปล่อยให้มันตกตาย

ดังนั้นมันขอความช่วยเหลือจากลุ้ยปู่

...เสียงร้องขอความช่วยเหลือมิเพียงไม่คล้ายเป็นนักฆ่าที่ชาว

ยุทธจักรหวาดหวั่นขวัญฝ่อ ถึงกับยังสู้คนธรรมดาที่ขวัญอ่อนราวมุสิกไม่ได้

แน่นอน มันหาทราบไม่ว่าสุ้ยปู่ยังมีสภาพย่ำแย่กว่ามันอีก

สุ้ยปู่กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้วนกระทำความผิดพลาดเดียวกัน

พวกมันล้วนถือดีเกินไป

...พวกมันแม้ไม่ถึงกับอวดดนว่าตัวเองพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน อย่างน้อยเข้าใจว่าในโลกยากที่จะคนจัดการกับพวกมันได้

แต่ในที่สุดพวกมันยังถูกจัดการ ถูกโค่นล้ม ถูกทำร้ายบาดเจ็บ

ผู้ที่โค่นพวกมันล้มลง กลับเป็นผู้คนที่ปรกติพวกมันไม่เหินอยู่ในสายตา รวมทั้งชาวยุทธจักรที่รวมตัวในแวดวงลาภยศ และเด็กหนุ่มที่ยังไม่เจริญวัยสองคน

พวกมันกลับพ่ายแพ้แก่ผู้คนที่มิใช่ยอดฝีมือชั้นแนวหน้าแต่อย่างไร

พวกมันมิใช่ไม่มีคู่มือเปรียบติด

พวกมันจะอย่างไรยังมีคู่อริที่ต่อกรได้

โปรดจำไว้ว่าไม่มีผู้ที่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน มีแต่หัวใจที่ไร้ผู้ต้านติด นั่นเป็นดวงใจแห่งรักที่เปิดกว้าง ยอมรับ เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นและถือเมตตากรุณา

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีคู่อริ

บทที่ 16

ขุมนรกโลกันตร์

ขณะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่วงลงจากชั้นบน ยังไม่อาจสลัดหลุดจากเด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองและกระบี่เหล็ก เด็กน้อยทั้งสองคนคล้ายภูตพยาบาทวิญญาณร้าย พัวพันมันไม่เลิกรา

มันทั้งเจ็บปวดทั้งหวาดหวั่น ทั้งแตกตื่นทั้งลนลาน ที่ชั้นล่างมีเงาคนพลุกพล่าน นี่เป็นครั้งแรกที่มันรู้สึกว่าเฉียดกรายเข้าใกล้กับความตายถึงเพียงนี้ กรายใกล้จนคล้ายพลัดตกลงสู่ขุมนรกโลกันตร์ ไม่เห็นแสงอาทิตย์หรือความหวังมีแต่การฆ่าฟันและคาวเลือด การเคี่ยวกรำและความเจ็บปวดรอคอยมันอยู่

ในโลกน้อยคนที่เผชิญหน้ากับความตายโดยไม่หวาดหวั่น
มันยังไม่คิดตาย
เมื่อมันพบว่าสภาพของสุ้ยปู่ไม่ดีเลิศกว่ามัน ที่ชั้นล่างยังย่ำแย่

กว่าชั้นบน มันถึงกับหวาดกลัวจนร่างสั่นระริกขึ้นมา

มันสัตย์สาบานในใจว่า ขอเพียงมันสามารถมีชีวิตรอดจากวันนี้ มันจะต้องแก้แค้น ต้องเคี่ยวเข็ญทรมานผู้ที่คิดฆ่ามัน เพื่อชดเชยกับความพ่ายแพ้ครั้งนี้

มันกลิ้งตกลงมาตลอดทาง เหลือบเห็นที่ชั้นล่างจุดตะเกียงน้ำมันสองดวง ส่องต้องผู้คนที่โต๊ะสองคน

โต๊ะหนึ่งอยู่ห่างเกินไป มันยามแตกตื่นลนลาน ไม่สามารถเห็นชัดตา เพียงทราบว่านั่งไว้ด้วยชราฉกรรจ์ที่หนักแน่นเยือกเย็น

ผู้คนอีกโต๊ะหนึ่งเป็นที่คุ้นตาของมัน อย่างน้อยมันเคยพบหน้าชายหนุ่มที่ไม่อยู่นิ่งนั้น

...ใช่แล้ว เป็นมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบังเกิดความหวังขึ้น รีบร้องว่า

"ช่วยด้วย ช่วยเราด้วย ขอเพียงช่วยเหลือเรา เราไม่ว่าอันใดล้วนคล้อยตามท่าน ไม่ว่าความลับใดล้วนบอกต่อท่าน รวมทั้งเคล็ดวิชาคลี่คลายทำลายเกาทัณฑ์รันทดกับตำราอักษรคีรี"

นี่เปรียบเสมือนเรือกู้ชีพกลางทะเลใหญ่

เฉกเช่นแหล่งน้ำกลางทะเลเพลิง

ดังนั้นมันรีบร้องบอกคุณค่าของตัวเอง ที่ควรคู่ให้อีกฝ่ายช่วยเหลือมันออกมา

แต่ยามรีบร้อนลนลาน มันลืมเลือน "จุดสำคัญ" ข้อหนึ่ง

...หากคนผู้นั้นอยู่ที่นี้จริง ไหนเลยปล่อยให้ลุ้ยปู่รับศึกรอบข้างโดยไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย?

ลุ้ยปู่รับบาดเจ็บ สู้ศัตรูพวกมาก ที่ข้างกายพลันเพิ่มคนประสบชะตาเดียวกันผู้หนึ่ง ทั้งยังร้องขอความช่วยเหลือจากมัน ยิ่งสร้างความ

สิ้นหวังแก่มันกว่าเดิม

...ที่แท้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็มีสภาพเช่นนี้

มันเพราะชะล่าใจ จึงถูกหัวปลาหางปลาลอบทำร้าย คิดไม่ถึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินซึ่งได้ชื่อว่าเป็นนักฆ่าอันธี้อฉาว ก็พลาดท่าเสียทีแก่เด็ก

มันถอยร่นถึงที่นี้ หยิบฉวยได้สิ่งใดก็ใช้สิ่งนั้นต้านทานศัตรู ตอนนี้มันทราบว่าไม่มีทางฟันฝ่าออกไป แต่อย่างน้อยยังคิดฉุดลากผู้คนตกตายรวมกับมัน

มือข้างหนึ่งของมันถูกเม่งเจี่ยงลี่กระแทกหัก ดังนั้นพอยืดกุมสิ่งใด สร้างความปวดแปลบจับใจ ได้แต่ฝืนใจใช้ข้อนิ้วที่หนึ่งของนิ้วทั้งห้าเกาะกุมอาวุธที่ช่วงชิงมา

แต่ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามันว่า มันพ่ายแพ้อย่างอนาถแล้ว

ถึงกับคาดคำนวณวาระสุดท้ายได้

มันสัตย์สาบานในใจว่า ขอเพียงมีชีวิตรอดจากวันนี้ มันจะฆ่าคนให้น้อยลง อย่างน้อยต่อให้ฆ่าคน จะไม่เดี่ยวเข็ญทรมานผู้ตาย... ที่แท้ความตายน่ากลัวถึงเพียงนี้ ผู้ที่รับบาดเจ็บได้รับความเจ็บปวดถึงเพียงนี้

แต่แล้วยามนั้น ยี้อโกวเนี้ยใช้ออกด้วยไม้ตายของนาง นาม จิตใจสตรี เข็มก้นสมุทร

ไม่เพียงเล่มเดียว หากทว่าซัดออกสี่เล่ม

ประจวบกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลิ้งตัวมาทางด้านนี้ ดังนั้นเข็มสตรีแยกย้ายซัดใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน สุ้ยปู่ เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็ก

มาดรว่าเพียงเป็นเข็มเล็กๆ เล่มหนึ่ง เด็กรับใช้ทองเหลืองกับกระบี่เหล็กล้วนร่างชาด้าน ต้องคลายมือออก หอบหายใจอยู่ด้านข้าง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอถูกเข็มซัดใส่ ฉุกคิดว่าผิดท่า ดอนนี้สองมือมันล้วนรับบาดเจ็บ แทบสูญเสียความสามารถในการใช้แขน ได้แต่กระซิบบอกต่อลุ้ยปู่ว่า

"ขลุ่ยที่ข้างเอวเราบรรจุสิบเก้าเข็มวิเศษขึ้นเฟ้าลงดินสองชุด ท่านรีบดึงออกมาต้านทานศัตรู อย่างน้อยสามารถต้านไว้ได้ชั่วขณะ"

มันเพราะกลัวตาย จึงกล่าววาจาขอความช่วยเหลือโดยไม่คำนึงถึงหน้าตาออกมา

ที่แล้วมามันฆ่าคนด้วยอำมหิต ทั้งถนัดในการซุ่มจู่โจมลอบทำร้าย แต่เมื่อถึงเวลาที่มันร่อแร่คับขัน กลับหวาดกลัวถึงขีดสุด

มิคาดลุ้ยปู่กลัวตายกว่ามันอีก

คนผู้นี้ปรกติเข่นฆ่าประหัตประหาร ตอนนี้ถึงรอบการตายของมัน กลับไม่ยอมตาย ทั้งกลัวตายยิ่งกว่าผู้ใด พอฟังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบอกว่าพกพาอาวุธลับอันร้ายกาจติดตัว ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"เราช่วยท่าน ผู้ใดช่วยเหลือเรา? อย่าว่าแต่หากเราใช้อาวุธลับของท่านฆ่าพวกมันไม่ได้ พวกมันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเราแล้ว"

คนทั้งสองไม่รู้จักมักคุ้น แนววิชาฝีมือก็แตกต่าง

แต่พวกมันมีความเหมือนกัน

พวกมันชมชอบฆ่าฟัน

พวกมันโหดเหี้ยมอำมหิต

ตอนนี้ทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ล้วนแต่กลัวตาย ทั้งสองไม่ไว้วางใจกันและกัน และคิดมีชีวิตสืบไป

ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องเศร้าสลดประการหนึ่ง

บางครั้งแม้แต่ชัยชนะก็เช่นกัน

...ทั้งนี้เพราะชัยชนะต้องจ่ายค่าตอบแทน

ชัยชนะสำคัญมักต้องจ่ายตอบแทนที่เจ็บปวด ต้องเสียสละ น่ากลัว

พวกมันชนะอย่างเจ็บปวด

ภายในร้านเต็มไปด้วยคนตาย

ที่ชั้นบนก็มีแต่คนตาย

ศัตรูมีเพียงสองคน

แต่ยังไม่ตาย

...ชอเพียงกำลังหลักของศัตรูยังไม่ถูกทำลาย ก็ไม่อาจชะล่าใจ

ผู้คนภายในร้านประกอบด้วยฮื้อโกวเนี้ย อื้อมิกเยี้ยง ซ่งเตี้ยงไบ๊ ซุนแชแง้ เส้งโท่วจู ฮวยยี่อ...ทั้งหมดความจริงสังกัดค่ายสำนักที่แตกต่าง ถึงกับมิใช่แนวร่วมเดียวกัน แต่ตอนนี้ล้วนคิดอ่านตรงกัน

นั่นคือฆ่าศัตรูทั้งสอง

ใช้หลักฆ่าเพื่อระงับฆ่า เช่นฆ่าฆาตกรที่ชมชอบการฆ่าฟันทั้งสองนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ยามนั้นพลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าผู้ใดช่วยเหลือท่าน ท่านจะบอกความลับต่อมันหรอกหรือ...ท่านลองบอกมาสักหลายประโยค หากข้าพเจ้าเห็นว่าน่าสนใจ จะรับซื้อด้วยราคาสูง รับรองว่าคนเหล่านี้ไม่สามารถฆ่าท่านทั้งหมดต้องไม่ข่มเหงรังแกท่าน ดีหรือไม่?"

คำพูดเหล่านี้มิเพียงรักษามารยาทอันดีงาม ทั้งยังคิดอ่านแทนอีกฝ่าย นึกแทนทั้งหมดและคำนึงถึงผลประโยชน์ตัวเอง น้ำเสียงก็แสดงความเป็นมิตรยิ่ง

แต่เนื้อหาที่มันกล่าว ทำให้ผู้คนไม่อาจเล็งผลเลิศได้

...มันรับรอง?

...มันเป็นตัวอะไร กลับกล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้?

...หรือไม่ทราบว่าทุกผู้คนในบริเวณปรารถนาใคร่บดขยี้ฆาตกรร้ายทั้งสองนี้กับมือ?

ทุกผู้คนพอฟังถ้อยคำอันอ่อนโยนนี้ ล้วนบันดาลโทสะขึ้นมา

คำพูดเหล่านี้กล่าวกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับบังเกิดความหวาดหวั่นขึ้นมา

นี่เป็นช่วงเวลาที่มัน "หวาดกลัว" ที่สุดในชีวิต

มันคิดไม่ถึงว่าในเวลานี้จะพบพานคนผู้นี้

มันยังคิดไม่ถึงในห้วงคับขันเช่นนี้จะได้ยินคำพูดนี้

หากมันทราบว่าคนผู้นี้อยู่ที่นี้ ต่อให้ฆ่ามันก็ไม่กล้าเอ่ยถึงเรื่องนั้น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นคนลึกซึ้งอำมหิต แต่ในสายตาของมันเห็นว่าคนผู้นี้มิใช่คน

...ไม่อาจนับเป็นผู้คน

คนผู้นี้พูดจาสุภาพ

ตัวมันยังสุภาพกว่า อ่อนโยนกว่า มีมารยาทกว่าคำพูดของมัน มาตรว่าลักษณะของมันจะเย็นชาอยู่บ้าง เย่อหยิ่งอยู่บ้าง หรือว่าหงุดหงิดอยู่บ้าง แต่หากไม่สังเกตโดยละเอียด เพียงพบเห็นแต่ความอ่อนน้อมของมัน

มันเป็นคนที่ก่อนหน้านี้ประคารมกับลุ้ยปู่

มันอยู่ที่นี้เป็นเวลานานแล้ว

มันไม่ได้ลงมือมาก่อน

และไม่มีผู้ใดแตะต้องมัน

ที่โต๊ะของมันจุดตะเกียงน้ำมัน

ที่ข้างกายมันยังมีหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย

ผู้ชราท่าทางเจนโลก คล้ายเหนื่อยล้ายิ่ง

ผู้เยาว์กลับเอียงอายยิ่ง ขาวสะอาดยิ่ง

คุณชายผู้นี้กลับเป็นมิตร มีท่าทีที่อ่อนโยน

แต่คำพูดที่กล่าวอย่างถ่อมตนของมันกลับเขื่องโขนัก

ที่น่าประหลาดคือ ทั้งหมดดูออกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหวาดกลัวต่อมันยิ่ง

ทั้งหมดไม่เข้าใจว่า ชายหนุ่มผู้นี้มีอันใดน่ากลัว แม้แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตายังหวาดกลัวต่อมันถึงเพียงนี้?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปากอ้าตาค้าง คล้ายลืมความเจ็บปวดบนร่างตลอดจนห้วงคับขันเป็นตาย ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...เป็นท่าน..."

คุณชายนั้นร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เหลวไหล"

มันแม้ดุคำ "เหลวไหล" น้ำเสียงยังคล้ายคำพร่ำพรอดที่หวานหู

ดวงตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันทอประกายประหลาดชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นท่าน...เราก็ขอขายความลับนั้นต่อท่าน เราจะติดตามรับใช้ท่าน โดยไม่บอกออกไปตลอดกาล"

มันคล้ายพบเห็นหนทางรอดสายหนึ่ง

ดังนั้นออกปากร้องขอ

ฮื้อโกวเนี้ยฟังออกว่าผิดท่า ดังนั้นชิงร้องชักชวนว่า

"ฆ่า"

พริบตานั้นมีผู้คนสิบเอ็ดสิบสองคนลงมือพร้อมเพรียง จู่โจมโหมใส่จอมสังหารกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน...ในจำนวนนี้มีอยู่หกคนที่จู่โจมลงมือต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโดยเฉพาะ

ในผู้คนทั้งหกรวมทั้งเจ็ดรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็ก

หากมีคนถามว่า เหตุใดเด็กหนุ่มก็ดุดันอำมหิตถึงเพียงนี้?

คำตอบคือเพราะสภาพแวดล้อมบังคับ

ยกตัวอย่างลูกแมวก็ร้ายต่อลูกมุสิก ยกตัวอย่างเช่นลูกมุสิก ดังชโมยอาหาร ยกตัวอย่างนั้นเช่นงูน้ำ ไม่ว่าใหญ่หรือเล็กล้วนดูดเลือดคน

แต่หากมิใช่สุ้ยปู่ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก ยึดถือชั้นบนและล่างเป็นลานฆ่าสัตว์ เด็กชายเช่นหัวปลา หางปลา เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลือง กระบี่เหล็กไหนเลยถูกกระตุ้นอารมณ์สัตว์ป่าจนคิดเสี่ยงชีวิตด้วย?

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดวาดว่า
"หยุดมือ"
คนดวาดห้ามเป็นคุณชายสูงศักดิ์นั้น
ทุกผู้คนความจริงไม่เชื่อฟังวาจามัน ยังมีผู้ใดรับฟัง "คำสั่ง" มัน?
แต่ทั้งหมดหยุดมือจริงๆ
ทั้งนี้พราะชายชรานั้นสกัดขวางหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเอาไว้
หากทั้งหมดคิดฆ่าชายชรานั้น ต้องฆ่าชายชราผู้นี้ก่อน
ชายชรามีอายุสูงวัย ทั้งหมดย่อมไม่อาจคิดฆ่าก็ฆ่าฟัน
ทางด้านสุ้ยปู่ก็เช่นนั้น
ชายหนุ่มที่เอียงอายนั้นขวางหน้าสุ้ยปู่ไว้
เพียงแต่ทั้งหมดบังเกิดความแค้นต่อสุ้ยปู่มากกว่า ดังนั้นเกิดผลต่างกัน

ในจำนวนนั้นมีผู้คนสองคนยังลงมือ ใช้มีดมีคมและง้าวสั้นจู่โจมใส่สุ้ยปู่

พริบตานั้น ทั้งหมดเห็นแสงไฟสั่นไหววูบหนึ่ง แว่วเสียงดัง

หวีด คล้ายปรากฏกระเรียนขาวเหินบินมาตัวหนึ่ง

ย่อมไม่มีกระเรียนขาว

...ที่พักคืนลมฝน เลือดชโลมร้านอาหารไหนเลยมีกระเรียนขาว?

นั่นเป็นคนชุดขาวผู้หนึ่ง

เป็นชายหนุ่มที่เอียงอายนั้น

มีดมีคมและง้าวขนาดสั้นส้วนตกไปในมือมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดากระจ่างจ้ากว่าเดิม

ดวงตามันจุดประกายความหวังขึ้นใหม่

ชายหนุ่มที่เอียงอายนั้นก้มศีรษะมองดูอาวุธในมือ กล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"ก้วงเจ่กยี่ เพลงง้าวของท่านถดถอยแล้ว หลังจากที่ง้าวยาวของท่านพ่ายแพ้แก่ทวนวิเศษแซ่ซุน ก็หักแบ่งเป็นสองส่วน เปลี่ยนจากยาวเป็นสั้น ง้าวสั้นยิ่งใช้การไม่ได้กว่าเดิม"

คนใช้ง้าวเป็นรองหัวหน้าสาขาสังกัดหอลมพิรุณโปรยพอฟังถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป เรื่องที่มันต่อสู้กับคนของตระกูลซุนพบกับความพ่ายแพ้ เข้าใจว่าไม่มีผู้คนล่วงรู้ คิดไม่ถึงชายหนุ่มที่เอียงอายผู้นี้กลับสามารถบอกออกมา

ชายหนุ่มที่เอียงอายกล่าวสืบต่อ

"สำหรับมีดอสูรเด็กบี้ ท่านเพียงเป็นผู้คุมช่องที่หอรับวสันต์ชุบเลี้ยงไว้ ตอนนี้กลายเป็นพ่อเล้าแวดวงลาภยศ ยังคิดเป็นนักบู๊พิทักษ์ดีกหรือไม่?"

เด็กบี้ที่ใช้มีดมีคมพอฟัง พลันนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา ถึงกับขนลุกขี้ชัน ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ กระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่กล้าเคลื่อนไหว

คุณชายสูงศักดิ์นั้นกล่าวตำหนิว่า

"ยิ่มน้อย ท่านพูดมากไปแล้ว"

ชายหนุ่มที่เอียงอายนั้นหน้าแดงก่ำ รับคำคราหนึ่ง ล่าถอยไปด้านข้าง ยืนห้อยมือสำรวม

คุณชายสูงศักดิ์นั้นกล่าวถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินว่า

"ท่านต้องการให้เราช่วยเหลือท่าน?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรีบผงกศีรษะรับ

ทั้งหมดพากันร้องคัดค้าน ขู่คำราม แค่ไม่มีผู้ใดลงมือ นับตั้งแต่ชายหนุ่มที่เอียงอายนั้นแสดงฝีมือ ผู้คนในบริเวณล้วนทราบว่าหากไม่ถึงคราจำเป็น ยังคงอย่าได้ตอแยอาคันตุกะไม่รับเชิญทั้งสามนี้

แต่ผู้ที่ผงกศีรษะไม่เพียงที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ยังมีลุ้ยปู่

มันก็พบเห็นหนทางรอดสายหนึ่ง

มันคิดมีชีวิตรอดสืบไปเช่นกัน

คุณชายสูงศักดิ์นั้นเอียงหน้าถามมันว่า

"ท่านก็ต้องการให้เราช่วยท่าน?"

ลุ้ยปู่ผงกศีรษะในบัดดล

คุณชายสูงศักดิ์นั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านมิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าตายอย่างทุเรศชัดตาหรอกหรือ?"

ลุ้ยปู่รู้สึกลำคอแห้งผาก หากเป็นยามปรกติ มันคงโถมเข้าเสี่ยงชีวิตแต่แรก แต่ตอนนี้สถานการณ์ตกเป็นรอง ไหนเลยอนุญาตมันเหิมเกริมได้ จึงกล่าว

"นั่นเป็นเพราะเรา...มีตาไม่รู้จักภูเขาไท้ซัว...*"

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง มาจากเรื่องผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซาน ภูเขาไท้ซัวหรือไท่ซานเป็นภูเขาเลื่องชื่อ คำนี้ใช้เปรียบเปรยผู้ที่รอบรู้จำกัด ไม่รู้จักผู้มีความรู้ความสามารถยิ่งใหญ่

คุณชายสูงศักดิ์นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเป็นคน หาใช่ภูเขาไม่"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทราบว่า ตอนนี้มันกับสุ้ยปู่ลงเรือลำเดียวกัน ได้แต่กล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"คุณชายท่านนี้เป็น...ท่านเจ้าน้อยทะนเทพยดากระบี่โลหิต..."

ทั้งหมดดื่นตระหนกยิ่ง

สุ้ยปู่ก็ตระหนกจนขวัญหาย

ลูกกระเดือกของสุ้ยปู่ขยับขึ้นลง ไม่ทราบคับแค้นหรือเสียใจดี

คุณชายสูงศักดิ์นั้นคือท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย มันยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านต้องการให้เรายื่นมือช่วยเหลือหรือ? ท่านทราบหรือไม่ว่าคนในที่นี้ไฉนแค้นพวกท่านถึงเพียงนี้?...โอ"

มันทอดถอนใจแล้วกล่าว

"นั่นเป็นเพราะพวกท่านลงมือด้วยอำมหิตเกินไป ไม่เว้นหนทางเยียอันใด พวกท่านถือการฆ่าคนเป็นความสุข เท่ากับบีบบังคับผู้คนก่อการกบฏ ยามใดที่พวกมันร่วมแรงร่วมใจ ไม่ต่างกับผนึกเป็นป้อมกำแพง ต่อให้ใช้การไม่ได้กว่านี้ ก็สามารถกดทับพวกท่านล้มลง เป็นความโฉดเขลาของพวกท่าน ทำให้ทั้งหมดรวมกำลังเข้าด้วยกัน...พวกท่านให้เราช่วยเหลือ ไยมิใช่บีบบังคับเราเป็นศัตรูกับสหายร่วมแนวทั้งหมด?"

ประกายในดวงตาข้างเดียวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหม่นหมองลง

สุ้ยปู่จะอย่างไรเหี้ยมหาญดุดัน พอฟังคำรามว่า

"ท่านไม่ช่วยเหลือก็ไม่ต้องช่วยเหลือ อย่าได้พร่ำไร้สาระ"

ปิงเอ่งโทยยังกล่าวว่า

"เราคงไม่ช่วยเหลือ แต่มีวิธีการหนึ่งสามารถดำเนินการ"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินบังเกิดความหวังขึ้นมาใหม่

ปิงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราถือเป็นชาวยุทธจักรครึ่งหนึ่ง พวกท่านฆ่านักสู้ผู้กล้ามากมายถึงเพียงนี้ เรามิสู้ทวงถามหนี้โลหิตให้แก่สหายร่วมแนว ล้างแค้นแทนทั้งหมด"

ในที่สุดมันแสดงท่าทีออกมา

ผู้นำแห่งหน่วยงานสะพานผู้นี้พอเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงทั้งหมดล้วนประหวั่นลนลาน เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ไม่ทราบอีกฝ่ายเป็นศัตรูหรือสหาย

หากเป็นศัตรู ต้องเป็นศัตรูสำคัญ อย่าว่าแต่สหายร่วมแนวที่มีชีวิตอยู่ส่วนใหญ่รับบาดเจ็บ เกรงว่ามิใช่คู่มือของท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตผู้นี้

มิหนำซ้ำที่ข้างกายมันยังมีผู้ช่วยอันเข้มแข็งที่มาจากกรมราชทัณฑ์สองคน

...ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเอง

ดังนั้นต่อให้ทั้งหมดผนึกรวมกำลัง ยังไม่อาจต้านทานรับมือได้

หากมันเป็นสหายก็ประเสริฐ ไหนเลยเพียงเป็นพยัคฆ์ติดปีกถึงกับเป็นมังกรเสริมศักดา

เพียงแต่หน่วยงานสะพานของมันเป็นศูนย์รวมของขุนนางกับเชื้อพระวงศ์ ที่แล้วมาไม่ลงรอยกับแวดวงลาภยศ หอลมพิรุณโปรยเจดีย์งวงช้าง หมู่คณะสร้างฝันและเหล่านักสู้ผู้กล้า มันจะช่วยเหลือฝ่ายใดกันแน่?

ดีที่ประกาศท่าทีออกมาแล้ว

ท่านเจ้าน้อยกลับร่วมมือกับทั้งหมด ประหารฆาตกรร้าย

ทั้งหมดบังเกิดความรู้สึกโล่งอก

เนื่องด้วยยินดีเกินไป ผู้คนส่วนใหญ่ลืมถามว่าเพราะเหตุใด?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไม่ปล่อยปละละเว้นเรา..."

ปิงเอ่งโทยมองดูมัน กล่าวว่า

"ท่านทราบเรื่องมากเกินไป ในโลกมีคนเป็นที่รักษาความลับยิ่งกว่าคนตายหรือ?"

สุ้ยปู่แผดเสียงร้องว่า

"ท่านกล้าฆ่าเรา ดึกอสนีบาตแดนกังหนำที่ไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ปิงเอ่งโทยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้หรือ? ดึกอสนีบาตมิใช่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ แล้วหรือ? บางคนเข้าดึกหกหุนครึ่ง บางคนรับใช้หอลมพิรุณโปรย บางคนแทนที่จะค้นคว้าดินระเบิดอาวุธเพลิง กลับจับตาบถือกระบี่ ส่วนเฒ่าคร่ำครึที่อยู่เฝ้าดึกอสนีบาต ก็ยึดถือพวกท่านเป็นคนทรยศ ยังมีผู้ใดคิดแก้แค้นให้แก่ท่าน เกรงว่าคนช่วยคลายวงล้อมให้แก่ท่านยังหาไม่ได้"

กล่าวพลางกวาดมองชายหนุ่มที่ไม่อยู่นิ่งนั้นแวบหนึ่ง

สุ้ยปู่หัวร่อย่างหดหู่กล่าวว่า

"ท่านเมื่อเป็นท่านเจ้าน้อย...ก็ประเสริฐ เราถึงอย่างไรมาตามคำเชิญของหน่วยงานสะพาน...พวกเราถือเป็นพวกเดียวกัน ท่านไม่อาจ..."

ยิ่มเส้ากระชากเสียงว่า

"ผู้ใดยึดถือท่านเป็นพวกเดียวกัน? ท่านควมจริงเป็นไพร่พลของฉั่วเกีย แต่หลงเชื่อคำยุยงของเจ้าอีกทีกฟ้า แอบอ้างว่าได้รับการเชื้อเชิญจากหน่วยงานสะพาน เข้านครหลวงมาก่อการฆ่าฟัน ไม่เช่นนั้นท่านไหนเลยเพียงรู้จักบี้กงกง แต่ไม่กราบพบท่านเจ้าน้อย?"

สุ้ยปู่อับจนถ้อยคำ

มันทราบว่าที่ปิงเอ่งโทยกับยิ่มเส้ากล่าวเป็นความสัตย์จริง

ไม่มีผู้ใดโยกคลอนดึกอสนีบาตแดนกังหนำได้ แต่คนของตระกูลสุ้ยแตกแยกกันเอง

....ภายในเมื่อเปื่อยผุ ไม่ทันต่อกรกับศัตรูภายนอก ก็แตกพ่ายไปก่อน

แต่จากปากคำของยิ่มเส้า มันได้รับ "ข่าวสาร" ประการหนึ่ง

ยิ่มเส้าเห็นว่ามันเพียงติดต่อกับบี้กงกง ไม่กราบคารวะปิงเอ่งโทย นับเป็นความไม่รู้สถานการณ์อย่างยิ่งยวด

...ปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงล้วนเป็นผู้นำหน่วยงานสะพาน ไฉนมีการแบ่งแยกถึงเพียงนี้?

...ดึกอสนีบาตแดนกังหนำก็เกิดการแตกแยกภายใน เป็นเหตุให้แตกออกเป็นเสี่ยงๆ

นึกถึงตอนนี้ สีหน้าอันหวาดหวั่นพรั่นพรึงของสุ้ยปู่ปรากฏแววประหลาดลี้ลับขึ้น

ปิงเอ่งโทยสังเกตออก จึงถามว่า

"ท่านคิดอะไร?"

สุ้ยปู่พึมพำว่า

"เรากำลังครุ่นคิด หากปล่อยให้ท่านฆ่าเรา มิสู้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง

ปิงเอ่งโทยทำท่าเงี่ยหูฟัง

สุ้ยปู่ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"...ให้เราฆ่าท่านก่อน"

ไม่ทันขาดคำ มันชิงลงมือ

สุ้ยปู่ทราบว่านี่เป็นการจู่โจมครั้งสุดท้ายของมัน

ดังนั้นต้องสำเร็จ ไม่อาจล้มเหลวเด็ดขาด

มาดว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส

แต่มันยังคิดลองต่อสู้ดูสักครา

ถึงแม้มันจิตใจสับสนว้าวุ่น แต่จะอย่างไรเป็นจอมสังหารแห่งยุค ดังนั้นมันยังลงมืออย่างเป็นระบบ เป็นแบบแผน

มันลงมือต่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันลงมือช่วงชิงขลุ่ยที่ช้างเอวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ในเลาขลุ่ยบรรจุสิบเก้าเข็มวิเศษ ขึ้นฟ้าลงดิน

ขอเพียงช่วงชิงขลุ่ยมาได้ ก็สามารถต้านทานสักครา ไม่แน่ว่าจะฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่งออกไป

หาไม่อย่างน้อยก็ฉุดลากศัตรูหลายคนร่วมตกตาย หากโชคดีสามารถสยบปิงเอ่งโทยไว้ บีบบังคับให้ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง จัดการกับคนของแวดวงลาภยศให้แก่มัน

มันดีดลูกคิดรางแก้วเช่นนี้

ตอนนี้คงเหลือแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นพันธมิตรกับมัน สภาพของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ไม่ดีกว่ามัน พวกมันสมควรจับมือกัน จึงฝ่าเป็นทางรอดสายหนึ่ง

ที่มันคาดคิดไม่ถึงคือ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินซึ่งสมควรร่วมเป็นร่วมตายกับมัน พลันบิดกายขยับเขยื้อนคราหนึ่ง

ผลจากการขยับเคลื่อนกาย ทำให้สุ้ยปู่ตะปบคว้าใส่อากาศธาตุ

มันไม่อาจครอบครองขลุ่ยได้

ปิงเอ่งโทยสังเกตออก เพ่งตามองหว่างเอวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่ให้มันทดลองดู?"

คำตอบของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน สร้างความโกรธแค้นแก่สุ้ยปู่แทบอกระเบิด ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตอบว่า

"เราต่างกับมัน เรายินยอมรับใช้ท่านเจ้าน้อย เราไหนเลยปล่อย

ให้มันช่วงชิงสิ่งของนี้ไปทำร้ายท่านได้?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มออกมา

มันคล้ายพอใจต่อคำตอบนี้ยิ่ง

ลุ้ยปู่กลับโกรธแค้นจนปากแผลทั่วร่างปวดแปลบอย่างรุนแรง ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

...อุบาทว์บัดซบ ยามนี้กลับสอพลอศัตรู หันอาวุธใส่พวกเดียวกัน หากบิดามีชีวิตรอดจากคืนนี้ สาบานต้องสับร่างมันเป็นผุยผง

ได้ยินที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอีกว่า

"ท่านเจ้าน้อย เมื่อครู่ท่านบอกว่าจะไม่ปล่อยให้คนเหล่านี้ฆ่าเรา ไม่ทราบยัง..ยังยึดถือหรือไม่?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มแล้ว

มันยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า

"ย่อมยึดถือ เรากล่าวคำใดเป็นคำนั้นตลอดมา"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่วางใจ ทั้งนี้เพราะมันสามารถมีชีวิตสืบไปหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปึงเอ่งโทยรักษาคำพูดประการใด ดังนั้นถามย้ำว่า

"กล่าวคำใดเป็นคำนั้นแน่นอน?"

ปึงเอ่งโทยกลับไม่ขุ่นข้องรำคาญ และไม่ตำหนิอีกฝ่ายระแวงสงสัยมัน กล่าวว่า

"เราบอกว่าจะไม่ปล่อยให้พวกมันฆ่าท่าน รับรองไม่ปล่อยให้พวกมันฆ่าท่าน ท่านวางใจเถอะ"

จากนั้นหันไปทางลุ้ยปู่ กล่าวเป็นเชิงปลอบโยนว่า

"ท่านก็เช่นกัน"

ลุ้ยปู่กลับแตกตื่นตะลึงลาน กล่าวว่า

"เรา?...เราก็เช่นกัน?"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างชัดเจนว่า

"ใช่แล้ว เรารับปากพวกท่านว่าจะไม่ปล่อยให้พวกมันฆ่าพวกท่าน ท่านก็ไม่มีข้อเว้น ผู้ใดคิดฆ่าพวกท่าน เท่ากับเป็นศัตรูกับเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ยิ้มเล็กน้อย ค่อยกล่าวสืบต่อ

"มาตรว่าที่นี้มีผู้คนจำนวนมากมีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับพวกท่าน แต่คงไม่ถึงกับเพาะความแค้นกับเรา...การเป็นศัตรูกับหน่วยงานสะพาน หาใช่เรื่องล้อเล่นไม่"

สุ้ยปู่กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่โหดเหี้ยมอำมหิต รับฟังถึงตอนนี้คนหนึ่งแทบหลั่งน้ำตา คนหนึ่งมีน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

...ปิงเอ่งโทยกลับรักษาคำมั่นสัญญา

...ปิงเอ่งโทยไม่คำนึงถึงการเป็นศัตรูกับผู้คนหมู่มาก ยื่นมือช่วยเหลือพวกมัน

พริบตานั้นคนทั้งสองไม่ทราบกล่าววาจาแสดงความขอบคุณอย่างไรดี

ซึ่งความจริงไม่จำเป็นต้องกล่าวแล้ว

ทั้งนี้เพราะพูดไม่ออกแล้ว

ประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง
รวดเร็วและวิจิตรงดงาม
ปรากฏวูบแล้วสลายวับ
ทั้งหมดไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด
แม้กระทั่งสุ้ยปู่ก็ยังไม่ทราบ
แต่ว่ามีคนผู้หนึ่งทราบแน่นอน
มันคือยิ่มอ่วง ซึ่งยืนห้อยมือสำรวมอยู่ข้างกายปิงเอ่งโทย
มันที่ทราบ มิใช่เพราะว่ามันตาแหลมคม หากทว่ามันเข้าใจท่านเจ้าน้อยเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ในมือมันยังถือมีดมีคมเล่มหนึ่ง

..นั่นความจริงเป็นอาวุธของมีดอสูรเต็กบี้ ตอนนี้ตกอยู่ในมือมัน

เมื่อครู่ที่ปรากฏประกายสีขาววูบขึ้น เป็นปึงเอ่งโทยยื่นมือช่วงชิงมีดมีคมในมือมัน ใช้ออกกระบวนท่าหนึ่ง จากนั้นรั้งกลับมา ยัดคืนใส่มัน

ผู้ที่สายตาไม่แหลมคม แทบเข้าใจว่าไม่ได้เกิดเรื่องราวใดขึ้น

ต่อให้เป็นคนตาแหลมคม เพียงเข้าใจว่าเป็น "ประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง"

คล้ายกับไม่ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันใด

แต่ความจริงมิใช่

ระหว่างที่ประกายสีขาววูบขึ้นแล้วสลายวับอย่างน้อยเปลี่ยนแปลงเรื่องหนึ่ง

เป็นความเป็นความตายของคนผู้หนึ่ง

...ของผู้ใด?

ลุ้ยปู่พลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

...เป็นความรู้สึกอันอัปมงคล

มันพลันได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง

...เป็นเสียงคลั่กคลั่กชนิดหนึ่ง

คล้ายกับมีวัตถุกองโตรั่วไหลออกมา แต่ไม่ทราบเสียงดังจากที่ใด คล้ายอยู่ใกล้ยิ่ง ถึงกับอยู่บนร่างเอง

ลุ้ยปู่ยังไม่เข้าใจกระจ่าง

จวบกระทั่งมันเกิดอาการอีกประการหนึ่ง

เป็นอาการที่คิดอาเจียน

จากนั้นมันพบว่าทุกผู้คนล้วนจ้องมองมัน

สีหน้าปรากฏแววตื่นตระหนกถึงขีดสุด

...ที่แท้เกิดเรื่องอันใด?

สุ้ยปู่อดก้มศีรษะมองดูร่างกายตัวเองมิได้

จากนั้นมันเห็นเส้นขีดเส้นหนึ่ง

ที่ทรวงอกมีเส้นสีขาวเส้นหนึ่ง เส้นสีขาวพอกรีดผ่าน เสื้อผ้าก็แบะอ้าออก

เมื่อมันเพ่งมองดูใหม่ ได้ยินเสียงซี่ เส้นสีขาวพวยพุ่งหมอกสีแดงออกกลุ่มหนึ่ง

...เป็นโลหิต

ม่านสายตาของมันถูกย้อมจนแดงฉาน

จากนั้นที่หางตาซึ่งถูกโลหิตกระเซ็นใส่ของมันสะท้อนภาพอันสยองขวัญฉากหนึ่ง

อวัยวะภายในของมันไหลทะลักออกมา แม้แต่หัวใจ ตับ ม้าม ปอด กระเพาะ ไต เส้นเอ็น ก้อนเนื้อ ไขมันล้วนลื่นไหลลงสู่พื้น มองเห็นเป็นก้อนสีขาวกับสีเหลืองที่เปื้อนเลือด

มันค่อยรับรู้ความจริงข้อหนึ่ง

มันถูกอาวุธกรีดใส่

มันถูกแหวะอกออก

ผู้ที่แหวะอกมันกลับเป็นผู้ซึ่งลั่นปากว่าจะไม่ปล่อยให้ผู้คนฆ่ามัน...ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปิงเอ่งโทย

สุ้ยปู่แตกตื่นถึงขีดสุด ยังยื่นมือหมายกดมิให้อวัยวะภายในรั่วไหลออกมา แผดเสียงร้องว่า

"ท่าน...ท่านบอกว่าจะไม่.."

ปิงเอ่งโทยยิ้มแล้ว

มันทราบว่าอีกฝ่ายคิดถามอันใด ดังนั้นอธิบายว่า

"เราบอกว่าเราจะไม่ยอมให้ผู้อื่นฆ่าท่าน เราจะฆ่าท่านกับมือเอง"

บทที่ 17

ถึงเวลาปรบมือ

สีหน้าลุ้ยปู่ขาวซีด

มันความจริงมีสีผิวดำมะเมื่อม แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นขาวซีด ทั้งนี้เพราะสืบเนื่องจากเสียเลือดจำนวนมาก

มันสูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเอง คนตกอยู่ในภวังค์อันเลื่อนลอย สองมือกอบอวัยวะภายในบางส่วนเอาไว้ แต่ส่วนใหญ่ยังหลุดลุ่ยหล่นกองอยู่บนพื้น

มันมองดูมือที่กอบอวัยวะภายในส่วนหนึ่ง คิดยัดวัตถุเหล่านั้นกลับไปในทรวงอกช่องท้อง แต่ก็ปราศจากเรี่ยวแรง

ดังนั้นมันเงยหน้าขึ้น มองดูปึงเอ่งโทยอย่างเลื่อนลอย ทั้งปราศจากความโกรธแค้น ถึงกับปราศจากความเศร้าโศก หากแต่ความหวาดกลัวอยู่เหนือทุกสิ่ง ทั้งยังขมวดคิ้วแฝงรอยยิ้มไม่คลาย ดังนั้น

ดูไปประหลาดลี้ลับยิ่ง

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"มีดนี้หนักเกินไปบ้าง ไม่อาจควบคุมบังคับได้"

มันใช้ปลายเท้าเขี่ยตาขอไม้เท้า ยังมีตะเกียบที่ทิ้งเรี่ยราดอยู่บนพื้น กล่าวเป็นเชิงเสียใจว่า

"หากใช้กระบี่ธารโลหิตของข้าพเจ้า จะเกิดผลดีกว่านี้ รับรองควบคุมได้เป็นมั่นเหมาะ ไม่ถึงกับเรี่ยราดทั่วพื้นดิน"

กล่าวพลางตบกระบี่สีแดงเลือดซึ่งสะพายอยู่ข้างเอวคราหนึ่ง

คำพูดนี้คล้ายบอกกล่าวทุกสิ่ง รวมถึงที่มาของกระบี่ของมัน

แต่ลุ้ยปู่ที่ทิ้งดับไตไส้พุงเรี่ยราดบนพื้น ยามกะทันหันยังไม่ตาย หากทว่ารับรู้ถึงอาการที่ร่างกายกลวงว่างเปล่า

พริบตานั้นผู้คนในบริเวณล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ทั้งหมดความจริงขุ่นแค้นแน่นอก คิดสับร่างลุ้ยปู่ให้แหลกเละแต่พอเห็นเช่นนั้นกลับตะลึงลานกับที่

ทั้งหมดกลั้นลมหายใจไว้ มองดูปิงเอ่งโทยอย่างหวาดหวั่น

ปิงเอ่งโทยมีสีหน้าเป็นปรกติ

มันมองดูผู้คนอีกคนหนึ่ง

แต่มิใช่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

หากทว่าเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาขาวท้วม เอาแต่แคะขี้มูกแคะขี้ฟัน ไม่มีเวลาอยู่นิ่งนั้น

มันใช้หางตาชำเลืองมองอีกฝ่าย คล้ายกำลังประเมินค่า และคล้ายกำลังศึกษาดู ยิ่งคล้ายจับตาทุกความเคลื่อนไหวของคนผู้นี้

ยามนั้น ลุ้ยปู่ถึงกับชาด้านโดยสิ้นเชิง

ผู้คนในร้านอาหารเห็นอวัยวะภายในของมันยังเต้นตุบตับบนพื้น แต่ว่ามันยังไม่ตาย

อย่างน้อยยามกะทันหันยังไม่ตาย

แต่ตัวมันกลับเหี่ยวแฟบลง

เมื่อครู่มันเปิดฉากฆ่าฟันด้วยความคึกคักเข้มแข็ง ตอนนี้กลับคล้ายคนละคน...สมควรบอกว่าคล้ายคนกับภูตผี

ผู้ที่หวาดหวั่นคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันคิดหนี แต่ว่าก้าวขาไม่ออก

มันรับบาดเจ็บที่มือ แต่เท้ากลับอ่อนระทวย

มันมองดูปึงเอ่งโทย คล้ายกำลังมองดูภูตผีมิใช่ผู้คน จากนั้นมันเบือนสายตาที่หลงเหลือเพียงข้างเดียวไป ยังผู้คนที่หลังตะเกียงน้ำมันโต๊ะนั้น ขยับเขยื้อนริมฝีปาก สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง เนื่องด้วยมันเบือนหน้าหันข้าง แม้กระทั่งปึงเอ่งโทยก็ไม่เห็นสีหน้ามัน

ลุ้ยปู่ที่ปรากฏตับไตไส้พุงไหลทะลักออกมา ก็มองดูปึงเอ่งโทยคล้ายภูตผีตนหนึ่งกำลังมองดูเทพเจ้าองค์หนึ่ง

ลุ้ยปู่อยู่ใกล้กับชายหนุ่มที่ชมชอบเคลื่อนไหวนั้นยิ่ง

ใกล้จนเอื้อมมือถึง

บนพื้นแปดเปื้อนคราบโลหิต ชายหนุ่มนั้นชมดูจนขมวดคิ้วกระชับสายรัดเอวคราหนึ่ง

...สายรัดเอวสีฟ้าคราม ทั้งหนาทั้งหนัก ภายในคล้ายซุกซ่อนสมบัติและเงินทองไม่น้อย

มันคล้ายบุตรหลานของครอบครัวที่มีอันจะกิน แต่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว ไม่ยอมอยู่กับบ้านกับช่อง คล้ายกับอันธพาลร้านถิ่น ยืนอยู่หน้าตะเกียงน้ำมัน

มันคล้ายสังเกตออกว่าปึงเอ่งโทยจับตาดูมัน

ผู้คนที่ด้านหลังของมันทั้งสามกลับหงอยเหงาซึมเซา คนหนึ่งร่างกายสูงใหญ่ คนหนึ่งสุภาพเรียบร้อย ยังมีอีกคนหนึ่งที่แววตาเลื่อน

ลอย ล้วนนั่งจับเจ่ารวมกัน มาตรว่าในบริเวณเกิดเรื่องราวที่ชวนอก สั่นขวัญแขวน ทั้งหมดยังปราศจากความกระตือรือร้น ไม่คิดยุ่งเกี่ยว

สุ้ยปู่พลันส่งเสียงคราญครางว่า

"เราเจ็บ..."

มันไม่ได้ร้องคำราม

มันไม่มีปัญญาร้องคำราม

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ฟังสืบต่อ

และไม่รอต่อไป

มันพลันดีดตัวขึ้น พุ่งฝ่าไปที่ประตู

ที่นอกประตูลมฝนตกพรำ

ลมพัดหวีดหวิว

ฝนไม่สร่างซา

...เส้นทางยุทธจักรยาวไกล ลมโชยฝนสาดชัด แต่ในชีวิตของคน เมื่อเป็นนักสู้ผู้กล้า สมควรบุกบั่นฟันฝ่าสักครา

เพียงแต่สำหรับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันสามารถบุกฝ่าออกไปหรือ?

มันถาโถมอย่างรวดเร็ว

มันทุ่มเทใช้พลังทั้งหมดทะลวงฝ่า

มันความจริงเป็นบุคคลที่ลึกซึ้งสุดจะหยั่ง

คราครั้งนี้มันเกาะกุมโอกาสครั้งสุดท้ายนี้อย่างเต็มที่

มาตรว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ตกอยู่ในห้วงความสิ้นหวัง แต่คราครั้งนี้บุกฝ่าอย่างสุดชีวิต ทุ่มเทใช้กำลังทั้งหมดออก ไม่ว่าท่าร่าง พลังฝีมือ เรี่ยวแรงและสภาวะ หาได้ด้อยกว่าปรกติไม่

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่ามัน...

ความเป็นตายขึ้นอยู่กับความเคลื่อนไหวนี้

สำเร็จล้มเหลวอยู่ที่ชั่วพริบตานี้

มันไม่คิดตาย

...อย่างน้อยมันยังไม่คิดตาย

มันยิ่งไม่คิดตายใต้เงื้อมมือปึงเอ่งโทย และไม่คิดมีสภาพเช่นเดียวกับลุ้ยปู่

แต่ว่าปึงเอ่งโทยจะปล่อยให้มันหลบหนีไปหรือ?

คำตอบคือไม่

ดังนั้นปึงเอ่งโทยยืดกายขึ้น พุ่งปราดออกไป

ปึงเอ่งโทยสกัดขัดขวางมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่วงหล่นลง

พลันเห็นประกายสีแดงวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ขณะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่วงหล่นลง ในมือเพิ่มวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นตาขอ

...ตาขอที่แหลมคมข้างหนึ่ง

บนตาของมีคราบโลหิตติดอยู่

ปึงเอ่งโทยก็ตกวูบลง

ขณะที่มันทิ้งตัวลง มือมันก็เพิ่มวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นขลุ่ย

...ขลุ่ยซึ่งความจริงอยู่ที่ข้างเอวของที่เจ็ดแผ่นดิน

ตอนนี้ตกไปในมือปึงเอ่งโทย

ปึงเอ่งโทยถือมันด้วยความระมัดระวัง ทะนุถนอมราวของวิเศษ

ยามนั้นตะเกียบ ไม้เท้า รวมทั้งมีดมีคมซึ่งความจริงอยู่ในมือยิ่มอ่วงพลันร่วงพรูลงสู่พื้น ทั้งหมดค่อยพบว่าข้าวของเหล่านี้ ไม่ทราบดีตกระดอนขึ้นกลางอากาศตั้งแต่เมื่อใด ยามนี้ค่อยร่วงหล่นลงสู่พื้น

ดังนั้นผู้คนสองคน "เหินบิน" ขึ้นไป จากนั้น "ตกวูบ" ลงมาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ทิ้งตัวลงที่หน้าประตู อีกเพียงก้าวเดียวก็จะก้าวออก

จากประตูร้าน

ที่เบื้องนอกลมฝนตกพรำ

วิกาลมืดมิดและเยียบเย็น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเบิกตาปีศาจข้างเดียว มองไปยังเบื้องนอกคล้ายฝันใฝ่ถึงความฝันที่ลอยล่อง และคล้ายกับว่าวิญญาณของมันหลุดลอยไปไกล

จากนั้นมันหันกายอย่างยากเย็น ดวงตาสีเขียวปัดจับจ้องมองชายหนุ่มที่ชมชอบเคลื่อนไหวนั้น คล้ายมองผ่านร่างที่ไม่หยุดนิ่งนั้นมองไปยังคลองจักษุของชายฉกรรจ์ที่ดวงตาเปี่ยมด้วยความรู้สึก หากทว่าไร้ประกายนั้น

แววตาของชายฉกรรจ์นั้นคล้ายเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

...ความจริงเป็นภูเขาไฟที่ดับสนิท ตอนนี้เริ่มคุกรุ่นขึ้น

...มาตรว่าคุกรุ่นขึ้น แต่ยังไม่ระเบิดออกมา คล้ายกับถูกสิ่งที่มีพลังอันใดอุดเอาไว้ไม่ระเบิดออกมา

...แต่ที่ชั้นผิวเบื้องล่างกลับเคลื่อนไหว

...จะช้าเร็วต้องระเบิดออกมา ระเบิดอย่างระบือลือลั่น

...เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลา

ในสายตาผู้อื่นเห็นว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคิดบุกฝ่าออกไป ปิงเอ่งโทยลอยตัวเข้าสกัดขัดขวาง มีเพียงนี้เท่านั้น

ซึ่งความจริงความเปลี่ยนแปลงทั้งหลากหลาย ทั้งสลับซับซ้อนพร้อมทั้งหวาดเสียวยิ่ง

ขั้นตอนที่ประมือกัน สมควรเรียงตามลำดับดังนี้

หนึ่ง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสิ้นหวังต่อปิงเอ่งโทย ทราบว่าอีกฝ่ายต้องฆ่ามัน หลังจากที่มันกระทำเรื่องสำคัญยิ่งยวดอย่างลับๆ ก็ลอยตัวขึ้น หลบหนีอย่างสุดกำลัง

สอง ปึงเอ่งโทยลอยตัวเข้าขัดขวางจริงๆ

สาม ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้สภาวะกระบี่ออก ทั้งยังดึงขลุ่ยจากข้างเอว แต่ว่าสองแขนมันล้วนรับบาดเจ็บ ถึงแม้ตั้งท่าเป็นเวลานาน แต่ไม่เทียบเท่าปรกติ เพียงแต่สองเท้าไม่ได้รับบาดเจ็บ ไม่ส่งผลกระทบถึงท่าร่าง

สี่ ปึงเอ่งโทยไม่ปะทะทันควัน ขณะที่ลอยตัวขึ้น ก็ยื่นมือช่วงชิงมีดมีคมจากมือยิ่มอ่วง ทดลองจู่โจมทำลายสภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ห้า มันทำไม่ได้ มีดมีคมถูกกระแทกร่วงหล่น

หก ปึงเอ่งโทยพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ช้อนไม้เท้าบนพื้นขึ้นลองจู่โจมใหม่

เจ็ด มันยังบุกเข้าไปไม่ได้ ไม้เท้าถูกฟันหักสะบั้น

แปด ปึงเอ่งโทยยังไม่เลิกรา ตะเกียบบนพื้นกลายเป็นอาวุธของมัน

เก้า ท่วงท่าสภาวะของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกสกัดไว้ แต่ตะเกียบก็ถูกมันปัดร่วงหล่นลง

สิบ ปึงเอ่งโทยค่อยใช้ตาขอออก

สิบเอ็ด ตาขอยังไม่ได้ผล ถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินช่วงชิงไป แต่เนื่องจากข้อแขนรับบาดเจ็บ ไม่อาจใช้นิ้วข้อมืออย่างคล่องแคล่ว มืออีกข้างหนึ่งเพียงดึงขลุ่ยออก ไม่ทันเคลื่อนไหวสืบต่อ

สิบสอง นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา ขณะที่ปึงเอ่งโทยจู่โจมลงมือ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในตำราอักษรคีรี พลังลมปราณของลมปราณฝืนอัปยศ และเคล็ดความของเกาทัณฑ์รันทด แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคล้ายเรียนรู้ยอดวิชาทั้งสามแขนงนี้อยู่บ้าง ดังนั้นคลี่คลายทำลายได้

สิบสาม เพราะเหตุนี้ปึงเอ่งโทยยิ่งต้องฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

หากปล่อยทิ้งไว้จะเป็นดาวข่มของมัน ไม่อาจอภัยละเว้นเด็ดขาด

สิบสี่ ในที่สุดปึงเอ่งโทยยัดตาขอไปในมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน พลันเห็นประกายสีแดงวูบขึ้นแวบหนึ่ง

สิบห้า แต่มิใช่โลหิตไหลหลั่งจากร่างมัน ปึงเอ่งโทยก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ ประกายสีแดงเกิดจากปึงเอ่งโทยชักกระบี่สีแดงที่ข้างเอวออกมา

สิบหก ปึงเอ่งโทยใช้ออกเพียงหนึ่งกระบวนท่า

สิบเจ็ด ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกกระบี่แทงใส่

สิบแปด ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทราบว่าตัวเองถูกกระบี่ทิ่มแทง แต่ไม่ทราบรับบาดเจ็บที่ใดบาดเจ็บสาหัสเพียงไหน มันกระทั่งลักษณะของกระบี่ธารโลหิตยังไม่อาจเห็นชัดตา

สิบเก้า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินร่วงหล่นลง หลังจากนั้นไม่อาจก้าวเท้าออกไปได้

ยี่สิบ ปึงเอ่งโทยก็ทิ้งตัวลง กระบี่ธารโลหิตสอดคืนฝัก ทั้งยังช่วงชิงขลุ่ยของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นผลสำเร็จ

ยี่สิบเอ็ด การต่อสู้ยุติลง

ยี่สิบสอง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหลียวมองชายฉกรรจ์ที่ดวงตาไร้ประกายนั้น ค่อยหันกายกลับมาช้าๆ ยามนั้นทรวงอกช่องท้องของมันพลันปริแตกแยกออก ปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา มันต้องแผดเสียงร้องว่า

"เจ็บปวดแทบตายแล้ว"

ปึงเอ่งโทยยิ้มออกมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพียงเปิดปากถุงออกเท่านั้น"

มันคล้ายพึงพอใจยิ่ง จัดแจงซุกเก็บขลุ่ยไว้ในแขนเสื้อก่อน ค่อย

กล่าวว่า

"ยังไม่ถึงกับทะลักเรี่ยราดออกมา สามารถเล่นกับท่านได้"

กล่าวพลางผงกศีรษะต่อบริวารของมัน

ยิ่มอ่วงเคลื่อนไหวในบัดดล

ความเคลื่อนไหวนี้ ชวนให้ผู้คนในแวดวงลาภยศสมองพองโต ขนลุกชี้ชันไปทั้งร่าง

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ถึงเวลาปรบมือแล้ว"

มันปรบมือก่อน ปากกล่าวว่า

"พวกท่านคงเห็นแล้วว่า บุ้นเซาะไง้บุ้นไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่บุ้น) ช่างองอาจหาญกล้า...คาดว่าคู่ควรให้ทั้งหมดปรบมือให้กระมัง?"

หยุดเล็กน้อยจึงเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ตอนนี้ถึงเวลาแสดงของพี่น้องเราแล้ว หากการแสดงประสบความสำเร็จ ขอทุกท่านอย่าได้ตระหนี่เสียงปรบมือด้วย"

มันกล่าวอย่างปลอดโปร่ง คล้ายกำลังชมดูงิ้ว หรือชมการแสดง

แต่นี่กลับเป็นเรื่องความเป็นความตาย เกี่ยวพันกับชีวิตผู้คน

ยิ่มอ่วงก้มกายพุ่งขวับออกไป

มันความจริงพุ่งเลียดดิน แต่แล้วคล้ายมีปีกงอกเงย กระพือปีกโบยบินขึ้นไป ทั้งยังหยิบฉวยตาขอจากมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เสียงขวับเมื่อปลายแหลมของตาขอเกี่ยววัตถุสิ่งของใดติดมือไป

นั่นเป็นตับไตไส้พุงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินความจริงยากตอแย

ยิ่มอ่วงมีฝีมือสูงเยี่ยม ปฏิกิริยาปราดเปรียว วิธีที่ใช้โหดเหี้ยมอำมหิต แต่หากเปรียบกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังตกเป็นรองอยู่บ้าง

เพียงแต่ตอนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีสภาพคล้ายลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงจนสุดล้า

หลังจากที่มันถูกปึงเอ่งโทยแทงใส่หนึ่งกระบี่ พลังฝีมือก็แตกซ่าน รู้สึกว่าตัวเองคล้ายถูกเผาจนแทบระเบิดออก ทุกประการใกล้จะหลอมละลายกลายเป็นดินเหลว กลายเป็นน้ำกองหนึ่ง

มันความจริงถือขลุ่ยอยู่ในมือ ตอนนี้เปลี่ยนเป็นตาขอเล่มหนึ่ง

ยิ่มอ่วงพอลงมือ ก็แย่งชิงตาขอของมันไปเกาะเกี่ยวคราหนึ่ง ก็ยึดเกี่ยวลำไส้ของมันไว้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินครางหนักๆคำหนึ่ง เหลือกตาข้างเดียวขึ้น แต่ไม่มองดูยิ่มอ่วง ทั้งไม่มองดูปึงเอ่งโทย หากทว่ามองดูชายฉกรรจ์หน้าเหลืองราวขี้ผึ้ง ดวงตามากน้ำใจแต่ไร้ประกาย ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของชาวหนุ่มที่ชมชอบเคลื่อนไหวนั้น

ยิ่มอ่วงถอนตัวไป พร้อมกับรั้งดึงตาขอ ปลายตาของมันเกี่ยวลำไส้ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจึงถูกดึงตัวตามไป เดินพลางลำไส้ลื่นไหลออกมาพลาง

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโซซัดโซเซ ถูกยิ่มอ่วงใช้ตาขอลากดึงเดินวนอยู่ภายในร้านสามสี่รอบ ลำไส้ยิ่งมายิ่งยืดยาวออกมา

ลำไส้ถูกลากดึงออกมามีความยาวสี่เชียะเศษ ลำไส้แตกออกมาปรากฏกากอุจจาระ ผักเขียว เศษเนื้อและน้ำเลือดเนืองนอง

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่ตาย

ยังวิ่งตามยิ้มอ่วงไป

ยิ่มอ่วงจงใจเดินๆ หยุดๆ โยกซ้ายย้ายชวา ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้แต่เคลื่อนไหวตาม คล้ายกับลาที่ติดตามรถรา ประดุจเงาที่ติดตามร่าง

เหล่านักสู้ที่มีความแค้นกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังไม่อาจทนดูได้ พากันร้องว่า

"ฆ่ามันเถอะ"

"ปล่อยให้มันตายเถอะ"

"เช่นนี้ออกจะ..."

ผู้คนภายในร้านคาดคิดไม่ถึงว่า ชายหนุ่มที่เอียงอายเช่นนี้ กลับลงมือด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้

ปึงเอ่งโทยกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สหายร่วมแนวทั้งหลาย คนโฉดทั้งสองนี้สร้างความแตกตื่น และสร้างความลำบากแก่พวกท่านแล้ว พวกเราถือเป็นหน้าที่ที่ต้องเสนอหน้าและระบายโทสะให้แก่ทั้งหมด หากว่าพึงพอใจก็ปรบมือเถอะ"

ขณะกล่าว ใบหน้าแม้ยังแย้มยิ้ม แต่ดวงตากลับสาดประกายเจิดจ้า จับจ้องมองคนผู้หนึ่ง

เป็นชายหนุ่มที่ไม่ยอมอยู่นิ่งนั้น

ตอนนี้มันกำลังแคะขี้มูก

...แคะอย่างตั้งอกตั้งใจ และจดจ่อยิ่ง

คล้ายกับว่านั่นไม่เพียงเป็นความสุขอย่างหนึ่ง ยังเป็นอาชีพชนิดหนึ่ง

ฮื้อโกวเนี้ยความจริงเคียดแค้นลุ้ยปู่เต็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกับกระบี่เหล็กก็ชิงชังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแทบตาย แต่พวกมันกลับไม่อาจหักใจได้

...ตนหนึ่งอวัยวะภายในร่วงหล่นออกมา ไม่สามารถยัดกลับเข้าไป คนหนึ่งถูกเกี่ยวลำไส้วิ่งเพ่นพ่าน คล้ายกับปลาที่ติดเบ็ดตัวหนึ่ง ทางหนึ่งวิ่ง ทางหนึ่งเหยียบถูกลำไส้ตัวเอง คนทั้งสองความจริงเป็นยอดฝีมือยุทธจักร กลับมีสภาพอเนจอนาถถึงเพียงนี้

พวกมันย่อมต้องตายแน่นอน แต่พานยังไม่ตาย ผู้ที่ทำร้ายพวกมันพานไม่ปล่อยให้พวกมันตาย

...ยังมีผู้ใดมีกะใจปรบมือ?

แต่มีเสียงปรบมือประปรายจริงๆ

ทั้งนี้เพราะผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ทราบว่าผู้มาเป็นปึงเอ่งโทย ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วง ทราบว่าคนเหล่านี้มีอิทธิพลอำนาจภายในวังกับกรมราชทัณฑ์ ไม่กล้าที่จะล่วงเกิน ได้แต่ประจบเอาใจ

คนจะอย่างไรอิงแอบผู้มีอิทธิพลอยู่แล้ว

ในเสียงปรบมือประปราย ผู้คนที่เมื่อครู่ยังถือการฆ่าคนเป็นความบันเทิงเริงรมย์ และไม่ปล่อยให้ผู้คนตกตายอย่างสะดวกตายทั้งสองกลับเผชิญการเคี่ยวกรำทรมาน

...คิดมีชีวิตไม่สำเร็จ มาตรว่าเป็นเรื่องราวที่น่าเศร้า คิดใคร่ตายยังไม่สมปรารถนา ก็เป็นเรื่องราวอันอำมหิตประการหนึ่ง

เพียงการเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ทำลายศักดิ์ศรีความเป็นคนจนไม่เหลือหลออยู่แล้ว

อย่าว่าแต่เป็นการกระทำของคน

สมมติเช่นทัณฑ์ทรมาน

บทที่ 18

โชคดีที่ตายก่อน

ทัณฑ์ทรมานของชาวฮั่นมีมากมายหลายหลาก ย่ำยีทำลายถึงที่สุด มีทั้งเฉือนจมูก ทั้งตัดใบหู ทั้งควักลูกตา ทั้งตัดลิ้นขาด บ้างถึงกับเฉือนจมูกตัดใบหู ควักลูกตาตัดลิ้น ทั้งยังตัดอวัยวะสืบพันธุ์และตัดแขนขาทั้งสี่ทิ้ง

แต่ผู้ถูกลงทัณฑ์ยังไม่ตาย ปล่อยให้ลิ้มรสความเจ็บปวดของการถูกทำลายสังขาร มิเพียงเป็นการทำร้ายร่างกาย ทั้งยังเป็นการเหยียบย่ำต่อค่าความเป็นคน บีบบังคับให้รับสารภาพให้จงได้

มีบ้างบางคนอาศัยวิธีการ และทัณฑ์ทรมานเช่นนี้ ใช้กำจัดศัตรูคู่อริ ทั้งถือการลงทัณฑ์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง

ซึ่งความจริงตายก็ตาย แต่ผู้ที่ถูกห้าม้าฉีกกระชากสังขาร ถูกฟันเอวขาดเป็นสองท่อนยามกะทันหันยังไม่ตาย ยังมีการตัดมือตัดเท้า

ควักลูกตาทะลวงใบหู ทำร้ายกลายเป็นบ้าใบ้ ล้วนแต่ชั่วร้ายอำมหิต การใช้ตาขอเกี่ยวลำไส้ แหวะอกผ่าท้องที่เห็นในตอนนี้ เพียงเป็นตัวอย่างของการใช้ทัณฑ์ทรมานสองประการ

จุดมุ่งหมายของผู้ใช้ทัณฑ์ ต้องการให้ผู้ถูกลงทัณฑ์คิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดใคร่ตายก็ไม่สมปรารถนา ไม่ว่าท่านต้องการให้มันรับสารภาพอย่างไร มันล้วนยอมรับ นับว่าใช้วิธีการถึงที่สุด ไม่ยึดถือผู้คนเป็นคน

...คนที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ชมชอบทรมานผู้คนที่มันชิงชังจนมีสภาพยิ่งกว่าเดียรัจฉาน จึงสาแก่ใจ และยินยอมพร้อมใจ

เป็นผู้ใดคิดค้นทัณฑ์ทรมาน?

ย่อมเป็นผู้คน

เป็นผู้ใดที่ลงทัณฑ์ผู้คนตามอำเภอใจ?

ย่อมเป็นคนของกรมราชทัณฑ์

เป็นผู้ใดกล้าลงทัณฑ์ในสถานที่สาธารณะ?

ย่อมเป็นยิ่งอ่วง

แต่หากไม่ได้รับความเห็นชอบ หรือได้รับสัญญาณลับจากนายเหนือของมัน ยิ่มอ่วงยังไม่กล้าลงมืออย่างเปิดเผยถึงเพียงนี้

การฆ่าฟันที่รุนแรง คนตายและคาวเลือดทั่วพื้นดิน ทำให้สถานที่พักแห่งนี้กลายเป็นแดนอาถรรพ์

สุ้ยปู่กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"...ปวดยิ่ง พวกท่าน...ให้เราตายเถอะ"

ยามนี้มันสูญเสียความสามารถในการฆ่าตัวตายไป

มันเพียงสำนึกเสียใจที่ไม่ตายเสียแต่แรก

ปิงเอ่งโทยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"วางใจ ท่านเมื่อบอกว่าต้องให้เราตายอย่างทุเรศขัดตา เราก็ต้องให้ท่านตายอย่างทุเรศขัดตาเช่นกัน"

ลุ้ยปู่มองดูปึงเอ่งโทย ดวงตาพลันทอประกายอาฆาตแค้นชนิดหนึ่ง แววตานั้นคล้ายกับบอกว่า

...ท่านอำมหิตถึงเพียงนี้ หลังจากที่เราตายแล้ว จะตามล้างแค้นท่านไปสิบชาติภพ

แต่ปึงเอ่งโทยไม่นำพา

มันไม่เชื่อเรื่องกงเกวียนกำเกวียน ตลอดจนวัฏสงสาร

มันหลบสายตาของลุ้ยปู่ ไม่เหลือบแลอีกฝ่าย

มีชาวยุทธจักรหลายคนคิดเข้ามาปลิดชีวิตของศัตรูที่เพียงหวังตกตายทั้งสอง แต่ล้วนถูกยันกลับไป

ผู้ที่ขัดขวางพวกมันคือยิ่มเล้า

ยิ่มเล้าขัดขวางพวกมันกลับไป ทั้งยังกล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกท่าน กรมราชทัณฑ์เราอยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ คนทั้งสองนี้เป็นผู้ต้องหาฆ่าคนตาย ผู้ใดช่วยเหลือมัน ถือว่าผู้นั้นเป็นคนสมรู้ร่วมคิด"

...คนสมรู้ร่วมคิด?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจแบกรับข้อหานี้

ฮื้อโกวเนี้ยความจริงคิดใช้ยาขา ให้คนทั้งสองตายโดยไม่เจ็บปวดรวดร้าว แต่ถูกคำพูดนี้ขู่ขวัญจนล่าถอยกลับไป

จะอย่างไรยังมีคนไม่อาจทนดูฉากอันโหดเหี้ยมอำมหิตนี้ คิดเสนอหน้าออกมา ยิ่มเล้าจึงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"หากท่านลงมือ จะมีจุดจบเช่นเดียวกับพวกมัน"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเคลื่อนไหว

...หากเคลื่อนไหวโดยวู่วาม เภทภัยจะกล้ำกรายถึงตัว

แต่ยังมีคนผู้หนึ่งขยับเคลื่อนไหว

มันเพียงแต่มี "ท่าทีผิดปรกติ" เล็กน้อย ปึงเอ่งโทยก็ตื่นตัว

ขึ้น ร้องทัดทานว่า

"ท่านก็อย่าได้เคลื่อนไหว"

อีกฝ่ายพอเคลื่อนไหว มันก็ขยับเคลื่อนตัว ด้วยความรวดเร็วสุดเปรียบปาน

อีกฝ่ายเพิ่งขยับตัวไปข้างหน้า มันก็ยืดกายขึ้นขวางหน้าไว้

แต่ว่าปิงเอ่งโทยผิดแล้ว

มันคำนวณผิดแล้ว

มันน้อยครั้งจะผิดพลาด ครั้งนี้กลับเคลื่อนไหวผิดไป

อีกฝ่ายความจริงไม่ได้ขยับตัวไปข้างหน้า หากแต่เคลื่อนขวางยื่นเท้าเกี่ยวงูบ ปรากฏวัตถุเล็กเรียวสิ่งหนึ่งลอยขึ้น คนผู้นั้นปรบมือคราหนึ่ง วัตถุสิ่งนั้นก็พุ่งขวับออกไป

ปิงเอ่งโทยทราบว่าขัดขวางไม่ทันท่วงที ก็หยุดความเคลื่อนไหวเอาไว้ ยกมือไพล่หลัง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคำนวณผิดไปก้าวหนึ่ง"

มันคำนวณผิดก้าวหนึ่ง

ดังนั้นสุ้ยปู่ตายแล้ว

ในที่สุดตายเป็นผลสำเร็จ

สำหรับกับสุ้ยปู่ นี่เป็นผลที่มันมุ่งมาดปรารถนาอย่างยิ่งยวด

มันตายใต้ตะเกียบข้างหนึ่ง

ใช่แล้ว จอมสังหารกลับจบชีวิตใต้ตะเกียบข้างหนึ่ง

ขณะที่มันตาย ในดวงตาบนใบหน้าคล้ายปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย ดูไปประหลาดลี้ลับยิ่ง

ตะเกียบปักใส่หัวกะโหลกมัน จมลึกลงมาถึงกลางหน้าผาก

กะโหลกศีรษะมันแตกแยกออก

ใบหน้าก็ปริแตกแยกออก

ตะเกียบข้างหน้าเดียวกลับเกิดการทำลายล้างอย่างรุนแรงถึงเพียงนี้

กะโหลกศีรษะความจริงเป็นส่วนที่แข็งที่สุดของร่างกาย กลับถูกตะเกียบข้างหนึ่งทะลวงทะลุไป

นี่เป็นฝีมืออันใด?

คนชักตะเกียบเป็นใคร?

เป็นชายหนุ่มที่ชมชอบเคลื่อนไหวนั้น

ปิงเอ่งโทยชักชวางไม่ทันท่วงที ก็ไม่ถือสา ทั้งไม่มีโทสะ กลับทักทายว่า

"เป็นท่าน"

ชายหนุ่มนั้นใช้นิ้วมือแคะใบหู ตอบว่า

"เป็นเรา"

ปิงเอ่งโทยกล่าวเป็นเชิงเลียบเคียงถามว่า

"ท่านคือ..."

ชายหนุ่มนั้นหยุดการแคะได้ หยีตาลงกล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักเรา?...เรายังเข้าใจว่าท่านเจ้าน้อยแห่งนครหลวงทรงภูมิปัญญา มีความสามารถเหนือคน ที่แท้มีเพียงนี้เอง"

ยิ่มเส้าหรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ชู่คำรามเบาๆ ออกมา

ปิงเอ่งโทยยังสงบเยือกเย็น หามีโทสะไม่ เพียงเอื้อนว่า

"ใต้แสงโคมใช้หนึ่งกระบี่ทะลุกะโหลก... ผู้ที่สามารถใช้สำนึกกระบี่อันสูงส่ง พอลงมือก็หลอกล่อเราเดินหมากผิดไปแต้มหนึ่ง นอกจากสุ้ยไต้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่สุ้ย) แล้ว ยังมีผู้ใด?"

ชายหนุ่มนั้นคล้ายไม่ยินดียินร้าย กล่าวว่า

"คนแซ่สุ้ยมีอยู่มากหลาย เพียงภายในร้านนี้ก็มีมากกว่าหนึ่ง

คน ท่านหมายถึงคนแซ่ลุ้ยใด?"

ฟังจากน้ำเสียงคล้ายกับว่า การยกย่องมันเป็น "ลุ้ยไต้เฮียบ" สร้างความอัปยศอดสู้แก่มันก็มิปาน

ปิงเอ่งโทยก็ไม่แน่ใจ กล่าวว่า

"ลุ้ยเอี่ยม?"

ชายหนุ่มนั้นคล้ายไม่ได้ยิน ถึงกับไม่มีปฏิกิริยาใด เพียงใช้ปลายเล็บแคะขี้ฟัน

ปิงเอองโทยยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

"แต่หากท่านเป็นลุ้ยเอี่ยม ไม่มีเหตุผลที่ลุ้ยปู่ไม่รู้จักท่าน"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวกระตุ้นเตือนมันว่า

"อย่าลืมว่าเมื่อครู่เราใช้ตะเกียบ มิใช่กระบี่ อย่างมากถือเป็นอาวุธลับ"

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"เราดูออกว่านั่นเป็นเพลงกระบี่ที่ใช้ผ่านตะเกียบ มิใช่อาวุธลับ"

มันกล่าวเสริมว่า

"หากท่านใช้อาวุธลับ อย่างนั้นท่านคงต้องเป็นบ้อเช้ง หรือยอดฝีมือตระกูลถังแดนเสฉวน..."

มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"หากท่านเป็นยอดฝีมือตระกูลถัง ตระกูลถังความจริงเป็นศัตรูกับคนของตระกูลลุ้ย ไยต้องลงมือให้ลุ้ยปู่ตายอย่างสะดวกตาย?"

ชายหนุ่มนั้นแย้มยิ้มคล้อยตาม

ขณะที่มันยิ้มปากกว้างยิ่ง รอยยิ้มก็น่ารักยิ่ง มันกล่าวว่า

"แน่นอน เรามิใช่บ้อเช้ง เรามีสองเท้าครบถ้วน ดังนั้นจึงเคลื่อนไหว"

ปิงเอ่งโทยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากท่านไม่ใช่ลุ้ยเอี่ยม อย่างนั้นคงเป็นลุ้ยบ้อบ่วงแล้ว"

ชายหนุ่มนั้นหาคล้อยตามไม่ กลับกล่าวว่า

"ไม่แน่ว่าเราคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ท่านมิใช่ เราเคยพบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เราความจริงรอมันอยู่ที่นี้"

ชายหนุ่มนั้นเลิกคิ้วเป็นความหมายท้าทายชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ? มันจะรุดมา?"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"เกรงว่าจะรุดมา ทั้งมาโดยที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งศึกษาทุกความเคลื่อนไหวของชายหนุ่มผู้นี้ ซึ่งความจริง ก่อนที่ลุ้ยปู่จะลงมือฆ่าคน มันก็จับตาสังเกตอีกฝ่ายแล้ว มันกล่าวอีกว่า

"ไม่เพียงแต่เรา แม้กระทั่งลุ้ยปู่และซีคงชั้งฮุ่ย เปลือกนอกมาเพราะที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แท้ที่จริงต้องการดูว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะปรากฏตัวในที่นี้หรือไม่?"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เราก็เช่นกัน เราก็ได้ยินคำร่ำลือนี้"

ปึงเอ่งโทยคล้ายชื่นชมที่อีกฝ่ายยอมรับ ดังนั้นกล่าวว่า

"เราทราบ ลุ้ยซุ้งต้องการทราบร่องรอยของเฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งกว่าผู้ใด"

ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็ต้องการทราบสภาพของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ฟังว่ามันตกไปในเงื้อมมือตระกูลถังแดนเสฉวนแล้ว"

มันแย้มยิ้มเป็นเชิงเย้ยหยัน กล่าวว่า

"คล้ายกับว่าคนมีชื่อเสียงในยุทธจักรต้องตกไปในร่างแหของตระกูลถังแดนเสฉวน อย่างน้อยก็ช่วงเวลาหนึ่ง...แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่มีข้อยกเว้น"

จากนั้นมันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรามีการติดต่อกับสุ้ยซุ้ง?"

ปิงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรามีชื่อเดิมว่าเอ่งโทย (สมควรมองดู)...ที่สมควรเห็นเราต้องได้เห็น"

ที่แท้มันเรียกว่าปิงเอ่งโทย แต่ภายหลังคิดเปลี่ยนชื่อเป็นปิงซิบแช (เก็บความเขียว)

ชายหนุ่มนั้นไม่ยอมรับนับถืออยู่บ้าง กล่าวว่า

"ดูท่าท่านได้พบเห็นไม่น้อย รู้เห็นมากเกินไป เกรงว่าคอแยความยุ่งยากใส่ตัว"

ปิงเอ่งโทยไม่ลืมรายละเอียดปลีกย่อย กล่าวว่า

"เรายังรู้เห็นว่า สี่หมากของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยมารังควานฮื้อโกวเนี้ยบุ้นซุ้ยฮั่นความจริงมาฆ่าพี่ชายของมัน"

ชายหนุ่มนั้นคล้ายชมชอบขัดแย้งกับผู้คนกล่าวว่า

"ท่านสมควรมีส่วนที่ดูไม่ออก ยกตัวอย่างเช่นเราเป็นคนของตระกูลถังแดนเสฉวน..."

ปิงเอ่งโทยเห็นว่าคำพูดนี้ออกจะดูแคลนสติปัญญาของมัน ดังนั้นตัดบทว่า

"คนของตระกูลถังไม่มีความจำเป็นต้องปลดเปลื้องความเจ็บปวดของคนในตระกูลสุ้ย จนล่วงเกินหน่วยงานสะพาน...อีกประการ หากคนของตระกูลถังลงมือฆ่าคนในตระกูลสุ้ย ข่าวคราวพอแพร่กระจายออกไป ไม่แน่ว่าจะบ่งบอกรายละเอียดอย่างชัดแจ้ง หากโจษจันว่าสีย่างๆ

นานา ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด"

ชายหนุ่มนั้นชมชอบขัดแย้งถึงที่สุด จึงกล่าว

"หากเราเป็นลุ้ยเอี่ยมหรือลุ้ยบ้อบ่วง เหตุใดลุ้ยปู่ไม่รู้จัก?"

ปึงเอ่งโทยจับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวว่า

"ท่านต้องการล่อลวงให้เราเชื่อว่าท่านเป็นคนของตระกูลถังแดนเสฉวน? หากท่านเป็นถังเล้งหรือถังเล่ง คาดว่าเราจะทำอย่างไร?"

ชายหนุ่มนั้นคล้ายไม่เห็นฝีมือเมื่อครู่ของปึงเอ่งโทย ถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

ปึงเอ่งโทยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไม่อาจมีชีวิตรอดออกจากแวดวงลาภยศ"

ชายหนุ่มนั้นเกาใบหูเกาแก้ม กล่าวว่า

"เมื่อเข้าสู่แวดวงลาภยศ ตายแล้วจะเป็นไร?"

ปึงเอ่งโทยมองดูมันอีกชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ว่าท่านมิใช่"

ชายหนุ่มนั้นยังไม่รู้จักดีชั่ว ย้อนถามว่า

"หากเราเป็นลุ้ยบ้อบ่วง หรือว่าลุ้ยเอี่ยม...เมื่อครู่เราไฉนไม่ยื่นมือช่วยเหลือลุ้ยปู่?"

ปึงเอ่งโทยถูกอีกฝ่ายก่อกวนจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า

"ดูท่าท่านคิดกระตุ้นให้เราลงมือต่อท่านให้จงได้ ซึ่งความจริงเมื่อครู่เราก็ระแวงสงสัยว่าท่านใช่...เพียงแต่อ่วงน้อยบอกต่อเราว่า โครงสร้างของตระกูลลุ้ยท่านต่างกับตระกูลถัง ตระกูลฮ่อ สำนักสันติ หรือขบวนขวานบิน พวกท่านอยู่คนละสายงาน ไม่เคยพบหน้ามาก่อน แต่ถึงอย่างไรไม่อาจทนดูมันทนทุกข์ทรมาน เพียงแต่ท่านที่แท้เป็นลุ้ยเอี่ยมหรือลุ้ยบ้อบ่วง?"

ชายหนุ่มนั้นกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

ปีงเอ่งโทยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากบอกว่าท่านเป็นสุ้ยบ้อบ่วง คล้ายอายุเยาว์ไปบ้าง แต่ว่าท่านลงมือทำลายล้างอย่างรุนแรง เพียงใช้ตะเกียบข้างเดียว ก็ทะลวงกะโหลกศีรษะของสุ้ยปู่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ...หากบอกว่าท่านเป็นสุ้ยเอี่ยมคนที่ด้านหลังท่านทั้งสามมิใช่เป็นสุ้ยอิด สุ้ยอิก สุ้ยอี่หรอกหรือ พวกมันเป็นคนสนิทของสุ้ยบ้อบ่วง คงไม่เปลี่ยนเป็นติดสอยห้อยตามสุ้ยเอี่ยมกระมัง?"

ชายหนุ่มนั้นคล้ายรักษาหน้าไว้ไม่ได้ กล่าวว่า

"ท่านคล้ายทำความเข้าใจกับตีกอสนีบาตยิ่งกว่าตระกูลสุ้ยเราเสียอีก"

ปีงเอ่งโทยพลันกล่าวว่า

"เรายังทำความเข้าใจกับการมาของท่าน"

"อ้อ?"

"หากบอกว่าเป็นเจตจำนง ก็มิเห็นจะไม่ได้"

ชายหนุ่มนั้นเกาหน้าเกาตาอีกครา กล่าวว่า

"ท่านลองบอกมาว่าเรามีเจตจำนงใด?"

"ท่านนอกจากมาชมดูว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะปรากฏกายในที่นี้หรือไม่ ยังคิดถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินสักหลายคำ...ต่อให้ท่านไม่คิดถาม สุ้ยซุ้งก็ต้องไหว้วานให้ท่านถามแทนนาง"

จนบัดนี้ชายหนุ่มนั้นค่อยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านไม่อนุญาตเราถามมัน?"

ปีงเอ่งโทยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านคิดถามก็รีบถาม มันถูกจัดการจนใกล้จะทนทานไม่ได้แล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังถูกยิ่มอ่วงฉุดลากไป ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยรินแล้ว

ชายหนุ่มนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านอนุญาตเราถามมัน?"

ปึงเอ่งโทยตอบว่า

"อนุญาต แต่ท่านต้องตอบคำถามเราก่อนสิบข้อ ห้ามมิให้พูดปดเด็ดขาด เป็นอย่างไร?"

คราครั้งนี้ชายหนุ่มนั้นนิ่งเงียบงันเนิ่นนาน

มันคล้ายใคร่ครวญอย่างจริงจัง

ยากนักที่มันไม่เดินไปเดินมาอีก แต่ยังงอนิ้วดีดนิ้วตลอดเวลา

จากนั้นมันค่อยต่อรองว่า

"เพียงเก้าข้อ"

ปึงเอ่งโทยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เก้าข้อก็ได้"

พลางกวาดตาไปยังยิ่มอ่วง คล้ายมอบหมายให้อีกฝ่ายถามแทน

ส่วนมันชำเลืองมองที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยามกะทันหันยังไม่ตาย แต่หลั่งโลหิตลำไส้ขาดต่อให้ชาวยุทธจักรผ่านมรสุมโลหิตมาอย่างโชกโชน ยังไม่อาจทนดูได้

ปึงเอ่งโทยคล้ายพึงพอใจต่อสภาพของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ่ง

ตอนนี้มันจับจ้องมองดูผู้คนที่เงียบขรึมไม่พูดจา หงอยเหงาซึมเซาที่อยู่ทางด้านหลังของชายหนุ่มที่ขมชอบเคลื่อนไหวทั้งสามอย่างจดจ่อ

ส่วนเรื่องซักถามผู้อื่น มันคล้ายมอบต่อยิ่มอ่วง ทั้งมอบหมายให้อย่างวางใจ

บทที่ 19

ชายหนุ่มผู้ลำพอง

ยิ่มอ่วงส่งตาขอให้แก่ยิ้มเล้า ยิ่มเล้าก็รั้งดึงตาขอวิ่งออกไป ยิ่มอ่วงค่อยกล่าวว่า

"ท่านสบาย?"

นี่เป็นคำทักทายของมัน

ชายหนุ่มนั้นตอบว่า

"เราสบาย"

คำถามข้อแรกของยิ่มอ่วงคือ

"ท่านเป็นสุ้ยเอี่ยมหรือสุ้ยบ้อบ่วง?"

ชายหนุ่มนั้นตอบว่า

"เรามิใช่สุ้ยเอี่ยม"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคือชายหนุ่มผู้ลำพองลุ้ยบ้อบ่วงแล้ว? ท่านมีชื่อลือเลื่องตั้งแต่อายุสิบเจ็ตปี ปีนี้สมควรมีอายุยี่สิบสามปีกระมัง?"

ชายหนุ่มนั้นย้อนถามว่า

"ท่านต้องการให้เราตอบคำถามข้อแรกหรือข้อที่สอง หรือว่าตอบทั้งสองข้อ?"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"ตอบข้อที่สอง"

ชายหนุ่มผู้ลำพองลุ้ยบ้อบ่วงกล่าวว่า

"ท่านผิดแล้ว เราเมื่อวัยเด็กสมองเฉื่อยช้า ไม่ต่างกับคนปัญญาอ่อน จวบกระทั่งอายุสิบสามปี ศีรษะได้รับความกระทบกระเทือนค่อยฟื้นฟูสติปัญญา หลังจากนั้นรุดหน้าราวติตปีกบิน เมื่ออายุยี่สิบเอ็ดปีก็ออกท่องยุทธจักร ด้านหน้าตา ความรักชอบ และความเคลื่อนไหวไม่ต่างกับเมื่อวัยเด็ก แต่อายุอย่างเข้าวัยกลางคนหลงลำพองแล้ว ที่ว่าอายุยี่สิบสามปี สมควรเป็นตัวท่านกระมัง?"

ยิ่มอ่วงไม่ตอบคำถามข้อนี้ ถามสืบต่อ

"เราทราบว่าท่านเคยลงมือทำร้ายถังซาเสียวเอี้ย (นายน้อยคนที่สามตระกูลถัง) เพราะไม่ต้องการส่งผลกระทบถึงตระกูลลุ้ย จึงเข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่ง ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"นั่นมิใช่เรา แต่เป็นการลงมือของลุ้ยอิก ลุ้ยหยูกับลุ้ยโหว"

ยิ่มอ่วงถามว่า

"อย่างนั้นท่านมายังนครหลวงทำอะไร?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองตอบเพียงสี่คำว่า

"ตึกหกหุนครึ่ง"

ยิ่มอ่วงเหลียวหน้าไปยังปึงเอ่งโทย ปึงเอ่งโทยทราบว่าอีกฝ่าย

ต้องการให้มันถามเอง ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านไยไม่เข้าร่วมกับหน่วยงานสะพาน? พวกเราจะให้ความสำคัญกับท่านเป็นพิเศษ"

ชายหนุ่มผู้ลำพองย้อนถามว่า

"คำถามของท่านนี้ ถือเป็นคำถามข้อหนึ่งหรือไม่?"

ปิงเอ่งโทยตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ใช่"

ชายหนุ่มผู้ลำพองค่อยตอบว่า

"สุ้ยซุ้งเชื้อเชิญเราก่อน พวกท่านมาสายไปก้าวหนึ่ง"

ปิงเอ่งโทยคล้ายขบเคี้ยวความหมายในคำพูดของอีกฝ่าย จากนั้นจึงถามว่า

"หากสุ้ยซุ้งไม่ให้ความสำคัญกับท่านเล่า?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"ในโลกหล้าต้องมีสถานที่ให้แสดงฝีมือ ในชีวิตผู้คนสมควรมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ"

ปิงเอ่งโทยคล้ายพึงพอใจยิ่ง ถามอีกว่า

"ท่านมายังที่นี้ นอกจากดูว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าพักที่แวดวงลาภยศหรือไม่ ยังมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ใด?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกลับให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ตอบว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

ปิงเอ่งโทยซักถามว่า

"ท่านเสาะหามันทำอะไร?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองตอบว่า

"สุ้ยซุ้งให้เราถามคำถามมันสามข้อ"

ปิงเอ่งโทยถามอีกว่า

"คำถามอันใด?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองยิ้มออกมา ยกมือถูชี้ไคลที่หลังใบหู ค่อยกล่าวว่า

"ไม่มีคำถาม"

คราครั้งนี้ปิงเอ่งโทยฟังไม่เข้าใจ

ชายหนุ่มผู้ลำพองมองดูคราบสกปรกในซอกเล็บ กล่าวว่า

"พวกท่านถามคำถามเก้าข้อ ข้าพเจ้าตอบคำถามเก้าครั้งแล้ว"

ปิงเอ่งโทยกล่าวสงสัยใจว่า

"เก้าครั้ง? เราคำนวณนับแล้ว เพียงถามคำถามแปดข้อ"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เป็นเก้าข้อ เรานับไม่ผิดแน่นอน"

ยิ่มอ่วงสอดคำขึ้น

"เป็นแปดข้อ ในคำถามข้อที่สองเราเพียงให้ท่านตอบข้อเดียว"

ชายหนุ่มผู้ลำพองถามว่า

"คำถามข้อแรกท่านถามว่าอะไร?"

ยิ่มอ่วงทวนคำถามว่า

"ท่านเป็นสุ้ยบ้อบ่วงหรือสุ้ยเอี่ยม"

ชายหนุ่มผู้ลำพองทักท้วงว่า

"ผิดแล้ว คำถามข้อแรกของท่านคือ 'ท่านสบาย?' เราตอบว่า 'เราสบาย' คำถามข้อที่สองของท่านคือ 'ท่านเป็นสุ้ยบ้อบ่วงหรือสุ้ยเอี่ยม?'

ยิ่มอ่วงสงสัยใจยิ่ง

ที่สงสัยใจคือ อีกฝ่ายดูไปโง่ทึบงมงาย แต่ถนัดในการโต้เถียงซ่อนเล่ห์เหลี่ยมไว้ภายใน

ปิงเอ่งโทยก็ประหลาดใจ

ที่ประหลาดใจคือ คนผู้นี้มีความทรงจำดียิ่ง แทบจำได้โดยไม่ตกหล่นแม้แต่น้อย

ปึงเอ่งโทยยอมรับว่า

"ท่านเป็นฝ่ายถูก พวกเราจำผิดไป และเป็นฝ่ายหลงกล"

ชายหนุ่มผู้ลำพองถามว่า

"อย่างนั้นพวกท่านรักษาคำพูดหรือไม่?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในโลกน้อยคนที่หลอกเราหลงกลได้ ท่านทำได้นับเป็นความสามารถของท่าน เรื่องที่เรารับปาก ไหนเลยไม่ปฏิบัติตาม?"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แต่ผู้คนในแวดวงลาภยศหวนนึกถึงเมื่อครู่มันรับปากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับสุ้ยปู่ว่า จะไม่ปล่อยให้ผู้อื่นทำร้ายคนทั้งสอง ตอนนี้สุ้ยปู่ตายอย่างอนาถ ส่วนที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังรับทัณฑ์ทรมาน ชวนให้ผู้รับฟังบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ท่านถามเถอะ แต่ห้ามมิให้ถามเป็นการส่วนตัว หากจะถามต้องถามอย่างเปิดเผย"

ชายหนุ่มผู้ลำพองถามตรงๆ ว่า

"ท่านใช่กลัวเราถามถึงเคล็ดลับวิชาฝีมือของท่านหรือไม่? ท่านไม่ต้องการให้เปิดเผยออกมากระมัง?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลาง กล่าวว่า

"มาตรว่ามันเปิดเผยออกมา ก็ไม่เปิดเผยอันใด แต่เรายังเห็นว่าพวกท่านไม่สมควรสนทนาเป็นการส่วนตัว"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"ตกลง เราความจริงมีคำถามคิดถามมันสามข้อ ตอนนี้เหลือเพียงสองข้อแล้ว"

ความหมายในวาจาคือ มันความจริงคิดถามถึงเคล็ดลับวิชาฝีมือและช่องว่างจุดอ่อนที่ปึงเอ่งโทยเรียนรู้จากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจริง ๆ

ปึงเอ่งโทยคล้ายมีไมตรีต่อชายหนุ่มผู้ลำพองเป็นพิเศษ พลันยกมือขึ้น ยิ่มเล้าก็หยุดการเคลื่อนไหว

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกเคี่ยวกรำจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน ปากส่งเสียงหอบหายใจ ตลอดทั้งร่างมีน้ำเลือดไหลออกมา

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"ท่านรับฟังไว้ เราถามคำถามท่านสองข้อ ให้ท่านตอบตามความสัตย์..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหอบหายใจ กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เรา...จะ...ได้...รับ...ประ...โยชน์...อัน...ใด..."

มันอวดอ้างว่ามีชีวิตเจ็ดชีวิต แต่ตอนนี้กระทั่งกล่าวคำพูดประโยคหนึ่ง ยังลำบากแสนเข็ญ

แต่มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น มันยังเจรจาต่อรองถึงนาทีสุดท้าย

ดวงตาชายหนุ่มผู้ลำพองทอแวว เลื่อมใสวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ประโยชน์ที่ท่านจะได้รับคือ เราจะฆ่าท่านในบัดดล"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผงกศีรษะรับ

...สำหรับกับมันในตอนนี้ ความตายเป็นประโชยน์อันยิ่งใหญ่

ชายหนุ่มผู้ลำพอง กล่าวว่า

"ท่านยังมีสิบเก้าเข็มวิเศษชุดหนึ่ง ใช่หรือไม่? เก็บซ่อนอยู่ที่ใด?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตอบว่า "ใช่" มองดูปึงเอ่งโทย กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"ขลุ่ย...อยู่ใน...มือมัน..."

ชายหนุ่มผู้ลำพองเข้าใจในบัดดล ถามอีกว่า

"ครั้งกระโน้นสุ้ยซุ้งโกวเนี้ยถูกคน...หยามย่ำยีในตรอกมืดครึ้ม ...ที่แท้มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านหรือไม่?"

ใบหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกระตุกบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด แต่กลับแค้นรอยยิ้มออกมาวูบหนึ่ง ยิ้มอย่างลี้ลับขัดดายิ่ง กล่าวว่า

"ท่านความจริง...ไม่จำเป็นต้อง...ถามปัญหานี้...นั่นมิใช่เรา หากเราคิด...ข่มขืน ต้องข่มขืน...อุนยิ้วก่อน..."

ชายหนุ่มผู้ลำพองพลันเดินเข้าหา

ยิ่มเส้าใจเขม็งตึงเครียดขึ้นมา มองดูปิงเอ่งโทยเป็นเชิงเรียนถาม

ปิงเอ่งโทยไม่มีปฏิกิริยาใด

ยิ่มเส้าได้แต่สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ชายหนุ่มผู้ลำพองยื่นมือฉีกกระชากเสื้อผ้าที่กลางหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกดังคว้าก มองดแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านไม่ได้พูดปด"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราเป็นคนใกล้ตาย...คนที่รอความตาย..จะไม่พูดปด...คนที่หลอกลวงคน...เป็นคนที่...ยังมีชีวิตอยู่..."

คำพูดของมันคล้ายแฝงความหมายอันลึกล้ำ

ปิงเอ่งโทยตั้งใจรับฟัง

...หัวคิ้วของมันขมวดมุ่น บัดเดี๋ยวแย้มยิ้ม บัดเดี๋ยวครุ่นคิด

ชายหนุ่มผู้ลำพองกล่าวว่า

"ตกลง ที่สมควรตอบท่านล้วนตอบแล้ว อย่างนั้นท่านตายเถอะ"

กล่าวจบพลันเดินจากมา โดยไม่ได้ลงมือแต่อย่างไร

...อย่างน้อยไม่มีคนเห็นมันลงมือ

แต่ตาขอซึ่งเกาะเกี่ยวทรวงอกช่องท้องของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันหายวับไป

ตาขอกลับทะลุออกจากท้ายทอยของมันพร้อมกับน้ำเลือดที่ฉีดพุ่ง

มันตายแล้ว

...ในที่สุดที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายแล้ว

"บิดา..."

มันส่งเสียงร้องคำ "น้องเรา..." ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันคิดกล่าวอันใด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตายในบัดดล

...ในชีวิตมันมักมากกามคุณ จืดจางไร้น้ำใจ ปราศจากคุณธรรม โหดเหี้ยมอำมหิต แต่ความหวังอันแรงกล้าเพียงหนึ่งเดียวก่อนตายของมัน เพียงคิดใคร่ตายอย่างรวบรัดหมดจด

ชายหนุ่มผู้ลำพองมองดูที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้มตายลง ค่อยหันไปกล่าวกับปึงเอ่งโทย

มันเพียงกล่าวคำ "ขอบคุณ" คำหนึ่ง

ปึงเอ่งโทยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าท่านติดค้างน้ำใจเราครั้งหนึ่ง"

ชายหนุ่มผู้ลำพองเน้นเสียงว่า

"ไม่ลืมเลือนเด็ดขาด ในชีวิตลุ้ยบ้อบ่วงเพียงติดค้างน้ำใจท่าน ครั้งหนึ่ง"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"สามารถถามคำถามอีกข้อหนึ่งหรือไม่?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองกวักมือคราหนึ่ง

นักศึกษากับชายฉกรรจ์ที่ร่วมทางมากับมัน ลุกขึ้นอย่างยาก

เย็นและเชื่องซึมอยู่บ้าง ช่วยกันหอบหิ้วรายฉกรรจ์หน้าเหลืองซีดควงตาไร้ประกายนั้นขึ้นมา

ชายหนุ่มผู้ลำพองค่อยกล่าวว่า

"ท่านถาม"

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่ยอมให้พวกเราถามคำถามสิบข้อ เพียงอนุญาตให้ถามเก้าข้อเท่านั้น?"

ชายหนุ่มผู้ลำพองยิ้มแล้ว

มันยามยิ้มคล้ายเด็กชายผู้หนึ่ง ปากฉีกกว้างตาเล็กหยี เผยเห็นฟันสี่เหลี่ยมซี่ใหญ่

มันตอบว่า

"เพราะว่าเราไม่ชมชอบเลขสิบ เราชิงชังรังเกียจสิ่งที่เป็นความสมบูรณ์สิบเพียบพร้อม"

กล่าวจบก็จากไป

มันออกจากแวดวงลาภยศอย่างผ่าเผย

ผู้คนที่ด้านหลังทั้งสามติดตามหลังมันจากไป

ปิงเอ่งโทยไม่กล่าวกระไร แต่ตวงตาทอแววครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง

บทที่ 20

ล้อมเรียนบอก

ยามนั้นทุกผู้คนแยกย้ายกันดูแลผู้บาดเจ็บล้มตาย ปึงเอ่งโทยกลับถามยิ่มอ่วงว่า

"ท่านแน่ใจว่ามันคือชายหนุ่มผู้ลำพองลุ้ยบ้อบ่วง?"

ยิ่มอ่วงตอบว่า

"นี่ไม่ต้องสงสัย"

ปึงเอ่งโทยถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"เพราะฝีมือของมัน ในนครหลวงที่ชุมนุมมังกรซ่อนพยัคฆ์ นอกจากลุ้ยเอี่ยมกับลุ้ยบ้อบ่วงคงมีแต่ถังเล้ง ถังเล่ง หรืออุนยิ่มเพ้ง-อุนจื้อเพ้งที่มีฝีมือถึงขั้นนี้ แต่หากเป็นสองพี่น้องตระกูลถัง ก็ไม่จำ

เป็นต้องเปิดเผยศักดิ์ศรีเพียงเพื่อยุติชีวิตของสุ้ยปู่ ส่วนสองพี่น้องตระกูลอุนเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าสังกัดดึกหกหุนครึ่ง"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ดังนั้นหากมันมิใช่สุ้ยเอี่ยม ต้องเป็นสุ้ยบ้อบ่วง"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"เราตรวจสอบแล้ว เรื่องที่สุ้ยบ้อบ่วงจำความไม่ได้ช่วงหนึ่ง แม้แต่ศิษย์ร่วมสำนักมันยังไม่ทราบ หากมันมิใช่สุ้ยบ้อบ่วง ต้องไม่ทราบเรื่องและไม่ยอมรับว่ามันเป็นคนฆ่าถังซาเสียวเอี้ย เรื่องนี้สร้างชื่อมันระบือลือลั่น แต่ผู้กระทำทราบดีว่านี่เป็นการชักนำเภทภัยใส่ตัว"

ปึงเอ่งโทยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"อย่าว่าแต่หากมิใช่สุ้ยซุ้งแจ้งให้ทราบ ต้องไม่มีคนทราบเรื่องที่เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกสยบมากมายถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำคำถามที่มันถาม มีแต่สุ้ยซุ้งต้องการทราบคำตอบที่สุด"

ยิ่มอ่วงกล่าวเสริมว่า

"มันยังตรวจดูว่าที่แผ่นหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีรอยบาดแผลหรือไม่ คาดว่าตอนที่สุ้ยซุ้งถูกหยามย่ำยีได้ตะกุยแผ่นหลังมันเป็นรอยบาดแผล"

ปึงเอ่งโทยยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงผู้ที่ข่มขืนสุ้ยซุ้งเป็นแป๊ะโซ้วปวยชัดๆ แต่ทุกผู้คนล้วนไม่เชื่อว่าเป็นมัน ไม่หวังให้เป็นมันคิดผลักไสความรับผิดชอบมายังที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน คล้ายกับว่าผู้ที่มีเปลือกนอกหล่อเหลาน่าดู ต้องไม่กระทำเรื่องราวอันต่ำช้าเลวทราม หาทราบไม่ว่าเรื่องราวอันชั่วช้าสารเลวที่แท้จริง มักเป็นผู้ที่เปลือกนอกน่าดูรูปลักษณ์สดใสกระทำออกมา"

ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงพอฟัง ล้วนผงกศีรษะคล้อยตาม

ปึงเอ่งโทยกล่าวสืบต่อ

"เราไม่คิดตอแยคนผู้นี้ ไม่เพียงเพราะนี้เป็นชนชั้นอันเข้มแข็ง คนที่ข้างกายมันก็ลึกล้ำสุดหยั่งคาด ยากจัดการได้..."

มันคล้ายยังเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้าง จึงกล่าว

"แต่เราเห็นว่า..."

พลันปรากฏผู้คนสองคนเดินฝ่าลมฝนเข้ามา

คนผู้หนึ่งให้ความรู้สึกที่ท้อแท้ทอดอาลัย

อีกคนหนึ่งถึงกับหนาวสั่นอยู่บ้าง

พวกมันล้วนรับบาดเจ็บ

คนทั้งสองพอเข้ามา ก็เปิดเผยศักดิ์ศรีว่า

"เราเรียกว่าอูกัว"

"เราเรียกว่าอูซัวะ"

"พวกเราเป็นคนที่พ่อบ้านซุนส่งมา"

"พวกเราต้องการพบท่านเจ้าน้อย"

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเราเอง ต้องการหาเรามีเรื่องใด?"

อูซัวะกล่าวว่า

"พวกเรามีเรื่องเรียนบอก"

ปึงเอ่งโทยเกรงอกเกรงใจต่อพวกมันยิ่ง

"เป็นพ่อบ้านซุนหรือ? บอกได้อย่างเต็มที่" กล่าวว่า

อูกัวกล่าวว่า

"เมื่อครู่พ่อบ้านซุนอยู่ที่เบื้องนอกตลอดเวลา"

ปึงเอ่งโทยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"ที่เบื้องนอกลมโชยฝนตกพรำ ไยไม่เข้ามาเพิ่มความอบอุ่นแก่ร่างกาย?"

อูซัวะกล่าวว่า

"ตอนนี้พ่อบ้านซุนไปแล้ว แต่ใช้ให้พวกเราเรียนต่อท่านเจ้าน้อยว่า คนที่จากไปเมื่อครู่มิใช่ชายหนุ่มผู้ลำพองสุ้ยบ้อบ่วง หากแต่เป็นถังเล้งแคนแสฉวน"

ปิงเอ่งโทยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยิ่มอ่วงถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

...หากคาดเดาผิดพลาด มันไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้

อูซัวะกล่าวว่า

"พ่อบ้านซุนให้พวกเรากระตุ้นเตือนท่านเจ้าน้อยว่า สุ้ยบ้อบ่วงฉายาสายรัดทอง เป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่มัน คนที่เผชิญหน้ากับท่านเจ้าน้อย ใช่คาดสายรัดเอวสีทองเส้นหนึ่งหรือไม่ ผู้อื่นอาจไม่ทราบว่าถังซาเสียวเอี้ยตายใต้เงื้อมมือผู้ใด แต่บุคคลที่โดดเด่นเช่นถังเล้งย่อมทราบกระจ่างแก่ใจ"

อูกัวกล่าวเสริมว่า

"สุ้ยบ้อบ่วงเมื่อวัยเด็ก เคยถูกส่งไปเป็นตัวประกันที่ตระกูลถังแดนเสฉวน ดังนั้นเรื่องที่มันมีอยู่ช่วงหนึ่งที่ปัญญาอ่อน ถังเล้งต้องทราบกระจ่าง...อย่าว่าแต่ถังเล้งอายุยังเยาว์ แต่ลงมือด้วยอำมหิต ทราบเรื่องราวมากมาย ฝีมือหลอกหลวงต้มตุ๋นผู้คนยิ่งสันทัดจัดเจนเป็นพิเศษ"

ปิงเอ่งโทยสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"หากเป็นเช่นดังคำบอกของพ่อบ้านซุนชายหนุ่มเมื่อครู่คือถังเล้งอย่างนั้นผู้ที่ร่วมทางมากับมัน..."

อูกัวกล่าวว่า

"พ่อบ้านซุนบอกว่าหากเขาคาดเดาไม่ผิด ผู้คนที่ด้านหลังมันทั้งสามล้วนถูกถังเล้งสยบไว้..."

อูซัวะกล่าวเสริมว่า

"หนึ่งในจำนวนนั้นคือเฮ้งเชี่ยวเจียะ"

ปิงเอ่งโทยรู้สึกสมองลั่นอึงอลคราหนึ่ง

อูกัวกล่าวอีกว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะต้องการทราบข้อเท็จจริงที่สุ้ยซุ้งถูกหยามย่ำยีมันภาวนาว่ามิใช่แปะโข้วปวยก่อกรรมทำเข็ญ อีกประการหากบอกว่าสุ้ยซุ้งต้องการทราบจริงๆ จึงไม่ส่งคนมาถามไถ่ต่อหน้าฝูงชน การถามคำถามเช่นนี้ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าเป็นคนที่ดีกหกหุนครึ่งส่งมา แต่ในความเป็นจริงกลับพิสูจน์ว่ามิใช่ความคิดของสุ้ยซุ้ง"

ปิงเอ่งโทยพึมพำว่า

"มิน่าเล่าสุ้ยปู่กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก่อนตายล้วนยิ้มอย่างลี้ลับเราก็ฉุกคิดว่ามีเลศนัย ที่แท้พวกมันอาจทราบได้ หรือคาดเดาออกว่าชายหนุ่มนี้มิใช่สุ้ยเอี่ยม และมิใช่สุ้ยบ้อบ่วง ฝีมือที่ใช้ก็มิใช่แนวทางของตระกูลสุ้ย"

พลางค้อนยิ่มอ่วงคราหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"พ่อบ้านซุนยังมีคำชี้แนะอื่นหรือไม่?"

อูกัวตอบว่า

"พ่อบ้านซุนบอกว่า ท่านเจ้าน้อยเมื่อปล่อยปละละเว้นถังเส้งกับเฮ้งเชี่ยวเจียะ เขาก็จะไม่เกรงอกเกรงใจ คิดสืบสาวเรื่องนี้ต่อไป"

ปิงเอ่งโทยแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"พ่อบ้านซุนอันร้ายกาจ เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ได้ตัวไว้ใช้สอย เฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก"

อูชัวะกล่าวอย่างคล่องแคล่วว่า

"พ่อบ้านซุนยังบอกว่า วันพรุ่งนี้ดอนที่ท่านเจ้าน้อยเดินทางไปรับตัวปิงกองิ้มปิงได้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่ปิง) อย่าลืมฝากความระลึกถึงของเขาไปด้วย ทั้งขออวยพรให้ท่านเจ้าน้อยบรรลุถึงความปรารถนา

พ่อบ้านซุนนิยมยกย่องต่อจิตปณิธาน และอารมณ์ความคิดของท่านเจ้าน้อยตลอดมา”

คราครั้งนี้ปึงเอ่งโทยนิ่งเงียบงัน มาตรว่าภายในร้านเพิ่มตะเกียงน้ำมันอีกหลายดวง แต่แสงไฟสั่นไหวไม่แน่นอน สีหน้ามันก็บัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวมืด ชั่วครู่ค่อยกระแอมเบาๆ กล่าวเสียงกังวานว่า

“ฝากคำพูดถึงพ่อบ้านควานวิญญาณซุนซิวพ้วยว่า เส้นทางยุทธจักรยาวไกล บู๊ลิ้มเต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบาย คำพูดของมันข้าพเจ้ารับฟังเข้าใจดี ข้าพเจ้ายังอ่อนเยาว์ ต้องพึ่งพาผู้คนอีกมากมาย ขอพ่อบ้านซุนยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม น้ำใจนี้จะไม่ลืมเลือน หวังว่าสามารถร่วมฟันฝ่าวิกฤต เสพสุขวาสนาร่วมกัน”

อูกัวอูซัวะล้วนก้มศีรษะรับคำ

ปึงเอ่งโทยโบกมือกล่าวว่า

“ไปเถอะ”

อูกัวอูซัวะน้อมคารวะจากไป ปึงเอ่งโท่ยพลันหน้าเคร่งเครียดลงยิ่มเล้ายิ่มอ่วงรีบถลันถึงข้างกายมัน ได้ยินมันเค้นเสียงจากร่องฟันว่า

“อารมณ์ความคิด? เราจึงมีอารมณ์ความคิดต่อมารดามัน”

จบตอนคู่อริใต้หล้า

ชุดสุดยอดศิลตราวุธเขียนถึง "ดาบ"
"กระบี่" "ทวน" "เกาทัณฑ์" "กระบอง"
ครั้นแล้วเขียนถึง "เคียว"
บัดนี้เขียนถึง "คู่อริ" บ้าง
ตอนคู่อริใต้หล้านี้ เช็กเสียวเชียงฉังคงรักษาการ
ตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย

นอกจากนั้นยังเพิ่มบทบาทของมือปราบอันดับหนึ่ง
บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ความเคลื่อนไหวของ
ร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ตีกอสนีบาตตระกูลลุ้ม
ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยการไล่ล่าฆ่าฟัน
การสังหารที่ละเลงเลือด แต่ยังสอดแทรกความคิดอ่าน
และหลักการดำรงชีวิตไว้อย่างแยบคาย

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-9693-10-8

ออกแบบปก : ศุภชัย ชนาธิปัตย์
พันกร พันธุ์พินิจ

ราคา 225 บาท

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SUA ING SONG SUI SUE ING SONG - PART 7 /
說英雄誰是英雄系列-天下有敵 /คู่อริใต้หล้า
© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.